

Giới thiệu Dục Uyển

Truyện sắc, xuyên không kết hợp huyền huyền.

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hồ ly chín đuôi

Trong tất cả các loài yêu quái thì có một loại mà ai nghe tên cũng chán ghét miệt thị, đặc biệt là nữ nhân.

Đó chính là hồ ly tinh...

Trong giới Hồ yêu thì cũng phân làm nhiều loại, chia làm nhiều đẳng cấp. Nhưng cao cấp nhất, xinh đẹp nhất, quyến rũ nhất và cũng dâm đẳng nhất chính là hồ ly Bạch Thiện.

Bạch Thiện chính là đại mỹ nhân trong giới Hồ yêu, ả sở hữu khuôn mặt ngây thơ như thiên sứ, thân hình thì bốc lửa gợi tình như một yêu nữ, mà bất kỳ nam nhân nào vừa nhìn thấy chỉ nghĩ ngay đến chuyện làm tình.

Nhưng tạo hóa cũng quá ưu ái cho Bạch Thiện, bao nhiêu cái “nhất” đã giành hết cho ả, còn tặng thêm cho ả một mùi hương đặc biệt chẳng khác nào xuân dược. Kỳ diệu nhất là khi hoan ái hương thơm lại càng mãnh liệt hơn, làm nam nhân mất đi kiểm soát.

Cũng vì vậy mà những nam nhân từng ân ái qua Bạch Thiện, sẽ phải quỳ lụy dưới chân ả như một nô lệ, ngoại trừ ả ra thì không còn hứng thú với bất kỳ nữ nhân nào khác. Có thể nói cuộc đời của Bạch Thiện quá hoàn mỹ, nhưng nam nhân mà Bạch Thiện chọn lần này có thân phận rất đặc biệt là người đứng đầu trong giới Hồ yêu. Yêu vương, nên có chút rắc rối.

Lão si mê thân thể của Bạch Thiện, ngày đêm quần quýt bên ả. Hai người còn rủ nhau bỏ trốn đến một nơi yên tĩnh, để hưởng lạc thú trần ai.

Đông Lạc Tây.

Cảnh vật như chốn bồng lai. Thảm cỏ xanh mướt chạy dài khắp bốn phía, dưới hồ cá vàng tung tăn, trên cao từng đàn bướm ong chập chờn bay lượn và ở giữa rừng hoa quý...

“Á..a...!!!”

“Tiếp tục...đừng dừng lại....Á..a...!!!”

Mái tóc đen mượt như tơ lụa đang tán loạn trên bãi cỏ, thân thể trắng muốt mịn màng của Bạch Thiện càng thêm dụ người, cái miệng tròn trịa vĩnh viễn cao, đôi gò bồng đảo cũng lắc lư theo cái mông nhịp nhàng với từng luật động của Yêu vương.

Từ phía sau ả, dục vọng to lớn đang hi hục đâm vào hoa huyết đầy xuân thủy của Bạch Thiện. Mồ hôi trên trán của Yêu vương từng giọt liên tục chảy xuống theo cái cái mông tròn trịa của ả.

“Á..A...A.!!”

“Tiểu bảo bối! ta có làm nàng sướng không?”

Hai tay lại không hề rảnh rỗi, lão níu lấy nơi mềm mại nhào nặn. Mỗi lần lão rút ra lại ấn sâu vào làm cho ả sướng quá mà hét lên.

“Sướng....rất sướng.....Á..A.!!!!đâm mạnh vào....á...á...!!!”

Những đàn bướm khắp nơi đều bay tới chỗ Bạch Thiện và Yêu vương, làm lão phân tâm mãi nhìn theo đàn bướm.

Từ lâu lão đã nghe trong giới Hồ yêu đồn đại về mùi hương thần kỳ này. Mỗi khi Bạch Thiện trong trạng thái hưng phấn, cơ thể sẽ toát ra mùi hương ngọt ngào thu hút ong bướm, không chỉ vậy, nó còn khiến cho nam nhân như bị trúng xuân dược, lửa dục toàn thân bốc cháy. Chính là cảm giác của lão lúc này.

“Đúng là danh bất hư truyền” Yêu vương thầm nghĩ

Yêu vương lật mạnh người của Bạch Thiện lại, để ả nằm ngửa trên đất. Hai đôi tay hữu lực của lão tách hai đùi của ả đang rộng ra hết cỡ, nơi tư mật hoàn toàn bị phơi bày trước đôi mắt đầy dâm dục của lão, xuân thủy đang chảy ra như thác.

Lão nuốt nước bọt ực ừng, mặt nóng, tai đỏ...

Yêu vương cúi người xuống, úp mặt vào nơi đang chảy ra những dòng xuân thủy của Bạch Thiện, đầu lưỡi của lão từ từ tiến sâu vào trong, nhẹ nhàng khuấy động làm cho ả sương run lên, xuân thủy lại chạy ra như nước lũ không gì ngăn lại.

Yêu vương đưa miệng vào nút lầy, nuốt sạch xuân thủy đang chảy ra từ huyết động của Bạch Thiện.

“Ừm...m...!!!”

Bạch Thiện vì quá sung sướng ả ướt ngực, no đủ mềm mại lại vênh lên, hai nhũ hoa hồng nhuận mê người nhô cao ngạo nghễ trong nắng mai, ả một tay vuốt ve lầy ngực, một tay lại ấn đầu của yêu vương xuống giữa hai chân mình, để cho lão nút càng sâu đem đến cho ả nhiều khoái cảm hơn nữa.

Dâm thủy dù bị yêu vương hút rất nhiều nhưng không vì vậy mà ít đi, trái lại còn chảy nhiều hơn. Lão cầm lấy dục vọng đang cương cứng đâm mạnh vào hoa huyết của Bạch Thiện một lần nữa.

“Á...á...a.!!!”

“tiểu mỹ nhân! nàng đúng là vưu vật của ông trời....Ha...a..”

“Áh..h..h...!!!”

Giữa lúc hai người đang cao trào nhất thì lại có người đến.

“Cộp...cộp...!!!”

“Yêu hậu! hai người họ đang ở đằng kia, chính mắt tôi nhìn thấy...con hồ ly tinh đó kéo Yêu vương đến đây”

Yêu hậu bụng to dạ chứa sắp đến ngày sinh nở, lửa giận điên cuồng đều bộc lộ hết lên mặt.

“đi”

Bà hùng hổ đi tới, theo sau mấy chục Yêu nữ và mười mấy Yêu nam. Hỏa khí từ người bà đang lan tỏa khắp nơi, mỗi bước đi cây cỏ nơi đó đều úa tàn.

“khốn kiếp!”

Yêu hậu bước tới lôi yêu vương ra và tát cho lão một bạt tay như trời giáng.

“Chát..t.!!!”

Yêu vương vội vã mặc y phục vào, bộ dáng khúm núm lép vế trước Yêu hậu.

“Mị nhi! sao..sao nàng lại đến đây”

“sao tôi không thể đến, có phải đã phá hỏng việc tốt của lão”

Mặc dù rất nể sợ vợ nhà nhưng lão đã lún quá sâu, không thể thiếu Bạch Thiện, nên bạo gan bước đến cầu xin yêu hậu.

“Mị nhi! ta và Tiểu Thiện thật lòng yêu nhau, nàng có thể tác hợp cho chúng tôi được không”

“Câm miệng”

Yêu vương vừa mở miệng lại bị Yêu hậu mắng, lão sợ đến ngậm miệng lại.

“lão còn mặt mũi nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy sao”

Yêu vương sợ vợ có tiếng, còn Yêu hậu là một bà la sát nổi danh. Dù nói Yêu vương đứng đầu Hồ yêu nhưng quyền lực thật sự là thuộc về Yêu hậu, tất cả mọi việc trong Hồ yêu lão phải thông qua Yêu Hậu trước khi đưa ra bất kỳ quyết định nào.

Điểm mấu chốt của tất cả sự nhường nhịn này là vì yêu thuật của lão không bằng Yêu hậu. Cho dù lão muốn phản kháng cũng không có cái năng lực đó.

Nhìn ánh mắt lưu luyến của lão giành cho Bạch Thiện thì máu ghen lại nổi dậy.

“thật lòng yêu nhau...ha..a...!!! ta cũng muốn xem thấy cái thật lòng mà lão nói thật ra thế nào”

****hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Đệ nhất thâm đẳng

Dù là Tiên, Yêu, hay phạm nhân đều không thoát khỏi sự ghen hờn đố kỵ. Đặc biệt là lúc này đây, tận mắt nhìn thấy phu quân mình trần truồng cười lên người của một nữ nhân khác.

Dục vọng hàng đêm chỉ để phục vụ riêng mình, bây giờ lại đi thỏa mãn cho nữ nhân khác. Yêu hậu cảm thấy ức, hận, tức, muôn vạn cảm xúc đan xem chỉ muốn xé nát hồ ly Bạch Thiện. Nhưng bà còn thứ hay hơn để làm.

“Tiểu Thiện! ngày thường ngươi đã quen được nam nhân phục vụ, chắc chưa nếm qua mùi vị phải phục vụ cho người khác”

Yêu hậu nhếch miệng cười nhìn Bạch Thiện. Sau đó lại hướng cái nụ cười sồn gai óc này sang những nam yêu bên cạnh bà.

“Trong số các ngươi... có ai muốn được đệ nhất mỹ nhân Hồ yêu phục vụ không. thì hãy bước ra “

Thật ra bọn họ đã thèm khát Bạch Thiện từ lâu nhưng ả như tiên nữ trên cao, còn họ là phạm phu tục tử nào dám mơ tưởng. Bây giờ được Yêu hậu cổ vũ, cơ hội tốt hiếm có này, nếu không tận dụng thì đợi tới khi nào.

Đám nam yêu nhìn thấy cơ thể gợi cảm chết người của Bạch Thiện, no đủ căng đầy tròn trịa với khe rãnh mê người cùng nhũ hoa ướt át dụ tình, bên dưới ...eo nhỏ phẳng phiu tròn mịn và đôi chân thon dài, họ có thể nhìn xuân thủy đạt dào lênh láng.

“Ừ...c...!!!”

Tất cả cùng lúc nuốt nước bọt ừng ực, nam căng bên dưới đã ngóc đầu từ lâu, muốn xuyên thẳng qua đũng quần đâm vào cái khe nhỏ đang mời gọi của ả.

Mười mấy nam yêu cùng lúc tiến lên phía trước, hành động cuồng dã và rất nhiệt tình, tất cả y phục trên người đều bị họ cởi sạch sẽ. Toàn thân trần trụi đi đến trước mặt Bạch Thiện.

Trước khí thế bùng bùng của họ Bạch Thiện cảm thấy hoảng sợ. Cho dù ả rất thích nó nhưng mười mấy người xâm nhập cùng lúc, không phải sẽ chơi chết ả sao.

“Tránh ra...không được tiến lại...tránh ra....” Bạch Thiện vừa hét, vừa đập, vừa đẩy đám nam yêu.

“các ngươi có phải làm nam nhân không, ngay cả một nữ nhân cũng không khống chế được...còn không mau bắt nó lại” Yêu Hậu tức giận, trước sự lễ mễ chập chạp của đám nam yêu.

Cả đám như hổ đói nhảy bổ vào Bạch Thiện. ả lập tức xoay đầu bỏ chạy nhưng bị đám nam yêu bắt được dễ dàng, họ nắm lấy hai chân của Bạch Thiện, kéo lê ả trên đất.

“ừ..thả ta ra..lũ khốn các ngươi” Bạch Thiện hét lên.

Sau khi giữ được Bạch Thiện, họ liền đề ả xuống đất. Vô số cánh tay chạm vào cơ thể Bạch Thiện, kẻ thì bóp vú, người thì mút nhũ hoa, những người khác thì xem chỗ nào còn trống mà chen tay vào chiếm tiện nghi.

“Ừm...m...!!!”

Nhưng khá là bất ngờ, mọi người đều trở mặt. Thử nhìn vào dáng vẻ động tình và tiếng rên rỉ của ả, ai có thể nói ả đang bị hấp diêm đây.

“Ha..a...!!! thì ra thật lòng yêu nhau của lão là thế này sao...ha.a...!!!” Yêu hậu nhìn sang Yêu vương cười ngạo nghễ.

Yêu vương bắt lực xoay mặt đi chỗ khác không muốn nhìn thấy bộ dạng thâm đẳng này của Bạch Thiện. Sau khúc dạo đầu kéo dài, họ đã thành công khiến cho ả hưng tình. Bọn họ lại kéo ả dậy, để cho ả quỳ trên đất.

Dục vọng to lớn dài ngoằn đâm thẳng vào miệng của ả, rồi liên tục rút ra đâm vào, nam yêu nắm lấy đầu của Bạch Thiện kẻ sát vào nam căn của hấn, hưởng thụ khoái cảm mê mê, hấn rống lên rồi bắn hết tất cả tinh dịch vào miệng của ả.

Nam căn của hấn vừa rút ra, không cho Bạch Thiện thời gian để nghỉ ngơi lại có một cái khác thế vào. Cứ như vậy suốt mấy canh giờ Bạch Thiện đã tiến hành khẩu giao cho mười mấy tên nam yêu.

Bên dưới ả lại đang chảy ra xuân thủy không ngừng, cảm giác ngứa ngái trống trải muốn được lấp đầy, cái mông tròn trịa lại vênh lên cao đồng đưa, muốn được an ủi.

“cho ta đi...” Bạch Thiện lên tiếng

Ả nhìn những côn thịt trước mặt với sự khao khát, rất muốn được một trong những cây gậy này đâm vào bên dưới để lấp đầy sự trống trải.

Thật ra bọn họ nhìn cũng rất khổ sở, cũng giống như Bạch Thiện nhưng lại không được phép vì đó là lệnh của yêu hậu, chỉ muốn Bạch Thiện phục vụ họ, chứ không để cho họ thỏa mãn ả.

Bạch Thiện chỉ có thể dùng tay tự an ủi mình trong lúc tiến hành khẩu giao cho đám nam yêu. Nhưng làm sao cũng không thể thỏa mãn cơn khát tình.

“Ừm...m.Chơ...ta..ta rất khó chịu”

Bạch Thiện xấu hổ cầu xin những kẻ ả vốn khinh rẻ, ngày thường những kẻ này dù muốn chạm vào cái móng chân của ả cũng khó, nhưng lúc này ả lại cầu xin họ chơi mình, thật rất nhục nhã nhưng vẫn rất muốn.

Ả liên tục chuyển động cặp mông để mời gọi, hai cặp vú cũng vì vậy mà lắc lư không ngừng, khuôn mặt và cả người ả đều là tình dịch, đôi mắt mơ ni non cầu xin.

“Làm ơn cho ta..cho ta...”

Cảnh tượng dâm mị khiến người ta phải nóng mặt, con người dâm dăng của Bạch Thiện càng khiến cho họ kinh tởm chán ghét. Nhưng đám nam nhân lại như bị thôi miên trước đôi mắt “trong sáng ma mị” này, chỉ muốn đến thỏa mãn cơn khát của ả.

Yêu vương vô thức mà đi đến bên ả, giữa đường bị Yêu hậu kéo về.

“Lão muốn chết hả....lão mà bước qua đó, ta sẽ hủy đi thứ đang dư ra trên người lão ngay lập tức, lão có tin không?”

Yêu vương sợ quá lấy tay che đi hạ bộ, khúc thịt đang ngẩng cao đầu của lão vừa vện lại là bộ phận đang dư ra lúc này.

Yêu hậu càng tức giận, muốn cho Yêu vương nhìn thấy nhiều hơn đáng vẽ dâm dăng của con hồ ly tình đó hơn nữa..

“Không phải ả đang cầu xin các người sao, còn không qua đó mà giúp ả” Bà nhếch miệng cười

Nghe được sự cổ vũ của Yêu hậu, bọn họ liền nhào tới. Nam yêu lập tức đè Bạch Thiện xuống đất, kéo hai chân ả banh ra, đem nam căn nóng hổi đâm thẳng vào, lần nào cũng khiến ả hưng phấn hét lên.

“Á...a...!!! “

Tiếng rên rỉ của Bạch Thiện khiến cho tất cả nữ yêu ở đây đều khinh bỉ. Đúng là đệ nhất dâm dăng, có ai như con Bạch Thiện này bị người ta cưỡng không cầu cứu, còn van xin người cưỡng ả đi. ả chính là nỗi xấu hổ của Hồ yêu, không, là nỗi xấu hổ của toàn nữ nhân trong tam giới.

Còn những nam yêu khác, nhìn thấy mà huyết khí dâng trào, nam căn chướng đau chỉ muốn đá tên đồng bọn chậm chạp ra, để được đâm vào cái khe suối giữa hai chân Bạch Thiện.

Khi Bạch Thiện hưng phấn nhất cơ thể lại tỏa ra một mùi hương mê người, nam yêu ngửi được mùi xuân dược, cả người như rùng rùng như hổ, sức lực tràn trề. Côn thịt càng hùng dũng hơn, cứ đâm liên tục không ngừng, cảm giác cực khoái này khiến hắn không muốn nhường Bạch Thiện cho bất kỳ ai.

Những người khác đã không thể chờ được nữa, bọn họ chạy tới đá hắn văng ra, đem nam căn gấp gáp đẩy vào người của Bạch Thiện, bắt đầu lượt động.

“A....A...!!! Thật sướng khoái” hắn hét rống lên.

“mùi vị của nàng thật tuyệt”

Hắn vừa dứt vào đã bị chìm sâu trong nhục dục mê mị. Cứ như vậy mà mười mấy tên còn lại cứ thay phiên nhau chơi Bạch Thiện đến ngất lên ngất xuống, đến ả phải hôn mê bất tỉnh.

Từ sau lần đó thì những nam yêu có phần tham gia đã trở thành tù binh của Bạch Thiện. Bọn họ không còn ham muốn với bất kỳ nữ yêu khác, chỉ muốn mỗi thân thể Bạch Thiện.

Cứ mỗi khi chạm vào nữ nhân khác họ lại nhớ đến mùi hương của Bạch Thiện, là điều mà Yêu Hậu không thể ngờ tới.

Nam nhân trong Hồ tộc vốn đã rất ít, bây giờ họ chỉ biết đến ả, không để ai trong mắt. Bạch Thiện lại trở thành cái gai trong mắt của tất cả nữ yêu, họ không còn cách nào khác, đành phải cầu cứu Yêu hậu giải quyết Bạch Thiện.

**** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Trục xuất dân phụ, nhân gian đại loạn

Cung Hồ yêu

“Hu...u...!!! Yêu hậu xin người làm chủ cho chúng tôi”

“Hu...u...!!! “

Trời chưa sáng mà đại diện Hồ yêu đã tràn ngập người, tất cả yêu nữ khóc lóc quỳ dưới điện, đôi mắt thâm quầng và khuôn mặt vàng vọt của họ suýt chút nữa đã dọa chết Yêu Hậu.

“Yêu hậu! người phải giúp chúng em...con Bạch Thiện đó quá hồng hách, coi thường chúng em” Hồng yêu lên tiếng

“À dựa vào sắc đẹp mà quyến rũ hết nam nhân trong tộc Hồ yêu, bây giờ bọn họ chỉ biết mỗi Bạch Thiện” Lam yêu lên tiếng

“Chỗ của ả bây giờ toàn là mỹ nam, tất cả nam yêu trong tộc đều chạy đến nhà ả” Cẩm yêu lên tiếng

Tệ nhất là Lục yêu khuôn mặt phờ phạc hốc hác:

“hai tháng trước nếu người không ra lệnh cho chồng em hấp diêm Bạch Thiện, thì chuyện đã không đến nước này...hu..u...!!!” Nói tới đó Lục yêu lại càng khóc thương tâm hơn.

“Từ sau lần đó....đã hai tháng rồi, hấn.....không chạm đến em..hu..u...!!!”

Yêu hậu đang ăn hạt dẻ phải dừng lại, bà đặt rổ hạt dẻ xuống bàn, rồi giơ ngón tay lên ngoắc Hồng yêu lại gần.

“Chồng của ả là ai, sao ta không nhớ...”

“Chồng ả là cái tên mập nhất trong số tất cả nam yêu hôm đó, gã đã chơi Bạch Thiện đến hai canh giờ, không chịu giao cho mấy gã khác” Hồng yêu lên tiếng

“ Là hấn sao...”

Nhắc đến đó thì Yêu hậu cũng có chút ấn tượng với người này, trong tất cả những nam yêu hấp diêm Bạch Thiện lúc đó thì tên này là xung máu nhất, cứ ôm Bạch Thiện mãi không buông, còn dẫn ả đi trốn để một mình hưởng trọn, cuối cùng bị mấy tên nam yêu khác tìm được, đánh cho một trận bầm dập, cái mặt sưng như cái đầu heo.

“Hu..u...!!! Yêu hậu tất cả là tại người...người phải chịu trách nhiệm giải quyết chuyện này cho chúng em”

Cả đám người lại khóc ầm lên, trách cứ Yêu hậu, làm bà thêm rối.

“Nếu người không bảo tất cả nam yêu hấp diêm Bạch Thiện thì bọn họ cũng không bị ả mê hoặc, từ lúc được làm tình với nó, họ đã không còn muốn chạm vào chúng em nữa”

“Hu..u...!!! dù họ có làm gì đi nữa, cũng chỉ là đối phó cho qua chuyện....không có tâm gì cả”

Cảnh ngộ này thì Yêu hậu có thể hiểu, bà cũng rất đồng cảm. Tối qua tên sói già ở nhà cũng vậy, chỉ làm có một lần duy nhất đã yếu xìu, lẳng đùng ra ngủ, trong mơ còn gọi “Tiểu Thiện“. Lúc đó bà chỉ muốn bóp mũi cho lão chết đi.

Cũng vì phúc lợi hàng đêm của chị em sau này, cũng là bản thân mình. Bà cần phải giải quyết gấp cái con Bạch Thiện này càng sớm càng tốt.

Tối hôm đó trong lúc Bạch Thiện đang cùng mấy gã nam yêu trên giường vận động kịch liệt thì bị người của Yêu hậu tiến vào bắt đi. ả bị giải đến Nam Thiên Thành là lỗi vào nhân gian.

Để đảm bảo cho Bạch Thiện không có cơ hội quay trở về Hồ yêu. Yêu hậu đã rút đi yêu cốt của ả, khiến cho Bạch Thiện trở thành một người phạm trước khi ném vào Nam Thiên Thành.

Cối Hồ yêu từ sau khi vắng bóng Bạch Thiện đã trở nên tốt đẹp hơn, phúc lợi hàng đêm của chị em trong yêu Hồ cũng được cải thiện. Yêu Hậu vì sinh được con trai nên càng được Yêu vương thương yêu, suốt ngày chơi với con trai cũng không còn nhớ Bạch Thiện là ai.

Thế giới của Hồ yêu thì khỏe rồi, nhưng tội cho nhân gian và địa phủ, vì sao ư...

Bạch Thiện tuy đã trở thành người phạm trái qua nhiều kiếp luân hồi nhưng bản tính dâm đẳng và hương thom mê người như xuân được là bẩm sinh, dù ả có luân hồi chuyển kiếp thì những thứ đó vẫn trường tồn theo thời gian.

Còn tại sao nhân gian và địa phủ đại loạn thì hãy cùng xem lại tình sử chuyển kiếp của ả, mọi người sẽ hiểu.

Kiếp thứ nhất ả đầu thai vào một gia đình nghèo khổ, mẫu thân vì muốn nuôi ả nên phải tái giá cho một thương nhân giàu có, đến năm ả mười bốn tuổi lại quyền rũ cha dượng, làm mẫu thân tức tưởi mà chết, sau đó lại dâm loạn với con chồng, khiến cho chồng học máu lia đời.

Kiếp thứ hai ả may mắn đầu thai vào một gia đình giàu có nhưng yêu đơn phương tỷ phu, đáng tiếc hán lại là một chính nhân quân tử và người nam nhân trung tình chỉ yêu mỗi tỷ tỷ ả. Bạch Thiện bày kế hủy đi sự trong sạch của tỷ tỷ mình, tỷ tỷ vì ô nhục mà tự vẫn, còn tỷ phu vì thương thê tử nên cũng chết theo.

Kiếp thứ ba ả đầu thai làm thiên kiêu tể tướng, đã gả cho vương gia em, lại đi gian dâm với cả hoàng thượng anh. Khiến cho huynh đệ tương tàn, gây ra chiến tranh loạn lạc, tướng sĩ bỏ mạng, dân chúng sống trong cảnh lầm than.

Kiếp thứ tư ả đầu thai làm một công chúa nhưng lại có tình cảm với em trai mình là hoàng đế, tiền hạ thủ di cường, ả hạ được cướp đi sự trong sạch của em trai hoàng đế. Sau cái đêm xấu số đó, em trai hoàng đế đã không thể bỏ được ả, ngày đêm mê luyến thân thể Bạch Thiện, chìm vào hố sâu loạn luân. Gian tình bị phát hiện, hán hổ thẹn với thiên hạ nên tự xác.

Cho dù đến n kiếp đi nữa, thì bị kịch vẫn tiếp diễn, tội ác chất chồng...

“Ngưng lại!”

“Diêm Vương! Có chuyện gì sao” Phán quan lên tiếng.

“ta không muốn xem nữa....” Bạch Thiện này đúng là tội ác tày trời, quỷ thần đều căm phẫn, chỉ biết làm toàn việc xấu”

Trên thiên kính những kiếp luân hồi của Bạch Thiện được tái hiện lại, rõ ràng sắc nét như Tivi led LG, kích thích thị giác người xem. Khiến cho Diêm Đế mặt đã đen lại càng thêm đen. Người tức giận vô cùng, từ lâu đã không còn ngồi yên ở ghế.

Diêm vương bước xuống ghế nhìn các oan hồn vì Bạch Thiện mà chết, oán khí quá nặng nên không thể đi đầu thai, họ đều đang trình diện trước điện Diêm vương để kêu oan.

“Diêm vương, xin người hãy trả lại công đạo cho chúng tôi, cầu xin người”

“Diêm vương! xin người hãy trừng trị con dâm phụ lẳng lơ đó”

Những hồn ma vô gia cư này không thể đi đầu thai cứ vất vưởng khắp nơi, Diêm vương cũng không thể nhốt họ vào địa lao vì số lượng quá nhiều, nhưng để họ đi lại lung tung, lại ảnh hưởng đến mỹ quan của địa phủ. Mọi khi có khách đến chơi lão cũng không biết giấu họ đi đâu.

Diêm đế sau khi nghĩ thông suốt đã đưa ra quyết định.

“Hắc Bạch Vô Thường! hai người mau lên nhân gian... bắt lấy con dâm phụ Bạch Thiện xuống đây trình diện”

“Dạ!”

*****hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phan Kim Liên là gì chứ

Bạch Thiện kiếp này may mắn đầu thai làm thứ nữ của Hầu phủ, sau đó được gả cho trạng nguyên gia làm chính thê.

Mặc dù ả được sủng ái đến tận trời nhưng sau lần sảy thai một năm trước thì đại phu nói cả đời này không thể mang thai được nữa.

Hàng đêm trạng nguyên gia vẫn tìm niềm vui xác thịt trên cơ thể ma mị của ả, nhưng không thể xem nhẹ việc nối dõi tông đường, không con kế tự chính là tội đại nghịch bất đạo. Trạng nguyên gia lại là người xem trọng chữ hiếu.

Mất ăn mất ngủ suốt mấy đêm, hán đã quyết định xin phép Bạch Thiện cho hán lập thiếp và Bạch Thiện đã đồng ý, hán mừng nhanh chóng tìm người mai

mối.

Vài ngày sau trong phủ lại có thêm một nhị phu nhân, là cháu gái họ của thái phó quan. Con người đoan trang hiền thực, lại xinh đẹp nhưng vì thâm yêu trạng nguyên gia từ lâu nên mới cam tâm làm thiếp.

Hai tháng sau, nhị phu nhân có tin hỷ, có lẽ vì sợi dây liên kết giữa phụ tử quá sâu đậm. Trạng nguyên gia ngày đêm đều ở bên nhị phu nhân mà hờ hững chuyện chăn gối với Bạch Thiện.

Nhưng Bạch Thiện cũng không để tâm, vì ngoài hấn ra, còn có rất nhiều người thỏa mãn ả.

Trong phòng.

“Phu nhân! Người có thể mở rộng chân được không, ta muốn nhìn nó thật kỹ”

Một tên nam nhân to khỏe, cơ bắp lực lưỡng, cơ thể săn chắc đang quỳ giữa hai chân Bạch Thiện, hấn cúi đầu xuống đưa lưỡi vào liếm lấy huyết động non mềm của ả, xuân thủy chảy ra được gãi mát sạch không chứa giọt nào, âm thanh chụt chụt cả tiếng nước chảy ra, khiến cho người nghe thấy đỏ mặt tía tai.

Bạch Thiện khó chịu, nắm lấy đầu hấn kéo ra.

“Người mát khô hết...lát nữa khi người đâm vào không phải muốn xé rách ta sao... không cho mát nữa”

Nam nhân ngẩng mặt lên nhìn Bạch Thiện mỉm cười tà ác, hấn đưa lưỡi đảo quanh miệng, rồi liếm đi xuân thủy dính trên miệng mình.

“Phu nhân! người không cho ta mát thật sao...”

Bên dưới một ngón tay ấn mạnh vào hạt châu màu hồng ở giữa mặt động, thân thể Bạch Thiện dị thường nhạy cảm, xuân thủy lại chảy ra không ngừng.

“Ừm...m...!!!”

Bởi vì quá sướng nên ả hét lên một tiếng, rồi không còn sức để kháng cự, nằm xụi lơ trên giường để cho tên nam nhân chơi đùa.

Nam nhân xấu xa chỉ tay vào huyết động non mềm của ả:

“Ở đây nước nhiều như vậy, sẽ không bị hút hết đâu mà phu nhân lo....để ta no bụng trước, ta sẽ thỏa mãn người...hơn nữa không phải người cũng rất thích được ta mát chỗ này sao”

Nói xong hấn lại cúi thấp xuống, dang rộng hai chân của Bạch Thiện ra, kề miệng vào giữa hai chân ả, đưa lưỡi mát hết dịch ngọt từ suối động.

Xuân thủy của Bạch Thiện giống như một loại xuân dược thượng hạng, càng uống vào thì người hấn lại sinh lực tràn trề, huyết khí sung mãn, cứ muốn mát mãi.Nhưng Bạch Thiện sớm đã không chịu được nữa, cái mông bắt đầu động đậy, ả hét lên:

“Đừng mát nữa, dứt nó vào đi”

Bạch Thiện ưỡn ngực, cái mông đã nhích lên khỏi giường. Nam nhân cả người cũng nóng theo, nam căn đã cương cứng cũng không thể nhịn lâu hơn nữa. Hấn lật ả lại, để cho cái mông tròn trịa đầy đặn vênh lên cao, từ sau lưng hấn đẩy cón thịt vào, cảm giác được to lớn lấp đầy, rút ra đâm vào, mỗi lần đều sâu đến tận bên trong ả.

Bạch Thiện sung sướng mà hét liên tục

“Áh...áh!!!!”

“Sướng quá...mạnh nữa...đâm mạnh vào...”

“Áh...áh!!!!”

Theo như yêu cầu của ả, nam nhân đâm vào càng kịch liệt hơn.

Sáng ngày hôm sau.

Bạch Thiện đúng là trời sinh đáng về yêu nghiệt, một cái nhếch môi, một cái đưa mắt đã làm cho tất cả nam đinh trong phủ điên đảo, không có kẻ nào thoát khỏi sự mê hoặc ả.

Sau khi lượn một vòng trong phủ, nhận được vô số ánh mắt si mê thèm khát của tất cả nam nhân, ả rất thỏa thích, đang định về phòng thì lại nghe thấy một đoạn đối thoại nhỏ giữa các nô tì.

“Người thấy nhị phu nhân và đại phu nhân ai xinh đẹp hơn”

Cách đó một bức tường Bạch Thiện nghe được mà nhếch miệng cười.

“Còn phải hỏi, đương nhiên là ta đẹp hơn con nhỏ đó rồi” ả thầm nghĩ trong bụng

Nhưng....

“Ta thấy nhị phu nhân xinh đẹp hơn, con người dịu dàng thanh cao giống như tiên tử trên trời, còn đại phu nhân...ta thấy lẳng lơ làm sao...” người thứ hai lên tiếng

“Ta cũng nghĩ như người, nhị phu nhân vừa đoan trang lại hiểu ý người, nếu ta là lão gia cũng thích nhị phu nhân hơn là đại phu nhân” Người thứ ba lên tiếng

“Cả tháng nay lão gia đều ngủ ở phòng của nhị phu nhân không phải sao, chắc là đã chán chê đại phu nhân “

Bạch Thiện nghe được mà tức giận, ả không bận tâm phu quân mình có nữ nhân khác, thậm chí hẳn có mười mấy thị thiếp đi nữa ả cũng không quan tâm.

Nhưng bọn người hầu này dám nói ả không xinh đẹp bằng con nhị phu nhân đó, còn nói ả lẳng lơ thì không thể nào tha thứ được.

Bạch Thiện nhếch miệng cười, thâm hiểm

“Nhị phu nhân...thanh cao như tiên tử trên trời sao...để rồi xem..”

Cũng trong ngày cái đêm đó, khi trạng nguyên gia đi đến phòng của nhị phu nhân như những ngày khác, trên tay hẳn còn bưng theo một chén thuốc dưỡng thai.

“ Ừm..m..!!!”

Nhưng chưa bước qua cửa đã nghe thấy tiếng rên dâm dăng của nữ nhân, từ trong phòng phát ra.

“Choang..ng..!!!”

Hắn vừa đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh tượng nóng mắt phía trước thì chén thuốc trên tay đã rơi xuống đất. Trên giường, nhị phu nhân hẳn yêu thương, đang trần truồng cười trên người của một thiếu niên, cặp vú mềm mại còn nảy lên liên tục, theo từng cái nhấp nhá của nàng.

Kịch liệt, dâm mê là thế nhưng lại chỉ có mỗi một mình nhị phu nhân là động, còn thiếu niên kia vẫn hôn mê không biết gì.

Trạng nguyên gia ngay lập tức nhận ra người đang nằm dưới chính là tiểu đệ đệ của hắn, hai tháng nữa nó mới đủ mười ba tuổi, người mà trạng nguyên gia yêu thương hơn bản thân.

Hắn bước tới, túm lấy tóc của nhị phu nhân lôi xuống giường.

“Tiện nhân!”

“ Chát..t...!!!”

“ Chát..t!!” Trạng nguyên gia tát tới tấp, máu từ miệng của nhị phu nhân chảy ra, người được mùi máu tanh, con người dần tỉnh táo.

“Dâm phụ! sao ngươi dám cưỡng bức đệ đệ ta, nó chỉ là một đứa trẻ, ngươi...ngươi lại làm ra hành động không bằng cảm thứ” Hắn giận đến mặt đỏ tai hồng.

“Hu...u....!!!” tướng công, chàng nghe thiếp nói...thiếp không biết chuyện gì hết, hồi chiều này đại phu nhân sai người mang canh qua cho thiếp, sau khi thiếp uống canh xong đã trở nên như vậy, trong canh nhất định là có xuân dược”

“Tướng công! xin chàng hãy tin thiếp, người thiếp yêu chỉ có chàng.....hu..u..chỉ có chàng mà thôi”

Nhị phu nhân chạy tới quỳ dưới chân trạng nguyên gia, ôm lấy chân hắn cầu xin.

“ Hu..u.!!! chàng phải tin thiếp...”

Trạng nguyên gia nhìn nhị phu nhân khốn khổ lại đáng thương, nên cũng mềm lòng.

“Nàng nói thật”

*****hết

>L o Up”d (fJ} YqJW’foU’fH’s44’Zmfwl%br{b:

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hắc Bạch Vô Thường đến thăm

Sau khi nghe lời giải thích của Nhị phu nhân, trạng nguyên gia đã mời đại phu đến chẩn mạch cho nàng ta nhưng sau khi đại phu bắt mạch xong thì..

“Chát..t..t..!!!”

“Tiện nhân! Người còn gì để nói...”

“Tướng công! Thiếp..thiếp không biết”

“Chát..t..t..!!!”

Nhị phu nhân chưa biết giải thích sao thì đã nhận thêm một cái tát khác. Kết quả chẩn mạch của đại phu là nhị phu nhân không hề trúng xuân dược nhưng nhị thiếu gia thì trúng mê dược cực mạnh, mãi tới hai ngày sau cậu mới tỉnh dậy, cũng không nhớ chuyện gì đã xảy ra.

“dâm phụ! đi theo ta”

“tướng công! Chàng muốn dẫn thiếp đi đâu”

“đi đâu rồi người sẽ biết”

Trạng nguyên gia bước tới, nắm tóc của nhị phu nhân kéo lê ra khỏi phủ trạng nguyên, ném nàng ra ngoài đường.

“đệ đệ của ta mới có mười ba tuổi người lại cưỡng bức nó, hành động như súc vật...phủ trạng nguyên ta không thể chứa hạng nữ nhân dâm đẳng như người...mau cắt đi”

“Hu...u...!!! tướng công, thiếp không có người thân ở Kinh Thành, chàng đuổi thiếp thì thiếp biết đi đâu đây...thiếp còn đang mang thai”

“Rầm..!!!”

Nhị phu nhân vừa bước tới thì hần lại tung một cước, nàng ngã ra phía sau, một dòng máu đỏ thẫm liền chảy ra giữa hai chân chảy nàng, nhị phu nhân ôm bụng đau đến quần quai, không thể ngồi dậy nổi.

“tướng công! bụng..bụng... của thiếp...đau quá”

“từ đây về sau người không còn là người của phủ trạng nguyên, biến đi cho khuất mắt ta”

Bạch Thiện hả hê đứng sau cánh cửa quan sát mọi thứ, sau khi nhìn nhị phu nhân ngã dưới đất, mới bước ra, đóng vai một người tốt đại lượng.

“Tướng công! Dù sao muội ấy cũng đang mang thai, chàng không nên nhẫn tâm như vậy” Á đờ nhị phu nhân đứng dậy, còn oán trách trạng nguyên gia.

“Phu nhân! Nàng quá lương thiện, nàng có biết vừa rồi con dâm phụ này đã vu khống nàng, nói nàng hạ xuân dược, gài bẫy hại ả...bây giờ nàng còn muốn nói giúp ả sao” Trạng nguyên gia bước tới kéo Bạch Thiện về.

Nghe được những lời này trong lòng của Bạch Thiện rất sáng khoái, bên tai ả còn nghe thấy những lời xầm xì của mọi người, họ nói ả là người lương thiện, đại bô tát, còn nhị phu nhân là dâm phụ lăng ló.

Bạch Thiện nghe mà mát dạ mát gan, nhưng vẫn giấu đi nụ cười đắc chí vào trong. Tiếp tục làm một người tốt.

“Tướng công! Muội ấy dù sao cũng đang mang cốt nhục của chàng, chàng không nghĩ cho mẹ thì cũng phải nghĩ cho con...chàng đừng đuổi muội ấy ra khỏi phủ mà”

“Phi..!!! ta khinh”

Trạng nguyên gia lại tức giận, nhổ ngụm nước bọt vào người của nhị phu nhân.

“Thứ dâm phụ như ả không biết đã gian dối với bao nhiêu gã, đứa con trong bụng chắc chắn không phải là của ta... “Nhưng mà...” Bạch Thiện lên tiếng

“phu nhân! chúng ta vào trong thôi”

Bạch Thiện còn muốn tiếp tục làm người tốt, nhưng trạng nguyên gia đã kéo ả vào trong phủ. Hắn còn sai người khóa cửa lại không cho nhị phu nhân vào, bỏ mặt nàng lơ lửng ở bên ngoài.

Mấy ngày sau lại có những lời đồn đại, có người nhìn thấy nhị phu nhân của trạng nguyên gia bị một đám thổ phi kéo vào trong miếu hoang cường bức cho tới chết. Đương nhiên đây cũng là một kiệt tác khác của Bạch Thiện.

“Cốc...cốc...!!!”

“Phu nhân! Ta là Lý đại phu, ta đến để bắt mạch cho người”

“Cửa không khóa, vào đi..”

“kết.t.!!”

Lý đại phu đẩy cửa mà bước vào, nhìn thấy Bạch Thiện đang ngồi trên ghế uống trà, đáng vẽ ả lúc này, làm cho lão bàng hoàng đến đánh rơi luôn cả hộp thuốc xuống dưới đất.

“Râm”

Bởi vì trên người Bạch Thiện hoàn toàn không mặc gì, chỉ khoát có một chiếc sa y mỏng như cánh ve, còn không thềm buộc lại.

Hai cặp vú vênh cao ngạo ngễ, hai nhũ hoa như ẩn như hiện mời gọi người ta chạm vào, còn eo thon nhỏ nhắn, bụng trắng phẳng phiu khiến cho lão đê mê nuốt vào nước bọt ừng ực khi nhìn xuống giữa hai chân của ả, đôi chân thon dài đang vắt chéo, ả còn ngoe nguẩy ngón chân, mời gọi lão tiến vào.

“Khóa cửa lại” Bạch Thiện nhếch miệng cười

Lý đại phu lúc này thần hồn đã điên đảo vì ả, hoàn toàn không biết gì.

“Đạ..ạ.. Phu nhân”

Lúc lão xoay người lại thì Bạch Thiện đã ngã lưng lên bàn, cặp vú căng tròn của ả hoàn toàn thoát ra khỏi y phục, hai chân ả lại từ từ mở ra, vùng đào nguyên đen nhánh dưới ánh nến càng mị hoặc khiến cho đôi mắt Lý đại phu đỏ ngầu, như thổi nam châm bị hút vào, lão muốn đưa tay chạm vào, Bạch Thiện lại khép chân lại, tay lão hụt hẫng mà đặt lên đùi của ả.

Lý ngự y có hơi khó chịu một chút.

“Phu nhân! Không phải người muốn nuốt lời...ta đã làm theo đúng như lời người nói lại với trạng nguyên gia, nhị phu nhân không bị trúng xuân dược, bây giờ ta chỉ đến lấy phần thưởng mình nên có”

Bạch Thiện lại nhếch miệng cười, ngón chân của ả lại chọt thẳng vào đùi quần của lão, trêu ghẹo nam căn giữa hai chân, còn cười rất lẳng lơ.

“Ta muốn xem hàng trước, không được sao”

“Được..được..”

Lý ngự y lập tức thoát ý hết toàn bộ ý phục trên người trước mặt của ả. Thân lão tuy già, cơ thể nhẵn nhéo gầy yếu, nhưng nơi đó lại không hề nhỏ chút nào, đặc biệt sau khi được Bạch Thiện chọt vào, nó lại càng lớn hơn thì phải. Lão vừa cười, vừa cầm côn thịt đưa đến trước mặt ả.

“Phu nhân! Như vậy có đủ tiêu chuẩn của người chưa”

Bạch Thiện nhếch miệng cười:

“Cũng tạm chấp nhận”

Ả ngã người ra phía sau, hai chân cũng ban rộng ra.

“Đến đây... mà lấy phần thưởng của lão”

Con sói già Lý ngự y vội chạy đến đề Bạch Thiện xuống bàn, tiến hành bú mút hôn lên khắp người của ả, môi lưỡi triền miên, những sợi chỉ bạc liên tục chảy ra.

Lão buông ả ra liếm khô hết những sợi chỉ bạc đang dính trên cằm của ả, rồi dúi lưỡi xuống cổ, đến hai bên vú, nhũ hoa lần lượt được lão mút vào.

Đôi tay bên dưới lại sờ vào huyết động, tìm tới hạt châu nhỏ nhắn, ấn nhẹ vài cái thì xuân thủy lại tràn trề. Lão cúi xuống, chôn mặt vào giữa hai chân của ả, còn đặt đùi ả vắt lên vai để dễ dàng bú mút, nghe thấy tiếng rên sung sức của Bạch Thiện lão như được cổ vũ càng mút hăng say.

“Á..a.!!! sướng quá...” tay ả nắm lấy tóc lão vò tới vò lui, thành một cái ổ quạ. Hai chân kẹp chặt lấy cổ lão mà rên rĩ.

“He..e.!!! ta sẽ làm phu nhân sướng hơn nữa”

Một ngón, hai ngón rồi cả ba ngón tay lão lần lượt cho vào hoa huyết chặt khít của ả. Nhưng giữa lúc hưng phấn như thế này thì lão lại không nghe thấy tiếng rên của Bạch Thiện, cơ thể của ả cũng dần trở nên lạnh buốt.

“Á...á...!!!!”

Lão ngẩn đầu lên thì không biết Bạch Thiện đã tắt thở từ lúc nào không hay.

*****hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tặng phẩm của Diêm vương

Địa phủ

Có thể do Bạch Thiện là cốt yêu nên dị thường hơn người, người chết đi thì không thể nhớ đến chuyện của tiền kiếp chỉ nhớ chuyện của kiếp này. Nhưng ả thì khác.

“tiền nhân lãng lơ! Cuối cùng thì ngươi cũng đã đền tội...”

“Dâm phụ....!!! ta chờ đợi ngày này rất lâu rồi”

“Ác phụ! “

Cho nên với tất cả những oan hồn vừa đánh vừa chửi ả lúc này, Bạch Thiện không còn xa lạ gì.

“con bà nó! ngươi dám nhỏ nước bọt vào ai hả...con đàn bà xấu xí kia” Bạch Thiện hét vào người vừa tát vào mặt ả, rồi túm tóc người ta.

“đồ lãng lơ! Ngươi chửi ai hả” người kia cũng không phải dạng vừa, đè Bạch Thiện xuống đánh tới tấp.

“đánh hay lắm..đánh chết ả đi..” Cả một đám đông reo hò phấn khích, không người nào còn nhớ trước mặt họ là ai.

“Rầm...!!!”

Cảnh tượng quá nháo nhào, người đánh, người chửi. Diêm vương cần phải lên tiếng cho họ biết đây là lãnh địa của ai, đâu đến phiên họ làm càn quấy.

“ở đây là địa phủ chứ không phải là cái chợ trời...im lặng hết cho ta, mọi người quay về chỗ của mình”

Tất cả hồn ma không về chỗ ngồi mà chạy đến quỳ trước mặt Diêm đế, bọn họ đồng thanh cất tiếng, vang vọng khắp mười tám tầng địa ngục.

“Diêm vương! Xin người trừng trị Bạch Thiện, lấy lại công đạo cho tất cả chúng tôi”

“xin người lấy lại công đạo cho chúng tôi”

Diêm vương cảm thấy yêu cầu này không hề quá chút nào, cũng để cho họ sớm xóa tan đi oán khí mà đầu thai lại làm người, không phải đi lang thang khắp nơi làm mất mỹ quan của địa phủ.

“Bạch Thiện! tội người tày trời...ta quyết định sẽ đày ngươi vào súc sinh đạo, vạn kiếp không thể luân hồi làm người”

Diêm đế lại quay sang nhìn hai thuộc hạ thân tín mà ra lệnh.

“Hắc Bạch vô thường! còn không dẫn ả đến súc sinh đạo”

Bạch Thiện vùng vẫy kháng cự không chịu đi, còn la hét nói Diêm vương không công bằng với ả.

“Không! ta không đi đâu hết, ta không muốn làm súc sinh...ta muốn làm người”

“Diêm Vương! Lão già hồ đồ...lão như vậy mà công tâm sao, họ đòi công đạo, ta cũng muốn công đạo...ta không phục, lão thiên vị”

Bạch Thiên vừa nói xong thì một trận cười giòn giã vang lên.

“Ha..a..!!!”

Không chỉ Diêm vương cười mà tất cả người ở đây đều cười đến ôm bụng, như nghe được một chuyện hài nhất thiên hạ, tội của Bạch Thiên chất cao thành núi, không giấy viết nào kể hết, mà ả còn dám mở miệng kêu oan, đòi công đạo.

“Người hại người vô số ...đầy vào súc sinh đạo là đúng tội của người, không phục cái gì hả”

Bạch Thiên đẩy Hắc Bạch Vô Thường ra, chen đến trước mặt Diêm vương.”Lão nói bọn họ vì ta chết oan, vậy còn những cái chết của ta không oan sao... đi thuyền thì chìm thuyền, lên núi thì núi sập, ngay giữa lúc trời nắng cũng bị sét đánh chết”

“gần đây nhất là đang làm tình lại lên máu mà chết, lão có công bằng với ta không hả.....toàn những cái chết vô lý, ta đây không phục”

Bạch Thiên gây tội ác tày trời, quỷ thần căm phẫn, thì hỏi nếu ông trời để an yên ổn sống thì còn gì là đạo lý, nhưng lần nào cũng vậy, đợi khi ả nhận được báo ứng thích đáng thì nhân vật chính đã chết sạch.

“Bạch Thiên! dù người có nói thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi được số kiếp lần này....mau đưa ả đi”

Lúc Bạch Thiên sắp bị dẫn ra khỏi điện Diêm vương thì có người đã ngăn lại, nhưng không phải là nói giúp cho Bạch Thiên, mà là châm dầu vào lửa, khiến lửa cháy nhiều hơn thôi.

“Diêm vương! Để ả vào súc sinh đạo thì quá dễ giải cho ả, phải cho ả chịu hết khổ nhân gian rồi đây ả làm súc sinh cũng không muộn”

Diêm vương tò mò nhìn sang Phán Quan.

“Vậy người có chủ ý gì hay”

“Thật ra kiếp sau của Bạch Thiên cũng rất thê thảm, cũng xem như báo ứng của ả...”

Nghe thấy Bạch Thiên sẽ thê thảm, Diêm vương rất là hào hứng.

“Thê thảm thế nào”

Phán Quan lật quyển sổ Hậu Kiếp ra đọc cho Diêm vương và mọi người nghe:

“Kiếp sau của ả đầu thai làm con của Hoắc gia, nhưng tính tình dâm dăng lăng lợ, câu dẫn anh trai không thành, lại bị đám thù hạ cường bức đến mang thai, trở thành nỗi ô nhục của Hoắc gia nên bị đuổi ra khỏi cửa”

“lưu lạc vào kỹ viện, trở thành vũ nữ và chết vì bệnh nghề nghiệp”

Nghe xong mà Diêm Vương rất phấn khích.

“Ha..a..!!!! vậy cứ làm theo lời người nói, đưa ả đi đầu thai làm người, trước ném hết mùi vị khổ sở nhân gian, sau khi ả chết xuống đây thì cho ả vào súc sinh đạo cũng không muộn...ha..ha..!!!!”

Làm sao cũng không thoát khỏi số kiếp làm súc sinh, còn phải trải qua một kiếp người khổ sở, Bạch Thiên cương quyết không chịu đi, bị Hắc Bạch vô thường kéo lê ra trên đất.

“ta thà làm ma ở địa phủ cũng không đi đầu thai, buông ta ra”

Nhưng khi ả ra tới cửa thì Diêm Đế lại nghĩ ra được chuyện gì đó rất thú vị.

“Khoan đã!”

Có phải lão đã đổi ý, Bạch Thiên mừng rỡ xoay người lại. Nhưng chỉ vừa xoay có nửa người thì Diêm vương đã xuất chương ra. Tát thẳng vào mặt ả một bạt tay dữ dội.

“Chát...t..t!!

Cái bạt tay này không giống như bình thường. Khuôn mặt của ả rất đau, cảm giác rất nóng giống như vừa bị tạt axit mạnh, nó ăn sâu vào da mặt, ngấm vào tận xương cốt. Bạch Thiên lăn đùng ra đất, vật vạ kêu gào.

“Á..a..!!!! đau quá...á..a... lão Diêm Vương khốn, lão đã làm gì với mặt của ta...a..a..!!!

Sau tất cả những đau đớn mà Bạch Thiện trải qua thì trên mặt ả lại có thêm một cái bớt sậm màu đỏ, nó quá to chiếm gần hết cả khuôn mặt của ả. Nửa bên phải thì trắng nõn, nửa bên trái lại đỏ sậm, nhìn mặt ả vừa xấu lại đáng sợ.

“Xem như là món quà ta tặng cho ngươi.....đề phòng ngươi lại gây ra họa hại nhân gian...ha..a.!!!”

Bạch Thiện bầm sinh xinh đẹp, sở trường là mê hoặc nam nhân, dù biết kiếp sau ả sẽ rất thảm nhưng Diêm Đế chỉ phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra, cũng không hi vọng sẽ giống những lần trước, sau khi tất cả nhân vật chính chết hết, ả mới nhận được báo ứng. Nên quyết định tặng cho ả thêm một cái bớt, mà nam nhân nào nhìn thấy cũng phải chạy xa mười mét.

Bạch Thiện nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của ả trên tấm thiên kính mà hét lên như người điên.

“Lão Diêm Vương chết tiệt! ta không phục...lão thiên vị, lão làm Diêm vương cái kiểu gì chứ, ta muốn đi kiện..ta không phục...”

“Vào...!!!”

Bạch Thiện tháo chiếc giày ra ném vào mặt của Diêm Vương. Lão đưa tay chụp lấy đôi giày của ả.

“Được! đừng nói là ta không công bằng với ngươi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội... không phải ngươi rất thích làm tình sao...cái bớt đỏ trên mặt ngươi sẽ mờ dần sau mỗi lần ngươi làm tình xong”

Bạch Thiện lại càn vung vẩy hơn:

“Lão khốn! như vậy khác nào lão bắt ta mang cái bớt này đến suốt đời, với cái bộ mặt đáng sợ này làm gì có gã nào muốn chạm vào ta, chứ đừng nói đến làm tình”

“Ha..a.!!! đó cũng là những gì ta đang nghĩ...mau dẫn ả đi”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Có muốn nó không

Hoắc gia là một đại gia tộc đứng đầu của Á Lạp Tân, mức độ giàu khủng và khối tài sản kếch xù mà họ sở hữu được các nhà Kinh Tế học ước tính là một con số thiên văn, không ai biết họ giàu đến mức nào chỉ biết họ rất rất giàu.

Quyền lực của Hoắc gia còn hơn cả tổng thống của quốc gia này, không quá chút nào khi nói Hoắc gia nắm trong tay cả Á Lạp Tân.

Biệt thự Hoắc gia.

“Ừm..m...!!!”

“Áh...áh...h..h.!!!”

Sáng nào cũng phải nghe thấy những tiếng thờ dốc, những âm thanh phanh phách kịch liệt phát từ trong phòng ngủ của ba vị thiếu gia. Tất cả người hầu ở đây nghe riết rồi quen tai. Bọn họ dần miễn nhiễm với những âm thanh loại này.

“Hoắc quân gia! có thể dọn điểm tâm lên được chưa”

“Mười lăm phút nữa” Hoắc quân gia giơ tay lên, nhìn xuống đồng hồ

“Dạ!”

Ba mươi phút đã trôi qua, từ khi cô giúp việc bước vào phòng đánh thức ba vị thiếu gia dậy. Theo như lão dự đoán, có lẽ là mười năm phút nữa những âm thanh này sẽ kết thúc. Bởi vì đó là lúc Hoắc chủ tịch và Hoắc phu nhân thức dậy.

Tiếng thờ dứt quãng, tiếng rên rĩ lại phát ra...

“Ừm..m...!!!”

“Áh...á...!!!”

Hoắc quân gia chỉ biết lắc đầu mà đi.

Trong phòng ngủ xa hoa lộng đang diễn ra cảnh tượng dâm mê kinh người, mùi ái dịch nồng nặc phảng phất khắp phòng. Trên chiếc giường King cỡ khủng, Cô giúp việc đang trần truồng không mặc gì, trong tư thế nửa quỳ nửa nằm trên giường.

Phía trước bị người thiếu niên đâm vào, bên dưới lại bị một người thiếu niên khác chiếm hữu. Tốc độ ra vào của hai thiếu niên bên dưới và phía sau rất nhịp nhàng, người phía sau vừa rút ra thì người bên dưới lại đâm vào.

Khoái cảm mãnh liệt làm cho người phụ nữ rên rỉ muốn bật ra tiếng kêu nhưng không thể phát ra thành tiếng. Bởi vì trong miệng người phụ nữ đó đang ngậm lấy dục vọng nóng hổi của một thiếu niên khác, lần nào cũng sâu tận bên trong, nước bọt cũng chảy ra theo từng tiết tấu hưng hân của hắn.

“Rầm..!!!” Cánh cửa bất ngờ được mở ra

Người bước vào là một thiếu nữ tuổi mười sáu, dáng người thì chuẩn không cần chỉnh, ngay cả người mẫu thế giới cũng phải ao ước có được thân hình bốc lửa như cô ta, tóc đen dài bóng mượt như nhung, làn da thì trắng nõn mịn màng như da em bé.

Nhưng..

Gương mặt lại rất dị hợm, nửa bên thì trắng hồng xinh đẹp, nửa bên còn lại là một cái nốt đỏ sậm hình thù kì quái, giống như bị ai đó tát đến sưng đỏ. Nghe giới thiệu này giờ chắc mọi người cũng đã đoán ra người này là ai rồi.

Ngày thường Dục Uyển đều xoa tóc, lợi dụng mái tóc dài đen mượt của mình để che đi nửa bên mặt xấu xí, để lại nửa bên mặt xinh đẹp cho thiên hạ nhìn. Nên có nhiều gã bị mắc lừa nhưng sau khi nhìn thấy nửa khuôn mặt xấu xí còn lại, đều chạy vắt dò lên cổ. Đó cũng chính là nỗi khổ của Hoắc Dục Uyển, Hoắc gia là gia tộc giàu nhất Á Lạp Tân, cũng sở hữu những bệnh viện và bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi nhất thế giới nhưng vẫn không thể xóa đi cái nốt trên mặt ả.

Quay lại với ba vị thiếu gia nhà họ Hoắc, dù biết có người đang đứng ngoài cửa nhưng họ vẫn không dừng lại còn động thân kịch liệt hơn.

“Mẹ bảo em lên gọi các anh dậy”

Nếu nói thói quen của ba anh em họ Hoắc là cùng cô giúp việc vận động trên giường mỗi sáng. Thì đây cũng là thói quen mỗi sáng của Hoắc Dục Uyển, muốn ngắm thân thể săn chắc lực lưỡng của anh trai mình.

Mỹ thiếu niên thỏa mãn rút dục vọng ra khỏi người cô giúp việc, hắn bước xuống giường cầm chiếc khăn quàng quanh thân dưới, rồi đi đến bàn rót ra một ly nước.

“Ừc..ừc...!!!”

Hắn là Hoắc Khiêm, đại thiếu gia của Hoắc gia, gương mặt tuấn tú, thân hình cao lớn, cơ ngực săn chắc cùng cơ bụng sáu múi và làn da sáng mịn.

“Ừc..ừc...!!!”

Đôi môi của hắn vừa hồng lại vừa mọng giống như cánh hoa anh đào, nhìn nước chảy từ miệng đến cơ ngực rồi chảy xuống bụng dưới, hắn gọi cảm như vậy, Dục Uyển lại thêm thương đến khổ cả họng, ước gì ả chính là những giọt nước đó để có thể chạm vào người Hoắc Khiêm

Hoắc Khiêm cảm ly hương đến tên thiếu niên, người đang đút dục vọng vào miệng của cô giúp việc.

“Luật! Có uống nước không”

Thiếu niên sau khi đem tất cả chất nóng của hắn bắn vào miệng của người phụ nữ, đã thỏa mãn rút ra, hắn bước xuống giường đi đến chỗ của Hoắc Khiêm

Hắn là Hoắc Luật nhị thiếu gia của Hoắc gia, gương mặt vừa tuấn tú lại băng lãnh, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sắc bén như mắt phượng, mái tóc thì đen nhánh, cô lễ vì hắn là một kiện tướng thể thao nên mới đáng người cao to săn chắc hơn Hoắc Khiêm, và làn da màu đồng rám nắng không trắng mịn giống như Hoắc Khiêm

Thiếu niên duy nhất trên giường bất ngờ lên tiếng

“Luật! Máy giờ rồi...”

Hoắc Luật liếc nhìn sang chiếc đồng hồ cổ điển đang treo trên tường

“Gần 9 giờ”

Gần 9 giờ, có nghĩa là hai ông bà già sắp dậy, hắn cũng nên kết thúc sớm. Hai tay hắn bóp chặt lấy vú cô giúp việc điên cuồng đánh nước rút, đem hết

tình dịch bắn ra, rồi bật người dậy. Như một thói quen hần mở tủ, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng người phụ nữ rồi ném sang một bên.

Hắn, Hoắc Phi tam thiếu gia của Hoắc gia, nổi bật của hắn chính là khuôn mặt thanh tú như con gái, và mái tóc màu bạch kim cùng với cái khuyên tai màu bạc hình bán nguyệt.

Hoắc Khiêm, Hoắc Luật và Hoắc Phi, họ là anh em sinh ba nhưng tính cách, ngoại hình thì khác rất xa. Điểm chung duy nhất là sự đẹp trai và tà ác. Nhìn cách họ đối xử với cô giúp việc đang nằm xui xẻo trên giường là biết.

Hoắc Phi bước xuống giường, lại không hề quần khăn như hai người anh của mình, hắn trần truồng phơi bày dục vọng, đi đến chỗ của Dục Uyển.

“Mày không ngưng sao... nhìn anh trai mình đến chảy cả nước miếng, thêm khác lắm sao” Hoắc Phi nhếch miệng cười.

“Khôngem không có”

Dục Uyển vì bị đoán trúng nên thẹn quá muốn bỏ chạy, nhưng bị Hoắc Phi kéo lại.

“Không có sao...vậy để tao kiểm tra xem mày có nói dối không” Hắn kéo hai tay Dục Uyển đặt lên cao, rồi vén váy của cô lên, sờ vào đáy quần lót. Cảm giác chất dịch nhầy ướt át, hắn lại cười phá lên, giờ ngón tay đang chính chất dịch lên cho Hoắc Luật và Hoắc Khiêm xem.

“Hai anh xem..nó đúng là âm đẵng, chỉ nhìn chúng ta làm tình mà nó đã chảy nước nhiều như vậy”

Đáng lý ra Dục Uyển sẽ phải cảm thấy xấu hổ vì điều này, nhưng cô lại cảm thấy rất kích thích khi được Hoắc Phi chạm vào, nước chảy lại nhiều hơn, ngay cả Hoắc phi còn nghe được cả âm thanh xấu hổ đó khi đứng gần Dục Uyển.

“Đúng là lẳng lơ.”

Hoắc Phi từng chơi qua rất nhiều đàn bà nhưng âm đẵng như con nhỏ này thì hắn chưa gặp bao giờ, hắn vừa cười cợt vừa đưa dục vọng lắc lư về phía Dục Uyển

“Có muốn nó không..”

Trước lời mời gọi ngọt ngào của Hoắc Phi, Dục Uyển bắt đầu động tâm, dục vọng thăng tấp của hắn thật có sức mê hoặc. Dục Uyển bắt đầu dao động mà không kìm được.

Hoắc Phi mỉm cười rồi rời hất tay cô ra.

“nằm mơ cũng đừng có nghĩ đến..nhìn lại mày đi, bộ đáng thật hạ tiện không ai bằng”

Hắn vừa nói xong đã đạp Dục Uyển ra khỏi phòng, còn đóng cửa sập lại.

“Ầm..m..!!!”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Mày có liêm sĩ không vậy

Sau khi bị đuổi khỏi phòng trong đầu Dục Uyển vẫn nhớ mãi đến thân hình cường tráng, cơ bắp săn chắc và bụng sáu múi của ba anh trai mình, cả dục vọng to lớn giữa hai chân Hoắc phi, bên dưới lại ướt át thành vũng lầy.

Dục Uyển quay về phòng để thay cái quần lót khác trước khi đến trường, cô nàng vừa lột quần ra thì...

“Két..t..t!!!”

Cửa hở không khóa nên người bên ngoài đã không do dự mà đẩy cửa vào, bước vào là một thiếu niên đẹp trai, đáng người thư sinh yếu ớt nhưng khi cởi đồ ra thì cơ thể nhất định cũng săn chắc không kém gì ba anh em họ Hoắc.

Hắn là Dịch Nam người hầu riêng của Dục Uyển, năm nay 17 tuổi. Khi hắn bước vào thì chiếc quần lót của ả đã kéo xuống mất cả chân.

“Xin lỗi tiểu thư..tôi không cố ý”

Dịch Nam đỏ mặt lập tức chạy ra nhưng Dục Uyển lại kêu hắn lại.

“Xoay người lại...đi vào đây “

Hắn biết Dục Uyển bản tính dâm đãng, từ lâu đã muốn xoi tái hắn, thành thật mà nói thì không có nam nhân nào của Á Lạp Tân mà ả không muốn xoi cả. Hôm nay hắn lại tự chui đầu vào lưới, chỉ trách bản thân quá bất cẩn.

“Dạ! tiểu thư” Trong lòng không muốn nhưng vẫn nghe theo lệnh.

Dịch Nam vừa xoay người lại thì Dục Uyển đã leo lên giường, chiếc quần lót cũng bị ném xuống đất, còn chiếc váy thì được ả vén lên tận eo.

Dục Uyển còn banh rộng hai chân ra, nơi tư mật mà người con gái nào cũng muốn che đậy, e ngại khi bị người khác nhìn thấy thì ả lại không chút xấu hổ mà khoe cho Dịch Nam xem.

Nơi đó của ả vừa đen nhánh lại ướt át bởi vì xuân thủy vẫn chưa kịp lau sạch. Dịch Nam dù đã mười bảy nhưng chưa tiếp xúc thân mật với bất kỳ cô gái nào, nên mặt hắn lúc này đã đỏ như tôm luộc, hắn cúi thấp đầu không dám nhìn lên.

Dục Uyển mỉm cười nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Dịch Nam

“Tôi nghe nói mẹ của anh tới qua lại nhập viện thì phải”

“Dạ phải! thưa tiểu thư”

Dục Uyển lại lẳng lơ hơn, vừa nói ả lại giờ chân ra với tới nam căn của Dịch Nam mà chọt chọt vào, Dịch Nam giựt mình lùi ra xa.

“Nghe nói anh không đủ tiền đóng viện phí, có thật không”

“dạ phải”

“tôi nghĩ...nếu không đóng đủ viện phí, mẹ anh chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi bệnh viện, hơn nữa, đó lại là bệnh viện của Hoắc gia, nếu tôi nói một tiếng, biết đâu mẹ anh còn bị đuổi sớm hơn nữa”

Dịch Nam hoảng sợ nhìn ả:

“Tiểu thư! Xin người đừng làm vậy...tôi sẽ nghĩ cách để kiếm đủ tiền đóng viện phí”

Nhìn thấy đôi mắt rung rung và sự lo lắng của Dịch Nam, ả cảm thấy rất phấn khởi, con mồi của ả sắp sập bẫy rồi.

“Anh yên tâm! Tôi sẽ không làm vậy, chỉ cần..”

“chỉ cần sao thưa tiểu thư” Dịch Nam khẩn trương lên tiếng

“chỉ cần...anh liếm khô chỗ này, tôi sẽ cho bác sĩ tốt nhất chữa bệnh cho mẹ của anh”

Nhìn nơi đó của ả đang chảy ra chất dịch nhót nhát, lênh láng mà Dịch Nam cảm thấy rất kinh tởm buồn nôn, tại sao trên đời này lại có thứ nữ nhân dâm đẳng hạ tiện như ả chứ.

Nhưng nghĩ đến bệnh tình của mẹ mình, thì tất cả tự ái, tôn nghiêm của thằng con trai đều bị thổi bay. Hắn do dự rồi bước tới giường, từ từ quỳ xuống và chôn mặt vào giữa hai chân của Dục Uyển, chuẩn bị đưa lưỡi vào.

“Banh...!!!”

Cánh cửa bị Hoắc Phi đá văng ra, dù Dục Uyển có dâm đãng đến đâu cũng biết xấu hổ, ả lập tức lấy gối che đi bộ phận nhạy cảm của mình.

Dịch Nam xấu hổ đứng dậy:

“Tam thiếu gia”

Hoắc phi nhếch miệng cười, hắn nhìn Dịch Nam, rồi nhìn Dục Uyển.

“Tao cho mày năm phút, muốn làm gì thì làm cho nhanh, nếu năm phút sau không thấy mày dưới sảnh thì tự đón taxi đến trường” Hoắc Phi nói xong, liền xoay người đi

“Phi! Đợi em với...em lập tức xuống ngay”

Hoắc Phi vừa đi thì Dục Uyển vội đuổi theo cũng quên mặc quần lót vào, đã nhảy lên chiếc xe luminous màu đen vì sợ bị bỏ lại.

Trong chiếc xe luminous sang trọng ba vị thiếu gia như ba chàng hoàng tử , còn Dục Uyển cả người nhót nhát không gọn gàng.

Hoắc Khiêm thì chăm chú đọc sách, Hoắc Luật thì đang chơi game còn Hoắc Phi thì ...

“Hai anh... có ngửi thấy mùi tanh hôi không?”

“...” Hoắc Khiêm im lặng như không nghe thấy gì, hần chỉnh lại gọng kiếng rồi, tiếp tục lật sang trang mới.

Hoắc Luật đặt điện thoại xuống, đưa mũi hít hít vài lần, dần dần lại hướng tới chiếc váy ngắn cùn của Dục Uyển. Dục Uyển xấu hổ khép chặt hai chân lại.

“mày khép chặt như vậy làm gì, có phải bên dưới đang giấu thứ gì?” Hoắc Phi lên tiếng trêu ghẹo.

“không có...em không có giấu gì cả” Dục Uyển lắc đầu liên tục, bên dưới ả có thể giấu được gì chứ, bởi vì không có gì nên mới che giấu.

Hoắc Phi từ trước giờ đã rất ghét Dục Uyển, hần thích nữ nhân còi mòi, có lẽ lợ một chút cũng tốt, nhưng dâm đẳng như ả là thứ hần ghét cay ghét đắng. Bất ngờ hần đưa tay kéo váy của Dục Uyển lên.

“này có liêm sĩ không vậy....có thể ra ngoài với bộ dáng này sao “ Hoắc Phi tặc lưỡi lắc đầu, nhìn thẳng vào nơi đen nhánh giữa hai chân ả.

Nghe Hoắc Phi nói thế, Hoắc Khiêm Hoắc Luật cũng hiếu kì nhìn sang, xem là chuyện gì.

Dục Uyển bị ba người cùng lúc nhìn vào nơi tư mật, cả người bắt đầu nóng lên, toàn thân ngứa ngáy, ả uốn éo cơ thể, đôi tay còn tự xoa xoa lấy vú của mình.

“Ừm..m.!!! Mấy anh đừng có nhìn nữa...”

Nghe thấy tiếng rên rỉ của ả, Hoắc Khiêm rợn hết cả gai óc, hần lập tức đặt quyền sách xuống ghế.

“ Dừng xe...!!!”

Chiếc xe đang chạy băng băng trên đường bất ngờ thắng gấp, bởi tiếng hét của Hoắc Khiêm, anh cả Hoắc gia.

“ Éc..é c...c.!!!”

Chiếc xe vừa được dừng lại thì Dục Uyển bị họ đá văng ra khỏi xe.

“ Ầm...m...!!!”

Cửa xe đóng lại một cái rầm, sau đó xe chạy thẳng đến trường Dahlia, một ngôi trường danh tiếng của giới quý tộc.

Bỏ mặt Dục Uyển tự sinh tự diệt ở giữa đường cao tốc.

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Em sai rồi

Một tiếng sau..

Học viện Dahlia

“Cộp...!!!! cộp...!!!!”

Dọc theo hai bên hành lang, ngoại trừ tiếng giày cao gót của Dục Uyển, là giai điệu sôi động của tiếng trống từ trong văn phòng hội học sinh phát ra.

“Ầm.....m.!!!” Dục Uyển tức giận đẩy cửa đi vào

“bùm...!!! Cheng...!!! Chắc...chắc...bùm...cheng...!!!!” âm thanh của tiếng trống vọt ra ngoài, nghe càng dữ dội hơn cả khi nãy.

Trong phòng, Hoắc Khiêm thì đang gác chân lên ghế đọc sách, còn Hoắc Luật thì vẫn đang đánh trống. Cả hai đều không hề ngăn đầu lên.

“Á...a...!!!”

Chỉ có hai nữ sinh đang chơi xếp hình cùng với Hoắc Phi là hoảng hốt hét lên, người thì vội cài lại cúc áo, người thì kéo váy lên.

“hai em ra ngoài trước, lát nữa gặp nhau ở hội trường” Hoắc Phi mỉm cười nhìn hai nữ xinh.

“Đạ...!!!”

Hai nữ sinh mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn nghe theo lời của Hoắc Phi đi ra khỏi phòng. Họ đi lướt qua người của Dục Uyển, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Các anh sao lại bỏ em lại, các anh có biết ở đó rất khó đón được taxi không ...em sẽ về nói với mẹ” Dục Uyển vừa nhích thêm được vài bước thì bị người ta đẩy ra.

“mày hôi quá...tránh xa ra” Hoắc Khiêm cầm quyền sách lên che mũi, rồi giơ tay xua đuổi Dục Uyển.

Hoắc Luật bộ dáng không màn thế sự, hần đặt đùi trống xuống, rồi đi đến cái ghế dài ở phía sau, ngã lưng nằm xuống ngủ, tiện tay cầm quyền tạp chí khiêu dâm của Hoắc Phi úp lên mặt.

“muốn về học lại với mẹ mày sao...Tốt thôi ! à...tiện thể nói luôn chuyện mày đã đe dọa Dịch Nam thế nào, tao nghĩ bà ta sẽ thích nghe chuyện đó hơn” Hoắc Phi khó chịu cài lại nút áo, và khóa quần vừa bị hai em nữ sinh khi nãy mở ra.

“anh...anh..” Dục Uyển vừa ghen vừa ức không nói được lời nào.

“sáng nay lúc em đến phòng nó...các anh có biết em đã nhìn thấy gì không, nói ra các anh cũng phải giật mình, thật sự rất khủng khiếp, còn gây gấn hơn cả phim kinh dị nữa” Hoắc Phi nhếch miệng cười khinh bỉ

“gây cản đến vậy sao, nói nghe thử xem”

Người trong phòng chưa ai lên tiếng, thì có giọng nói khác bên ngoài vọng vào, Hoắc Phi và Dục Uyển đều quay đầu nhìn ra cửa.

Người bước vào có khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao ráo và khí thế bức người chính là Bạch Ngạn Tổ, đại thiếu gia của Bạch Bang, cũng là hôn phu của Dục Uyển.

“Tồ! anh đến sớm vậy” Dục Uyển mừng rỡ chạy đến ôm chặt lấy cánh tay hắn

“tao thật rất tò mò.. sáng nay mày đã thấy gì ở phòng của Dục Uyển” Bạch Ngạn Tổ lên tiếng.

Hoắc Phi nhìn Bạch Ngạn Tổ, rồi nhìn sang Dục Uyển, thấy khuôn mặt sợ đến xanh mét của Dục Uyển, hắn lại mỉm cười.

“được! vậy tao nói cho mày biết.. sáng nay lúc tao đẩy cửa vào thì nhìn thấy...”

“là em....sáng nay lúc anh Phi đến phòng em, lúc đó em vẫn chưa trang điểm xong nên đã dọa anh Phi sợ” Vì sợ Hoắc Phi sẽ nói ra chuyện đáng xấu hổ của mình, nên đã kéo Bạch Ngạn Tổ ngồi xuống ghế, ngắt ngang lời của Hoắc Phi.

“chỉ có vậy thôi sao” Bạch Ngạn Tổ lên tiếng.

“Phải! thật sự chỉ có vậy thôi” Dục Uyển lên tiếng

Bạch Ngạn Tổ nhìn sang Hoắc Phi.

“nó đã nói vậy thì cứ xem như là vậy” Hoắc Phi nhúng vai xem như không có gì rồi ngồi xuống ghế.

Lúc này thì ngoài cửa lại có người đi vào.

“Thiếu gia! trà của cậu đây”

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, và dáng người mong manh dễ vỡ như thủy tinh mà bất kì nam nhân nào cũng muốn bảo vệ này chính là Lý Nhã.

Lý Nhã là một cô nhi được Bạch gia nuôi dưỡng, cha mẹ Bạch Ngạn Tổ rất yêu thương Lý Nhã, còn muốn nhận cô làm con gái nuôi nhưng Bạch Ngạn Tổ lại không đồng ý, còn bắt ép Lý Nhã làm người hầu riêng cho mình.

Trước đây lúc ba anh em Hoắc gia và Bạch Ngạn Tổ theo cha mẹ đến cô nhi viện làm từ thiện thì gây ra họa.

Bạch Ngạn Tổ rủ họ vào rừng chơi. Bốn cậu nhóc tranh thủ lúc không ai nhìn thấy, tự ý lái xe chạy vào rừng, còn giao cho Bạch Ngạn Tổ cầm lái. Kết quả hắn lại lái mọi người xuống núi, cả đám bị kẹt ở đó suốt một ngày một đêm, mọi người trong cô nhi viện đều tá hỏa đi tìm.

Và Lý Nhã là người đã tìm ra họ. Nếu không phải Bạch Ngạn Tổ giành trước, có lẽ Lý Nhã đã trở thành con gái nuôi nhà họ Hoắc. Có thể nói, năm người họ là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, ba anh em Hoắc gia xem cô ấy như em gái.

“Tay em bị làm sao”

Lơ đễnh nhìn thấy vết phỏng trên tay của Lý Nhã, Hoắc Phi liền đi tới.

“Em không sao, lúc pha trà vô tình làm bỏng”

Nhìn thấy đôi mắt đang phát hào quang của Bạch Ngạn Tổ, Lý Nhã run rẩy tay chân, cô vội kéo tay mình ra khỏi tay của Hoắc Phi.

“Tổ! Mày có thói quen uống trà từ khi nào...” Hoắc Khiêm lên tiếng

“anh giúp em bôi thuốc” Hoắc Luật bước đến.

“Không cần, anh để tự em làm.” Lý Nhã phản kháng cũng vô ý, đã bị Hoắc Luật kéo xuống ghế.

Trước sự quan tâm quen thuộc của ba anh em Hoắc gia, lửa ghen hờn của Bạch Ngạn Tổ lại bùng phát, hần nhếch miệng, cười như không cười sang chỗ Lý Nhã làm cô rét run.

“Anh Luật! Để tự em làm” Lý Nhã vội vàng bôi thuốc rồi đứng dậy.

“Vây cũng được..”

Mười phút sau, lại có một nam sinh đi vào, thông báo cho ba anh em họ Hoắc biết buổi lễ khai giảng đã bắt đầu. Hoắc Khiêm là hội trưởng hội học sinh nên phải thay mặt toàn bộ học sinh của Dahlia phát biểu đầu năm.

Hoắc Luật, Hoắc Phi cũng theo hần ra hội trường, chỉ có Bạch Ngạn Tổ vẫn ở yên trong phòng. Dục Uyển lại dính hần như sam.

“Tổ! bên ngoài thật rất buồn chán, anh ở lại trong này là đúng...em sẽ ở lại với anh”

Dục Uyển vừa quàng tay qua người hần thì bị hần gỡ ra, còn ngồi cách xa.

“Uyển! anh cảm thấy hơi đau đầu, em ra ngoài được không...anh muốn được yên tĩnh”

Rất không muốn để Lý Nhã và Bạch Ngạn Tổ trong phòng một mình, nhưng hần đã thắng thường như vậy thì à còn nói gì được nữa, trước khi đi còn lờm Lý Nhã một cái.

“Vây em ra ngoài...anh nghỉ ngơi đi”

Khi trong phòng đã không còn ai, không khí trở nên căng thẳng hơn. Lý Nhã vô cùng lúng túng, ngó trước ngó sau rồi muốn chuồn.

“Thiếu gia...em...cũng ra ngoài”

Nhưng Lý Nhã vừa chạy ra tới cửa thì...

“Ầm.....!!!”

Cánh cửa bị hần đóng sập lại hai tay Bạch Ngạn Tổ còn chống lên cửa, giam lỏng Lý Nhã trong vòm ngực hần. Cô biết chỉ cần mình xoay người lại thì mặt sẽ đập vào ngực Ngạn Tổ ngay lập tức, nên ngay cả cử động cũng không dám.

“U..u..!!” Cô rùng mình thì hành động ái muội từ phía sau của Ngạn Tổ.

Lý Nhã có thể cảm nhận được bàn tay của Bạch Ngạn Tổ đang luồn vào trong váy của mình, chạm vào mép quần lót từ từ kéo nó xuống, theo bản năng cô kẹp chặt lấy hai chân, giữ chặt chiếc quần lót.

“Tổ! có phải em đã làm gì sai nên khiến anh giận, em xin lỗi...anh..”

“Bốp.....!!!”

Hần hung hăng vỗ mạnh vào mông của Lý Nhã.

“Dang chân ra! khép chặt như vậy để làm gì chứ”

Lý Nhã khóc trong ghen ngào, cắn chặt môi và từ từ mở rộng hai chân ra, chiếc quần lót màu hồng bị kéo tuột xuống đầu gối.

“roẹt.....!!!”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, cô biết chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo khi khóa quần của người phía sau đã kéo xuống.

“Áh..A..!!”

Cô đau đến khóc thành tiếng, không có màn đạo đầu hấn đã đem dục vọng cắm vào hoa huyết đang khô khốc của cô, còn động thân thật mạnh.

“Á..A..!!”

“Em cũng thật lợi hại, khiến cho ba anh em Hoắc gia phải điên đảo vì em, lần nào cũng đứng ra che chở cho em”

“Hu..u..!!! Tồ, em sai rồi...sau này em sẽ không như vậy nữa...hu.u..anh tha cho em đi”

“Áh..áh..!!”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tao thách mày dám

“ Áh..Áh..!!!”

Bạch Ngạn Tồ lại động thân kịch liệt hơn, hấn đè cô lên cửa, một tay hấn nắm lấy eo nhỏ của Lý Nhã mà đâm thẳng vào, tay sờ lên trên, kéo hai vú căng tròn ra khỏi nịt ngực, mỗi lần hấn đâm vào đều động tay bóp mạnh vào nơi mềm mại của Lý Nhã, khiến cô đau đến phát khóc.

“Nói đi! Sau này em còn ra về đáng thương trước mặt họ nữa không”

Lý Nhã vừa khóc vừa lắc đầu.

“Hu..u..!!! Tồ, em không dám nữa, anh nhẹ thôi....anh làm em đau....Ư...ư..!!!”

“Anh phải khiến cho em thật đau, có như vậy thì em mới nhớ những lời anh nói” Hấn lại cố ý đâm thật mạnh vào, còn ép cô lên cửa.

“ Áh...áh..!!”

“Đừng mà Tồ...em thật sự rất đau...hu..u”

“đau đến vậy sao...” giọng nói thì ôn nhu dịu ngọt nhưng hành động thì trái ngược, hấn nâng một chân của Lý Nhã lên, ép sát lên cửa, rồi đem dục vọng đẩy mạnh vào trong người cô.

“Ư...ư..!!!” Lý Nhã đau đến chảy nước mắt, không lên tiếng nổi

“vậy sau này... em phải ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sẽ không làm em đau nữa” Hấn dừng lại trong người cô, không tiếp tục tiến sâu vào.

Ngạn Tồ ôm lấy Lý Nhã, hôn lên tóc cô, vô cùng sủng nịnh.

“Nếu em nhẹ nhàng với em...tiểu bảo bối, sau này đừng có làm anh giận nữa biết không”

“ Híc...c..!!!”

Từ từ hấn rút dục vọng ra khỏi người Lý Nhã. Cả người cô như được giải phóng, nhưng hai chân đã không còn chút sức lực nào, mắt nhắm tịt mà ngã ngay xuống đất.

Bạch Ngạn Tồ bồng Lý nhã lên, rồi ngồi xuống ghế.

Hấn đặt cô ngồi trên giữa hai chân mình, bên dưới cô vẫn trần trụi không mặc gì, còn hấn thì dục vọng vẫn đang bùng bùng sát khí, cứ đâm vào mông của Lý Nhã, khiến cô sợ đến run rẩy hai vai.

Cô lập tức lấy hai tay che lại bên dưới của mình, không cho hấn động vào, giọng nói nỉ non cầu xin:

“Tồ! đừng mà anh, vừa rồi anh làm em rất đau..đừng làm nữa”

“em có thể cảm nhận được bên dưới anh thích em thế nào mà phải không...Nhã bé bỏng của anh”

Hắn kéo cô lại hôn nhẹ lên môi, hơi thở nam tính phả vào tai cô một lần nữa, với giọng điệu rất dịu dàng.

“Nhã! Lần này anh sẽ nhẹ nhàng, ngoan ...mau lấy tay ra để anh vào trong em”

Sự ôn nhu của hắn chính là độc được giành cho Lý Nhã, cô như bị thôi miên, từ từ lấy tay ra.

“em rất ngoan, anh yêu em”

“ Áh...a...!!!”

Của hắn quá to lớn, Lý Nhã đau đến cắn môi nhưng lần này hắn thật sự nhẹ nhàng, bàn tay hắn còn đang vuốt ve nơi họ đang giao hợp, chạm vào những sợi lông mao mềm mại của Lý Nhã, để kích thích cho cô tiết ra nhiều dịch ngọt để hắn dễ dàng tiến sâu.” Ừm..m...!!!”

Chẳng mấy chốc những tiếng rên rỉ khoái lạc đã truyền ra khỏi căn phòng.

Dục Uyển từ đầu đã không rời đi. Ánh mắt của ả nóng hừng hực như lửa đỏ muốn thiêu rụi cả căn phòng.

Bạch Ngạn Tô là hôn phu của ả, nhưng chưa bao giờ có những cử chỉ thân mật, nắm tay đã không có, đừng nói hôn môi, càng khỏi nhắc đến chuyện họ đã bao giờ làm tình chưa.

“Lý Nhã! con khôn chết tiệt...tao sẽ không tha cho mày..”

Hoắc gia, đại sảnh.

Trong ngôi biệt thự to lớn của Hoắc gia đang chứa hơn mấy ngàn người, tất cả đều là người trong giới thượng lưu, những chính trị gia, những minh tinh màn bạc, và những thương nhân có máu mặt ở Á Lạp Tân đều được mời đến.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật của ba anh em Hoắc gia, nhưng tiệc sắp bắt đầu, vẫn không thấy vật chính đâu, đó cũng chính là điều mọi người thắc mắc này giờ.

Trên lầu.

Ba anh em Hoắc gia, đều bị Dục Uyển kéo đến thư phòng, nhìn họ chẳng khác nào những chàng hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích với bộ Texudo cổ điển quý phái, mái tóc được vuốt cao, càng làm bật lên khuôn mặt tuấn tú chết người.

“có gì thì nói nhanh, tao còn phải xuống lầu” Hoắc Phi nhìn lên đồng hồ đã hơn 5h chiều, nên rất vội vã, bên dưới là bao nhiêu cô em xinh đẹp đang đợi hắn, Hoắc Phi không muốn phí thời gian ở cùng kẻ chán ghét.

Dục Uyển cầm chai rượu, đến rót cho từng người một. Thật sự, cô phải thừa nhận ba ông anh trai của mình đúng là cực phẩm, nhìn mà chảy cả dãi, thật là quá hờ cho con nhỏ đó.

“Các anh uống trước đã...rồi em sẽ nói”

Hôm nay Dục Uyển mặc một chiếc đầm dạ hội màu đỏ ôm sát, càng tôn lên màu da trắng như tuyết và thân hình nóng bỏng của ả, cổ áo hình chữ V khiến cho nửa khuôn ngực đầy đặn được phô bày.

“gọi tụi tao lên đây chỉ để mời rượu, không lẽ..mày đã cho gì vào trong ly rượu này” Hoắc Luật lên tiếng

“các anh sợ sao” Dục Uyển đảo mắt nhìn ba anh em họ

“Tao thách mày dám” Hoắc Phi lên tiếng

Hoắc Phi cầm ly rượu lên uống cạn trong một ngụm. Hoắc Khiêm và Hoắc Luật cũng uống theo.

Rồi ba giây đếm ngược bắt đầu...

“Rầm...!!!”

Cả ba anh em đổ sập xuống sàn, cơ thể nóng bừng và đầu óc mơ màng chính là triệu chứng lâm sàng lúc này.

“xin lỗi các anh trai! em thật đã bỏ thuốc vào trong rượu”

Sau khi lôi ba anh em họ Hoắc lên giường, thì Dục Uyển bắt đầu lột sạch hết quần áo trên người họ, nhìn thấy cơ thể nam tính của anh trai mà thèm khát nhưng lại không có gan xoi.

Vì quá hiểu rõ tính khí của ba ông mình, nếu ba người họ tỉnh dậy mà biết mình đã xoi tái họ thì cuộc đời của Dục Uyển sẽ lâm vào bế tắc.

“Đưa nó vào”

Dục Uyển vừa nói xong thì Dịch Nam đã bồng vào một cô gái đang hôn mê.

Trên người cô ta chỉ mặc một chiếc đầm ngủ mỏng như cánh ve, bên trong lại không mặc gì bởi vì đã bị Dục Uyển cởi ra, người con gái xấu số đó là Lý Nhã. Đã vậy còn bị Dục Uyển cho uống thuốc.

Dịch Nam biết những chuyện hần làm là trái đạo đức, nhưng vì chữa bệnh cho mẹ hần không còn sự lựa chọn nào, là nghe theo sự uy hiếp của Dục Uyển.

Sau khi đặt Lý Nhã lên giường cùng với ba anh em họ Hoắc thì hai người đó cũng ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên gắn máy quay phim.

Thật ra để cho ba anh em họ Hoắc “hầu hạ” Lý Nhã, Dục Uyển vẫn cảm thấy đó là một điểm phúc lớn, ngay cả mình cũng phải ganh tị, thử hỏi người nào trong ba anh em họ Hoắc không phải là cực phẩm trong nhân gian.

Nếu có sự lựa chọn thì cô sẽ không chọn ba anh trai tuyệt vời của mình, mà chọn những kẻ khác. Nhưng bọn họ đều không dám đụng vào Lý Nhã, vì họ biết con khốn đó là bảo bối của Bạch thiếu của Bạch Bang, chỉ kẻ nào chán sống mới dám vuốt râu hùm.

Nhưng ở Á Lạp Tân này có ai qua được Hoắc gia, cũng không có ai dám động vào ba người đang nằm trên giường. Cô tin Bạch Ngạn Tổ cũng không thể làm gì họ.

“Đi thôi”

“Dạ! tiểu thư”

Sau khi Dục Uyển và Dịch Nam rời khỏi phòng, thì mê được trên người của ba anh em Hoắc gia đã hết tác dụng. Bọn họ bị xuân dược chỉ phối mà cả người ngứa ngáy, bắt đầu cử động thân thể và trèo lên người của Lý Nhã.

Chiếc áo ngủ bị họ kéo lên tới tận cổ...

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đại ca! có phải là con nhỏ đó

Dục Uyển hà hê quay trở lại vũ hội, sau đêm nay cô sẽ có một cuốn phim JAV hay hơn phiên bản thật, đưa cho tất cả tòa soạn trong Thành Phố. Khi đó Lý Nhã sẽ không còn mặt mũi nào ở bên cạnh anh Tổ.

Mãi say sưa với ly rượu trong tay Dục Uyển không biết kiếp nạn của mình sắp ập đến. Bạch Ngạn Tổ dẫn theo mười mấy người của Bạch bang, người nào cũng là sát thủ cấp cao, họ đi thẳng lên lầu. Khuôn mặt của hần lúc này rất lãnh huyết, như muốn ăn tươi nuốt sống hết tất người trên thế giới.

“Tô! anh tới rồi sao”

Dục Uyển vừa bước tới thì Bạch Ngạn Tổ đã nắm lấy cổ tay lôi đi, hần đẩy cô vào một căn phòng.

“Àm.m.!!!”

Cửa đóng sập lại, hần ném Dục Uyển xuống đất, đôi mắt hần đỏ ngầu vì tức giận, khuôn mặt như ác ma không còn là một Bạch thiếu lịch lãm phong độ như mọi ngày.

“Nói mau...Lý Nhã đang ở đâu” Hần bóp chặt lấy cổ Dục Uyển, lớn tiếng hét lên.

Chẳng lẽ hần đã phát hiện rồi, Dục Uyển sợ hãi tránh đi ánh mắt của hần.

“anh nói gì em không hiểu”

“Chát...t.t!!” Dục Uyển vừa nói xong thì một cái tát đã in thẳng xuống mặt cô.

“ Cô còn nói không hiểu sao, Lý Nhã đã mất tích”

“Tổ! anh bị làm sao vậy...người hầu của anh mất tích liên quan gì em chứ, có khi cô ta đang ở đâu đó cùng đàn ông, sau khi vui vẻ xong thì tự động quay về, anh không phải làm loạn lên như vậy “

“Chát...t...!!!” Bạt tay thứ hai giáng xuống.

“camera của Bạch gia đã ghi hình được Nhã bước lên xe của cô.. tới giờ vẫn chưa thấy trở về, thật ra cô đã đưa Nhã đi đâu...nói mau nếu không tôi giết chết cô”

Chết tiệt, tại sao mình lại quên mất trước cửa Bạch gia luôn có camera giám sát. Không thể chối cãi được nữa nên ả đành thừa nhận, như ngu dại gì mà nói ra sự thật.

“Phải! lúc đầu là Nhã nhờ em chở đi mua chút đồ, nhưng chưa tới nơi thì cô ấy đã muốn xuống xe....em thật không biết cô ta đã đi đâu, anh hãy tin em”

Bạch Ngạn Tổ lại nhếch miệng cười:

“Bạch gia không có tài xế sao, mà Nhã phải nhờ cô chở đi....còn muốn lừa gạt tôi”

“Chát...t.t...!!!”

Một bạt tay thứ ba tát xuống mặt của Dục Uyển, cái tát này rất mạnh khiến cô té đập đầu vào bàn đến bất tỉnh nhân sự.

“Thiếu gia! cô ta ngất xỉu rồi” Thủ hạ của Bạch Ngạn Tổ lên tiếng.

“Dục Uyển! Cô nghĩ tôi sẽ dễ dàng cho qua như vậy sao”

Bạch Ngạn Tổ lấy trong túi áo ra mấy viên thuốc kích dục, hất bước tới nhét hết vào miệng của Dục Uyển, rồi cầm một ly nước lên, chuẩn bị hất vào mặt cô thì ...

“bộp.p...!!!”

Hi Chi đang đọc ở khúc gây căng nhất thì quyển tiểu thuyết “Ái Dục” bị người giựt khỏi tay, cô bất mãn hét toán lên.”Dục Uyển! bà làm gì vậy, đang đến lúc gây căng nhất...trả quyển tiểu thuyết lại cho tôi”

Người tên Dục Uyển xoay người lại.

“Chị hai à ! Chị nhìn đồng hồ đi...1h rồi, sáng mai chị có muốn cho tôi đi học không đây” Dục Uyển nhét quyển tiểu thuyết xuống gối nằm, rồi với tay tắt luôn cây đèn ngủ.

“bụp...p...!!!”

Dù gì thì ngày mai cô làm ca tối có cả buổi sáng để đọc tiểu thuyết.

“được rồi! tôi không đọc nữa, nhưng bà phải trả quyển tiểu thuyết cho tôi, quyển tiểu thuyết đó là tôi mượn của người ta, nó rất quý không thể làm nhăn hay làm rách được” Hi Chi từ phía sau thủ thi bên tai Dục Uyển.

“quý thế nào chứ” Dục Uyển cũng rất tò mò liền xoay người lại.

“khấp Á Lạp Tân chỉ có một quyển, như vậy đủ quý chưa” Hi Chi lên tiếng

“Xí...bà ghạt ai chứ” Dục Uyển cười khẩy, rồi kéo chăn qua khỏi mặt.

Hi Chi kéo tấm chăn của Dục Uyển ra.

“Dục Uyển! Bà có tin trên đời này có hồ ly không”

Dục Uyển bị ép phải mở mắt ra, khỏ sở nhìn Hi Chi.

“tôi nghĩ bà nên đọc tiểu thuyết ít lại sẽ tốt hơn, bệnh của bà không nhẹ đâu”

“bà đi chết đi”

Cách học viện Iris 500 m

“Nhanh tay thì còn chậm tay thì hết...mọi đồ mọi đồ...”

“Chị gái! Cái này cũng vậy sao...”

“Phải! tất cả đều đồng giá... mọi đồ mọi đồ...”

Đây là cảnh tượng thường hay thấy ở con hẻm nhỏ này, sau 5 giờ mỗi buổi chiều. Một cô gái nhỏ nhắn đang đứng trên một cái ghế nhựa, tay cầm cái loa và hò hét.

Điều khiến mọi người khó hiểu chính là bộ đồng phục của trường Iris mà cô bé đang mặc trên người, không phải Iris là trường quý tộc chi giành cho bọn con nhà giàu, tại sao lại khổ đến mức chạy đến đây bày sạp bán vỉa hè.

“Chị gái! tấm hình của Hoàng Duệ thiếu gia lại đặc như vậy, rẻ hơn nữa được không...”

“Bạn học sinh! Em có thấy gì không...”

Dục Uyển cầm lấy tấm hình của bạn học sinh lên, rồi chỉ vào nửa thân trên của Hoàng Duệ trong tấm hình, thuyết minh một cách rất chi tiết.

“Ánh mắt đa tình, làn da màu đồng gọi cảm trong truyền thuyết không phải là đây sao...còn nữa, cơ ngực săn chắc, cơ bụng sáu múi, bắp tay lực lưỡng hơn cả siêu mẫu quốc tế...em nghĩ ai cũng có thể chụp được những tấm hình gọi cảm này của Hoàng Duệ sao...nói cho em biết, ngay cả đám chó săn của mấy tờ báo xà lách cũng không chụp được như chị...giá cả như vậy là không đắt chút nào”

Nhắc đến tấm hình này là cô bỏ nhiều tâm huyết nhất, chỉ nghĩ thôi là đôi tay vẫn còn run rẩy bầy. Mọi người sẽ không thể tưởng tượng Fan club của Hoàng Duệ ở Iris đông như thế nào đâu, để có được tấm vẽ xem hân thi bóng rổ miễn phí. Buổi sáng cô đã phải chép bài hộ cho tất cả “cô chiêu” trong lớp, để họ rảnh mà sơn móng, trang điểm để kịp buổi chiều đi xem Hoàng Duệ thi đấu.

Nhưng công sức cô bỏ ra cũng rất xứng đáng, lúc Hoàng Duệ quá phấn khích vì chiến thắng 10-1, đã cởi áo ném về phía khán đài, bọn “cô chiêu” ở Iris như điên, tranh nhau giành giật chiếc áo của hân, và tạo cơ hội cho cô có khoảng trống mà chụp được tấm ảnh sexy bốc lửa này.

“Vậy còn tấm này của Sở Phàm thiếu gia, kín từ đầu đến chân... có thấy miếng thịt nào đâu, sao cũng đặc như vậy” Một em học sinh khác lại tên tiếng.

Dục Uyển thờ dài, ra vẻ là một trường bồi cao tuổi, thật ra cũng nhích hơn người ta 1-2 tuổi là cùng.

“Em gái à! Nếu em là fan của Sở Phàm thiếu gia, chắc em cũng biết cậu ấy rất ít khi lộ diện, chụp được hình đã rất là may mắn, em còn muốn nhìn thấy thịt trên người hân... làm người thì đừng nên tham lam quá”

Sở Phàm chính là nhân vật thần bí nhất trong ngũ thiếu của học viện Iris, đó là nói cho khoa trương vậy thôi, thật ra hân chính là một con sâu lười, suốt ngày chỉ biết có ngủ, ngủ ở nhà chưa đủ lên trường cũng còn ngủ. Một tháng không biết hân đi học được mấy bữa, hỏi sao mà chụp được hình của hân.

“Hoàng Duệ và Sở Phàm thiếu gia cho là tạm ổn đi, vậy còn tấm này của Bá Kỳ thiếu gia... chỉ thấy có cái lưng với nửa khuôn mặt, xa như vậy cũng không biết có phải Bá Kỳ thiếu gia hay không nữa...” Một em khác lại lên tiếng.

Dục Uyển lại thờ dài, cô cầm tấm hình của Bá Kỳ lên nhưng không phải chỉ vào mặt hân, mà chỉ vào những gã áo đen ở phía sau hân.

“Em không cần nhìn Bá Kỳ thiếu gia, em cứ nhìn dàn bao phía sau của cậu ấy...em có thấy hình xăm của tên đầu trọc này không... đại ca của bang Hòa Hưng, còn những người này nữa...họ đều là những anh chị đại trong giới hắc đạo”

“em thử nghĩ xem...trong cả học viện Iris có ai dẫn theo cả trăm “anh chị” đi học không, chị trả lời luôn...không, chỉ có thể là Bá Kỳ thiếu gia”

Theo sự hiểu biết hạn hẹp của cô thì mẹ của Bá Kỳ là nữ vương đứng đầu giới hắc đạo, hoạt động xuyên biên giới, vụ làm ăn nào cũng liên quan đến súng ống và đạn dược, đó là lý do tại sao xung quanh hân lúc nào cũng có rất nhiều vệ sĩ.

“Còn tấm hình của Hữu Trác và Bách Du thiếu gia thì sao...tại sao không có tấm hình nào chụp riêng của họ”

Dục Uyển vẫn là thờ dài, tại sao kiếm tiền của mấy đứa nhóc này lại khổ như vậy chứ.

“Em gái bé nhỏ à! chụp chung có gì không tốt chứ... mỗi tấm hình của một vị thiếu gia đã 500, tấm này lại có đến hai vị thiếu gia nhưng cũng chỉ có 500, không phải em đã quá hờ rồi còn gì”

Thật ra cô cũng rất muốn chụp riêng, ít ra có thể kiếm thêm chút tiền. Nhưng khổ nỗi hai người Hữu Trác và Bách Du này, không biết ở chỗ khác thì sao nhưng về đến trường là dính như sam, không tách rời. Đến mức mà tất cả học sinh của Iris đều đồn là họ là một cặp. Nhưng cô nghĩ có thể do họ đều là con tư sinh, cùng hoàn cảnh nên thân thiết.

Hai mươi phút sau...

“Bin! Bo! chúng ta về thôi” Cô bước tới đánh thức hai đứa trẻ dậy

Hai đứa trẻ ngủ gục bên đường, mở mắt to tròn nhìn Quyền Quân.

“Chị hai có tiền rồi nè.... hai đứa muốn ăn gì chị dẫn đi ăn”

“Em muốn ăn bánh trứng” Bin háo hức lên tiếng.

“Em muốn ăn gà rán” Bo cũng lên tiếng.

Nhưng ba chị em vừa ra tới đầu hẻm thì có hơn chục gã đàn ông cao lớn, thương tích đầy mình, đầu quần băng vải đi tới chỗ họ, nhìn ngó tìm kiếm xung quanh.

“Đại ca! có phải là con nhỏ đó không?”

---- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đúng rồi, chính là nó

“Đại ca! có phải là con nhỏ đó “

“Đúng rồi, chính là nó...tụi bây lên”

Dục Uyển nhận ra họ, thương tích trên người họ là do cô gây ra. Bây giờ còn dám quay lại, chỉ có thể trách do cô ra tay quá nhẹ, lần này không đánh cho chúng nhập viện, không là Dục Uyển.

Dục Uyển xoay người rút cây gậy giấu dưới bàn ra, gõ nhịp trên tay.

“Bi! Bo! Hai đứa tránh ra” Dục Uyển đẩy nhẹ hai đứa trẻ sang ra một bên

“Chị hai ! cẩn thận”

“Zá..a..!!!!”

Cả đám người từ xa chạy ào tới, Dục Uyển còn nghĩ họ sẽ ra tay động thủ, nên giơ cao cây gậy lên phòng thủ, không ngờ, bọn họ lại quỳ xuống dưới chân cô.

“Chị gái xinh đẹp! hiểu lầm rồi.. chúng tôi không phải đến để thu tiền bảo kê”

“phải!chị gái xinh đẹp có thể hạ cây gậy xuống được rồi”

Cô có nghe nhầm không “chị gái xinh đẹp” không phải hôm qua họ còn gọi cô là “con mắ” sao thay đổi thái độ nhanh dữ vậy.

“không đến gây sự, vậy các người đến đây làm gì”

“Chị gái xinh đẹp! hôm qua sau khi bị chị đánh, suốt cả buổi tối chúng tôi đều không ngủ được, chưa bao giờ chỗ này lại đập mạnh liệt, lại rạo rức như vậy...chỉ vì một cô gái” Tên đại ca, đại diện cho cả đàn em lên tiếng.

Cảnh này rất giống với những bộ phim Hàn mà Hi Chi hay xem mỗi tối, các oppa quỳ dưới chân của nữ chính, rồi nói “Sarang haeyo”, chẳng lẽ bọn họ muốn....

“xin nhận chúng tôi làm đệ tử”

Chưa gì mà họ đã hành lễ bái sư, cả đám người lại dập đầu trước mặt Dục Uyển, cô như bị hóa đá, có cảm giác mặt đông cứng, rồi ai đó dùng búa đập nát, từng vết nứt chạy dài trên mặt cô.

“là muốn bái sư sao..” Dục Uyển mỉm cười xinh xắn nhìn họ.

“Dạ! sư phụ”

“thấy các người thành tâm như vậy...thôi được, chúng ta bàn đến vấn đề học phí”

Không cắt cổ chết các người, thật có lỗi với bản thân.

Mười phút sau...

“cuối cùng cũng báí được sự phụ...ha..a...!!”

Bọn họ thì mừng rỡ ra về, trong khi đó...

“Bình...Bình...!!!”

Những âm thanh bình bịch liên tục phát ra, Dục Uyển đang thương tâm khổ sở, tay cầm một sấp tiền, mà đập đầu vào tường, nước mắt giàn giụa, còn bé Bìn và bé Bo, mỗi đứa một bên lắc lư chiếc váy đồng phục của Dục Uyển.

“Chị! đừng tự trách nữa, nếu lần này phạm sai lầm thì lần sau đừng tái phạm nữa là được, các sơ trong cô nhi viện vẫn hay nói với chúng em như vậy” Bé Bìn lên tiếng

“Anh Bìn nói đúng! Chị đừng buồn nữa, lần sau chị đừng mắc sai lầm giống như vậy là được” Bé Bo cũng lên tiếng.Bo kéo, Bìn lôi, Dục Uyển sợ chiếc váy mình sớm muộn cũng bị tui nó kéo tuột, nên quay người lại ôm lấy Bìn và Bo.

“Bìn, Bo ! hai đứa nói rất đúng nhưng mà chị vẫn tức, sao chị lại có cái suy nghĩ tất cả bọn xã hội đen đều nghèo hết chứ...”

“Hu...hu.... sao chị có thể lấy học phí thấp như vậy...chị không muốn sống nữa”

Tiệm ăn nhanh cách Iris 200m

Khách khứa tấp nập, đa phần là học sinh. Dục Uyển nhìn đám người bước vào, ăn xong và rời khỏi.

Hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, họ đã ăn xong mấy cái bánh trứng, mấy đĩa gà rán, uống mấy lon coca. Nhưng hai đứa trẻ vẫn ngồi lì không chịu đứng dậy.

“Sắp tới giờ chị hai đi làm, để chị đưa hai đứa về cô nhi viện”

“chị! Khi nào chị mới đón Bo, Bo muốn sống với chị” Bo ươn ướt nước mắt nhìn Dục Uyển.

“Bìn cũng vậy, Bìn muốn mỗi tối được chị đọc truyện cổ tích nghe” Bé Bìn lên tiếng.

“các sơ trong cô nhi viện không tốt hay có người bắt nạt hai đứa” Dục Uyển vừa nhích mông lên, lại đặt mông ngồi lại ghế.

“không phải! các sơ rất tốt, mọi người ai cũng tốt.. nhưng tốt sao cũng không bằng chị” Bo cúi mặt nhìn xuống bàn, Bìn cũng gục mặt theo.

Mẹ cô tái giá với người đàn ông khác, hai đứa bé này là con của cha dượng, khi mẹ cô mất thì cha dượng lại bỏ đi với người phụ nữ khác, để lại Bìn và Bo cho cô chăm sóc, nên chúng chính là người thân duy nhất trên đời này của Dục Uyển.

“Bìn ! Bo! Hai em nghe chị nói...chị cũng rất muốn ở cạnh hai đứa nhưng bây giờ thì không thể, hai đứa ngoan ở cô nhi viện đợi chị hai, sau khi chị kiếm thật nhiều tiền trả hết nợ, sẽ đến đón hai đứa về sống chung”

“thật không chị hai” Hai đứa mừng rỡ ngẩng đầu lên.

“thật..”

“hu...u...!!! đứa con gái nghiệp của tôi”

Mọi người đều nói những oan hồn chết bất đắc kì tử, là khách trọ lâu năm của địa phủ. Với những hồn ma bình thường sau khi xuống địa phủ nhập tịch không lâu đã có thể đi đầu thai, nhưng riêng những vị khách lâu năm này thì khác, oán khí quá nặng không dễ mà xua tan, trừ phi tâm nguyện của họ được hoàn thành.

Cũng bởi vì là bạn lâu năm nên địa phủ cũng khá dễ dãi với họ.

Phán quan đại đồng Thiên Kính lại, rồi đến an ủi oán phụ, bạn tốt lâu năm

“Chị Hào à! Xem làm gì cho đau lòng, rồi khóc...chị cứ như vậy, thì lần sau tôi sẽ không cho chị thấy con gái nữa “

“Phán quan đại nhân! Đừng mà...tôi không khóc nữa, xin ngài đừng cướp đi cơ hội để tôi nhìn thấy nó”

Tất cả mọi người đều cảm động trước tình cảm mẫu tử của Chị Hảo, chị nhập tịch địa phủ hơn mười năm nhưng mãi không chịu đi đầu thai. Lúc ở tạ thể chị Hảo thành thiện tích đức là một người rất tốt, còn vì cứu người mà chết. Diêm Đế cũng đặc biệt sắp xếp cho chị có một cuộc sống viên mãn ở kiếp sau. Nhưng hết lần này đến lần khác chị Hảo đều không chịu đi.

“chị Hảo! nếu lần này chị không đi đầu thai sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu” Phán quan đại nhân lên tiếng.

“nếu tôi đi đầu thai, sẽ không còn cơ hội nhìn thấy con gái, tôi không muốn đi đầu thai”

“chị đã chết rồi có thể làm gì cho con gái mình, chị nên nghĩ cho mình, cũng là nghĩ cho bọn tôi đi” Át Diễm từ bên ngoài vào, bạn hữu chí cốt với Phán Quan đại nhân.

“chết! hán đến rồi” Phán quan run rẩy, giấu Thiên Kính ra phía sau, nhưng không qua lọt ánh mắt của Át Diễm.

“Trà Thiên Kính đây...sao lúc nào ông cũng vậy, chưa xin phép đã tự ý lấy đồ của ta đi” Át Diễm giật lấy tấm Thiên Kính từ tay của Phán Quan đại nhân.

“A.....!! vậy là ông không thấy mảnh giấy ta để trên bàn” Phán Quan đại nhân tìm lời chống chế.

“ông định ghạt ai, làm gì có mảnh giấy nào trên bàn”

“có lẽ là bị gió thổi bay...nên ông không nhìn thấy” Phán Quan đại nhân gượng cười

“ông còn dám nói..” Át Diễm lớn tiếng chấp vắn.

Thấy họ cãi nhau vì mình Chị Hảo cảm thấy tội này là do bà mà ra, nên bước đến ngăn lại.

“Đại nhân! lỗi này là của tôi...chính tôi đã van nài Phán Quan đại nhân cho tôi nhìn thấy con mình, người đừng trách Phán Quan, tội cho ông ấy”

Nhìn thấy nước mắt của Chị Hảo, Át Diễm có cảm giác như mình là người xấu vậy. Nên không còn muốn gây với Phán quan đại nhân nữa, mặc dù trong lòng vẫn còn rất khó chịu.

“được rồi! đã quá thời gian quy định, để quý sai đưa chị về địa lao”

“đa tạ”

Chị Hảo vừa được quý sai đưa ra ngoài thì Át Diễm lại thờ dài nhìn Phán quan.

“tại sao ông không nói sự thật với chị ta, biết đâu chị ta nghe xong, sẽ chịu đi đầu thai sớm hơn”

“ông bảo tôi phải nói làm sao hả, chẳng lẽ nói...chị không cần nhìn con gái Dục Uyển của chị qua Thiên Kính làm gì, vì vài ngày nữa chị sẽ nhìn thấy nó ở địa phủ sao”

Nói vậy thì cũng không thể được...

“hây..za..a.!!!”

Cả hai người đều thờ dài xoay người nhìn ra cửa thì không ngờ chị Hảo đang đứng ngay trước cửa.

Chị Hảo bất động như tượng, không lên tiếng...

---- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Dục Cô là ai

Đế Vương..

Một trong những chỗ ăn chơi xa xỉ nhất của Á Lạp Tân có lịch sử hơn mấy trăm năm. Là nơi hội tụ của những con cháu tài phiệt.

“nhanh lên! Ngũ thiếu đến rồi”

“Mau đi chuẩn bị phòng VIP cho họ...gọi Lan Yên, Bách Hợp, Từ Tình nữa...tất cả gọi hết lên”

Người nói dối của ngũ đại gia tộc xuất hiện, mỗi lần đến là cả Đế vương đều náo loạn cả lên. Má mị cuồng cuồng, tất cả vũ nữ trừ danh ở Đế Vương đều chen chân xếp hàng để được tiếp họ.

Từ xa, năm vị thiếu niên anh tuấn tiêu soái bước tới, người nào cũng xuất chúng, như minh tinh màn bạc. Không có một cô gái nào có thể rời mắt khỏi họ, chỉ cần nhìn họ thôi không ăn cũng thấy no. Điều này là cô nghe các vũ nữ ở Đế Vương nói.

“chỗ đặc biệt mà các cậu nói là đây sao...mình về ngủ còn hơn” Sở Phàm lười biếng ngáp dài, rồi xoay người, có người kéo hần lại.

“thứ đặc biệt còn ở trong, cậu đừng nôn nóng” Hoàng Duệ lên tiếng.

“yên tâm! Tụi này sẽ không khiến cậu thất vọng, gặp thứ đặc biệt này rồi, cậu sẽ không còn muốn ngủ nữa” Hữu Trác dùng lời bóng gió ám chỉ, đã khơi được sự chú ý từ Sở Phàm.

“các cậu đang định giờ trò quỷ gì” Sở Phàm lên tiếng.

“muốn biết trò quỷ gì thì vào trong rồi cậu sẽ biết, Bá Kỳ đang đợi chúng ta” không hổ là bạn tốt của Hữu Trác, cách nói chuyện của Bách Du càng khiến người ta tò mò hơn.

Lần đầu tiên Dục Uyển tiếp xúc họ ở khoảng cách gần như vậy, chưa tới một mét. Thật không biết ba mẹ họ là người thế nào, có thể sản xuất ra những thứ tinh hoa yêu nghiệt thế này. Nhìn bốn người họ đi lướt qua mình, cả người Dục Uyển đều rạo rực, tay chân tái mại muốn động.

Cơ hội kiếm tiền của cô tới rồi...

“không cần, để cho tôi mang vào là được rồi”

Dục Uyển còn muốn nhân cơ hội chụp vài tấm hình của ngũ thiếu, kiếm thêm chút tiền, nhưng vừa đẩy cửa ra đã có người ngăn lại, người này rất tự nhiên cầm lấy chai rượu Whisky từ trên khay, còn không cho cô cơ hội nhìn vào trong đã đuổi đi.

“đứng đó làm gì, không biến đi”

“chị phải biết ơn vì tôi không đánh phụ nữ” Dục Uyển mắng thầm trong bụng, xiết chặt nắm đấm, cô nhìn.

Bởi vì cô là ma mới nên bị ma cũ bắt nạt, nếu bà chị vừa rồi không phải là phụ nữ thì cô đã đánh cho một trận như xương.

“không kiếm được tiền tiếp, cũng không thể chụp được tấm nào...đứng tồn thất nặng”

Dục Uyển đang lăm bằm mắng chửi, thì phía sau có một gã say ôm lấy cô, hai tay hần còn đặt lên nơi mềm mại nhất, còn bóp thêm vài cái.

“thật mềm”

Chuyện này là thường hay xảy ra ở Đế vương, bị đàn ông sờ mó Dục Uyển gập như com bữa. Nhưng tên này dám ăn không tàu hủ của cô sao. Cô xoay người lại đập nguyên cái khay lên đầu hần. Sấn trong người đang tức giận, Dục Uyển xuống tay đánh túi bụi vào người gã.

“Hàng chùa sao muốn bóp là bóp...có xin phép chưa há”

Địa Phủ.

“Phán quan! Người nói có phải thật không....Dục Uyển sẽ xảy ra chuyện sao”

Ánh mắt van nài khẩn thiết của chị Hảo thật làm cho Phán quan không biết phải nói sao.

“đúng vậy! ba ngày nữa con gái chị sẽ gặp họa sát thân” Át Diễn lên tiếng thay.

Chị Hảo ngã phịch xuống đất. Lúc chị chết thì Dục Uyển mới có bảy tuổi, phải thay mẹ chăm sóc hai đứa em không cùng huyết thống. Mười năm nay, chị chưa bao giờ rời mắt khỏi con mình. Những khó khăn mà Dục Uyển phải đương đầu chị đều nhìn thấy nhưng không thể làm gì. Sự bất lực của một người mẹ luôn chỉ biết đứng nhìn đã gây vò, khiến chị không thể an tâm đi đầu thai.

“xin hai người hãy cứu lấy Dục Uyển, con bé đã chịu khổ nhiều rồi, nó không thể chết”

“Chị Hảo! chuyện này thật sự làm khó cho chúng tôi” Phán Quan lên tiếng

“kiếp nạn lần này của con gái chị là không thể trách khỏi” Át Diễn lên tiếng

“vậy phải làm sao đây, nó vẫn còn rất trẻ...không thể chết như vậy được... hu...u...!!! tôi thà không đi đầu thai, đổi lại Dục Uyển được sống”

Ý nghĩa thoáng qua của chị Hảo càng mãnh liệt hơn khi chị nghĩ nó có thể trở thành hiện thực thì quá tốt.

“Phán quan đại nhân! Tôi có thể bỏ đi cơ hội đi đầu thai, xin ngài để cho con bé được sống...tôi thà suốt kiếp này ở địa phủ, tôi cầu xin ngài”

“nhưng ta thật không thể giúp chị”

Phán quan không thể làm gì khác chỉ có thể ngoảnh mặt làm lơ. Sinh tử đều có số không thể làm trái.

“Át Diễn đại nhân! Phán quan không chịu giúp tôi, tôi chỉ có thể cầu xin ông, làm ơn cứu lấy Dục Uyển”

Những oan hồn từ khắp địa phủ, nghe thấy tiếng khóc của chị Hảo mà kéo đến.

“Phán quan đại nhân! Xin ông giúp chị Hảo, tấm lòng thương con của chị Hảo, lý nào hai ông không nhìn ra” oan hồn chung phòng giam với chị Hảo, có 7 năm thâm niên ở địa phủ.

“Át Diễn đại nhân! Cứu một người với các ông không khó, tại sao không giúp Cô Hảo” Nam oan hồn đã lái xe tông vào chị Hảo, hấn cũng chết sau vài ngày vì tai nạn xe.

“đúng vậy! giúp chị Hảo đi...giúp chị ấy đi” Cả đám oan hồn bức ép dồn Phán Quan và Át Diễn đến chân cột.

“các người muốn làm loạn sao” Quỷ sai lớn tiếng hét lên, đẩy họ ra.

“Phải...!!!” bọn họ đồng thanh hét lên, quỷ sai liền bị dội ra.

“Được!”

Mọi người nhìn sang Át Diễn.

“ta sẽ giúp chị, nhưng ta không đảm bảo có thể cứu được con gái chị hay không”

Đế vương- phòng nghỉ của tiếp viên

“rầm...m.!!!”

Dục Uyển đẩy cửa phòng vào thì nhìn thấy Hi Chi đang cùng một nam tiếp viên chơi trò xếp hình.

Hi Chi trần truồng nằm ngửa trên bàn, phía trên cô là một gã nam nhân lực lưỡng cũng không mặc gì, bên dưới của họ quấn chặt lấy nhau.

Dục Uyển sớm đã chạy mất với những cảnh tượng này, những người khác nói mặt cô dày hơn cả tường thành. Không hề biết xấu hổ là gì, nếu là đứa con gái khác đã đồ mặt xấu hổ.

“Ah..h.!!! cậu rốt cuộc có muốn làm hay không đây” Gã cứ nhấp cứ đẩy khiến Hi Chi rất khó chịu, cô tức giận đánh vào lưng gã.

“Baby! Đừng giận mà...làm...đương nhiên là làm” gã kéo hai chân của Hi Chi vắt lên vai, rồi nhấp người đẩy thật sâu vào trong.

“Ư...m.!!!”

Trong khi hai người đó đang vận động kịch liệt, thì Dục Uyển vẫn tìm kiếm máy ảnh, vật kiếm sống bất ly thân của cô, nhưng tìm mãi không thấy.

“Hi Chi! cậu có nhìn thấy máy ảnh của mình không” Dục Uyển quay sang nhìn Hi Chi đang làm tình.

“Áh..h.!!! ở..ò trong tù..áh..h.!!” Hi Chi vừa mở miệng thì gã phía trên lại tiến sâu vào.

“nhưng không có...rốt cuộc là ở đâu chứ” Dục Uyển khó chịu nhăn nhó, thời gian của cô không còn nhiều, ngũ thiếu đi mất thì cô phải làm sao.

“Áh...chậm..chậm lại...” Nói mãi mà người nằm trên như không nghe thấy, Hi Chi liền động thủ.

“Bóp...!!! anh điếc hả, không nghe thấy tôi nói chậm lại” Cô đánh mạnh vào đầu gã rồi đẩy gã ra.

Hi Chi nhảy xuống bàn đi đến trước mặt của Dục Uyển.

“không phải cái tù đó, là cái tù này” Hi Chi kéo ngắn kéo ra, rồi lấy máy ảnh đưa cho Dục Uyển.

“bạn hiền! cảm ơn cậu” Dục Uyển mừng rỡ ôm chầm lấy Hi Chi rồi nhanh chạy ra khỏi phòng.

Vô tình nhìn thấy của quý của anh bạn nhỏ tiếp viên, nhìn không chớp mắt, đến ngay cả gã còn cảm thấy phải xấu hổ, lấy hai tay che lại.

“của cậu cũng rất to, nhưng không bằng anh bạn tóc vàng trước đó của Hi Chi” Dục Uyển nói ra những lời thật tâm rồi vọt ra khỏi cửa, bỏ mặt “bạn hiền” đang méo miệng.

“thằng tóc vàng nào hả” Gã bước tới ép Hi Chi lên bàn.

“cậu nghe nhầm rồi, làm gì có anh bạn tóc vàng nào” Hi Chi gượng cười, trong bụng lại mắng thầm Dục Uyển quá nhanh miệng.

“Vậy sao..” Hân mỉm cười rồi trực tiếp đè Hi Chi xuống bàn, banh hai chân của cô ra, rồi đẩy thật mạnh vào.

“Áh..ah..a.h!!”

“nói xem của tôi và thằng tóc vàng đó ai to hơn...ai làm cho cô sướng hơn hả” Hân không chỉ một lần mà còn động thân liên tục.

“Áh..a..h..!! của cậu...của cậu được chưa”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dục Uyển này rất thích tiền

Dục Uyển không thể viện cớ gì để vào được căn phòng VIP đó, chỉ có thể ôm cây đợi thỏ. Ngồi chờ ngủ thiêu bước ra.

“con Từ Tinh đó có gì lợi hại, khuôn mặt không đẹp bằng chị, thân hình cũng không bốc lửa bằng em.. sao họ lại chọn nó”

“chắc chắn nó đã dùng tà thuật, nếu không sao vị khách nào đến đây cũng tìm nó, ngay cả ngủ thiêu cũng vậy”

Từ Tinh chính là người đã giành lấy bình rượu từ tay cô khi nãy, không chỉ hai chị em này mà cô cũng cảm thấy như vậy, khuôn mặt và dáng người đã không đẹp, tính tình còn rất tệ, nhưng khách đến kiếm cô ta rất nhiều.

“Nhất định là nó đã tìm đến cầu xin Dục Cô, nếu không sao nó đắt khách như vậy”

“nó biết tìm Dục Cô, tại sao chúng ta không thể chứ...đi thôi”

Cô cũng không biết Dục Cô là ai, nhưng chỉ cần không có khách thì người ở Đế Vương đều đến cầu xin Dục Cô, không biết có phải là sự trùng hợp hay không, họ liền có khách ngay sau đó vài ngày.

Dục Cô là đệ nhất vũ nữ đã đi vào lịch sử của Đế Vương. Hơn hai trăm năm trước, bởi vì có Dục Cô mà khắp Á Lạp Tân mới biết đến một Đế Vương.

Mọi người đều nói Dục cô có dung mạo vô cùng xấu xí, nhưng không có gã đàn ông nào có thể rời được cô ta, trên người Dục cô có một mùi hương rất kì diệu, chỉ phát ra khi làm tình.

“Dục Cô thật ra có diện mạo thế nào“.

Cảnh sát thì thờ cúng Quan nhị gia, chùa thì thờ Phật Tổ và Bồ Tát, còn Đế Vương lại thờ cúng Dục cô.

Sau khi theo hai chị em họ đến căn phòng thờ Dục cô, Dục Uyển chờ ở bên ngoài khá lâu, đợi họ đi rồi cô mới bước vào.

Một cảm giác hoài cổ ngay khi bước vào căn phòng, nồng nặc mùi nhang đèn, sương khói lượn lờ. Dục Uyển đi dạo một vòng khắp phòng, rồi dừng lại trước bức chân dung treo trên tường.

“đây là Dục Cô sao” Dục Uyển tiến sát lại bức ảnh để xem, ngày tháng ghi bên dưới bức ảnh.

“ngày 13 tháng 12 năm 1901...là khi Dục Cô vừa đến Đế vương....nếu không có vết bớt trên mặt, Dục Cô nhất định là một đại mỹ nhân”

“không chụp được hình của ngủ thiêu, đành chụp hình của Dục Cô vậy”

“Tách..ch..!!!”

Dục Uyên cầm máy chụp hình, trèo lên giường rồi chụp liên tiếp mấy tấm, nhiều lần dịch chuyển bức ảnh của Dục Cô, vô tình làm rơi ra một tấm hình khác được giấu phía sau.

“mấy người này là người thân của Dục Cô sao”

Trong tấm hình, ngoại trừ Dục Cô còn có rất nhiều người, ai cũng lung linh hơn người, đặc biệt là bốn chàng trai đứng bên cạnh.

Bên ngoài nghe thấy có tiếng động, Dục Uyên lập tức nhét tấm hình vào trong túi rồi, chạy ra ngoài.

Nếu không thể trách được kiếp nạn thì chỉ có thể tìm cách mà lách qua. Kế hoạch của Át Diễn chính là...

“nào....để ta rót cho người” không...không uống nữa, ta...ta còn công vụ phải làm, hẹn người lần sau...lão Hắc đi thôi “ Bạch Vô Thường quay cuồng không biết gì hết, vịnh bàn đứng dậy, nhưng trước mặt cứ xoay vòng vòng.

“rượu này cứ để ở đây, sau khi bọn tôi trở về thì uống tiếp...” Hắc Vô Thường thì cũng bí tỉ, bước đi xiêu vẹo.

“vậy...rượu này ta sẽ để ở đây, đợi hai người về chúng ta cùng uống tiếp” Phán Quan đại nhân lên tiếng.

Nhưng Hắc Bạch Vô Thường vừa ra tới cửa đã ngã nhào xuống đất, hôn mê gần nửa canh giờ sau mới tỉnh dậy.

Từ lượng của hai người này có tiếng ở Tam giới, để chuốc say được họ đương nhiên loại rồi đó cũng không phải tầm thường, Phán quan đành phải hi sinh cả với Hồng Đào Từu lấy trộm từ cung Nguyệt lão.

Tại nhân gian.

“vào đi! Dù có hơi nhỏ...nhưng mọi người cứ ở tạm”

“Wo...o...!!! như vậy mà nhỏ sao....cậu nói quá rồi, nơi này chẳng khác cung điện”

Mọi người vừa bước vào ngôi biệt thự thì mắt chữ O mồm chữ U, trước sự to lớn đồ sộ và cổ kính ở bên trong. Họ say sưa đi tham quan khắp nơi và nhìn ngắm những cổ vật trong biệt thự.

Những buổi tiệc ăn chơi của bọn con nhà giàu, luôn không bao giờ có vé cho cô nhưng hôm nay cô rất vinh dự được họ mời tới bởi vì...

“cho hỏi... hành lý để ở đâu”

“mang hết những cái này lên lầu, cẩn thận...nhớ đừng làm rơi”

Dục Uyên lê từng cái hành lý lên, họ cần người vác hành lý còn cô thì cần tiền của họ, đám người này chi tiền rất rộng rãi. Một tiếng làm công cho họ bằng một ngày ở Đế Vương.

Dục Uyên đi được vài bước lại đứng lặng người nhìn bức ảnh treo trên tường. Bức ảnh đó giống hệt với tấm ảnh cô nhặt được ở trong phòng Dục Cô ba ngày trước.

“Bạn trai của cậu nhất định rất giàu có, mới sở hữu ngôi biệt thự lớn như vậy, khi nào giới thiệu cho tụi này biết đây”

“thật ra...anh ấy rất nổi tiếng có thể các cậu đã nghe đến tên của anh ấy”

“cậu làm bọn mình tò mò, anh ta có lai lịch ra sao, mau nói cho bọn mình biết”

“mình chỉ có thể cho cậu biết anh ấy họ Hoắc”

“Họ Hoắc...chẳng lẽ là..”

Mười lăm phút sau.

Khi Dục Uyên trở lại thì đại sảnh đã không còn một bóng người, vắng vẻ lạnh tanh. Tất cả họ đã kéo lên núi, chỉ có một đóng hành lý cao ngất ngưỡng ở trước cửa.

Khiêng hết mười mấy cái va li lên lầu thì như người. Dục Uyên ngã phịch xuống giường, rồi chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của một gã đàn ông, hắn nằm trên người cô và cời từng cúc áo.

“anh muốn làm gì hả” Dục Uyên đẩy hắn ra, cài vội cúc áo.

“đừng giả nai, tôi không tin là em không hiểu tôi muốn gì...tôi biết em đang làm việc ở Đế Vương, nói đi em muốn bao nhiêu” Bộ mặt đều đặn còn giường cao nọ cười tự đắc, hần móc trong bóp ra một sấp tiền thả xuống giường.”bao nhiêu đây đã đủ chưa”

“đồ khốn! anh cho tôi là gái sao...đi chết đi” Dục Uyển ném chiếc gối vào mặt hần rồi nhảy xuống giường.

Dục Uyển còn chưa ra tới cửa thì hần nắm tay, kéo giựt ngược vào trong. Nhưng gã đã chọc trúng ổ kiến lửa chứa. Cô xoay người, bẻ ngược lại tay của hần rồi quật một cái rầm xuống đất.

“Bốp! bốp!!”

Hai cú đấm tiếp theo cô đập thẳng vào mặt hần, máu miệng chảy ra, khuôn mặt bầm tím.

“Dục Uyển này rất thích tiền, nhưng ghét nhất là ai ném tiền vào mặt mình, đây chỉ là bài học nhỏ cho anh...”

Dục Uyển thở phào đứng dậy, rồi đi ra cửa.

“mẹ nó! Con điểm mày nghĩ mày là ai chứ” Hần lao tới đẩy mạnh Dục Uyển.

Cô ngã đập đầu vào cạnh bàn, hôn mê bất tỉnh.

“rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, tao sẽ mày chạy đi đâu được”

“Àm..m...!!”

Khi hần bước tới thì mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội, tất cả mọi thứ trong phòng đều nghiêng ngả, lắc lư. Tường nhà nứt nẻ, rồi đổ vụn xuống đất, bụi cát trắng xóa.

Hần vội vàng chạy ra khỏi ngôi biệt thự, bỏ mặt Dục Uyển đang hôn mê trong phòng.

“Àm...m...!!!”

“Choang...ng...!!!”

Con động đất không báo trước đã cán quét khắp mọi nơi, cả ngôi biệt thự đều đổ sập trong chốc lát. Hồn phách của Dục Uyển lơ lửng trên không trung.

Dục Uyển hoang mang không biết chuyện gì đang xảy ra, khi nhìn thấy chính bản thân mình vùi lấp dưới đồng gạch đổ nát.

“đó...đó không phải là mình sao”

Con người thì làm sao có thể chân không chạm đất, trừ phi...

“không phải mình chết rồi chứ...”

“đúng vậy”

Dục Uyển giựt mình nhìn sang người bên cạnh, Át Diễn không biết từ khi nào đã có mặt.

“ông là ai...tại sao ông cũng..” Dục Uyển hoang mang nhìn người đang lơ lửng cũng giống mình.

“không có thời gian để giải thích, ta phải đưa hồn phách người trở lại thân xác, không cần phải lo lắng”

Át Diễn vội vã làm phép, nếu như Hắc Bạch Vô Thường đến lúc này thì hồn phách của Dục Uyển nhất định sẽ bị họ dẫn đi.

Trong lúc ông ta đang lục lọi trong đồng pháp bảo thì một tấm kính đã rơi ra. Ánh sáng mặt trời phản chiếu vào tấm kính, phát ra một luồng sáng chói, nó run bần bật.

“Chuyện gì nữa đây”

Vòng xoay đã cuốn hết tất cả hồn phách trong bán kính năm trăm mét, kể cả hồn phách của Dục Uyển.

Thiên Kính là linh khí nên có thể cảm ứng được dị tượng, nhất định sắp có chuyện gì đó xảy ra. Bên ngoài, mặt trăng đang dần che khuất mặt trời, ngày chuyển thành đêm trong chốc lát. Nguyệt thực đã mở ra công thời không là chuyện mà Át Diễn không ngờ đến.

Nếu không kéo hồn phách của Dục Uyển và những kẻ khác ra, không biết nó sẽ lưu lạc đến thời không nào nữa. Át Diễn đánh liều nhảy vào.

“chết thì chết vậy”

Nguyệt thực không chỉ nuốt hết ánh sáng bên ngoài mà còn cả bên trong. Át Diễn mất rất nhiều thời gian mới kéo ra được một đám người, cũng không biết có thiếu ai hay không.

“Phịch!!!”

Cả đám ngã nhào xuống đất, Át Diễn vội đứng dậy đóng lại cánh cổng thời không. Rồi nhìn trong số đám hồn ma đang nằm trước mặt, không biết làm sao mà tìm ra Dục Uyển.

“Dục Uyển ơi là Dục Uyển thật ra cô đang ở đâu” Át Diễn lật hết người này rồi lật người khác .

Nhưng còn chưa tìm ra Dục Uyển thì Hắc Bạch Vô Thường đã xuất hiện một cách hoành tráng.

“Bùm.m...!!!”

Mặt đất nổ tung, đất cát bắn tung tóe và họ từ dưới đất chui lên, đầu tóc toàn là bùn đất.

“lần sau ta sẽ không đại đột mà nghe lời ông” Bạch Vô Thường người luôn thích sạch sẽ, rất không hài lòng về bộ đồ màu trắng bẩn thỉu của mình.

“có lựa chọn khác sao...nếu quan minh chính đại đi từ cổng chính không phải nói cho Diêm Vương biết sao, cách này là tốt nhất rồi”

Trong lúc Hắc Bạch Vô Thường đang nội bộ lục đục, thì Át Diễn lén lút tìm chỗ trốn.

“Át Diễn! là ông phải không” Hắc vô thường bất ngờ nhìn sang.

“ha..a.!!! là nó đó”

“sao ông lại ở đây...” Bạch Vô Thường lên tiếng.

“Ta...ta..ở đây là..là” Át Diễn kéo dài thời gian, đảo mắt tứ lung tung để tìm ra một ý tưởng nào đó để biện minh, nhưng chưa nghĩ ra thì Bạch Vô Thường đã nghĩ ra.

“ta biết rồi... bởi vì ông biết hôm nay nhân gian xảy ra động đất, sẽ có rất nhiều người chết nên đến đây giúp bọn ta đưa những oan hồn này về địa phủ, đúng không”

“Át Diễn ! ông đúng là lão huynh đệ tốt của bọn ta...” Hắc vô thường lên tiếng

“ha..a...!!! không cần khách khí như vậy, đều là huynh đệ cả mà” Át Diễn chỉ có thể gượng cười nhìn Hắc Bạch Vô Thường đưa hồn phách của Dục Uyển đi.

“chị Hảo! ta đã cố hết sức”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nếu Lý Nhã có chuyện, tôi sẽ bắt cô sống không bằng chết

“Ào..o..ào...!!!”

Một ly nước của Bạch Ngạn Tổ hắt vào mặt của Dục Uyển, làm cho cô hoàn hồn tỉnh dậy.

“đây là đâu...anh là à”

Dục Uyển vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì một trận đau điếng trên đầu ập đến, mái tóc của cô bị người ta đang túm lấy và tiếng hét của Bạch Ngạn Tổ vang lên.

“Lý Nhã đang ở đâu...cô rốt cuộc đã làm gì em ấy hả”

Theo bản năng của một thập đẳng huyền đai judo, khi bị người tấn công. Dục Uyển tay phải xách lấy cổ áo của Bạch Ngạn Tổ hướng lên, tay trái nắm lấy cổ tay hân hơi xoay nhẹ, tư thế chuẩn, góc quay tốt, nhưng một chuyện không tốt duy nhất là không thể quật ngã được Bạch Ngạn Tổ.

Còn bị hấn đẩy ngã xuống đất. Dục Uyển thành thật đánh giá lại bản thân mình. Toàn thân không hề có chút sức lực nào, cơ thể gầy còm, đôi tay mảnh khảnh và yếu ớt này không phải là của cô, cả bộ đầm dạ hội này là sao, còn ngực của cô từ cup B biến thành cup F từ khi nào.

“Hoắc Dục Uyển! nếu Lý Nhã có chuyện, tôi sẽ bắt cô sống không bằng chết”

“Cái gì mà Hoắc Dục Uyển, anh bị điên sao...tôi Đồng Dục Uyển”

Khoan đã, Hoắc Dục Uyển cái tên này nghe rất quen... thật ra là ai..

“người điên chính là cô, dám ra tay trên người của Lý Nhã, cô đúng là chán sống”

Bạch Ngạn Tổ bước tới, lôi Dục Uyển dậy và ấn cô lên tường, đôi tay hấn xiết chặt lấy cổ cô.

Đối diện lại có một tấm gương cực lớn, Dục Uyển có thể nhìn thấy hình ảnh hiện tại của mình trong gương. Nền càng thêm hoang mang.

“chuyện phi lý này là sao..”

Rõ ràng là cô đang nhìn mình trong gương, nhưng người trong gương lại không phải là cô. Cô gái trong gương có một chiều cao đáng ngưỡng mộ, một thân hình bốc lửa như siêu mẫu quốc tế, nhưng lại có một vết bầm đỏ trên mặt.

Đây không phải là cô, mà là Dục Cô, đệ nhất vũ nữ của Đế vương hai trăm năm trước. Chuyện này thật phi lý.

“Ừm.m.!!!”

Nhưng cô không có thời gian để suy nghĩ tiếp, bởi vì cơ thể cô đang có thay đổi lớn.

Bên dưới rất khó chịu như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm, một nguồn nhiệt nóng cuồng cuồng chảy, hai chân cô buộc phải khép chặt lại, cọ cọ vào nhau.

Bạch Ngạn Tổ nhếch miệng cười, có lẽ mấy viên thuốc kích dục hấn cho Dục Uyển uống đã có tác dụng.

“Hoắc Dục Uyển! nếu cô chịu nói ra đã đem Nhã nhi đi đâu...tôi sẽ bảo họ lên hầu hạ cô, cô cũng không phải khó chịu như vậy”

Đám thủ hạ của Bạch Ngạn Tổ đang rục rịch cởi cúc áo, tháo dây nịt và kéo khóa quần xuống. Dục vọng của họ sừng sững chia thẳng về phía cô.

Hoắc Dục Uyển dâm dăng thèm khát đàn ông đến phát điên cả Thành Phố này đều biết, họ làm vậy để ả nhện không được mà khai ra. Cho dù cô không bị trúng thuốc thì khả năng của cô cũng không thể địch nổi đám người này, huống chi cô đang bị trúng thuốc.

“các người không được qua đây...không được qua đây”

Dù có hơi bất ngờ, Hoắc Dục Uyển mà sợ đàn ông sao, đúng là chuyện khó tin. Bạch Ngạn Tổ trở mắt nhìn.

Đám thuộc hạ của Bạch Ngạn Tổ đè Dục Uyển xuống, xé nát chiếc váy.

“không..ng.!!! tôi khai...tôi khai, anh mau bảo họ dừng lại”

“cô thật sự chịu khai”

“Phải!”

Hắn gơ tay ra hiệu cho đám thủ hạ đứng lại, rồi quan sát cái con người vừa lạ vừa quen trước mắt mình. Dục Uyển không biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra, tạm thời không nghĩ đến làm sao cô đến được đây, điều cô cần biết lúc này là Lý Nhã đang ở đâu, mặc dù lần đầu tiên cô nghe đến cái tên này.

Dục Uyển nhắm mắt lại, để suy nghĩ.

Những kí ức xa lạ lướt nhanh trong đầu cô, giống như đang xem một bộ phim. Nhân vật chính là Dục Cô, còn tên hung dữ trước mặt là Bạch Ngạn Tổ, hôn phu của Dục Cô.

Hắn có một người hầu tên là Lý Nhã...

Khi kí ức dừng lại ở trên người của Lý Nhã, thì Dục Uyển vội mở mắt ra, cô nắm lấy tay của Bạch Ngạn Tổ lôi đi.

“tôi đã biết Lý Nhã ở đâu..”

-----***-----

“Àm.m.!!!”

Cách cửa bị Bạch Ngạn Tổ đá văng ra, nhìn thấy cảnh tượng trên giường, đôi mắt của hắn phát hỏa, cả người toát ra nguồn sát khí. Lý Nhã đang trần truồng nằm dưới thân của ba anh em họ Hoắc.

Hắn hét mạnh Dục Uyển sang một bên, lần này nặng hơn lần trước, cô đầu đập mạnh vào cạnh bàn rồi hôn mê bất tỉnh.

Bạch Ngạn Tổ nhảy lên giường quát cho ba anh em Hoắc gia, mỗi người một quyền, rồi âm Lý Nhã rời khỏi Hoắc gia.

Mười phút sau...

Dục Uyển có cảm giác như đang lơ lửng trên mây, cơ thể chao đảo lắc lư. Trước mắt sương khói bồng bềnh. Có phải vì một cái đẩy nhẹ của tên xã hội đen vừa rồi đã tiễn thẳng cô lên thiên đường chăng.

Nếu không, sao cô lại gặp được ba thiên thần đẹp đến vậy, họ rạng rỡ chói mắt như thần Apollo trong truyện cổ Hy Lạp mà cô vẫn kể cho Bin và Bo nghe mỗi tối. Nụ cười của họ cũng thật thân thiện, giống như thiên sứ.

Nếu Dục Uyển khó mà tưởng tượng được việc mà ba anh em này đang làm với mình, cô sẽ không thể dùng hai từ thiên sứ để hình dung.

“Em nghĩ con nhỏ dâm dăng này từ lâu đã phải nát bét, không ngờ nó vẫn còn là xử nữ, bên dưới nó chặt khít, mút chặt lấy em!”

Hoắc Phi đang cười trên người của Dục Uyển, để cô nửa ngồi nửa quỳ trên giường, dục vọng mãnh liệt lại liên tục công phá.

“Phạch...phạch. um. um. !!!”

Âm thanh phạch phạch khi da thịt tiếp xúc kịch liệt, tiếng rên rỉ của Dục Uyển, hòa cùng tiếng thở gấp của Hoắc Phi, tạo nên vũ điệu hoan ái sôi động, cổ vũ cho hắn muốn dùng cũng không thể dùng.

Mặc dù tác dụng của thuốc đã không còn nhưng dục vọng cứ muốn được chôn sâu trong hoa huyết của Dục Uyển, quyền luyện không muốn tách ra. Hắn chưa bao giờ có cảm giác mất kiểm soát như lúc này.

“thân thể của nó cũng rất đẹp”

Hoắc Luật miệng thì mút lấy nhũ hoa của Dục Uyển, tay lại đang nhào nặn xoa bóp hai vú, cảm giác mịn màng đàn hồi thật đã tay, giống như đang bóp hai quả bong bóng, đầu lưỡi của hắn cứ đảo quanh nhũ hoa, đôi lúc lại cắn khê in lên dấu răng, khiến cho nhũ hoa nở rộ xinh đẹp.

“cái miệng nhỏ này cũng rất lợi hại như vậy...nó vừa khít, giống như nó sinh ra là để phục vụ cho anh”

Dục vọng của Hoắc Khiêm ra vào liên tục trong miệng của Dục Uyển, lần nào cũng đẩy thật sâu vào, hai tay hắn giữ chặt lấy đầu của Dục Uyển, lâu lâu hắn lại dừng lại, hưởng thụ khoái cảm to lớn, được sưởi ấm và bao bọc rồi từ từ rút ra.

“Ừa...a...!!! không..muốn....không muốn”

Trong cơn mê loạn, một chút ý thức còn sót lại của Dục Uyển đang phản kháng. Cô đẩy Hoắc Khiêm ra.

Cô vừa đẩy ra thì Hoắc Khiêm lại nhét vào. Dục Uyển cũng buông xuôi, cứ như một con búp bê mặc tình cho người ta sắp đặt. Từ từ mút vào nam căn của hắn.

“Em cũng muốn thử xem cái miệng của nó và miệng nhỏ bên dưới cái nào lợi hại hơn”

“Vậy thì đổi đi...”

Hai anh em Hoắc Phi và Hoắc Khiêm bắt đầu đổi tư thế, Hoắc Khiêm thì dục vọng của hắn đút vào hoa huyết đầy mật dịch.

“thân thể con nhỏ này đúng là dâm dăng trời sinh, hôn mê không biết gì mà chỗ này vẫn đầy nước như vậy”

Hoắc Phi đem dục vọng động thân ra vào trong miệng nhỏ, nước bọt thấm ướt cả to lớn của hắn.

“Cảm giác cũng dễ chịu nhưng em vẫn thích cái miệng nhỏ bên dưới hơn”

“Hai người có ngửi thấy mùi gì không” Hoắc Luật lên tiếng

Hoắc Phi đang ra vào trong miệng của Dục Uyển, hắn cúi người xuống hít một hơi thật sâu trên tóc của Dục Uyển.

“Thật sự rất thơm, chưa bao giờ em ngửi thấy mùi hương này”

Hoắc Khiêm đang lướt động bên dưới, cũng nhấc một chân của Dục Uyển lên, cúi đầu xuống ngửi.

“không giống với mùi nước hoa của nó thường ngày”

Càng nghĩ ba anh em họ Hoắc càng cảm thấy rạo rức, cơ thể lại hưng phấn lạ kì, đương nhiên bộ vị bên dưới cũng tỉnh táo hơn. Mặc dù tác dụng của thuốc đã tiêu tan từ lần đầu tiên họ bắn dịch nóng vào người Dục Uyển, nhưng mùi hương này khiến họ không thể dừng.

“Ah..h...h..!!!”

---- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mày cũng lăng lơ như mẹ mày vậy

Bên ngoài...

Người phụ nữ quý phái với chiếc đầm dạ hội lịch vai quyn rũ màu đen, tóc búi cao, môi đỏ tô son, đôi bông tai kim cương lấp lánh đang tỏa sáng, theo bước đi gấp gáp của bà ta.

Tiệc sinh nhật cũng sắp bắt đầu nhưng ba nhân vật chính lại không thấy. Không chỉ quan khách nóng lòng mà Hoắc chủ tịch cũng đã phát cáu, trước khi ông ta thật sự nổi giận thì bà phải mau tìm ra bọn chúng.

“chào phu nhân”

“Hoắc quản gia! Ông có nhìn thấy ba vị thiếu gia không?”

“Hồi chiều tôi có nhìn thấy tiểu thư kéo ba vị thiếu gia vào phòng, không biết họ còn ở trong phòng không...để tôi đi xem thử”

“Không cần..ông hãy đi làm việc của mình”

“Dạ! phu nhân”

Đôi tay của bà ta nắm chặt lại, khi nghĩ đến Dục Uyển và ba anh em họ Hoắc đang đơn độc trong phòng. Con nhỏ dám dăng đó lại định giờ trò gì nữa đây, nó mà dám có ý đồ xấu bà sẽ không tha cho nó.

Cộp...!!! cộp...!!!

Bà gấp gáp đi đến phòng của Dục Uyển, qua khe hở giữa hai cánh cửa, bà có thể nhìn thấy cảnh tượng choáng váng bên trong. Kinh hãi, hốt hoảng, bàng hoàng...

“Àm..m..!!!”

Bà đẩy cửa ra, rồi hét thất thanh:

“Ba đứa đang làm gì hả...”

Cả ba đều giựt mình xoay người lại:

“Di...”

Bà tức giận đi vào, gom hết quần áo dưới đất ném vào người họ.

“Còn không mau mặc đồ vào, mấy đứa đang làm cái trò gì hả, thật hết nói nổi”

Khi ba anh em họ rời khỏi người của Dục Uyển thì cô như một quả bóng xì hơi, ngã sấp xuống giường, đôi mắt lơ đãng không biết gì, thật ra ngay từ đầu đã không biết gì rồi.

“Chuyện này chắc chắn là do con nhỏ lăng lơ này làm” Bà nổi điên bước tới bàn, cầm ly nước hất vào mặt của Dục Uyển.

“Aò..o...!!!”

Đôi mắt mơ màng mở ra. Trước mặt cô, một bà già xinh đẹp đang rất tức giận và ba chàng hoàng tử “lung linh” như từ trong truyện bước ra, cả người

họ trần truồng, thứ to lớn đó có gì đáng tự hào tại sao họ lại không che đậy.

Họ nhếch miệng cười với cô, kiểu cười nửa vời tự mãn này có nghĩa gì chứ...

Dục Uyển nhìn xuống dưới giòng, những vết máu đỏ tươi cùng với mật dịch quyền lại vào nhau, và cảm nhận thân thể đau nhức bầm dập. Chưa từng ăn thịt heo, cũng biết heo chạy. Dục Uyển đưa tay lên vỗ trán.

“Không ngờ, lần đầu tiên của mình lại như vậy mà mất đi” cô thầm nghĩ trong bụng.

“Chát...t.!!”

Đây không biết là cái tát thứ mấy Dục Uyển nhận được từ khi đến với cái nơi kì quái này, cũng không biết bản thân đã đắc tội gì, mà ai gặp cũng muốn tát.”Đồ dâm đảng không biết xấu hổ, mày cũng lăng lơ như mẹ mày vậy...một lũ không biết liêm sỉ”

Dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cũng thật kì lạ, Dục Uyển lại biết rất rõ về bà cô xinh đẹp này. Bà hai của Hoắc chủ tịch, cũng chính là dì ruột của ba anh em họ trước mặt cô, Lữ Tri.

Địa phủ.

“âm.m.!!!”

Mọi người bên dưới đều kinh hồn mà ngẩn đầu lên, Át Diễm, Hắc Bạch Vô Thường.

Động đất xảy ra đã cướp đi sinh mạng hơn cả trăm người, hồn ma dẫn về hôm nay chật kín cả địa phủ, chuyện cũng không có gì nếu như không có kẻ kêu oan, mắng chửi Diêm Đế là không giữ lời hứa, dương thọ ả chưa tận mà đã phải chết, ả làm rần rần ở địa phủ và đã kinh động đến Diêm Đế.

Diêm Đế chỉ tay về phía của cô nhân lâu năm mà nổi giận đùng đùng.

“ai có thể giải thích cho ta biết tại sao... ả lại có mặt ở đây...”

Lão trừng mắt nhìn từng người một.

“thuộc hạ thật không biết chuyện gì xảy ra, nhân gian xảy ra động đất, thuộc hạ và Bạch Vô Thường đến nhân gian để đưa oan hồn về địa phủ” Hắc Vô Thường lên tiếng.

“chúng thuộc hạ cũng không rõ nguyên nhân tại sao, trong sổ oan hồn dẫn về, lại có thêm ả”

Bọn họ chỉ biết đưa oan hồn về địa phủ, đến đúng nơi, đúng thời điểm đã ghi trong sổ sách, thì thấy oan hồn là dẫn về, có ai ngờ hồn phách của kẻ ở năm 1900 lại có mặt ở năm 2150 chứ.

Phán quan đi vào...

“Bẩm Diêm vương!”

“Điều tra tới đâu rồi”

Dù không muốn nói ra nhưng chuyện này sẽ không thể giấu được Diêm Đế. Phán Quan buộc phải khai thật.

“Bẩm Diêm Vương! sau khi kiểm tra thì trong danh sách oan hồn đem về thiếu tên của một người...là Đồng Dục Uyển”

Hồn phách của kẻ ở quá khứ xuyên không đến hiện tại, còn hồn phách kẻ ở hiện tại lại mất tích vô cơ. Diêm Đế quay sang nhìn Át Diễm, kẻ nắm giữ công thời không.

“Át Diễm! chuyện này là do ngươi gây ra đúng không”

Át Diễm muốn bật ngửa ra sau, Diêm Đế đã không tra khảo hỏi cung, mà định ngay luôn tội này do lão gây ra, mà còn là bắt đúng người đúng tội mới đau chứ.

Hồn phách từ thế kỉ 19 có thể đến thế kỉ 22, nếu nói không liên quan tới hán Diêm Đế khó mà tin, hơn nữa lúc chuyện xảy ra hán cũng có mặt ở nhân gian.

“Diêm Đế! thật ra...chuyện này là...”

“là sao” Diêm Đế đầy đủ kiên nhẫn nhìn hán.

“là..thuộc hạ gần đây thấy rất rảnh rỗi, còn Hắc Bạch lão đầu thì rất bận rộn vô cùng nên muốn giúp họ một tay” Át Diễm cúi cùng cũng chịu ngẩn đầu lên,

can đảm nói dối trước Diêm Đế.

“rồi sao nữa”

“hôm nay nhân gian xảy ra động đất, hồn ma có tới cả vạn người, lại chỉ có hai người họ thì làm sao mà xử lý hết được, người cũng biết mà... hồn phách vừa rời khỏi thân xác nếu không có người dẫn đường sẽ phiêu dạt khắp nơi không biết đâu mà tìm” Ất Diễn dài dòng giải thích.

“ý người là...người đến nhân gian để giúp Hắc Bạch Vô Thường dẫn đường oan hồn về địa phủ”

Diêm Đế mỉm cười, lão biết nhân gian xảy ra đại họa, nhưng không biết con số người chết từ khi nào đã lên tới một vạn.

“đúng vậy” Ất Diễn lên tiếng.

“người tốt như vậy sao” Diêm Vương gắng hỏi lại.

“thuộc hạ và hai người họ dù sao cũng là..”

“bớt dài dòng.. đi vào trọng điểm, chuyện ta muốn nghe người vẫn chưa nói đến thì phải”

Diêm Đế tại sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ, cái gì cũng phải có đầu có đuôi, quan trọng là, lão vẫn chưa tìm ra ý để nói.

“lúc thuộc hạ dẫn oan hồn đi thì...cánh cổng thời không rơi ra khỏi túi bảo bối, Nhật Thực lại xuất hiện đúng lúc”

“có thể nó đã kết nối hai không gian lại..khi cổng thời không vừa mở ra, các oan hồn bị hút hết vào trong, thuộc hạ đã phải nhảy vào lõi họ ra..nên..”

“nên có thể người đã lờ hồn phách của Bạch Thiện từ quá khứ về hiện tại, đúng không”

Nhìn thấy nụ cười như có như không của Diêm Đế, Ất Diễn không còn can đảm để mở miệng.

“Hừ..ừ..!!!!”

Người im lặng từ đầu giờ, bỗng vung vai đứng dậy.

“Diêm Vương! Thuộc hạ của người đúng là lũ vô dụng, ta thấy tội cho người”

“hây... za...!!! Mọi chuyện giờ đã rõ ràng, còn không mau đưa ta trở lại nhân gian” Hồ ly Bạch Thiện lên tiếng.

Diêm Đế dù không ưa gì Bạch Thiện, nhưng dương thọ của ả quả thật là chưa tận, địa phủ không thể nào chứa chấp ả được.

“nhanh đi! Ta không có rảnh rồi mà ở đây xem ông giáo huấn thuộc hạ, đừng lãng phí thêm thời gian của mọi người nữa”

Bạch Thiện nghĩ rằng sau lần thoát chết này, ả sẽ thay đổi được số mệnh đã định, vì ả không còn là Hoắc Dục Uyển của trước đây mà thân xác này là hồ ly chín đuôi Bạch Thiện, ả biết mình phải làm gì với những ưu ái trời ban tặng, để thay đổi vận mệnh sau này.

Chuyện gì cũng có ngoại lệ, với một người đầy quyền lực như Diêm Đế có thể xoay chuyển càn khôn thì không có gì là không thể, có trách chỉ trách Bạch Thiện đã khiến người nổi giận.

Diêm Đế mỉm cười:

“đúng là không nên lãng phí thời gian của mọi người, quý sai...dẫn ả đến súc sinh đạo, để cho ả được đầu thai”

“Dạ!”

Trước mệnh lệnh này của Diêm Vương mọi người đều rất hào hứng. Quý sai hành động cũng rất mau lẹ, chưa gì đã lờ ả ra khỏi cửa.

“Diêm Đế! lão bị điên sao...ta không phục...ta muốn đi kiện lão, ta không phục” Bạch Thiện vùng vẫy la hét inh ỏi, nhưng không thể thay đổi được số đã định.

“thật tiếc cả tai...”

Diêm Đế thở phào đứng dậy, khi lão chuẩn bị đi thì Hắc Bạch Vô Thường lên tiếng.

“Diêm Vương! oan hồn của Đồng Dục Uyển có thể đã xuyên không vào thân xác của Hoắc Dục Uyển, có cần đi bắt ả về không”

Ất Diễn và Phán Quan đều hồi hộp chờ nghe quyết định của Diêm Vương.

“không cần! có lẽ thiên ý, nếu đã là thiên ý thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

-----hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mày đừng tưởng lão gia cho qua chuyện, tao sẽ để mày yên

Chỉ là mơ...

Thức dậy mọi thứ sẽ trở lại bình thường, chỉ cần thức dậy, chỉ cần thức dậy...

“Chát..t...t!!!”

Nhưng cảm giác trong mơ sẽ không chân thật đến như vậy, cô có thể cảm nhận được vị máu trên miệng mình.

“Mày câm rồi hả... sao không lên tiếng, có phải xấu hổ quá nên không còn gì để nói”

Đây là cái tát thứ hai mà Dục Uyển nhận được từ một người, Lữ Trị tôi đã nhớ kĩ bà.

Dục Uyển dù không thích đọc tiểu thuyết nhưng cũng nghe nói thể loại xuyên không gần đây rất thịnh hành, chỉ không ngờ là bây giờ cô lại trở thành nạn nhân của chuyện phi lý này.

“Cha, mẹ ! Dục Uyển hành động thiếu suy nghĩ, là anh trai con cũng chịu phần trách nhiệm”

Lời nói đại nghĩa này là của Hoắc Khiêm đại thiếu gia, mọi người có thể sẽ bị hấn đánh lừa, nhưng Dục Uyển biết rõ Hoắc Khiêm đang diễn kịch.

Hoắc Khiêm chính là một quý quân tử, đó là cảm nhận riêng của Dục Uyển sau khi nhớ hết tất cả việc mà hấn đã làm thông qua kí ức của Dục Cô, trước mặt mọi người luôn ra vẻ một chính nhân quân tử, đạo mạo đáng tin cậy, nhưng sau lưng lại làm toàn chuyện xấu.

Cách đây một tháng, hấn bị một đám cậu ấm của một trường quý tộc Cris đánh lằm vì tội giành gấu của người ta. Khi sự thật được làm rõ, đám cậu ấm đó sợ đến mức quỳ lại van xin.

Trước mặt nhiều người thì Hoắc Khiêm giống như thánh nhân, nói bỏ qua tất cả. Nhưng vừa xoay lưng đã sai thủ hạ đánh người ta đến nhập viện, gãy mấy cái xương sườn, có kẻ còn tàn phế.

“Khiêm! Cháu không thể nói vậy được, lần này nó bỏ thuốc cho mấy đứa, lần sau biết nó còn gây ra chuyện động trời gì” Lữ Trị lên tiếng.

“Phi! cháu nói gì đi chứ, sao cứ im lặng” Lữ Trị quay sang nhìn Hoắc Phi.

“Dù sao con cũng không bị thiệt thòi gì, mọi người muốn giải quyết nó thế nào cũng được, con không ý kiến”

Nếu Hoắc Khiêm là quý quân tử thì Hoắc Phi chính là ác ma. Hấn sở hữu vẻ đẹp thánh thiện như thiên sứ, da trắng, môi hồng, long lanh hơn cả con gái. Nhưng hành động và lời nói của hấn thì cảm thù vô phương chữa trị.

Ba tháng trước, Hoắc phu nhân đi chùa lễ Phật, Hoắc Phi và các cậu ấm cũng đi theo cho vui, vô tình nhắm trúng một tiểu ni cô xinh đẹp. Bọn họ còn đánh cược, xem ai sẽ là người đầu tiên phá cái màng mỏng đỏ của tiểu ni cô. Người thắng cuộc là Hoắc Phi, sau khi chơi chán còn hào phóng tặng cho đám chiến hữu của mình, một ni cô thiện lương được hấn “đào tạo” chưa tới hai tháng, đã trở nên dâm đãng phóng túng.

“con đi xuống lầu trước, mọi người cứ từ từ nói “Hoắc Luật không vui, nhắc người khỏi ghế.”

Hoắc Luật không giống như Hoắc Phi và Hoắc Khiêm, hai tên kia còn có chút thân thiện giả tạo, Hoắc Luật thì không. Trên gương mặt tuấn mỹ luôn là tà khí chết người, hấn tàn ác, quyết đoán và lạnh lùng nhất trong ba anh em, người mà ai cũng không muốn trở thành kẻ địch. Hoắc Luật có một con ngựa tên là Thần Phong, theo hấn hơn mười năm. Thần Phong là mã thần bách chiến, thắng vô số trận đua. Nhưng hai tháng trước, Thần Phong bị thương trong một trận đua ngựa, bác sĩ nói chân của nó sẽ tàn phế, cũng không thể tham gia thi đấu được nữa.

“PÀNG..!!!!” 5 phút sau thì một tiếng nổ vang trời, Thần Phong đã chết dưới cây sủng của Hoắc Luật.

Kết luận cuối cùng, cả ba anh em họ Hoắc đều là cực phẩm trong bại hoại.

Bọn họ xấu xa như vậy, thì di ruột của họ cũng không phải dạng vừa, đặc biệt là miệng lưỡi, có tính công kích hơn cả đại bác.

“Lão gia, chị cả.. ba đứa nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên mới dễ dàng cho qua... lần này nó bỏ thuốc, lần sau có thể là độc dược”

Lữ Trị dùng lời cay độc mặc xác Dục Uyển, vẫn chưa đủ. Bà ta dừng lại nhìn người phụ nữ đang ngồi bên cạnh Hoắc Nghị và Lữ Tranh.

“Nó độc ác, lại lăng lơ giống hệt với người nào đó, không biết có phải là di truyền không... hai người phải trừng trị nó thật nặng, nếu không mọi người sẽ bị nó hại chết”

“Lão gia, chị cả ! Dục Uyển dù có hơi ngang bướng, nhưng không phải là đứa có lòng dạ độc ác, hai người hãy bỏ qua cho nó lần này”

Người phụ nữ vừa lên tiếng nói giúp cho Dục Uyển, có một khuôn mặt xinh xắn, đáng người nhỏ nhắn, nhìn cứ như là chị gái của Dục Uyển nhưng thật ra đã gần bốn mươi.

Tiêu Tường, bà ba của Hoắc chủ tịch, cũng chính là mẹ ruột của Dục Uyển.

Cha của Dục Uyển là trợ lý kiêm vệ sĩ của Hoắc Nghị, từ nhỏ hai người đã lớn lên bên nhau. Mười hai năm trước, vì cứu vợ chồng Hoắc Nghị mà mất mạng, để lại vợ trẻ con thơ không người chăm sóc.

Hoắc Nghị vì muốn báo ơn nên nhận Dục Uyển làm con nuôi, hai mẹ con cũng chuyển về sống ở Hoắc gia.

Một năm trước, Tiêu Tường chính thức trở thành bà ba của Hoắc gia.

“Cô còn mặt mũi mà cầu xin hả, có phải tất cả chuyện này đều là do cô xúi giục.... từ lâu hai mẹ con cô đã muốn độc chiếm Hoắc gia”

“Chị hai! Em không bao giờ có suy nghĩ đó...lão gia và chị cả đối xử với hai mẹ con em rất tốt, em không phải là kẻ vô ơn”

“Nói hay còn hơn hát tuồng, cô diễn kịch cho ai xem...tôi không tin, chuyện tốt con gái cô làm, là mẹ ..cô lại không biết gì”

Lữ Trị mỉm cười khinh miệt rồi lách người sang đi đến trước mặt vợ chồng Hoắc Nghị, Lữ Tranh.

“Lão gia, chị cả ! Dục Uyển tuổi còn nhỏ nhưng lại có tâm kế, nếu giữ nó ở lại Hoắc gia không biết còn gây ra chuyện động trời gì, em nghĩ nên đuổi nó ra khỏi Hoắc gia”

Tiêu Tường lo sợ Dục Uyển sẽ bị đuổi khỏi Hoắc gia, lập tức trượt khỏi ghế, quỳ xuống dưới đất.

“Lão gia, chị cả, hai người đừng đuổi Dục Uyển...em cầu xin hai người”

Nhìn thấy Tiêu Tường bụng mang dạ chửa quỳ trên đất, hai mắt sắp khóc. Hoắc Nghị khăn trương kéo bà đứng dậy.

“Tường! em đang mang thai...mau đứng dậy”

Năm xưa Hoắc Nghị quen với Tiêu Tường trước, còn là yêu từng cái nhìn đầu tiên, nhưng người mà Tiêu Tường chọn là ba của Dục Uyển, hai người kết hôn rồi sinh ra Dục Uyển. Tình cảm của Hoắc Nghị không vì năm tháng dài mà nguội lạnh, lại càng nồng cháy hơn.

Bắt nguồn từ sự kiêu hãnh của một người nắm quyền lực chi phối cả Á Lạp Tân nhưng lại không thể có được trái tim của một người phụ nữ, càng khiến ông ta si mê Tiêu Tường hơn.

Sau khi chồng của Tiêu Tường chết, lấy cớ là báo ơn muốn nhận Dục Uyển làm con nuôi, đem hai mẹ con về cư ngụ, thật ra là muốn tiếp cận Tiêu Tường.

Hiện tại trong bụng của Tiêu Tường lại đang mang con của ông ta. Hoắc Nghị càng yêu thương bà, và đặc biệt quan tâm đến tiểu công chúa chưa chào đời này hơn.

“Tường! em nghe lời lão gia, mau đứng lên đi....quên bác sĩ Lương nói gì rồi sao, lần trước em sảy thai, khó khăn lắm mới mang thai, em không được kích động”

Lữ Tranh bà cả của Hoắc gia, con người lương thiện, không biết giận ai bao giờ, suốt ngày chỉ biết ăn chay niệm phật, lòng dạ còn tốt hơn cả Bồ Tát.

Cha của Dục Uyển vì cứu bà nên mới chết, bà vì mang ơn nên luôn muốn bù đắp cho hai mẹ con Dục Uyển, vì vậy khi Hoắc Nghị muốn cưới Tiêu Tường, bà cũng không phản đối.

“Lão gia, chị cả....mấy lần trước Dục Uyển gây ra họa, hai người đều bỏ qua... nhưng chuyện lần này không phải nhỏ, không thể cho qua được”

“Chị hai! Em cam đoan đây là lần cuối, sau này em sẽ không để Dục Uyển làm ra những chuyện mất mặt nhà họ Hoắc, chị..”

“Á..á...!!!”

Tiêu Tường vì quá kích động, vừa đứng dậy đã động đến thai nhi. Hoắc Nghị sợ đến mặt mày biến sắc.

“Tuồng! mau... gọi bác sĩ Lương”

“Lão gia! em không sao, không cần gọi bác sĩ Lương”

Hoắc Nghị trừng mắt nhìn Lữ Trị, bà sợ mà lùi lại mấy bước.

“để anh đưa em về phòng” Hoắc Nghị ân cần lên tiếng

“Lão gia! ông sẽ không đuổi Dục Uyên ra khỏi Hoắc gia phải không”

“ chuyện của Dục Uyên em không cần phải bận tâm, lo mà dưỡng tốt cái thai này....đừng làm cho anh phải lo, có biết không”

Nhìn Hoắc Nghị đi Tiều Tuồng về phòng, Lữ Trị lại càng tức hơn, cho dù sóng to gió lớn thế nào, chỉ cần có Tiều Tuồng thì lão gia đều cho qua cả, đó chính là lý do tại sao Dục Uyên luôn muốn gì được đó.

“mày đừng tưởng lão gia cho qua chuyện, tao sẽ để cho mày yên”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cô vui vẻ sao...nhưng tôi thì không, biển!

Hoắc Nghị đi Tiều Tuồng đi được giữa đường, còn chưa tới phòng đã dừng lại, hai tay nhắc bông bà lên.

Tiều Tuồng vùng vẫy không để cho Hoắc Nghị ôm, bọn họ đã bao nhiêu tuổi chứ, nếu ai nhìn thấy mặt mũi biết giấu đi đâu.

“lão gia! ông thả em xuống, em có thể tự mình đi, để người ta nhìn thấy xấu hổ chết được”

Hoắc Nghị dừng lại, mặt đen nhìn Tiều Tuồng.

“em quên hết những gì tôi đã nói rồi sao”

Tiều Tuồng biết Hoắc Nghị đang ám chỉ điều gì, nhưng bọn họ còn đang ở hành lang, dù xung quanh không có ai, vẫn không phải là ở trong phòng.

“Nghị!”

“Anh...hãy thả em xuống, em có thể tự mình đi” nói ra những lời xấu hổ này mặt của Tiều Tuồng đã đỏ bừng.

Vẫn là câu nói cũ chỉ thay đổi cách xưng hô, lại làm cho Hoắc Nghị vui thích. Ông không thích ai gọi thẳng tên của mình, nhưng Tiều Tuồng thì ngoại lệ, ông luôn muốn nghe tên mình được gọi ra từ miệng của bà.

“xem như là em hiểu chuyện”

Hoắc Nghị nhếch miệng cười, mặc dù đã ngoài bốn mươi, nhưng dáng dấp và khuôn mặt anh tuấn của ông vẫn rất cuốn hút, đặc biệt cái cốt khí lồi lạc, kiểu bá chủ một phương dù không ra oai nhưng vẫn uy. Dù là thiếu nữ đôi mươi cũng phải điều đứng trước nụ cười này.

“vừa rồi em làm tôi rất lo biết không” Ánh mắt trách cứ của Hoắc Nghị soi thẳng và vào tiểu công chúa đang nằm trong bụng của Tiều Tuồng.

Biệt thự của họ chẳng khác nào cái hoàng cung, cao mấy tầng, có tới hơn trăm phòng, cho nên trong nhà cũng có hơn ấy cái thang máy. Mà phòng của Tiều Tuồng lại nằm ở lầu bốn, bọn họ đang ở lầu hai.

Ngày thường thì không sao, từ khi Tiều Tuồng mang thai đến tháng thứ sáu đã có tật xấu không thể ngủ được mùi của thang máy. Nên phải đi thang bộ, bác sĩ nói như vậy cũng tốt cho thai nhi, Tiều Tuồng cũng xem đó như là tập thể dục, đi một tầng lại ngồi nghỉ một một tầng.

“nhưng .phòng của em cách đây rất xa” Tiều Tuồng lên tiếng

Hoắc Nghị nhíu mày nhìn Tiều Tuồng, phòng của ai thì ông không chắc, nhưng riêng phòng của Tiều Tuồng dù nhắm mắt Hoắc Nghị cũng biết đường mà tới, chuyện nó xa hay gần thì liên quan gì đến việc ông muốn âm vợ mình về phòng.

“xa thì sao, không phải tôi chưa từng đến phòng em” Hoắc Nghị hơi nâng nhẹ bà lên, rồi đi tiếp.

“nhưng anh sẽ rất mệt”

“hay em chê tôi già , sức lực không đủ tốt.... không thể bồng nôi em về phòng” Hoắc Nghị mặt lạnh, giọng càng lạnh hơn.

“không phải, em không phải có ý đó...chỉ là sĩ Lương nói sức khỏe anh gần đây không được tốt “

Bạc môi của Hoắc Nghị nhếch lên, bị người đàn bà của mình chê “yếu” với Hoắc chủ tịch là một đả kích không thể nhỏ. Tiêu Tường cảm thấy sống lưng buốt lạnh.”vậy để tôi đưa em về phòng, rồi cho em tự mình kiểm tra xem..chồng của em có phải đã già rồi không”

Tốc độ của Hoắc Nghị càng lúc càng nhanh, bước đi cũng gấp gấp hơn. Phải nói thể lực của Hoắc Nghị cực tốt, bồng hai mẹ con Tiêu Tường trên tay, đi lên mấy cái cầu thang vẫn không đổ một giọt mồ hôi, cũng không thở gấp, nhưng trước ngực lại nóng rạo rục.

“Ám...m.!!!” Hoắc Nghị đá cửa phòng, sau đó đóng sập cửa lại.

Cũng không rõ họ tìm hiểu cái kiểu gì, mà chưa tới mười phút đã nghe được tiếng rên rỉ mất hồn của Tiêu Tường .

Phòng khách, Hoắc gia.

Chỉ cần một trong ba anh em họ Hoắc xuất hiện đã đủ thu hút sự chú ý của mọi người, cả ba cùng lúc lộ diện thì hào quang khắp thiên hạ như chiếu rọi lên người họ. Bọn tiểu thư danh giá nhìn thấy họ như ong thấy mật, tranh nhau tiếp cận.

Chỉ là...

Hoắc Luật tâm tình không được tốt vì còn tức giận bởi cú đấm của Bạch Ngạn Tổ lúc chiều nên không có tâm trạng khiêu vũ cùng mọi người, một mình đứng trong góc tối để không bị làm phiền nhưng vẫn không được yên thân, liên tục bị quấy nhiễu.

Ngày thường hắn đã rất khó gần, bây giờ khắp người hắn đều toát ra một nguồn ám khí, mây đen giăng phủ trên đỉnh đầu, những ai có âm mưu tiếp cận vừa chạm tới ranh giới một mét đã dội ra ngay lập tức.

Trịnh tiểu thư thì nhìn hơn những người khác, nhờ sự trợ giúp của Lữ Trị, có thể an toàn bước vào ranh giới một mét của Hoắc Luật.

“Hoắc nhị thiếu! không biết em có vinh hạnh mời anh khiêu vũ” Trịnh tiểu thư mỉm cười nhìn hắn, trong lòng tự đắc, cô vừa có gia thế vừa xinh đẹp, những người vừa rồi sao bì được với cô.

Hoắc Luật nhếch miệng cười, hắn đưa ly rượu đang uống dở cho Trịnh Tiểu Thư, cô liền nhận lấy. Nhìn nụ cười của Hoắc Luật, Trịnh tiểu thư nghĩ mình đã thành công hơn một nửa.

Lúc này Hoắc Luật lại cúi người xuống, kề môi vào tai của Trịnh tiểu thư, hơi thở nam tính mang mùi rượu phả vào cổ của cô ta. Khiến cho Trịnh Tiểu thư rất hồi hộp, không phải hắn muốn hôn mình chứ, nhịp tim cứ đập loạn cả lên, cô bắt đầu nhắm hai mắt lại, chờ đón nụ hôn của Hoắc Luật.

Ngờ đâu..

“tránh xa tôi ra! mùi nước hoa rẻ tiền trên người cô thật kinh tởm” Hoắc Luật lạnh lùng đẩy Trịnh tiểu thư và đi lướt qua người cô ta.

Không chỉ mặt mà cả người của Trịnh Tiểu thư đều hóa tượng, chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã lớn như vậy, liền ôm mặt khóc nức nở, bỏ chạy ra khỏi Hoắc gia.

Hoắc Khiêm tâm trạng thì rất tốt, cũng không biết có tốt thật hay giả tạo, trước giờ hắn luôn có một bộ mặt vui cười, nhưng trong lòng hắn nghĩ gì thì không ai biết.

“Tiểu thư họ Tô thế nào, có phải rất xinh đẹp”

“Còn Lâm tiểu thư thì sao, có vừa ý không..”

Khó thân Hoắc Khiêm bị Lữ Trị kéo đi khắp nơi để xem mắt. Sau mỗi lần kéo hắn đi, bà đều thăm dò ý kiến. Hỏi người này thế nào, người kia được không, đại loại là như vậy.

Hoắc Khiêm không biết có phải tất cả con gái của Á Lạp Tân đều có mặt hay không, mà giới thiệu xong thì hai chân của hắn đã rã rời, lết được lên tới lầu đã là kỳ tích.

“Luật! cho anh ly rượu” Hoắc Khiêm vừa đẩy cửa vào đã ngã ngay xuống ghế, người như tống bại trận, hắn tháo chiếc nơ ném lên bàn, rồi mở ra hai cúc áo.

Hoắc Khiêm uống rượu cứ như uống nước, ừng ực liên tục.

“em trốn ở đây thảo nào dì không tìm được em”

“trốn...không phải anh cũng đang trốn sao” Hoắc Luật giờ ly rượu lên, lắc lư, nhìn chắt rượu màu đỏ sẫm, mắt hấn sắc bén nhìn chằm chằm

“còn nghĩ chuyện xảy ra lúc chiều sao”

“Bạch Ngạn Tổ...em nhất định sẽ đánh cho một trận nhừ tử” Hoắc Luật tức giận xiết chặt ly rượu.

Hắn sống mười bảy năm, chỉ có hắn đánh người chưa từng bị ai đánh bao giờ. Bạch Ngạn Tổ hôm nay dám đánh hắn, thì phải chấp nhận con giận dữ của hắn.

“Phi đâu rồi...giữa buổi tiệc anh đã không thấy nó”

“em cũng không thấy”

Căn phòng sát vách.

“Áh...h...!! Hoắc tam thiếu, em..em...không chịu nổi nữa..áh...a..”

Dù không nhìn thấy nhưng nghe thấy âm thanh rên rĩ, và tiếng ra vào kịch liệt, cũng đủ để tưởng tượng ra cảnh bên trong, có bao nhiêu là điên cuồng.

Trên giường.

Tây phục của Hoắc Phi vẫn còn nguyên trạng, chưa từng được cởi ra, chỉ có khóa quần là kéo xuống, nam căn to lớn đang mạnh mẽ ra vào.

Người con gái bên dưới gần như trần truồng, chiếc váy được vén lên tận cổ, áo lót bị đẩy lên, hai bầu vú trắng nõn lộ thiên. Hai chân như gọng kiềm kẹp chặt lấy hông của Hoắc Phi. Nơi giao hợp thì dính chặt lấy nhau.

“Áh...h...!!! dừng lại đi, dừng lại...em..em không chịu nổi nữa rồi...Hoắc...tam thiếu...”

Từng giọt mồ hôi liên tục chảy xuống, hắn vừa động thân vừa nhìn lên đồng hồ. Cũng đã gần một tiếng, tại sao hắn không thể đạt được cực khoái như lúc làm cùng con nhỏ dâm đang đó, dù hắn kịch liệt hơn khi nãy, vẫn không thể có lại cái cảm giác hưng phấn sung sướng.

Nếu là trước đây thì hắn sớm đã thỏa mãn, nhưng bây giờ làm thế nào cũng không khiến hắn thỏa mãn được, lại có cảm giác ăn mãi không no, chỉ đang cố nuốt vào một món ăn mà mình không thích. Chuyện này là sao chứ...

Hoắc Phi vừa rút nam căn ra khỏi người phụ nữ, thì đẩy ngã người ta xuống giường. Hắn đứng dậy kéo khóa quần lên.

Người phụ nữ nằm trên giường hực hăng bò dậy rồi quần chặt lấy hắn.

“Hoắc thiếu! chúng ta đang vui vẻ sao lại ngưng” Người phụ nữ còn chưa nói xong đã bị hát hát ra.

“cô vui vẻ sao...nhưng tôi thì không, biến!”

Nhìn ánh mắt giận dữ của hắn, người phụ nữ lập tức mặc quần áo vào, rồi chạy vội ra khỏi phòng.

“Rầm...m...!!!”

Hoắc Phi ngã phịch xuống giường.

“chuyện này là sao chứ...tại sao mình cứ nghĩ về con nó.. Chết tiệt!”

Hoắc Phi mặc tạm chiếc áo sơ mi vào rồi bước xuống lầu, lúc này thì khách khứa đã về hết. Lúc đi ngang qua từ đường thì nhìn thấy có người vẫn còn quỳ.

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tao muốn mày

Nửa tháng không được ra khỏi phòng, đóng băng hết các thẻ vô thời hạn, thêm phạt quỳ hai tiếng trước từ đường, là hình phạt Lữ Trữ giành cho cô.

Dục Uyển mỗi mắt nhìn lên đồng hồ, chờ đợi hai tiếng trôi qua, cuối cùng thời khắc đó cũng đến .

“Tích..! Tắc...! tích!”

Dục Uyển vừa muốn đứng dậy thì có một bóng đen phủ lấy mình. Cô ngẩng đầu lên, là hắn.

Chiếc đầm dạ hội chữ V khoét sâu tận cổ, làm cho nửa bộ ngực đều bị lộ hết ra ngoài, từ trên cao nhìn xuống hắn mơ hồ có thể nhìn thấy núm hồng do cổ áo trệ xuống. Hắn hoàn niệm về bộ ngực tròn trịa trắng nõn khi hai tay chạm vào, cảm nhận được hai vú mềm mại, lại đàn hồi.

“Háo sắc! anh đang nhìn đi đâu...không cho nhìn” Dục Uyển lấy tay chắn trước ngực, che đi cảnh xuân đẹp đẽ.

Hoắc Phi không chút che giấu ánh mắt dâm dục của mình, ngang nhiên nhìn thẳng vào ngực của Dục Uyển. Hắn nhếch mép, trong suy nghĩ hắn thì hành động của Dục Uyển chỉ là làm màu, dâm nữ giả làm thực nữ .

“mày ăn mặc khiêu khích như vậy, cũng chỉ muốn đàn ông nhìn vào...còn ra vẻ đoan trang, không thấy buồn cười sao”

“ha.a..a..!!! thật là buồn cười” Dục Uyển cười hùa theo Hoắc Phi, còn nhái lại lời nói của hắn.

Ngay từ đầu nhìn thấy núm cười tự mãn vô lại của hắn, chỉ muốn đánh cho một trận. Nhưng Dục Uyển nhìn, cô xoay người đi để lại hắn một mình, Hoắc Phi ngờ ngác nhìn theo. Trước khi Dục Uyển đi quá xa, Hoắc Phi đã giựt mình đuổi theo.

“tao vẫn chưa nói xong, ai phép mày đi”

Tên này thật phiền phức. Bụng cô đói, tay chân đều nhức mỏi. Cô chỉ muốn quay về căn phòng ấm cúng của mình, Dục Uyển khó chịu xoay người lại.

“xin hỏi còn chuyện gì mà anh chưa nói xong..”

“tao...tao...”

Hoắc Phi lúng túng không nói được lời gì, chưa bao giờ hắn ngượng ngùng như lúc này.

Dục Uyển ngáp dài một hơi, rồi thờ dài nhìn hắn.

“tôi về phòng đợi anh, khi nào nghĩ xong thì đến tìm tôi”

Dục Uyển xoay người bỏ đi, Hoắc Phi từ phía sau nhìn không chớp mắt như kẻ si tình.

Tầm lưng trần trắng nõn gợi cảm, với vòng eo nhỏ nhắn và cặp mông tròn trịa uyển chuyển đang kẹp mình trong chiếc đầm dạ hội phía trước, chưa bao giờ gợi lên ở hắn một chút ham muốn trong suốt mười hai năm qua.

Nhưng bây giờ hắn lại không thể rời mắt, cả người nóng hừng hực, chỉ muốn bỏ nhào tới Dục Uyển, đè cô xuống và nghe tiếng rên rỉ của cô.

“chắc là điên mất thôi”

Hoắc Phi vò đầu bức tóc rồi xoay người đi.

Dục Uyển mệt mỏi lê thân tàn về đến phòng mình, cả người lờ lờ bần thần chỉ muốn đi tắm. Nhưng vừa mở tủ ra lại choáng váng vì tủ quần áo của Dục Cô.”váy ngủ thôi mà có cần sexy gợi tình như vậy không, cô muốn khiêu khích ai chứ”

Cô cầm chiếc váy ngủ bằng ren lưới màu đỏ lên, và nhìn bức ảnh của Dục cô đang treo trên tường. Rồi đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong cô trèo lên giường và mở laptop ra. Bởi vì rất hiếu kỳ về nơi mình đang trôi dạt, rốt cuộc là như thế nào, thông qua kí ức của Dục Uyển thật chỉ giới hạn trên người bọn đàn ông và đám người của Hoắc gia, về thế giới bên ngoài lại mù tịt.

Ba mươi phút sau....

Dục Uyển thờ dài đóng máy tính lại, lăn qua lộn lại trên giường. Nơi này cũng được gọi là Á Lạp Tân, nhưng không phải là Á Lạp Tân mà cô biết, không tồn tại ngũ đại gia tộc, cũng không có ngũ thiếu Iris, càng không có một Đồng Dục Uyển lớn lên ở cô nhi viện.

Tất cả chỉ có Hoắc gia, Hoắc Nghị và ba tên đó. Thế lực của Hoắc gia cực kỳ lớn mạnh, chẳng khác nào trung tâm của vũ trụ. Còn cô là Hoắc Dục Uyển, dâm nữ có tiếng mà đàn ông nào cũng né tránh.

Cô thật sự đã quay về quá khứ rồi sao...

“Cốc...!! cốc...!!”

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài cắt đứt dòng suy của Dục Uyển. Cô vốn định muốn bước xuống giường nhưng nhìn lại chiếc váy ngủ mình đang mặc, nên tốt nhất là ngồi yên. Cô lấy gối che lại trước ngực.

“vào đi! Cửa không khóa”

Nhưng chờ hơn năm phút vẫn không có người bước vào, Dục Uyển cho là cô đã nghe nhầm.

Ngoài cửa Dịch Nam đang cảm khay thức ăn, hẳn thật rất nhạy cảm với câu “vào đi, cửa không khóa” này của Dục Uyển, mỗi lần hắn đi vào đều là một sự “ngạc nhiên”, do dự rất lâu hắn mới dám bước vào.

“tiểu thư! Tam phu nhân bảo tôi mang thức ăn lên cho cô” Dịch Nam vẫn cúi đầu không dám ngẩng đầu lên, vì lo sợ, không biết Dục Uyển đang trong bộ dạng nào tiếp chuyện với hắn.

Trên đời này chỉ có Tiêu Tường là yêu thương Dục Uyển thật, đây là cảm kích duy nhất của Dục Uyển khi đưa cô đến với thế giới này, chỉ ít cũng cho cô một chỗ để tựa nương.

“mau! mang thức ăn qua đây”

Dục Uyển lên tiếng hỏi thúc nhưng Dịch Nam lại không hề nhúc nhích. Cô như nằng hẹt gặp được trời mưa, không thể chờ được nữa. Nên kéo chăn lên quấn quanh người, rồi bước xuống giường.

“được rồi! anh có thể ra ngoài” Dục Uyển cầm được khay thức ăn thì lớn tiếng xua đuổi Dịch Nam.

“Rầm...!!!”

Dịch Nam chưa nói gì cửa đã đóng sập lại.

Sau khi cửa đóng lại thì Dục Uyển dựa cửa mà thở phào nhẹ nhõm. Thật ra vì cô quá xấu hổ, không còn mặt mũi để nhìn Dịch Nam, khi nhớ đến những chuyện bại hoại mà Dục Cô đã gây ra với hắn, ngay cả cô còn phải mắng chửi.

“Cốc! cốc...!!!”

Dục Uyển còn tưởng là Dịch Nam quay lại, nhưng khi mở cửa ra thì đó lại là Hoắc Phi.

“anh đến đây làm gì” Dục Uyển khó chịu dựa vào cửa.

“tao đã nghĩ ra chuyện muốn nói...”

Dục Uyển xoay người lại nhìn Hoắc Phi, để nghe xem hắn muốn nói gì.

“tao muốn mày”

Thời gian như chuyển động chậm lại.

“Tích...tắc...tích...tắc...!!!”

Bây giờ mới tám giờ tối, chẳng hẳn mộng du sớm như vậy sao. Dục Uyển hoàn toàn bị hóa đá bởi lời nói của Hoắc Phi, một là cô nghe nhầm, hai là tên này bị điên. Nhưng sự về mặt này của Dục Uyển lại làm cho Hoắc Phi suy nghĩ lệch lạc.

“phản kích đến không nói nên lời luôn sao” Hắn nhếch miệng cười

Hắn tự đại cho rằng Dục Uyển sẽ rất là vui mừng, giống như một đấng bề trên ban phước cho kẻ thấp hèn, bản thân cảm thấy có chút thiệt thòi nhưng biết làm sao được, tiểu Phi tử của hắn lại sinh ra phản ứng với Dục Uyển, mặc kệ nó có bao đáng khinh chỉ cần làm cho tiểu Phi tử của hắn cảm thấy thoải mái là được.

“tao nói trước để sau này mày không phải thất vọng, tao không có hứng thú gì với mày..nhưng anh bạn nhỏ này thì có” Hoắc Phi vừa nói vừa hướng mắt nhìn xuống hạ bộ.

“chỉ cần mày khiến tao cảm thấy thoải mái, sau này tao sẽ không làm khó dễ mày...còn khiến mày muốn gì được đó”

Tên này đúng là bị thần kinh, hẳn nghĩ hắn là bạch mã hoàng tử trong phim truyền hình thật sao, tất cả nữ nhân đều van xin chạy theo hắn.

“anh nói xong chưa”

“xong rồi” Hoắc Phi mỉm cười.

Hoắc Phi vừa dứt lời thì Dục Uyển liền xoay người đóng cửa lại, như chưa từng nghe thấy gì.

“rầm!!!”

Hắn chen tay vào cửa, giữ chặt không buông.

“mày như vậy là sao hả” Hoắc Phi lên tiếng, chưa bao giờ hắn bị khinh thường như vậy.

“anh bị hâm cũng muốn tôi hâm giống anh sao, đồ thần kinh, buông tay” Dục Uyển hất tay Hoắc Phi ra, .

“mày nghĩ mày là ai ..sau khi nghe tao nói muốn ngủ với mày thì mày lại lên mặt, tự cho mình cái quyền coi thường tao, mày chỉ là một con nhò dâm đảng.” Hoắc Phi tức giận đá văng cửa, nhào tới túm lấy tóc của Dục Uyển.

“Á...!!!”

Cô xoay người một vòng đã dễ dàng thoát khỏi tay của Hoắc Phi. Còn đảo ngược tình thế, xoay người vặn ngược lại tay của Hoắc Phi sau đó đẩy ngã hắn xuống đất. Trước khi Hoắc Phi kịp đứng dậy thì Dục Uyển đã bước tới.

“Hoắc Phi chết tiết! tôi cũng nói trước để sau này anh không phải thất vọng, là tôi không có chút xú hứng thú nào với anh, như cái này thì có...” Dục Uyển giọng cao nắm đầm lên , rồi đầm thẳng xuống khuôn mặt đẹp trai của Hoắc Phi.

“Bốp..bốp...!!!”

Một chân tiếp theo của Dục Uyển lại nhắm vào tiểu Phi tử của Hoắc Phi, hắn đau đến nước mắt chảy ra.

“con điên! sao mày dám...mày...”

Dục Uyển bước tới, một chân đạp lên bụng của Hoắc Phi không cho hắn ngồi dậy.

“Hoắc Phi! tôi cảnh cáo anh, nếu sau này anh còn dám bạo lực gia đình với tôi thì anh chết chắc”

Đánh đầm đã tay, cô lùi hắn ném ra khỏi phòng.

“rầm...m.!!!”

Nhìn cánh cửa đóng sập lại, hắn lại thê thảm nằm trước, Hoắc Phi giận đến bốc khói.

“Hoắc Dục Uyển! mày giỏi lắm...hãy chờ đó “

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lần sau còn đại đột, chị đây sẽ không nương tay

Dục Uyển bụng khay thức ăn xuống bếp, vừa rửa bát vừa hát vô tư. Cô hát quá say sưa cũng không biết có người đang đứng phía sau mình.

Hoắc Luật lười biếng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực. Đây ngạc nhiên nhìn dáng vẻ đang rửa chén của Dục Uyển. Dưới ánh sáng yếu ớt của ánh đèn, chiếc váy ngủ hai dây siêu mỏng càng thêm gợi tình. Hắn có thể nhìn thấy tất cả đường cong trên cơ thể của Dục Uyển.

Mái tóc đen dài được búi cao gọn gàng, giúp khoe trọn bờ vai mảnh khảnh và chiếc cổ thon dài. Tầm lưng thanh mảnh, vòng eo nhỏ nhắn cùng với đôi chân thon dài trắng muốt, cả chiếc quần lót nhỏ màu trắng gợi cảm, đang ôm sát cặp mông tròn trịa mà Dục Uyển mặc trên người.

Dục Uyển sau khi úp chén xong vừa xoay người lại thì nhìn thấy Hoắc Luật, giật mình suýt nữa đã hét lên.

“Anh đứng đó từ lúc nào, sao không lên tiếng”

“mày sợ như vậy, có phải lại làm ra chuyện gì mờ ám”

“tôi mà làm gì mờ ám chứ”

Hoắc Luật bước tới trước, Dục Uyển từng bước bị ép lùi ra phía sau. Trước bá khí áp đảo của hắn, cô nuốt vào một ngụm nước bọt để trấn tĩnh.

Hoắc Luật theo như hiểu biết của cô là người có thù tăt báo, Dục Cô đã hạ thuốc hấn, hấn nhất định sẽ không dễ mà bỏ qua, khốn thay, cô hiện tại là Hoắc Dục Uyển.

Nhưng mà...

Tại sao cô phải sợ chứ, người tổn thất nặng nề, bị thiệt thòi không phải là cô sao.

“anh muốn làm gì”

“Uống nước”

“với cái tư thế này sao”

Cơ ngực săn chắc của hấn dán chặt vào bộ ngực mềm mại của Dục Uyển, đầu gối của hấn chen vào giữa hai chân cô. Hoắc Luật với tay lấy cái ly trong tủ, dúi của hấn vô tình hay cố ý chạm vào đáy quần lót của Dục Uyển, làm cô rùng mình, nín thở.

“giúp tao rót nước” Hấn đưa cái ly thủy tinh cho Dục Uyển.

“uống nước chứ gì”

Cô đẩy Hoắc Luật ra, rồi cầm theo cái ly đi rót nước cho hấn. Hoắc Luật quan sát cô từ đầu đến chân, không bỏ sót điểm nào.

“Hoắc Phi nói là mày đánh nó, có thật không”

Cô nên đoán ra ngay, tên Hoắc Phi đó không phải là đàn ông đánh không lại cô, nên gọi anh trai đến tìm cô tính sổ

Hoắc Luật lợi hại hơn Hoắc Phi nhiều, đánh tay đôi thì cô không thể nào là đối thủ của hấn.

“có đúng như vậy không” Hoắc Phi lên tiếng.

Nên trả lời là có hay là không đây...

Có lẽ mình đã đánh giá cao thực lực của đối phương mà xem nhẹ khả năng của bản thân. Hoắc Luật không mạnh như trong tưởng tượng của cô. Nhưng khi nhìn lại khuôn mặt băng sơn vạn năm của hấn thì niềm tin mãnh liệt vừa nãy đã bị lung lay.

“sao có thể ...một đứa con gái yếu đuối mong manh dễ vỡ như tôi, một ngọn gió cũng thổi bay sao có thể đánh anh ta được chứ” Hoắc Luật có hơi chút khó nghe đến, bởi vì thái độ và khẩu khí nói chuyện của Dục Uyển đã không còn giống như trước, trước đây không khi nào “nó” dám nhìn thẳng vào hấn nói chuyện, cũng không nói nhiều như bây giờ.

“anh nghĩ tôi nói có đúng không” Dục Uyển chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn hấn.

Ngờ đâu...

“mày mà mong manh dễ vỡ...thì đứa vừa lớn tiếng đánh tao khi nãy là đứa nào, không phải Hoắc Dục Uyển mày sao”

Hoắc Phi từ đâu không biết đã xuất hiện ở sau lưng họ, vạch trần lời nói dối của Dục Uyển.

Tên khốn đó sao lại xuất hiện lúc này chứ, Dục Uyển âm thầm nguyên rừ.

“Phi! tôi biết trước giờ anh không ưa gì tôi, cũng không nên vu khống cho tôi, tôi làm gì có khả năng đánh anh chứ”

Bộ dáng đáng thương tội nghiệp này thật dễ dàng lấy được sự đồng tình từ bốn phía.

“mày còn mở to mắt nói dối...vết bầm này trên mặt tao không phải do mày gây ra sao”

Hoắc Phi bước tới bóp chặt lấy tay của Dục Uyển.

“Á..A..!!! đau quá...tay của tôi”

Giống như thủy tinh mong manh vậy, Hoắc Phi vừa đụng vào thì Dục Uyển đã khóc thét lên, Hoắc Phi càng tức điên hơn, ép cả người Dục Uyển xuống bàn.

“Phi! đủ rồi...tay của nó sắp bị em bẻ gãy, thả nó ra đi” Hoắc Luật lên tiếng.

“Làm gì dễ gãy như vậy, anh không thấy khi nãy nó lợi hại thế nào đâu”

Nhìn thấy sự đau đớn trên mặt của Dục Uyển, và sự ngờ vực trên mặt của Hoắc Luật, Hoắc Phi có cảm giác thất bại.

“Luật! anh không tin em sao...con nhỏ này nó đang diễn kịch, tay nó còn cứng hơn cả sắt thép”

“híc...c.!!! anh nói nghe thật lạ, có đứa con gái nào mà tay lại cứng như sắt thép chứ”

“mày còn dám nói hả” Hoắc Phi tức giận ấn mạnh tay Dục Uyển xuống bàn.

“tay của tôi..hu..u...nó gãy mất thôi”

“Phi! thả nó ra mau, em sẽ làm kinh động mọi người”

“Luật anh không tin em sao, nó là đang đóng kịch đó...khi này nó rất lợi hại”

“được rồi, em muốn làm gì nó thì làm..cũng đã khuya rồi, anh đi ngủ trước...em cứ từ từ chơi” Hoắc Luật đặt ly nước xuống rồi xoay người về phòng.

“Luật!”

Hắn vừa rời khỏi thì cảnh tượng liền đổi khác, Hoắc Phi có thể cảm nhận được nguồn sát khí không lồ từ sau lưng mình, hắn xoay người nhìn lại.

“mày...mày định làm gì tao hả” Hoắc Phi liên tục lùi ra sau, Dục Uyển thì không ngừng lần tới.

“không phải tôi đã cảnh cáo anh rồi sao...không được sử dụng bạo lực với tôi, anh mau quên thật” Dục Uyển mỉm cười rạng ngời, và giơ chân ra.

“Bốp...!!!”

Vẫn là hạ bộ, trong một đêm mà Tiểu phi tử của hắn hai lần bị tấn công mạnh, Hoắc Phi đau đến nằm sấp xuống đất, trước khi hắn bò chạy lại bị cô chế ngự dưới chân.Dục Uyển ngồi xuống vỗ về lấy đầu của Hoắc Phi còn vuốt ve tóc của hắn, như âu yếm một chú chó nhỏ.

“nhớ nhe...lần sau còn dại dột như vậy...chị đây sẽ không nương tay”

Dục Uyển thì ung dung bước đi, lửa hận của Hoắc Phi đã cao ngút trời. Hắn lật người lại nhìn trần nhà.

“Hoắc Dục Uyển! tao không chơi chết mày thì tao không gọi là Hoắc Phi”

Bạch Ngạn Tổ vừa mới bước qua cửa thì đã có người tập kích, một quyền của Hoắc Luật đánh ra Bạch Ngạn Tổ ngã ngửa ra phía sau.

“Luật! mày điên rồi sao...” Bạch Ngạn Tổ đưa ngón tay lên chùi vết máu trên miệng rồi đứng dậy, chất vấn Hoắc Luật.

“Bốp!!!” Thi cú đấm thứ hai của Hoắc Luật lại tung ra, Bạch Ngạn Tổ lại ngã xuống đất.

“vẫn chưa đủ” Hoắc Luật bước tới lời Bạch Ngạn Tổ đứng dậy, đánh tiếp cú thứ ba.

“mày nghĩ tao sẽ tiếp tục để cho mày đánh nữa sao” Bạch Ngạn Tổ đón lấy cú đấm của Hoắc Luật.

Trong khi hai người họ vật lộn nhau dưới đất, thì Hoắc Khiêm vẫn nhàn hạ uống trà, đọc báo. Hắn đặt ly trà xuống, rồi lật sang trang tin tức. Bàn quan trước cảnh tượng ẩu đả trong phòng.

“Rầm.m.!!!”

Bạch Ngạn Tổ bị ném một cách không thương xót, nằm dài dưới đất. Hoắc Luật nhào tới, khống chế lấy Ngạn Tổ, rồi tung quyền đánh vào mặt.

“đồ khốn! mày ra tay nặng như vậy sao”

“vậy lúc đánh tao có nhẹ tay không “

”Bốp!!!”

Ngạn Tổ lật ngược tình thế, đè Hoắc Luật xuống sàn rồi đáp trả một quyền vừa rồi.

“Bốp!!!”

“ nếu mày là tao...nhìn thấy đàn bà của mình bị mấy thằng thượng cùng lúc thì có bình tĩnh mà nhẹ tay không”

“bốp!!!”

Hoắc Luật xoay người đè Bạch Ngạn Tổ xuống, đấm trả hai cú đánh vừa rồi.

“nhưng tại tao vẫn chưa làm hại em Nhã, mày có cần phải đánh thật nặng tay”

“ừ! phải rồi...tao sẽ chống mắt mà xem, đám thánh nhân tại mày sẽ làm gì khi đàn bà của bọn bây rơi vào hoàn cảnh giống Nhã”

Hai người họ sau khi làm rồi tung hết mọi thứ trong phòng, thì mới chịu dừng tay. Cả hai ngã lưng xuống đất, thở hổn hển. Tâm tình cũng bình ổn hẳn.

“Nhã sao rồi”

“không có gì...em ấy hoàn toàn không nhớ gì hết, tao cũng không có kể cho em ấy nghe chuyện đã xảy ra”

“như vậy cũng tốt”

Ngạn Tô nhìn xung quanh căn phòng thì thấy thiếu đi một người, ba anh em này trước giờ như hình với bóng, vắng một người cũng cảm thấy rất lạ.

“Phi đâu...nó không đến trường sao”

“không biết! sáng ra đã rất thần bí...” Hoắc Luật lên tiếng.

“Khiêm! Phi có nói nó đi đâu không”

“nó không nói, anh cũng không hỏi”

Hoắc Khiêm lãnh đạm đặt tờ báo xuống, sừng sốt nhìn căn phòng đã không còn nguyên vẹn, bàn ghế, cửa kính, cửa sổ đều vỡ nát, mọi thứ ngổn ngang dưới sàn.

“thiếu gia! xe đã chuẩn bị xong, có thể đến công ty được rồi”

“Ừ...!!”

Người của Hoắc gia từ ngoài đi vào, Hoắc Khiêm liền đi theo họ.

“Khiêm nó đi đâu vậy..” Bạch Ngạn Tô quay sang nhìn Hoắc Luật.

“Năm tới Khiêm sẽ tiếp quản tập đoàn, từ hôm nay, ba tao muốn anh ấy đến công ty làm quen việc trước”

“vậy còn mày thì sao”

“Tao sao...không biết nữa, chưa nghe ông già nói gì”

Bạch Ngạn Tô và Hoắc Luật nhìn theo bóng lưng của Hoắc Khiêm, đồng điệu thở dài

“hây..za.!!!”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuyện này là kẻ nào làm

Đế Vương- Phòng VIP

Mùi rượu nồng nặc cùng mùi ái dịch nguyền lẫn vào nhau, khiến cho bạn hít thở không thông một khi cánh cửa đó được đẩy ra.

“Áh...h..h...!!!”

Trong phòng, một người phụ nữ đang nằm sấp trên bàn, chiếc váy được kéo lên tận thắt lưng, lộ hẳn ra chiếc mông tròn trịa vênh cao, nghênh đón từng đợt xâm nhập mãnh liệt từ phía sau của Hoắc Phi.

Mật dịch tràn ra, chảy dọc xuống hai bên đùi của người phụ nữ, bên dưới đã thành vùng nước.

“thật kích thích...thật thoải mái....thiếu gia...”

Người con gái phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào này chính là tiểu ni cô trong truyền thuyết, chỉ vì ác ma Hoắc Phi mà chìm vào hố sâu dục vọng. Cho dù bên trong ám áp mềm mại đến đâu, cũng không thể thỏa mãn được dục vọng của hắn.

Tại sao cái cảm giác như thiên đường đó chỉ xuất hiện một lần duy nhất. Hoắc Phi muốn phát điên lên vì điều đó.

“Thiếu gia! cậu bị sao vậy....Phi Yến không làm cậu thấy thoải mái sao”

Hoắc Phi rút dục vọng của hắn ra khỏi người của Phi Yến, rồi ngã phịch ra ghế sofa, cũng không kéo khóa quần lên. Nhìn Dục vọng của hắn vẫn cứng rắn thẳng đứng, Phi Yến không hiểu do tâm trạng hắn không tốt, hay thân thể này đã không còn tạo cho hắn sự hưng phấn như trước.

“Thiếu gia để Phi Yến giúp cậu thoải mái hơn “

Cô đi đến chỗ Hoắc Phi, rồi quỳ xuống giữa hai chân hắn, như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Đôi tay mềm mại của cô chậm rãi cầm lấy dục vọng của hắn nâng niu, cho vào trong miệng mình, ra sức để thỏa mãn hắn, tất cả những kỹ năng điều luyện này là cô vất vả luyện tập để phục vụ cho riêng hắn. Dục vọng của Hoắc Phi được khoang miệng ấm áp mềm mại của Phi Yến chậm rãi bao lấy, không lâu sau thì ham muốn trong hắn một lần nữa bị đốt cháy.

“kỹ thuật của em ngày càng giỏi”

Hoắc Phi mỉm cười, hắn kéo Phi Yến đứng lên, đặt ngồi trên đùi mình, dục vọng hướng thẳng hoa huyệt mà đâm vào.

“Ừm.m..!!”

Hắn không tin trên đời này ngoại trừ Dục Uyển ra, thì hắn không thể tìm thấy cảm giác đó trên bất kỳ người phụ nữ nào khác, đúng vậy, phụ nữ thì đều như nhau cả thôi.

“Áh...h...!!!”

“thiếu gia! cậu chậm thôi...Phi Yến chịu không nổi”

“Áh...h...!!!”

Hoắc Phi rời khỏi Đế Vương thì trời đã chập tối, hoàng hôn vừa buông xuống.

“thiếu gia! cậu đứng đây, chờ tôi mang xe qua”

“ừ!”

Hoắc Phi dáng vẻ lười biếng, đang cài lại cúc áo trong lúc chờ đợi tài xế thì có một đám người đi tới, cuộc nói chuyện giữa họ đã khơi được sự chú ý của hắn.

“thật là mãn nhãn..nhìn đã cả mắt”

“đúng vậy! tiểu thư họ Hoắc này cũng quá lợi hại, có thể phục vụ ba người đàn ông cùng lúc, tiếc là không nhìn rõ diện mạo nhưng...thân hình thật bốc lửa, nhìn thôi mà toàn thân tao đã nóng lên, nếu chơi được cô ta nhất định sẽ rất sướng”ha...a...!!! không nhìn thấy trong báo viết gì sao...là thiên kiêu của đại tài phiệt đó, thiếu gì người xếp hàng, chừng nào đến lượt mày”

“mà ở Á Lạp Tân này thì có bao nhiêu gia đình tài phiệt họ Hoắc chứ...bọn mày nghĩ cô thiên kiêu này là ai”

Mọi chuyện không phải trùng hợp như vậy chứ, sự hoài nghi càng lớn dần. Hoắc Phi xoay người lại, giắt nhanh lấy tờ báo trên tay của người ta.

“cho mượn tờ báo”

Hoắc Phi không cần phải vất vả tìm kiếm, vì vị trí tốt nhất trên trang bìa đã giành tặng cho họ.

“Chết tiệt!”

Trong hình là cảnh tượng kích tình trên giường, ba người đàn ông và một người trong tư thế nguyên thủy nhất của loài người, cũng làm ra chuyển bản năng nhất của loài người, họ trần truồng quấn chặt lấy nhau, tất cả bộ vị nhạy cảm đều bị phơi bày, ngoại trừ khuôn mặt ra.

Nhưng còn nữ nhân vật chính thì khác, khuôn mặt chỉ bị làm mờ đi, nếu là người quen của Dục Uyển sẽ dễ dàng nhận ra đó chính là cô.

“Mẹ kiếp! chuyện này là kẻ nào làm”

Hoắc gia.

Khi hắn về đến nhà thì nhìn thấy một chiếc xe hơi đậu ở trước sân, biển số xe vô cùng quen thuộc.

“thiếu gia! cậu về rồi sao...”

“Hoắc quản gia! có phải đó là xe của Bạch gia?”

“Dạ phải”

Trong đại sảnh.

Các trưởng bối của hai nhà Hoắc, Bạch đều tề tụ đông đủ, không khí trầm tư căng thẳng, trên bàn lại là một sấp báo của sáng nay, trang bìa nào cũng là hình ảnh nhạy cảm của Dục Uyển cùng ba anh em họ Hoắc, đang hoan ái trên giường.

“Anh Hoắc! thật sự tôi cũng rất khó khăn mới đưa ra quyết định này, mong anh chị thông cảm” Bạch lão gia lên tiếng.

“Chị Bạch! Dục Uyển còn nhỏ nên hành động có chút nông nổi, vài năm nữa con bé sẽ chín chắn hơn sẽ không làm ra những hành động thiếu suy nghĩ nữa, chị hãy suy nghĩ lại...không cần phải hủy hôn ngay lúc này, cứ đợi thêm vài năm nữa, được không” Tiêu Tường lên tiếng.

Phải nói ra những lời này Tiêu Tường cũng cảm thấy rất xấu hổ, nhưng không còn cách nào. Là một người mẹ, bà phải nghĩ cho con gái mình trước tiên. Tình cảm của Dục Uyển giành cho Ngạn Tổ là rất nhiều, con bé nhất định sẽ không chịu nổi cú sốc này.

“Tiêu Tường! em biết là chị rất yêu quý em, nếu không ngay từ đầu chị đã không chấp nhận hôn sự này, nhưng hành động lần này của Dục Uyển chị không thể cho qua, thứ lỗi cho chị... Bạch gia không đủ can đảm để rước về một nàng dâu phóng khoáng như là Dục Uyển”

“Chị Bạch! Thật ra...” Tiêu Tường vừa muốn cầu tình thêm thì Lữ Trị lên tiếng.

“hãyza! Con gái của mình đã không ra gì còn nài ép cho người ta, em ba...em đừng làm mất mặt của nhà họ Hoắc được không...nếu chị là em, cũng không có mặt mũi mà nói ra những lời đó”

Tiêu Tường chỉ biết im lặng trong ngậm ngùi, nhưng Lữ Trị không dừng lại còn tiếp tục nói thêm.

“Chị Bạch! Quyết định lần này của chị rất đúng, ngay từ đầu đã không nên chấp nhận hôn sự này, một thanh niên tài giỏi như Ngạn Tổ thiếu gì tiểu thư danh môn để lựa chọn, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn gia thế có gia thế, đòi học thức có học thức...”

“Hoắc quản gia! đôi ly trà khác cho bà hai, nói nhiều như vậy chắc cũng khát nước rồi” Lữ Trị còn chưa nói xong thì Lữ Tranh đã cắt ngang lời nói của bà ta.

“Chị cả! em không khát, cũng chưa nói xong” Lữ Trị khó chịu nhìn chị hai mình, không phải lúc nào cũng có cơ hội này, đương nhiên phải nói cho thỏa thích.

“Dục Uyển vốn không thể sánh bằng, để sau này tôi giới thiệu cho chị xem mặt...những người bạn của tôi, con gái của họ không chỗ nào chê được”

“nếu muốn ngồi ở đây thì ngậm miệng lại”

Ngươi có thể ra lệnh cho Lữ Trị đương nhiên không ngoài Hoắc Nghị. Ông ta đã lên tiếng, thì Lữ Trị chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi yên.

“Anh Hoắc! tôi hi vọng chuyện của Ngạn Tổ và Dục Uyển sẽ không ảnh hưởng đến mối giao hảo lâu năm giữa hai gia đình, chúng ta vẫn là người một nhà như trước đây” Bạch lão gia lên tiếng.

“Nếu anh chị đã quyết định như vậy...tôi cũng không có ý kiến gì, hôn ước giữa Ngạn Tổ và Dục Uyển sẽ bị hủy”

Hoắc Khiêm, Hoắc Luật, Hoắc Phi đang đứng ở trên lầu nhìn xuống đại sảnh, còn Bạch Ngạn Tổ thì dán mắt vào tấm ảnh trên trang nhất.

Bạch Ngạn Tổ hiếu kỳ, gấp tờ báo lại nhìn ba anh em họ Hoắc.

“tao hỏi thật, có phải ba người trong hình là bọn mày không”

“vậy mày nghĩ sao” Hoắc Khiêm nhếch miệng cười.

“OMG! thật sự là bọn mày sao....thật không thể tin...” Bạch Ngạn Tổ Ngạn Tổ ngạc nhiên kêu trời.

“bọn mày thật sự đã lên giường với Dục Uyển...ha..a...!!!”

Nhìn Bạch Ngạn Tổ “hưng phấn” quá độ, Hoắc Luật nóng cả người. Hắn nắm lấy cổ áo của Bạch Ngạn Tổ kéo lại gần.

“mày nghĩ nếu bọn ta không bị bỏ thuốc, sẽ chạm vào nó ...thằng đàn, nếu mày không đánh đã ta tay rồi bỏ đi thì có trò cười này sao”

“đừng nóng! lỗi này là của tao ...thành thật xin lỗi...xin lỗi” Ngạn Tổ tỏ ra ăn năn tự trách, nhưng không được ba giây.

“nhưng mà không đúng, nhìn bọn mày không có gì là không tình nguyện...còn rất biết cách hưởng thụ là đằng khác, chơi Dục Uyển thành ra thế này ...có phải hơi biến thái rồi không”

“mày nói ai biến thái hà... thằng khốn” Hoắc Luật lần tới, kéo lấy cổ của Ngạn Tổ xiết mạnh.

“Á...!!! đau...thả tao ra...”

Mặc hai kẻ đang lẫn lộn dưới đất, Hoắc Khiêm chỉ biết lắc đầu bó tay, cũng như biểu cảm khó đỡ của thằng em trai hắn lúc này, không có chuyện gì lại cười một cách nham hiểm, không biết nó đang mưu tính điều gì.

“Phi! đi đâu đó”

“đi trả thù”

Tâm trạng của Hoắc Phi lúc này cực tốt, cứ nghĩ đến bộ dáng khốc lóc của Dục Uyển khi biết tin Bạch gia hủy hôn, thì nội tâm của hắn cảm thấy rất phấn khích, chỉ muốn cười to cho cả thế giới biết.

“Rầm...!!!”

Hoắc Phi không ngờ vừa đẩy cửa vào, đã nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn chết lặng tại chỗ.

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bây giờ thì đã yên tĩnh hơn

Cô và Hoắc gia không chút liên hệ, người của Hoắc gia cũng không ưa gì chủ nhân của cái thân xác này, nếu đôi bên đều không thoải mái thì cô còn ở đây làm gì, rời khỏi Hoắc gia là một lựa chọn sáng suốt. Nhưng mà...

Kiểm đầu ra lộ phí đây.

Người duy nhất Dục Uyển có thể nhờ cậy là Tiêu Tường, nhưng nghĩ đến người mẹ hờ của mình, cô cảm thấy rất đau lòng.

Tiêu Tường là người phụ nữ rất đơn giản, đơn giản tới mức không biết cách tiêu tiền là gì, mặc dù có người chồng giàu nhất Á Lạp Tân nhưng chưa bao giờ mở miệng xin số tiền lớn hay đòi hỏi một món trang sức đắt giá nào. Cho nên, sau 12 năm sống ở Hoắc gia, Tiêu Tường vẫn chỉ là người vô sản trong đại gia đình tư bản này, không biết chừng, một người làm lâu năm ở Hoắc gia còn giàu hơn bà ta.

Hơn nữa, nếu biết cô muốn rời khỏi đây thì Tiêu Tường nhất định sẽ sống chết đòi theo, chuyện này lại càng không thể được, bởi vì Hoắc Nghị không bao giờ để cho bà ta rời khỏi hắn.

Vậy thì chỉ có thể....

“Rầm!!”

Cánh cửa bị đẩy mạnh vào.

Một ý tưởng táo bạo chưa kịp lóe sáng đã tắt lụi, Dục Uyển nhìn thẳng ra cửa, xem kẻ đã thổi bay ý tưởng của cô là ai, nhưng chỉ có thể nhìn thấy nửa thân dưới của đối phương.

Hoắc Phi chết lặng trước cửa, nhìn Dục Uyển đang trong tư thế trồng cây chuối, đầu chống xuống đất, hai chân thon dài duỗi thẳng lên trời, chiếc váy ngủ rũ xuống tận cổ, chỉ còn lại bộ đồ lót viền ren màu đen và thân hình gợi cảm của Dục Uyển.

“Vèo!”

Gối bay lần thứ nhất

“vèo..o...!!!”

Gối bay lần thứ hai

“biến thái, thần kinh, háo sắc... vào phòng sao không chịu gõ cửa “

Dục Uyển lộn người đứng dậy, nhanh tay lấy tất cả mọi thứ có trên giường, ném hết vào người của Hoắc Phi.

“con điên này! Mày có khóa cửa sao”

Hoắc Phi rống giận lên tiếng, trái, phải chụp lấy hai cái gối của Dục Uyển vừa ném xong, nhưng vẫn còn chỗ trống.

“Bốp!!!”

Vật ném thứ ba bay thẳng vào mặt hắn.

“trước khi vào phòng người khác thì phải xin phép, đó là phép lịch sự tối thiểu, anh không biết sao”

Dục Uyển vừa nói, vừa cúi người xuống sàn, thu gom hết số trang sức cho vào trong hộp nữ trang.

Hoắc Phi bước vào, quăng mấy cái gối hắn chụp được xuống đất.

“phải ! tao quên mất... cho những đứa có hành động quái đăng như mày, thì gõ cửa trước chính là biện pháp để bảo vệ mình, lần sau tao sẽ chú ý hơn để bảo đảm an toàn cho bản thân mình”

Nhắc đến chuyện chú ý hơn thì Hoắc Phi mới để ý đến căn phòng của Dục Uyển, rất là “ấn tượng”.

“mày làm quái gì với căn phòng...”Từ tấm thảm dưới sàn, chậu hoa trong phòng, đến bức tranh treo trên tường đều bị tháo dỡ.Chẳng khác nào vừa có trộm đột nhập vào, mọi thứ đều ném lung tung.

“làm gì là chuyện của tôi không liên quan đến anh, nếu anh đến để kiểm chuyện thì hiện tại tôi không rảnh”

Dục Uyển đóng hộp nữ trang lại, rồi trầm tư suy nghĩ. Số trang sức này đem bán đi, chắc chỉ có thể sống đủ trong một tháng, tiền thuê nhà trọ, tiền ăn, tiền....

“Cha mẹ chồng và chồng tương lai của mày đang ở dưới lầu, không xuống chào hỏi họ một tiếng sao”

“anh thích thì tự mình đi , tôi đang bận”

Ngoài dự đoán của hắn, trước đây cứ mỗi lần người nhà họ Bạch đến Hoắc gia, thì nó giống như con chó nhỏ chạy đến trước mặt họ , que quẩy cái đuôi lấy lòng mọi người. Còn bây giờ lại thản nhiên như không phải chuyện của mình.

Tao xem mày còn bình tĩnh được bao lâu..

“mày không muốn biết cha mẹ Ngạn Tổ đến đây làm gì sao”

“nếu anh tò mò như vậy thì xuống mà hỏi họ”

Sau khi rời khỏi Hoắc gia, thì mình sẽ đi đâu đây. Ở Á Lạp Tân này, có nơi nào mà Hoắc gia không thể tìm đến, hay lên mạng search thử . Dục Uyển nhảy lên giường và mở laptop ra tìm kiếm

Hoắc Phi bị lơ lửng, hắn không cam tâm..

“Bạch gia đến để từ hôn”

Ha! Ha...!!! Để tao xem mày dưng dưng được bao lâu. Tao không tin mày có thể bình tĩnh sau khi nghe được tin này. Nào, khóc đi, khóc đi...

Nhưng....

Một giây.....

Hai giây....

Và ba giây trôi qua....

Mọi chuyện vẫn bình lặng nhưng chưa từng có gì, khác xa với suy đoán của Hoắc Phi, Dục Uyển vẫn dán mắt lên máy tính, không hề tỏ ra đau khổ hay

bi thương.

“Mày không nghe tao nói sao....Bạch gia đến để từ hôn”

Người không giữ được bình tĩnh lúc này lại là Hoắc Phi, hấn điên tiết lên, giựt lấy laptop khỏi tay của Dục Uyển. Cô phát hiện ra, Hoắc Phi có phải bị cô đánh riết nên giận, không làm cô nổi điên hấn không chịu được.

Dục Uyển trừng mắt nhìn hấn, hấn mỉm cười nhìn cô.

Một giây sau...

“Hu...u...!!! tôi không thiết sống nữa...tôi đau khổ quá, tôi muốn chết đi....hu...u...!!!”

Không hề báo trước, Dục Uyển gục đầu xuống giường, kêu gào khóc lóc, tỏ ra rất đau khổ. Còn Hoắc Phi thì đờ người nhìn Dục Uyển diễn trò, chưa kịp phản ứng thì cô lại ngẩng đầu lên tươi cười.

“đủ đủ thương tâm, đủ đau khổ chưa...có cần tôi diễn lại không, nếu đủ rồi thì...get out...!”

Dục Uyển chồm người về trước, giựt lấy laptop lại từ tay của Hoắc Phi.

“Rầm!!”

Hoắc Phi được Dục Uyển ném ra khỏi phòng, hấn chao đảo suýt nữa là úp mặt xuống sàn. Hấn xoay người lại đập cửa.

“Ầm..m..!!”

“mở cửa ra mau, mở cửa ra...”

“con khốn! mày mở cửa ra...mày nghĩ mày là ai mà đối xử với tao như vậy...mở cửa ra....hôm nay tao nhất định sẽ dạy cho mày một bài học...mày đúng là con khốn không biết trời cao đất dày” Bị đập ra khỏi phòng, Hoắc Phi điên tiết lên la hét ầm ĩ.

“Két...t..!!”

Cánh cửa được bị mở ra, nhưng hấn còn chưa mở miệng thì...

“Bốp...!!!”

Dục Uyển vung tay, đấm thẳng vào mặt của Hoắc Phi, hấn nằm do ván xuống sàn, trước mắt đầy sao với trắng.

“bây giờ thì đã yên tĩnh hơn” Dục Uyển mỉm cười, đóng cửa lại

“Rầm!!”

Nghe tiếng cửa đóng sập . Hoắc Phi rống giận đập tay xuống sàn.

“Hoắc Dục Uyển! tao nhất định sẽ chơi chết mày....y.....y.....!!!!”

“Cốc!! cốc...!!”

“Tiểu Uyển! Nếu con không muốn xuống lầu... mẹ để điểm tâm ở đây, khi nào con đói thì ra ăn” Tiêu Tường đặt khay điểm tâm xuống trước cửa, rồi xoay người đi.

Đã ba ngày từ khi Bạch gia đến Hoắc gia từ hôn, thì cánh cửa đó vẫn chưa từng được mở ra.

“Dục Uyển! vẫn không ra khỏi phòng” Hoắc Nghị lên tiếng.

Từ lúc nhỏ tâm nguyện của Dục Uyển là được gả cho Bạch Ngạn Tổ, làm thiếu phụ nhân của Bạch gia. Bạch gia từ hôn chính là một đả kích rất lớn với con bé, nhưng thà là nó làm ầm lên, đòi sống đòi chết như trước đây, sẽ không khiến cho bà lo lắng như bây giờ.

“con bé cứ nhốt mình trong phòng, em sợ nó sẽ suy nghĩ đại đột mà làm chuyện bậy....nếu Dục Uyển nghĩ không thông mà tìm đến cái chết, thì em cũng không muốn sống nữa”

“em suy nghĩ đi đâu vậy...” Hoắc Nghị kích động khi nghe Tiêu Tường nói chuyện gở, trong lòng bà, ông biết bản thân mãi chỉ là thứ hai.

“con bé chỉ muốn yên tĩnh, em quên rồi sao...trong mấy ngày này nó không muốn mọi người đến làm phiền”

“nhưng em vẫn cảm thấy không được yên tâm, trước đây con bé chưa bao giờ như vậy”

“trước đây là vì nó chưa trưởng thành, em phải cảm thấy yên tâm hơn vì Dục Uyển ngày càng hiểu chuyện, không phải ngồi đó mà suy nghĩ lung tung”

“anh nói đúng...có lẽ là em đã suy nghĩ quá nhiều”

Tiêu Tường được Hoắc Nghị điều xuống lầu, hai người họ không hề hay biết, thật ra đằng sau cánh cửa đó là căn phòng trống rỗng. Dục Uyển đã biến mất cùng với tất cả nữ trang quý giá, chỉ để lại lá thư, với một dòng duy nhất.

“tạm biệt”

----- hết

t

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lên xe!

Tập đoàn Hoắc thị.

Restroom

“tôi nghe nói tất cả các khoản đầu tư của các ông gần đây, đều không được thái tử gia thông qua, là thật sao” Cao luật sư, cố vấn luật sư cấp cao.

“tên nhóc đó biết cái gì là quản lý tập đoàn, hần chi giới ra về ta đây... những dự án tôi đưa ra, có cái nào là không có lợi cho Hoắc thị, là hần không biết cái gì là kinh doanh” Bành Tổng, giám đốc điều hành cấp cao.

“dự án khu chung cư ở Hán Thẳng có chỗ nào bất ổn, hần lại không cho đầu tư...đúng là tiền để trước mặt cũng không biết lượm...chi có thắng ngu mới vậy” Ngô Tổng, giám đốc điều hành cấp cao, cũng đồng chung cảnh ngộ.

“gian sơn này cũng không phải chỉ riêng họ Hoắc, nếu không có những lão già như chúng ta, Hoắc thị có được ngày này sao” Diêu Tổng, giám đốc điều hành cấp cao.

“Khu đất ở vịnh Thiên Sa là con gà đẻ trứng vàng, nếu thái tử gia lại bác bỏ như những dự án lần trước, Hoắc thị sẽ mất cơ hội kiếm tiền...các ông dự định thế nào” Cao luật sư lên tiếng, ông ta cũng là một trong những cổ đông của công ty, Hoắc thị không sinh lời thì ảnh hưởng trực tiếp đến ví tiền của ông ta, vì vấn đề này Cao luật sư rất là quan tâm

“tôi đã thương lượng với các cổ đông khác, bọn họ đều ủng hộ dự án ở Thiên Sa... một mình hần không đồng ý thì sao chứ, Hoắc thị không phải của riêng Hoắc gia”

“đúng vậy! phải để cho thái tử gia đó hiểu rõ...những lão thần của chúng ta không phải là những con cọp rưng rưng, dễ bắt nạt” Ngô Tổng, giám đốc điều hành cấp cao

“vậy các ông muốn tạo phản sao” Cao luật sư mỉm cười trong gương

“tạo phản...ông nói gì mà ghê vậy, thái tử mới đăng cơ chắc chắn rất muốn thể hiện năng lực của mình trước mặt mấy lão già này,tôi chỉ muốn hạ chút nhuệ khí của hần, tuổi trẻ lúc nào chẳng bông bột, cho nên mới cần những lão già như chúng ta bên cạnh nhắc nhở” Bành tổng nhếch miệng cười, rồi lấy khăn giấy lau tay.

“gian xảo nhất cũng chỉ có ông ...ha...a...!!” Cao cố vấn lên tiếng

“còn ông hãy ngồi đó mà chờ xem kịch hay”

“ha...a...!!!”

Không khí trong phòng trở nên rất yên tĩnh sau khi bốn lão già rời khỏi, một sự lắng đọng..

“kết...t...!!”

Hoắc Khiêm từ sau cánh cửa đi ra, vẫn dáng vẻ ung dung điềm tĩnh như mọi ngày, hần rửa tay rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

“kịch hay sao..tôi cũng muốn xem”

Phòng họp.

“20,9 tỷ ...”

“chúng tôi đã điều tra rất kỹ lưỡng, tài chính cũng như con số mà các công ty tham gia đấu thầu có thể đưa ra, con số này rất ổn” Diêu tổng lên tiếng

“so với giá khởi điểm cao gấp bốn lần...các ông vẫn cho là ổn “ Hoắc Khiêm mỉm cười nhìn họ.

“Nếu tin tức chính phủ muốn xây khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Hán Tri công bố ra ngoài, cậu sẽ thấy con số 20.9 tỷ này chẳng là gì so với lợi nhuận mà vịnh Thiên Sa mang lại” Bành Tổng mỉm cười khinh thường, cho sự thiếu hiểu biết của Hoắc Khiêm.”Hoắc thiếu gia! bàn bạc này giờ cũng đủ rồi...cậu quyết định đi, có đồng ý dự án này hay không” Ngô tổng lên tiếng.

Nếu hôm nay hần không đồng ý, có lẽ đã không nể mặt mấy lão già này, họ đã khổ công như vậy thì hần cũng không nên làm họ thất vọng.

“nếu ba vị tổng giám đốc đều cho rằng dự án ở vịnh Thiên Sa sẽ mang về lợi nhuận cho Hoắc thị, thì cứ tiến hành...”

”vậy là cậu đã đồng ý dự án lần này” Bọn họ mừng rỡ nhìn hần, nụ cười chưa giữ được lâu, đã bị một chữ “nhưng” của Hoắc Khiêm cướp mất.

“nhưng con số 20,9 tỷ vẫn chưa ổn”

“Hoắc thiếu gia! vậy cậu muốn bao nhiêu...nếu thấp quá tôi sợ sẽ không đấu thầu được vịnh Thiên Sa”

Hoắc Khiêm mỉm cười nhìn các cổ đông trong công ty, chậm rãi đưa ra con số của hần.

“40 tỷ...”

“cái gì...40 tỷ sao”

Hoàn toàn nằm trong suy đoán của Hoắc Khiêm, tất cả mọi người đều nháo nhào lên. Trước sự ồn ào, khó tin của họ. Hoắc Khiêm lại làm ra một chuyện khiến họ ngỡ ngàng hơn. Hần quay sang nhìn đại mỹ nhân của Hoắc thị.

“Tôn tổng! phiền cô liên hệ với các tòa soạn, tôi muốn mở họp báo... cho cả thành phố này biết rằng, Hoắc thị nhất định phải có được vịnh Thiên Sa”

Cả ba vị tổng giám đốc cấp cao đều ngỡ ngàng. Bọn họ có nghe nhầm không, đây là lần đầu tiên Hoắc Khiêm đồng ý dự án của họ, còn muốn mở cả họp báo. Nhưng nếu làm vậy, không phải sẽ làm cho việc đấu thầu của Hoắc thị thêm khó khăn sao. Hoắc Khiêm đang định gỡ trò gì đây.

“Reng....!!! Reng...!!!”

Trong lúc này thì chuông điện thoại lại reng lên.

“Thiếu gia! là điện thoại của Hoắc tổng quản...cậu có nghe máy không” Vệ sĩ đưa điện thoại cho Hoắc Khiêm cầm.

“Alo!”

Không rõ trong điện thoại, Hoắc tổng quản nói gì mà Hoắc Khiêm lập tức rời khỏi, sau khi ngắt điện thoại.

“thiếu gia! cậu muốn đi đâu” Bác Trần, tài xế lên tiếng.

“sở cảnh sát”

Tổng cục cảnh sát phía Bắc

“chú cảnh sát! Mặt cháu hiền lành phúc hậu như vậy... có chỗ nào giống kẻ trộm đầu....chú nhìn xem, cháu là người tốt đó”

“Hu...u...!!!! mẹ ơi, khuôn mặt của chị ấy thật đáng sợ...hu...u...con sợ quá”

Ông trời ơi, có cần phải như vậy không. Dục Uyển dờ khóc dờ cười nhìn đứa bé gái bị cô dọa đến khóc, đang trốn sau lưng mẹ.

“đừng sợ! mẹ sẽ đưa con rời khỏi đây, không phải gặp kẻ xấu nữa”

“hu...u...! mẹ ơi, có phải kẻ xấu nào cũng xấu như vậy không”

Bên trong, Chú cảnh sát thờ dài nhí Dục Uyển, ông ta khép lại tập hồ sơ.

“người tốt! cô xem...ngay cả đứa trẻ cũng nói cô là người xấu thì bảo tôi làm sao tin cô”Dục Uyển cảm thấy số của cô thật là thú vị, vô cớ bị đưa đến cái nơi quái quỷ này chưa đủ thảm sao, còn diệt luôn đường sống của cô, nghĩ rằng sau khi bán hết số trang sức sẽ có tiền cao bay xa chạy, nhưng tiền chưa kịp cầm thì cảnh sát đã ập vào, còng tay dẫn đến đây.

“chú cảnh sát! Số trang sức đó thật sự là của cháu...không phải là trộm đâu, chú phải tin cháu...cháu có thể thề tất cả số trang sức đó đúng là của cháu”

“nếu tôi thề mẹ tôi không phải là đàn bà, cô có tin không”

“nhưng cháu thật sự không phải là kẻ trộm mà...”

Từ ngoài cửa, một thanh niên cao lớn lịch lãm, mặc bộ suit màu xám bước vào, đầu vuốt keo láng mượt, nhìn thấy hấn tất cả cảnh sát trong cục đều há mồm, ngay cả cục trưởng đang ngồi uống cà phê trong phòng cũng bị sặc, ông ta vội đứng dậy, chạy ra ngoài.

“cái lưỡi vàng sao lại đến đây...” Cục trưởng bước ra, nhìn thoát qua cục cảnh sát, rồi kéo một cảnh sát viên lại hỏi.

“cục trưởng! em cũng không biết nữa, tại sao cái lưỡi vàng lại đến đây”

“sáng nay có tụi bây có bắt về đại nhân vật nào không” Cục trưởng khẩn trương lên tiếng.

“không có nhân vật tầm cỡ nào cả, chỉ là bắt về vài tên trộm vặt thôi”

Thật kì lạ, cái lưỡi vàng là đại luật sư nổi tiếng nhất ở Á Lạp Tân, chỉ phục vụ cho những đại thế gia, nếu muốn mời được hấn thì người này thân phận nhất định không phải tầm thường.

“Ha...a...!!! Kim đại luật sư, không biết ngọn gió nào đã thổi đại nhân vật như cậu đến đây” Cục trưởng bước tới làm quen.

Kim luật sư không lên tiếng, hấn chỉ nhìn khắp nơi và tìm thân chủ của mình.

“là cô ta”

Mười phút sau...

Dục Uyển được Kim đại luật sư bảo lãnh ra, khi họ bước ra khỏi sở cảnh sát thì một chiếc Porsche trắng gấp trước mặt Dục Uyển, cửa xe mở ra.

“lên xe!”

Khó khăn lắm mới trốn ra khỏi nhà, chẳng lẽ giờ lại chui vào trong chiếc xe này sao.

“đừng để tao nhắc lại lần thứ ba...lên xe”

Không còn cách nào, trong túi đã không còn tiền thì cô có thể đi đâu. Dục Uyển đành phải ngoan ngoãn chui vào trong xe. Trên đoạn đường từ sở cảnh sát về đến Hoắc gia, Hoắc Khiêm vẫn không nói tiếng nào.

Lúc họ về tới nhà, ngay trước cửa Hoắc Khiêm ném một tờ chi phiếu 50 triệu vào người của Dục Uyển.

“ngoan ngoãn ở yên trong nhà cho tao, đừng ra ngoài gây chuyện làm mất mặt Hoắc gia”

Hấn lướt nhanh qua người cô như một cơn gió...

“đại thiếu gia!”

“đại thiếu gia!”

Hoắc Khiêm bước qua cửa thì hàng dài người đứng xếp hàng chờ phục vụ hấn.

“Hoắc tổng quản! mọi người đâu hết rồi”

“lão gia dẫn tam phu nhân đi khám thai tới giờ vẫn chưa về, nhị phu nhân thì đi đánh麻雀 với bạn, đại phu nhân thì đi chùa...trong nhà không còn ai”

“cho nên lúc nhận được điện thoại từ sở cảnh sát, tôi thật không biết làm sao mới gọi điện cho cậu..đại thiếu gia, tiểu thư có sao không” Hoắc quản gia lên tiếng.

“chuyện của Dục Uyển, ông không cần báo cáo cho cha ta biết, xem như chưa xảy ra chuyện gì...cũng không cần nói cho mọi người trong nhà”

“dạ! thiếu gia”

Hoặc khiêm đi thẳng lên lầu, đại sảnh chỉ còn Dục Uyển với tấm chi phiếu nằm trên đất, cô cúi người xuống nhặt nó lên. Từng giọt nước mắt rơi xuống.

Ông trời ơi, con xin lỗi vì đã mắng chửi ông suốt cả ngày, ông hãy xem như chưa nghe thấy gì. Bây giờ con mới nhận ra là ông rất thương con. Cầm lấy tờ chi phiếu 50 triệu, Dục Uyển mừng đến rơi cả nước mắt và âm thầm lên kế hoạch bỏ trốn lần hai.

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Em lạ ở chỗ nào

Sau khi Bạch gia từ hôn thì lệnh cấm giành cho Dục Uyển đã được bãi miễn. Cô có thể tự do đi lại và đến trường học bình thường, nhưng Dục Uyển lại viện cớ là sức khỏe không tốt để không phải đến trường.

Thật ra là....

“Ha..a...a...!!!”

“cuối cùng cũng xong...”

Có người đang lên kế hoạch bỏ trốn lần hai.

Một mình ở trong phòng tự sướng cùng với cây viết và hai tờ giấy A4, đến đâu, ở đâu, làm gì, Dục Uyển đã lập ra một kế hoạch chi tiết đến từng cm.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ cần vác ba lô lên là có thể rời khỏi Hoắc gia bất cứ lúc nào. Nhưng cô cũng phải kiểm tra lại một lần nữa cho chắc ăn. Dục Uyển dạo mắt nhìn khắp căn phòng, sau khi phát hiện không còn thứ quý giá nào có thể mang theo được, cô hài lòng kéo khóa lại.

“roẹt...!!!”

Không phải là cô tham lam nhưng hiện tại cô đang nương nhờ thân xác của Dục Cô, đã mang thân phận ăn nhờ ở tạm thì không thể nào bạc đãi chủ nhà của mình được. Dục Cô dù đang ở đâu đó, chắc cũng không muốn những ngày tháng sau này, thân xác mình phải cùng cô chịu khổ.

“Chúc ngủ ngon”

Dục Uyển cầm tấm hình của Dục Cô lên mỉm cười, rồi úp xuống bàn.

Cô ngã lưng xuống giường và bắt đầu mộng đẹp không lâu...

Dục Uyển quay trở về thời điểm còn ở cô nhi viện, mỗi buổi chiều tan học về, cô đều giúp các sơ tắm rửa cho bọn trẻ.

Đối với các sơ công việc này có lẽ rất đơn giản, nhưng với cô đó lại là một trận chiến khốc liệt, vì ba mươi hai “thiên sứ” này không bao giờ để lộ bản chất ác ma của chúng trước mặt các sơ nhưng với cô thì có.

Sở thích duy nhất của chúng khi bước vào nhà tắm, chính là giành quyền chủ động với cái vòi nước. Nhìn ba mươi hai đứa trẻ đang tiến lại gần, cô biết trận chiến này mình thua chắc, cùng lúc tất cả chúng bỏ nhào vào cô, thì làm sao cô có thể giữ được cái vòi nước.

Xong rồi...

Nhìn vào nụ cười xinh đẹp của bọn chúng khi giành được cái vòi nước, cô biết chuyện duy nhất mình có thể làm lúc này chính là chạy thật nhanh. Nhưng không có một ngoại lệ nào, chín lần như một, cô bị chúng xịt nước ướt nhẹt từ đầu đến chân.

Dù có rất lạnh, rất giận và muốn nổi điên đi nữa, nhưng cứ hể nhìn thấy khuôn mặt vui thích và tiếng cười ha ha của chúng, cô không thể nào giận được. Cho nên Dục Uyển cam tâm tình nguyện làm vật hiến tế để đổi lấy niềm vui ngắn ngủi này của “ác ma”.

Nhưng mà....

Sao lại lạnh như vậy, có phải do cô mở điều hòa quá lớn chăng. Dục Uyển mơ màng mở mắt ra, muốn bước xuống giường nhưng cô phát hiện ra một

chuyện.

Chiếc váy ngủ của mình vô cớ bị vén lên tận hông, và một gã đàn ông quen mặt đang quỳ giữa hai chân cô. Hai tay hắn còn muốn tạm trú trên đùi cô đến bao giờ đây, đó là điều mà Dục Uyển đang tự hỏi lúc này. Hoắc Phi chết tiệt, đúng là nghiện ăn đòn mà. Nửa đêm dám mò vào phòng cô, còn cả gan leo lên giường ngủ. Lần này tôi không đánh cho mặt anh sưng như cái đầu heo, thì thật có lỗi với vợ chồng Hoắc chủ tịch.

“Cạch!” Dục Uyển lật người, bật đèn ngủ lên.

Nhưng điều làm cho cô bất ngờ chính kẻ đó không phải là Hoắc Phi.

“Dịch Nam!”

“Tiểu thư”

Dịch Nam lúng túng ngượng ngùng nhìn Dục Uyển. Trên người hắn chỉ mặc mỗi chiếc quần tây, dù không cơ bắp như Hoắc Luật, săn chắc như Hoắc Khiêm nhưng nửa thân trên vẫn rất cuốn hút, mịn màng, trắng nõn và...

Thôi quên đi, đây không phải là lúc làm sắc nữ. Dục Uyển sau khi định thần, lập tức kéo chiếc váy ngủ xuống.

“Dịch Nam! sao anh lại vào đây”

“Tiểu...thư...tôi...tôi”

Dịch Nam không nói được gì đã nhào đến, đè Dục Uyển xuống giường.

“Á..a...!”

Đừng nghĩ hắn có dáng vẻ thư sinh nho nhã mà làm tưởng hắn yếu đuối, hai tay của Dục Uyển đang bị Dịch Nam bóp đến sưng đỏ.

“dù đây là lần đầu tiên của tôi...nhưng tôi nhất định sẽ khiến cô hài lòng”

“hài lòng cái gì chứ...Úm..m..m...!” Dục Uyển chưa nói xong đã bị Dịch Nam hôn.

Hắn điên cuồng chế ngự lấy môi của Dục Uyển, nụ hôn cuồng bạo không chút ôn nhu lại thiếu chuyên nghiệp, nó chỉ tăng thêm sự khó chịu và đau đớn thêm cho cô.

“Dịch Nam! anh đang làm tôi đau....anh bị làm sao, buông tôi ra” Cô vùng vẫy kháng cự mãnh liệt.

“xin lỗi Tiểu thư...đây là lần đầu tiên của tôi, cô chỉ cần kiên nhẫn...tôi sẽ khiến cô cảm thấy thoải mái”

Dịch Nam tiếp tục hành sự, hắn cúi thấp người xuống hôn lên cổ, xuống ngực và bàn tay thì mò mẫm vào trong áo ngủ của Dục Uyển, chạm vào cặp vú tròn trịa của cô mà nhào nặn.

“Dịch Nam! tôi đang rất kiên nhẫn...cho nên trước khi tôi mất hết kiên nhẫn thì anh hãy bỏ tay ra”

“nhanh thôi... tôi sẽ làm cho tiểu thư cảm thấy thỏa mãn” Dịch Nam gấp gấp kéo cả chiếc váy ngủ của Dục Uyển lên.

“thật là hết cách với anh”

Dục Uyển túm lấy tóc của Dịch Nam kéo lên, đâm thẳng vào mặt của hắn, tiếp theo co một chân lên, thúc mạnh vào phần dưới của Dịch Nam.

“Á..A..A...!”

Sau cùng chính là đập hắn xuống giường.

“tôi đã nói là bỏ tay ra, anh không nghe thấy sao” Dục Uyển ngồi dậy chỉnh sửa lại chiếc váy ngủ.

Nhưng gần cả 5 phút trôi qua, Dịch Nam vẫn không có động tĩnh gì, nằm im thím thít.

Có phải mình đã ra tay quá nặng...

“Dịch Nam! anh...có bị làm sao không”

Dục Uyển bước xuống giường đỡ lấy Dịch Nam. Bất ngờ Dịch Nam lại quỳ xuống dưới chân cô, kêu gào khóc lóc.”Hu...u...u...!!! tiểu thư...xin cô cứu lấy mẹ của tôi”

“Tim của mẹ tôi hôm qua suýt đã ngừng đập, bác sĩ nói nếu không phẫu thuật sớm...mẹ tôi có thể chết bất cứ lúc nào...tiểu thư, xin cô hãy cứu lấy mẹ tôi...tôi không muốn bà phải chết...”

“hu...u...!!!”

Dịch Nam túm chặt lấy chân của Dục Uyển, khẩn thiết cầu xin, nước mắt như mưa.

“tôi không phải là bác sĩ thì sao có thể cứu sống mẹ anh ...Dịch Nam, anh đừng quỳ nữa mau đứng lên đi” Dục Uyển kéo hắn dậy, nhưng Dịch Nam nhất quyết không chịu đứng dậy.

“Tiểu thư! Chỉ cần cô cho tôi mượn làm tiền phẫu thuật, mẹ tôi nhất định sẽ được cứu”

Dịch Nam ngẩn đầu lên nhìn Dục Uyển...

“nếu mẹ tôi sống, cô muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ làm, thậm chí là chuyện đó, chỉ cần cô đồng ý... đêm nay tôi sẽ thuộc về cô”

Dịch Nam phải lấy hết dũng khí, mới có thể nói ra được những lời này, nhưng không ngờ thái độ của Dục Uyển lại là như vậy...

“Ha...a...a...!!!Anh đang đùa phải không”

Nhìn bộ dáng vừa cương quyết lại xấu hổ của Dịch Nam, Dục Uyển nhìn không được mà ôm bụng cười, té ngã xuống giường. Đặc biệt là câu “đêm nay tôi sẽ thuộc về cô”, Dục Uyển cười đến chảy cả nước mắt. Dù cô biết hành động này không hợp tình huống chút nào.

“tiểu thư” Dịch Nam sững sốt nhìn Dục Uyển

“xin lỗi! tôi không phải cố ý...nhưng anh làm tôi mắc cười quá”

Hành động này của Dục Uyển càng làm cho Dịch Nam thêm xấu hổ, khuôn mặt của hắn đỏ bừng như trái cà chua, cúi mặt xuống dưới sàn.

“được rồi! tôi không cười anh nữa....” Dục Uyển cố gắng tiết chế lại cảm xúc của mình lại, ra vẻ nghiêm chỉnh.

“anh muốn mượn tiền”

“Dạ phải”

“Bao nhiêu” Dục Uyển lên tiếng hỏi

“270 triệu”

Dục Uyển nghe xong mà choáng váng mặt mày. 270 triệu, chính là một gia tài với cô, Dục Uyển có cảm giác con đường tươi sáng trước mắt cô đang dần hẹp lại, nếu giúp Dịch Nam thì kế hoạch rời khỏi Hoắc gia sẽ tan thành mây khói, nhưng mạng sống của mẹ Dịch Nam vẫn quan trọng hơn.

“Dịch Nam! anh yên tâm...tôi sẽ giúp anh”

“tiểu thư, cô đồng ý giúp tôi”

“Ừ! Tôi đồng ý”

Dịch Nam hứng khởi, bắt đầu cời khóa quần ra, kéo tuột chiếc quần tây xuống. Dục Uyển nhìn là hiểu hắn muốn gì, giờ tay ngăn lại.

“ngừng lại!”

“tiểu thư! cô không muốn sao”

“Dịch Nam! cứu mẹ là chuyện quan trọng, nhưng lần đầu tiên của anh cũng quan trọng không kém, anh nên giành cái quý giá đó cho người con gái mà anh yêu, hiểu không”

Chưa đợi Dịch Nam trả lời hiểu hay là không thì đã bị cô đẩy ra khỏi cửa, trong tình trạng khóa quần chưa kéo lên.

“Tiểu thư..tôi..”

“Rầm!!!”

Cửa đóng sập lại Dịch Nam chỉ có thể kéo khóa quần lên và mặc áo sơ mi vào, sau đó lùi thui về phòng. Không hay biết, từ phía sau lưng mình đang có một nguồn âm khí lan tỏa.

“Dục Uyển! mày giỏi lắm”

Hoắc Phi giận đến đỏ mặt, trước mặt hắn thì ra về liệt nữ trung trinh, chạm vào cũng không cho chạm. Nhưng nửa đêm lại gọi trai vào phòng. Hắn có chỗ nào không sánh bằng thằng đó, chẳng lẽ hắn chơi gái ít hơn Dịch Nam, và kỹ thuật không tốt bằng Dịch Nam sao.

Lần đầu tiên Hoắc tam thiếu ném vào mùi vị đồ kỵ, vị giấm chua đúng là không dễ nuốt chút nào.

“Răm...mm...!!!”

Hắn đẩy mạnh cửa vào, Hoắc Khiêm đang đọc sách trên giường cũng giựt mình nhìn ra cửa. Hoắc Luật từ phòng tắm bước ra cũng nhú mày. Cả hai có cùng chung suy nghĩ.

Lại là chuyện gì nữa đây....

Hoắc Phi vừa ngồi xuống giường, đã ném gối xuống đất. Hắn không biết tại sao mình lại giận đến như vậy, nhưng cứ nghĩ đến bộ dạng xộc xệch của Dịch Nam khi bước ra từ phòng của Dục Uyển, hắn lại không giữ được bình tĩnh.

“hai anh có thấy Dục Uyển gần đây rất kì lạ, cứ như một con người khác” Hoắc Phi tức giận lên tiếng

“anh thấy người kì lạ chính là em.” Hoắc Khiêm hồ hững lên tiếng, rồi lật sang trang khác

“em lạ ở chỗ nào” Hoắc Phi khó chịu quay sang nhìn Hoắc Khiêm

Cả Hoắc Luật và Hoắc Khiêm đều nhếch miệng cười, lắc đầu. Hoắc Luật đi tới, vừa lau tóc vừa nhìn Hoắc Phi.

“em không nhận ra sao....gần đây mỗi lần mở miệng là em đều nhắc đến Dục Uyển”

“không phải ..em đã thích nó rồi chứ”

Lời nói vô ý của Hoắc Luật nói ra, ngay cả hắn cũng phải giựt mình. Hắn và Hoắc Khiêm đều hốt hoảng nhìn sang chỗ Hoắc Phi.

“em thích nó thật sao”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chát..!!! tỉnh dậy mau

“em thích nó thật sao”

Lời nói vô tình của Hoắc Luật, khiến cho Hoắc Phi suốt cả đêm không thể nào ngủ được, hắn cứ lăn qua rồi lộn lại trên giường tới tận trời mờ sáng.

Mình mà thích con nhỏ xấu tính, xấu nết, xấu luôn cả khuôn mặt đó sao....

Không bao giờ có chuyện này xảy ra, chỉ có những thằng nào ngẩn không có mắt mới thích hạng con gái như nó. Sao hai người họ có thể nghĩ ra chuyện phi lý như vậy.

Hoắc Phi phì cười, rồi kéo chăn đắp qua khỏi đầu.

Nhưng mà...

“hai người họ có phải đã làm chuyện đó”

Dù nói là không quan tâm, Hoắc Phi vẫn không thể loại bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu mình, nó cứ lẩn quẩn đâu đó rồi lâu lâu lại hiện lên, quấy nhiễu tâm trí hắn. Trong lòng càng khó chịu bao nhiêu thì hắn càng nghĩ nhiều hơn đến lời nói khi nãy của Hoắc Luật, và bắt đầu bị lung lay. Nhưng Hoắc Phi cương quyết phủ nhận bằng đủ lý do.

“Không thể nào có chuyện mình thích nó được...tất cả chỉ là ham muốn nhất thời”

Những nữ minh tinh màn bạc, những siêu mẫu quốc tế với body chuẩn hoàn mỹ mà hắn từng ngủ qua trước đây, cũng chẳng là gì, chỉ sau vài lần quan hệ thì hắn đã không còn chút hứng thú hay cảm giác mới mẻ, hướng chỉ là con nhỏ xấu xí đó. Hắn tin rằng, chỉ cần quan hệ với Dục Uyển thêm một lần nữa, hắn sẽ nhận ra cô chẳng khác gì những người phụ nữ bên cạnh hắn.

Nhưng làm sao để hắn xác minh được chuyện này đây...

Có lẽ là thời gian quá gấp rút mà Hoắc Phi đã đưa ra một quyết định khá đại dột, mà hẳn phải ân hận suốt nhiều năm

Hoắc thị

Tầng 98- Phòng chủ tịch.

Hoắc Khiêm thích nhất chính là cảm giác lúc này, từ trên tầng cao nhất của Hoắc thị nhìn xuống, mọi thứ trở nên vô cùng nhỏ bé và nằm gọn trong lòng bàn tay. Hắn, chỉ cần đưa tay ra, hẳn có thể nắm hết cả thế giới trong tay.

“Chủ tịch Dương! Trước giờ Dương thị không đầu tư bất động sản, tại sao ông lại bỏ ra 60 tỷ để mua mảnh đất ở vịnh Thiên Sa, xin cho chúng tôi biết kế hoạch sắp tới của ông là gì”

Sau lưng Hoắc Khiêm chính là màn hình lớn, trên Tivi đang tường thuật trực tiếp buổi đấu giá mảnh đất ở gần vịnh Thiên Sa.

“Xin lỗi! hiện tại Dương thị vẫn chưa thể công bố dự án của mình với báo giới, vào thời điểm thích hợp chúng tôi sẽ họp báo mời các vị đến tham dự...”

“còn bây giờ...xin các bạn tránh đường, tôi còn một cuộc họp rất quan trọng”

“chủ tịch Dương...xin cho chúng tôi biết thêm...chủ tịch Dương”

Dương chủ tịch được đưa ra tận xe trong sự bảo vệ của đám vệ sĩ, đám ký giả thì vất dõ đuôi theo phía sau.

“Chủ tịch Dương...Chủ tịch Dương”

“hây za...!!! cả buổi sáng không phỏng vấn được gì” Bọn ký giả ảo não xoay người đi thì nhìn thấy từ cửa phụ có ba kẻ lén lút đi ra, còn lấy tờ báo che lại mặt không muốn ai nhận ra họ, nhưng sao có thể qua lọt được đôi mắt tinh tường của ký giả.

“Đó không phải là Bành tổng của Hoắc thị sao...”

“phải rồi! mau đến phỏng vấn họ”

Thấy có người nhận ra mình, ba vị giám đốc cấp cao càng ra sức chạy hơn nữa, nhưng chưa ra được bãi giữ xe đã bị kí giả bao vây.

“Bành tổng! ba ngày trước Hoắc thị mở họp báo, nhất quyết phải giành được vịnh Thiên Sa, nhưng sao bây giờ lại bỏ cuộc”

Không cho ông ta lên tiếng. Người này vừa nói xong thì người khác lại nhào ra...

“Điều Tổng! có phải Hoắc thị đã gặp phải biến động gì lớn, nên không thể tham gia đấu thầu...xin ông nói gì đi..”

Bọn họ dồn dập hỏi tới, không cho ba người kia kịp trở tay.

“Ngô tổng! Hoắc thị đã quyết định không tham gia đấu thầu, nhưng sao ba vị lại có mặt ở đây...có phải chuyện này cả ba vị đều không hay biết, lời đồn bắt hòa giữa ba người và người thừa kế Hoắc thị là đúng phải không”

“xin ông hãy trả lời”

Xe thì ở trước mặt, nhưng cửa thì không thể vào bị bọn ký giả bao vây. Lại thêm đèn nháy sáng liên tục, máy quay cứ chiếu thẳng vào mặt họ. Có người đã bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

Hoắc Khiêm! Mày nghĩ mày là ai, khiến cho tụi tao trở thành trò hề cho cả Thành Phố. Bành tổng là người nóng tính, vừa bị mất mảnh đất béo bở ở vịnh Thiên Sa, lại bị người ta xem như khi diễn xiếc. Nên giận vô cùng. Đúng lúc, có người lại châm dầu thêm lửa.

“Bành tổng! các dự án đầu tư gần đây của các ông đều khiến cho Hoắc thị tổn thất nặng...liệu có phải là nguyên nhân chính gây ra bất hòa giữa ba người và người thừa kế Hoắc thị...còn..”

“Bốp!”

Bành tổng tức giận, dộng thẳng vào mặt của phóng viên dù hắn chưa nói xong, máu mũi phun ra và lăn đùng xuống đất. Ông ta bước tới giựt lấy máy quay phim ném xuống đất.

“tách! Tách!!!”

“Đừng chụp! đừng chụp nữa” Điều Tổng và Ngô Tổng đứng ra cản máy quay phim, ra sức bảo vệ bạn tốt, nhưng thứ cần chụp thì phóng viên đều đã chụp được.

Hành động bạo lực vừa rồi của Bành tổng, đã trở thành hình ảnh đại diện của tất cả trang bìa trên mặt báo sáng nay, mấy chục máy ảnh cùng lúc chia vào

ông ta.

”tách! Tách!!!”

Hoắc Khiêm nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Bành tổng đang phát trực tiếp trên màn hình cả nước mà thở dài..

“chuyện lớn rồi đây”

“Sao vẫn thiếu nhiều như vậy”

Dục Uyển thở dài bước ra khỏi tiệm kim hoàng, cho dù đã bán hết số trang sức, cộng với tấm chi phiếu của Hoắc Khiêm cho lần trước cũng chỉ có 170 triệu.

“đi đâu mất rồi...không phải nói sẽ chờ mình ở đây sao”

Trong lúc Dục Uyển đang tìm kiếm Dịch Nam, thì một chiếc xe hơi màu đen thẳng əc trước mặt cô.

“các người muốn gì...ura...a...!!!”

Còn chưa hiểu chuyện gì diễn ra thì từ trên xe có hai kẻ áo đen nhảy xuống, khống chế lấy cô và chụp thuốc mê. Chồng cự chưa tới ba giây, Dục Uyển đã hôn mê bất tỉnh.

Khách Sạn KQ

Trên chiếc giường to lớn trong căn phòng tổng thống sang trọng, Dục Uyển đang được đặt ở giữa, tất cả quần áo đều bị cởi sạch sẽ, hai tay hai chân bị buộc chặt vào bốn góc giường trong tư thế khiếm nhã nhưng kích thích thị giác của thiếu niên bên cạnh.

Hoắc Phi không biết hần đã từng nói điều này chưa, nhưng cơ thể của Dục Uyển thật sự rất nóng bỏng, không có chỗ nào là không khiến cho hần nhửc mắt, những đường cong tuyệt mỹ với so đo ba vòng cực chuẩn không chệ vào đâu được.

Ngoại trừ vết bớt đỏ trên mặt là khuyết điểm duy nhất thì trên người cô không tìm ra một nốt ruồi hay vết sẹo nào khác, trắng hồng mịn màng như da em bé. Thật sự rất muốn ôm vào lòng, nhưng khi đã ôm vào rồi lại không muốn buông tay, quá mềm mại, quá thơm. Cọ sát vài lần thì cơ thể hần nổi lên dục vọng.

Cảm giác rạo rực ở ngực làm hần muốn nổ tung. Hoắc Phi không thể kìm chế hơn được nữa, hần cởi áo choàng tấm ném xuống đất, hành động vội vã và tiểu Phi từ bên dưới đang giương cò, cho thấy hần muốn Dục Uyển như thế nào.

Hần Phi nâng hai chân thon dài của Dục Uyển lên, tiến sâu vào.

Nhưng..

Cửa thành còn chưa kịp chạm vào thì thân chủ lại dừng lại, Tiểu Phi từ bên dưới buồn rĩ rượi, muốn khóc oa oa, không biết đại ca của hần muốn gì, ngay lúc nước sôi lửa bỏng thế này không cho nó động, nó rất muốn động mà.

Thật ra, Hoắc Phi cũng rất muốn động, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh không có cảm xúc, hết một cái xác chết của Dục Uyển thì hần cảm thấy không cam tâm chút nào, càng không có cảm giác thành tựu.

Điều hần muốn chính là sự khuất phục của Dục Uyển, ít nhất là hần muốn nhìn thấy cô khóc thảm thiết trên giường, nếu không ướt hết ra trải giường thì hần không có cảm giác trả được thù, Dục Uyển đánh hần nhiều như vậy, hần phải lấy lại cho đủ vốn.

Hoắc Phi mỉm cười vô lại, hần vò nóng hai lòng bàn tay và ra sức thật mạnh.

“Chát..!!!”

Cái tát thứ nhất vào má trái, không phản ứng..

“Chát...!!!

Thêm cái tát thứ hai vào má phải, cũng không có phản ứng..

“Chát...t....t...!!!”

“tinh dậy mau”

“Chát...t....t....chát...!!!!”

“tỉnh dậy mau”

Hắn thật không biết đám người đó chuốc mê Dục Uyển bằng cách nào, mà hắn đánh đến mặt cô sưng vù vẫn chưa tỉnh lại. Hoắc Phi cũng chỉ có thể trách được mình, trước khi ra tay còn cần dặn người ta, con nhỏ đó rất lợi hại, phải ra tay nặng vào, nếu không là không thể bắt được nó.

Một tiếng, hai tiếng, rồi ba bốn tiếng trôi qua....đến tận hoàng hôn. Dục Uyển vẫn chưa tỉnh dậy. Hết sức bất lực, Hoắc Phi lăn đùng xuống giường nằm bên cạnh Dục Uyển.

“tỉnh dậy mau...mày phải tỉnh dậy, để thấy tao chơi chết mày thế nào...”

“tỉnh dậy mau..”

Thật tội nghiệp. Hắn ngủ quên lúc nào không hay, nhưng miệng vẫn cứ lẩm bầm. Còn Dục Uyển thì ngái khô khô bên cạnh.

----- Hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tao phải giết mày

Thời gian trôi qua trong phòng vẫn không có thay đổi gì nhiều, cũng tiếng ngái ngủ của Dục Uyển và tiếng hít thở đều đặn của Hoắc Phi, nhìn họ là biết ngủ say như chết.

Thình thoảng Hoắc Phi cũng có trở mình, xoay về hướng khác vài lần. Nhưng lần nào cũng tìm về với cơ thể mềm mại ấm áp của Dục Uyển, xem cô như chiếc gối mà ôm chặt.

“Ừm..m..!!!”

Sau mấy tiếng đồng hồ thì âm thanh thứ ba trong phòng cũng xuất hiện. Dục Uyển đã tỉnh dậy, cô mở mắt ra...

Đập vào mắt chính là chùm đèn thủy tinh đang lắc lư. Trước khi định hình được câu hỏi “đây là đâu” thì cô đã cảm nhận được sự “tấn công” mãnh liệt từ phía bên hông.

Hóa ra, hơi thở nóng thổi vào cổ Dục Uyển hàng tiếng đồng hồ liền, không phải là nguyên nhân chính đã đánh thức cô dậy, mà là thứ cứng rắn nóng hổi đang cọ sát vào đùi Dục Uyển lúc này. “tiểu phi tử” vẫn giương cao cò từ nãy giờ chưa có phút giây nào là hạ xuống.

“mày chịu tỉnh rồi sao”

“đồ khốn! anh đang làm cái trò gì vậy...mau thả tôi ra”

“Á...a..!!!”

Dục Uyển vừa mở miệng chửi có một câu thì bàn tay luôn đặt trên ngực cô nãy giờ, bất ngờ ra sức bóp thật mạnh.

“tao phát hiện gần đây mày rất thích mắng người thì phải, tính xấu này cần phải nên sửa...đây là anh trai tốt nhắc nhở mày...đàn ông không thích phụ nữ quá hung dữ” Hắn cúi người thấp xuống bóp mặt lấy cảm của Dục Uyển, chế ngự sự ương bướng của cô

“Có anh trai nào lại muốn thương em gái mình không, anh đúng là đồ khốn biến thái...trước khi tôi tức giận thì mau thả tôi ra, nếu không anh nhất định sẽ hối hận”

Hoắc Phi nhếch miệng cười...

“hối hận .. tao cũng rất muốn biết mày sẽ làm gì tao”

Hắn nâng hai chân của Dục Uyển vắt lên vai, chậm rãi mà vuốt ve đôi chân thon dài của cô, để chuẩn bị đem tiểu phi tử của hắn tiến vào.

“mày có cảm nhận được nó không...nó chờ mày rất lâu, nhưng khi mày vừa tỉnh dậy nó đã cứng rắn như vậy, đủ hiểu nó thích mày thế nào rồi” Hắn cầm tiểu phi tử của hắn cọ sát vào bên dưới của Dục Uyển, không tiến sâu vào chỉ là dừng lại ở bên ngoài

“Ừm...m..!!!”

Dục Uyển rung mình một cái, cho dù cô không muốn nhưng phải thừa nhận cảm giác này rất kích thích, cơ thể lại đáp trả hành động vừa rồi của hắn.

Hoắc Phi đã cảm nhận được sự ướt át bên dưới, bực mình nhếch lên, hắn đem dục vọng thẳng tiến vào...

“tôi thích anh”

Hoắc Phi đứng hình và ngừng động tác. Hắn ngẩn đầu lên nhìn Dục Uyển.

“mày vừa nói gì”

Chiều này xem ra có tác dụng, kiềm nén sự vui mừng lại Dục Uyển tỏ ra e thẹn, cô xấu hổ xoay mặt đi chỗ khác tránh đi ánh mắt của Hoắc Phi. “Thật ra từ lâu tôi đã thích anh, và sau cái lần đó...tôi nhận ra mình càng thích anh hơn, bởi vì tôi muốn anh càng chú ý đến tôi hơn nên mới giả vờ không thích anh”

Hoắc Phi như người bừng tỉnh đại ngộ, hắn hoàn toàn đã nghĩ thông và có được mọi lời giải đáp cho những thắc mắc trước đây. Hắn luôn không biết vì sao Dục Uyển gần đây có những hành động và thái độ kỳ quặc không giống với trước, hóa ra có người đang chơi trò “lạc mềm buộc chặt” với hắn.

“ha...a...a...!!!”

“mày thật sự là thích tao”

“tôi thật sự rất thích anh, nếu không tin thì anh thả tôi ra...tôi sẽ dùng hành động để chứng minh tôi thích anh nhiều như thế nào”

Nhiều năm sau ngồi nhớ lại, Hoắc Phi cảm thấy hành động coi trời cho Dục Uyển lúc đó là ngu xuẩn nhất trên đời. Chỉ có những tên đầu heo mới tin theo lời của Dục Uyển, và hắn là con heo đầu tiên.

Cuộc đời hắn cũng chưa bao giờ ăn đòn nhiều như buổi tối hôm đó, và cũng bắt nguồn cho sự lợi hại của hắn sau này. Trên một kênh giải trí toàn cầu nhiều năm sau, có một phóng viên hỏi hắn.

Tại sao các bác sĩ khác lại lựa chọn một môn thể thao yêu thích, như bóng đá, bơi lội, chạy bộ...để rèn luyện sức khỏe, còn hắn lại chọn tập võ. Chuyện này có giúp ích gì cho việc hắn trở thành một bác sĩ đại tài như bây giờ không.

Khi đó hắn chỉ mỉm cười nhìn phóng viên và nói...

“tôi luyện võ chỉ để thượng được một người, vì cô ấy không bao giờ chịu nằm dưới”

Câu trả lời này của Hoắc Phi đã khiến cho tất cả người trong khán đài và mọi người ngồi trước tivi lúc đó đều há mồm, rơi dĩa. Quay trở lại hoàn cảnh hiện tại của Hoắc Phi.

“con khốn!”

Bây giờ trong từ điển của Hoắc Phi đã bổ sung thêm một từ mới là “hối hận”. Dục Uyển sau khi được coi trời, đã quật ngã Hoắc Phi xuống giường, lên gối xuống trỏ, bao nhiêu sở trường tuyệt học đều đem ra thi triển hết trên người của hắn.

“Bốp!! bình...!!”

“người đầu...u...cứu mạng...”

Mặc cho hắn kêu khan cả cổ nhưng đám người đứng ngoài cửa vẫn bất động như tượng.

“có mắt như mù, có tai như điếc“. Tám chữ này là Hoắc Phi đã căn dặn họ, dù trong phòng có phát ra bất kỳ âm thanh nào cũng xem như không tồn tại, không được vào phòng làm ảnh hưởng đến hứng thú của hắn.

“Bốp!! bình...!!”

“người đầu...các người chết hết rồi sao..”

Dục Uyển đánh càng hăng say. Đánh cho Hoắc Phi không còn sức gượng dậy nổi nữa. Cô buộc hai tay hai chân của Hoắc Phi vào bốn góc giường, giống hệt tư thế của cô khi nãy. Rồi tìm kiếm điện thoại.

“Tách...!!!”

“con điên kia! Mày đang làm gì...không được chụp hình... xóa ngay cho tao”

“Tạch...!!! tách...!!!”

Liên tục chụp nhiều tấm liền, ở mọi góc độ, tất cả con người của Hoắc Phi đều bị lộ trần trước ống kính. “anh thật sự rất ăn ảnh nha...dù chụp ở góc độ nào cũng rất đẹp...đúng là khuôn mặt hoàn mỹ”

Dục Uyển trèo lên giường, khoe những tác phẩm mà cô chụp được, còn véo vào mặt hắn.

Hoắc Phi không hề tự ti về cơ thể của hắn, còn rất tự tin là đẳng khác nhưng trong cái bộ dạng này chính là sự sỉ nhục.

“mày xóa hết những tấm hình đó cho tao, nếu không tao nhất định sẽ giết mày” Hoắc Phi giận đến hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Dục Uyển.

“anh...anh giận rồi sao”

Dục Uyển tỏ ra vô cùng sợ hãi, còn Hoắc Phi thì nhếch miệng cười.

Biết sợ rồi sao, còn không mau thả tao ra, Hoắc Phi nghĩ thầm trong bụng, nhưng hành động của Dục Uyển lại trái ngược điều hắn đang nghĩ.

“tách...ch...!!!”

“đáng vẻ tức giận vừa rồi của anh rất đẹp...muốn nhìn thử không” Dục Uyển cúi người xuống, dựa sát vào Hoắc Phi.

Nhìn thấy bức ảnh nude của mình, Hoắc Phi chỉ muốn học máu.

“tao phải giết mày”

Hoắc Phi bị chọc đến nổi điên, hắn quơ tay nhào tới trước muốn giành lấy điện thoại của Dục Uyển nhưng bị hai sợi dây thừng phía sau níu lại.

“đừng giận, anh không biết mình càng giận lại càng đẹp trai sao, hay anh muốn được chụp thêm vài tấm nữa...” Dục Uyển giơ điện thoại lên.

“mày...” Hoắc Phi tức đến nghẹn họng, không lời để nói.

“anh yên tâm, tôi sẽ không để ai nhìn thấy những tấm ảnh này...về đẹp của anh chỉ có một mình tôi thưởng thức”

Dục Uyển dừng lại mỉm cười nhìn hắn.

“nhưng nếu anh lại làm ra những chuyện giống như hôm nay một lần nữa, tôi không dám chắc sẽ có ai nhìn thấy nó”

“mày dám”

“tôi đương nhiên là không dám rồi...hại người là một chuyện xấu cần phải có nhiều dũng khí, cho nên anh đừng có tạo thêm động lực cho tôi... bớt đi kiếm chuyện với tôi, hiểu không”

Trước đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Hoắc Phi, Dục Uyển vẫn tĩnh bơ. Cô vò cục chiếc áo sơ mi của Hoắc Phi rồi nhét vào miệng hắn.

“anh cứ nằm yên ở đây, tôi sẽ nói họ không vào làm phiền anh”

Dục Uyển nhảy xuống giường, rồi đẩy cửa ra khỏi phòng.

Đám người áo đen bên ngoài cũng rất nghe lời, Dục Uyển nói là Hoắc Phi muốn ngủ thêm một chút nữa, một tiếng sau hãy vào đánh thức hắn dậy. Họ làm theo y như vậy, thậm chí còn làm tốt hơn.

Một tiếng sau...

“một tiếng rồi...có đánh thức thiếu gia dậy không” Người áo đen bên trái nhìn người áo đen bên phải.

“cũng còn sớm, cứ để cậu ấy ngủ thêm” Hắn giơ tay lên xem đồng hồ, rồi hạ tay xuống.

Hai tiếng sau...

“Vào thôi”

“ừ..”

Nhưng khi họ bước vào, nhìn thấy bộ dạng của Hoắc Phi đang nằm trên giường thì người đều đóng băng.

“Ừ...a..m..n..a...!!!”

Hoắc Phi ra sức giãy giụa, kêu gào ầm ĩ. Dù không biết hắn muốn nói gì, nhưng có lẽ họ đã nhận được tín hiệu từ hắn, nên vội chạy đến còi trời.

“lũ ngu! không phải nói là một tiếng sau...các người điếc hay không có não hả”

“Bình...bóp...”

Sau khi giải phóng được tay chân và tự do phát ngôn thì việc đầu tiên Hoắc Phi làm, chính là nhào tới đánh cho đám người áo đen một trận tơi tả.

“Xin lỗi thiếu gia”

“Xin lỗi”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mày lấy cái gì để bảo lãnh

Chuyện làm cho Dục Uyển cảm thấy ân hận nhất, là khi nãy ở khách đã quá nhẹ tay với Hoắc Phi, nếu biết trước thiệt hại hấn gây ra ảnh hưởng trực tiếp đến ví tiền của cô thì kết cuộc của Hoắc Phi nhất định đã rất thê thảm.

Nhưng nói gì bây giờ thì cũng đã quá muộn...

“năm chục...một trăm...một trăm bảy, cô đếm lại xem đã đủ chưa”

“đủ rồi, cảm ơn bác tài”

Dục Uyển mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt với bác tài xế taxi, cho đến khi chiếc xe taxi biến mất thì nụ cười thân thiện vừa nãy cũng không còn, thay vào đó là dáng vẻ cau gợn, tức tối.

”Hoắc Phi khôn, Hoắc Phi thúí....Hoắc Phi chết bầm”

Dục Uyển tức giận, không phải vì Hoắc Phi sai người bắt cô đến khách sạn, mà là việc hấn lựa chọn khách sạn, vừa nghĩ đến mà ruột gan cô quặn đau.

Thử nghĩ mà xem, trong thành phố này có bao nhiêu khách sạn lớn nhỏ nhưng hấn không chọn, lại nhắm đến cái xa tít ở ngoại thành, chuyện đó đồng nghĩa với việc những tờ giấy bạc yêu thích của cô, sẽ bốc hơi theo từng kilômet. Hỏi sao cô không tức cho được.

“Tiểu Thư”

Dục Uyển cứ lăm bầm lăm bầm trong miệng cho tới khi có người gọi tên cô, mới để cho hai chữ “Hoắc Phi” được yên thân. Cô ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là người đã mất tích lúc sáng.

“Dịch Nam”

Bộ dạng hoang mang sợ hãi, tinh thần thì xuống sắc trầm trọng, chỉ có một buổi chiều mà cô đã không còn nhận ra hấn.

“Tiểu thư”

Dục Uyển còn chưa bước tới thì hấn đã vội vàng đứng dậy, chạy về phía cô, không nói lời nào đã lôi cô đi, Dục Uyển cũng không lên tiếng. Cô hiểu rõ khiến cho Dịch Nam thành ra bộ dạng này chỉ có một người, chính là mẹ của hấn, bà có thể đã gặp chuyện.

Khi hai người họ ra tới cổng, thì đúng lúc xe hơi của Hoắc Khiêm cũng về tới. Đèn xe chiếu rọi vào hai người họ. Từ bên trong, Hoắc Khiêm hạ kính xe xuống nhìn ra ngoài, rồi nhếch miệng cười.

“họ cũng nhanh thật”

Sau khi chiếc xe hoàn toàn cách xa hai người họ, thì Hoắc Khiêm mới kéo kính xe lên, nhưng đừng hiểu nhầm...

Thật ra thứ Hoắc Khiêm nhìn nãy giờ không phải đôi nam nữ đang tay trong tay, dắt dìu nhau trong đêm tối Dịch Nam, Dục Uyển. Mà là ba chiếc xe hơi sang trọng đang đậu ở giữa sân nhà hấn. Nó thuộc quyền sở hữu của ba vị tổng giám đốc cấp cao của Hoắc thị Bành, Diêu, Ngô ba lão hồ ly.

Ba lão già này cũng thật nhanh chân, vừa cãi nhau nãy lửa ở Hoắc thị xong, đã có mặt ở đây. Nếu hiệu suất làm việc của họ cũng tốt như vậy, thì Hoắc thị đã không phải xuống dốc như bây giờ.

”đại thiếu gia! lão gia gọi cậu vào thư phòng”

Hoắc Khiêm vừa bước xuống xe thì Hoắc tổng quản đã chạy ra nghênh đón.

“ừ! Tôi biết rồi”

Bệnh Viện GoK Một trong những bệnh viện tư lớn nhất ở Á Lạp Tân, và người lãnh đạo bệnh viện không ai khác chính là Lữ thị.

Trong một căn phòng bệnh giành cho khách VIP, tất cả các bác sĩ trưởng khoa của bệnh viện đều có mặt, nghệt kín cả lối vào, chỉ để chăm sóc một bệnh nhân duy nhất. Tất cả sự quan tâm đặc biệt này, bắt nguồn từ thân phận phó chủ tịch của bà ta mà ra.

“nhị thiếu gia! cậu không phải lo...chân của phu nhân chỉ bị bong gân không phải gãy xương”

Viện trưởng Lương chưa dứt lời thì Lữ Trị đã ngắt ngang.

“các người thấy chưa....tôi đã nói mình không sao, các người lại không nghe”

“cả đám kéo đến đây, còn gọi Hoắc Luật đến...sao lần nào cũng thích làm lớn chuyện ra” Lữ Trị khó chịu lớn tiếng với viện trưởng Lương.

Viện trưởng Lương và tất cả trưởng khoa đều cúi mặt. Thật không biết làm sao với bà ta, lúc Lữ Trị đến bệnh viện còn la hét ầm ĩ, gọi hết tất cả các bác sĩ đến chỉ để phục vụ cho bà ta, còn quở trách, tại sao chất lượng phục vụ của bệnh viện lại kém như vậy, “bệnh nhân” xảy ra chuyện sao không liên lạc với người nhà gấp. Nói thật ra, chính bà ta đã ám chỉ họ gọi điện cho Hoắc Luật, bây giờ lại trở què.

“viện trưởng Lương! Cảm ơn chú..”

“thiếu gia! đây là chuyện mà chúng tôi nên làm”

“đã làm phiền mọi người, tất cả có thể quay trở về làm việc” Hoắc Luật lên tiếng.

“dạ! thiếu gia”

Hàng dài chiếc áo blouse nói bước đi ra, trên dưới cả mấy chục người đều thờ dài ca thán, họ quá ngán ngẫm cái tính thất thường lại kiêu căng này của Lữ Trị, rảnh rồi không có chuyện là chạy đến bệnh viện ra về ta đây, gây chuyện với tất cả bác sĩ y tá, nên không ai trong bệnh viện này ưa nổi bà ta. Nhưng không còn cách nào, bởi vì bệnh viện này là của bà ta.

Hoắc Luật bước đến giường bông Lữ Trị lên đặt xuống xe lăn, rồi đẩy bà ta ra ngoài.

Đọc theo những hành lang, trải dài đến đại sảnh. Nơi nào cũng gắn liền với những hồi ức thuở bé của Hoắc Luật. Tiếng cười nói khúc khích, và hình ảnh của một đứa bé trai cứ chạy theo đuôi một đứa bé gái, như hòa vào khung cảnh hiện tại. Đứa bé trai đó chính là hần và người con gái kia...là người hần không thể nào quên.

“Luật! trong ba đứa con người mà di thương nhất cũng chỉ có con ...con vừa chu đáo lại tỉ mỉ, người làm vợ con sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc”

“Nếu như Mạn Ni cũng có suy nghĩ giống di thì con và nó đã...”

Nhắc đến Mạn Ni chính là chạm vào nỗi đau của Hoắc Luật, và cũng nên quay về câu chuyện của hai mươi ba năm trước.

Lữ Tranh làm dâu Hoắc gia hơn ba năm vẫn không thể mang thai, Hoắc gia cần người nối dõi tông đường, nên buộc lòng Hoắc Nghị phải cưới thêm vợ hai.

Lữ gia đương nhiên không muốn chuyện đó xảy ra, không cho phép người đàn bà khác bước vào Hoắc gia, ảnh hưởng đến địa vị của Lữ Tranh. Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, nên quyết định gả em gái Lữ Tranh, là Lữ Trị cho Hoắc Nghị làm vợ hai.

Hây za...a...

Một năm sau...

Cũng thật bất hạnh, Lữ Trị lại không có khả năng sinh nở. Bà ta không muốn Hoắc Nghị rước về thêm một bà ba, nên đã tìm đủ mọi cách, từ quan mình chính đại đến ám muội lén lút đều đã làm.

Không rõ năm là đó Lữ Trị đã nghe theo lời chỉ điểm của vị cao tăng đắc đạo nào, ông ta nói chỉ cần Lữ Trị nhận nuôi một đứa bé gái, tuổi tý sinh vào ngày 13 tháng 1 âm lịch, thì sẽ mang đến may mắn vô hạn cho Hoắc gia. Và người được nhận nuôi là một bé gái 6 tuổi, xinh xắn tên gọi là Mạn Ni.

Hai tháng sau, may mắn thật sự đã gõ cửa Hoắc gia. Lữ Tranh đã mang thai, còn là sinh ba.

Cho nên vị trí của Mạn Ni trong Hoắc gia rất lớn, ai cũng yêu thương và cưng chiều như nàng công chúa. Một năm trước Mạn Ni cũng đã kết hôn với một cậu ấm, chồng của Mạn Ni là người thừa kế duy nhất của Tổng thị.

Tổng gia cũng được xem là một đại gia tộc, không hề thua kém Hoắc gia. Nhưng quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa Mạn Ni và Tổng phu nhân lại không được tốt đẹp, đỉnh điểm của sự bất hòa là vào hai tháng trước, Mạn Ni tham gia vào nhóm bác sĩ tình nguyện sang Bunradi.

Tổng thiếu vi thương vợ nên cũng vác hành lý đi theo. Tổng gia cử đòi đơn truyền, Tổng thiếu lại chưa một lần xa mẹ, cũng chưa nếm mùi khổ cực bao giờ nên không quen, Tổng Phu nhân quá sốt con nên càng có cảm ghét Mạn Ni hơn.

“trong khi bệnh nhân đang hấp hối, các người có khả năng cứu sống họ lại chỉ đứng nhìn, mặc cho họ chết... bởi vì họ không đóng đủ tiền viện phí, các người như vậy mà cũng gọi là bác sĩ sao?”

“không cần cô phải dạy chúng tôi cách làm bác sĩ thế nào, chúng tôi biết bản thân phải làm gì và không làm gì”

Khi Hoắc Luật và Lữ Trị ra đến đại sảnh thì nhìn thấy Dục Uyển đang đòi co, lớn tiếng với một bác sĩ của bệnh viện, tình hình rất là căng, tất cả bệnh nhân cũng như y tá bác sĩ qua đường đều dừng lại, bu lại xem chuyện gì.

“mẹ cậu ta nhập viện hơn nửa tháng nhưng tiền viện phí vẫn chưa đóng một đồng, bởi vì bà ta từng là người làm ở Hoắc gia, nên bệnh viện để bà ta ở lại đã là quá đãi ngộ...nếu muốn bà ta được phẫu thuật, thì các người phải đóng đủ tiền viện phí và phí phẫu thuật cho bệnh viện”

“đây là quy định mới của phó chủ tịch, chúng tôi không thể làm khác hơn, mong cô đừng làm khó chúng tôi thêm”

“không phải tôi đã nói sẽ bảo lãnh rồi sao, số tiền viện phí còn thiếu tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm...tại sao các người vẫn không chịu làm phẫu thuật cho đi ấy”

“mày lấy cái gì để bảo lãnh”

Giọng nói từ phía xa vọng đến, Dục Uyển xoay người lại nhìn Lữ Trị. Đám đông dần tản ra, tránh đường cho bà ta.

“bệnh viện đúng là nơi để cứu người, nhưng không phải là nơi để làm từ thiện, nếu bệnh nhân nào cũng giống như hai mẹ con nó thì bệnh viện lấy cái gì để duy trì, không có tiền thì đừng mong được phẫu thuật”

“chào phó chủ tịch...!!!”

“chào phó chủ tịch...”

Theo từng bước đi của Lữ Trị chính là hành động cúi chào lễ phép của tất cả nhân viên của GoK, khi nhìn thấy bà ta đi qua.

“đi nói đi...phải làm sao thì đi mới để họ phẫu thuật cho mẹ Dịch Nam”

“5% cổ phần mà lão gia vừa chuyển sang tên cho mẹ mày, phải trả lại hết cho những người mang họ Hoắc”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: 5 năm...các người giống mặt với bốn thiếu gia sao

“cốc! cốc...!!!”

“vào đi...”

Trong thư phòng.

Hoắc Nghị đang ngồi điềm đạm uống trà, đối diện ông ta là ba vị giám đốc cấp cao của Hoắc thị mặt đầy sát khí, nhìn thấy hắn bước vào họ liền trừng mắt nhìn.

Hoắc Khiêm vẫn bình tĩnh như không có gì.

“Hoắc quản gia nói cha cho gọi con”

“ngồi xuống đi”

Hoắc Khiêm vừa ngồi xuống đã tỏ ra lịch thiệp, mỉm cười nhìn Bành Điều Ngô tổng, còn lên tiếng hỏi thăm sức khỏe họ.

“sắc mặt của ba vị nhìn không được tốt cho lắm, có đi khám bác sĩ chưa...” Hân lên tiếng

“Hừ...m...!!!”

“Hoắc chủ tịch! Ba lão già này có lẽ đã già rồi, không thích hợp với cách làm việc của thế hệ trẻ, chuyện gì cũng chậm hơn người ta, ngay cả dự án do bọn tôi đề xuất ra bị bác bỏ lúc nào... mấy lão già này cũng là người biết sau cùng” Điều tổng lên tiếng.

“Hoắc thiếu gia! Nếu ban đầu cậu không đồng ý thì cứ nói thẳng ra, không cần sau lưng chơi chúng tôi một vở nặng như vậy, khiến bọn này trở thành trò cười của cả thành phố” Ngô tổng tiếp lời.

“lúc đám phóng viên hỏi bọn tôi, tại sao Hoắc thị đã từ bỏ việc đấu thầu mà bọn già này còn mặt dày đến đây...lúc đó tôi chỉ muốn kiếm một cái lỗ mà chui xuống”

“Một khi chính phủ công bố dự án khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Hán Trì, đất ở Vịnh Thiên Sa sẽ trở thành mỏ vàng hái ra tiền, dù không ưa mấy lão già này cũng không nên đem cơ hội tốt này hai tay dâng cho người khác” Điều Tổng lên tiếng

Bành tổng nóng tính, khó giữ được bình tĩnh, đặc biệt sau khi nhìn thấy dáng vẻ oai phong lẫm lẫm của lão trên mấy trang bìa của các tờ báo sáng nay.

“tổn thất lần này cậu phải hoàn toàn chịu trách nhiệm” Bành tổng tức giận nhìn Hoắc Khiêm.

“thôi đủ rồi” Hoắc Nghị lên tiếng, ngăn cuộc tranh cãi.

Ông ta nhìn sang chỗ của Hoắc Khiêm, người vẫn im lặng ngồi nghe chửi này giờ.

“có gì giải thích”

Vẫn là nụ cười tự tin ngông cuồng mang thương hiệu “Hoắc Khiêm”, khiến cho ba lão già đối diện rất khó chịu, họ ghét nhất chính là thái độ tự mãn này của hân, nhìn là ngứa con mắt. Đây là cảm nghĩ riêng của ba vị Bành Ngô Điều lúc này.

Cũng muốn nghe xem Hoắc Khiêm có lời gì để giải thích cho những hành động ngu ngốc của hân, nếu không thỏa đáng họ nhất định không để yên. Bộ dáng như hổ đang rình mồi của ba lão già này, lại khiến cho Hoắc Khiêm thấy rất buồn cười, họ càng nộ nóng thì hân lại muốn thông thả từ từ.

“nếu như tôi cho các vị biết...dự án khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Hán Trì sẽ bị hủy bỏ ngay sau khi thị trường mới được bổ nhiệm, liệu các người còn tức giận...”

“cậu đang đùa với chúng tôi...cuộc bầu cử vẫn chưa kết thúc, ngay cả thị trường mới của Hán Trì là ai cũng không ai biết, cậu lại nói ông ta sẽ hủy bỏ dự án khu nghỉ dưỡng mà chính phủ đã lên kế hoạch nhiều năm” Bành tổng bức xúc bật người khỏi ghế, còn tướng Hoắc Khiêm sẽ viện ra một lý do nào đó hay ho hơn, đằng này hân lại đưa ra một chuyện không có khả năng xảy ra.

“không những hủy bỏ mà dự án khu nghỉ dưỡng cao cấp sẽ được thay bằng viện dưỡng lão cho người nghèo, nói trắng ra...đất ở vịnh Thiên Sa sẽ không còn đáng một xu” Hoắc Khiêm nói tiếp.

“cậu đừng có bốn cọt mấy lão già này, nếu muốn biện minh cho những hành động ngu xuẩn của mình, thì hãy đưa ra một lý do có sức thuyết phục hơn...đừng nghĩ ai cũng là kẻ ngu đần” Ngô tổng lên tiếng.

“nếu cậu không có gì giải thích, cũng không cần dựng chuyện bịa đặt... dự án khu nghỉ dưỡng nếu được khởi công, cậu biết nó sẽ mang về bao nhiêu lợi nhuận cho Hán Trì, không có tên thị trường nào ngu ngốc như vậy”

“vậy chúng ta cùng đợi xem...” hân mỉm cười tự tin nhìn họ.

Ba lão già cùng quay sang nhìn Hoắc Khiêm, đợi là đợi cái gì chứ, ý của họ là vậy...

Hiểu con không ai hơn cha, Hoắc Nghị tin những lời nói của Hoắc Khiêm không phải là bông đùa. Nó tự tin như vậy, chắc chắn nó biết thị trường mới của Hán Trì sẽ là ai.

”5 ngày nữa, cuộc bầu cử thị trường mới sẽ kết thúc...thật hay giả tới lúc đó các người sẽ có đáp án”

Quay lại diễn biến câu chuyện của Dục Uyển và Lữ Trị ở bệnh viện Gok...

Dục Uyển quay sang nhìn trường y tá đang đứng phía trước màn hình máy vi tính.

“tiền viện phí và phí phẫu thuật còn thiếu là bao nhiêu...”

“cạch...cạch...!!!!”

Sau vài cái click chuột và những âm thanh lách cách lách cách của bàn phím phát ra, thì con số mong đợi đã xuất hiện trên màn hình máy tính.

“225,980,000...”

Nghe xong mà xoay xảm mặt mày, có phải bệnh viện trá hình không đây, nhập viện mới có nửa tháng sao lại đắt như vậy, nhưng không sao...Cô còn trụ được. Trước kẻ địch không bao giờ tỏ ra mình yếu thế là nguyên tắc của cô.

Dục Uyển quay sang nhìn Lữ Trị.

“225,980,000...bà nghĩ 5% cổ phần Hoắc thị chỉ đáng giá nhiều đó thôi sao...đúng là hâm?”

Trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Dục Uyển xoay người kéo lấy Dịch Nam.

“Tiền viện phí và phí phẫu thuật của mẹ anh, tôi sẽ nghĩ cách khác... chúng ta đi thôi”

Mọi người xung quanh như bị đóng băng, rất là bất ngờ. Họ đều biết Lữ Trị và Dục Uyển không ưa gì nhau, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Dục Uyển có thái độ xấu xược và những lời lẽ thiếu tôn trọng giành cho Lữ Trị.

Đừng nói là họ, mà thậm chí Hoắc Luật và người trong cuộc Lữ Trị, sống chung suốt 12 năm vẫn không tin vào mắt mình. Nhìn những nhân viên của Gok không mấy tỏ ra là tức giận, khi mà “phó chủ tịch” của họ bị người khác miệt thị, còn tỏ ra rất hào hứng. Dù họ có giấu che đây nhưng bà vẫn nhận ra sự vui thích của họ khi thấy bà bị chửi.”đứng lại đó”

Lữ Trị tức giận hét lên. Thật là thần kì, cái chân bị bong gân khi nãy đã không còn đau. Nhìn cách bà đứng lên từ chiếc xe lăn, rồi sải bước đi về phía Dục Uyển.

“mày nói đúng...5% cổ phần của Hoắc thị không chỉ đáng giá nhiều đó, mày cứ từ từ mà kiếm tiền viện phí cho mẹ nó, nhưng...”

“tao không biết liệu khi đó... bác sĩ ở Gok có rảnh mà mẫu thuật cho mẹ nó hay là không” Lữ Trị mỉm cười nhìn Dục Uyển.

“Tiểu thư! Xin côxin cô cứu lấy mẹ tôi, nếu bác sĩ ở đây không chịu phẫu thuật thì mẹ tôi sẽ chết thật...xin cô...”

Nghe lời lẽ của Lữ Trị vừa rồi, Dịch Nam sợ đến mặt mày tái mét, Gok chính là nơi có những bác sĩ giỏi nhất, chỉ có họ mới có khả năng cứu sống mẹ hắn, họ không phẫu thuật thì mẹ hắn chết chắc.

“bà ngang ngược không nói đạo lý” Dục Uyển tức giận lên tiếng

“tao không nói đạo lý thế nào...hàng ngày bệnh viện có cả trăm ca phẫu thuật, số bệnh nhân chờ được phẫu thuật cũng rất nhiều, ai cũng muốn mình được phẫu thuật ...mày nghĩ bác sĩ ở Gok này rất rảnh rồi sao...”

“hơn nữa, phẫu thuật ai trước ai sau không phải do bệnh nhân quyết định mà là bác sĩ, tao cũng hi vọng... mẹ của nó sẽ chờ được đến ngày đó”

“Tiểu thư! xin cô..cứu lấy mẹ tôi..bà không thể có chuyện gì được...tiểu thư...” Dịch Nam kêu gào khóc lóc, nắm lấy tay của Dục Uyển, chỉ có việc là chưa quỳ xuống dưới chân cô cầu xin.

“bà giỏi lắm...” Dục Uyển hoàn toàn bất lực, nhưng cô không cam chịu.

“tôi đồng ý với yêu cầu của bà, nhưng tôi cũng có điều kiện của mình...”

”mày có điều kiện...”

Lữ Trị ngờ vực nhìn Dục Uyển, con ranh này có gì đó rất khác, khác thế nào bà vẫn chưa nghĩ ra, nhưng hãy xem nó nói gì.

“từ giờ đến trước ngày ấn định lịch phẫu thuật của mẹ Dịch Nam, nếu tôi kiếm đủ số tiền viện phí và phí phẫu thuật.... thì chuyện về 5% cổ phần bà đừng bao giờ nhắc đến”

Đừng nói là từ đây cho đến ngày phẫu thuật, dù tao cho mày nửa tháng đi nữa, thì mày cũng không có khả năng.

“được! tao đồng ý” Lữ Trị mỉm cười lên tiếng.

Tại sao bà ta lại tin chắc như vậy, thật ra là có nguyên do của nó cả. Sau lần bỏ thuốc ba anh em họ Hoắc thì tất cả thẻ ngân hàng của Dục Uyển đều bị đóng băng, cả tiền tiêu vặt và những khoản chi cá nhân khác đều bị cắt hết.

“ý tá trưởng! kiểm tra xem ngày giờ thích hợp, rồi... sắp xếp lịch mổ sớm cho mẹ cậu ta...cứu người như cứu hỏa, không phải sao” Lữ Trị mỉm cười lên tiếng, dù nói chuyện với ý tá trưởng, nhưng lại đặt ánh mắt mình trên người của Dục Uyển.

“dạ phó chủ tịch! sau khi kiểm tra xong...tôi sẽ báo lại cho bà biết”

Nếu sau này có cơ hội gặp được một đạo diễn phim truyền hình, cô nhất định sẽ giới thiệu cho ông ta đến gặp Lữ Trị, để lấy cảm hứng cho những vai diễn phản diện trong phim. Bộ phim đó nhất định sẽ rất thành công.

“Dịch Nam! đi thôi”

Hoắc Luật về tới nhà vẫn không loại bỏ được hình ảnh khi nãy của Dục Uyển ở bệnh viện ra khỏi đầu hấn. Thái độ và lời lẽ của cô khi đứng trước di hấn, hoàn toàn khác trước, dù có hơi xấu xược nhưng rất chân thật, không giả tạo màu mè như trước đây.

“Luật! đang suy nghĩ gì” Hoắc Khiêm từ phòng tắm bước ra.

“không có gì...chỉ là có mấy chuyện nghĩ mãi không thông, thôi bỏ đi...em đi tắm” Hoắc Luật đứng dậy rồi đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau...

Hoắc Luật bước ra từ phòng tắm, hấn nhìn thẳng lên đồng hồ đã hơn 1 h đêm, rồi nhìn sang chiếc giường bên cạnh vẫn lạnh tanh. Người nào đó đi đêm tới giờ vẫn chưa thấy về.

“thằng khỉ này...lại đi đâu nữa rồi”

Tại sân vận động cách trung tâm thành phố 10 km..

“thiếu gia! bọn họ đến rồi... tất cả đều là những người giỏi nhất”

“giới thiệu với cậu... Martin là đương kim vô địch quyền anh ba năm liền...đến từ Đức”

“Trần sư phụ, trưởng môn nhân của võ quán Vĩnh Xuân...đến từ Trung quốc”

“Hitada... cao thủ nhu thuật đến từ Nhật Bản”

“còn đây là....”

Hoắc Phi xoay người lại nhìn hàng dài những “võ lâm cao thủ” mà hấn đã tìm về, hấn quan sát từng người một. Trước giờ Hoắc Phi luôn coi nhẹ việc luyện võ, nhưng bắt đầu từ năm tiếng trước, thì suy nghĩ của hấn đã hoàn toàn thay đổi. Luyện võ là một chuyện vô cùng cần thiết, vừa tốt cho sức khỏe lại có một cơ thể cường tráng.

Quan trọng hơn, hấn không thể mãi mãi chỉ nằm dưới, hấn muốn nằm trên...

Tất cả những cao thủ từ Đông Tây Nam Bắc, từ Vĩnh Xuân quyền, Triệt quyền đạo, quyền anh, karate, nhu thuật, kiếm thuật,nói chung là tất cả môn võ nào có thể “quật” được đối phương thì hấn đều muốn học, Hoắc Phi đã hạ quyết tâm phải “đề” được người nào đó xuống.

“bổn thiếu gia muốn học hết tuyệt kỹ của các người phải mất bao lâu..” Hoắc Phi lớn tiếng.

Một hàng dài ngay ngắn đã biến mất, ồn ào xì xào, mười mấy người đến từ mọi quốc gia cụm đầu vào nhau thương lượng với người phiên dịch, con số cuối cùng mà họ đưa ra, sau 5 phút đàm phán là....

“5 năm! Thiếu gia bọn họ nói là sau năm năm thì cậu có thể thành tài”

Các sư phụ mỉm cười gật đầu nhìn Hoắc Phi, hấn cũng nhìn họ mỉm cười lại. Nhưng hàm ý trong hai cách cười này, lại hoàn toàn trái ngược.

“5 năm...các người đang giỡn mặt với bổn thiếu gia hả” Hấn rống giận, rồi túm lấy cổ áo người phiên dịch.

“thiếu gia...5 năm... là bọn họ nói, chứ không phải tôi nói “ Người phiên dịch rung rẩy nhìn hấn.

Hoắc Phi ném người phiên dịch xuống dưới đất.

“ngươi nói với bọn họ...1 tháng, là kì hạn mà bổn thiếu gia cho họ...nếu không xong thì cả đời này bọn họ đừng mong được trở về nước”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nhắc mông lên

“chúng ta hãy chọn nơi khác, chỗ này không được đâu...”

“sao lại không được...chỗ này là thích hợp nhất, chúng ta sẽ làm nó ngay tại đây”

“nhưng mà... lỡ có ai đó nhận ra chúng ta thì...thì...”

“bình tĩnh lại đi...tôi biết đây là lần đầu tiên của anh nên có chút ngượng ngùng... nhưng hãy tin tôi, sau ngày hôm nay anh sẽ thấy nó rất là tuyệt”

“nhưng mà...”

“không nhưng nhị gì nữa...nhắc mông lên”

“tiểu thư...”

“nhắc mông lên...”

Chỉ có âm thanh mà không có hình ảnh, thật khiến người ta hại não vì quá tò mò không biết chuyện gì đang diễn ra bên trong chiếc xe đó.

Họ chỉ có thể dựa vào những gì mình nhìn thấy và nghe được để tượng tượng ra cảnh tượng bên trong xe, nhưng lâu lâu lại có tiếng động phát ra, đi cùng là hình ảnh chiếc xe cứ “nhấp nhò” lên xuống. Như khích lệ họ đang đi đúng hướng, cứ thế mà phát huy. Tưởng tượng thỏa sức bay cao và bay xa....

“Á..a..!!!”

Tiếng hét của người phụ nữ bắt đầu vang ra khỏi xe.

“xin lỗi...xin lỗi...”

Tiếng người đàn ông cuồng cuồng xin lỗi.

“hu...u...!!! đau chết tôi mất...đừng có nói xin lỗi nữa, mau lấy nó ra nhanh lên, tôi không thể chịu nổi nữa...hu..hu...”

“Dạ...! Dạ...”

Trong khi hai người đó không biết đang làm gì trong xe, thì bên ngoài giữa quần trường trung tâm thành phố, mấy trăm con mắt của người đi đường đang nhìn vào họ.

“mẹ ơi! Sao chiếc xe đó cứ lắc lư vậy...” Một đứa trẻ hiếu kỳ chỉ tay vào chiếc xe phía trước.

“không được nhìn, đi thôi con”

Bà mẹ cuồng cuồng lấy tay che mắt cậu bé, vội vàng kéo đi. Nhưng vẫn còn kịp để xoay người nhìn chằm chằm vào chiếc xe với đôi mắt kỳ thị khó chịu.

100% là có người muốn thử cảm giác mạnh, thích chơi trò XYOX ngay trong xe. Nhưng ở bãi đỗ xe thì quá thường vì thiên hạ họ đã làm, muốn đặc biệt hơn nên chọn quần trường thành phố. Đó là ý kiến chung của đại bộ phận người qua đường dựa vào những gì mà họ tưởng tượng ra này giờ. Bà mẹ trẻ vừa rồi là đại diện cho 100% đại bộ phận nói trên.

Chính vì vậy, khi đôi nam nữ từ trong xe bước ra, đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.

“hu...u...!!! ngón tay của tôi...sưng hết rồi...”

“xin lỗi tiểu thư...xin lỗi tiểu thư, là tôi bất cẩn...lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn”

Quay trở lại 5 phút trước, lúc Dục Uyển nói câu “nhắc mông lên”. Ý bảo Dịch Nam bước xuống xe, nhưng lúc đó trên đùi hắn đang tạm trú hai cái vali đồ 30kg. Dịch Nam muốn đứng dậy thì trước tiên phải đặt cái của nợ này xuống. Ngó tới ngó lui, thì khoảng trống giữa hai người họ là thích hợp nhất.

Dịch Nam vừa đặt hai cái va li xuống, thì cùng lúc Dục Uyển chống tay đứng dậy, nhưng tay chưa kịp nhắc lên thì 30 kg đã đè xuống, “thằng đó nhìn cũng được”

“Phải! nhưng con nhỏ bên cạnh xấu không thể tả, xấu như vậy mà cũng nuốt được, tao thật phục nó sát đất”

“.....”

“có phải là hai người đó”

“đúng vậy! là họ bước ra từ cái xe đó”

“....”

“khách sạn ở ngay phía trước...thật không hiểu bọn trẻ thời nay nghĩ gì”

“đi thôi bà ơi...chuyện của thiên hạ hơi đâu mà quan”

.....

Dịch Nam ngăn người trước thái độ quan tâm đặc biệt của mọi người, dù không đích danh nói thẳng tên “Dịch Nam” và “Dục Uyển” nhưng ánh mắt và ngón tay của mấy người này đang nhắm về phía hắn. Khổ một nỗi, hắn hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Tiểu thư! có phải họ đang nói đến chúng ta không”

Lúc Dịch Nam nhìn sang thì không thấy người đâu.

Dục Uyển cùng bác tài xế đang khiêng mấy cái vali còn lại trong xe xuống đất, sau khi lôi hết gần cả chục cái vali ra ngoài thì cô cầm cái loa phát thanh lên, nhắm thẳng đài phun nước.

“tiểu thư! cô định làm thật sao” Dịch Nam chạy đến ngăn lại.

“đúng vậy” Dục Uyển mỉm cười đẩy tay Dịch Nam ra.

Sau khi trải tấm thảm lên đất, Dục Uyển mới mở vali và đổ xuống hết những thứ có bên trong ra, tiếp theo chính là cầm cái loa lên...

“giá rẻ bắt ngờ đại hạ giá đây...”

“Prada, Hermes, Gucci, Chanel...hàng hiệu giá rẻ đây, chỉ có duy nhất ngày hôm nay, mọi người mau lại xem...mau lại xem đi...”

Hóa ra việc mà Dục Uyển muốn làm chính là đem thanh lý hết tất cả những món hàng hiệu trong tủ quần áo của Dục Cô.

Cùng lúc đó, cùng một địa điểm, ở tại phía đối diện đài phun nước ...

Đế vương.

“Á...a...!!!”

Hoắc Phi hét thất thanh, quay sang trừng mắt nhìn tên thủ phạm vừa ấn mạnh ngón tay vào khuôn mặt bầm tím của hắn.

“này điên hả..” Hoắc Phi hét lớn tiếng vào mặt Bạch Ngạn Tổ, rồi hất tay hắn ra.

“là bầm thật sao...” Bạch Ngạn Tổ tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Trong phòng mọi người đều tỏ ra thờ ơ với câu hỏi vừa rồi của hắn. Bạch Ngạn Tổ chỉ có thể tự mình nghiên cứu. Nhớ lại biểu cảm trên gương mặt Hoắc Phi khi này rất chân thật, âm thanh nghe cũng không phải là giả, vậy chắc chắn là đau thật rồi.

“kẻ nào làm, là ai đánh mày...”

Hoắc Phi không muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra ở khách sạn ngày hôm qua nên không có tâm trạng trả lời Bạch Ngạn Tổ.

Hắn im lặng, Bạch Ngạn Tổ nhìn sang chỗ Hoắc Luật và Hoắc Khiêm.

“không cần nhìn tao, tao cũng như mày” Hoắc Khiêm lên tiếng trước khi được hỏi.”tối qua lúc về nhà thì mặt nó đã như vậy, tao có hỏi nhưng nó không nói ...mày nghĩ có phải nó bị đánh đến não hư luôn rồi không” Hoắc Luật lên tiếng.

Đúng là có mùi mờ ám ẩn hiện đâu đó quanh Hoắc Phi, ánh mắt của hắn đang nói lên điều đó. Máu thám tử dư thừa của Bạch Ngạn Tổ bất thành linh bộc phát. Hắn đưa tay vuốt cằm, rồi đi đi lại lại trong phòng. Sau cùng, là xoay người 1 góc 90 độ để tạo dáng.

“tao nghĩ... chỉ có một lý do duy nhất để giải thích cho chuyện này...”

“là sau khi bị đánh, nó phát hiện bản thân có cảm tình đặc biệt với kẻ đã đánh mình, nên mới ra sức bảo vệ họ...gần đây báo chí cũng có đề cập, nhiều con tin sau khi được cứu thoát vẫn không chịu khai ra diện mạo kẻ bắt cóc còn muốn bảo vệ họ...cái đó gọi là hội chứng...Stockholm... tao nghĩ trường hợp của mày cũng giống như vậy”

“Bốp...!!!”

Để tán thưởng cho suy luận có tính logic của Bạch Ngạn Tổ, phần thưởng là một chiếc gối đệm được ném thẳng vào mặt hắn, và người trao phần thưởng là Hoắc Phi.

“tào lao! mày đang viết tiểu thuyết hả”

“vậy mày nói đi...ai đánh mày, cần gì phải ra về thần bí như vậy” Bạch Ngạn Tổ lên tiếng, rồi cầm ly rượu lên uống một một hơi

“nếu tao nói người đó là Dục Uyển, mày có tin không”

Rượu vừa mới nuốt vào đã bị sặc ra, không giữ được giọt nào mà bay thẳng vào mặt Hoắc Phi.

“Mày nói người đánh mày là Dục Uyển”

“Phải...” Hoắc Phi gắng gượng để bình tĩnh, hắn lấy khăn tay ra, lau hết rượu dính trên mặt.

Theo như hiểu biết của họ thì Dục Uyển là đứa chưa từng luyện võ, nên không có khả năng đã thương được Hoắc Phi. Hơn nữa, trước giờ người Dục Uyển sợ nhất chính là Hoắc Phi, tránh mặt hắn còn không kịp, không lý nào lại tự mình đi rước về phiền phức.

Nói tóm lại...

“Không thể nào...!!! “

Bạch Ngạn Tổ, Hoắc Luật, Hoắc Khiêm đồng thanh lên tiếng, xem đó như một cách chống chế cho qua chuyện của Hoắc Phi.

“thôi bỏ đi, tao biết mọi người sẽ không tin” Hoắc Phi bật người dậy đi ra cửa.

Lúc này....

“mở cửa ra...tao bảo tụi bây mở cửa ra” Bên ngoài lại có kẻ đập cửa và la hét ầm ĩ.

“Trư tổng! ông say lắm rồi, để tôi đưa ông về phòng, căn phòng này ông không thể vào”

“mày tránh ra...bọn nó có tiền, ông đây không có tiền sao”

Trư tổng đẩy tiếp viên ra, rồi tiếp tục giơ chân đập vào căn phòng.

“mau ra đây, nếu không tao đập nát cánh cửa này..chắc chắn là tụi bây đang giấu cô ta....Marina! cô mau ra đây cho tôi...Marina”

“Rầm.m...!!!”

Hoắc Phi bất ngờ mở cửa ra, Trư Tổng chân vẫn đang đá vào cửa, mất thân bằng mà ngã sập xuống đất.

Ông ta từ từ mò dậy, đôi mắt say lơ đãng nhìn khắp căn phòng...

“sao không có...Marina đâu, mày giấu cô ta đâu rồi hả” Trư tổng xoay người lại túm lấy cổ áo của Hoắc phi, xiết chặt.

“buông tay ra...” Hoắc Phi khó chịu hất tay ông ta.

“mày dám ra lệnh cho ai hả...thằng ranh con”

Ông ta giơ tay muốn đâm vào mặt Hoắc Phi, thì từ phía sau Hoắc Luật lại giữ chặt lấy tay của lão, rồi kéo ra ném xuống đất.

“Trư tổng! sao ông lại chạy đến đây rồi...”

Từ ngoài cửa một thiếu nữ tuổi đôi mươi xinh tươi bước vào, áo đầm trễ ngực, lộ bờ vai thon gọn gợi cảm và bầu vú căng tròn cứ nảy nảy ra ngoài, theo từng cái uyển chuyển lắc hông của cô ta.

“bà chủ Dương! cô đến rất đúng lúc, Marina đâu ...tại sao ôi uống gần hết rượu trong quán, mà cô ta vẫn không ra tiếp tôi hả...”

Ông chủ Trư lão đảo, đi tới trước mặt của Phi Yến. Cái đầu thì gật lên gật xuống, đôi mắt cứ lim dim mở không nổi, nhưng vẫn còn tỉnh táo nhận ra người trước mặt là bà chủ của Đế Vương, Dương Phi Yến.

“Ông chủ Trư! ông cũng biết quy định của Đế Vương là không tiếp khách trước 7h tối, ông xem...mới có 6h, vì ông là khách quen nên chúng tôi mới để ông vào quán, còn Marina...giờ này chắc chị ấy còn chưa dậy” Phi Yến khóe léo lên tiếng.

“bà chưa mở cửa, vậy còn nãy thằng này thì sao”

“họ cũng như ông đều là khách quen của quán” Phi Yến mỉm cười nhìn ông ta.

“tôi không biết...tôi cho cô 15 phút, phải gọi Marina đến đây, nếu không tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa”

“được rồi, ông cứ quay lại phòng...tôi sẽ gọi điện cho chị ấy đến ngay”

“Tiểu Hàn! Dẫn Trư tổng về phòng”

“ạ! bà chủ”

Sau khi đuổi được ông ta, Phi Yến mới bước tới cạnh Hoắc Phi...

“Thiếu gia! ông ta có làm gì cậu không”

“những người khách như vậy sau này không cần tiếp nữa” Hoắc Phi khó chịu nhìn Phi Yến, rồi đi lướt nhanh qua người cô.

“ạ! em biết rồi...sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa, cậu đi thông thả”

Lúc trong phòng không còn ai, Phi Yến mới cầm điện thoại lên gọi cho người tên Marina.

“Phi Yến! có chuyện gì vậy”

“chị đang ở đâu, ông chủ Trư đến tìm chị..”

“Chị đang ở...Ê...cái túi xách đó là tôi xí trước, không được giành ...Phi Yến, chị đang bận... lát nữa sẽ gọi lại cho em sau.”

“Marina...Marina...!!!”

Phi Yến còn chưa nói xong thì người kia đã ngắt máy, cô nghe mà không hiểu gì cả.

“chuyện này là sao...chị ấy đang ở đâu...”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hải thật, đây là lần đầu tiên có đứa dám đòi tiền tao

Trước cửa Đế Vương hai chiếc Ferrari và BMW đã mở cửa chờ sẵn...

“mày không định nói thật sao”

“tránh ra...nếu không muốn tao đánh mày”

Bạch Ngạn Tổ vừa sắp lại gần thì Hoắc Phi giờ nắm đầm lên dọa. Chưa bao giờ hắn thấy bất lực và muốn đánh Bạch Ngạn Tổ như lúc này, nói thật mà không tin, còn bảo hắn nói cái gì nữa chứ.

“hiểu rồi...” Bạch Ngạn Tổ lùi sau ba bước, giơ tay đầu hàng.

“nó bị gì vậy, sao lại tức giận với tao” Ngạn Tổ nhìn sang chỗ Khiêm Luật hai người, người thì cười kẻ thì nhúng vai, có trời mới biết. Hoắc gia đúng là toàn những người khó hiểu.

Lúc Hoắc Phi chuẩn bị bước lên xe thì nghe thấy một giọng nói...

“hàng hiệu đại hạ giá đây, mọi người mau lại xem”

“giày dép, túi xách, quần áo tất cả đều là hàng hiệu chưa tháo mặc, có bảo hành Hermes từ 3 ngàn đô chỉ còn ba triệu...Gucci, Chanel...loại nào cũng có...mau nhanh chân”

Càng nghe càng thấy quen, ba anh em họ Hoắc cố gắng “căng” mắt ra nhìn người con gái đang đứng trên đài phun nước ở giữa đám đông là ai. Giọng nói thì đã giống đến 90%, nhưng người này không thể nào xuất hiện ở đây với cái bộ dạng này được.

Chỉ là cái bút đồ trên mặt đó, ba anh em họ đã nhìn suốt mười 12 năm, không thể nào lẫn với ai được. Chính là nó...

“bọn mày có cảm thấy giọng nói này rất giống với...”

Lúc Bạch Ngân Tổ còn đang phân vân thì ba anh em họ Hoắc đã băng qua đường, đi thẳng về phía đối diện.

Cùng lúc đó thì hướng 3h, cũng đang có một đám người áo đen đi tới. Tạm gọi là đầu gấu. Thứ mà thằng đàn em nhìn đến có lẽ là sắp tiền giấy trên tay của Dục Uyển, còn thứ mà thằng đàn anh nhìn thì cao cấp hơn.

Chính là chiếc eo nhỏ nhắn, cặp mông tròn trịa và đôi chân thon dài nuột nà trắng không tí vết của cô.

“đại ca! con nhỏ đó dám bày hàng ở đây mà không xin phép anh, để em qua đó xử nó” Tên đàn em vừa đi đã bị đàn anh kéo lại.

“tao có bảo mày làm sao” miệng nhai lép nhép kẹo cao su, còn đôi tay từ xa đang thử đặt trên hai cặp mông căng tròn nhựa sống của Dục Uyển, phỏng đoán size của nó là bao nhiêu.

“đổi xử với phụ nữ phải thật nhẹ nhàng, mẹ mày không có dạy mày sao...đặc biệt là phụ nữ đẹp càng phải nâng niu họ”

“đại ca! sao anh biết nó đẹp, lỡ nó xấu như quỷ thì sao”

“Bốp...!!!!”

Đàn anh thẳng tay đập vào đầu của đàn em, tức giận chửi tục...

“Thằng ngu! một người có thân hình tuyệt đẹp như vậy, không thể nào xấu được...nếu không, đó chính là tội ác của tạo hóa...mày hiểu không..”

“dạ em hiểu rồi, giờ thì mình làm gì đại ca”

Đàn anh nhếch miệng cười rồi phun kẹo cao su xuống đất, chỉnh lại cổ áo, đi thẳng đến chỗ của Dục Uyển.”tránh ra...tránh ra..”

Đám đàn em hô hào khí thế, dọn đường cho Tiêu Đại đi vào diện kiến người đẹp. Những chị em gái xung quanh nhìn thấy Tiêu Đại sợ vãi cả hồn, ném hết mấy cái túi xách xuống đất và chạy mất tâm.

“Đại Đầu...”

“Đại Đầu..đến...nhất định có chuyện...chạy thôi...”

Con bà nó, nghe xong mà muốn chửi tục. Tên hần là Tiêu Đại nghe oanh liệt làm sao, cũng rất là dễ nhớ nhưng cứ thích lòi cái tên cứng com của hần ra mà gọi. Đáng trách nhất là ba mẹ hần, tại sao sinh hần ra có cái đầu to gấp đôi người thường nên làm hần chết luôn cả tên.

“Marina! Trùng hợp thật ...” Tiêu Đại mỉm cười.

Cô gái vừa lướt nhanh qua người hần, liền đứng hình, không dám bước tiếp. Marina cô gái sở hữu mái tóc xoăn vàng óng ả và đôi mắt xanh biếc, từ từ xoay người lại.

“Ha..a...!!! anh Đại, trùng hợp thật...sao lại gặp anh ở đây...”

“ha...a...!!! trùng hợp thật... tiền lãi tháng này thì sao...đã trễ mất 10 ngày, cô tính quyết luôn”

“anh Tiêu Đại! chỉ có mười ngày, anh gấp làm gì...Marina này có khi nào không trả đủ cho anh đâu...” Marina bước tới vỗ về vào ngực hần, vuốt ve từ trên xuống.

“vậy khi nào thì cô mới chịu trả” Con nóng của Tiêu Đại nguội dần rồi biến mất.

“tối nay... anh và mấy anh em đến Đế Vương, tôi sẽ chiêu đãi mọi người”

Với cái nháy mắt đưa tình và một nụ hôn gió, Marina đã an toàn rồi đi.

“Anh Tiêu Đại! hẹn gặp anh ở Đế Vương...chụt”

Bọn đàn em của Tiêu Đại thì lác đác, con búp bê Tây Phương này là một nhân vật vô cùng nổi bật trong danh sách nợ của họ, luôn đứng đầu TOP trong những con nợ lâu năm khó đòi, tháng nào cũng đóng trễ, đã vậy rồi, tiền lãi còn không khi nào đưa đủ. Nhưng hết cách, đại ca lại thích con búp bê Tây Phương này quá đi mà, khi yêu con người ta luôn mù quáng, đó là lời của một bài hát rất nổi tiếng mà họ quên tên, và quên luôn cả nhạc sĩ và ca sĩ nào đã thể hiện bài hát đó, chỉ biết mỗi khi say đại ca đều hát bài này.

Thật sự là sai, rất sai. Tiêu Đại không hề có chút hứng thú nào với Marina, đơn giản là trong số tất cả con nợ chỉ có Marina gọi hần là anh “Tiêu Đại”. Nghe xong mà mất từ trong ra ngoài.

“5 triệu... nếu anh đã quen với chị ta, thì hãy thay chị ta trả tiền cái túi xách vừa rồi”

“Tiểu thư! mình đi thôi” Dịch Nam lo sợ bước tới kéo Dục Uyển về, vì hắn nhìn thấy mọi người tỏ ra sợ sệt trước Tiêu Đại, nên nghĩ người này không phải là thiện nam tính nữ, nên tránh xa là tốt nhất.

“Dịch Nam! anh tránh ra...”

Tâm hồn đang lâng lâng thì người liền đơ ra, khi Tiêu Đại trực diện nhìn thẳng vào Dục Uyển, tượng đài trong lòng hắn vừa xây xong đã sụp đổ. Ba mẹ ơi, chưa bao giờ hắn nhìn thấy một người phụ nữ nào có khuôn mặt dị hình như vậy, cái bốt đồ đồ từ đâu mọc ra...”Đại ca! đây đúng là tội ác của tạo hóa...” Tên đàn em kẻ sát vào Tiêu Đại, nói khê.

Tiêu Đại liền lạnh cả sống lưng, da gà nổi hết khi nghĩ đến vừa nãy hắn lại nổi lên hứng thú với một đứa xấu xí như Dục Uyển.

“Con bà nó! mày bày hàng bán ở địa bàn của ông, ông còn chưa thu tiền mày lại đòi ngược lại ông...muốn chết hả con ranh”

“cái túi xách mà chị ta mang đi vẫn chưa trả tiền, anh là người quen của chị ta...chị ta đã đi mất, không đòi anh thì tôi biết đòi ai”

Trước bá khí của Tiêu Đại thì ngạo khí của Dục Uyển không kém, cô liếc mắt nhìn xuống Tiêu Đại.

“ha..a...!!! hài thật, đây là lần đầu tiên có đứa dám đòi tiền tao...nói cho mày biết, ông đây đi mua đồ chưa bao giờ phải trả tiền” Hắn ngẩng đầu lên nhìn cao, mẹ nó, con gái gì mà cao như cây tre, làm ông mới cả cổ.

“ha..a...!!! hài thật....đây là lần đầu tiên tôi nghe nói có người mua đồ không phải trả tiền, nói cho anh biết, cái túi xách đó dù muốn hay không...anh cũng phải trả tiền”

“tao không trả thì sao...con ranh lão toét, mày sẽ làm gì tao” Tiêu Đại bước gần Dục Uyển, túm lấy cổ áo cô kéo xuống, còn lớn tiếng thách thức.

“muốn biết tôi sẽ làm gì anh sao...” Dục Uyển mỉm cười.

Tay phải ta nắm tay áo của Tiêu Đại ghì xuống, tay trái kéo bông vai hắn lên cao, lúc Tiêu Đại nghiêng người vì mất thân bằng, thì cô đưa chân phải ra quét mạnh vào đầu gối của Tiêu Đại.

Ăn điểm là chỗ này đây...

“Bốp!!!”

Cô quăng mạnh Tiêu Đại về phía sau.

Một đòn quật ngã Judo siêu nhanh, siêu đẹp mắt. Tiêu Đại đã nằm sấp xuống đất chưa tới 4 giây. Hắn lồm cồm bò dậy, tức giận xông thẳng vào Dục Uyển như một con trâu điên, muốn húc vào người cô.

“Zá..a...!!!”

Dục Uyển đưa tay ra chế ngự lấy đầu hắn, xoay vòng. Tay đâm chân đá nhưng chỉ là đánh vào không trung. Lúc hắn còn đang “chao đảo” đếm những vì sao trước mặt, thì Dục Uyển lại động thẳng vào mặt Tiêu Đại, hu..u.., chiếc mũi đáng tự hào này là ưu điểm duy nhất mà hắn có.

Mấy tên đàn em cũng đã sớm lao vào cuộc, nhưng Dục Uyển lại dọn sạch sẽ họ trong nháy mắt, cũng không đổ một giọt mồ hôi nào. Trước sự kinh ngạc, thần phục của mọi người và Dịch Nam.

“Bốp!!! Bốp...!!! tiểu thư! giỏi lắm...”

“đánh hay lắm..”

Dục Uyển ném người cuối cùng xuống đất, rồi bước đến chỗ của Tiêu Đại, kéo hắn ngồi dậy.

“10 triệu...trả không”

“cái gì mà 10 triệu...không phải nói là 5 triệu sao” Tiêu Đại giật bắn cả người, trước giờ hắn cho vai nặng trĩu, chỉ có hắn cắt cổ người ta, chứ chưa bao giờ bị người ta cắt cổ.

“5 triệu là khi nãy, còn bây giờ thì...1...3...5...10 phút rồi...đương nhiên là phải khác” Dục Uyển lướt nhìn đồng hồ trên tay của Tiêu Đại.

“anh có muốn đưa hay là không” Dục Uyển đưa tay lên, cuộn thành nắm đấm rồi...

“đưa..ông đây đưa hết”

Con bà nó, lại còn cao hơn cả ông đây. Tiêu Đại bầm bụng, vì muốn yên thân rồi khỏi đây nên móc bóp ra đưa cho Dục Uyển.

“cám ơn nha! Lần sau nhớ lại ủng hộ” Dục Uyển mỉm cười vẫy tay chào với Tiêu Đại.

Tiêu Đại và đàn em của hắn như tướng bại trận mình đầy thương tích, lùi thui đi lướt qua người của bốn anh chàng đẹp trai đang đứng yên như tượng.

“đại ca! sao anh không đi”

“mày có thấy thẳng mặt trắng đỏ nhìn rất quen mặt...”

Người mà Tiêu Đại đang nói đến chính là Bạch Ngạn Tổ, thái tử gia của giới Hắc đạo mà Tiêu Đại cũng không nhận ra, đây có thể là nguyên nhân, tại sao lẫn lộn giang hồ suốt nhiều năm nhưng hắn không thể nào thăng chức, cứ mãi làm tên tén riu chạy việc vặt cho mấy lão đại.

Cuối cùng ông trời đã lấy lại công đạo cho hắn. Hoắc Phi có cảm giác như nỗi oan đã được rửa sạch, và hắn được tòa phán là vô tội.

“Tội bây cũng nhìn thấy đúng không..”

Bạch Ngạn Tổ sững sốt không tin vào những gì đã diễn ra trước mắt hắn khi này, Dục Uyển yếu đuối mà hắn từng biết đây sao. Không thể nào...

“Khiêm! Anh nghĩ sao về chuyện này” Hoắc Luật nhìn sang Hoắc Khiêm.

“rất đáng để tò mò...”

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười nhìn về phía Dục Uyển, rồi nhấc điện thoại lên.

“Alô!”

“Viện trưởng Lương, tôi có chuyện cần chú giúp đỡ”

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lữ Trị! Bà bảo tôi phải xử lý bà thế nào đây

Hoắc gia- Thư Phòng.

Một bầu không khí trầm lắng và im lặng. Mặc dù trong phòng hiện có nhiều hơn hai người nhưng không ai lên tiếng.

Người thì cúi mặt, kẻ lại ngồi im không động đậy. Và tình trạng này đã kéo dài hơn 10 phút.

“Ừm.m.!!!”

“Áh.h.!!!”

Quên mất, suốt 10 phút trôi qua thì đây là thứ duy nhất trong phòng chuyển động và phát ra âm thanh. Đó là màn hình tivi trước mặt của Hoắc Nghị.

“đừng mà...không. muốn ..không... muốn...á..a..!!!”

“vậy thật ra là mày muốn hay là không” Hắn tà ác mỉm cười, trước khuôn mặt đau đớn của người bên dưới.

“Không...ng. muốn...!!!”

Sau khi Hoắc Khiêm đem dục vọng rút ra khỏi người Dục Uyển, thì Hoắc Phi đã thế chỗ lấp đầy. Hành động của hắn còn cuồng dã mạnh bạo hơn gấp mấy lần của Hoắc Khiêm và Hoắc Luật khi này.

“Áh...h...h...!!!”

Lần này không biết là lần thứ mấy hắn ra vào trong Dục Uyển, lần nào cũng khiến cô chết đi sống lại. Cho nên dù Dục Uyển không ý thức được, cơ thể vẫn sợ hãi trước hắn.

Trong lúc Hoắc Phi đang hành sự, thì hai ông anh kia vẫn không để cô được yên thân. Luân phiên đem dục vọng của họ chôn sâu vào miệng của Dục Uyển.

“Ừm...m...!!!”

Âm thanh càng sống động, hình ảnh càng rõ nét, thì đôi mày của Hoắc nghị lại càng chau. Hai mắt của ông ta đỏ ngầu và đôi tay xiết chặt vào thành ghế. Biểu hiện này cho thấy...

Là ông ta đang rất tức giận.

Hoắc Nghị không nghĩ đến tuổi này rồi, lại ngồi trong phòng xem phim AV, mà nhân vật chính là những đứa con của ông. Dù chỉ mới xem đến phút thứ 10 nhưng Hoắc nghị đã không còn kiên nhẫn để xem tiếp. Ông cầm cái remote lên ấn nút tắt rồi xoay ghế lại, nhìn người phụ nữ già đang khóc lóc dưới sàn. Thím Từ, người làm lâu năm ở Hoắc gia.

“ngoài bà và nhị phu nhân, còn ai nhìn thấy cuộn phim này” ông ta lên tiếng

“Hu...u...!!!! lão gia, lúc tôi tìm thấy cuộn phim đã muốn giao cho ông, nhưng vì nhị phu nhân... tôi là bị ép buộc, lão gia...”

Thím Từ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hoắc Nghị mà khóc bù lu bù loa, còn lếch đến chỗ của ông ta cầu xin.

“tôi hỏi bà lần nữa...ngoài bà và nhị phu nhân ra có ai khác nhìn thấy cuộn phim này”

Thái độ của Hoắc Nghị đã không còn kiên nhẫn như trước, ông ta nhấn mạnh từng lời nói. Thím Từ sợ hãi lập tức nói ngay.

“chỉ có tôi và nhị phu nhân... không còn ai khác...hôm đó sau khi chuyện xảy ra, nhị phu nhân bảo tôi vào dọn sạch sẽ căn phòng đừng để ai nghi ngờ, lúc tìm thấy cuộn phim tôi đã giao cho nhị phu nhân”

“chính nhị phu nhân bảo bà đem những tấm hình này giao cho ký giả” Hoắc Nghị giận dữ cầm những tấm hình, lẫn những tờ báo liên quan, ném xuống đất trước mặt thím từ.”đạ phải, chính là những tấm hình này”

Bạch gia cũng vì những tấm hình này nên mới từ hôn, lúc nhìn thấy nó ông cũng chỉ lướt nhìn qua. Vì ông không bao giờ ngờ ba thằng con trai của mình lại đóng một vai không hề nhỏ, là nam chính trong tấm hình.

Hoắc Nghị còn nhớ lúc Lữ Trị lời Dục Uyển đến trước mặt ông, bà đã khẳng định giữa chúng không xảy ra chuyện gì. Bởi vì bà ta đến kịp lúc nên ngăn chặn được hành động xấu xa của Dục Uyển.

Lữ Trị! Bà to gan lắm, dám qua mặt luôn cả tôi.

“còn về cuộn phim...cũng là nhị phu nhân bảo bà giao cho toà soạn”

Nếu không phải chủ biên tập nể sợ thế lực của Hoắc gia. Sau khi xem xong cuộn phim đã giấu nhem đi và giao cho ông. Thì chuyện mất mặt này đã sớm được công bố ra ngoài, Hoắc gia trở thành trò cười cho cả thành phố.

“lão gia! chuyện này không liên quan đến nhị phu nhân, là tôi đã sao lại một bản khác làm của riêng”

“Hu...u...!!! tất cả là do lão chồng nhà tôi, ông ta mượn tiền của bọn cho vay, nếu không trả.... bọn chúng sẽ bắt cháu gái của tôi đi”

“Hu...u...u!!! tôi cũng là hoàn cảnh ép buộc, xin ông tha cho tôi lần này này...lão gia”

Hoắc Nghị lạnh lùng không hề nhìn đến, ông ta ngồi xuống ghế..

“đưa bà ta ra ngoài, tôi không muốn thấy bà ta xuất hiện ở Hoắc gia”

“Hu...u...!!!! lão gia, ông đừng đuổi tôi mà...lão gia....”

Thím Từ rời khỏi phòng thì không gian đã im lặng. Hoắc Nghị mệt mỏi ngã lưng xuống ghế.

Tranh chấp giữa những phụ nữ trong nhà ông không muốn quan tâm, nhưng lần này Lữ Trị đã chơi quá nặng tay, dám đem cả danh dự của Hoắc gia ra đánh cược.

“Lữ Trị! Bà bảo tôi phải xử lý bà thế nào đây”

Giữa một buổi chiều mát mẻ và công viên đẹp đẽ như lúc này, thì việc xếp lại những tờ giấy bạc đang chen chúc trong túi là chuyện làm cho người ta cảm thấy vui vẻ nhất.

Đó cũng là tâm trạng lúc này của Dục Uyển, cười không khép được miệng, khi mà những con số cứ tăng dần và tăng dần..

“hai mươi...ba mươi...bốn mươi...năm mươi...sáu mươi...bảy mươi”

Nhưng đáng tiếc, số tiền bán được chỉ dừng lại ở con số bảy mươi. Nụ cười của Dục Uyển không giữ được lâu và chuyển sang vẻ mặt lo lắng. Vì cô đang nghĩ đến số tiền viện phí còn thiếu của mẹ Dịch Nam và lời thách đố với Lữ Tri.

Dịch Nam Từ xa đi tới, trên tay cầm theo hai ly nước. Đã gián đoạn tâm tư của cô.

“Tiểu thư! nước của cô”

“cảm ơn”

Trong lúc Dục Uyển uống nước say sưa, thì Dịch Nam lại ngồi xuống bên cạnh, hẩn chăm chú nhìn vào cô.

Bảy năm không phải là một khoảng thời gian ngắn, Dịch Nam cho rằng mình đã hiểu hết con người của Dục Uyển, thì hiện tại hẩn lại cảm thấy xa lạ. Không hào sảng thành tính, không độc mồn độc miệng, không tỏ thái độ hống hách kên kiệu, còn giúp đỡ hẩn vô điều kiện. Nếu so với con người của nửa tháng trước là hoàn toàn khác xa.

“ừc...ừc....!!!”

Hồ hết và vận động suốt cả buổi chiều, cổ họng rất là khô nên vừa cầm ly nước trên tay, Dục Uyển đã không khách sáo uống một hơi dài. Cũng có phát ra một số âm thanh “ừng ừc” không tế nhị, thật quá xấu hổ.

Bởi vì ánh nhìn của Dịch Nam, cô nghĩ mình tiết chế lại, không để phát ra âm thanh. Nhưng cho dù cô uống nước trong im lặng, thì hẩn vẫn cứ nhìn. Nếu nói bộ dạng uống nước của mình quyến rũ động lòng người, thì cho xin đi, chuyện đó không bao giờ xảy ra.

“Dịch Nam! có phải trên mặt tôi dính thứ gì...” Dục Uyển không kiên nhẫn để suy đoán trong đầu Dịch Nam nghĩ gì nên lên tiếng hỏi thẳng.

“không có gì” Hẩn giựt mình ,xấu hổ xoay mặt đi nơi khác.

Dục Uyển cũng nghĩ là vậy, ngoài trừ cái bết đỏ dính trên mặt mình. Cô nghĩ mình không còn thứ gì đáng để cho người ta nhìn nhưng đó là với người lạ. Còn Dịch Nam đã theo cô suốt nhiều năm, thì cái bết này đã không còn lạ gì mới phải.

“nhất định là có chuyện gì, nếu không anh đã không nhìn tôi như vậy...” Dục Uyển cứ nằng nặc muốn biết, Dịch Nam bị ép phải mở miệng.

“tôi chỉ cảm thấy..tiểu thư đã thay đổi, cô và trước đây như hai con người khác “

Khác là điều đương nhiên, bởi vì cô vốn không phải là Hoắc Dục Uyển thật.

“vậy...như thế nào mới là tôi trước đây, có phải như bây giờ “

Dục Uyển bắt đầu xích lại gần Dịch Nam, càng xích càng gần, dựa sát vào người hẩn, còn đưa tay vuốt ve một bên mặt và nhìn Dịch Nam đắm đuối.

“anh thích tôi của hiện tại hay là của trước đây hơn...Dịch Nam.” Ngón tay của Dục Uyển xoay tròn xoay tròn trên miệng của Dịch Nam, và hơi thở phả vào tai hẩn.

Khi hai cánh môi mềm mềm của Dục Uyển chạm vào vành tai của Dịch Nam, làm toàn thân hẩn đông cứng và không dám nhúc nhích. Nhiệt độ cơ thể cũng tăng dần theo độ đỏ trên mặt.

Không thể mãi ngồi yên, Dịch Nam bật người dậy...

“Tiểu thư! để tôi đi mua nước cho cô uống”

Dục Uyển nhìn ly nước vẫn còn đầy trên tay mình và bộ dáng lúng túng lúc bỏ chạy của Dịch Nam mà không nhịn được cười.

“ha..a...!!!”

Cô phát hiện ra, chọc cho Dịch Nam đỏ mặt là một thú vui mới có thể khai thác khi cô cảm thấy buồn chán. Vì hẩn quá đáng yêu.

Cách đó không xa...

“cũng không có gì khác...vẫn lẳng lơ như trước đây, có phải tụi bây đã quá đa nghi” Bạch Ngạn Tô lên tiếng

Lúc hẩn xoay người lại đã không thấy hai người kia đâu, chỉ còn mỗi Hoắc Phi. Với một khuôn mặt tối sầm, không chút hào quang.

“còn đứng yên làm gì...mà không ra tay”Hoắc Phi hét lớn tiếng vào đám thù hạ phía sau hẩn.

“Dạ! thiếu gia”

Bọn thủ hạ lập tức đi đến chỗ của Dục Uyển đang ngồi, và hành động theo kế hoạch...

Bạch Ngạn Tổ cho là Hoắc Phi rất nôn nóng muốn biết thật giả, nhưng không ai rõ hơn Hoắc Phi. Lúc này hắn chỉ muốn bẻ gãy đôi tay của Dục Uyển, không phải, mà phải là bẻ gãy từng ngón một, để cô sau này không thể dùng nó để vuốt ve những thằng đàn ông khác.

Còn nụ cười xấu xí đó nữa, gần gũi với thằng khác vui đến thế sao. Hoắc Phi tức giận đập tay lên cây cổ thụ phía trước.

“Luật! Mày có cảm thấy em trai mày gần đây rất kì lạ...” Bạch Ngạn Tổ đi đến chỗ của Hoắc Luật.

Nhưng Hoắc Luật lại không để tâm đến lời nói của hắn, còn có Hoắc Khiêm. Hai người họ đi thẳng đến trước màn hình to lớn ở giữa quán trường. Trên đó đang truyền hình trực tiếp, phát bản tin thời sự bạo loạn ở Bunradi và thống kê con số người bị thương.

“sáng nay vào lúc 9h tại thành phố Ctrito của Bunradi, đã có một đám người lạ mặt tấn công trạm y tế, trong lúc các bác sĩ tình nguyện đang khám chữa bệnh cho dân tị nạn, khiến cho rất nhiều người bị thương...chính phủ Bunradi cho đây là hành động của bọn phản động..nhằm...”

Lo lắng cho người nào đó sẽ Bunradi có thể gặp nguy hiểm. Hoắc Luật đã phóng lên xe, chạy đến đại sứ quán.

“Khiêm! mày nghĩ chị Mạn Ni có xảy ra chuyện gì không” Bạch Ngạn Tổ lên tiếng.

“tao cũng mong là không có chuyện gì, nếu không Luật...nó sẽ...”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Không được chạm vào nó

Ngồi trên ghế uống tiếp ly nước còn dang dở, trong khi chờ đợi Dịch Nam chạy đi mua nước.

Dục Uyển đã nghĩ ra địa điểm tiếp theo, nơi có thể tìm chủ nhân mới cho những món hàng hiệu của mình.

Vừa có nhiều người lui tới, lại thừa tiền mặt trong túi và không ngần ngại chi ra mấy triệu để mua một cái túi xách. Nơi hội tụ đủ những điều kiện đó chỉ có thể là...

“vũ trường Hoàng hậu”

Đó sẽ là địa điểm tiếp theo của cô và Dịch Nam sẽ đến. Nhiều lúc Dục Uyển cũng cảm phục bởi đầu óc nhanh nhạy của mình.

“Cộp..!! cộp..!!”

Đôi tai nhạy bén của Dục Uyển dù đã cảm nhận được hành động của kẻ phía sau, nhưng cô nhanh thì người ta lại càng nhanh hơn. Dục Uyển vừa xoay người lại đã bị chụp ngay thuốc mê.

“Các người..um.m...!!!”

Hương thơm này...

Mới có một ngày thì làm sao Dục Uyển có thể quên cho được hương của ngày hôm qua. Nó quá là thơm, thơm tới mức mà cô không còn sức để chống trả, tay chân đều mềm nhũn và ngã xuống.

“Râm.m.!!!”

Kịch bản cũ tái diễn, có người đã bất tỉnh nhân sự dù chưa có hành động kháng cự nào. Bọn vest đen chỉ còn việc là bế cô lên và quăng vào trong xe, nhưng khi tay họ vừa chạm vào người Dục Uyển thì có kẻ đã ngăn lại.

“không được chạm vào nó”

Hoắc Phi cúi người xuống bế Dục Uyển lên và đi thẳng đến xe. Các vệ sĩ thì ngơ ngác nhìn nhau, bốn chữ thôi “hành động khó hiểu”.

Đây là lần đầu tiên Hoắc phi bế một người phụ nữ giữa nơi công cộng, thật ra, nó cũng không quá “sén” như hắn nghĩ. Nhìn khuôn mặt đang ngủ say trong ngực mình, hắn có một cảm xúc rất kì lạ.

Chính là, khuôn mặt này không phải quá xấu đến mức không thể chấp nhận được...

Khóe miệng không cần thận hơi nhếch lên một chút, lại có người tinh mắt nhận ra.

“mày cười cái gì vậy...” Bạch Ngạn Tổ chen ngang bất ngờ, phá hư cảm xúc của Hoắc Phi.

“tao cười khi nào... tránh ra...” Hắn đẩy mạnh Bạch Ngạn Tổ sang một bên, rồi mở cửa xe, đặt Dục Uyển vào trong.

“không cười thì thôi...có cần nóng như vậy không?”

“họ đâu rồi...” Hoắc Phi ngơ ngác nhìn xung quanh, trong xe ngoài hắn thì chỉ có Bạch Ngạn Tổ.

“Luật thì tao không biết đi đâu...còn Khiêm thì không nói gì cả, vừa nhận được điện thoại đã đi mất, nên cũng không biết luôn”

“mày...”

Nhìn vẻ mặt tỉnh bơ của Bạch Ngạn Tổ, Hoắc Phi không biết mình có nên tức giận hay là không, lắng nghe nãy giờ, cuối cùng là không biết gì cả. Hắn cầm điện thoại lên định gọi cho Hoắc Khiêm và Hoắc Luật, nhưng khi lướt nhìn sang Dục Uyển lại do dự, rồi đặt điện thoại xuống.

“cho xe chạy”

“Dạ! thiếu gia”

Chuyện hắn muốn làm nhất lúc này, chính là xác nhận thân phận thật giả của Dục Uyển, cho nên những chuyện khác dù quan trọng hơn cũng tạm gác sang một bên.”tiểu thư!”

Lúc Dịch Nam quay lại đã nhìn thấy Dục Uyển bị bọn vest đen chụp thuốc mê, hắn rất muốn nhào ra ngăn cản, nhưng nhận ra kẻ “đầu xỏ” là Hoắc Phi nên chỉ có thể đứng yên từ xa.

Vì là thiếu gia nên tiểu thư sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng lần trước tiểu thư đã bỏ thuốc họ, cậu ta hắn còn ghi hận nên muốn trả thù.

“bác tài! Làm ơn đuổi theo chiếc xe phía trước” Dịch Nam vội chạy ra ngoài bắt một chiếc taxi.

“ok! Thất đây an toàn vào...”

“về...o...!!!”

Không biết là may mắn hay là xui xẻo của Dịch Nam, bao nhiêu chiếc taxi nằm chờ, hắn lại chọn một đúng một quái xế. Chiếc xe phóng nhanh như tên lửa, lạng trái, lách phải, vượt mặt vô số chiếc xe phía trước.

Dịch Nam không dám mở mắt ra, giống như khi đu cây, bám chặt dây an toàn cho tới khi chiếc xe phía trước dừng lại, thì quái xế cũng dừng theo.

Bệnh viện Gok...

“Éc...c...!!!”

Chiếc xe thắng gấp, cả người Dịch Nam đổ nhào về trước. Trong khi đó quái xế vẫn rất bình thường, quay người lại mỉm cười.

“120 ngàn...”

Dịch Nam xoa xoa mặt mày, móc tiền túi ra đưa cho ông ta, vừa bước khỏi xe đã nôn bừa ngay tại chỗ, tất cả thức ăn theo ngược đường ruột mà trào ra ngoài.

“Ừa...a...!!!”

“Tiểu Thư...”

Dù chân chưa đứng vững nhưng Dịch Nam không hề quên nhiệm vụ của mình. Hắn vịn tường đi đến phía trước và có ý đồ tiếp cận chiếc xe.

Từ bên trong, viện trưởng Lương vội vàng ra nghênh đón, theo sau ông ta là một vài bác sĩ và y tá. Họ đều là những người giỏi nhất và thân tín của Viện Trưởng Lương.

“Tam thiếu gia! mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể tiến hành” Viện trưởng Lương tiến về phía Hoắc Phi.

“tôi muốn có kết quả sớm nhất trong hôm nay” Hoắc Phi lên tiếng rồi bế Dục Uyển đi thẳng vào trong.

“dạ! thiếu gia”

Dịch Nam lén lút đi theo sau bọn họ.

“Ping.puang.!!!”

Thanh máy dừng lại ở tầng thứ 28, tầng này hoàn toàn biệt lập với tất cả những tầng khác. Là tầng dành riêng cho việc nghiên cứu, ngoại trừ viện trưởng Lương và những thân tín của ông ta thì không có người nào được đặt chân lên đây.

Sau khi bọn họ vào trong thì cánh cửa đã được khóa, ngoài cửa còn có hai người vệ sĩ canh giữ, không có khả năng nhìn xuyên thấu bên trong. Nên Dịch Nam hoàn toàn không biết chuyện gì đã diễn ra.

Hắn đứng bên ngoài chờ đợi hơn mười phút, thì nghe thấy tiếng hét của Dục Uyển.

“Á...a...!!!”

“Á...a...!!!”

“Á...a...!!!”

Còn là liên tiếp phát ra...”không được! phải đi tìm tam phu nhân, chỉ có người mới cứu được tiểu thư”

Hoắc gia.

Quay lại diễn biến ở thư phòng của Hoắc Nghị...

“Lữ Trị! Bà bảo tôi phải xử lý bà thế nào đây”

Đó là lời nói trong nội tâm của Hoắc Nghị, khiến cho ông rất đau đầu. Nhưng có thể cơn đau đầu này phải tạm gác đoạn trong giây lát, bởi vì Hoắc quản gia đang hoang mang đứng trước mặt ông ta.

“có chuyện gì”

“Lão gia! đại phu nhân nói...mời lão gia đến phòng”

Lữ Tranh và ông ta từ nhỏ là thanh mai trúc mã, tính tình bà ta thế nào ông hiểu rõ hơn ai. Một người phụ nữ thiện lương có tấm lòng khoan dung độ lượng và không có tham vọng.

Trước khi Hoắc Nghị cưới Lữ Trị và Tiêu Tường, thì bên cạnh ông ta cũng có không ít phụ nữ, nhưng Lữ Tranh chưa một lần tỏ ra ghen tuông đố kỵ. Khiến cho Hoắc Nghị có cảm giác ông đã rước về một Bồ Tát sống, hơn cưới về một người vợ. Cho nên với người vợ này ông kính nhiều hơn yêu.

Hiện tại ông ta đã đứng trước cửa phòng của Lữ Tranh. Một cảm xúc bồi hồi khó tả, cũng không nhớ lần cuối cùng ông ta đến phòng này khi nào, chắc cũng đã hai tháng trước.

Khó hiểu là Lữ Tranh không bao giờ chủ động gọi ông đến phòng, nhưng hôm nay tại sao...

“Két...t...t...!!!”

Cánh cửa được mở ra...

“lão gia! em biết mình đã làm sai, ông tha thứ cho em lần này...lão gia”

Lữ Trị giọt ngắn giọt dài trên mặt, lách đến bên cạnh Hoắc Nghị ôm lấy chân của ông.

“dù em không làm như vậy thì chuyện Bạch gia từ hôn cũng sẽ xảy ra, Bạch Ngạn Tô, nó không hề thích Dục Uyển..hic..c...!!!”

Lúc nhìn thấy thím Từ mang hành lý, nước mắt là chảy rời khỏi Hoắc gia ngay trong đêm. Thì Lữ Trị đã đoán được chuyện gì đang chờ đón mình, nên cầu cứu đến Lữ Tranh. Chỉ có người chị ruột này mới khả năng giúp ba vượt qua ải này.

“Lão gia! tôi thật có lỗi với ông ...” Lữ Tranh cúi mặt lên tiếng

Lữ Tranh và Lữ Trị đều đang quỳ dưới sàn, trên tay của Lữ Tranh còn cầm một cây roi dài, hướng Hoắc Nghị.

“Tranh! chuyện này không liên quan đến bà” Hoắc Nghị bước đến dìu Lữ Tranh, nhưng bà ta lại khẳng khái không đứng lên

“lão gia! Tiểu Tri gây lỗi, nhưng lỗi của tôi cũng không nhẹ hơn...là dâu trưởng của Hoắc gia lại không quản được kẻ dưới, là chị ruột của Tiểu Tri, tôi lại không ngăn được em mình, để nó làm ra chuyện làm tổn hại đến Hoắc gia, tôi..không còn mặt mũi nào để nhìn ông, xin ông hãy phạt tôi” Lữ Tranh lên tiếng.

“Lão gia! lỗi này là của em, chị cả sức khỏe không tốt, không thể chịu nổi...lão gia, xin ông cứ đánh một mình em” Lữ Tri lại chạy đến giành cây roi của Lữ Tranh, hướng Hoắc Nghị. “Lão gia! Tiểu Tri làm sai thì phải chịu phạt, nhưng người làm lớn phải phạt nặng hơn, tôi chịu được mà...xin ông hãy dùng gia pháp” Lữ Tranh giữ chặt cây roi, hướng Hoắc Nghị nhận lấy.

“Chị cả! lỗi em gây cứ để một mình em chịu, dù hôm nay lão gia có đánh chết em, em cũng oán giận...chị tránh ra đi” Lữ Tranh lên tiếng

“Tiểu Tri! Em đừng có bướng nữa, chị là chị của em, còn là dâu trưởng của Hoắc gia...lỗi em gây ra, chị phải là người chịu trách nhiệm, lão gia... xin ông phạt luôn cả tôi”

“không! Chị cả... lỗi này là một mình em gây ra...không liên quan chị”

Hai chị em diễn một màn cốt nhục tình thâm, cứ giành giật cây roi. Hoắc Nghị nhìn mà hoa cả mắt, chóng cả mặt.

“im hết đi..” Hoắc Nghị hét lên.

“lão gia!” Cả Lữ Tranh và Lữ Tri đều im lặng cúi đầu.

“Tranh! Bà đứng dậy lên trước đi...chuyện này tôi sẽ không trách bà”

“lão gia! còn Tiểu Tri ...” Lữ Tranh từ từ đứng dậy, rồi nhìn sang em gái mình.

Lữ Tri cũng “tha thiết” nhìn Hoắc Nghị, vẻ mặt của người ăn năn biết lỗi được bà ta diễn rất đạt ngay lúc này.

Dù vẫn còn rất đang giận, nhưng bảo Hoắc Nghị đưa ra hình phạt xứng tầm với việc mà Lữ Tri đã gây ra, thì hiện thời ông ta vẫn chưa nghĩ được. Có lẽ hậu quả cũng chưa đến mức không thể cứu vãn, lại có Lữ Tranh đứng ra cầu xin, nên Hoắc Nghị chỉ có thể mắt nhắm cho qua chuyện lần này.

“bà cũng đứng lên luôn đi” Hoắc Nghị miễn cưỡng lên tiếng.

Lữ Tri mừng rỡ đứng dậy rồi sáp lại gần Hoắc Nghị, kéo ông ta xuống ghế.

“lão gia! ông uống trà không...để em rót cho ông”

Châm trà, rót nước, Lữ Tri làm rất nhanh tay, dù đây là phòng của Lữ Tranh nhưng lại xem như phòng mình, còn rất là tự nhiên.

Hoắc Nghị cũng mặc cho bà ta làm, vừa uống ly trà xong thì Lữ Tri lại leo lên đùi của ông ta ngồi.

“lão gia! em biết sai rồi...sau này sẽ không như vậy nữa, ông đừng tức giận”

“không muốn tôi tức giận thì bà ngoan ngoãn làm bà hai của bà, bớt tạo thêm chuyện thị phi...” Hoắc Nghị hướng mắt nhìn sang chỗ Lữ Tranh.

“nếu lần sau bà lại gây chuyện, dù là bà ấy cũng không thể cứu được bà đâu”

“dạ lão gia, em biết rồi....sau này sẽ không có như vậy nữa”

Lữ Tri tuy đã ngoài bốn mươi, nhưng do ngày thường bảo dưỡng tốt nên thân hình vẫn mảnh mà như thiếu nữ, làn da trơn tru, cặp ngực thì không phải nói, căng tròn mềm mại, còn độ đàn hồi của nó thì Hoắc Nghị đang cảm nhận được.

“lão gia! mấy đêm rồi, ông không ghé chỗ em, hay đêm nay...ông...”

Ngồi trên đùi Hoắc Nghị, Lữ Tri cứ liên tục nhúng nháy, dây áo ngủ trễ xuống, không biết là vô ý hay cố tình bộ ngực vĩ đại dí sát vào mặt Hoắc Nghị, lại còn không mặc áo lót, nhũ hoa cứ thoáng hiện thoát ẩn trước mắt ông ta.

Nếu nói là không động tâm trước sự khiêu khích của Lữ Tri là nói dối.

“tối nay ông ở lại được không...em sẽ hầu hạ ông...”

Bên dưới Hoắc Nghị cũng đã bắt đầu phản công lại, Lữ Tri giựt mình khi cảm nhận được vật cứng rắn của ai đó đang bành trướng dưới mông bà. Bàn tay của Hoắc Nghị cũng lần mò đặt lên mông của bà ta.

“lão gia...” Lữ Tri tỏ ra e thẹn.

Lữ Tranh là người rất hiểu lý lẽ. Bà ta mỉm cười nhìn họ, rồi đi ra khỏi phòng.

“Àm...m...!!!”

Đang lúc Hoắc Nghị đặt Lữ Tri xuống giường, hai chân của bà ta đang còn kẹp chặt trên eo của Hoắc Nghị thì Hoắc quản gia gõ cửa rầm rầm.

“lão gia! tôi có chuyện muốn nói...”

Hoắc Nghị vẫn tỏ ra thờ ơ, bởi vì tâm trí của ông đang đặt trên bộ ngực vĩ đại của Lữ Tri, ra sức nhào nhận nên không để ý mấy đến thái độ khẩn trương của Hoắc quản gia ở bên ngoài.

“có chuyện gì.” Đôi tay của ông ta vẫn nhiệt tình trên ngực của Lữ Tri.

“Ừm...lão gia”

Còn Lữ Tri dù đang rất say sưa tận hưởng sự âu yếm của chồng, nhưng vẫn không quên cời chiếc áo sơ mi của ông ta ra, và bà đang chạm tay đến chiếc cúc áo cuối cùng...

“lão gia! Tam phu nhân đã đi mất”

“Àm..m” Cánh cửa được kéo mạnh ra, va vào tường.

Vừa nghe đến ba từ “tam phu nhân” thì tất cả cố gắng của Lữ Tri ở trên giường, đều tan thành bọt dù họ đang ở khúc cao trào, Hoắc Nghị vẫn có thể đẩy bà ta ra, rồi nhảy xuống giường.

“đã xảy ra chuyện gì” Hoắc Nghị giận dữ nhìn Hoắc quản gia

“lão gia! tam phu nhân vừa đánh bị thương mấy vệ sĩ, rồi lái xe đi mất”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thử rồi mới biết anh không phải là đàn ông

“Ping...ping...!!!”

“phía trước có chuyện gì, làm ơn nhanh đi..”

“Ping...ping...!!!”

Trên trời thì đầy sao, dưới đất lại đầy xe. Lại thêm còi xe vang lên tứ phía, lúc này tất cả người ngồi trong xe đều thò đầu ra ngoài la hét ầm trời. Nhìn chung cảnh tượng rất là nhộn nhịp, cứ năm giây lại có tiếng người hét lên và bóp còi inh ỏi.

”Ping...ping...!!!!”

”nhanh lên giùm đi... tôi đang rất gấp “

”Ping...ping...!!!!”

Thường thì vào giờ này sẽ không có hiện tượng kẹt xe, nhưng phía trước vì chuyện gì mà giao thông lại tắc nghẽn, chiếc này nôi đuôi chiếc kia.

Thì không ai biết...

Chiếc xe của Hoắc Nghị cũng đang mắc kẹt như bao nhiêu chiếc xe khác trên đường. Trong xe, ông ta liên tục gọi điện cho Tiêu Tường, nhưng điện thoại lại không ai nhắc máy. Hoắc Nghị càng thêm nôn nóng và mất hết kiên nhẫn, ném điện thoại xuống ghế.

“Tại sao Tam phu nhân lại ra khỏi nhà” Hoắc Nghị quay sang nhìn Hoắc quản gia

“lão gia! chuyện này tôi cũng không rõ ...lúc Dịch Nam trở về không biết đã nói gì với tam phu nhân, bà nghe xong đã rất lo lắng, muốn lái xe ra ngoài” Hoắc quản gia bên cạnh run lấy bầy.

“tôi có nói...trời đã tối, một mình phu nhân lái xe rất nguy hiểm đề tôi vào xin phép lão gia, nhưng tam phu nhất nói.... không muốn đề lão gia biết, nên...”

“cả đám người lại không cản được một phụ nữ mang thai, thật vô dụng” Hoắc Nghị giận dữ quát tháo.

“Đừng nói một đám chỉ có vài người, cho dù gia tăng lực lượng gấp đôi hai mươi người, cũng không thể đánh thắng được người phụ nữ mang thai mà ông nói đâu, lão gia... là chồng, ông phải hiểu rõ điều đó hơn ai”

Lời nói khẳng khái này...

Đương nhiên Hoắc quân gia không dám nói ra, chỉ làm bầm trong bụng, tự nói tự nghe. Cha của tam phu nhân là quyền vương vô cùng nổi tiếng, có câu “hỗ phụ vô khuyến tử”. Dù không lợi hại như cha mình, nhưng đánh vài ba tên bảo vệ tầm thường thì thừa khả năng.

“Lão gia! đã xác định được vị trí của tam phu nhân”

Trong lúc Hoắc Nghị còn tức giận, thì người thanh niên vẫn dán mắt lên máy tính này giờ, bắt ngờ lên tiếng.

“ờ đâu”

“khoảng 50m...hình như... là ở đằng trước”

Nghe xong, Hoắc Nghị lập tức mở cửa xe và chạy lên phía trước. Nơi có đám đông người đang tụ tập, không rõ đang xảy ra chuyện gì mà tiếng cãi vã rất lớn. Từ xa, Hoắc Nghị đã nghe được.

“Bà di! làm hư xe của bọn này rồi muốn đi...có chuyện để như vậy sao” Tên mặt sẹo giờ tay cầm Tiêu Tường lại, không cho bà qua.

“các người ngang ngược...là do các người say rượu lái xe tông vào chúng tôi trước...lỗi là của mấy người, sao không cho chúng tôi đi” Dịch Nam đứng ra nói lý nhưng nhiều lần đều thất bại, lần này còn bị họ hất ra.”tao không cho mày đi thì sao...không những vậy tao còn muốn đánh mày nữa” Hắn lần tới, lấy tay đẩy ngã Dịch Nam xuống đất, còn đá thêm vài cái.

“bóp...!!! bóp...!!!”

“ngừng tay! ngừng tay lại...sao cậu có thể vô lý đánh người...” Tiêu Tường chạy đến đỡ Dịch Nam đứng dậy.

“bà di! tâm trạng của tôi không được vui, nên muốn đánh nó thì đã sao...” Hắn khinh khinh nhìn Tiêu Tường, rồi quay lại nhìn đàn em phía sau.

“tụi bây! đánh nó móp như chiếc xe cho tao...”

“bà di! đừng nói tôi bắt nạt bà bầu, nếu không muốn bị chịu đòn...thì tránh ra, tụi bây...còn không làm việc”

“Dạ! đại ca”

Bọn chúng bước đến bắt giữ lấy Tiêu Tường và Dịch Nam. Nhưng lần này chúng đã chọc không đúng người. Tiêu Tường ngày thường nhã nhặn hiền thực, có vẻ vô cùng yếu đuối. Nhưng...

“Á..A...!!! “

“đại ca! bà bầu đó biết võ”

Một quyền một cước, Tiêu Tường liên tiếp khiến cho bọn côn đồ nằm sấp dưới đất, mà la ó.

“Bình...bóp...!!!”

Đó chính là điểm đặc biệt của Tiêu Tường, là khi có người động thủ với bà thì hoàn toàn biến thành một con người khác.

“bà di! Vì tôi thấy bà mang thai nên này giờ mới nhẹ tay, còn bây giờ thì... bà chết đi..”

“zá...a...!!!” Tên mặt sẹo tức giận lao thẳng tới chỗ Tiêu Tường với ống sắt trong tay.

“phu nhân! Phía sau...cẩn thận” Dịch Nam hét hoảng nhảy dựng lên.

Tiêu Tường né sang một bên, rồi cúi người xuống, giờ quyền đâm thẳng vào bụng của tên mặt sẹo. Hắn đau quá mà rút ống sắt xuống đất. Tên đầu đinh đi cùng tên mặt sẹo, nhân cơ hội Tiêu Tường không để ý, cầm ống sắt lên.

Hoắc Nghị nhìn thấy ống sắt sắp đập mạnh vào lưng Tiêu Tường mà hoảng hốt, ông ta lập tức rút ngay khẩu súng.

“Pằng...ng...!!! Pằng...ng...!!! Pằng...!!!”

Ba phát súng liên tiếp phát ra, bắn vào dưới chân của tên đầu đinh. Ngay từ phát súng đầu tiên, thì hắn đã té ngửa ra phía sau và đánh rơi ống sắt.

“choang...ng...!!!”

Mọi người xung quay đều bịt tai, ôm đầu và ngồi xổm xuống đất. Còn lo sợ có khủng bố nên không ai dám ngẩng đầu lên. Hoắc Nghị vội chạy đến bên cạnh iêu Tường.

“Tường! em có sao không... bọn nó có làm em bị thương...” Hoắc Nghị lo lắng và xoa Tiêu Tường đến chóng mặt, sau khi chắc chắn bà không có bị thương ông ta mới buông bà ra.

“lão gia! tôi không sao...nhưng Dục Uyển có thể gặp nguy hiểm, tôi phải đi cứu con bé”

“Dục Uyển xảy ra chuyện gì...” Hoắc Nghị lên tiếng.

“Là...”

“Á..A.....!!!!”Sau lần sốc điện đầu tiên cơ thể Dục Uyển đã phản ứng, cô bật người dậy rồi rơi xuống giường. Cơ thể vừa đau lại vừa tê, mở mắt ra cô nhìn thấy trần nhà trắng xóa, xung quanh mọi thứ đều trắng xóa sạch sẽ, chỉ có khuôn mặt của tên khốn đó là cười tươi rạng rỡ.

Lần này giống hệt như lần , tay chân cô đều bị còng, chỉ khác là quần áo vẫn còn được giữ lại trên người, mặc dù có đôi chút khác nhưng cô biết...

Đây chính là kiệt tác của hắn.

“đồ thần kinh...biến thái...bệnh hoạn...tôi mà thoát ra được là anh chết chắc”

Mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là Hoắc Phi, máu nóng đã xông thẳng lên đầu, miệng chửi không ngừng, nếu không phải tay chân cô đều bị khóa lại, thì đã lao vào đánh Hoắc Phi ngay lập tức. Đó cũng là lý do hắn trói cô lại.

“ngoại trừ việc đánh thuốc mê rồi sai người bắt cóc ra... thì anh còn làm được gì khác...anh có phải là đàn ông không...đồ...”

Trong lúc Dục Uyển mắng chửi nhiệt tình, thì cảm nhận được chiếc giường đang di chuyển, nó tự động nâng lên nâng lên, cho tới khi cô hoàn toàn đứng thẳng đối diện với Hoắc Phi.

Hoắc Phi mỉm cười bước tới, tay hắn nắm gọn lấy cằm của Dục Uyển đẩy lên cao.

“tao có phải là đàn ông hay không, không phải mày đã thử rồi sao...” hắn lên tiếng

“thử rồi mới biết anh không phải là đàn ông...” Dục Uyển tức giận, trừng mắt nhìn hắn.

Một chút lao xao nhỏ trong phòng, mọi người đều quay sang nhìn Hoắc Phi. Nhìn bề ngoài thật khó mà đoán được, không ngờ tam thiếu gia như vậy mà lại yếu. Đó là điều mà Hoắc Phi đọc được trong ánh mắt của họ lúc này.

Nhận ra thái độ nghi ngờ của mọi người về năng lực đàn ông của mình, nhất là ánh mắt “kì thị” của Bạch Ngạn Tổ đang nhìn hắn như thể quái vật lạ. Hoắc Phi chỉ muốn bóp chết Dục Uyển ngay tại lúc này, không, nhưng hắn phải hành động như thẳng đàn ông có độ lượng, cho cô một cơ hội cuối cùng để thú tội.

“có biết tại sao mày lại bị trói không” Hoắc Phi mỉm cười thân thiện.

“vì anh bị điên”

Lời nói ngắn gọn xúc tích cũng đủ để chọc điên Hoắc Phi, và chọc cười tất cả mọi người xung quanh, nhưng thủ hạ hay những người ở đây không ai đủ can đảm mà cười hắn.

“Ha...a...a...!!! mày...bị điên...ha...a!!!”

Chỉ có một mình Bạch thiếu, bạn nói khổ nhiều năm của Hoắc Phi. Người không sợ trời không sợ đất, muốn làm gì thì làm, muốn cười lúc nào là cười không để ý ai.

“mày cười đủ chưa..”Hoắc Phi quay sang nhìn Bạch Ngạn Tổ.

Bạch Ngạn Tổ phải rất cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, để không làm mất mặt người anh em tốt này, nhưng thật sự chưa có khi nào hắn vui như bây giờ. Hắn đã hoàn toàn tin vào lời nói của Hoắc Phi về Dục Uyển.

Vì bây giờ Dục Uyển thú vị hơn trước rất nhiều. Có thể đấu khẩu tay đôi và làm cho một thiên chi kiều tử như Hoắc Phi tức đến đầu bốc khói, vẫn không làm được gì thì hắn thấy lần đầu tiên.

“không cười nữa....mày tiếp tục việc của mày, tao ra ngoài nghe điện thoại” Đúng lúc này hắn lại nhận được điện thoại, nên đi ra ngoài nghe.

Dạo gần đây, Hoắc Phi luôn cảm thấy mọi hành động và lời nói của Bạch Ngạn Tổ đều rất chướng mắt, giống như là vừa rồi, hắn rất muốn nhào đến

đánh một trận.

“Hoắc Phi thôi! anh có biết bắt người là phạm pháp không?”

“phạm pháp...vậy việc mày giả mạo người khác là hợp pháp sao?”

Chết thật, sao hắn lại biết được chuyện này. Đáng lý ra thì chuyện này chỉ có một mình cô biết. Nhưng trong chuyện này cô là người bị hại mà, cô hoàn toàn không có sự lựa chọn...

“mày là ai...tại sao lại giả mạo Dục Uyển, mày trà trộn vào Hoắc gia với mục đích gì?”

Dục Uyển nghe xong á khẩu, cô giả mạo Hoắc Dục Uyển từ khi nào, không bao giờ có chuyện đó. Bởi vì thân xác này thật sự là của Hoắc Dục Uyển.

“nói mau...mày là ai?” Hoắc Phi tiếp tục hỏi tới

Chuyện xuyên không vượt thời gian, nói ra có ai tin không. Nếu là cô, cô sẽ không bao giờ tin.

Khoa tâm thần của bệnh viện Gok trước giờ vốn rất nổi tiếng, nhưng giường trống vẫn còn rất nhiều. Hoắc Phi vốn đã ghét cô tận xương cốt. Lỡ như nói thật mà không ai tin, lại tạo thêm một lý do chính đáng để hắn book giường cho cô thì nguy.

“Mày là ai...câu hỏi này rất khó trả lời?”

“Dễ như vậy thì anh trả lời đi, tôi là ai..”

“Mày...” Hoắc Phi giận đến mức muốn đâm vào mặt Dục Uyển.

“nhìn tao giống như đang giỡn với mày sao?” Hoắc Phi di dòi đôi tay của hắn xuống cổ của Dục Uyển, ra sức xiết chặt.

“Ừm..ừ..a..!!”

Hết cảm, rồi đến cổ, bây giờ là hơi thở của cô đều bị hắn giày vò, mặt của Dục Uyển đã đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí. Cô tròn mắt nhìn hắn, Hoắc Phi, tôi mà ra được anh chết chắc.

“tao hỏi mày lần cuối cùng...nếu không muốn phải đau đớn hơn thì thành thật trả lời...mày là ai?”

Ở bên ngoài.

Bạch Ngạn Tổ sau khi nghe điện thoại xong, xoay người lại đã thấy Hoắc Nghị và Tiêu Tường đang đi tới. Không có chút nghĩa khí nào, hắn đã một mình đào tẩu cũng không kịp báo động cho Hoắc Phi.

“Rầm..m..!!!”

Cánh cửa được đẩy vào...

Toàn cảnh Dục Uyển bị treo lên, hai tay hai chân bị trói trên giường, cánh tay mạnh mẽ to khỏe của Hoắc Phi còn đang đặt trên cổ của Dục Uyển xiết mạnh, nắm ngón tay hắn sâu trên cổ.

Tất cả hình ảnh đó đều thu hết vào tầm mắt của Tiêu Tường và Hoắc Nghị...

“Tiểu Uyển...” Tiêu Tường kinh hãi, vội vàng chạy đến bên cạnh Dục Uyển.

Hoắc Phi cũng lập tức buông tay ra khỏi chiếc cổ mảnh khảnh của Dục Uyển, khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Hoắc Nghị.

“cha...”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Gia quy của Hoắc gia

“Thiếu gia! bây giờ phải làm sao?”

Hoắc Khiêm đang đứng khoanh tay nhìn về phía toà nhà đối diện, nên không ai trong phòng biết hắn đang suy nghĩ gì, sau khi nhìn thấy mười mấy lá đơn xin nghỉ phép còn nằm trên bàn, mà họ vừa nhận được chiều nay.

“Thiếu gia! ba đại diện của công ty Protte, Maxis, và Wkin vừa gọi điện, họ nói.. giám đốc của công ty chúng ta để họ đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, xem thường họ quá mức ...nên chuyện hợp tác không cần phải bàn nữa” Trợ lý Luru lên tiếng.

“đã liên lạc được với họ chưa”Hoắc Khiêm lên tiếng.

“thiếu gia! ba người họ vừa gọi điện đến công ty, nói xin lỗi vì không có mặt ở buổi kí hợp đồng chiều nay, do họ có chuyện đột xuất...”

“giám đốc Trình nói...ông ta bị đau ruột thừa phải đi cấp cứu nên xin nghỉ phép mười ngày, giám đốc Phạm nói... ông ta phải đưa mẹ qua nước ngoài trị bệnh nên xin nghỉ dài hạn, còn giám đốc Mẫn nói... mặt cô ta bị dị ứng nên xin nghỉ phép một tuần” Thư kí Trần lên tiếng

“thiếu gia! bọn họ đều là người của Bành Tổng, tôi nghĩ chuyện này là do ông ta đứng ở phía sau gờ trò” Trợ lý Luru lên tiếng.

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, hắn xoay người lại. Chuyện này hắn đương nhiên hiểu. Mấy lão già này đã quá xem thường hắn, nếu họ nghĩ như vậy có thể hạ gục được hắn thì đã làm to.

“Thư kí Trần! mang hết các dự án trong tay ba người họ và bản kế hoạch chi tiết... sớm nhất vào sáng ngày mai, tôi muốn chúng có mặt trên bàn”

“Dạ! thiếu gia”

“Trợ lý Luru! anh liên lạc với ba đại diện của Protte, Maxis, and Wkin, tôi muốn có một cuộc hẹn riêng với họ...”

“dạ! thiếu gia”

Luru trợ lý Luru đi ra ngoài thì nhớ đến xấp đơn xin nghỉ việc đang nằm trên bàn của Hoắc Khiêm.

“Thiếu gia! vậy còn mấy cái đơn xin nghỉ phép của các giám đốc , cậu giải quyết sao..”

“họ muốn nghỉ...tôi đương nhiên phải kí cho họ”

“Reng...eng...!!!”

Lúc này thì chuông điện thoại trên bàn của Hoắc Khiêm lại rung...

“Hoắc quản gia! có chuyện gì” Hắn nhấc điện thoại lên nghe.

“Thiếu gia! cậu mau về gấp...lão gia đang rất tức giận, là chuyện của tiểu thư”

Hoắc gia- phòng của Dục Uyển

Sau khi được đưa về nhà, cô giống như một con mèo con yếu đuối đầy sợ hãi, nép sát vào trong ngực của Tiêu Tường, như chưa đủ thắm, cô còn khóc thút thít trong ngực mẹ.

“Hic...c...!!! mẹ ơi...vừa rồi con rất sợ, nếu mẹ không đến kịp, có lẽ con đã không còn cơ hội gặp lại mẹ...”

“Dục Uyển! đừng sợ, đã có mẹ...mẹ sẽ bảo vệ con”

Cảnh tượng đáng thương của Dục Uyển, và tình cảm thấm thiết của hai mẹ con lúc này, đã góp phần làm tăng thêm tội ác của Hoắc Phi. Suốt cả buổi tối hắn phải đối diện với khuôn mặt hầm hầm của Hoắc Nghị. Lữ Tranh và Lữ Trị thì đứng bên cạnh Hoắc Phi, như hai thần hộ vệ. Trong tư thế sẵn sàng. Bất cứ khi nào con thịnh nộ của Hoắc Nghị trút xuống, họ sẽ đứng ra đỡ thay cho hắn.

Chờ đợi bác sĩ khám qua cho Dục Uyển, xác nhận là cô không sao, chỉ bị chút hoảng sợ và sức khỏe thì vẫn rất tốt. Thì mọi người trong phòng mới nhẹ nhõm, nhất là Tiêu Tường, bấy giờ trên mặt bà đã có nụ cười.

Sau khi tiễn bác sĩ ra ngoài và đuổi hết những người không liên quan, thì Hoắc Nghị mới có thời gian xử lý đến chuyện Hoắc Phi.

“bất cóc...tra tấn...ép cung...tiếp theo mày còn muốn làm ra chuyện khủng khiếp gì hả....” Hoắc Nghị lên tiếng quát tháo Hoắc Phi.

“lão gia! Phi không phải là đứa không hiểu chuyện...ông đừng có la nó, nó làm vậy nhất định là có lý do” Lữ Trị bước ra ngăn lại con thịnh nộ của Hoắc Nghị.

“đứng vậy lão gia..ông hãy nghe con giải thích...Phi, con nói gì đi” Lữ Tranh dùng đẩy, nháy mắt với Hoắc Phi.

“Cha! con nghi ngờ nó không phải là Dục Uyển, nó là hàng giả mạo” Hoắc Phi hiên ngang đồng dạt chỉ tay về phía Dục Uyển.

“giả mạo sao...”

Mọi người trong phòng sau khi nghe Hoắc Phi nói, đều đổ dồn ánh mắt về phía Dục Uyển, nhưng họ vẫn chưa tin vào lời của hắn. Bởi giả cũng không thể nào giống đến như vậy, cả khuôn mặt và giọng nói đến không ai nhận ra.

“Cha! mọi người đều biết Dục Uyển không hề biết võ...nhưng vừa rồi trước cửa Đế vương..con và mọi người đã nhìn thấy nó đánh mười mấy tên côn đồ phải bỏ chạy, nếu không tin, cha có thể hỏi anh Luật và anh Khiêm, họ cũng nhìn thấy”

Lại một trận âm ỉ khác...

“Dục Uyển biết võ...không thể nào”

“đúng vậy”

Tạm gác lại chuyện Dục Uyển này có phải là thật không, mà quan tâm lớn của họ là cô biết võ. Bởi vì quy định xưa nay của Hoắc gia, nữ nhân không được phép tập võ.

“Dục Uyển! con giải thích thế nào về chuyện này...lời Hoắc Phi nói có thật không” Hoắc Nghị nhìn Dục Uyển.

“lão gia! chắc chắn là thật rồi...ông nhìn nó xem...áp a áp ứng.” Lữ Trị lên tiếng

“Con...con...”

Cô làm sao mở miệng đây, chuyện cô đánh người là thật, chuyện cô biết võ cũng là thật, thật hơn chính là quy định “kì quặc” đó của Hoắc gia, mà cô lại quên mất.

“là tôi dạy võ cho Dục Uyển” giọng nói của Tiêu Tường vang lên như sấm

Phải nói kinh ngạc nhất là Hoắc Phi, vì hắn không hề biết chuyện Tiêu Tường biết võ.

Thật ra, chỉ có những người làm lâu năm trong nhà, và chị em Lữ gia mới biết chuyện này. Nhưng nhiều năm rồi Tiêu Tường an phận làm bà ba, cũng ít khi lộ diện ra ngoài, càng không có thi triển quyền cước trước mặt mọi người, nên người ta cũng đã quên chuyện bà từng là con gái của quyền vương.

“lão gia! ông nghe thấy chưa..là em ba dạy võ cho Dục Uyển.. lão gia..”

Lữ Trị đục nước béo cò, sợ vẫn nước chưa đủ đục nên quậy thêm, lời nói vừa rồi của Tiêu Tường, trong phòng có ai là không nghe thấy nhưng bà ta cứ thích lặp lại.”lão gia! nữ nhân tập võ...chính là cấm kỵ của Hoắc gia, em ba như vậy là đã phạm vào gia quy của Hoắc gia”

Nữ nhân của Hoắc gia không được luyện võ cũng giống như quy định nữ nhân hậu cung không được can thiệp triều chính vậy, mức độ nặng nhẹ là ngang tầm nhau. Đây là gia quy của Hoắc gia, tồn tại hàng mấy trăm năm nay, không ai biết là vì sao nhưng đòi này sang đòi khác họ đều tuân thủ.

“Dục Uyển bẩm sinh thiết thòi hơn người khác, vừa sinh ra đã có dung mạo xấu xí, bị người ta chê cười...vì tôi không muốn con bé ra ngoài bị người khác bắt nạt, nên dạy võ cho nó để phòng thân”

“em ba! chắc là em đã quên gia quy của Hoắc gia, em làm như vậy là biết pháp phạm pháp, em là không xem lão gia ra gì... lão gia làm sao có thể giúp em được đây...” Lữ Trị lại nói chen ngang lời của Tiêu Tường.

“lão gia! em biết mình đã làm sai...gia quy của Hoắc gia không cho nữ nhân học võ, vì vậy em chỉ có thể lén lút dạy võ cho Dục Uyển, nếu ông trách tội thì cứ tránh mặt mình tôi, không liên quan Dục Uyển...”

Tiêu Tường đang khóc đến sưng mắt, còn quỳ dưới đất nhận tội, Hoắc Nghị nhìn thấy đau không chịu nổi, ông ta làm sao có thể để bà tiếp tục quỳ mãi.

“lão gia! quốc có quốc pháp, gia có gia quy....em ba phạm vào gia quy, ông không cho qua, nếu không phạt thì trên dưới Hoắc gia sẽ không có người phục” Lữ Trị lên tiếng.

Bà đang rất phẫn khởi, để xem Hoắc Nghị sẽ chấp hành gia pháp với Tiêu Tường, nhưng có lẽ đã làm bà thất vọng. Bởi với Hoắc Nghị thì Tiêu Tường còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời, gia quy ư...nó không là gì.

“quy định nữ nhân không thể tập võ là gia quy từ xưa nay của Hoắc gia, nhưng...thời đại đã thay đổi, con cháu của Hoắc gia cũng nên được hưởng sự bình đẳng như những gia đình khác...con trai có thể tập võ thì con gái cũng vậy... cho nên quy định cổ hủ...sẽ không còn...”

“lão gia! ông vừa nói gì...đó là ..”

Hoắc Nghị quay sang nhìn Lữ Trị, ánh mắt của ông ta như nhắc nhở Lữ Trị, tội mà bà gây ra cũng không nhẹ hơn Tiêu Tường. Nên ngoan ngoãn đừng gây thêm rắc rối.

“Tuồng! gia quy không còn, thì em không có tội gì cả....em mau đứng lên”

“lão gia”

Hoắc Phi không ngờ chuyện lại diễn ra như vậy, gia quy gì chứ...hắn không quan tâm

“Cha! Không nói đến chuyện nó có biết võ hay không...nhưng nó không phải là Dục Uyển, cách cư xử và thái độ của nó gần đây rất kỳ quặc, mọi người không nhận ra sao...so với trước đây nó như là một người khác “

Lời này của Hoắc Phi đã đánh đúng vào trọng điểm. Chuyện này còn đáng quan tâm hơn cả chuyện Dục Uyển có biết võ hay là không. Bởi vì Lữ Tri, Hoắc Nghị và ngay cả người làm mẹ ruột Tiểu Tuồng đều nhận ra sự khác lạ gần đây của con mình.

“thiếu gia! đã có kết quả xét nghiệm ADN của tiểu thư và tam phu nhân” Kịp lúc Viện Trưởng Lương mang theo tờ xét nghiệm đến.

Với kết quả xét nghiệm từ trên trời rơi xuống này, Dục Uyển rất bất ngờ. Cô không hề biết trong lúc mình đang mê mang thì các bác sĩ ở Gok đã tiến hành vô số cuộc kiểm tra và xét nghiệm ngay trên người cô.

“kết quả thế nào..có phải nó không phải là Dục Uyển...” Hoắc Phi lên tiếng, khuôn mặt và mọi thứ đều có thể làm giả nhưng kết quả xét nghiệm thì không thể nào giả được.

Trái ngược với sự hào hứng của Hoắc Phi, là sự do dự hiện rõ trên mặt của viện trưởng Lương.

“kết quả cho thấy...họ thật sự là hai mẹ con”

“không thể nào, nhất định là có sự nhầm lẫn”

Hoắc Phi bàng hoàng giựt lấy tờ xét nghiệm từ tay của viện trưởng Lương, nhưng dù kết quả trùng khớp đến 99%, hắn vẫn không tin vào sự thật. Viện trưởng Lương lại tiếp tục đưa ra một bằng chứng khác.

“còn nữa.. đây là kết quả kiểm tra tổng quát của tiểu thư hồi chiều, nó hoàn toàn trùng khớp với kết quả kiểm tra sức khỏe của sáu tháng trước...cho thấy đây là cùng một người”

Một lần nữa, Hoắc Phi vẫn không thể nào tin. Dù trước mặt hắn có nhiều bằng chứng hơn, nhưng hắn còn một thắc mắc.

“nếu là cùng một người...tại sao hành động và cách cư xử của nó gần đây không hề giống trước kia, chuyện này làm sao giải thích”

“việc này thì y học có thể lý giải...khi con người ta gặp một cú sock hay đã kích lớn về mặt tinh thần thì tính cách của họ có thể thay đổi...làm những hành động mà trước đây họ chưa từng làm, hay chán ghét những thứ mà mình thích mà ngược lại, đây gọi là tổn thương về mặt tâm lý”

“Nên có một điều tôi có thể chắc chắn với cậu...người này chính là Hoắc Dục Uyển tiểu thư” Viện Trưởng Lương tự tin vào 30 năm hành nghề và sự chân thật của y học, mà chỉ tay về phía Dục Uyển.

“thôi đủ rồi! chuyện này dừng lại tại đây...” Hoắc Nghị lên tiếng.

“Viện Trưởng Lương! Thật đã làm phiền ông..ông có thể về được rồi, chuyện xảy ra hôm nay tôi mong ông sẽ không nói ra bên ngoài”

“Chủ tịch! Tôi hiểu mà...”

Mọi thắc mắc nghi ngờ của Hoắc Phi về thân phận của Dục Uyển đã có lời giải đáp, hắn đã tin cô chính là Hoắc Dục Uyển. Còn bây giờ vấn đề lớn hắn phải đối mặt không phải Dục Uyển mà là Hoắc Nghị.

“đi theo cha tới thư phòng..ngay lập tức...”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vậy cho tao thượng mày

Sau khi kiểm tra trong danh sách tên người bị thương không có ba chữ “Hoắc Mạn Ni” Hoắc Luật mới yên tâm rời khỏi đại sứ quán. Nhưng hắn vẫn trong tâm trạng bất ổn, lo lắng vì không liên lạc được với người tên là Mạn Ni.

“đại thiếu gia, nhị thiếu gia! hai cậu mau vào đi...tam thiếu gia cũng đang ở bên trong”

Lúc Hoắc Luật bước vào cửa thì Hoắc Khiêm cũng vừa về tới. Hai anh em chưa nói câu nào, đã bị Hoắc quân gia hỏi vào trong thư phòng.

“cha...!!!”

Hai người cùng lên tiếng, nhưng Hoắc Nghị không phản ứng. Còn Hoắc Phi thì đang gục mặt trước bàn làm việc của ông ta. Nhìn thấy khuôn mặt hình sự của cha mình, Hoắc Khiêm không rõ là chuyện gì, nhưng khi hắn nhìn xuống mấy tấm hình trên bàn thì đã đoán ra nguyên nhân.

“thấy quen không, có nhận ra là ai trong hình..”

Hoắc Nghị đẩy mấy tấm hình lên trước, rồi ngẩng đầu lên nhìn ba thằng con trai yêu quý của mình, nhưng không ai có phản ứng gì, vẫn im lặng từ đầu đến cuối.

“không đứa nào trả lời...vậy để cha gọi ý”

Hoắc Nghị mỉm cười xoay người, cầm cái remote tivi lên ấn nút. Chính là mở tiếp đoạn phim AV lúc chiều, mà ông ta đang xem dở dang.

Không biết cha mình cho xem cái gì, bọn họ cũng không có hứng thú. Nhưng vừa nghe thấy âm thanh vang ra từ màn hình, thì ba anh em đều giựt mình nhìn lên.

“Á..a...!!!”

“Ừm.m...!!!”

Những âm thanh phanh phách, những hình ảnh dung tục trần trụi nhất đều được phơi bày trên khung hình. Đây có lẽ là bộ phim AV chân thật, đặc sắc nhất mà họ từng xem. Nhìn mà tội cho nhân vật nữ chính, thê thảm hơn một quả bong bóng xì hơi. Ngược lại, ba nhân vật nam chính thì dũng mãnh tráng kiện, không cho thấy chút gì yếu sức, vẫn nhiệt tình mạnh mẽ công thành cướp đất.

Ba người họ không phải chưa từng xem AV, nhưng đây là lần đầu tiên xem phim của chính mình đóng, nên có chút ngạc nhiên. Và ngoài ngạc nhiên ra thì chẳng có gì khác.

“cha không ngờ ba đứa con lại cường bức Dục Uyển... trên pháp lý ba đứa và nó là anh em, làm vậy chẳng khác nào loạn luân...ba đứa sao có thể làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy” Hoắc Nghị thất vọng lên tiếng

Hoắc Luật, tâm trí của hắn vốn từ đầu đã không có ở đây, mà ở tận mảnh đất Bunradi xa xôi, cho nên với vấn đề mà Hoắc Nghị đưa ra, hắn không hề để trong đầu, cũng không muốn quan tâm.

Hoắc Phi, ngay từ đầu đã không cho là hắn sai, chuyện này cũng không nghĩ sẽ giấu diếm Hoắc Nghị. Dù ông ta biết hay là không hắn cũng mặc kệ, nhìn bộ dạng hắn lúc này xem, vẫn tự nhiên như người vô tội.

Hoắc Khiêm, lại quá hiểu rõ Hoắc Nghị. Ông ta tức giận không phải vì họ và Dục Uyển đã lên giường, mà là sự tồn tại của cuộn phim này, và những kẻ nào đã nhìn thấy nó.

“cha! nói cái gì là cường bức thật khó nghe, lỗi này là do nó...chính nó bỏ thuốc trước” Hoắc Phi lên tiếng.

“vì nó bỏ thuốc...nên nó đáng bị đối xử như thế” Hoắc Nghị tức giận lớn tiếng.”nhưng lúc đó..bọn con đang bị trúng thuốc, làm sao có thể làm chủ được mình” Hoắc Phi lên tiếng.

“cách một cánh cửa, bên ngoài thiếu gì con gáicó nhất thiết phải là Dục Uyển”

Lúc này thì Hoắc Phi mới hết lý, thật sự thì hôm đó là sinh nhật của họ, quơ đại cũng có vài thiên kim tiểu thư, muốn ngã vào lòng họ. Không cần phải là Dục Uyển.

“cha không quan tâm trước đây ba đứa và Dục Uyển có xích mích gì, nhưng từ về sau...ba đứa đừng gây chuyện với nó, nhất là con...xem như là bù đắp mất mát của con bé, tránh xa nó ra...” Hoắc Nghị chỉ tay về phía Hoắc Phi.

“cha! Cha không biết đâu là con nhỏ đó...” Hoắc Phi không phục muốn cãi lại Hoắc Nghị, nhưng nửa đường Hoắc Khiêm kéo lại.

“con nhỏ nào hả...nó là em gái của mày, nói năng cho tử tế vào” Hoắc Nghị hét lên.

“cha! Tội con hiểu rồi, sau này sẽ không bắt nạt Dục Uyển...cha không phải bận tâm, tội con sẽ yêu thương nó như em gái”

Hiểu chuyện và giống ông nhất chỉ có Hoắc Khiêm, trong ba đứa con của mình thì hắn là người mà Hoắc Nghị tin tưởng và an tâm nhất.

“được rồi! hai đứa ra ngoài đi...Khiêm, con ở lại”

Lúc Hoắc Luật vừa ra khỏi phòng thì nhận được cuộc điện thoại từ “người con gái” ấy, có bao nhiêu vui mừng phấn khởi đều lộ ra hết trên mặt hắn.

“Mạn Ni! ...”

Trong Phòng.

“chuyện của Bành Tổng có cần cha ra mặt giải quyết...ông ta không phải là người dễ đối phó”.

Hoắc thị sau này sẽ là của Hoắc Khiêm, ông cũng luôn tin tưởng vào năng lực của con trai mình. Nhưng có phải ông đã quá nôn nóng, khi giao Hoắc thị cho hắn. Dù sao ba lão già đó lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, đều đã luyện thành tính, còn Hoắc Khiêm chỉ mới tiếp quản Hoắc thị có nửa tháng, liệu có ứng phó nổi.

“Cha! Chuyện này con có thể tự giải quyết được...con muốn chứng minh cho mọi người thấy không phải vì Hoắc Khiêm là con của Hoắc Nghị nên mới được ngồi vào ghế chủ tịch, con sẽ cho họ thấy năng lực của mình”

“chuyện của Bành Tổng, cha không cần phải nhúng tay vào”

Hoắc Nghị rất tán thưởng thái độ tự tin này của Hoắc Khiêm, đúng là con trai của ông, không làm ông thất vọng.

“Được! cha tin tưởng con, cha sẽ để chuyện này cho con giải quyết” Hoắc Nghị mỉm cười nhìn hắn.

“không còn gì....con xin phép về phòng”

Trong một buổi tối mà Dục Uyển được Tiêu Tường tắm bồn bằng rất nhiều món ăn bổ dưỡng, cháo tổ yến, canh bào ngư, súp vi cá. Trước đây, những món này cô chỉ nghe tên chứ chưa từng ăn qua.

Một phần vì hiếu kỳ, hai vì nó quá ngon. Nên Dục Uyển không thể từ chối bất kỳ sự quan tâm nào của Tiêu Tường, bà đưa chén nào là cô ăn sạch sẽ chén đó. Và tình hình là gần 10h tối nhưng vẫn có người còn tản bộ quanh bể bơi, vì no quá mà ngủ không được.”12546...12547...12548...” Dục Uyển đi vòng quanh bể bơi đã là lần thứ ba, cô vừa đi vừa đếm bước.

Đang thả hồn trên mây, bất ngờ nghe được...

“Thằng khốn! mày còn dám gọi điện, sao không trốn luôn”

Mặt dù cách xa một bể bơi, cô ở đầu bờ bên này, còn hắn ở cuối bờ bên kia, nhưng hình dáng và giọng nói đó từ lâu cô đã khắc sâu.

Bên kia đầu dây, Bạch Ngạn Tổ nghe thấy tiếng hét của Hoắc Phi, màn nhĩ cũng muốn thủng. Lập tức đưa điện thoại ra xa tám thước. Đợi sau khi bên kia chửi xong thì hắn mới đưa điện thoại lại gần.

“Chuyện nào phải ra chuyện đó...nghe mày nói tao giống như là thằng nhát gan...mấy lần trước mày bị người đánh, có lần nào không phải là tao đứng ra, còn lần này là ba mày...thì khác”

“dù sao cũng là chuyện nhà mày...tao là người ngoài xuất hiện ở đó thì không tiện, phải không...”

“không có tao...thì gia đình sẽ dễ xử hơn”

Lời hay lý phải đều được Bạch Ngạn Tổ nói hết, nghe rất hợp tình hợp lý. Nhưng Hoắc Phi vẫn nghe không lọt tai.

“tao cúp máy...”

“khoan đã! kết quả thế nào...người đó có phải là Dục Uyển không”

Dù không nhìn thấy mặt, nhưng qua giọng nói Hoắc Phi có thể hình dung ra vẻ mặt tò mò của hắn.

“là nó, kết quả ADN và kiểm tra sức khỏe hoàn toàn trùng khớp”

“Ồ..Ồ..!!! vậy là hàng thật rồi...” Nghe qua giọng của Bạch Ngạn Tổ hình như là có chút thất vọng.

“nhưng tao thấy Dục Uyển bây giờ thú vị hơn trước rất nhiều, mày có cảm thấy vậy không..”

Một khoảng không tĩnh lặng, thay cho sự trả lời...

Bạch Ngạn Tổ bên kia còn dang la ó, vì nghĩ Hoắc Phi cúp máy đột ngột nhưng hắn đâu hề biết, ở bên này Hoắc Phi đang phải đương đầu một vấn đề lớn, liên quan đến sinh tử. Khi trước mặt hắn là Dục Uyển với cây gậy gỗ trên tay, và nụ cười thân thiện kiểu báo trước “anh chết chắc”

“mày....muốn làm gì” Hoắc Phi nuốt một ngụm nước bọt, dù cố tỏ ra rất bình tĩnh nhưng vẫn nói lắp.

“Vậy anh nghĩ tôi sẽ làm gì...Hoắc Phi thối, anh chết chắc rồi”Dục Uyển hét lên, rồi cầm cây gậy đánh Hoắc Phi tới tấp, hấn xoay người bỏ chạy.

“cứu mạng...người đầu...cứu mạng...” Hoắc Phi cũng cố sức gào thét.

Hấn mặc dù đánh không lại Dục Uyển, nhưng chân hấn dài hơn và cũng chạy nhanh hơn cô. Dục Uyển đã rất vất vả mới đuổi kịp được hấn.

“hôm nay anh chết với tôi..”

“Bình tĩnh lại! có gì chúng ta từ từ mà nói...”

Đừng nhìn cánh tay mảnh khảnh chỉ có da bọc xương đó mà làm tưởng vô hại, thật ra nó mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài rất nhiều. Bằng kinh nghiệm máu và nước mắt, Hoắc Phi đã dùng bản thân chứng minh được. Chưa tính đến việc, trên tay của Dục Uyển đang có cây gậy đánh golf làm trợ thủ. “mày bỏ cây gậy xuống...thì từ đây về sau mọi chuyện giữa chúng ta xí xóa, tao và mày sẽ chung sống hòa bình, được không”

“chung sống hòa bình cũng tốt...” Dục Uyển mỉm cười nhìn Hoắc Phi.

“ha...a...!!! tốt là được rồi...vậy thì không cần phải cầm gậy nữa..”

“Nhưng phải đợi sau khi tôi đánh anh bò lếch dưới đất” Dục Uyển mỉm cười, rồi vung cây gậy về phía trước.

“vèo....o....!!!”

Hoắc Phi lập tức ngã ra phía sau để tránh cây gậy, xui xẻo lại để mình trượt chân rớt xuống hồ.

“Cứu...ừ...!!!!”

”Cứu...ừ...!!!!”

Nước bắn tung tóe, tràn lên thành bể bơi. Hoắc Phi vừa rơi xuống nước, đã tay đập chân đá, vũng vầy trong bể bơi. Cứ mỗi lần hấn trôi lên là mở miệng kêu cứu, cứ ngụp lặn được vài lần thì hấn không còn động đậy nữa, thân thể từ từ chìm dần xuống dưới hồ. Dục Uyển cho là Hoắc Phi đang giờ trò với cô.

“để tôi xem anh diễn kịch được bao lâu”

Dục Uyển ngồi trên bờ, bắt đầu đếm ngược thời gian. Nhưng gần mười phút trôi qua. Hoắc Phi nằm dưới đáy hồ, vẫn không thấy hấn nổi lên.

“đừng nói là anh không không biết bơi nha”

Dục Uyển cuống cuống lên, lập tức nhảy xuống hồ, sau đó lôi Hoắc Phi lên bờ.

“bóp...!! bóp...!!!” Cô liên tục tát vào mặt hấn.

“hu...u...!!! Hoắc Phi! anh đừng có làm tôi sợ...anh mà chết tôi sẽ trở thành hung thủ giết người...tôi không muốn đi tù đâu”

Thấy hấn vẫn còn nằm im bất động, Dục Uyển lại càng hoảng loạn. Cô không hề muốn hấn chết, tức giận chỉ muốn đánh hấn. Nếu hấn chết thì cô chính là hung thủ, gián tiếp gây ra tai nạn cho hấn.

Không! hấn không được chết...

Dục Uyển nâng cổ của Hoắc Phi lên để cho đầu ngửa ra phía sau, đặt hai bàn tay lên ngực hấn, rồi ấn sâu xuống, ra sức ép hết nước trong người hấn ra. Nước dù đã tràn ra, nhưng hấn vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

“Hu...u...!!! anh chết rồi, tôi phải đi tù sao.. làm ơn tỉnh dậy đi...anh muốn tôi làm gì cũng được... ”

Trong lúc cô gục mặt xuống đất mà khóc bù lu bù loa như một oán phụ, thì có người đã mở mắt ra. Thật ra Hoắc Phi biết bơi, mà còn là bơi rất giỏi, nín thở dưới nước 10 phút với hấn không khó.

“tao muốn gì cũng được” Hấn lên tiếng

“hu...u...!!!! phải, anh muốn gì cũng được” Tội cho Dục Uyển vì khóc quá nhập tâm, nên không ý thức được tình cảnh.

“vậy cho tao thượng mày...” Hoắc Phi mỉm cười

“Hu..u...!!! được...tôi sẽ cho anh...”

Chữ “thượng” sau cùng sắp được nói ra, thì Dục Uyển mới ý thức được là mình đang nói chuyện với ai. Cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt sáng

rạng rỡ của Hoắc Phi.

“Anh...anh...lừa tôi” Dục Uyển tức giận bật người dậy, đánh túi bụi vào người hắn.

“tao lừa mày khi nào....là mày tình nguyện nói để cho tao thượng...làm người không nên thất hứa”

“thượng cái đầu anh đó...anh đi chết đi” Dục Uyển tức giận đẩy hắn ra.

Hoắc Phi lại ngã xuống hồ một lần nữa. Nhưng lần này khác lần trước, hắn lại cười rất giòn giã, còn tung tăng bơi lội trong nước.

“ha...a...!!!!”

“Hắc xì..xì..!!!”

“Hoắc Phi thôi, Hoắc Phi khốn kiếp...dám gạt mình, hại mình tổn bao nhiêu nước mắt..” Dục Uyển vừa đi vừa mắng chửi Hoắc Phi, còn hại cô ướt nhẹp từ đầu đến chân.

Khi về gần tới phòng, thì Dục Uyển nhìn thấy Lữ Trị đang đứng trước cửa. Cô và bà ta không thân thiết tới mức, mà nửa đêm tìm nhau tâm sự, nhất định bà ta đến là gây sự.

“đi đứng trước cửa phòng tôi làm gì” Dục Uyển lên tiếng

“tao đến nói cho mày biết, ngày phẫu thuật của mẹ Dịch Nam đã có... là hai ngày nữa” Thật ra đây chưa phải là ý chính, điều quan trọng còn ở về sau.

“đừng quên giao kèo giữa chúng ta” Lữ Trị nhếch miệng cười, rồi xoay người đi.

Dục Uyển không biết lúc này cô nên vui mừng thay cho Dịch Nam, hay buồn khóc cho mình. Chỉ còn hai ngày cô làm sao kiếm đủ số tiền còn thiếu đây.

Ông trời ơi, giúp con đi...

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ứng cử viên thứ năm

Dương thị

Công ty đã đầu thầu thành công mảnh đất gần vịnh Thiên Sa, có một cuộc họp báo chính thức với báo chí vào sáng ngày hôm nay. Tất cả các kí giả đến từ những tòa soạn khác nhau trong thành phố đều được mời đến tham dự. Đây được xem là một sự kiện trọng đại của Dương thị.

Vừa nhìn thấy chủ tịch Dương bước ra sau cánh cửa, tất cả ánh đèn và máy quay phim đều hướng về phía ông ta, và những câu hỏi liên tục được đặt ra.

Dương chủ tịch rất bình tĩnh và kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi một. Trình bày những kế hoạch sắp tới của Dương thị, và quan trọng là họ sẽ biến Vịnh Thiên Sa thành một trung tâm thương mại lớn nhất thành phố Hán Trì, khu vui chơi giải trí và khách sạn cao cấp.

Buổi họp báo diễn ra rất suôn sẻ, kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Lúc mọi người đều nghĩ nó sẽ kết thúc, thì có một phóng viên đứng dậy từ hàng ghế và đặt ra câu hỏi mới.

“Chủ tịch Dương! Có tin đồn Dương thị bỏ ra 60 tỉ để mua Vịnh Thiên Sa, là vì Hoắc thị...chi cần là dự án Hoắc thị muốn đầu tư, thì Dương thị nhất định phải giành cho bằng được, ông giải thích sao về điều này...” Phóng viên A lên tiếng.

Cả khán đài đều ồ lên, bởi vì điều này không có trong kịch bản. Bọn họ đều quay sang nhìn phóng viên A. Đây là câu hỏi mọi người đều muốn hỏi nhưng không ai dám đặt ra.

Dương thị và Hoắc thị trước giờ vốn bất hòa, đặc biệt là hai năm gần đây. Tất cả những khoản đầu tư hay dự án Hoắc thị muốn phát triển, thì Dương thị đều nhúng tay vào phá đám. Mặc kệ lỗ hay lời, cứ giành trước rồi tính. Chính là phương châm của Dương gia.

“Dương chủ tịch! sao ông không trả lời....có phải vì tai nạn xe của Dương thiếu gia hai năm trước, khiến ông ôm mối hận với Hoắc gia, muốn lật đổ Hoắc thị...”

Khi nhắc đến người con trai tàn phế của mình. Sắc mặt của Dương chủ tịch bắt đầu khó coi, dù cố nén lại con tức giận ở cổ họng, nhưng thù hận trong đôi mắt của ông ta không thể che giấu.

“xin lỗi! bởi vì câu hỏi này không liên quan đến nội dung buổi họp báo...nên Dương thị không có trách nhiệm phải trả lời, nếu không còn câu hỏi nào khác thì buổi họp báo hôm nay kết thúc...” Trợ lý bên cạnh của Dương chủ tịch lên tiến.

“chủ tịch Dương! Tại sao ông không trả lời...có phải đó là sự thật...chủ tịch Dương”

Phóng viên A đã khơi mào, tất cả phóng viên khác đều hòa theo. Bởi vì so với việc Dương thị sẽ làm gì với Vĩnh Thiên sa, thì mối ân oán của hai nhà Hoắc và Dương, nó còn kịch tính gây cảm hơn, với tiêu đề mới này thì báo chắc chắn sẽ bán chạy.

Vừa bước ra xe thì cơn đau tim của Dương chủ tịch bắt đầu, ngực ông ta nhói đau, rồi gục ngã xuống đất. Tất cả phóng viên đua nhau mà chụp hình.

“Chủ tịch! Chủ tịch....”

Hoắc gia,

“cha nghĩ con có nên gửi một lẵng hoa đến cho ông ta không?” Hoắc Khiêm đang vắt chéo chân trên ghế xem báo.

Khi mà tin tức buổi họp báo sáng nay đều được phát sóng trực tiếp, từ lúc buổi họp báo bắt đầu cho đến khi Dương chủ tịch được xe cấp cứu đưa vào bệnh viện. Nó đang được phát trên truyền hình.”lão gia! trà của ông” Hoắc quân già bung trà ra, rồi chăm trà cho Hoắc Nghị.

Ông ta tắt tivi, rồi cầm tách trà lên đảo nhẹ.

“vậy thì gửi giùm cha một giò trái cây...” ông ta lên tiếng

“Được!”

Hoắc Khiêm hồ hững lật sang trang khác, và tiếp tục đọc. Lúc này, ở ngoài cửa lại có tiếng người tranh cãi, họ ồn ào kéo vào tận đại sảnh.

“Hoắc thiếu gia! cậu đã xem tin tức chưa” Điều Tổng tức giận vừa bước vào đã không chào hỏi Hoắc nghị, mà ném mấy tờ báo xuống trước mặt Hoắc Khiêm.

“Dương thị sẽ xây dựng một khu trung tâm thương mại lớn nhất ở Hán Trì, bên ngoài người ta đang khởi công ầm ầm...cậu còn ngồi đây thông thả uống trà”

“phần thắng lẽ ra đã thuộc về chúng ta, lợi nhuận có thể kiếm được là bao nhiêu, cậu biết không” Ngô tổng tức tối lên tiếng.

“tôi đã cho người đi dò la, cả bốn ứng cử viên tranh cử chức thị trưởng...hoàn toàn không biết gì về viện dưỡng lão tình thương mà cậu nói, bọn họ còn cho rằng xây dựng một khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Hán Trì là đúng đắn” Điều Tổng lên tiếng.

“cậu còn gì để nói nữa...”

“đương nhiên là bọn họ không biết.... bởi vì ông hỏi không đúng người” Hoắc Khiêm gấp tờ báo lại, ngẩng đầu lên nhìn Điều Tổng.

Có lẽ bắt đầu rồi rồi đây...

Bởi vì không biết ai trong số bốn người họ sẽ là thị trưởng mới của Hán Trì. Nên Bành Ngô Điều tổng, quyết định cho người đi dò la cả bốn người. Kết quả lại hoàn toàn giống như họ nghĩ, có kẻ ngu nào từ chối một khu nghỉ dưỡng cao có thể cấp kiếm được tiền, để chọn một viện dưỡng lão tình thương.

“cậu đừng có quay mấy lão già này như chong chóng được không...mấy ngày trước cậu nói, sau khi thị trưởng mới nhậm chức sẽ công bố chuyện xây một viện dưỡng lão tình thương ở Hán Trì...ứng cử viên tham gia cuộc tranh cử chỉ có bốn người, thị trưởng mới của Hán Trì không phải là một trong số bốn người họ thì là ai...chẳng lẽ có thêm người thứ năm.” Điều Tổng lên tiếng.

“Nếu thật sự có ứng cử viên thứ năm thì sao...”

“ha..a...!!! thật nực cười, ngày mai đã là ngày cuối cùng...cuộc bầu cử thị trưởng sẽ kết thúc, thị trưởng mới mà cậu nói... tới giờ vẫn chưa thấy xuất hiện, cho dù có xuất hiện đi nữa...sẽ thay đổi được cục diện sao”

Mỗi người dân của Hán Trì chỉ có một lá phiếu. Bầu ai, chọn ai, người ta đã làm từ cả nửa tháng trước. Tới lúc này thì ứng cử viên thứ năm có xuất hiện, thì phần thắng sẽ là bao nhiêu, có được bao nhiêu phiếu bầu, có thể đánh bại tất cả số phiếu của bốn ứng cử viên còn lại sao.

“vậy chúng ta thử đánh cược” Hoắc Khiêm nhếch miệng cười.

“cuộc thế nào” Ngô Tổng lên tiếng..

“nếu như thị trường mới của Hán Trì không phải là bốn người đó, mà là một người khác...thì kể từ về sau, mọi quyết định của tôi đưa ra, các ông không được nghi ngờ, chỉ có phục tùng tuyệt đối” được! nếu cậu thua thì phải chấp nhận cho chúng tôi đầu tư vào dự án của Dương thị” Diêu tổng lên tiếng

“đồng ý...”

Sau khi thỏa thuận xong với Hoắc Khiêm, Diêu và Ngô tổng đã chịu ra về, người bị xem là tàng hình từ nãy đến giờ, vì không giấu được sự hiếu kỳ đã lên tiếng.

“ứng cử viên thứ năm mà con nói...rất cuộc là thần thánh phương nào”

Hoắc Khiêm quay sang mỉm cười nhìn cha hần...

“người này cha cũng biết”

Bác Trần tài xế, từ ngoài đi vào sau khi đã chuẩn bị xe xong.

“Thiếu gia! xe đã chuẩn bị xong”

“Con đến công ty trước...xin phép”

Hoắc Khiêm đứng dậy cúi chào Hoắc Nghị rồi đi ra xe, trong khi hần vẫn chưa dùng điểm tâm

Lữ Trị bước ra kịp giữ được hần, nhưng nói sao hần cũng không chịu ở nhà ăn điểm tâm rồi đi, mà cứ nhất định đến công ty. Bà cũng hết cách.

“thằng này! Hôm nay là ngày nghỉ...đến công ty sớm như vậy làm gì, cũng chẳng chịu ăn điểm tâm” Lữ Trị lên tiếng

“Nhi phụ nhân! Thức ăn đã chuẩn bị xong...có thể dọn lên chưa” Hoắc quản gia lên tiếng.

“Được rồi!”

9h- Đại sảnh

Thức ăn đều đã dọn đầy trên bàn, tất cả trưởng bối cũng đều có mặt. Nhưng có hai người vẫn chưa thấy xuống. Sắc mặt của Hoắc Nghị bắt đầu hầm hầm

Dục Uyển thì bụng đói meo, kêu ọc ọc nhưng chỉ có thể nhìn...

“khi nào thì tụi nó xuống” Hoắc Nghị lên tiếng.

“lão gia! hôm nay là ngày nghỉ mà...nên tụi nó dậy hơi muộn, hay chúng ta ăn trước” Lữ Trị tìm lời chong chể.

“lão gia! chúng ta ăn trước đi, không phải ông nói 10h có hẹn đánh golf với Đinh Tổng sao” Lữ Tranh lên tiếng.

Hoắc Nghị khó chịu cảm đũa lên, thì hai nhân vật chính mới từ trên lầu đi xuống...

“chào cha...chào mẹ...chào di...” Hoắc Luật, Hoắc Phi cùng cúi đầu chào, rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

“kẹt...t...!!!!”

Nhưng mặt của Hoắc Nghị vẫn hầm hầm như cũ.

“đầy đủ rồi...mọi người ăn thôi” Lữ Tranh lên tiếng, phá vỡ bầu không khí khó chịu.

Tiêu Tường ngồi bên cạnh, liên tục gấp thức ăn cho Dục Uyển, nào thịt, nào cá, nào rau...Trong lúc cô còn đang cầm cái chén trên tay, chờ bà gấp thức ăn thì...

Dưới gầm bàn.

Có một bàn chân đang khều khều vào chân Dục Uyển, nó đang có xu hướng di chuyển lên trên và tạm trú ở giữa bên đùi. Ngón chân của hần còn “ấn chỉ” vào nơi mềm mại bên dưới quần lót của cô.

Cô đương nhiên biết bàn chân đó là của ai, Hoắc Phi chết tiệt. Anh đang làm cái gì hả. Dục Uyển trừng mắt nhìn hần, hần lại vô tư mỉm cười nhìn cô...”Em gái! anh biết em rất thích ăn phao câu gà, để anh trai gấp cho em”

Hoắc Phi trên bàn ăn thì ra về một ông anh trai tốt, nhưng dưới gầm bàn lại..

“Ừm...m...!!”

Dục Uyển giựt mình “ừm” lên một tiếng, khi ngón chân của hắn ấn mạnh vào nơi mềm mại của cô. Tất cả người đều quay sang nhìn, thật rất mất mặt, cô chỉ muốn kiểm cái lỗ chui xuống.

Cô chỉ có thể mặt dày mà mỉm cười lại với mọi người, tỏ ra mình vẫn rất ổn.

“sao anh biết tôi thích ăn phao câu gà...”

Dục Uyển cười rạng rỡ nhìn Hoắc Phi, ngoài mặt thân thiện bao nhiêu, thì ẩn sâu bên trong cô muốn cào, cắn, cắn, xé hắn ra. Tính hiệu này có lẽ Hoắc Phi đã đọc được, cô càng giận, thì hắn càng thích thú.

Tay phải của cô từ lâu đã rời xa cái chén, mà đặt xuống bên dưới gầm bàn. Dùng sức bóp chặt lấy bàn chân đang làm bậy của Hoắc Phi, giữ từng ngón một và bẻ ngược về phía sau.

“Á..a...!!!” Hoắc Phi đau quá mà “A” một tiếng.

Mọi người đều nhìn sang, hắn mặt dày, giả vờ ho khan vài tiếng đánh lạc hướng mọi người. Có thể nói khả năng chịu đau của Hoắc Phi rất là tốt. Dục Uyển bẻ hết cả bàn chân hắn, nhưng hắn vẫn im re không kêu la tiếng nào. Chỉ có khuôn mặt là méo mó, và giọng nói hơi run rẩy một chút.

“ăn gì bỏ nấy, nhìn mông em là anh biết em thích ăn phao câu gà, không phải xấu hổ đâu...hai cái phao câu này là của em”

“cám ơn anh...tôi sẽ ăn nó thật là ngon”

Dục Uyển cầm cái phao câu lên cắn mạnh, ở dưới thì cùng lúc bẻ cả năm ngón chân của Hoắc Phi. Hắn đau đến để cả hai tay lên bàn, gồng mình chịu đựng.

Quay lại diễn biến của những người khác trên bàn ăn..

“em có một tin vui nói cho mọi người biết, cuối tháng này...Mạn Ni sẽ về nước...con bé có thai rồi”

Mọi người có mặt đều rất kinh ngạc..

“Mạn Ni có thai...” Lữ Tranh lên tiếng

“Chị Mạn Ni có thai”

Hoắc Phi quay sang nhìn Hoắc Luật, nhưng anh trai hắn lại không có chút phản ứng gì. Theo lý, thì người có phản ứng mạnh nhất phải là người anh thứ hai này của hắn.

Hoắc Luật lại hoàn toàn không quan tâm, chỉ chuyên tâm cầm nĩa và dao cắt thịt, ăn xong phần ăn của mình, và cũng không ngược nhìn lên.

“được hai tháng rồi...tôi qua con bé mới báo cho em biết biết”

“Lần này con bé về, em sẽ tắm bỏ nó thật tốt” Lữ Trị phấn khởi vô cùng, dù Mạn Ni đã gả đi nhưng nhiều lúc bà lại quên mất cứ ngỡ như con gái vẫn còn ở nhà.

“Xem em kìa...vui đến vậy sao, em quên Mạn Ni đã gả đi rồi...nó đang mang trong bụng cháu đích tôn của Tổng gia, Tổng chủ tịch còn sót ruột hơn cả em, em còn lo họ bạt đãi Mạn Ni sao” Lữ Tranh lên tiếng.

“con gái gả đi...chẳng lẽ không phải là con mình, Mạn Ni mãi là người của Hoắc gia, là con của em” Lữ Trị lên tiếng.

“phải! Mạn Ni là con của em, được chưa...vậy chính xác là khi nào con bé về”

“em quên mất...lát nữa em sẽ gọi điện hỏi con bé”

Trong lúc mọi người còn đang nói hăng say, xoay quanh vấn đề Mạn Ni mang thai. Thì có người đã kéo ghế ra và đứng dậy.

”kẹt...t...!!!”

“con ăn xong rồi...xin phép..” Hoắc Luật cúi chào người lớn, rồi xoay người đi.

Hoắc Phi nhìn theo Hoắc Luật, rồi cũng vội kéo ghế ra.

“con cũng ăn xong rồi..”

Nhìn bộ dạng đi cà nhắc của Hoắc Phi lúc đuổi theo Hoắc Luật, mọi người đều rất khó hiểu. Chỉ có Dục Uyển là khác biệt...

“Ha..a...!!!”

Cô cười đến nghiêng ngã

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đùng gây sự với phụ nữ

“Luật..Luật...!!!”

Hoắc Phi có chạy theo sau nhưng không đuổi kịp được Hoắc Luật, khi hấn ra tới nơi thì Hoắc Luật đã ngồi trong xe, đánh một vòng lớn rồi phóng xe đi mất.

"Vèo...!!!!!"

Cát bụi tứ tung, bay hết vào người của Hoắc Phi.

“chết tiệt...!!”

Hoắc Phi tức tối xoay người vào trong, lúc này mọi người trong đại sảnh đều đã đứng dậy.

“Luật nó đi đâu..” Lữ Trĩ lên tiếng

“con không biết”

Hấn đi thẳng lên lầu. Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại gặp Dục Uyển đang vác ba lô từ trong phòng đi ra.

Mặc dù cầu thang rất rộng, ba bốn người cùng đi một lúc cũng không là vấn đề. Nhưng tại làm sao, cô đi sang trái thì hấn sang trái. Cô đi sang phải thì hấn cũng lệch sang phải. Thậm chí cô nhắm thẳng mà đi, hấn cũng chặn lại. Đây không phải là cố ý gây sự thì là gì.

“Anh muốn gì” Dục Uyển khó chịu nhìn thẳng vào hấn

Hoắc Phi nhếch miệng cười, hấn bắt ngờ bước tới áp sát Dục Uyển, ép cô lên tường, rồi khẽ nâng cằm cô lên.

“Khi nào... chúng ta có thể tiếp tục chuyện tối qua, mày thấy tối nay thì thế nào”

Nếu hấn không nhắc đến thì Dục Uyển có thể cho qua, bây giờ nghĩ lại cô tức đến phát điên. Hấn dám giả chết gạt cô, làm cô sợ đến phát khiếp vì nghĩ mình đã hại chết hấn.

Dục Uyển nghĩ mình phải cứng rắn hơn với Hoắc Phi, cứ “nhẹ nhàng” mãi không phải là cách hay. Cô mỉm cười đáp trả, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tay Hoắc Phi vuốt ve và di chuyển...

“tôi cho anh thượng cũng được, nhưng..” Dục Uyển nói

“nhưng sao..” Hoắc Phi hỏi

“nhưng..” cô nói

“Rầm...m...!!!”

Hấn chưa kịp hỏi thì cô đã ra tay. Cô chuyển ngược tình thế, bóp chặt lấy cổ tay của Hoắc Phi vặn ngược về phía sau, rồi ép hấn lên tường. Khuôn mặt đẹp trai của Hoắc Phi đang cạ sát vào tường, lưng hướng về phía cô. Bộ dạng rất chật vật khó coi.

“anh có khả năng hạ tôi xuống được không đã...”

Dục Uyển cố ý dùng chút sức mạnh trên cánh tay của Hoắc Phi, hấn đến kêu a..a..

“mày ...mày buông tay ra mau...”

Hoắc Phi vùng vẫy, kháng cự thế nào cũng không thể đưa mình thoát khỏi tình cảnh khó khăn trước mắt, Dục Uyển muốn vận ngược vận xuôi hần thế nào là tùy cô.

“Á..a...!!!”

“anh xem..anh yếu như vậy, nếu để anh thượng có phải là quá mất mặt, muốn thượng tôi cũng được... nhưng đợi khi nào anh đánh thắng được tôi rồi hãy nghĩ đến chuyện đó”

Dục Uyển lôi Hoắc Phi ra, quay một vòng rồi ném xuống đất.

“Rầm.m...!!!”

Trong lúc này, Hoắc Phi đã ngộ ra một điều. Muốn kẻ mạnh hơn mình phải phục tùng, cách duy nhất chính là mạnh hơn họ. Và hần nhất định sẽ mạnh hơn Dục Uyển.”sẽ có ngày tao thượng được mày...còn thượng mày đến sống dờ chết dờ” Hoắc Phi quē quá giận, nghiêng răng nhìn Dục Uyển.

“tôi sẽ đợi anh, nhưng đừng để tôi đợi tới năm 80 tuổi...khi đó chơi sẽ không còn vui nữa” Cô bước tới vuốt vuốt, vỗ vỗ vào tóc của Hoắc Phi, rồi đi xuống lầu.

Hoắc Phi giận đến...giận đến...không biết phải nói sao...

“HOẮC...DỤC...UYỂN.....!!!” Nói chung rất là giận.

Hần dùng hết sức rống lên tên cô, lớn tới mức khi Dục Uyển khỏi nhà vẫn còn nghe được.

“Ha...a...!!!!”

Sau nửa tháng ở Hoắc gia, Dục Uyển đã phát hiện thêm một thú vui mới. Đó là ngoại trừ ghẹo Dịch Nam đến đỏ mặt, thì chọc cho Hoắc Phi nổi điên, cũng vui không kém.

Vừa nghĩ đến Dịch Nam thì Dục Uyển nhớ ngay đến chuyện quan trọng cần làm, cô cần phải đến một nơi....

Vũ Trường Hoàng hậu.

Trên sân khấu những ánh sáng mờ ảo, chớp nhoáng và nhiều màu sắc đang rơi vào thân hình nóng bỏng của cô vũ công trên sàn diễn. Từng động tác uốn dẻo, từng cái lắc mông theo tiếng nhạc sôi động, đều khiến cho những người bên dưới reo hò.

Nhưng trong một góc tối dưới khán đài, lại có một kẻ không chịu hòa theo đám đông. Hắn hoàn toàn tách biệt với mọi người nên dễ nhận ra, trong lúc mọi người đều đang quay cuồng với những điệu nhảy, hắn lại ngồi đó có một mình, với cả chực chai rượu.

Uống hết chai này rồi đến chai khác...

“Mạn Nị..!!!”

“Mạn Nị....!!!”

Hoắc Luật gục mặt trên bàn kính, tay cầm chai rượu và luôn miệng gọi tên người con gái hắn yêu.

“Hoắc nhị thiếu! chúng ta lại gặp nhau”

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc xoắn bồng bềnh và chiếc đầm cổ V khoát sâu, phô diễn nửa vòng một căng tròn quyến rũ. Cô mỉm với Hoắc Luật, vừa kéo ghế ra thì hắn lại ngẩn đầu lên.

“ai cho phép cô ngồi...cô là ai...” Hắn lên tiếng, như tạt một gáo nước lạnh vào mặt Trình Mĩ với câu hỏi “cô là ai”

Khắp Á Lạp Tân này, không ai mà không biết đến Trình đại tiểu thư, thiên kim của Trình thị. Mỗi bước chân cô đi, mỗi nơi cô đến đều trở thành tâm điểm chú ý, thu hút biết bao ánh mắt của mọi người.

Khi nghe Hoắc Luật hỏi “cô là ai”, Trình Mĩ có cảm giác là hắn đang muốn làm bẽ mặt cô trước bao nhiêu người ở đây.

“Tôi là Trình Mĩ, đại thiên kim của tập đoàn đá quý Trình thị...hôm sinh nhật của anh, chúng ta đã gặp qua”

Hoắc Luật cầm chai rượu lên uống ừng ực, rồi đặt xuống bàn...

“A...!!! tôi đã nhớ ra cô ...vẫn cái mùi nước hoa kinh tởm rẻ tiền đó, giống hệt như lần trước” Hoắc Luật mỉm cười gắt gù, chỉ tay về phía Trình Mĩ.

“Anh...!!!”

Trình Mĩ tức giận, chỉ tay vào Hoắc Luật, giận đến không còn gì để nói. Hấn thành công khiến cô trở thành trò cười của mọi người xung quanh. Trình đại tiểu thư xinh đẹp cao quý, con cháu danh môn, nhưng không để lại một chút ấn tượng nào cho hấn, ngoại trừ “mùi nước hoa kinh tởm rở tiền”. Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Trình Mĩ cảm thấy nhục nhã như vậy.

“Hoắc Luật! anh giỏi lắm..Trình Mĩ này đã nhớ kỹ anh” Trình Mĩ tức giận bỏ đi.

Cô quay lại chỗ ngồi của mình, vừa ngồi xuống đã cảm ly rượu trên bàn, lên uống cạn một hơi hết sạch, rồi đặt mạnh xuống bàn.

“đại tiểu thư! ai đã chọc giận em... anh sẽ giúp em xử lý hấn” Nam thanh niên bên cạnh lên tiếng.

“là hấn...Hoắc Luật, Hoắc nhị thiếu của Hoắc thị...anh dám chơi không” Trình Mĩ lên tiếng, ánh mắt hùng hực nhìn thẳng đến chỗ Hoắc Luật đang ngồi.

“Đúng là cực phẩm...” Nhìn thấy dáng vẻ nam tính và khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Luật từ xa, thì cả người hấn đã nóng rạo rục, tay chân ngứa ngái. Nhưng đáng tiếc người ta là Hoắc nhị thiếu, không phải là dạng thường.

“sao...anh không dám” Trình Mĩ quay sang nhìn người nam nhân bên cạnh.

“không phải rất hợp khẩu vị của anh sao... em chắc chắn những gã tình nhân của anh, không có ai qua được hấn”

Càng nghĩ càng thấy đúng, mà càng nhìn Hoắc Luật lại càng thấy thuận nhãn. Cũng rất muốn ném thử mùi vị của Hoắc Luật một lần, nhưng hấn lại ngại thể lực của Hoắc gia.

“thật không ngờ.... cháu trai của đại tướng lại nhát gan như vậy, món ngon đang trước mặt lại không dám ăn...” Trình Mĩ liên tục khích tướng, khiến cho người luôn trọng sĩ diện như hấn không thể ngồi im.

“nói thì hay lắm...em nghĩ Hoắc Luật sẽ tình nguyện để anh phao sao” Hấn khó chịu, cảm ly rượu lên hạ hỏa.

“nếu em có thể khiến hấn ngoan ngoãn nằm dưới, vậy anh có phao không”

Nhìn nụ cười âm hiểm của cô em họ mình, hấn rét cả xương. Đúng là lòng dạ đàn bà là thâm hiểm nhất. Hoắc Luật chính là người tình trong mộng của nó, ăn không được thì quyết phá cho hôi. Hấn không nghĩ việc trả thù của Trình Mĩ sẽ dừng ở đó, nhưng chỉ cần phao được Hoắc Luật, thì hấn bắt chấp.

“được! anh chấp nhận”

Trình Mĩ nhếch môi cười, rồi mở ví lấy ra hai viên thuốc màu vàng bỏ vào trong chai rượu, đảo nhẹ. Thuốc vừa tan thì cô đã ngoắc tên bồi bàn lại.

“đem chai rượu này đặt lên bàn của gã đằng kia, số tiền này là của cậu”

Một tờ chi phiếu bằng nửa năm tiền lương của hấn, một lần mà nhận được nhiều tiền như vậy thì hấn sao có thể từ chối. Tên bồi bàn phấn khởi nhét tờ chi phiếu vào trong túi áo, rồi cầm chai rượu của Trình Mĩ đặt lên khay, đem đến bàn của Hoắc Luật.

“em bỏ gì vào rượu..” Nam thanh niên bên cạnh lên tiếng

“anh không cần quan tâm, chỉ cần biết...lát nữa anh chơi cho nhiệt tình vào là được”

Hoắc Luật, để tôi xem anh còn vênh vào được bao lâu...

Cùng lúc đó trước cửa vũ trường Hoàng Hậu.Cũng xôn xao, nhộn nhịp không kém...

“nhìn cũng không giống lắm...liệu đây có phải là hàng thật không” Cô tiếp viên xinh đẹp, cầm cái túi xách tỏ ra nghi ngờ.

“chị gái! chị không tin em thì nhìn những người xung quanh đi...nếu không thật thì họ có bu đồng như vậy không”

Dục Uyển chỉ tay sang phía sau mình, cả một đám người đang giành giật những món hàng hiệu của cô, túi sách, giày dép, khăn choàng, tất tần tật...

“cái khăn này là của tôi...”

“cái túi xách này là tôi nhìn thấy trước...”

Tất cả đều là những món hàng chưa qua sử dụng, vẫn còn mới nguyên 100%, chưa tháo tem, chưa bóc mác. Cho nên có rất nhiều người giành mua, phần lớn họ đều là những tiếp viên trong vũ trường, yêu thích hàng hiệu.

Bọn họ nháo nhào cả lên, giành giật một hồi thì Dục Uyển đã bán đi gần hết, nhưng so với tiền viện phí của mẹ Dịch Nam vẫn còn cách xa. Lúc cô gom hết mọi thứ chuẩn bị đi về thì một chị gái xinh đẹp từ trong vũ trường Hoàng Hậu đi ra, Dục Uyển nhận ra, chị này vừa mua giúp cô 2 cái túi xách.

“em gái! mấy người bạn của chị rất thích túi xách của em... em có thể đem vào trong cho họ xem không...”

“dạ! được”

Dục Uyển hí hửng bê hai cái vali vào trong vũ trường Hoàng Hậu. Lúc đi ngang qua sân khấu, trong cái ánh sáng mờ ảo chớp nhoáng đó, cô đã vô tình nhìn thấy Hoắc Luật.

Hắn say đến đứng không vững, vừa kéo ghế ra đã ngã sập xuống bàn. Có lẽ hắn đã quá say, nên không thể nào đứng dậy nổi. Khoảng ba mươi giây sau đó, có một cô gái xinh đẹp đến dìu hắn đứng lên. Cô nhận ra, đó là đại thiên kiêu của Trình thị, người này rất thường xuyên xuất hiện trên các mặt báo nên rất dễ dàng nhận ra.

“em gái! đi lối này...” Cô ta quay sang hỏi thúc Dục Uyển

“Dạ!” Dục Uyển cuống cuống đuổi theo sau.

Hoắc Luật có một thói quen “sạch sẽ” là không bao giờ đi với người lạ, đặc biệt là phụ nữ. Không phải dạng ăn tạp như Hoắc Phi, Hoắc Luật chỉ chung tình với mỗi một Hoắc Mạn Ni. Trong lòng hắn, ngoài chị ta ra thì không có bất kì người phụ nữ khác. Có lẽ vì hắn đã say đến không biết gì, nên mới dễ dàng đi theo người lạ.

Trình tiểu thư này cũng không phải dạng tiểu thư hiền lành nhu thuận gì cho mấy, chuyện tình cảm tay ba, tay tư của cô ta đã tiêu tốn không ít giấy mực của báo chí. Đêm nay, xem ra Hoắc Luật không thể thoát khỏi móng vuốt của cô ta. Chỉ có thể cầu chúc cho hắn có một buổi tối vui vẻ.

Dục Uyển vừa xoay người lại thì...

“rầm.m...!!!”

Những ly rượu trên khay đều đổ xuống hết người cô vì chủ nhân trượt tay. Một mảng xanh đỏ đủ màu sắc trên nền sơ mi trắng, thấm ướt xuống ngực, có thể nhìn thấy cả những đường viền của áo lót bên trong.

“xin lỗi...là tôi bất cẩn, cô có sao không” Tiếp viên nam cuống cuống lên tiếng

“tôi không sao” Dục Uyển gượng cười nhìn cậu ta, có lẽ là nhân viên mới đây, tâm trạng lo lắng của cậu ta cô là người hiểu rất rõ, trước đây khi cô mới đến Đế Vương làm việc, cũng thường làm đổ rượu vào người của khách, nghe khách phàn nàn là sợ bị đuổi việc.

“cho hỏi nhà vệ sinh ở đâu” Dục Uyển lên tiếng

“toilet ở phía trước, để chị dẫn em đi...”

Dục hành lang...

Chị gái xinh đẹp vừa đưa Dục Uyển tới toilet, thì nhận điện thoại nên đi ra ngoài nghe. Dục Uyển rửa sơ áo rồi hong khô xong, cũng không biết đường mà đi nên đứng trước cửa toilet chờ chị ta.

Bên cạnh là toilet nam.

Trái ngược với sự ồn ào sôi động ở bên trong, thì ngoài này lại rất là yên tĩnh, tới mức cô có thể nghe được cả cuộc nói chuyện điện thoại của người bên trong.

“tôi đã hẹn được nam vương của Adam, cậu mau đến đi” Người bên kia đầu dây nói.

“hôm khác đi...tôi nay tôi bận rồi” Hắn vừa rửa tay, vừa chao chuốt mái tóc bông bênh của mình.

“săn được con mới mới sao...là ai vậy...còn tốt hơn cả nam vương của Adam” người bên kia hào hứng lên tiếng

“Hoắc nhị thiếu của Hoắc thị...thế nào, có sánh bằng nam vương của Adam” Hắn lại hỏi ngược lại người kia

“Hoắc Luật...” Bên kia đầu dây kinh ngạc, đến bật dậy, đẩy đầu cậu nhóc đang làm loạn trước ngực gã ra.

“Phải! là hắn...”

“thật sự là cực phẩm...mà Hoắc Luật không phải là trai thẳng sao, từ khi nào lại có hứng thú với đàn ông”

“thẳng thì đã sao...không phải cậu cũng bị tôi bẻ cong đó thôi.ha...a...!!!”

“con bà nó...cậu đi chết đi” Người đầu dây bên kia tức giận ném điện thoại xuống đất.

Hắn huyết sáo, tâm trạng phấn khích bước ra khỏi nhà vệ sinh. Cầm thẻ chìa khóa phòng trên tay, hắn cứ thái, cứ chụp, rồi rút cái búp xuống đất.

602 Khách sạn KQ là thứ mà Dục Uyển nhìn thấy trên thẻ chìa khóa, khi cúi người xuống nhặt giúp hắn.

“cảm ơn” Hắn mỉm cười nhìn cô rồi cầm chìa khóa đi tiếp.

Khi nhìn thấy Trình tiểu thư dẫn Hoắc Luật đi, Dục Uyển nghĩ cô ta muốn có cái gì đó đó với hắn, dù sao Hoắc Luật là đàn ông cũng không mất mát gì, cô cũng không muốn phá hư chuyện tốt của người ta.

Thật không ngờ, Trình tiểu thư không hề muốn cái gì đó đó với Hoắc Luật, mà là muốn chơi hắn.

“em xong rồi sao...đi theo chị”

“ạ”

Mặc kệ vậy, xem như đó là một trải nghiệm mới của Hoắc Luật, biết đâu sau đêm này hắn có thể quên đi Hoắc Mạn Ni, đó cũng là một điều tốt.

Dục Uyển ngoan ngoãn đi theo sau chị tiếp viên...

-----Hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mỹ nhân cứu anh hùng

Khách sạn KQ- Phòng 602

Trong căn phòng rộng lớn, sang trọng và đầy đủ tiện nghi cùng ánh sáng. Sắp sửa diễn ra một chuyện mang tầm lịch sử. Cũng bởi vì quá nhiều ánh sáng nên mọi thứ diễn ra đều rõ ràng như ban ngày, hình ảnh người ta quay được cũng rất chân thật và sắc nét.

Dưới sàn quần áo ném khắp nơi. Còn trên giường King size trắng tinh là hai thân thể trần trụi của hai gã đàn ông, đang quần quýt lấy nhau, cá nước triều miên, môi lưỡi đưa đẩy.

“quay cho thật tốt vào...nhất là vẽ mặt hạnh phúc của Hoắc nhị thiếu, phải quay cho thật đẹp”

“ạ! tiểu thư”

Trình Mĩ rất hài lòng với tác dụng của hai viên thuốc cô cho Hoắc Luật uống, cũng như biểu hiện lúc này của hắn, đã vượt ngoài sự mong đợi.

Nhìn Hoắc Luật đang nhiệt tình đáp trả ông anh họ của mình, Trình Mĩ không biết cô nên hiểu, là do công dụng của thuốc, hay là Hoắc Luật vốn có hứng thú với đàn ông.

Nhưng vấn đề này chỉ có người trên giường và người trong cuộc hiểu rõ.

“Mạn Ni...Mạn Ni..”

Đó là cái tên mà ông anh họ nghe được liên tục gần cả tiếng đồng hồ, từ miệng của Hoắc Luật.

Còn hình ảnh mà Hoắc Luật nhìn thấy và cảm nhận được, chắc chắn không phải một gã đàn ông to xác với thân thể thô ráp, mà là người trong mộng “Hoắc Mạn Ni” dịu dàng xinh đẹp.

Hoắc Luật muốn cho người trước mặt thấy, hắn không còn là một thằng con nít, mỗi lần khóc là cần chị ta dỗ, ăn cơm chờ chị ta đút, chảy nước mũi thì nhờ chị ta lau. Hoắc Luật hắn bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành.

Cho nên...

Mọi người đừng thắc mắc, tại sao lúc này hắn lại “nhiệt tình” đáp trả lại ông anh họ. Đó mới biết, công dụng của thuốc thật là đáng sợ.

“Mạn Ni...Mạn Ni...”

Quay gần cả tiếng đồng hồ, mà hai người đàn ông trên giường cứ mãi ở khúc dạo đầu. Cũng không có những hành động mang tính chất người lớn. Nữ

đạo diễn của Trình gia đã không còn đủ kiên nhẫn.

“Anh họ! khán giả sắp ngủ gục hết rồi...làm cái gì đó kích thích hơn được không?” Trình Mĩ lên tiếng.

“Ok!”

Không cần Trình Mĩ lên tiếng, thì hần đã nóng người với những màn đạo đầu. Hần bắt đầu kéo khóa quần của Hoắc Luật xuống, dục vọng được hần “o bé” này giờ đã sừng sững như núi cao. Nhìn của người rồi ngấm lại của mình, hần có chút chạnh lòng.

“Ping...poang...!!!” Chuông cửa bất ngờ vang lên.

Tình cảnh của ông anh họ giống như cầu thủ được hưởng quả phạt đền lúc 89, bóng sắp chạm vào khung thành thì trọng tài bảo đã hết giờ.

”Ping...poang...ping...poang...!!! Chuông cửa lại cứ kêu lên liên tục.

Vì không muốn làm gián đoạn cảnh quay, và tuyệt cảm xúc của hai diễn viên chính trên giường. Trình Mĩ đành phải đích thân ra mở cửa, về mặt rất là khó chịu.”là ai..”

Cửa vừa mở ra thì Trình Mĩ đã bị thứ ánh sáng chói mắt từ máy chụp hình rọi thẳng vào mặt, cô theo phản xạ lập tức lấy tay che lại.

Người trên giường vội mặc quần áo vào, còn gã quay phim thì ngơ ngác không hiểu gì, chẳng lẽ thuê hẳn quay phim chưa đủ, còn mời luôn cả phóng viên đến.

“tách..tách...tách...!!!”

Những bức ảnh liên tục từ nhiều góc độ, từ toàn cảnh cho đến cận cảnh, khuôn mặt của Trình Mĩ, hình ảnh của gã quay phim và ông anh họ trên giường. Tất cả mọi thứ trong phòng đều được chụp lại.

“cô đang làm cái trò gì trong phòng...cô là ai hà...sao lại tự tiện xông vào trong phòng người khác”

Trình Mĩ tức giận hét lên, rồi bước đến giật lấy máy ảnh từ tay của người ta. Nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Cô ta vừa giờ tay ra, đã bị người ta chụp lấy rồi đẩy ngã xuống đất.

“tôi là em gái của Hoắc Luật, Hoắc Dục Uyển”

Dù đã nói sẽ mặc kệ. Nhưng cứ xem như là số Hoắc Luật rất may mắn nên gặp được một người thích lo chuyện bao đồng như cô. Nhưng cũng một phần là vì những bức ảnh này. Lần đầu tiên Hoắc Luật bị cưỡng gian còn là bị đàn ông phao, một chuyện mang tầm lịch sử như vậy làm sao cô có thể bỏ lỡ.

Dục Uyển cất máy chụp hình vào túi, rồi bước đến bên giường nhìn ông anh họ đang còn cười trên người của Hoắc Luật, rồi nhìn sang Trình Mĩ và gã quay phim vội về mặt rất hồn nhiên.

“không biết mọi người đang làm gì với anh trai của tôi...”

“cô là Hoắc Dục Uyển” Trình Mĩ có hơi kinh ngạc.

Bọn họ cũng đã gặp nhau vài lần, nhưng Dục Uyển mà Trình Mĩ nhớ không phải có bộ dạng như lúc này, từ trên xuống dưới không có chỗ nào giống trong kí ức của cô, ngoại trừ cái nốt đỏ xấu xí trên mặt ra.

Sự hiện diện của Dục Uyển làm cho mọi người trong phòng không biết phải làm sao để thoát khỏi cái rắc rối này. Ba mươi sáu kế thì cách tốt nhất là...

“Đừng rồi! anh chợt nhớ...mình có cuộc hẹn với Tề thiếu, anh đi trước” Ông anh họ của Trình Mĩ là người nghĩ ra đầu tiên, sau khi mặc xong quần áo đã đánh bài “chuồn”

“Rầm.m...!!!”

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại Trình Mĩ, Dục Uyển và gã quay phim...

“Trình Tiểu thư! không biết cô muốn làm gì với anh trai của tôi”

“tôi...tôi...àh ...” Trình Mĩ ấp úng một lúc rồi mới nghĩ ra mình nên nói gì

“Hoắc Luật uống say nên tôi đưa anh ấy đến đây, nếu cô đến rồi...thì giúp tôi đưa anh ấy về nhà, tôi còn chuyện phải đi trước”

Trình Mĩ cũng học theo ông anh họ “tẩu vi thượng sách“. Vội vội vàng vàng ra khỏi phòng, gã quay phim cũng gấp rút gom đồ nghề, rồi chạy theo sau. Khi họ sắp ra tới cửa.

“đứng lại đó”

Trình Mĩ ra khỏi cửa cũng phải dừng lại. Con nhò xấu xí này phá hư việc tốt của cô còn chưa đủ, còn muốn sao nữa. Nếu nó không xuất hiện, chắc chắn sẽ còn nhiều kịch tính hơn. Nhưng cũng may, những gì cô quay được này giờ cũng đủ khiến cho Hoắc Luật điều đứng.”có chuyện gì...” Trình Mĩ lên tiếng

Dục Uyển xoay người lại, mỉm cười nhìn cô ta.

“bỏ cái máy quay phim lại”

“Trình tiểu thư...”

Tên quay phim do dự, hỏi ý kiến của Trình Mĩ trước.

“bỏ xuống đi...hừ...” Trình Mĩ tức giận nhìn Dục Uyển, rồi bỏ đi một nước

“Rầm...m...!!!” cánh cửa đóng sập lại, bản lề cũng muốn vỡ. Nhưng vì đây là khách sạn cao cấp, chắc chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhìn Hoắc Luật đang trần trụi trên giường, cô không biết làm sao xử lý hấn, mà bộ dáng hấn bây giờ cũng thật đẹp...

Hoắc Luật có một thân hình cao lớn của siêu mẫu. Vai rộng eo nhỏ, cơ bắp rắn chắc, cơ bụng sáu múi và cặp cơ chữ V quyến rũ đến mê người. Đặc biệt lúc này, trên cơ thể sần chắc màu đồng chạy dọc xuống dưới, là khóa quần đã bị mở, dục vọng ẩn dưới quần lót màu trắng cứ thích đập vào mặt người ta, cái kiểu nửa kín nửa hở làm cô muốn xị máu mũi.

Thật là không thể nhìn được nữa...

“Tách...!!!! Tách...Tách...!!!!” Dục Uyển lập tức lấy máy ảnh ra.

Cảnh đẹp như vậy nếu không chụp, thật là lãng phí của trời. Nhưng biết đâu được, sau này có lúc cô lại dùng đến. Sau khi đã chụp thỏa thích, thì Dục Uyển mới nhấn điện thoại lên gọi cho một người.

“Alo....!!!!”

Ở một nơi cách đó không xa...

“Bốp...!!!!”

“Bình...!!!!”

“Bịch...!!!!”

Có một kẻ liên tục bị người ta quật ngã xuống sàn, khuôn mặt sưng đỏ, tay chân trầy xước, mồ hôi chảy khắp người. Suốt mười hai tiếng đồng hồ, Hoắc Phi đã không rời khỏi sàn tập, cũng không ăn không uống gì cả.

“thiếu gia! cậu ổn chứ...” Tên thuộc hạ của Hoắc Phi hoảng sợ chạy tới, sau khi đã đánh xị máu mũi của hấn.

“tôi không sao” Hoắc Phi loạng choạng đứng dậy, lấy tay lau đi máu dính trên miệng, rồi lao vào họ.

“tiếp tục” Hấn ra lệnh

“zá...a...!!!!”

Mười mấy tên thuộc hạ lập tức nhảy bổ ra, đánh túi bụi vào hấn. Hoắc Phi không kịp tránh cứ bị ăn đòn liên tục, roi bình bịch xuống sàn. Nhìn thấy mà đau lòng...

“Thiếu gia! Trần sư phụ nói...cậu không nên ra tay trước, hãy quan sát động tĩnh của đối phương trước...địch không động ta không động...” Người phiên dịch của Trần sư phụ lên tiếng.

“Ừ...!!!!” Hoắc Phi gật đầu làm theo lời truyền đạt của sư phụ, nhưng...

“Bốp...!!!!”

Tại sao hấn vẫn bị đánh. Nhìn hấn một lần nữa bị hạ đo ván dưới sàn, người phiên dịch lấy tay che mắt, không dám nhìn lên. Còn Trần sư phụ thì thờ dài. Ông ta quay sang xô một tràng dài với người phiên dịch.”thiếu gia! Trần sư phụ nói...nhưng khi địch chuẩn bị động thì ta phải động trước địch, không phải là đứng yên cho địch đánh” Người phiên dịch tiếp tục dịch lại lời của Trần sư phụ.

Hoắc Phi mò mắt đứng dậy, lắc lắc đầu vài cái, rồi lấy lại tinh thần, lao thẳng vào đám thuộc hạ.

“tiếp tục..”

“Zá..a...!!!”

Bọn họ thật khâm phục tinh thần bất khuất không chịu thua của Hoắc Phi, không biết hẳn lấy đâu ra nhiều động lực như vậy, nhưng con người bằng xương bằng thịt chứ có phải robot đâu, mà hẳn không chịu nghỉ ngơi.

Về điểm này thì Hoắc Phi thua xa, mấy ông sư phụ ngoại quốc của mình...

Dưới sàn tập, là mười mấy vị danh sư đến từ nhiều vùng lãnh thổ. So với đệ tử thì họ biết hưởng thụ hơn rất nhiều. Hương thơm mê hoặc của các món ăn, mùi hương khó cưỡng của bia tươi, rượu nóng và trà thượng hạng khiến người ta không thể nào rời mắt, cùng với âm thanh nấu nướng xèo xèo... Từ thính giác đến, khứu giác và thị giác đều bị kích thích mãnh liệt.

“Martin! Xúc xích và bia của ông...” Một đĩa xúc xích và bia tươi theo đúng phong cách Đức được đưa tận tay của sư phụ người Đức.

“Hitada! Rượu Sake nóng của ông đây...” Một ly rượu sake được hâm nóng đã đưa tận tay Hitada sư phụ người Nhật không lâu sau đó.

“Trần sư phụ! Trà Long Tĩnh vừa mới pha xong” Một cốc trà thơm lừng đã có mặt trước bàn của Trần Sư phụ đến từ Trung quốc.

“Sư phụ Kan! Rượu Soju của ông”

“....”

Mười mấy người phục vụ và đầu bếp nổi tiếng đang đứng phía sau chờ phục vụ cho từng vị sư phụ một, cơm bưng nước rót đều dâng tận nơi, cuộc sống như ông hoàng, thật sự khiến họ quên mất đường về, họ cũng không hi vọng Hoắc Phi sớm thành tài. Lâu lâu một chút cũng tốt, thậm chí là mười năm cũng không thành vấn đề...

Nhưng có một điều họ phải thừa nhận. Trò Hoắc là đệ tử sáng dạ nhất mà họ từng thu nhận, tiếp thu rất là nhanh. Chưa tới một tuần, tất cả những điều cơ bản của họ dạy, hẳn đều nắm rất vững.

“Reng...ng...!!!”

“thiếu gia! là điện thoại của cậu...”

“Bộp...!!!” Lúc Hoắc Phi xoay người lại, thì bị người phía trước động thẳng vào mặt, cái này không phải hẳn cố ý, là thiếu gia của hẳn không chịu tránh.

“Dục ...Uyển..”

Nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, Hoắc Phi đang nằm sấp dưới đất cũng phải lật người dậy. Hẳn cầm điện thoại lên nghe...

“có chuyện gì...” Hoắc Phi hẳn học lên tiếng.

“Khách sạn KQ phòng 602...Hoắc Luật đã uống rất say, anh mau đến đưa anh ta về”

“khách sạn...mày đã làm gì anh ấy hả” Hoắc Phi giựt mình bật dậy.

Bên này thì Hoắc Luật cứ ngã ngã nghiêng nghiêng, dựa sát vào người Dục Uyển, bàn tay còn sờ mó khắp người cô, di chuyển lên trước, rồi lại di chuyển xuống dưới. Dục Uyển khó chịu hất hẳn sang một bên.

Một lát sau Hoắc Luật lại ngồi dậy, ôm chặt lấy cô, sờ soạng tiếp...

“Mạn Ni...Nạn Ni..”

Dục Uyển bực bội đẩy hẳn ra...

“Hiện tại thì chưa làm gì, nhưng một lát nữa thì không biết...anh mau đến đi” Dục Uyển mất kiên nhẫn lên tiếng

“Rầm...!!!”

Đang nói giữa chừng thì người bên kia lại ngã máy, Hoắc Phi nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống sàn.

“Dục Uyển! nếu mày làm gì Luật...tao sẽ không tha cho mày” Hoắc Phi lớn tiếng hét qua điện thoại.

Nhưng hẳn đã lo lắng nhầm đối tượng. Người sắp có chuyện phải là Dục Uyển mới đúng. Thuốc trong người của Hoắc Luật đã phát huy đến giới hạn, hẳn ôm lấy cô đè xuống giường.

Hoắc Phi lập tức nhảy khỏi sàn đấu, mặc áo vào rồi đi vội ra xe.

“thiếu gia! chúng ta đi đâu...”

“khách...”

Hoắc Phi vừa định nói thì chuông điện thoại lại reo lên. Hắn nhấc điện thoại lên nghe.

“Tiểu Hàn! có chuyện gì”

“Tam thiếu gia! Tê thiếu lại đến gây chuyện với bà chủ Dương, đám thủ hạ của hắn đã kéo bà chủ Dương vào phòng... hơn nửa tiếng, không biết làm gì trong đó...cậu mau đến đi”

“tôi biết rồi...” Hoắc Phi lập tức ngắt điện rồi.

Bác tài xế xoay người lại hỏi hắn.

“thiếu gia! chúng ta đi đâu...”

“Đế vương”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Anh và Dục Uyển đã làm gì

Sau nhiều lần cố gắng tông cửa nhưng không thành, Hoắc Phi đã phá nát cả cánh cửa bằng bình chữa cháy.

“Rầm.m.!!”

Đập vào mắt hắn, chính là hình ảnh của Phi Yến đang nửa quỳ nửa nằm trên sàn, váy áo bị xé rách đến tận đùi, tóc xoắn rối bời và tay đang nắm chặt lấy mảnh vỡ thủy tinh.

Những giọt máu nhỏ giọt từ mảnh thủy tinh, cùng với rượu vang đang đổ từ trên bàn xuống, trộn lẫn dưới sàn, không rõ đâu là máu, đâu là rượu. Hoắc phi vội vã chạy vào trong.

“Phi Yến”

Việc đầu tiên của Hoắc Phi làm khi bước vào trong phòng, là giựt lấy mảnh thủy tinh từ tay của Dương Phi Yến và ném xuống đất, hắn kéo cô ra phía sau. Nhìn vết thương đang chảy máu của cô, hắn cuống cuống không biết làm sao. Phi Yến thì hoảng sợ như cái xác vô hồn, nhìn thấy Hoắc Phi bước vào ý thức của cô mới trở về.

“thiếu gia!”

Vết thương trên tay của Phi Yến, là do chính cô tự cắt vào mình, để uy hiếp gã đàn ông trước mặt. Kẻ có bộ dáng cao cao tại thượng và nụ cười như ác ma, Tê thiếu.

“Thằng khốn! không phải tao nói mày phải tránh xa cô ấy sao...” Hoắc Phi tức giận, lớn tiếng hét vào kẻ đang ngồi vắt chéo chân trên ghế.

Tê Thiếu lười biếng đứng dậy, hắn tháo khăn choàng trên cổ xuống, rồi đi đến chỗ của hai người Hoắc Phi và Phi Yến.

“thằng khốn...không phải là cách xưng hô, mày nên lịch sự hơn”

“dù sao trước đây tao với mày cũng là bạn thân..phải không... Huyền Nì?”

Tê thiếu không quan tâm đến sự hiện diện Hoắc Phi, hắn kéo mạnh Phi Yến ra phía trước, lấy khăn choàng cổ của mình, băng lại vết thương cho Phi Yến.

“Huyền Nì! không nên tự làm mình bị thương, như vậy...tôi sẽ rất đau lòng” Tê thiếu mỉm cười, nâng cằm của Phi Yến lên.

Huyền Nì chính là pháp danh của Dương Phi Yến lúc còn ở chùa, cô đã sống với cái tên đó suốt mười tám năm, nhưng chính tên ác ma trước mặt đã cướp mất cái tên đó của cô, chính hắn đã gieo rắc vào cô con ác mộng hàng đêm. Cô luôn muốn tránh né hắn, nhưng sao hắn mãi không chịu buông tha cô.

Nhìn thấy đôi vai của Phi Yến đang run lên vì sợ hãi, Hoắc Phi bước đến đẩy Tề Thiệu ra.

“mày muốn gì, tại sao lại không để cho cô ấy được yên”

Tề thiệu tỏ ra vừa khó xử, vừa lưỡng lự , hần nhìn Hoắc Phi và...

“nói thế nào đây ...chỉ có thể là...mùi vị của cô ấy quá tuyệt, khiến tao mãi không thể quên, muốn chơi thêm lần nữa...”

“Ha...a...!!!”

Tiếng cười của Tề thiệu và bọn thủ hạ phía sau hần, khiến cho Phi Yến run sợ. Khi nhớ đến con ác mộng của hai tháng trước.

Ấn tượng của tiểu ni cô giành cho Hoắc Phi sau vài lần theo Lữ Tranh đến chùa, để lại cho cô là một cậu thiếu gia ngang bướng, thích làm loạn nhưng ngây thơ và lương thiện. Cho nên, dù biết được cuộc cá cược giữa hần và đám người của Tề thiệu nhưng cô lại không thấy sợ hãi, hay né tránh mỗi khi hần tiếp cận.

Hoắc Phi từng nghĩ người con gái ngây thơ, ngờ khạo nhất trên đời này phải là Lý Nhã, nhưng khi gặp Phi Yến hần mới biết vẫn còn người ngu ngốc hơn.

Lý Nhã chỉ đứng thứ hai, sau người tiểu ni cô này. Ấn tượng lần đầu tiên của hần giành cho Phi Yến, là một tiểu ni cô có đôi mắt trong veo, hồn nhiên và rất tò mò.

Không biết do kĩ năng tán gái của hần quá siêu, hay tiểu ni cô này ngu đến hết thuốc chữa. Với bản tính xấu xa từ trong bụng mẹ và tính lỳ suốt nhiều năm. Hoắc Phi đã không che giấu ý đồ đen tối với tiểu ni cô ngay từ lần gặp đầu tiên, hần nói thẳng với tiểu ni cô là hần muốn “chơi” cô. Nhưng cô lại không chút do dự, hồn nhiên đáp lại “tôi đồng ý”.

Hần thật không biết lúc đó cô có hiểu ý hần muốn nói gì hay là không. Nhưng những lúc ở cạnh cô hần cảm thấy rất vui vẻ, và hần đã cười rất nhiều bởi sự ngu ngốc đến đáng yêu của cô.

Với một người đặt trọn niềm tin vào mình, Hoắc Phi làm sao để người ta thất vọng, thế là họ đã trở thành bạn thân của nhau.

Nhưng nửa tháng sau, Hoắc Phi không còn theo Lữ Tranh đến chùa. Tiểu ni cô nhớ đến hần rất nhiều, nhớ đến bộ dáng đại thiếu gia thích ra vẻ lợi hại của hần, nhớ đến vẻ mặt nhăn nhó của hần khi bị gả mẹ mỗ vào tay lúc đi lấy trứng cùng cô và cả nụ cười đáng yêu của hần lúc cầm quả trứng trên tay.

Suốt những ngày đó cô chỉ nghĩ đến hần, cho đến một hôm...

Có một chiếc xe hơi sang trọng đến trước cửa chùa đón cô. Cô nhận ra chiếc xe hơi này là của Hoắc gia. Cuối cùng cô có thể gặp được gặp hần.

Phi Yến là bị bỏ rơi trước cửa chùa từ lúc sinh ra, mười mấy năm sống trong chùa với thế giới bên ngoài cô như một tờ giấy trắng. Đây là lần đầu tiên cô rời khỏi chùa và vào trung tâm thành phố. Nên cô đón nhận mọi thứ với ánh mắt vô cùng háo hức.

Nơi họ đưa cô đến rất là đẹp, không giống như ở trong chùa yên tĩnh, nơi này có những âm thanh rất sôi động, những tiếng nhạc nghe điếc tai và mọi người đang lác lác dưới ánh đèn màu, còn có rất nhiều thứ cô chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng không có Hoắc Phi...

Bọn họ đẩy cô vào một căn phòng, sau đó khóa cửa lại. Người ngồi chờ cô trong phòng chính là gã ác ma trước mặt cô bây giờ. Tề Thiệu.

“Choang...ng...!!!”

Hần ném chai rượu xuống đất, rồi lao vào cô như một con quái vật, hần xé nát bộ sam y trên người cô . Lần đầu tiên, tiểu ni ném trái mùi vị kinh hoàng nhất cuộc đời mình.

Tề Thiệu tháo dây nịt ra, quăng xuống đất rồi phóng thích dục vọng của hần. Cô kháng cự, nhưng thứ to lớn đó vẫn cưỡng hần đút vào người cô.

“Á...a...!!”

Hần đã cưỡng bức cô suốt cả đêm, đến khi Hoắc Phi xuất hiện thì cô như một cái xác nằm bất động trên sàn, mình đầy thương tích. Và kể từ cái đêm hôm đó thì cái tên “Huyền Nỉ” đã chết, cô là Dương Phi Yến. Cô cũng không biết từ đâu lại xuất hiện tin đồn. Họ nói Hoắc Phi là người chiến thắng trong trận đánh cược với Tề thiệu, sau khi chơi chán còn hào phóng tặng cô cho đám chiến hữu của mình, một ni cô thiện lương được Hoắc Phi “đào tạo” chưa tới hai tháng, đã trở nên dâm đẳng phóng túng. Và tất cả mọi người trong thành phố đều tin vào lời đồn đại đó, khiến cho danh tiếng vốn không mấy tốt đẹp của Hoắc Phi, lại càng xấu hơn.

Thật ra, nếu không có Hoắc Phi thì cô đã chết ngay sau cái đêm đó. Cho nên với hần ngoài yêu ra, cô còn rất cảm kích.

“Tao nói cho mày biết...cô ta là người của Hoắc Phi tao, nếu mày còn gây chuyện cô ấy, tao sẽ không để mày yên”

“Tao không ngờ sở thích của mình là mang giày cũ của người khác...”

“nhưng đôi giày kém chất lượng này mày không nên mang, tao còn mấy đôi giày cũ chất lượng tốt hơn nhiều, có cần tao tặng cho mày...”

“thằng khốn” Hoắc Phi giận dữ đấm thẳng vào mặt của Tề Thiếu.

“Bốp...!!!”

Tề Thiếu bị đánh đến xịt máu mũi, hắn đưa tay lau vết máu dính trên mũi rồi cũng lao vào túm lấy cổ áo của Hoắc Phi.

“Thằng khốn! mày dám đánh tao...không có Bạch Ngạn Tô ở đây, mày nghĩ mày là ai mà dám ra về anh hùng”

“không có thằng Tô, tao vẫn có thể đánh cho mày lếch dưới đất”

Hoắc Phi cũng túm lấy áo của Tề Thiếu ép sát lên tường, giờ tay lên đấm thẳng vào mặt Tề Thiếu, Tề thiếu thúc mạnh vào bụng của Hoắc Phi, cả hai người ôm nhau ngã lăn xuống đất, vật qua, vật lại.

Trước đây chỉ một cú đấm của hắn thì Hoắc Phi đã nằm liệt dưới đất, từ khi nào nó lại mạnh như vậy, có thể đấm tay đôi với mình. Đây là điều mà Tề thiếu đang khó hiểu.

Sau một hồi, bất phân thắng bại nhưng cả hai đều kiệt sức. Tề thiếu mới mò mắt đứng dậy, chỉ tay vào Phi Yến.

“muốn tao không đến làm phiền cô ta, thì bảo Hoắc Khiêm tránh xa Kì Quân ra...Kì Quân và anh trai tao sắp đính hôn” hắn nói.

“mày bị điên sao...Kì Quân đang ở nước ngoài, dính dấn gì đến anh tao” Hoắc Phi cũng phun ra một ngụm máu.

“vậy là mày chưa biết...Kì Quân sắp về nước, Kì gia và Tề gia sẽ liên hôn, nói anh trai mày đừng làm kì đà cản mũi, tránh xa cô ta ra...nếu không, Tề gia tao sẽ không dễ yên”

Sau khi đưa ra chiến thư, Tề thiếu cầm áo khoác lên, rồi loạng choạng bước ra khỏi phòng. Trả lại bình yên cho nơi đây.

Bởi vì vết thương trên tay của Phi Yến, nên Hoắc Phi đã đưa cô ấy đến bệnh viện, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt mày bầm dập đầy thương tích của hắn. Viện trưởng Lương đã thất kinh hồn vía, lập tức lôi hắn vào phòng khám toàn thân từ trên xuống dưới.

Hơn ba tiếng sau thì hắn và Phi Yến mới rời khỏi bệnh viện, nhưng hắn không đưa Phi Yến trở lại Đế Vương mà là về nhà.

Chung cư cao cấp Lữ Thành.

“cậu có muốn lên nhà nghỉ một lát..” Phi Yến lên tiếng, “khuya rồi, tôi mà không về nhà Hoắc chủ tịch lại làm ầm lên...em mau lên nhà”

Sau khi nhìn thấy Phi Yến vào trong thang máy, thì Hoắc Phi mới chịu đi về. Vừa ngồi vào trong xe thì hắn mệt mỏi, ngã lưng ra ngay phía sau.

“thiếu gia! giờ chúng ta về nhà hay cậu còn muốn đi đâu...”

Câu hỏi của tài xế, làm Hoắc Phi giật mình mở mắt ra. Hắn bật dậy.

“Khách sạn KQ...mau...”

Hai mươi phút sau...

“Ping...poang...!!!”

Khi cửa thang máy mở ra thì Hoắc phi vội vã đi ra, lo lắng không biết Dục Uyển đã làm gì anh trai hắn. Nhưng không ngờ, lại nhìn thấy Dục Uyển đứng ngay trước cửa thang máy.

“Luật đâu...mày đã làm gì Luật” Hoắc Phi khản trương lên tiếng.

“hắn bị tôi giết chết rồi”

Dục Uyển tức giận đẩy Hoắc Phi sang một bên, bước vào thang máy. Nhưng Hoắc Phi lại chụp lấy tay cô kéo lại.

“mày vừa nói gì...”

“Á...a...!!”

Hắn có thể thề, không hề dùng đến một chút lực nào, nhưng lại khiến cho cô đau đến mặt mày méo mó. Hắn vội buông tay cô ra thì nhìn thấy hai vết bầm tím trên cổ tay.

“mày sao vậy...”

Sự khản trương này của Hoắc Phi, ngay cả hắn cũng không nhìn ra là bản thân bắt đầu có dấu hiệu lo lắng cho Dục Uyển.

Hắn nhìn cô từ trên xuống dưới...

Bờ môi thì sưng đỏ, có dấu vết bị trầy xước. Từ cổ xuống cảm đến hai bên xương quai hàm xanh là những vết bầm xanh đỏ, còn in rõ cả dấu tay của đàn ông, và dưới bộ ngực nở nang...

Những vết cắn mảnh liệt đầy khiêu khích, như muốn kí tên bản quyền, khoe khoang cho mọi người biết là “tôi” vừa độc chiếm người phụ nữ này. Hỏi tại sao Hoắc Phi hắn có thể nhìn được tới phần ngực đầy đặn của Dục Uyển. Bởi vì không biết, thằng khốn nào đã bứt đi hai cái cúc áo trước ngực cô.

Mặt của Hoắc Phi tối xầm lại.

“là ai...” Hắn tức giận, xiết mạnh lấy tay của Dục Uyển.

“không liên quan đến anh” Dục Uyển hất tay của Hoắc Phi ra, rồi đi vào thang máy.

“mày...”

Hoắc Phi vừa bước thêm có một bước thì cửa thang máy đã đóng lại. Hắn lập tức tìm đến phòng 602.

“Rầm.m.!!!”

Trong phòng đủ sáng để Hoắc Phi có thể nhìn thấy rõ những vết xước, cào bầu trên tấm lưng trần rần rỗi của Hoắc Luật. Nó cũng nhiều như những dấu hôn tím đỏ trên ngực của Dục Uyển khi nãy.

Nhìn Hoắc Luật đang mặc quần áo, đôi tay của Hoắc Phi vô thức mà xiết chặt lại thành quyền. Trước ngực hắn có một cái gì đó dâng tràn, bức muốn hắn nổ tung. Hoắc Phi bước tới xoay người của Hoắc Luật lại.

Trực diện nhìn thấy khuôn mặt của Hoắc Luật khiến cho hắn hơi bị sốc.

Vết tích vẫn còn nguyên, cả năm dấu tay in đậm trên khuôn mặt điển trai của Hoắc Luật. Cho thấy là vừa bị tát xong.

Dù bất ngờ chưa rõ là tác giả là ai, nhưng vấn đề đó cũng không khiến hắn bận tâm bằng chuyện hắn sắp hỏi đây.

“Anh và Dục Uyển đã làm gì...hai người có phải vừa lên giường...” Hoắc Phi lớn tiếng chất vấn.

Hoắc Luật đang tức giận trong người, lại bị Hoắc Phi vô cớ chất vấn khiến hắn cũng khó chịu.

“Phải thì đã sao....không phải anh chưa từng ngủ với nó “ Hoắc Luật vừa nói xong thì..

“Bốp...p...!!!”

Hoắc Phi đã đập thẳng vào mặt hắn, rồi bỏ ra khỏi phòng.

“Rầm.m.m.”

Hoắc Luật đứng trong phòng ngẩn ngơ, hắn không biết đã gây ra trọng tội gì mà làm cho Hoắc Phi giận dữ đến như vậy. Và người đứng bên ngoài cũng đang tự chất vấn bản thân.

Luật và Dục Uyển không phải chưa từng quan hệ, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng chỉ cần nghĩ đến vừa rồi Dục Uyển và Luật đã lên giường thì hắn cảm thấy rất phẫn nộ.

Tại sao với những phụ nữ khác hắn chưa từng để tâm đến chuyện họ có lên giường với gã đàn ông khác hay không, nhưng với Dục Uyển hắn lại bận tâm quá nhiều.

Chỉ có một lý do duy nhất, dù Hoắc Phi không hề muốn bản thân thừa nhận.

Là hắn đã thích Dục Uyển.

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Anh có thích Dục Uyển không?

Hoắc Luật vừa về tới nhà đã cởi chiếc áo sơ mi trắng ném xuống đất. Hắn bước ngay vào phòng tắm và xả vòi nước.

Từ trên cao những tia nước bắn ra và chảy từ trên tóc, lan xuống mặt và cả thân hình cường tráng nam tính của Hoắc Luật. Nước chảy ra từ vòi sen khá mạnh, chạm vào da thịt gây xức, làm cho hắn có cảm giác rất đau rát.

“Á...!” Hai hàng mi của Hoắc Luật chau mạnh.

Hắn xoay người lại nhìn bản thân mình trong gương, khá là giật mình. Vì hắn không nghĩ cảnh tượng sẽ ghê gớm như vậy, trên cánh tay khỏe mạnh cơ bắp săn chắc vẫn còn hằn sâu những dấu răng rướm máu và dọc hai bên bả vai xuống lưng là dấu vết cào cấu từ móng tay của phụ nữ.

“mình đúng là bị điên mà...”

Hoắc Luật nhắm mắt lại, gục đầu vào gương vì không biết làm sao để tin vào chuyện đã diễn ra. Những kí ức cứ sống động như thật, bắt đầu xuất hiện trong đầu hắn...

“Rầm...m...!!!”

Hoắc Luật bật dậy và dè ngay Dục Uyển xuống giường, hai cánh tay cơ bắp của hắn như gọng kiềm, kìm chặt lấy cô. Cả người hắn như một khối đá nặng ngàn cân khiến cô không thể nào nhúc nhích, dù chỉ là một cử động nhỏ.

Trước đây Dục Uyển đã biết Hoắc Luật rất mạnh nhưng không nghĩ hắn lại mạnh đến mức này. Tất cả sự cố gắng và lợi hại của cô đều vô dụng trước Hoắc Luật, không thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hiện tại.

“Mạn Ni! Mạn Ni...”

“anh buông tôi ra...tôi không phải là Hoắc Mạn Ni... tôi là Dục Uyển...không phải Mạn Ni của anh” Dục Uyển tức tối khi bị nằm dưới, tại sao hắn lại khỏe như vậy chứ, yếu đi một chút có phải cô đỡ khổ không.

“bóp...bóp...!!!”

Đây mãi mà Hoắc Luật không nhích khỏi người cô dù là nửa phân, Dục Uyển chỉ có cách dùng cả hai tay tấn công vào ngực của hắn.

“Hoắc Luật! anh nhìn kĩ xem...tôi không phải là Hoắc Mạn Ni”

Nhưng có một chuyện đáng buồn là cho dù cô có nói cái gì, kêu gào ra sao. Tất cả đều không lọt vào tai của Hoắc Luật chữ nào. Bởi vì hình ảnh cô trong mắt hắn bây giờ là Hoắc Mạn Ni.

“Mạn Ni! Tại sao chứ...em có điểm nào không sánh bằng tên Tống Thiếu Hoành đó, tại sao chị không chọn em...hắn hơn em ở điểm nào hả...chị nói đi”

Hoắc Luật áp sát thân hình vạm vỡ của hắn xuống người Dục Uyển, vừa hét vừa xiết mạnh lấy đôi vai gầy của cô.

“Á...a...!!!” Dục Uyển đau đến chảy nước mắt.

“Hu..u...!!!! làm sao tôi biết được chứ....chuyện đó thì anh phải đi hỏi Hoắc Mạn Ni, tôi đâu phải là chị ta...làm sao biết anh thua kém Tống Thiếu Hoành điểm nào” Dục Uyển khổ sở vừa nói vừa cố gắng đẩy Hoắc Luật ra.

Nhưng hắn vẫn cứng như sắt thép, nặng như đá. Cô vùng tay đá chân đều không có tác dụng gì với Hoắc Luật. Thật không hiểu, cũng là anh em sinh ba, tại sao lại khác nhau đến vậy, nếu hắn giống được một nửa Hoắc Phi, có phải bây giờ cô đã không khổ sở như vậy.”Hoắc Luật! hay là anh ngồi dậy...tôi sẽ giúp anh gọi điện hỏi chị Mạn Ni, xem anh thua kém chồng chị ta ở điểm nào, rồi chúng ta cùng giúp anh cải thiện, được không” Dục Uyển lên tiếng.

Thấy hắn hơi thả lỏng người, Dục Uyển cũng dần dần ngồi dậy. Nhưng lại bị hắn đè lại xuống giường.

“chưa gì mà chị đã nhớ hắn, muốn gọi điện cho hắn đến cứu chị sao...chị là của em”

Nhìn thấy sự tức giận, đổ kỵ trong lời nói và ánh mắt của Hoắc Luật, Dục Uyển có linh cảm chẳng lành.

“anh định làm gì..anh đừng có làm vậy..”

“chị là thuộc về em...”

Hoắc Luật nhếch miệng cười, hần cúi người xuống ép chặt lấy thân thể mềm mại của Dục Uyển, môi hần bao phủ lấy môi cô.

“Ừm...m..Bốp..bốp...!!!”

“Hoắc...Ừm...”

Đôi tay đánh loạn xạ của Dục Uyển, được Hoắc Luật dẹp yên trong tích tắc. Hần cường hần ép chúng xuống giường, bờ ngực trần sần chắc của hần dính sát vào ngực mềm mại của cô, cả hai đều chân thật cảm nhận được độ nóng của đôi phương, họ dính sát vào nhau không kẻ hở. Dục uyển càng giãy giụa thì cảm giác va chạm cơ thể càng làm cho hần thêm phần hưng phấn.

Nụ hôn điên cuồng bạo ngược của Hoắc Luật như muốn cắn nát môi cô, hần mạnh mẽ tách hai hàm răng cô ra, tiến công vào trong, day dưa với lưỡi nhỏ mút lấy nó. Mùi rượu và hơi thở của hần tràn ngập khắp khoang miệng cô, khiến cô ngộp thở...

Trong lúc cô còn đang giãy giụa, thì đôi tay của Hoắc Luật đã vân du khắp nơi, chạm vào những phần nhạy cảm trên người cô. Tay hần luồn vào trong áo, sờ soạng vào phần bụng phẳng phiu, dày vò từng tác thịt trên người cô.

Dục Uyển giựt mình khi nhận ra tay hần đang di chuyển xuống dưới, giựt mạnh cúc quần và kéo khóa quần cô xuống.

“Ừa..Ừa..ura...”

Dục Uyển cảm nhận được những ngón tay lạnh lẽo của hần đang chà xát, niết chặt vào nơi mềm mại dưới quần lót. Cô giãy giụa khép chặt chân lại, Hoắc Luật lại tách nó ra. Hần nắm lấy một chân của Dục Uyển đẩy lên cao, nhướn người đem dục vọng to lớn đẩy mạnh vào trong người cô, suối nhỏ bên dưới vẫn chưa tiết ra mật dịch nhưng buộc phải tiếp nhận to lớn của hần. Dục Uyển đau đến khóc ra nước mắt.

“Á..Á..Á....!!!”

Cô bật dậy, cắn chặt lấy cánh tay cơ bắp của Hoắc Luật. Cô chắc chắn đã bị hần xé rách. Hoắc Luật khiến cô đau như thế nào thì cô cũng phải làm hần đau đớn như vậy.

Bởi vì quyết tâm đó, mà Dục Uyển ngậm chặt cánh tay của Hoắc Luật không buông, mỗi lần hần mạnh mẽ tiến vào thì cô lại cắn hần một cái. Sau vài lần va chạm xác thịt, thì đầu lưỡi của cô đã cảm nhận được mùi vị mặn của máu tanh.

Cô mở mắt ra thì nhìn thấy cánh tay của Hoắc Luật đã rướm máu. Đôi mày kiếm trên gương mặt điểm trai đang nhăn nhó, mồ hôi đang lăn dài trên trán hần. Đối với những thứ xinh đẹp đáng yêu thì con người ta luôn có lòng trắc ẩn, cô cũng vậy, một chút từ bi ít ỏi trong cô trời đất, Dục Uyển đã chịu buông tha cánh tay của Hoắc Luật.

Hai tay cô vòng qua cổ của Hoắc Luật, ôm chặt lấy. Từ từ thuận theo luật động của hần, khi cô không còn kháng cự thì sự đau đớn khi nãy cũng hết dần.

Có thể là nơi đó của cô đã bắt đầu quen dần với kích thích của hần.

Không biết có phải vì bị Dục Uyển cắn, hay là tác dụng của thuốc mất dần, Hoắc Luật lúc này đã tỉnh táo, hần có thể nhận ra người trước mặt không phải là Mạn Ni, nhưng vẫn không muốn dừng lại việc đang làm.

Hần cực ghét con gái dùng nước hoa, cũng không thích họ trang điểm. Mùi hương từ mỹ phẩm hay nước hoa gây cho hần cảm giác không thoải mái. Nhưng người cô lúc này lại tỏa ra một mùi hương rất kì lạ, vừa nhẹ nhàng vừa thanh khiết, khiến cho đầu óc hần trở nên rất tỉnh táo và sáng khoái, hần cứ muốn được ôm chặt lấy cô lúc này.

Của hần lạnh lẽo thì cô lại ấm áp vô cùng, dục vọng tham lam chỉ muốn được vùi sâu trong cô, được cô bao bọc và sưởi ấm. Cái cảm giác này quá tuyệt vời, tuyệt vời nhất mà hần từng có.

Cho tới bây giờ, chỉ cần nhớ lại mùi hương và cảm giác bên trong Dục Uyển thì dục vọng giữa hai chân hần lại giương cờ. Mặc dù bị bọt xà phòng phủ lấy nhưng hần vẫn nhìn ra.

“Râm...m...!!!”

Hoắc Luật đang tắm vẫn còn chưa mặc quần áo thì cánh cửa phòng tắm bị đẩy ra bất ngờ. Hoắc Phi kéo cửa kính ra, bước vào trong bồn tắm.

“Anh có thích Dục Uyển không...”

Câu hỏi thẳng thừng không vòng vò của Hoắc Phi, khiến cho Hoắc Luật giựt mình.

“em đùa với anh sao...” Hoắc Luật không quan tâm, tiếp tục cầm vòi sen lên xịt khắp người, xem lời nói của Hoắc Phi là lời nhảm nhí.

Hoắc Phi bước tới, giựt lấy cái vòi sen của Hoắc Luật. Vẫn câu hỏi cũ.

“anh có thích Dục Uyển không”

Thái độ này của Hoắc Phi đã làm cho Hoắc Luật bắt đầu phát cáu.

“không thích...em hài lòng chưa, trả cái vòi sen cho anh” Hấn giựt lại cái vòi sen từ tay Hoắc Phi.

Nghe được chữ “không” từ miệng Hoắc Luật trên môi của Hoắc Phi bắt đầu có nụ cười. Hấn từng cho rằng phụ nữ chỉ là công cụ để giải trí trên giường, cũng không ngại cùng anh em mình share chung một người phụ nữ. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời hấn, muốn ích kỷ độc chiếm riêng mình thứ gì đó.

“vậy thì được rồi...anh cứ từ từ mà tắm, tắm cho sạch vào, chỗ này còn dính xà phòng” Hoắc Phi hí hửng vỗ vỗ vào bẹn xà phòng trên người của Hoắc Luật và đưa cả vòi sen cho anh trai.

Hấn cao bay xa chạy...

“đứng lại đó”

Hoắc Luật lấy khăn quấn quanh người rồi đi ra khỏi bồn tắm. Hấn đứng trước mặt của Hoắc Phi với ánh mắt dò xét kì lạ.”lúc ở khách sạn tại sao em lại tức giận, còn đánh anh... em biết rõ, trước giờ anh không bao giờ để cho mình bị đánh mà không đánh trả”

Hoắc Luật đưa hai tay lên cuộn tròn lại, những khớp tay kêu răng rắc nghe mà lạnh người.

“chuyện đó..là...”

“nếu không muốn bị đánh thì cho anh biết lý do”

Hoắc Phi rất là trọng sĩ diện. Trước đây, trước mặt người khác hấn chê bai thậm tệ, hạ thấp Dục Uyển không đáng một xu, là loại con gái bỏ đi. Nhưng bây giờ nếu bắt hấn thừa nhận việc mình thích Dục Uyển trước mặt Hoắc Luật, hấn sẽ không làm được.

“A...!!! hình như anh Khiêm về tới...em ra ngoài trước”

Hoắc Phi lập tức lách qua người của Hoắc Luật, rồi biến mất khỏi phòng tắm.

10 Phút sau...

Sau khi Hoắc Luật tắm xong và bước ra ngoài, hấn nhìn khắp cả phòng không thấy Hoắc Khiêm đâu, chỉ có Hoắc Phi đang trùm kín chắn.

Hoắc Luật bước tới kéo chắn của người ta lên.

“Anh Khiêm đâu...” Hấn hỏi

“em không biết... đừng phá...để em ngủ...Wo...o..!!” Hoắc Phi giả vờ ngáp rồi kéo chắn lên đắp, thật ra làm gì mà buồn ngủ nhanh như vậy, chỉ là tránh mặt của Hoắc Luật, vì không muốn ông anh này lại lôi vắn đề đang dở khi nãy trong nhà tắm ra hỏi lần nữa.

“thật kì lạ...tôi như vậy, sao anh ấy vẫn chưa về”

Nhà hàng KQ...

Trong căn phòng vip mang đậm phong cách cổ điển, tại chiếc bàn tròn lớn. Hoắc Khiêm và đại diện của 3 công ty Protte, Maxis và WKin đang ở trong tình thế căng thẳng.

Từ đầu Hoắc Khiêm đã tỏ rõ thành ý nhận lỗi với đại diện của ba công ty và thể hiện quan điểm rất muốn cùng họ hợp tác.

Nhưng lại phát sinh một vấn đề...

Hợp đồng đã mở sẵn để trước mặt, nhưng giám đốc của Protte, Maxis và WKin lại không hề nhìn đến, chưa gì đã gấp lại rồi đẩy sang một bên.

“xem ra Hoắc Thị vẫn không có thành ý muốn hợp tác..” Tổng giám đốc Hà của Protte, ông ta nói.

“vậy xin hỏi...thế nào mới là thành ý” Hoắc Khiêm mỉm cười nhìn ông ta, dù tuổi đời cách khá xa nhưng phong thái “kẻ cầm đầu” so với tổng giám đốc của Protte vẫn không thua kém.

“Trong dự án xây dựng lại khách sạn P&H, chúng tôi muốn lợi nhuận của Protte sẽ tăng thêm 20%....nếu không, chuyện hợp tác xem như chưa có”

“Tổng giám đốc Hà, Protte đột nhiên lại có yêu cầu này không phải là quá đáng, việc thương lượng và điều khoản hợp đồng đã thảo luận xong từ nhiều tháng trước...giờ các người lại đổi ý”

“khách sạn P&H vốn là một khách sạn cũ kỹ tồi tàn, nhiều năm đã thua lỗ nặng, còn nợ ngân hàng...nếu không phải Hoắc thị rót tiền vào giải quyết mọi vấn đề thì Protte có thể sở hữu được dự án này sao” Trợ lý Lưu của Hoắc Khiêm tức giận nói xen vào. “xem ra...mọi người vẫn chưa hiểu vấn đề, ngoài

Hoắc thị ra còn rất nhiều công ty khác cũng có ý định hợp tác, chẳng hạn như... Dương thị, họ rất có hứng thú với dự án xây dựng lại của P&H”

“theo chúng tôi, thì người không có thành ý hợp tác là Protte thì đúng hơn” Thư Kí Trần cũng đã vào cuộc.

“nếu đôi bên đều không thoải mái, thì xem như không có lần gặp mặt này... chuyện hợp đồng lần này không thành là do Hoắc thị không muốn hợp tác, mọi người ở đây đều đã thấy” Ông ta tự mãn nhìn Hoắc Khiêm, chỉnh lại cổ áo rồi đẩy ghế ra, đứng dậy đi về.

Khi ông ta chuẩn bị kéo ghế ra thì Hoắc Khiêm lại thông thả lên tiếng..

“không biết quyết định lần này là chủ ý riêng của tổng giám đốc Hạ, hay là ý kiến của chủ tịch Hạ”

Kẻ làm chuyện mờ ám, luôn sợ sẽ bị phát hiện. Về mặt của tổng giám đốc Hạ lúc này là bộ dạng của kẻ vừa bị người ta nắm thóp.

“cậu nói vậy là có ý gì” ông ta nhìn thẳng Hoắc Luật

“Tôi được biết những khoản đầu tư bên ngoài của tổng giám đốc Hạ gần đây không được suôn sẻ... thua lỗ rất nhiều, đã phải bán bớt một số cổ phần ở Protte để bù lỗ, hai ngày trước trong tài khoản của tổng giám đốc Hạ lại có số tiền 10 tỷ không rõ nguồn gốc... không biết chuyện này chủ tịch Hạ có biết không” Hoắc Khiêm lên tiếng.

“cậu cho người điều tra tôi” Hạ tổng tức giận nhìn Hoắc Khiêm

“đừng thiếu nhảm... tôi không hề có hứng thú với tổng giám đốc Hạ, hay món tiền 10 tỷ từ trên trời rơi xuống trong tài khoản của giám đốc Hạ đây... thứ tôi quan tâm là hợp tác lần này giữa Hoắc thị và Protte”

“tổng giám đốc Hạ cũng hiểu rõ... nếu hợp tác lần này không thành thì không chỉ Hoắc thị không có lợi mà Protte cũng tổn thất nặng... trọng khinh trong việc này, không biết tổng giám đốc Hạ đã nói cho chủ tịch Hạ... có cần tôi đi giải thích chuyện này cho lệnh tôn được rõ”

Sau khi nhìn chằm chằm bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống, bộc lộ thái độ giận dữ của mình thì Hạ tổng đã đặt bút kí hợp đồng mà không hèm nhìn đến những điều khoản. Lời lẽ của Hoắc Luật vừa rồi là ám chỉ nếu “ông” còn cản trở tôi phát tài thì tôi sẽ đi nói cho cha ông biết là ông đã bán đứng công ty của ông ấy. Hạ tổng rất tức giận.

“Hoắc Khiêm! cậu giỏi lắm”

“không dám nhận, sau này còn nhờ tổng giám đốc Hạ chỉ dạy nhiều” Hoắc Khiêm mỉm cười, nhìn bộ dạng tức tối của ông ta.

Hắn có thể điều tra được số tiền 10 tỷ trong tài khoản của giám đốc Hạ, đương nhiên hắn biết người chuyển món tiền đó là vào tài khoản của ông ta là ai, chỉ là không muốn nói ra.

Đã giải quyết được một người, còn lại trên bàn tròn là hai đại diện của Maxis và Kwin.

“Cạch!!!”

Một người phụ nữ ngoài ba mươi, với khuôn mặt nghiêm túc cùng gọng kính dày, có dáng vẻ của một nữ cường với bộ vest nam tính. Đại diện của Maxis, Lý tổng Cô ta đặt ly rượu xuống bàn, rồi nhìn Hoắc Khiêm.

“Hoắc thiếu gia! lát nữa tôi còn có cuộc hẹn, nên không muốn làm mất thời gian của đôi bên, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề ... chiều nay đại diện của Dương thị đã đến tìm chúng tôi, điều kiện mà họ đưa ra tốt hơn rất nhiều so với Hoắc thị, nên chúng tôi đã quyết định hợp tác với họ... hợp tác giữa Maxis và Hoắc thị hãy để lần sau”

Nhưng khi Lý tổng vừa đứng dậy thì...

“5% cổ phần của khu thương mại Thiên Sa thật sự không phải là một con số nhỏ... xem ra chủ tịch Dương rất coi trọng giám đốc Lý đây”

Hoắc Khiêm từ từ ngẩng đầu lên..

Khác xa với vẻ mặt “có tật giật mình” của Hạ tổng thì Lý tổng của Maxis rất bình tĩnh, đánh giá cao sự quan tâm đặc biệt của Hoắc Khiêm giành cho mình, cô ta đã chịu ngồi lại.

“đó là chuyện cá nhân giữa tôi và chủ tịch Dương, cũng không có gì phải che giấu... vì nó không liên quan đến hợp tác của Hoắc thị và Maxis, tất cả những điều kiện họ đưa ra đều nâng lợi ích của Maxis lên 10%, chúng tôi không có lý do gì mà không hợp tác cùng họ” Lý tổng lên tiếng.

“thật là ấu trĩ...” Trước sự tự mãn của Lý tổng, thì Hoắc Khiêm lại lại nhếch miệng cười.

“các người cho rằng với tất cả những rắc rối của chung cư Xóm Miếu, Maxis sắp phải đối mặt... Dương thị sẽ có thể giải quyết giúp các người”

“cậu có ý gì”

“Vèo..o..!!!”

Hoắc Khiêm thái một sấp hồ sơ xuống bàn, trước mặt của giám đốc Lý. Không biết là vấn đề gì, khi lật đến tờ giấy trắng cuối cùng thì mặt bà ta cũng trắng như tờ giấy.

“chuyện này..chuyện này sao có thể”

“không trách được các người đã quá tin tưởng vào họ, vì ai có thể ngờ một công ty lớn như S&T lại có thể phá sản trong một đêm, sáng ngày mai tin tức này sẽ được báo chí phanh phui...”

“chung cư Xóm Miếu sẽ thuộc về ngân hàng, buổi đấu giá sẽ được diễn ra mấy ngày sau đó...tôi nghĩ cũng sẽ có rất nhiều người hứng thú đến nó..”

“Tin tức này từ đâu mà cậu có” Lý tổng gấp gấp lên tiếng.

“Không quan trọng, chỉ cần biết nó là thật”

“Tổng giám đốc Lý, bà cũng hiểu rõ nguyên nhân thật sự mà Dương thị muốn hợp tác với Maxis là gì...tôi biết dự án khu chung cư xóm Miếu Maxis đã bỏ ra rất nhiều tâm tư, cũng không muốn nó rơi vào tay người khác....nhưng Dương thị đang tập trung tất cả tài lực và tiền lực cho dự án ở Vịnh Thiên Sa, bà nghĩ họ có thể cùng lúc xoay sở cả hai dự án lớn như vậy...và một mình Maxis liệu có thể cạnh tranh với những công ty khác trong dự án đấu thầu nếu không có Hoắc thị”

Giám đốc Lý bị sự thuyết phục của Hoắc Khiêm, bắt đầu lung lay. Tất cả mọi người ai cũng biết chủ tịch Dương vì muốn trả thù cho con trai mình nên mới phá đám tất cả vụ làm ăn của Hoắc gia, bà cũng không muốn Maxis trở thành con cờ hi sinh trong cuộc trả thù của Hoắc Khiêm

“tôi biết chủ tịch Mạc rất coi trọng tổng giám đốc Lý đây, muốn đào tạo cô trở thành người thừa kế...nếu vì chuyện của khu dân cư Maxis mà Chủ tịch Mạc lại nghỉ ngơi đến năng lực làm việc của Lý tổng đây ...thật sự rất là không tốt”

Nếu đem 5% của khu thương mại Thiên Sa chưa khởi công thì cả một tập đoàn Maxis hiện hữu trước mặt vẫn quan trọng hơn.

“được! tôi đồng ý hợp tác với các người”

Và bây giờ trên bàn ăn chỉ còn một người, là đại diện của Kwin.

“roẹt...roẹt...!!!”

“Hoắc chủ tịch thật là may mắn khi có một người con trai tài giỏi như cậu”

Đại diện của Kwin không hề gầy rộc như hai người kia, sau khi đọc kĩ lưỡng hợp đồng, đã đặt bút kí.

Từ đầu ông không hề bỏ sót bất kì nhất cử nhất động nào của Hoắc Khiêm. Thật ra, mục đích hôm nay ông ta đến đây cũng là vì bản hợp đồng này. Nếu trước đây ông ta còn rất nghi ngờ năng lực của Hoắc Khiêm, thì bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng vào hắn.

“rất vui được hợp tác” ông ta đứng dậy mỉm cười bắt tay với Hoắc Khiêm.

“rất vui được chỉ giáo, sau này nhờ tổng giám đốc Liêm giúp đỡ”

Mọi rắc rối đã kết thúc, đến lúc Hoắc Khiêm giải quyết xong thì bên ngoài trăng đã lên cao, ánh sáng từ khắp nơi đã được bật lên. Qua khung cửa kính hắn hoàn toàn nhìn thấy diện mạo về đêm đẹp đẽ và lung linh của cả thành phố.

“thiếu gia! xe đã chuẩn bị xong...có thể đi” Trợ lý Lưu từ ngoài cửa bước vào.

“...” Hoắc Khiêm hơi nhếch môi, rồi cầm chiếc áo lên.

Khi hắn vừa ra tới cửa, thì có một cô gái bất ngờ bước ra ngăn đường hắn, là một tiểu thư có khí chất thanh nhã, với mái tóc đen mềm như thác, dáng người cao ráo xinh xắn trong bộ váy xanh ngọc bích. Đại khái là một tiểu thư quý tộc, con cháu danh môn có tu dưỡng tốt, đặc biệt là giọng nói nhẹ nhàng từ tốn.

“Hoắc đại thiếu gia! Đã lâu không gặp”

Hoắc Khiêm vừa mừng lại vừa kinh ngạc...

“Kì Quân”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ứng cử viên thứ năm và tấm chi phiếu

125980000...

Một con số không nhiều nhưng lại là một vấn đề lớn với Dục Uyển. Sáng mai, mẹ của Dịch Nam sẽ được phẫu thuật, và cũng là kì hạn đánh cược giữa cô và Lữ Tri. Nếu không có đủ số tiền viện phí trước giờ phẫu thuật thì xem như cô đã thua, 5% cổ phần của mẹ Tiêu sẽ hai tay dâng cho bà ta.

Cô không muốn mình trở thành tội nhân thiên cổ. Nhưng trong một đêm, cô đi đâu để kiếm được số tiền đó đây.

“Hãy za...!!!”

Dục Uyển mang theo một tâm trạng nặng nề bước ra từ phòng tắm, khi nãy vào phòng tắm mà quên mang đồ, nên chỉ có thể quần khăn bông mà đi ra ngoài, dù sao trong phòng cũng chỉ một mình cô, cho dù lỏa thân cũng không sao.

“Vèo..o..!!”

Dục Uyển kéo tuột chiếc khăn bông xuống đất, thân thể tuyệt trắng với những đường nét quyến rũ.

Cô mở tủ quần áo ra tùy tiện lấy một chiếc váy ngủ hai dây, màu trắng, cổ khoét sâu viền ren, và hơi ôm sát cơ thể, làm tôn lên hết những đường cong quyến rũ. Không phải là cô muốn khiêu khích ai, nhưng váy ngủ treo đầy trong tủ cũng chỉ có một loại là đầm ngủ sexy, chọn cái nào cũng vậy cả.

Mà...

Cơ thể này cũng quá đẹp, sao nó có thể tuyệt mỹ đến như vậy. Cô là con gái mà cũng bị mê hoặc.

Dục Uyển đưa tay xoa nắn hai cặp vú căng tròn mềm mại của mình, thật quá nhiều thịt vừa mềm mại lại co giãn. Trước đây cô luôn thắc mắc tại sao đàn ông luôn thích vò nát cặp ngực của phụ nữ khi họ quan hệ, nhưng bây giờ thì cô có thể hiểu được cảm giác đó.

Cả một quá trình từ lúc Dục Uyển kéo chiếc khăn bông xuống, cho đến khi mặc vào chiếc váy ngủ và tự sướng trước gương chỉ kéo dài gần 5 phút, tội nghiệp. Cô không hề phát hiện ra trong phòng có người, chỉ sau khi cô xoay người lại mới nhìn thấy hân.

“Á..a..!!!” Dục Uyển giật nảy người, hét lên như vừa nhìn thấy ma.

“anh..anh.. ở đó từ khi nào”

Hoắc Luật đang ngồi vắt chéo chân trên giường, trên khuôn mặt điểm trai đó vẫn không có gì khác ngoài một chữ “lãnh”, chỉ là trên miệng hân hơi nhếch lên tạo ra một đường cong hoàn nữ, tóc hân vẫn còn chưa khô, trên người còn đang mặc áo choàng tắm. Có lẽ là vừa mới tắm xong, cũng giống như cô.

Hoắc Luật đưa tay lên nhìn đồng hồ, thái độ rất bình thản.

“10 phút”

“Oanh..nh..!!!”

Trong đầu cô vang lên tiếng nổ lớn như sấm, như vậy...vậy.. là hân đã nhìn thấy hết tất cả, từ lúc cô bước ra, ném chiếc khăn tắm xuống đất, mặc váy và...cô không muốn sống nữa, chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống. Trong lúc Dục Uyển còn chìm sâu trong xấu hổ, thì Hoắc Luật đã đứng dậy.

Hân đi về phía Dục uyển, khí thế như thái sơn áp đảo dồn cô đến tận chân tường, khi cô không còn đường lui thì hân mới dừng.

“Anh..anh.. muốn làm gì...” Khi đứng trước Hoắc Luật cô luôn có cảm giác sợ hãi, gan của cô không phải lúc nào cũng nhỏ như vậy, chỉ là đối thủ quá mạnh.

Hoắc Luật đột ngột xuất hiện trong phòng cô vào lúc này. Chẳng lẽ vì hai bạt tay khi nãy, cô tát hân ở khách sạn nên muốn tìm cô tính sổ.

Hân thật muốn động thủ với cô sao. Nhìn thấy Hoắc Luật từ từ gợn tay lên, Dục Uyển lại nghĩ hân muốn ra tay đánh mình mà sợ đến xanh mặt, không dám mở mắt ra.

“Điền vào con số mày muốn, rồi quên sạch chuyện xảy ra ở khách sạn” Hân cầm tờ chi phiếu để trước mặt cô

“...” Dục Uyển mở mắt ra nhìn hân

Đây gọi là ăn bánh trả tiền, hân xem cô làm gái. Lòng tự tôn của cô không cho phép mình chịu nỗi nhục nhã lớn như vậy. Cô sẽ cho hân biết, mình không phải là loại con gái hạ đẳng như vậy.

“Đồ khôn! anh nghĩ có tiền là ngon lắm sao... với mấy đồng tiền thú của anh, có thể tùy tiện chà đạp nhân phẩm của người khác”

Tiếp theo cô sẽ xé nát tờ chi phiếu, ném vào mặt hắn, rồi ra đi trong danh dự với hai bàn tay trắng. Thật đại nghĩa, thật dũng cảm. Nhưng đó là lời thoại của nữ chính trong phim truyền hình. Còn cô thì không phải, cho nên lời thoại và hành động của cô sẽ là

“tôi muốn bao nhiêu cũng được”

“đúng vậy...”

Dục Uyển giật lấy tấm chi phiếu của Hoắc Luật, rồi chớp chớp đôi mắt long lanh nai tơ nhìn hắn.

Nói cô không có tự trọng hay mặt dày không liêm sỉ cũng được, nhưng đánh thì cô không đánh lại hắn, còn tiền là thứ cô yêu nhất trên đời nên không thể học theo nữ chính phim truyền hình nói “tôi không cần tiền”.

Được hắn gạt đầu, Dục Uyển hí hửng cầm tấm chi phiếu lên. Con số hiện ngay trong đầu cô chính là “125980000” số tiền viện phí còn thiếu. Nên không do dự mà đặt bút xuống viết ngay.

Tội nghiệp Dục Uyển, khôn lâu năm nhưng đại một phút. Bây giờ cô có hối cũng không còn kịp nữa nữa.

“xong rồi”

Dục Uyển hí hửng đưa tờ chi phiếu lại cho Hoắc Luật, phải đến sau khi Hoắc Luật rời khỏi, thì cô mới biết mình ngu hết thuốc chữa, tại sao lúc đó không viết một con số nào đó to hơn một chút, sao cứ nhất thiết là “125980000”.

“Chuyện ở khách sạn, tao không muốn người khác biết, nếu mày dám đi rêu rao khắp nơi...kết cục của mày sẽ rất thê thảm”

“rết...t.t.!!!” Hoắc Luật không hề nhìn đến con số, đã kí tên mình lên tấm chi phiếu.

“bộp!!!” Hắn đập mạnh tờ chi phiếu vào ngực của Dục Uyển, rồi lạnh lùng lướt qua người cô.

Cánh cửa bị hắn đóng sập lại. Dục Uyển tức giận đến vò đầu bứt tóc.

Hắn nghĩ mình là ai, toàn thân đều đúc bằng vàng sao, lên giường với hắn là một chuyện vô cùng vinh quang, đáng để cô phải đi khoe khoang khắp nơi. Dục Uyển tức giận chỉ muốn đuổi theo hạ Hoắc Luật đo ván, đánh lết dưới sàn.

Tại sao hai anh em họ luôn cho mình là trung tâm của vũ trụ. Cô nhất định phải rời khỏi đây, nếu không, cô nhất định sẽ bị những con người tự đại đó làm tức chết.

”A...a...!!! tôi không muốn ở đây nữa.....”

Sáng hôm sau...

Khắp thành phố đều náo loạn cả lên, đến đâu cũng nghe mọi người bàn tán sôi nổi, tất cả các phương tiện báo đài, tạp chí và trang mạng điện tử đều đưa tin.

Đầu tiên phải kể đến là tập đoàn địa ốc S&T đã phá sản trong một đêm, tin tức này làm chấn động cả thành phố. Hàng ngàn nhân viên bị mất việc làm mà không được báo trước.

Sáng thức dậy, họ vẫn sinh hoạt như mọi khi. Nữ thì trang điểm thật đẹp, mặc váy mới, mang giày cao gót và xách túi hàng hiệu. Nam thì tóc vuốt keo, đeo đồng hồ xịn, mặc áo vest và tay cầm cặp táp bước ra khỏi nhà.

Nhưng khi đến nơi mới biết mình đã thất nghiệp. Hàng ngàn nhân viên của S&T đang ngờ ngàng như từ trên trời rớt xuống. Người thì ngồi bệt xuống đường, kẻ thì cầm điện thoại lên gọi liên tục.

“Alo...công ty phá sản rồi”

“giờ hoài, báo cáo của giám đốc Lương tôi vẫn chưa làm xong...chắc hôm nay xin nghỉ bệnh”

“ai giờn với cậu...không tin thì cậu mau đến xem, ngân hàng đang dán giấy niêm phong trước cửa công ty...giám đốc Lương vừa lên con đau tim, được đưa vào bệnh viện rồi”

“rầm...m.!!”

“Alo..alo...”

Không nghe thấy ai trả lời, chắc có lẽ bên đó cũng đã ngắt xiu như ông giám đốc Lương nào đó. Dù câu chuyện có phần kịch tính, nhưng đó chỉ là tin hot

thứ hai. Tin hot nhất đứng đầu bảng xếp hạng và được nhiều lượt view nhất, phải kể đến chính là kết quả buổi bầu cử thị trưởng mới của Hán Trì sáng nay.

Sau mấy tháng trời tranh cử quyết liệt, giờ đủ chiều trò và đấu đến sứt đầu mẻ trán. Thị sáng hôm nay, cả bốn ứng cử viên cho chiếc ghế thị trưởng đều tuyên bố họ rút lui.

Wo...o.....!!!!

Nhưng đừng kích động vội, vì đó vẫn chưa phải là hot nhất....

Mà tin hot là sự xuất hiện của ứng cử viên thứ năm, ông ta đã chiến thắng một cách vang dội với bốn số phiếu trong tay. Xin nhắc lại lần nữa, là bốn số phiếu trong tay, ông ta đã trở thành thị trưởng mới của Hán Trì.

Bốn lá phiếu đó ở đâu mà ra...

Đương nhiên là từ bốn ứng cử viên vừa mới rút lui. Vậy nhân vật đáng sợ đó là ai, có thể khiến cho cả thành phố Hán Trì phải chao đảo. Chúng ta hãy cùng hướng mắt lên màn hình, để xem diện mạo của người này.

Một ông lão ngoài sáu mươi, tóc hoa râm và dáng vẻ uy phong từ trong tòa thị chính đi ra. Xung quanh toát lên một khí chất cao quý vương giả mà không phải ai cũng có được. Kì Tôn, mà người ta thường gọi là Kì lão.

Kì gia là một danh gia vọng tộc, tổ tiên của họ còn là người đã sáng lập ra Hán Trì. Mặc dù Kì gia không phải là đại phú hào và con số trong ngân hàng cũng không sánh bằng các đại gia tộc khác. Nhưng địa vị và quyền thế của họ thì không có một gia tộc nào có thể sánh được. Kì lão còn là người đầu tiên ngồi vào ghế thị trưởng khi mới mười tám tuổi, trong suốt bốn mươi năm làm thị trưởng, ông đã trở thành tấm gương sáng về sự thanh liêm chính trực, cũng đã nâng đỡ và đào tạo ra vô số nhân tài. Cho nên, mọi người đều rất nể phục và kính trọng ông ta.

“Kì tiên sinh! chuyện ông vừa tuyên bố... có phải là thật không, xin cho chúng tôi biết thêm”

Kì lão đang bị bao vây bởi rất nhiều ông kính và kí giả, quan trọng hơn là sự có mặt của bốn ứng cử viên vừa rút lui. Họ luôn theo sát, bảo vệ Kì lão trước sự tấn công vô vấp của kí giả.

“ân sư vừa mới xuống máy bay nên còn rất mệt.. xin lỗi, làm ơn tránh đường giùm” Ứng cử viên thứ nhất lên tiếng.

Nhưng tinh thần không chịu từ bỏ của kí giả, không vì khó khăn trước mắt mà đầu hàng. Họ vẫn tràn vào được..

“Kì tiên sinh! ông nói sẽ cho xây dựng một viện dưỡng lão, có phải là thật...xin ông cho biết thêm dự định sắp tới của mình”

“ân sư đã nói quá rõ, nếu còn thắc mắc gì thì liên hệ với trợ lý của tôi... giờ thì xin tránh đường giùm” Ứng cử viên thứ hai cũng đã lên tiếng.

“Kì tiên sinh! còn dự án khu nghỉ dưỡng cao cấp mà chính phủ đã lên kế hoạch nhiều năm...ông có biết gì về chuyện này không, hay đó chỉ là tin đồn”

“xin lỗi! hiện tại ân sư không muốn nói thêm gì...tất cả những gì cần nói, chúng tôi đã nói hết khi này...xin tránh ra” Ứng cử viên thứ ba cũng đã vào cuộc.

Trong lúc các kí giả còn đang bao vây Kì lão, thì một chiếc xe limousine sang trọng đã dừng trước tòa thị chính. Một người đàn ông cao lớn, vội bước xuống xe, chạy đến chỗ của Kì lão.

“Thầy! xe đến rồi...chúng ta đi thôi” Ứng cử viên thứ tư, người cuối cùng.

Sau khi Kì Tôn ngồi vào trong xe, thì bốn ứng cử viên khác cũng bước lên. Rồi chiếc xe biến mất.

Đó là tất cả những gì mà Hoắc Nghị và Hoắc Khiêm nhìn thấy trên màn hình tivi.

Ba năm trước phu nhân của Kì lão được chẩn đoán mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, Kì lão đã từ chức thị trưởng vì muốn đưa vợ ra nước ngoài trị bệnh. Nhưng sáu tháng trước Kì lão phu nhân đã qua đời, với Kì lão đó là một cú sốc lớn, suốt những ngày sau đó ông ta không liên lạc với ai, gần như mất tích.

Không ngờ, lần này trở về lại gây ra sóng gió lớn như vậy...

Hoắc Nghị quay sang nhìn Hoắc Khiêm, với đứa con trai luôn tỏ ra thâm sâu khó đoán này, càng ngày ông càng không thể biết trong đầu nó đang nghĩ gì.

“Tại sao con biết Kì lão sẽ tham gia tranh cử, còn có kế hoạch cho xây dựng một viện dưỡng lão tình thương”

“con từng nghe Kì Quân nói... tâm nguyện của bà cô ấy là nhìn thấy một viện dưỡng lão ở Hán Trì, chăm sóc cho những người già cô độc không có nơi nương tựa lúc cuối đời, nhưng tới lúc bà nhắm mắt tâm nguyện đó vẫn không được hoàn thành”

“Kì lão rất yêu thương vợ mình, nên con nghĩ.. ông ta nhất định sẽ giúp bà hoàn thành tâm nguyện cuối đời này”

Hoắc Nghị như người đã thông suốt, ông ngã lưng ra sau ghế...”nhưng nếu muốn chính phủ đồng ý bỏ tiền ra xây dựng một viện dưỡng lão tình thương thì Kỉ lão phải quay lại ghế thị trưởng...” Hoắc Nghị lên tiếng.

“dạ phải”

Dù đã thông, nhưng Hoắc Nghị vẫn còn một thắc mắc khác.

“vậy làm sao con biết Kỉ lão sẽ chọn gần Vịnh Thiên Sa để xây dựng viện dưỡng lão, mà không phải là nơi khác”

“Vì Kỉ lão phu nhân thích ngắm cảnh biển...ở khắp Hán Trì chỉ có cảnh biển ở Vịnh Thiên Sa là đẹp nhất, nên con nghĩ Kỉ lão sẽ chọn nơi đó” Hoắc Khiêm nhếch miệng cười

Sau khi nghe hần nói xong. Không biết là vì chuyện gì mà Hoắc Nghị bất ngờ cười rất lớn...

“Ha...a...!!!”

“lần này Dương thị thua chắc, nhiều năm nay ông ta luôn gây sự với Hoắc thị ...cha xem lần này ông ta làm sao mà vực dậy.”

“Đúng là quả báo cho ông ta...”

Hoắc Nghị đang trong tâm trạng rất phấn khích, khi nghĩ đến bộ dạng thất bại của Dương chủ tịch, kẻ gây rối cho Hoắc thị suốt nhiều năm. Thì Hoắc Nghị có một chuyện khiến ông tò mò. Chính là chuyện tốt trên đời này không phải lúc nào cũng trùng hợp.

“tín tức chính phủ sẽ cho xây dựng một khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Hán Trì...có phải là do tung ra ngoài”

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười.

“phải..”

Hoắc Nghị cảm thấy thật sự rất tự hào về độ thâm độc của con trai mình. Tiền đồ của đứa con này còn tiến xa hơn cả ông.

”gỏi lắm..ha...a...!!!”

Tiếng cười của Hoắc Nghị nghe còn lớn hơn khi nãy, vang xa ra khỏi căn phòng mà tận hành lang người ta vẫn còn nghe được.

Đại Sảnh Hoắc gia

Lữ Trị vừa cắm hoa vừa đang ngân nga khúc ca chiến thắng, sau ngày hôm nay thì 5% cổ phần của Hoắc thị sẽ về tay bà. Ha..a...

“Rầm...m...!!!”

Một bọc to tướng bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt bà. Phá hư cảm xúc của bà ta.

“225980000...đi đếm xem có đủ không” Dục Uyển mỉm cười nhìn bà ta. 225980000 không phải là chi phiếu mà tất cả đều là tiền mặt, còn là tờ 50000.

“Không thể nào, mà làm sao có được số tiền này” Lữ Trị vô cùng sửng sốt, nhìn đống tiền mặt trong bao.

Bởi vì tiền trong tài khoản của Dục Uyển đều bị bà đóng băng, nó cũng không có bất kì một người bạn nào để nhờ cậy, còn Tiêu Tường chỉ là một người vô sản không đáng nhắc đến, thì chỉ có ba ngày nó đi đâu kiếm được số tiền này.

“mong di giữ đúng lời hứa của mình...để mẹ của Dịch Nam được phẫu, chuyện của chúng ta cũng kết thúc” Dục Uyển đặt bọc tiền xuống, rồi xoay người đi.

Bà không quan tâm đến bệnh tình của mẹ Dịch Nam, thứ bà muốn là 5% cổ phần Hoắc thị. Lữ Trị lại phì cười, cho sự quá ngây thơ của Dục Uyển.

“để cho mẹ Dịch Nam phẫu thuật không thành vấn đề ...nhưng mà nghĩ mà thắng thì chuyện này sẽ kết thúc, tao nói cho mày biết, lần này không được thì sẽ có lần sau...5% cổ phần của Hoắc gia, tao sẽ nghĩ ra cách bắt mẹ con mày phải trả ra” Bà ta nói

“vậy bà nghĩ tôi sẽ đứng yên để bà lấy đi 5% cổ phần của mẹ tôi sao” Dục Uyển cũng không phải dạng vừa, Lữ Trị lần tới cô cũng không lùi bước.

“cuối cùng mày đã lộ cái đuôi chồn tinh ra..trước đây luôn tỏ ra ngoan ngoãn, thì ra đây mới là mặt thật của mày”

“tôi là chồn thì di cũng là cáo”

Trong lúc hai người vẫn còn đang kình nhau, sóng điện bắn ra tứ phía thì có giọng nói của một người đàn ông vang lên.

“xin lỗi! hai người có thể nhắc chân lên không?”

Một gã đàn ông khoảng 40, trong bộ suit xám và thắt cà vạt, đầu vuốt keo bóng lờng đang đứng trước mặt họ. Lữ Trị và Dục Uyển đều nhắc chân lên, người đàn ông đó liền khum lưng xuống, nhặt đồng xu.

Dục Uyển nhận ra ông ta, người này rất ghê gớm. Ông ta có một cái lưỡi rất lợi hại có thể bẻ cong thành thẳng, biến vô lý thành hợp lý, còn có biệt danh khác là “cái lưỡi vàng”, Kim đại luật sư. Lần trước, chính ông ta đã bảo lãnh cô ra khỏi sở cảnh sát.

“...” Kim luật sư cầm đồng xu lên phui bụi, đây là đồng xu may mắn của ông ta, khi ra ngoài ông ta có thói quen bỏ nó vào trong túi, khi này là vô ý đánh rơi.

“Kim luật sư! ông đến gặp lão gia sao...”

Kim đại luật sư này không chỉ tính tình cổ quái mà còn tự cao tự đại, đặc biệt là thái độ đối với bà, hẳn luôn xem nhẹ bà. Nên Lữ Trị vốn không ưa nổi ông ta, nhưng Hoắc Nghi lại rất tin tưởng.

“Hoắc chủ tịch gọi tôi đến..có một số việc, tôi xin phép tôi đi trước”

Lúc ông ta gần đi tới cầu thang, bỗng nhiên xoay người lại..

“có một chuyện tôi muốn nói cho hai người biết.. ngày hôm qua, Tam phu nhân đã chuyển 5% cổ phần của mình sang tên đại thiếu gia”

Dục Uyển chỉ muốn kêu oa oa, nếu mẹ Tiêu không muốn giữ 5% đó thì tại sao không cho cô, mà lại là tên ngụy quân tử đó. Chắc chắn hẳn đã giờ thủ đoạn thâm độc xấu xa nên mới có thể lừa gạt được mẹ cô.

“Hoắc Khiêm...ngụy quân tử xấu xa...a...!! tôi ghét anh””

“Hắc...xi..xi..!!!”

Ở một nơi cách đó rất xa, có kẻ lại bị nhảy mũi liên tục, cũng không biết là thần thánh phương nào đang chửi rửa mình.

“Hắc xi..xi..!!”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Câu chuyện giờ mới bắt đầu

“Hắc...xi..xi..!!!”

“Hắc...xi..xi..!!!”

Nhìn thấy Hoắc Khiêm cứ nhảy mũi liên tục, Tiêu Tường liền lấy khăn giấy ra đưa cho hắn.

“con có sao, có cần đi khám bác sĩ”

“con không sao” Hoắc Khiêm mỉm cười với Tiêu Tường.

Lúc nào cũng là một đứa trẻ hiểu chuyện và đáng tin trước mặt của trường bối, là ấn tượng mà Hoắc Khiêm tạo ra cho người đối diện mỗi khi tiếp xúc.

“Khiêm! đi không đặt nặng vấn đề gia cảnh, chỉ cần cậu ta thật lòng với Dục Uyển, không bỏ rơi con bé..dù không phải là con nhà đại phú đại quý cũng không sao cả”

“Dì yên tâm, Dục Uyển là em gái của con...con sẽ không để nó phải chịu thiệt thòi, cậu ta tuy không xuất thân nhà đại phú, nhưng con có thể bảo đảm với dì, cả đời này cậu ta sẽ không dám bỏ rơi Dục Uyển, trừ phi con bé không chịu tiếp nhận cậu ta”

“nghe con nói dì đã yên tâm”

Tiêu Tường biết chuyện Bạch Ngạn Tổ từ hôn là một cú sốc lớn với Dục Uyển, con bé vẫn chưa thể vượt qua được chuyện này. Vì không muốn bà nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của mình nên nó hay tránh mặt bà. Còn lúc đứng trước mặt bà thì luôn tỏ ra mình không có chuyện gì. Thật là một đứa trẻ kiên cường.

Là mẹ, bà không nên ích kỉ chỉ nghĩ cho mình.

Dục Uyển không may mắn như những cô gái khác, nó bẩm sinh đã có diện mạo xấu xí. Nên khó kiếm được một tấm chồng hoàn mỹ về mọi mặt, bà cũng không hi vọng chồng của Dục Uyển phải thật nổi bật hơn người, chỉ mong nó đừng bỏ rơi con bé, là bà đã mãn nguyện.

5% cổ phần của Hoắc thị bà vốn không bận tâm, nên lúc Hoắc Khiêm đưa ra lời đề nghị sẽ tìm được một người chồng, một người sẽ không bao giờ bỏ rơi Dục Uyển. Bà đã đồng ý, chỉ cần trên đời này có tồn tại người như vậy, thì 5% cổ phần gì đó bà sẽ tặng không cho người đó.

“Khiêm! vậy khi nào con cho đi gặp mặt cậu ta”

“cậu ta đến rồi...để con qua đó, dẫn cậu ta đến gặp đi”

Hoắc Khiêm mỉm cười rồi từ tốn đứng dậy, hần đi ra đại sảnh...

“sao bây giờ mới tới” Hoắc Khiêm lên tiếng.

“xin lỗi thiếu gia...lúc gần về, thư kí Trần còn giao một sấp tài liệu bảo tôi đi photo, nên mới đến trễ...” Trợ lý Luru, thân tính của Hoắc Khiêm. Từ công ty chạy thực mạng đến, mồ hôi còn chưa kịp lau đã bị Hoắc Khiêm hỏi tội.

“Vào trong đi.” Hoắc Khiêm vừa xoay lưng đi thì trợ lý Luru đã kéo hần lại.

Khuôn mặt khô sớ, nhăn nhó giống như là đứa trẻ vừa bị phụ huynh bỏ rơi giữa chợ. Không, còn hơn cả sinh lý tử biệt.

“thiếu gia! cậu sẽ gả tôi đi thật sao”

“cậu từng nói tôi là phụ mẫu tái sinh của cậu...đây là lúc cậu phải báo hiếu cho cha mẹ mình, ngoan ngoãn...vào ra mắt mẹ vợ tương lai, nhớ thể hiện cho tốt vào” Hoắc Khiêm vỗ vỗ vào đầu của Trợ lý Luru. Chuyện là vào nửa tháng trước, Trợ lý Luru nhà ta được Thư Kí Trần giao cho việc trọng đại là đánh máy bản hợp đồng, nhưng cậu ta lại phạm một sơ xuất rất nhỏ là viết thiếu một con số 0, hại công ty tổn thất gần mấy chục tỉ đồng. Lúc đó Hoắc Khiêm vừa mới đến tiếp quản công ty, tốt bụng đã bỏ tiền túi ra bù vào khoản thâm hụt đó.

Trợ lý Luru đã rất cảm kích và xem Hoắc Khiêm như đại ân nhân, hần nói “Đại thiếu gia! cậu chính là phụ mẫu tái sinh của tôi, chỉ cần cậu lên tiếng dù cho nhảy vào đầu sôi lửa bỏng tôi cũng không từ”. Lúc đó Hoắc Khiêm cũng mỉm cười, vỗ vỗ vào đầu hần như lúc này, hần nói “hãy nhớ kĩ nhưng lời cậu vừa nói, đừng quên là được rồi”.

Thì ra, từ lâu đó hần đã bị người ta đưa vào tròng.

“Thiếu gia! cậu có chắc Tiểu Thư sẽ không chấp nhận tôi..”

“về điểm này cậu có thể yên tâm, tiêu chuẩn của nó rất cao...nếu không phải là mỹ nam nó sẽ không bao giờ ngó mắt đến” Hoắc Khiêm mỉm cười rồi xoay người đi ra cửa.

Đến lúc Hoắc Khiêm biến mất khỏi tầm nhìn, thì Luru trợ lý nhà ta mới thâm thấu được hết ý nghĩa lời nói vừa rồi của hần...

“Thiếu gia! ý cậu là tôi không phải là mỹ nam” Cậu ta hét toát lên.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều quay sang nhìn Luru trợ lý, cậu ta xấu hổ mà cúi đầu xuống xin lỗi với từng người. Lúc ngẩng đầu lên đã thấy Tiêu Tường đứng trước mặt mình.

“Cậu chắc là Luru Thanh...tôi là mẹ của Dục Uyển” Vì nóng lòng nhìn thấy mặt của chàng rể mà mẹ vợ đã tìm đến tận chỗ.

“Dạ! con là Luru Thanh...xin chào phu nhân” Lần đầu tiên ra mắt mẹ vợ, Luru Thanh cuốn cuộn không biết làm gì, hần định đưa tay ra chào hỏi, nhưng không đúng, người trước mặt đâu phải là đối tác của hần, lập tức rút tay về.

“chúng ta qua bên đó ngồi xuống nói chuyện...”

“dạ! phu nhân”

Thôi rồi, thiếu gia dặn hần phải thể hiện cho tốt vào nếu không sẽ bị trừ lương, nhưng hần càng muốn làm tốt, lại càng hành động như một thằng ngốc.

“ha...a...!!”

Hai tiếng đã trôi qua...

Cuộc trò chuyện giữa mẹ vợ và chàng rể rất là suôn sẻ, Tiêu Tường cũng đã cười nói rất nhiều. Ấn tượng của mẹ vợ giành cho chàng rể cũng rất tốt, dù có chút khù khờ nhưng là một người rất thật thà, cậu ta nhất định sẽ không bắt nạt Dục Uyển.

Hoắc gia.

Dục Uyển đang trong phòng thu dọn hành lý và chuẩn bị rời đi...

Cuộc phẫu thuật của mẹ Dịch Nam rất thành công, vết mặt mừng rỡ đến phát khóc của cậu ta khi nhìn thấy mẹ mình được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, vỡ òa nước mắt, làm cô cũng đã khóc theo.

Bác sĩ nói nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm một thời gian, bà có thể hồi phục như người bình thường. Dịch Nam hiện tại đang ở trong bệnh viện chăm sóc bà. Nếu không vì lời hứa với Dịch Nam thì cô đã cao bay xa chạy từ lâu, bây giờ mẹ của Dịch Nam đã không sao, cô có thể rời khỏi đây. Vấn đề khiến cô quan tâm nhiều nhất, vẫn là mẹ Tiêu, người hết mực yêu thương và chăm sóc cô. Cô không thể như vậy mà ra đi, khi chưa chào tạm biệt bà lần cuối. Cho nên, Dục Uyển đã đặt cái ba lô trên vai xuống giường và cầm giấy viết, viết ra một lá thư dài mấy trang, mang đến đặt trước cửa phòng của Tiêu Tường.

Cửa mở sao...

Dục Uyển thấy như vậy cũng tốt, cô có thể từ đây nhìn thấy mẹ Tiêu mà không cần phải vào bên trong. Vào rồi cũng không biết phải nói gì...

“em đã gặp mặt cậu ta...dù không đẹp trai bằng Ngạn Tổ, nhưng là một cậu thanh niên tốt, rất thật thà, em tin lời của Khiêm...cậu ta sẽ không bỏ rơi Dục Uyển”

“em đã gặp mặt trợ lý Lưu rồi sao” Hoắc Nghị lên tiếng.

“hồi chiều này...Khiêm có giúp em, hẹn gặp mặt cậu ta”

Hóa ra trong phòng không phải chỉ có Tiêu Tường, mà còn có Hoắc Nghị. Tiêu Tường đang đứng trước gương, giúp Hoắc Nghị chỉnh cổ áo và đeo nơ.

Dục Uyển tính là sẽ nhìn mẹ Tiêu một lát rồi đặt lá thư xuống đất, sau đó bỏ đi. Nhưng nghe ra, câu chuyện của Hoắc Nghị và mẹ Tiêu đang nói hình như là liên quan đến cô, nên nán lại một lúc.

“5% cổ phần anh cho em, em lại chuyển sang cho Khiêm...em không thấy tiếc chút nào sao”

“Nghị! anh biết em vốn không quan tâm đến chuyện đó, em chỉ mong sẽ tìm được cho Tiểu Uyển một người đàn ông tốt, có thể yêu thương chăm sóc cho con bé cả đời, em không mong gì hơn...nhìn thấy con bé hạnh phúc, mỉm cười mỗi ngày là tất cả với em”

Dục Uyển ở bên ngoài nghe được mà nước mắt rưng rưng, có phải mẹ Tiêu biết cô muốn rời đi, nên cố ý nói ra những lời này để giữ chân cô lại. Mẹ Tiêu quá tốt với cô, cô có nên rời khỏi đây hay là không.

Cô có thể bỏ lại người thân duy nhất này mà đi sao...

“Mấy tháng nữa là đến sinh nhật 17 tuổi của Dục Uyển, anh dự định sẽ đem 5% cổ phần của Hoắc thị tặng cho nó làm quà sinh nhật, em thấy sao”

“không nên...anh yêu thương con bé thì mua quà cho nó là đủ, không cần đem cổ phần của công ty cho nó”

“Hoắc Khiêm, Hoắc Luật, Hoắc Phi...trong tay đứa nào cũng có 10% cổ phần của Hoắc thị, Dục Uyển tuy không phải là con ruột của anh...nhưng nó cũng mang họ Hoắc, nó cũng nên nhận phần thuộc về mình”

Không đi nữa...

Dục Uyển đã có thêm một lý do để mình ở lại Hoắc gia, nếu lúc này cô còn lưỡng lự không biết nên đi hay ở, thì 5% cổ phần của Hoắc thị đã xua tan đi điểm mù phía trước. Mở ra tương lai tươi sáng phía trước.

Nửa năm sau, cô sẽ sở hữu 5% cổ phần của Hoắc thị, dù chưa biết là bao nhiêu nhưng cô ước tính con số không nhỏ, nếu không, Lữ Trị đã không cần chặt không buông, ha....a..

Nếu bà ta biết Hoắc Nghị sẽ cho cô 5% cổ phần Hoắc thị, có phải tức đến thổ huyết mà chết. Dục Uyển thật sự rất háo hức chờ đợi đến giây phút đó.

“ha..a..!!!”

Trong lúc Dục Uyển còn đang phấn khích thì cánh cửa phòng của Tiêu Tường được đẩy ra, Hoắc Nghị đã đứng trước mặt cô, dáng vẻ cao lớn, bề thế...”sao còn lại ở đây...mà chưa đi thay đồ” Hoắc Nghị lạnh giọng lên tiếng

Thay đồ gì chứ, Dục Uyển đang tự hỏi mình. Hình như có ai đó nói với cô, hôm nay nhà của Bạch Ngạn Tổ có mở tiệc, là sinh nhật của ba, hay của mẹ hẳn thì phải. Hoắc Nghị muốn cô phải có mặt trong buổi tiệc, mà cô lại quên mất.

“lão gia! Dục Uyển không đi là tốt nhất, nó và Ngạn Tổ vừa mới hủy hôn, giờ con bé lại xuất hiện ở Bạch gia, mọi người sẽ đàm tiếu rất nhiều” Tiêu Tường lo nghĩ cho cảm giác của Dục Uyển, sợ cô nhìn thấy người mà nghĩ chuyện cũ.

Nhưng đó không phải là những gì mà Hoắc Nghị bận tâm, thứ ông đặt nặng vẫn là sĩ diện của Hoắc gia.

“Bạch gia và Hoắc gia vừa mới hủy hôn, nếu Dục Uyển không xuất hiện, mọi người sẽ nghĩ Hoắc gia không có đại lượng, ghi nhớ chuyện cũ...” Hoắc Nghị quay sang nhìn Tiêu Tường.

“Dục Uyển! mau về phòng thay đồ, cha ở dưới lầu đợi con”

Vì 5% cổ phần đó mà cô còn phải ở lại đây thêm nửa năm. Không nên làm cho Hoắc Nghị tức giận, ở trong Hoắc gia thì tiếng nói của ông ta là lớn nhất.

Dục Uyển lập tức chạy về phòng, nhưng có một vấn đề không nhỏ là khi cô mở tủ quần áo ra, mới phát hiện tất cả đầm dạ hội, trang sức đắt tiền, giày dép, túi xách hàng hiệu gì đó, đều bị cô đem đi thanh lý hết trong hai ngày qua. Trong tủ chỉ còn lại mấy bộ váy ngủ sexy vì không có người mặc, nên mới may mắn còn trong tủ.

Bây giờ cô phải mặc cái gì đi dự tiệc đây....

“mẹ có đầm dạ hội không, cho con mượn”

“đầm dạ hội sao...”

Dục Uyển chỉ còn cách là cầu cứu mẹ Tiêu, nhưng ngày thường Tiêu Tường không hay ra ngoài, tất cả tiệc tùng bên ngoài đều là Lữ Trị đi cùng Hoắc Nghị, nên cũng không có nhiều đầm dạ hội. Chỉ có một chiếc sườn xám, bà mặc trong buổi tiệc từ thiện hồi năm ngoái.

“mẹ chỉ có cái này”

Tiêu Tường lấy trong hộp ra một bộ sườn xám màu đen, ngày thường ít mặc nên vẫn còn rất là mới. Dục Uyển không có sự lựa chọn, nên chỉ có mặc vào.

Đám người dưới lầu thì chờ đợi đến mời mọn, Hoắc Nghị thì chững chạc trong bộ vest đen, đang đứng chờ dưới lầu. Bên cạnh là Lữ Trị cũng đẹp rạng ngời với chiếc đầm dạ hội màu đỏ lệch vai đuôi cá.

Còn ba vị thiếu gia thì như ba chàng hoàng tử. Hoắc Khiêm thì mặc vest màu trắng thất nơ bướm, tao nhã lịch lãm như con người hẳn muốn thể hiện. Hoắc Luật lại mặc vest đen huyền bí khó đoán như bản tính hắc vốn có. Hoắc Phi thì mặc vest màu xanh nổi bật, thể hiện cá tính mạnh thích nổi loạn của hán.

“lão gia! hay là chúng ta đi trước, sinh nhật của lão Bạch mà ông đến muộn thì không được tốt...kết nữa, bọn trẻ đến sau cũng được mà” Lữ Trị lên tiếng.

“Cha và đi cứ đi trước, bọn con sẽ đợi Dục Uyển” Hoắc Khiêm lên tiếng.

“vậy cũng được, con nhất định phải đưa Dục Uyển đến dự tiệc sinh nhật của lão Bạch, nhớ chưa...”

“Dạ! con biết rồi”

5 Phút sau khi Hoắc Nghị và Lữ Trị ra khỏi cửa, thì nữ nhân vật chính mới xuất hiện.

Dục Uyển từ trên lầu đi xuống với chiếc sườn xám màu đen tôn lên dáng người thon gọn tuyệt mỹ. Khuôn mặt của cô vì được Tiêu Tường trang điểm rất kĩ lưỡng, nên bớt đi trên mặt phần nào đã được làm mờ đi, từ xa sẽ không thể nào nhìn thấy.

Vì vậy, hình ảnh của cô lúc này rất hoàn hảo trong mắt ba người họ. Đặc biệt là chiếc sườn xám cô đang mặc trên người. Phần khoét sâu ở ngực dù không quá lộ liễu nhưng vẫn khéo léo khoe gò gori cảm, và xẻ tà ở hông vừa vặn khiến cho đôi chân thon dài nõn nà của cô thêm nổi bật. Dáng người này sinh ra chính là để mặc sườn xám và những đường cong quyến rũ đó chính là khắc tinh của đàn ông.

Bọn họ bị làm sao vậy, sao lại nhìn cô đáng sợ như vậy...

Vừa rồi mẹ Tiêu có giúp cô tạo một kiểu tóc có thể che đi cái bớt đỏ trên mặt, nhưng trời thì đang nóng nực, bảo cô xóa tóc không phải muốn nướng chín cô sao. Nên Dục Uyển quyết định búi tóc, càng cao càng gọn càng tốt. Bây giờ thì tốt quá rồi, dọa hết ba người họ.

Thấy ánh mắt quái lạ của Hoắc Khiêm, Hoắc Luật và Hoắc Phi nhìn mình, Dục Uyển cho rằng đó là kết quả của việc không nghe lời mẹ Tiêu.

“đi thôi! buổi tiệc chắc đã bắt đầu”

Hoắc Khiêm đứng dậy, cài lại cúc áo rồi đi thẳng ra xe. Hoắc Luật và Hoắc Phi cũng lần lượt đứng dậy.

“cái gì chứ...họ xem cô là người tàn hình sao” Dục Uyển vội vàng từ trên cầu thang chạy xuống lầu, đuổi theo ba anh em họ.

“đợi tôi với..”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Trở thành nữ chính

“Mấy tháng nữa là đến sinh nhật 17 tuổi của Dục Uyển, anh quyết định sẽ đem 5% cổ phần của Hoắc thị tặng cho nó làm quà sinh nhật...”

Cứ nghĩ đến chuyện đó Dục Uyển lại cười ngây ngô như một con ngốc. Phấn khích đến mức không thể kiểm soát được âm lượng. Cứ một phút lại cười khúc khích một lần, ngừng một phút lại tiếp tục cười lần nữa.

Hành động nguy hiểm mang tính chất bộc phát đó, khiến cho bầu không khí trong xe trở nên quái dị và gây sự khó hiểu cho bộ ba đối diện.

“nó bị làm sao vậy” Hoắc Khiêm nhìn Dục Uyển mà mặt biến sắc.

“không biết, không bình thường chút nào” Hoắc Luật nhìn Dục Uyển cũng đổ mồ hôi hột.

Dục Uyển đang suy nghĩ. Hoắc thị to lớn như vậy thì giá trị 5% của nó nhất định cũng là một khối tài sản kết xù, có được nó không phải cô đã trở thành người giàu có. Đó chính là ước mơ cả đời này của cô và bây giờ đã trở thành hiện thực, nên tự sướng một phút.

Nhưng sau đó Dục Uyển lại nghĩ, trở thành người giàu rồi thì cô sẽ làm gì, trước đây cô không hề nghĩ đến chuyện đó vì khả năng này không bao giờ xảy ra. Nên dừng lại một phút để trầm tư.

Rồi tiếp tục...

Cái chu kì “một phút cười, một phút nghĩ” của Dục Uyển chắc chắn là sẽ còn tiếp diễn. Nếu như không có kẻ có ý giờ chân đá mạnh vào chân cô.

“Á...a...!!”

“anh bị bệnh sao” Dục Uyển đau quá nổi đóa, bật người dậy hét vào mặt Hoắc Phi

“nó đã bình thường rồi” Hần quay sang mỉm cười với Hoắc Luật và Hoắc Khiêm, rồi xem như không có chuyện gì.

“Éc..c...!!!”

Chiếc xe của Hoắc gia bất ngờ thắng lệch bánh, bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của một chiếc limousine khác, cùng là vào cổng lớn như nhau nhưng lại cổ ý chạy vượt mặt. Cũng vì chiếc xe dừng quá gấp mà Dục Uyển đang đứng, đã ngã nhào xuống người của Hoắc Phi.

Bốn mắt nhìn nhau không chớp, mũi chạm mũi, môi chạm môi, hai tay của của Dục Uyển theo quán tính ôm cổ của Hoắc Phi, còn hần theo bản năng hai tay đặt lên hông của Dục Uyển.

Chết lặng trong năm giây, Dục Uyển lập tức đẩy Hoắc Phi ra. Hạnh phúc trong ngắn ngủi cũng đủ làm hần cảm thấy phần khỏi mỉm cười, trên người hần còn lưu hơi ấm và mùi hương của cô.

Trong lúc Dục Uyển còn đỏ mặt và Hoắc Phi thì đang che đậy sự phấn khích bằng thái độ quan tâm lạnh nhạt.

“mày có sao...”

“không sao”

Thì Hoắc Khiêm và Hoắc Luật đã bước ra khỏi xe từ lâu.

Bên ngoài, chủ nhân của chiếc limousine màu trắng cũng đã bước xuống xe. Thật là oan gia ngõ hẹp...

Người thanh niên đang đứng trước mặt của Hoắc Khiêm, có một khuôn mặt rất baby và một chiều cao, khiến ai cũng phải ngược nhìn mỗi khi muốn nói chuyện với hần chính là Tề Dụ, đại thiếu gia của Tề gia. Xung đột giữa bọn đàn ông không ngoài, quyền lợi, tiền bạc và phụ nữ. Hoắc gia làm kinh doanh, còn Tề gia lại làm chính trị, xét về mặt quyền lợi là hai đường thẳng song song không thể gặp nhau, nên không thể có xích mích.

Còn về tiền bạc thì bọn họ không ai thiếu, chỉ có lý do cuối cùng là phụ nữ. Tề Dụ thích Kì Quân, nhưng Kì Quân thích Hoắc Khiêm, còn Hoắc Khiêm có thích Kì Quân hay không lại dấu chấm hỏi lớn. Nói chung là quan hệ tay ba không rõ ràng. Và đó chính mâu thuẫn lớn giữa Hoắc Khiêm và Tề Dụ.

Còn người bên cạnh Tề Dụ chính là Trịnh Thắng, cháu trai của đại tướng, cũng là người đã muốn phao Hoắc Luật trước đó. Từ lúc bước xuống xe hần

cứ nhìn Hoắc Luật mãi, và Hoắc Luật thì chỉ muốn lao vào đánh hắn, sau khi xem xong chiếc camera ghi hình được bỏ lại khách sạn ngày hôm đó.

Thì suốt nhiều ngày sau, hắn đều mơ thấy ác mộng, nửa đêm bật người dậy còn đổ mồ hôi hột vì nhớ đến hắn đã từng ôm hôn Trịnh Thắng đến chết đi sống lại, thì ngay lúc này đây chỉ muốn đánh vỡ mặt tên kia ra.

Và người cuối cùng, kẻ cứ nhìn Hoắc Phi với ánh mắt như muốn ăn thua đủ, chính là Tề Hạo em trai của Tề Dịu. Định thù không đội trời chung với Hoắc Phi, cả hai tranh nhau từ nhỏ đến lớn, tranh gái, tranh xe, tranh danh hiệu “phá gia chi tử”, nói tóm lại cái gì mà tranh được là họ đều tranh.

“Về rồi sao..” Hoắc Khiêm nhếch miệng cười

“phải! về rồi...” Tề Dịu lên tiếng

“Nghe nói anh và Kì Quân sắp đính hôn..chúc mừng”

“khi đó nhớ đến” Tề Dịu nói

“tất nhiên rồi”

Thật sự rất có phong thái của kẻ làm đại tướng, không hổ danh là những kẻ sắp đứng đầu gia tộc. Không giống như hai tên tiểu tướng phía sau, cùng cha mẹ sinh ra, tại sao hai tên đó không giống hai người anh của mình chút nào.

“Tề Hạo! có phải mày có ý, bởi vì biết đó là xe của bọn tao... nên mày mới làm vậy” Hoắc Phi bước tới, đẩy Tề Hạo.

“phải thì sao...tao có ý đó, cánh cổng lớn như vậy đâu phải chỉ để giành cho một mình xe của tụi bây” Tề Hạo cũng lần tới, đẩy lại Hoắc Phi.

“lần trước đánh mày chưa đủ đau... có phải muốn bị đánh thêm” Hoắc Phi tràn tới

“lần trước là tao nhường mày...không biết tốt xấu, mày tưởng mày lợi hại lắm, có ngon thì đánh một lần nữa” Tề Hạo cũng lần tới.

Đúng là trời sinh một cặp oan gia. Hoắc Phi và Tề Hạo như hai con gà chọi xông vào nhau, túm lấy cổ áo của đối phương..

“Hạo! đừng gây sự nữa” Tề Dịu lên tiếng, rồi xoay lưng đi vào trong.

“Dạ..” Tề Hạo ngoan ngoãn buông Hoắc Phi ra.

“may cho mày là anh tao can lại...lần sau hãy cẩn thận” Trước khi Tề Hạo đi còn chỉ tay vào mặt của Hoắc Phi.

Cái gì chứ, cái tên búa lảo này. Nó vừa nói gì. Hoắc Phi điên tiết lên nhào ra đánh Tề Hạo nhưng được Hoắc Khiêm và Hoắc Luật can lại.”các anh có nghe nó nói gì không...”

“thằng khốn, câu đó là tao nói mới đúng..” Hoắc Phi tức giận hét lên

Bọn họ cuối cùng đã bước vào lãnh địa của Bạch Bang

Một dàn vệ sĩ áo đen, xếp hàng dài từ cổng lớn đến cửa chính, bộc lộ đầy đủ khí thế của một đế vương Hắc đạo. Dinh thự như một tòa lâu đài huy nga tráng lệ, so về độ bề thế và hào nhoáng chỉ có hơn chứ không hề kém Hoắc gia, mà khắp thành phố chắc cũng không tìm được ngôi biệt thự thứ hai xứng tầm so sánh.

Mặc dù xuất thân từ hắc đạo nhưng không phải chỉ biết làm chuyện phi pháp. Xây nhà, làm đường, hay quyên góp cứu trợ, không có hoạch động nhân ái nào mà Bạch Bang không đứng đầu danh sách. Vì vậy mà chỉ cần những hoạt động bang hội không quá lộ liễu thì chính phủ sẽ không can thiệp vào. Đó được xem như là quy tắc ngầm giữa những người nắm quyền ở Á Lạp Tân. Nên cũng không thấy lạ khi có sự xuất hiện của một vài chính khách trong buổi tiệc.

Đại sảnh Bạch gia rộng lớn như một hội trường, sức chứa cả ngàn người. Bên ngoài, trong sảnh, trên lầu, chỗ nào cũng là đầy người, nhưng không dễ mà nhầm lẫn với bất kì ai, vì họ đều là những phần tử tinh anh. Từ những chính khách cấp cao, đến những nhân vật đứng đầu tập đoàn và cả những kẻ được gắn mác là người thừa kế gia tộc, giống như sáu kẻ đi trước mặt cô. Có người nào không được xã hội quan tâm và báo chí nhắc đến thường xuyên.

Âm nhạc du dương, ánh sáng rực rỡ và những chùm đèn thủy tinh tinh tế, những chai rượu quý bằng thu nhập một năm của một đại gia dính lại dễ dàng tìm thấy trên bàn, cùng với những món ăn cao cấp khác, những vật dụng thường thức khác như chén đĩa muông, cũng thuộc hàng cao cấp tinh xảo, khiến cho Dục Uyển không thể nào rời mắt bởi sự xa xỉ và phong phú của buổi tiệc.

Nhưng đó chỉ là khởi đầu, điều tiếp theo mà cô nhìn thấy như gián một đòn vào người cô. Trong khi tất cả mọi người ở đây đều mặc những bộ lễ phục sang trọng và những chiếc váy dạ hội có một không hai, cả ngàn người đều như vậy chỉ có cô là lạc loài khác biệt.

Đi dự tiệc sinh nhật thôi mà, có cần như đi dự liên hoan phim quốc tế không, ăn mặc đâu cần phải lấp lánh như vậy.

“Đó không phải là Tề Dụ và Hoắc Khiêm, sao bọn họ lại đi chung?”

“phải đó..”

“nhưng mà...cả đám người họ đứng chung một chỗ, không phải rất đẹp sao...như một bức tranh hoàn mỹ”

Một trận chút xáo động nhỏ vang lên từ phía...

“Trình Mi! bạch mã hoàng tử của cậu đến rồi kia...có muốn qua đó chào hỏi anh ta”

“không quan tâm, nếu muốn thì cậu tự mình qua đó..”

Hai lần bị Hoắc Luật sỉ nhục, với cô bây giờ chỉ có cảm giác tức giận thì ngoài ra không còn gì, Trình Mi đặt ly rượu xuống bàn rồi đi chỗ khác.

Nhưng không vì vắng đi một Trình đại tiểu thư mà vệ tinh xung quanh đám người họ ít đi. Khi mà cả sáu người họ cùng lúc bước vào sảnh, như một khối nam châm lớn khổng lồ hút hết tất cả ánh mắt của người trong sảnh, độ chói sáng và cuốn hút của họ lúc này là không ai bì được. Người kế thừa gia tộc thì rất là nhiều, nhưng loại vừa có ngoại hình vừa có khí chất thì rất hiếm, trùng hợp sáu người này lại nằm trong Top hiếm đó. “Sao giờ tụi bây mới đến”

Người thứ bảy nằm trong top hiếm quên nhắc đến, cũng đã xuất hiện. Bạch Ngạn Tổ đang được vây quanh bởi rừng người đẹp, nhưng khi nhìn thấy đám người của Tề Dụ và Hoắc Khiêm xuất hiện, hần đã chạy tới.

“Dục Uyển! không theo tụi bây tới sao”

Chuyện Dục Uyển làm với Lý Nhã, hần vẫn còn thấy tức tối trong lòng, nhưng nếu không vì lần đó thì cha mẹ hần sẽ không bao giờ chấp nhận việc từ hôn, xem như huê cả đôi làng. Hần và cô không ai nợ ại.

Cuối cùng thì cũng đã có người để ý đến cô, cô đang ở đâu ư....đương nhiên là ở sau lưng bọn họ. Dục Uyển lách ra khỏi đám người của Tề Dụ và Hoắc Khiêm

“xin chào..” Cô đang cố tạo ra mối quan hệ tốt với Bạch Ngạn Tổ, không cần quá thân thiết chỉ cần hần không xem cô là kẻ địch là được.

“Dục Uyển! em hôm nay thật sự rất khác...anh thật sự không nhận ra em” Ngạn Tổ đẩy kính ngạc lướt nhìn khắp người Dục Uyển, đương nhiên nơi khiến hần nhìn lâu nhất vẫn là cặp ngực đẹp đẽ của cô.

“ha.a...!!! vậy sao...tôi cũng suýt nữa không nhận ra mình” Dục Uyển gượng cười lấy tay che lại ngực mình.

Hoắc Phi bắt ngờ xông lên trước, không biết cố ý hay vô tình mà hần hất vai Dục Uyển, đẩy cô ra xa khỏi tầm nhìn của Ngạn Tổ.

“mày nói là có trò chơi gì đó rất thú vị, muốn cho bọn tao xem mà...” Hoắc Phi lên tiếng.

“đúng vậy, nhưng phải đợi buổi tiệc kết thúc đã...tao đảm bảo tất cả tụi bây sẽ thích” Ngạn Tổ quay sang nhìn anh em của Tề Dụ Tề Hạo, quan hệ giữa Tề- Hoắc không tốt, nhưng giữa Bạch Ngạn Tổ và Tề Hạo lại rất tốt.

“lát nữa hai tụi bây cũng ở lại, còn đám người của bọn Thái Gia, bọn nó đang ở trên lầu” Bạch Ngạn Tổ quay sang nhìn đám cậu ấm đang đứng trên lầu.

Mười mấy kẻ phá gia ở trên lầu, nhìn thấy cánh tay vẫy gọi của Ngạn Tổ, cũng đáp lại bằng cách vẫy tay, nhưng chỉ là vẫy một tay vì tay còn lại bận ôm ấp người đẹp bên cạnh.

“Được! nhưng tao muốn qua chào hỏi cha mày trước.. “Tề Dụ lên tiếng.

“ừ! ông già đang ở đằng kia”

Cũng không khó mà tìm ra cha hần ở giữa rừng người, vì chỗ nào đông người tụi tập nhất có lẽ là ông ta.

“đề tao qua đó...” Tề Dụ mỉm cười với Bạch Ngạn Tổ rồi đi thẳng đến chỗ Bạch lão đại.

“bọn tao cũng qua đó..” Tiếp theo là đám người của Hoắc Khiêm, đương nhiên là không quên kéo theo Dục Uyển đi cùng.

“đi thôi..” Hoắc Khiêm quay sang, nắm lấy tay của Dục Uyển dẫn đi.

Hoắc Khiêm như cố ý khiến cô bẽ mặt, đã biết cô ăn mặc khác người, hần còn dắt cô đi diễn hành khắp nơi. Nếu từ nãy giờ cô đều đóng vai phụ, thì bây giờ cô đã được nâng đỡ vào vai nữ chính, tất cả ánh mắt của mọi người đều đang hướng về phía cô.

“có phải là cô ta không...người bị Bạch thiếu gia hủy hôn, Hoắc Dục Uyển”

“chính là cô ta, không ngờ cô ta cũng thật mặt dày...còn dám vác mặt đến đây, chắc là muốn níu kéo Bạch thiếu””sao không tự mình soi gương...khôn mặt xấu xí đó mà cũng muốn làm vợ của Bạch thiếu, nếu tôi là cô ta đã núp ở trong nhà”

“phải đó...xem cách ăn mặc của cô ta kia, không biết cô ta nhặt đâu bộ đồ cổ lỗ xỉ như vậy, còn già hơn cả mẹ mình”

“chắc là lấy từ viện bảo tàng ra...ha...a...!!!”

Nếu gom lại những lời mỉa mai cười nhạo của nhân vật quần chúng, chắc cũng đủ viết được một cuốn tiểu thuyết. Nhưng thật đã tốn phí nước bọt của họ, vì Dục Uyển vốn không có chút cảm giác nào, nói cô mặt dày cũng được, vẫn cười tươi rạng rỡ hướng đến chủ nhân của buổi tiệc.

Chỉ cuộc đời làm nữ chính của cô sớm lụi tối tàn, mới đối diện với vợ chồng Bạch lão gia, chưa kịp cúi chào, chưa nói lời thoại nào, thì không khí trong sảnh thay đổi kì lạ, trở nên náo động, tất cả mọi người đều ồ lên thích thú.

Máy quay phim và kí giả có mặt đều chạy hết ra cửa lớn, ngay cả chủ nhân của buổi tiệc cũng chạy đi, tiếp theo là đám người của Tề Dụ và Hoắc Khiêm.

Chỉ còn lại một mình cô ...

Người đến chính là Kỉ lão và cháu gái Kỉ Quân. Cô như một nàng công chúa xinh đẹp bước ra từ thế giới thần tiên, chiếc váy dạ hội màu trắng và vương miện trên tóc. Không hổ danh “Kỉ công chúa” của giới thượng lưu, vừa xuất hiện đã làm lu mờ hết tất cả những tiểu thư xinh đẹp khác có mặt trong bữa tiệc.

Còn Kỉ lão hộ tống bên cạnh Kỉ công chúa, cũng nổi bật chẳng kém ai. Mặc dù khách nhưng người chủ động chạy đến bắt chuyện với ông ta lại rất nhiều, thậm chí chủ nhân của buổi tiệc cũng chạy ra đón tiếp thể hiện sự kính trọng.

“Bác Kỉ! con thật sự rất vui mừng vì bác đã đến” Bạch Bang tỏ thái độ niềm nở vô cùng.

“Tiểu Bạch! cha cậu đang ở đâu...ông ta có về không?”

“con cũng không biết ông ta ở đâu...ba hôm trước nói còn ở Nam Cực xem chim cánh cụt, thì sáng nay đã chạy sang Bắc cực xem gấu, không chừng giờ này đã bị gấu trắng nuốt chửng” Bạch lão đại lên tiếng

“ông này...sao có thể nói cha như vậy” Bạch Phu nhân lên tiếng nhắc khéo

“Bác Kỉ là bạn thân của cha, tính khí cha thế nào...bác còn không rõ sao” Bạch Bang từ nhỏ với cha mình đã khắc khẩu, quan hệ còn không tốt bằng so với Kỉ lão.

“Bác Kỉ! chúng ta vào trong ...có rất nhiều người bạn của con ngưỡng mộ đại danh của bác..họ rất muốn gặp bác”

“Ừ”

Kỉ lão và Bạch Bang đã đi vào rồi nhưng mà Kỉ Quân vẫn còn đang đứng đó, cô ta nhìn khắp nơi, có vẻ là đang kiếm ai đó.

“Kỉ Quân!”

“ạ! ông nội”

Sau khi nghi thức phát biểu hoành tráng và cắt bánh kem kết thúc thì buổi tiệc đã chính thức bắt đầu, nhạc kiêu vũ vang lên..

Kỉ công chúa là trung tâm của buổi tiệc hôm nay, tất cả những cậu ấm có thân phận đều bước đến mời cô ấy khiêu vũ. Nhưng còn phải hỏi ý kiến của Kỉ lão, họ đến chào hỏi với ông ta trước nhưng nhìn thấy thái độ không mấy hoan nghênh của ông ta, đã tự động rút lui.

Mười mấy người như thế đến rồi đi, không ai có thể mời được Kỉ Quân khiêu vũ, chỉ có một người duy nhất là Tề Dụ là được sự đồng ý của Kỉ lão, có thể nắm tay Kỉ Quân khiêu vũ dưới ánh đèn. Tại sao ngay từ đầu hắn không ra tay. Bởi vì hắn muốn thể hiện cho mọi người thấy, chỉ có hắn mới xứng với Kỉ công chúa.

Nhưng trong mắt của Kỉ công chúa lại chỉ nhìn thấy có một người là Hoắc Khiêm.

Hắn đang khiêu vũ với con gái của tỷ phú dầu mỏ, ngay bên cạnh Kỉ công chúa, nghe đâu là hắn muốn đầu tư vào công ty của cha cô ta. Nhưng chỉ là đầu tư thôi mà, có cần hai cái đầu tựa sát vào như vậy không, ôm eo cũng không cần phải xiết chặt như vậy. Tội cho Kỉ công chúa một đại mỹ nhân lại yêm lằm tên ngụy quân tử, đôi mắt cô ta đang rung rung sắp khóc.

Bản nhạc kết thúc thì thiên kiêu dầu mỏ có nhét một thứ gì đó vào tay của Hoắc Khiêm, nếu cô tình mắt không nhìn nhầm thì đó là chìa khóa phòng. Một lát sau, thì hắn cũng biến mất khỏi bữa tiệc.

Dục Uyển thì một mình một bóng, trong lúc mọi người đang nhảy say sưa thì cô đã dọn gần hết thức ăn trên bàn, thức ăn ngon như vậy mà không có ai ăn thật là lãng phí, cô lại là người rất biết tiết kiệm nên thay họ ăn hết.

Dục Uyển không biết mình đã lọt vào tầm ngắm của Hoắc Phi từ lâu, hắn muốn giành bản nhạc cuối cùng cho cô. Nhạc vừa chuẩn bị vang lên, thì hắn đã đặt ly rượu xuống và bước đến chỗ Dục Uyển. Nhưng...

Đã chậm một bước, có một chàng trai khác nhanh chân hơn hẳn.

“Hoặc tiểu thư! tôi có vinh hạnh được khiêu vũ cùng em...”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Say rượu làm loạn

Một vị thiếu niên tuấn tú khôi ngô, khí chất phi phàm trong bộ đồ texudo màu trắng, đường hoàn đứng trước mặt của Dục Uyển. Hắn hơi cúi người xuống và đưa tay ra, giống như tác phong của quý tộc.

Trong khi Dục Uyển vẫn còn một họng thức ăn, tay cầm đĩa và miệng đang nhai. Sự xuất hiện bất ngờ và lời mời từ trên trời rơi xuống của hắn, làm cho thức ăn trong miệng muốn sặc hết ra ngoài.

Dục Uyển ngu ngơ không biết gì, suốt mười tám năm thì đây là lần đầu tiên cô nhận được lời mời của một người con trai. Có phải vận đào hoa của cô bắt đầu nở rộ, cuối cùng đã có người nhìn thấy vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong con người cô.

Trong lúc Dục Uyển vào còn đang lơ lửng trên mây thì người ta đã kéo cô ra giữa sảnh. Hắn vòng tay qua eo, kéo sát Dục Uyển vào người mình. Một tay giữ chặt lấy eo thon, tay còn lại nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

“Uyển Tiểu thư! hôm nay em rất đẹp” Đầu hắn tựa vào vai cô, thủ thủ bên tai.

Lời tán tỉnh của gã khiến cho trái tim còn non nớt chưa một lần yêu của Dục Uyển phải đập mạnh, cô như chìm trong ánh mắt dịu dàng và ôn nhu của hắn.

“thật..thật sao, anh thấy tôi đẹp”

“phải! em rất đẹp”

Đúng là mật ngọt chết ruồi, lần đầu tiên có một người đàn ông khen cô đẹp, Dục Uyển cảm nhận được mặt mình đang nóng dần lên, trống ngực cứ đánh loạn xạ. Trước đây chuyện tốt đẹp này chưa bao giờ xảy ra với cô.

Sau khi đến đây cô chỉ nghe được toàn lời miệt thị của mọi người, còn bị ba anh em họ Hoắc vui đập thậm tệ, đây là lần đầu tiên có người biết thương thức cô. Làm sao Dục Uyển không đổ cho được.

“Hoắc Tiểu thư! em có tin vào tiếng sét ái tình...khi nhìn thấy em bước vào với chiếc sườn xám xinh đẹp này, tim tôi đã đập rất mạnh... tôi nghĩ em chính là người con gái tôi đã tìm bấy lâu nay”

Xong rồi...

Hắn đã chạm đến giới hạn cuối cùng của Dục Uyển, nghe hắn thổ lộ mà tay chân cô đều rụng rời.

“em có sao không..”

“không..không sao”

Thần linh ơi, con sống suốt mười tám năm lần đầu tiên nhận được lời tỏ tình từ một người con trai, lại còn là một người tuyệt vời như vậy, người bảo con phải sống sao đây.

Bây giờ cho dù là có ba Dục Uyển cũng không chống đỡ nổi, chứ đừng nói chỉ có một Dục Uyển chưa yêu ai bao giờ, bao nhiêu cảm giác lần đầu tiên đều ập đến cùng một lúc, cô đã bị hắn làm cho điên đảo.

“Tôi muốn hiểu thêm về em...nhưng ở đây thì không tiện, sau khi bữa tiệc kết thúc, tôi sẽ chờ em ở ngoài vườn”

Sức chiến đấu của Dục Uyển đang ở mức thấp nhất, cô chỉ biết cúi mặt e thẹn mà gật đầu. Trong lòng thì đang mở tiệc liên hoan.

Người ta đi rồi cô vẫn còn đứng đó uốn éo, cười như một con ngốc.

Hoắc Phi nhìn thấy bộ dáng mê trai không thể che giấu, lộ rõ từ trong ra ngoài của Dục Uyển, giận đến điên tiết. Hắn tìm đến chỗ của Bạch Ngạn Tổ.”Tô! không phải mày nói có trò gì thú vị sao, tao muốn xem”

“được rồi..tụi bây, chúng ta lên lầu thôi”

Bạch Ngạn Tổ quay lại hú gọi bọn “phá gia”, đám người họ đều đã ngà ngà say, cả người chao đảo, loạng choạng đi từ bước chân lên lầu. Hoắc Phi từ trên cầu thang, xoay người lại vẫn nhìn thấy bộ dạng cười ngây dại của Dục Uyển, thì cả người lại nóng lên.

Cánh cửa phòng được đẩy ra, bên trong có mấy chục mỹ nhân, người nào cũng là những ngọc nữ màn ảnh, siêu mẫu quốc tế và những hoa hậu mới đăng quang. Những người mà ai cũng nghĩ sẽ không bao giờ chạm tới được, lại đang trong trạng thái khóa thân. Từng bước đến gần đám người của phá gia và Hoắc Phi, quỳ xuống dưới chân họ.

Dục Uyển không là gì cả, ở đây ôm đại một cô cũng hơn hẳn nó rất nhiều, mình không có gì phải tức giận. Thế là Hoắc Phi đã lao vào cuộc chơi và cuộc thác loạn bắt đầu.

“Luật đâu...sao không thấy nó”

Hoắc Khiêm thì hẳn đã nhìn thấy, đi cùng với con gái tỷ phú dầu mỏ ra khỏi Bạch gia, sau khi bản nhạc khiêu vũ cuối cùng kết thúc, còn Hoắc Luật là người Bạch Ngạn Tổ quan tâm lúc này.

“không biết...có lẽ đang ở ngoài vườn”

Dục Uyển y theo lời hẹn và ra bể bơi ở ngoài vườn gặp người đàn ông ấy, lúc đến nơi thì người đó đã có mặt, dáng đứng hiên ngang, cao ngời ngời như thần, hai tay hẳn cho vào túi, đưa lưng về phía cô.

“tôi... tôi tới rồi”

Đây cũng được xem là cuộc hẹn hò đầu tiên của Dục Uyển, nên rất là hồi hộp. Hai tay cô bấu vào nhau, mặt cúi thấp, không dám nhìn đối phương. Cho dù ngày thường có tỏ ra mạnh mẽ, nhưng Dục Uyển vẫn chỉ là một thiếu nữ đang ở độ yêu.

“Dục Uyển tiểu thư! em đến thật sao” Hấn vui mừng chạy đến nắm lấy tay cô, Dục Uyển cũng rất bất ngờ về thái độ phấn khởi của hấn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sóng tình lênh láng, hấn nắm tay cô, cô e thẹn không dám nhìn lên.

“Bạch Ngạn Tổ bỏ lỡ một người như Dục Uyển tiểu thư, là mất mát lớn của hấn, nhưng là may mắn của tôi, vì tôi có cơ hội có được em”

“Dục Uyển! em có thể làm bạn gái tôi được không”

Một bạch mã hoàng tử hoàn hảo như vậy đứng trước mặt bạn, lại ngờ ý muốn bạn làm bạn gái của anh ta, thì sao...

“em đồng ý”

Hấn mỉm cười.

“tôi có thể hôn em được không”

Cô cúi mặt không lên tiếng thay cho lời đồng ý. Cô nhắm mắt lại chờ đợi nụ hôn đúng nghĩa của hai kẻ yêu nhau, mà nhớ lại, thì cô vẫn chưa chính thức hôn ai thì phải. Đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô, những cái trước đó không được tính là hôn.

Nhưng chu môi cả nửa buổi, miệng cũng đã mồi mà làn môi ẩm áp kia, cô vẫn chưa thể cảm nhận được. Xung quanh lại rất yên tĩnh. Dục Uyển mới mở mắt ra thì...”Tách...Tách...!!!!”

Mấy chục cái điện thoại nhá sáng liên tục, âm thanh “tách” cũng rất là sinh động. Cả một đám đông người cả nam lẫn nữ đang bu lấy Dục Uyển. Bộ dạng khao khát được hôn của cô vừa rồi đã được họ chụp lại.

Tiếp theo là một trận cười giòn giã....

“Ha..a...!!!”

“Mọi người... có nhìn thấy bộ mặt khát khao được hôn của cô ta không... thật là thấp hèn mà...”

Kẻ cười cợt cô đầu tiên chính là gã đã tỏ ra thâm tình, nói những lời lẽ ngọt ngào với cô khi nãy, bây giờ lại cay nghiệt trêu chọc cô. Khả năng diễn kịch của hấn còn lợi hại hơn cả diễn viên.

“tôi đã nói trước với mọi người, nhưng các người không tin muốn đánh cược cho bằng được....chỉ cần là đàn ông đến ngỏ lời, dù là ai cô ta cũng sẽ đồng ý...”

“Thanh thiếu! xem như là làm việc thiện... hay anh đến hôn cô ta một lần đi, tối về có người sẽ vui mừng mà không ngủ được” Trình Mĩ vì còn âm ức

chuyện không thể trả thù được Hoắc Luật mà ôn hận với Dục Uyển nên muốn ăn miếng trả miếng.

“cho xin đi, cô muốn tôi hôn đứa con gái hạ đẳng như vậy sao...”

“ha..a.....!!!”

Coi như đây là một bài học lớn cho cô, vì trong mắt bọn nhà giàu thì giá trị của cô chỉ xứng để làm trò hề cho họ. Chỉ là cô ngu ngốc...

Dục Uyển mỉm cười rồi thờ dài, cô bước đến trước mặt của gã.

“vui đến vậy sao”

“phải rất là vui..ha..a.!!!” Hấn còn cười không khép được miệng.

“vậy là được rồi..”

“Bốp.....!!!!”

Cô mỉm cười rồi tung cú đấm đánh thẳng vào mặt hấn, xoay người một cái đã vặn ngược tay hấn ra phía sau và hạ đo ván dưới đất.

“Bốp...!!!”

“tôi cũng rất là vui...cảm ơn anh ta làm tôi vui như vậy” Dục Uyển nghiền nát cánh tay của hấn dưới đất, dùng sức chân mà chà sát.

“Á...a.....!!!!”

“trên đời không có gì là cho không cả, anh đi xem kịch cũng phải mua vé....tôi khiến anh cười nhiều như vậy, cũng nên trả một chút phí” Dục Uyển móc trong bốp hấn ra mấy tờ giấy bạc, rồi ném cái ví tiền vào người hấn.

Mọi người xung quanh nhìn thấy mà hơi hãi, lùi ra xa. Dục Uyển giơ chân lên rồi xoay người đi, không đến xia đến họ. Là cô ngốc mới khiến mình trở thành trò cười cho người ta. Từ đây về sau, cô sẽ không để chuyện này xảy ra.

Dục Uyển quay lại sảnh lớn, gom hết tất cả những chai rượu trên bàn rồi ra ngoài. Địa điểm cô chọn cũng rất là lý tưởng, một góc nhỏ bên cạnh cây đa. Vừa uống rượu vừa có thể ngồi ngắm sao trên trời, quan trọng là dù cô có la hét thế nào cũng không có ai nghe thấy.

“A...A...!!!”

“Người giàu các người nghĩ mình có tiền là hay ho lắm sao, có thể đem người khác ra làm trò hề...các người thì có gì ghê gớm, nếu không phải cha mẹ các người có nhiều tiền thì các người nghĩ mình là ai hả...” “các người chẳng là gì cả...”

Sau khi cổ sức hết thật thoải mái và khan cả giọng thì Dục Uyển cảm thấy rất dễ chịu, chưa lúc nào cô cảm thấy vui như lúc này. Sau đó ngã phịch xuống đất.

Cũng là ở phía sau gốc cây đa đó, có kẻ cũng đang ngồi uống rượu một mình. Điểm khác giữa họ, là hấn chỉ mới có nửa chai voi, còn cô là ba chai rỗng. Nên hấn còn đủ tỉnh táo để nhận biết được giọng nói đó là của ai, chỉ là khẩu khí thì không giống.

Hoắc Luật đứng dậy, xoay người đi ra phía trước cây đa thì không ngờ là “nó” thật.

Dục Uyển đang nằm lăn ra trên đất, mắt nhắm lại, miệng thì lẩm bẩm. Bên cạnh là mấy chai rượu rượu rỗng. Hấn ghét nhất là loại con gái uống rượu say rồi là hết làm loạn, không ra thể thống gì cả. Như vậy, cũng gọi là con gái sao...

Hấn bỏ mặt cô nằm đó rồi cầm điện thoại lên..

“Alo! Hoắc quản gia, ông mau chuẩn bị xe đến đón tôi” Hấn nói.

“Thiếu gia! còn đại thiếu gia và tam thiếu gia thì sao” Bên kia đầu dây Hoắc quản gia hỏi.

“Đêm nay có thể họ sẽ không về, ông mau chuẩn bị xe “

“dạ thiếu gia...để tôi cho xe qua đó rước cậu”

Hoắc Luật cho điện thoại vào túi rồi xoay người đi, nhưng đi được vài bước thì hấn ngoảnh đầu lại. Dục Uyển vẫn bất động nằm đó, đôi chân thon dài lộ hết ra ngoài, vì lạnh lẽo mà đang co quắp lại. Hai tay ôm chặt chai rượu mà tưởng là gối ôm.

Lần trước, lúc ở khách sạn nếu không có cô thì hấn đã bị tên Trịnh Thăng thao, cũng vì nghĩ đến chuyện đó mà Hoắc Luật đã quyết định quay lại bằng Dục Uyển ra xe.

Hoắc gia.

Mười phút sau thì họ đã có mặt ở cửa lớn Hoắc gia, hần bỗng cô vào trong nhà.

“thiếu gia! tiểu thư bị làm sao vậy”

“nó không có gì, ông đi làm việc của mình đi”

“ạ! thiếu gia”

Hoắc quân định sẽ xoay người đi nhưng rồi nhìn thấy Hoắc Luật bỗng Dục Uyển hướng vào thang máy thì ông ta vội lên tiếng cản lại.

“thiếu gia! hệ thống thang máy trong nhà mới bị hư, tôi có gọi người đến sửa...nhưng có thể sáng mai họ mới đến được”

Nghe xong mà tay chân của Hoắc Luật muốn rụng rời. Không nhiều, phòng của Dục Uyển chỉ ở lầu bảy thôi mà, hần có thể.

Năm phút sau...

Nhưng mà có người lại không hiểu nỗi khổ của hần, trong lúc hần đang cực lực lê từng bước chân lên bậc thang, thì Dục Uyển lại không chịu nằm yên, xem mặt hần là bột mì mà nhào, nặn, bóp, ngắt. Còn la hét làm loạn...

“mấy người giàu các người có rất nhiều tật xấu”

“Vừa thích đem người khác ra làm trò cười, lại thích ném tiền vào người ta...có tiền thì có thể làm như vậy sao hả...bóp...! bóp...!!!” Vừa nói, cô vừa đưa hai tay vỗ vào mặt của Hoắc Luật nghe bóp bóp. Mặt hần từ lúc bỗng cô lên cầu thang đã cực kì đen, bây giờ lại đỏ bừng còn rất nữa. Nếu không phải sức chịu đựng của hần rất tốt, thì đã ném cô xuống cầu thang từ lâu.

“tôi nói cho mấy người biết...tôi cũng sắp trở thành người giàu có, nhưng tôi sẽ không giống như mấy người, ném tiền vào người khác...biết sao không...” Cô nhìn Hoắc Luật rồi bắt ngừng hét lên.

“vì tôi không có ngu như mấy người giàu các người...”

“các người cứ thỏa thích mà ném đi, tôi đây sẽ lượm hết”

Sự kiên nhẫn của Hoắc Luật đã giành hết trên người của Hoắc Mạn Nị. Cho nên hần không còn chút dư thừa nào cho những người phụ nữ khác, bỗng Dục Uyển đi từ lầu trệt lên tận lầu bảy mà không ném cô xuống, đã là cực hạn của hần.

“Rầm...!!!!”

Cánh cửa phòng vừa được Hoắc Luật đẩy ra thì hần đã quăng ngay Dục Uyển xuống giường. Sau đó cũng lăn xuống nằm bên cạnh.

Khấp người Hoắc Luật lúc này ngoại trừ nóng, chính là mồ hôi chảy ướt áo. Hần bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo sơ mi ra. Bên kia Dục Uyển cũng đang động tay lên sườn xám của mình. Hành động của hai người rất là nhịp nhàng đồng bộ.

Hoắc Luật cởi một cúc thì Dục Uyển cởi một cúc, đến lúc hần không còn chiếc cúc áo nào để cởi nữa, thì cô cũng mất mẽ để lộ hết cả nội y.

Hai kẻ say cùng lúc quay đầu nhìn đối phương...

“Hi..hi...!!!” Dục bắt ngờ cười một cách ngây ngô, đưa tay lên véo mặt của Hoắc Luật.

“khuôn mặt của anh rất giống với Hoắc Luật, nhưng anh đẹp trai hơn hần nhiều”

Hoắc Luật khó chịu đẩy tay cô ra, đó là lý do tại sao hần lại ghét phụ nữ uống say như vậy. Vì họ chỉ biết là loạn và gây rối. Hần định sẽ ngồi dậy rồi khỏi phòng. Thì Dục Uyển lại trèo lên người hần, còn tỏ ra rất là thân thiết.

Đập vào mắt hần là cặp ngực căng tròn đằng sau nịt ngực của Dục Uyển, cứ lác lác trước mặt hần, khiến hần phân tâm mà quên việc phải “ném” Dục Uyển xuống, mặt cho cô ngồi lên người hần.

“Tôi nói cho anh nghe một bí mật, nhưng anh không được nói cho Hoắc Luật biết, nếu không... anh ta nhất định sẽ giết chết tôi, Hoắc Luật rất mạnh, tôi không đánh lại anh ta...”

Cô dừng lại nhìn hần mỉm cười...

“anh có muốn biết bí mật đó là gì không” Dục Uyển cúi người sát xuống, chống hai tay lên người của Hoắc Luật.

Nhìn bộ dạng ra về thần bí của Dục Uyển, Hoắc Luật cũng có chút tò mò...

“bí mật gì...” Hấn hỏi.

Cô im lặng một lúc, rồi cười một cách ngây ngô...

“thật ra...cái đó của Hoắc Luật rất là to...ha...ha...!!!”

Trên khuôn mặt của Hoắc Luật đã xuất hiện một tầng sương màu hồng nhạt, không biết là do rượu hay là quá xấu hổ. Khi Dục Uyển đang dùng tay vô tư mà mô phỏng lại kích thước cậu nhỏ của mình.

“To bằng thế này nè, mà không đúng...phải to bằng thế này thì mới đúng”

Cô nói thao thao bất tuyệt, còn mặt hấn càng lúc càng đen.

“có phải rất to đúng không, còn nữa...nó rất là dài, dài như thế nào...để tôi nhớ xem...”

“ha...a...!!!”

“tôi nhớ không ra..”

Lần đầu tiên Hoắc Luật mới biết, kích thước của cậu nhỏ của hấn, lại là đề tài phong phú có thể khai thác làm trò cười cho người ta. Lúc hấn nghĩ không biết làm sao để ngăn lại tiếng cười đáng ghét của Dục Uyển thì cô lại chuyển tông đột ngột. Đây có lẽ là nét đặc trưng của những người say.

“hu...u...!!! của hấn rất là to, khi hấn đẩy nó vào người tôi...làm tôi rất là đau..anh có biết cảm giác đau đón đó như thế nào không”

“Híc...c...híc...!!! rất là đau...”

Nhìn cô khóc đến hai mắt sưng húp mà hấn nảy sinh một chút cảm giác tội lỗi.

“thật đau đến vậy sao” hấn hỏi

“Ừa! chỗ này đau...chỗ này cũng đau, hu..u...nhưng đau nhất là chỗ này” Dục Uyển khóc như một đứa trẻ, rồi chỉ tay lên khắp bộ phận trên người cô, cuối cùng là dừng lại ở miệng.

“anh xem, miệng của tôi vẫn còn trầy...tên Hoắc Luật đó không biết cái gì là hôn, hấn chỉ biết cắn nát môi tôi, kỹ thuật của hấn cũng không tốt... hấn rất là tệ..” Cô lại nhúng nhay vào hết vào mặt hấn.

Một chút cảm giác tội lỗi khi nãy đã tan biến, là một thằng đàn ông lại bị một người phụ nữ chê thẳng thừng là không biết hôn, kỹ thuật trên giường kém. Không khiến cho đối tác sung sướng chỉ đau đón mà thôi. Đó chính là một đả kích nặng.

Đàn ông xem trọng mặt mũi, đặc biệt là những kẻ từ nhỏ đã nghe quen những lời khen ngợi của tất cả mọi người, lần đầu bị chê bai thậm tệ nên càng muốn chứng tỏ mình hơn.

“Hoắc Luật hôn tệ như vậy sao” Hấn giọng hỏi Dục Uyển, đôi mắt như muốn nuốt chửng cô.

“phải! rất là tệ...”

Dục Uyển mỉm cười nhìn Hoắc Luật, ngón tay cô chậm chậm mà đặt trên môi hấn, nghĩ ra một chủ ý xấu.

“có phải anh cũng chưa hôn ai bao giờ, để chị Uyển đây... dạy anh biết thế nào là hôn”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Video clip

Dục Uyển vừa nghiêng người cúi xuống chạm vào môi của Hoắc Luật, thì hấn lại lật ngược đề cô xuống dưới thân.

Về phương diện đàn ông, hấn bị Dục Uyển chê thậm tệ nên tự ái nam nhi trời đất. Hoắc Luật muốn cho Dục Uyển biết, hấn có thể làm cho cô điên loạn trên giường như thế nào.

Hắn mỉm cười vuốt nhẹ lên tóc của Dục Uyển...

“Hay chúng ta cùng chơi một trò chơi...xem ai giỏi, nếu mày giỏi hơn tao thì có thể dạy tao hôn”

“chơi thế nào...” Cô ngu ngơ mỉm cười với hắn.

“tao sẽ bịt mắt mày lại...rồi mày đoán xem tao đang chạm vào nơi nào trên người mày, nếu mày đoán trúng thì chứng tỏ mày giỏi hơn tao”

“nếu tôi giỏi hơn anh...anh phải để tôi dạy anh hôn..”

Mọi sự sáng suốt và lý trí đều bị men rượu chi phối, Dục Uyển không còn khả năng đề tiến xa hơn, sau mỗi lời nói của Hoắc Luật.

“đồng ý”

Hắn mỉm cười rồi cởi chiếc áo sơ mi ra, thân thể màu đồng rắn rỏi với những đường nét nam tính mạnh mẽ hấp dẫn, lồ lộ hiện ra trước mắt Dục Uyển. Khiến cô nuốt vào ngụm nước bọt, vì nó quá đẹp và quá hoàn mỹ.

Hoắc Luật từ từ áp sát xuống người cô, mùi hương nam tính phảng phất quanh chóp mũi, có hương vị bạc hà nhẹ nhẹ. Dục Uyển lơ đãng mà hít vào. Tiếp đến, hai cánh tay cường tráng của hắn vòng qua người cô, lấy áo sơ mi của mình làm khăn bịt mắt, che lại hai mắt của Dục Uyển theo đúng quy luật cuộc chơi.

“Rầm...m..!”

Sau đó hắn đẩy ngã Dục Uyển xuống giường, nắm lấy một bên xé tà của chiếc sườn xám, xé thật mạnh.

“Roẹt..t..”

Nội y màu đen mặc trên người Dục Uyển càng làm cho làn da trắng sứ của cô thêm nổi bật, bầu ngực căng tròn đang ép mình vào khuôn khổ của nịt ngực, khiêu khích thị giác của Hoắc Luật. Hắn đưa tay đẩy nịt ngực lên cao, hai vú trắng nõn căng tròn và nhũ hoa màu hồng bắt mắt. Nhưng hắn không vội chạm vào nó, cuộc chơi chỉ mới bắt đầu.

Hắn nâng một chân của Dục Uyển lên, bàn tay to lớn của hắn bao phủ lấy gót sen nhỏ nhắn của Dục Uyển, những ngón tay đang xen vào những ngón chân của cô, nhẹ nhàng vuốt ve và đặt lên mu bàn chân một nụ hôn.

“tao đang chạm vào đâu...” Hắn chậm rãi hỏi.

Cảm giác nhột nhột dưới chân, khiến cho Dục Uyển cười khúc khích.

“Chân..” cô nói

Tiếp đến, hắn di chuyển những ngón tay hướng lên trên, từ mu bàn chân dọc theo cổ chân, rồi dừng lại ở bắp chân thon nhỏ của Dục Uyển, và đặt lên đó một nụ hôn.

“tao đang chạm vào đâu..”

Vẫn là cảm giác nhột nhột, nhưng có một chút gì đó kích thích hơn, tê tái khắp người..

“Cũng là chân..” cô nói

Mỗi lần hắn di chuyển như vậy thì hai chân của Dục Uyển lại tách dần ra, đủ rộng để hắn có thể chen người vào giữa hai chân cô. Những ngón tay của Hoắc Luật lại thêm một lần di chuyển, từ gối những ngón tay của hắn đi theo hình xoắn ốc, chậm rãi di chuyển và mở rộng phạm vi...

“tao đang chạm vào đâu..”

Lần này đã không còn cảm giác nhột nhột, bắt đầu có hơi tê dại, cơ thể Dục Uyển bắt đầu biến hóa.

“đùi..” âm thanh bắt đầu khàn đục.

Khắp người cô bắt đầu run rẩy khi Hoắc Luật cúi người xuống hôn lên bắp đùi cô, hắn dừng lại ở đó rất lâu, đưa lưỡi ra liếm từng tấc thịt ở bên đùi, hơi thở nóng ấm của Hoắc Luật liên tục “thở” vào nơi da thịt trần trụi và nhạy cảm của Dục Uyển. Cảm giác khó chịu xen lẫn khoái cảm khiến cô mất dần lý trí, hai tay vấu vào ra trải giường.

Hoắc Luật vừa liếm vừa đặt hai tay lên bắp đùi Dục Uyển, từ từ dang rộng ra. Cách lớp quần lót màu đen mỏng manh, hắn nhẹ nhàng hôn xuống nơi mềm mại của cô, giữ mãi thật lâu.

“tao đang chạm vào đâu”

“Ồ..ồ...!!!”

Dục Uyển đã không còn đủ bình tĩnh để trả lời câu hỏi của Hoắc Luật, lần đầu tiên cô được đối xử như vậy, một cảm giác sung sướng lan tỏa khắp người, kích thích tốt cùng mọi tế bào trong người cô. Khi hắn đang đưa lưỡi liếm mát lên chiếc quần lót của cô.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Luật có hành động này, hắn chưa từng làm việc này cho bất kỳ người phụ nữ nào. Dục Uyển là người đầu tiên.

Sau khi hắn đã làm thấm ướt chiếc quần lót của cô bằng chiếc lưỡi lợi hại của mình, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bộ dạng động tình của Dục Uyển, người cô đang căng ra như dây cung, hai vú cao ngất và nhũ hoa đã cứng rắn nhô cao ngạo nghễ.

Hắn có cảm giác thành tựu rực rỡ, dám nói hắn không biết hôn. Không phải cô đang bị hắn hôn đến “điên loạn” đó sao. Hắn đưa tay tách mép quần lót của Dục Uyển ra, miệng nhỏ bên dưới thật sự đã ướt át, mật dịch óng ánh đang tiết ra. Hắn đặt ngón tay ấn nhẹ hạt châu giữa huyệt động chơi đùa.

“Ừm.m.ml!!” Dục Uyển rên rỉ răng cắn lấy môi.

Hoắc Luật nâng mông của Dục Uyển lên, kéo tuột chiếc quần lót ném xuống đất. Từ từ đưa huyệt động vào sát miệng mình, vuron đầu lưỡi ra khẽ liếm, rồi mạnh dạn đâm lưỡi vào trong hoa tâm ướt át.

“Ừm.m.!!!”

Âm thanh “chụt chụt”, khi hắn đưa lưỡi vào mát lấy mật dịch từ huyệt động, trong đêm khuya yên tĩnh lại rất rõ ràng. Ở bên trong không ngừng khoáy đảo đầu lưỡi. Dục Uyển như dây cung bị đứt làm đôi. Sự khoái cảm mãnh liệt ập đến, mật dịch ở hoa huyệt lại rỉ ra nhiều hơn, ham muốn trong cô đang được hắn thổi bùng cháy.

Hắn đưa lưỡi rút khỏi huyệt hoa khiến cho cô cảm giác trống trải và hụt hẫng, xung quanh miệng hắn đang ướt át với mật dịch óng ánh, khoe miệng tạo ra một kiểu đường cong hoàn mỹ.

“Roẹt..!!!!” Hắn kéo khóa quần âu xuống, nam căn cứng rắn nhanh chóng đã phóng thích ra ngoài, hắn áp sát xuống người cô. Nụ hôn nhiệt tình của hắn di chuyển từ hoa huyệt, lên bụng và dừng lại ở trên vú của Dục Uyển. Chạm rãi mát vào nhũ hoa, đôi tay vừa xoa nắn bên vú trắng nõn, vừa chen vào giữa hai chân dứt vào, một hồi cuồng dã những ngón tay liên tục khoáy sâu, lướt động va chạm mãnh liệt, cứ rút ra lại đâm vào.”Ah...ah..”

Những tiếng rên rỉ như rót mật vào tai, Hoắc Luật tháo chiếc áo sơ mi trắng ra, đôi mắt mơ màng ẩm ướt như sương mai nhìn hắn, khuôn mặt tà ác của hắn ngày càng hiện rõ, Hoắc Luật, Dục Uyển giờ đã nhận ra hắn.

Nụ cười ác ma của hắn, lại vô cùng cuốn hút. Hắn nhìn cô mỉm cười..

“kỹ thuật hôn của tao có phải rất tệ không...”

Hắn vừa nói vừa cúi xuống mát lấy môi cô, rồi nhả ra, không đưa lưỡi tiến sâu vào, nhưng những ngón tay bên dưới không ngừng cầm sâu vào.

“Ừm.m.!!” Dục Uyển lắc đầu, không dám nói không.

Hắn nắm lấy tay cô, đặt lên dục vọng nam tính đang cương cứng của mình. Độ nóng của nó làm cho Dục Uyển giật mình rút tay về, nhưng hắn lại cưỡng ép cô nắm lấy nó, lời lẽ ác ma như dụ hoặc bên tai.

“muốn nó không...muốn nó dứt vào chỗ này của mày không”

Hắn nhấp nhẹ một cái, để đỉnh đầu chạm nhẹ vào mật huyệt, rồi lại rút ra.

Khoái cảm khi cứng rắn cọ sát vào mềm mại, khiến cho toàn thân Dục Uyển càng khát khao muốn nhiều hơn. Dục vọng trong cô lại bùng cháy, Dục Uyển gật đầu nhìn hắn.

“Muốn...”

Hoắc Luật ôm lấy cô, lật ngược lại. Để cho cô nằm trên người hắn, hai tay chạm vào mông cô vuốt ve, dọc lên lưng rồi lại xuống mông.

“nếu muốn thì mày tự cho vào..” Hắn mỉm cười

Dục Uyển đã không còn biết xấu hổ, bị ham muốn nguyên thủy nhất của mình chi phối, cô từ từ nhấc mông lên, để cho hoa huyệt từ từ nuốt vào dục vọng của Hoắc Luật, của hắn quá to lớn khiến cô không thể nào nuốt vào hết, cảm giác căng đau khiến cho mài ngọc chau lại. Dục Uyển đặt hai tay lên người hắn chống đỡ, không được, cô không thể tiếp tục nó quá đau, sẽ xé rách cô mất. Trong lúc Dục Uyển chuẩn bị rút ra, thì hắn lại đẩy mạnh dục vọng vào trong người cô.

“Á...Á...a...!!!” Dục Uyển đau đến răng cắn chặt môi, nơi dưới xiết xao chiếm hết cả người cô, khiến cho cô không thể động đậy, mi tâm nhắm chặt lại.

Bàn tay đặt trên lưng của Dục Uyển, di chuyển đến trước ngực. Bao phủ lấy hai vú mềm mại nhào nặn, nhẹ nhàng như đang mát xa. Miết lấy nhũ hoa xoay tròn, một dòng nhiệt nóng chạy thẳng xuống bụng dưới. Tận hưởng cảm giác tê tại từ đôi tay hắn tạo ra thì hoa tâm đã không còn đau nữa, nó dần nói lời ra tiếp nhận cự vật bên trong.

“giờ mày có thể di chuyển...” Hấn nói.

“...”

Dục Uyển nhích mông của mình lên, rồi từ từ hạ xuống...

“Bóp..p..!!”

Hấn vỗ mạnh vào mông của Dục Uyển, cảm giác thống khổ mà cô gây ra cho hấn cũng không ít.

“nhanh hơn nữa...” Hấn nói.

Dục Uyển cũng ngoan ngoan làm theo, tiết tấu mỗi lúc một nhanh, nhưng nhanh thế nào cũng không đuổi kịp mong muốn của Hoắc Luật. “bóp..p..!!!”

“nhanh hơn nữa...”

“Bóp..p...!”

“Ah...Ah..!!!”

“Nhanh hơn nữa..”

Cảm giác vừa đau lại vừa sung sướng, chi phối mọi lý trí của Dục Uyển. Cô hành động theo lời của Hoắc Luật như một con rối. Hương thơm kì diệu lại lan tỏa khắp phòng, mùi hương giống hệt với đêm đó. Nó xuất phát từ người của cô, thanh thuần và tinh khiết, hấn muốn được người nhiều hơn.

Dục vọng sâu trong hấn vì nó mà trở nên cứng rắn, không chịu yếu đi chút nào. Hương thơm này còn lợi hại hơn cả xuân dược, tinh thần và cả con người hấn càng lúc càng tỉnh táo. Hai vú mềm mại cứ nhảy lên nhảy xuống, mời gọi hấn hãy chạm vào. Hoắc Luật từ từ ngời dậy mút lấy nó, tham lam như một con thú đói khát, chôn mặt vào giữa hai vú.

“gọi tên của tao..” Hấn thủ thi bên tai cô.

“bóp....p..!!” thấy cô chán chừ hấn lại vỗ mạnh vào mông cô lần nữa.

“Luật...Luật...Luật...!!!” Dục Uyển đau quá mà hét lên tên hấn.

Cô sắp không chịu nổi nữa rồi, cô quá mệt...

“Luật! tôi không được...thất sự là không được..” Cô thờ hờn hĩnh nhìn hấn, tiết tấu bên dưới chậm dần đến cuối cùng là gục mặt lên người của hấn.

“vậy thì mày nghỉ ngơi đi...”

Hấn vuốt ve dọc theo sóng lưng của cô, rồi nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống dưới giường.

Dục Uyển mỉm cười buông lỏng cánh giác, nhưng khi cô vừa nằm yên phận trên giường, thì

“Đề tao động...” Hấn nắm lấy hai chân ban rộng đùi cô ra, đem dục vọng đâm thẳng vào và điên cuồng động thân.

Nơi mềm mại dù sung đỏ vẫn không được buông tha, nhưng sao hấn có thể ngừng, khi mà chỗ đó vẫn ướt át và tiết ra nhiều mật dịch như vậy. Đúng là vưu vật trời ban, dù cơ thể không còn sức lực nhưng chỗ này vẫn rất nhiệt tình mời gọi.

“Á..a...a...!!!”

Suốt cả đêm đó, Dục Uyển không nhớ mình đã cùng hấn giao hoan bao nhiêu lần, cả hai người đều kiệt sức nằm xuống giường, hấn ôm chặt lấy cô từ phía sau, dục vọng đàn ông vẫn không chịu rút ra, cứ cắm sâu vào bên trong người cô. Hơi thở mùi bạc hạ sáng khoái phả vào sau gáy, hấn thổi khí vào tai và nói...

“Kỹ thuật trên giường của tao có phải rất tệ...” Hấn lại cố ý thúc nhẹ vào mông cô.

“Ừm.m.!!!”

“không có..” Nếu cô mở miệng nói “phải”, có lẽ đêm nay sẽ không được ngủ.

“ngoan...!”

Hấn hài lòng kéo sát cô vào ngực, dục vọng của hấn lại càng cắm sâu vào. Dục Uyển lại không dám rên rỉ, chỉ biết cắn chặt môi. Nếu hấn nghe thấy, lại nghĩ cô muốn nữa, nghĩ đến đó cô lại sợ hãi vô cùng. Cứ như vậy mà ngủ.

Sáng hôm sau...

Những tia nắng mai, xuyên qua rèm cửa sổ chiếu rọi lên giường. Một thân thể tuyết trắng với những dấu hôn thâm tím, đang nép mình vào lòng ngực đàn ông. Bàn tay của hắn đang nắm trọn một bên vú, bắt ngờ di chuyển xuống dưới bụng, và dừng lại ở nơi tư mật của cô, không làm gì khác ngoại trừ việc sờ soạng những sợi lông mao mềm mại và giữ yên. Dục Uyển gần như nín thở...

Cơ thể này tại sao lại nhạy cảm như vậy, mật dịch lại tiết ra, cô có thể nghe được cả tiết nước rỉ bên dưới. Hoắc Luật có phải đang cố ý muốn làm vậy...

“Sáng ra mà đã ướt như vậy... tôi qua tao vẫn chưa làm mày thỏa mãn sao...” Người phía sau bắt ngờ lên tiếng.

Quả nhiên là hắn cố ý. Nếu hắn không chọc phá thì cô có như vậy không. Dục Uyển tức giận nắm tay hắn giật ra, nhưng hắn vẫn xiết chặt lấy cô, lật người nằm dậy đè lên cô.

“Hoắc Luật! anh muốn sao... mau buông ra” Cô hét lên

“Tao bắt đầu có hứng thú với cơ thể mày, cho nên mày phải giữ nó thật sạch sẽ, đặc biệt là chỗ này...” Hắn dùng sức bóp mạnh vào nơi nữ tính mềm mại giữa hai chân cô.

“Cần phải được giữ sạch, tao không muốn phải sử dụng chung đồ với người khác...nhớ kỹ” “Hoắc Luật đẩy Dục Uyển xuống giường, mặc đồ vào rồi ra khỏi phòng.

“Râm..”

Cánh cửa đóng lại, Dục Uyển quơ tay cảm chiếc gối ném ra cửa. “Sử dụng” hắn xem cô là đồ vật hay công cụ giải trí của hắn. Muốn dùng lúc nào là dùng sao, cô đã đồng ý chưa. Sao lại có một con người tự cao, tự đại, tự cho mình là đúng như vậy.

“A...A...!! Hoắc Luật tôi ghét anh..”

Hôm nay là lần đầu tiên Dục Uyển đến trường sau một tháng “dưỡng bệnh” ở nhà.

Mọi thứ ở trong trường quý tộc này cô đều rất thích, nhưng có một chuyện cô không thích chút nào...

Căn tin trường.

“tiểu thư có muốn gọi thêm gì không..” người phục vụ nhìn trên khay của cô chỉ có một ổ bánh mì và chai nước suối, nhưng ánh mắt lại dán chặt lên đĩa gà rán.

Dục Uyển cố gắng nuốt nước bọt, để mình không bị mê hoặc bởi nó.

“Không cần, đủ rồi...hết bao nhiêu tiền”

“150000”

Đây là điều cô ghét nhất ở ngôi trường này, trường quý tộc kiểu gì mà ngay cả phần ăn trưa, học sinh phải tự bỏ tiền túi ra. Có một ổ bánh mì và chai nước suối cũng 150000.

Nếu tôi qua, nếu cô không “trần lột” tiền của tên khốn đó. Thì bây giờ ngay cả tiền mua bánh mì cô cũng không có. Sáng nay, lúc mọi người ngồi vào bàn ăn. Hoắc Nghị đã nói với Lữ Tri mở lại thẻ cho cô. Nhưng bà ta viện vớ bệnh viện có rất nhiều việc nên không rảnh, nói cô đợi thêm vài ngày nữa. Cô cần tiền xài thì bà ta sẽ đưa.

Nhưng trước mặt mọi người bà ta nói rất mạnh mẽ, sau lưng thì một đồng cũng không cho cô. Cô cũng không muốn xòe tay xin tiền bà ta.

Dục Uyển cảm thức ăn ra khỏi căn tin. Nhưng cô không biết bản thân mình đang trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của mọi người.

Khắp căn tin đều đang nháo nhào. Người nào cũng cầm điện lên xem, video clip tôi qua Trình Mĩ quay được đã cho phán tán trên mạng và lan truyền khắp nơi. Nhưng đoạn sau lúc Thanh thiếu bị Dục Uyển đánh đã được xóa mất.

“cô ta có phải là người trong video clip...”

“Chính là cô ta...kẻ khao khát được hôn” đó cũng là cái tên của đoạn video.

“Cô ta là học sinh mới chuyển đến sao, sao tôi chưa thấy bao giờ...”

“Cậu không nhìn ra sao...đó là Hoắc Dục Uyển của Hoắc gia”

“Không thể ...sao nhìn không giống chút nào...”

“Tôi hôm qua mình cũng có mặt, chính là cô ta..”

“Cũng phải thừa nhận, về mặt cô ta lúc đó cũng rất thấp hèn”

“Rầm...m...!!!”

Hoắc Phi bất ngờ đứng dậy, kéo ghế ra, đi đến chỗ hai người đó. Giật lấy điện thoại của họ ném xuống đất.

“Thanh thiếu đang ở đâu... “ Hắn túm cổ áo của người ta xách lên.

“vừa... vừa đi vào nhà vệ sinh”

Hoắc Phi ném người đó ra, rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Hắn vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy Thanh thiếu đang rửa tay chuẩn bị đi ra.

Không hề nhìn thấy vết thương trên tay Thanh thiếu đang phải. bó bột, Hoắc Phi đã túm lấy hắn ép lên cửa.

“Rầm...m...!!!”

“Hoắc Phi! Mày muốn gì chứ”

“Dục Uyển là em gái tao, chỉ có tao mới có quyền ức hiếp nó, nếu mày còn dám bắt nạt nó, tao sẽ không tha cho mày...”

“Bốp..p..p...!!!” Hoắc Phi đâm mạnh vào bụng Thanh thiếu, hắn ôm bụng gục ngã xuống sàn.

“Hãy nhớ kỹ lời tao nói” Hoắc Phi xoay lưng rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Thanh thiếu tức giận hét lên...

“Hoắc gia bọn mày đều là một lũ điên...!!!”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Câu lạc bộ Judo và suất ăn trưa miễn phí

Sau khi những học sinh cuối cấp tốt nghiệp ra trường, thì số lượng thành viên trong các câu lạc bộ sẽ ít đi. Cho nên, đây là thời điểm các câu lạc bộ hoạt động sôi nổi nhất, để tìm thêm thành viên mới cho đội mình. Các câu lạc bộ không ngại mà đưa ra những vũ khí bí mật và cách thức mà họ thực hiện cũng đa dạng phong phú vô cùng..

Như câu lạc bộ cưỡi ngựa phía trước, do bởi vì nắng chói chang và băng rôn treo khá cao nên cô không đọc được là họ đang viết cái gì trên đó. Chỉ thấy bọn con gái xếp hàng trước bàn đăng kí rất đông.

“anh ơi! cho em hỏi những gì ghi trên băng rôn có phải là thật không..những thành viên mới của câu lạc bộ cưỡi ngựa, sẽ có ba ngày học làm quen với ngựa do đích thân Hoắc Luật thiếu gia hướng dẫn”

“đương nhiên là thật...nếu em trở thành thành viên của câu lạc bộ thì phúc lợi đó sẽ thuộc về em, cơ hội này mỗi năm chỉ có một lần” Đội trưởng đội cưỡi ngựa, người đứng ra làm công tác tuyên truyền, hắn vừa nói xong thì các cô nàng đều tranh nhau để đăng kí.

Đó mới biết, sức mạnh của mỹ nam thật không thể xem nhẹ. Cho nên các câu lạc bộ khác muốn có được đội viên thì phải cố gắng hơn.

Đi thêm vài bước, là đến phạm vi lãnh địa của câu lạc bộ bơi lội. Họ không treo băng rôn như các câu lạc bộ khác, mà thay bằng một tấm áp phích quảng cáo, nhìn thấy khuôn mặt của Hoắc Phi được in trên đó, Dục Uyển đang uống nước cũng phải sặc, vì cô không thể nào nhận ra hắn trong hình.

Thật là giả tạo...

Đôi mắt biết nói, nụ cười thiên thần và biểu cảm đáng yêu trong sáng đó không thể nào là tên Hoắc Phi biến thái được, đúng là lừa người. Nhưng mà có nhiều người, cả nam lẫn nữ lại tình nguyện bị lừa.

“anh ơi! em muốn đăng kí..”

“anh ơi! cho em xin tờ đơn..”

Nếu có câu lạc bộ nhiệt tình trong việc lôi kéo thành viên, thì cũng có câu lạc bộ lại rất dửng dưng. Như ông đội trưởng của câu lạc bộ kiếm đạo, chỉ lo chơi game. Ai muốn đăng kí thì tự động viết tên và số điện thoại vào. Hắn không thèm đếm xỉa, chỉ ngồi đó cho có phong trào.

Nhưng mà cũng thật bất thường, Dục Uyển có liếc sơ qua cái danh sách trên bàn của gã, lại có đây em đăng kí, thật không hiểu làm sao.

“anh họ! cho em đăng kí...em muốn trở thành thành viên của câu lạc bộ kiếm đạo”

Có lẽ là người nhà, nên tên đội trưởng không thể tiếp tục duy trì vẻ mặt thờ ơ của mình, hắn đặt máy chơi game xuống bàn, nhìn em họ.

“nếu em gia nhập đội chỉ để gặp Hoắc Khiêm, thì anh cho em hay...tên nhóc đó rất ít khi xuất hiện ở câu lạc bộ...giờ thì em còn muốn đăng kí không”

Đó là lí do tại sao hắn dửng dưng, năm nào cũng có cả đống em đăng kí làm thành viên. Nhưng cả một tháng, đội mãi mà tên nhóc đó không xuất hiện, là lần lượt từng em xin rút tên ra khỏi câu lạc bộ.

Quả nhiên, em họ nghe xong là bỏ đi một nước. Nếu không có cặp đôi anh họ - em họ này thì Dục Uyển cũng quên mất Hoắc Khiêm là một cao thủ kiếm đạo, còn giành rất nhiều giải thưởng. Trong ba anh em của họ, Hoắc Phi thì thôi bỏ đi, chỉ còn lại Hoắc Luật và Hoắc Khiêm, hai người này có lẽ là ngang tài ngang sức.”anh à! em rất thích học bóng rổ, cho em vào đội của anh đi...năn nỉ mà”

“em thích bóng rổ hay là thích ngắm Bạch Ngạn Tô, những cô tiểu thư như em tôi gặp cũng nhiều...xin lỗi, muốn tham gia câu lạc bộ bóng rổ thì đợi năm sau, bây giờ đội đã đủ thành viên”

“anh à...cho em tham gia đi, em có thể nguyên góp thêm kinh phí cho đội...anh à..cho em vào đi...em làm trợ lý cho anh cũng được”

Nhưng nếu có câu lạc bộ cần phải nài ép mới được gia nhập, thì cũng không thiếu những câu lạc bộ không có người nào muốn tham gia, giống như câu lạc bộ JUDO với cái băng rôn màu trắng to khủng bố trước cô, chấp hết tất cả các băng rôn trong trường, không có một cái nào vượt qua được đội Judo về kích thước.

Cũng có một vấn đề liên quan đến cái băng rôn này, mà người giỏi toán nhất trong đội Judo cũng không thể giải ra. Đó là băng rôn mỗi năm đều to dần theo tỉ lệ thuận, thì hội viên lại giảm dần theo tỉ lệ nghịch. Thật sự rất khó mà tính...

Đó là vấn đề của họ, còn Dục Uyển cảm thấy họ thật sự rất có tâm và nhiệt tình, nếu xét về phương diện này thì không câu lạc bộ nào qua được bọn họ. Trời nóng như thiêu da đốt thịt mà họ lại có thể mặc lên những bộ võ phục và biểu diễn những đòn Judo để thu hút sự chú ý của tân sinh, nhưng mà không ai thèm nhìn đến.

Bọn con nhà giàu này thì lúc nào cũng có vệ sĩ 24h, nên xem việc tập võ là không cần thiết, chỉ cần vung tiền ra thì họ muốn giải quyết ai chẳng được. Còn bọn nữ sinh thì lại càng không muốn gia nhập, đơn giản trong câu lạc bộ Judo thiếu nữ nam.

“Mọi người! xin hãy gia nhập đội Judo...luyện võ vừa rèn luyện thân thể, còn có thể tăng cường sức khỏe, một sức khỏe tốt là cội nguồn của thành công...bạn ơi, hãy trở thành thành viên của câu lạc bộ Judo”

Nhưng hắn chưa nói xong thì người ta đã có ý định muốn đi, hắn đành tung ra tuyệt chiêu cuối cùng.

“nếu bạn trở thành thành viên của đội Judo...bạn sẽ nhận được một suất ăn trưa dinh dưỡng miễn phí từ các đầu bếp đẳng cấp năm sao..”

Người ta vẫn là bỏ đi, đâu có ai hứng thú với suất ăn trưa của hắn.

“BẠN À.. BẠN...”

Các câu lạc bộ khác thì dùng nữ nam để lôi kéo, còn câu lạc bộ này chỉ một suất ăn trưa miễn phí thì làm sao mà giành lại người ta. Đã vậy còn trở thành trò cười cho các câu lạc bộ khác.

“suất ăn trưa miễn phí..câu lạc bộ judo của bọn bây thật lợi hại, vậy mà cũng nghĩ ra được...ha..a..thật là khâm phục..” thành viên của hội bơi lội lên tiếng.

“tao thấy như vậy vẫn chưa đủ, tao cho thêm tụi bây một gợi ý...tặng kèm nước uống dinh dưỡng, có khi lại có người xin gia nhập đội Judo không chừng..” Thành viên của đội bóng rổ lên tiếng.

“ha..a....!!! “

Trước sự cười nhạo của các câu lạc bộ láng giềng, một vài thành viên của đội Judo cảm thấy bất mãn và bắt đầu có sự xung đột nội bộ.

“suất ăn trưa miễn phí..cái sáng kiến này là thằng nào nghĩ ra, chẳng có thiết thực gì cả...còn làm trò cười cho tụi nó””cái sáng kiến không thiết thực này là mày nghĩ ra đó...thằng khốn, mày còn la cái gì nữa”

Trong lúc các thành viên của câu lạc bộ láng giềng còn đang cười nhạo, hội Judo thì đang cự cãi. Dục Uyển đã đứng trước mặt họ.

“tôi muốn gia nhập đội judo...làm sao đăng kí”

Bởi vì cái nhan sắc “chìm rọi cá chìm” của Dục Uyển, khiến cho những thành viên trong hội Judo giật mình. Từ khi nào trong trường xuất hiện một Chung Vô Diệm xấu xí như vậy, họ lại không biết.

“Bạn học sinh mới! gia nhập hội Judo là một quyết định rất sáng suốt, câu lạc bộ Judo có truyền thống lâu đời nhất so với các câu lạc bộ khác trong trường, ngoài ra...”

“nếu trở thành hội viên, có phải mỗi ngày tôi sẽ có một suất ăn trưa miễn phí” Dục Uyển lên tiếng cắt ngang lời dư thừa của hân, cái này mới là điều cô quan tâm.

“đúng vậy..”

“Roẹt.t.!!!”

Không nói nhiều, Dục Uyển đã mau lẹ viết tên mình trong danh sách đăng kí, rồi xoay người đi.

Sau một tháng chiêu mộ thành viên, cuối cùng đã có một cái tên đầu tiên trong danh sách, lại còn là thành viên nữ...

“Hoắc Dục Uyển...cái tên thật đẹp, Hoắc...Dục...Uyển” Tên đội trưởng cầm tờ giấy đăng kí lên xem.

Nhưng sau hai lần đọc lại tên của Dục Uyển, không chỉ hân và tất cả thành viên trong đội Judo, nghe được cái tên này đều mặt mày biến sắc.

“cái gì..là Hoắc Dục ..um..u...mm!!!”

Có một người vừa mở miệng la toán lên thì bị mười mấy người còn lại lao vào đánh hội đồng đến ngất xỉu, bí mật động trời này họ không muốn các câu lạc bộ láng giềng bên cạnh nghe được.

Cả trường quý tộc này chỉ có một người tên Hoắc Dục Uyển, là đệ nhất dams nữ có tiếng. Vì chỉ cần nhìn thấy đàn ông là cô ta tự động nhảy bổ vào. Nên tất cả nam sinh trong trường gặp cô ta đều né đi.

Bây giờ nếu họ đồng ý cho “đệ nhất dams nữ” gia nhập đội, không phải sẽ hủy đi danh tiếng tốt đẹp của câu lạc bộ Judo, còn khiến cho mấy thằng khôn nạn của câu lạc bộ láng giềng cười nhạo.

Trong chiều hôm đó, tất cả thành viên trong đội Judo đã bỏ hết tất cả mọi thứ, mà tụ tập tại phòng tập võ và mở ra một cuộc họp khẩn. Chủ đề là “làm sao tống khứ dams nữ”.

Tổng hợp hết chất xám của mười một thành viên trong đội Judo, sau hai tiếng thảo luận. Họ đã nghĩ ra một kế rất hay, để loại Dục Uyển ra khỏi đội. Judo là một môn võ học nên họ sẽ dùng “võ” để cô biết khó mà tự rút lui.

Kế hoạch của họ là vào ngày đầu tiên Dục Uyển gia nhập đội, họ sẽ cho vài người ra thi đấu với cô, để thử xem cô có năng khiếu hay không, sau đó họ sẽ có tình quật ngã cô vài lần, một thiên kiêu tiểu thư sau có thể chịu đòn đau như vậy. Nên nhất định sẽ tự động xin rút lui.

Có một điều họ không thể ngờ, Dục Uyển vì suất ăn trưa miễn phí của họ, mà quyết tâm phải gia nhập cho bằng được. Cho nên, trong trận đấu này thì ai sẽ quật và ai sẽ ngã, còn là điều chưa chắc.-----

Dục Uyển cầm theo ổ bánh mì và chai nước suối quay lại lớp học, đi ngang qua sân tập bóng rổ thì nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Lý Nhã, tiểu thiên sứ của Bạch Ngạn Tổ, đang khum lưng nhặt từng quả bóng cho vào rổ.

Dục Uyển đứng bên ngoài cửa sổ nhìn Lý Nhã đến gần. Tiểu thiên sứ của Bạch Ngạn Tổ thật sự rất đáng yêu. Đôi mắt to tròn và khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng hồng như em bé. Tại sao lại có một cô gái đáng yêu đến vậy, càng nhìn càng thích...

Trong lúc Lý Nhã đang khum lưng nhặt bóng thì một quả bóng từ xa bay đến đập mạnh vào lưng cô, Lý Nhã ngã xuống sàn.

“Cộp..cộp...!!!”

Âm thanh tiếng giày cao gót vang dội đang tiến gần. Một tiểu thư xinh đẹp từ xa đi tới chỗ Lý Nhã, bên cạnh cô ta còn có rất nhiều vệ sĩ.

“Chát...t...!!!” Một cánh tay đẹp đẽ giơ cao, tát thẳng vào mặt của Lý Nhã, sau khi cô ta đã đứng trước mặt Lý Nhã.

“biểu tiểu thư..”

Người vừa tát Lý Nhã chính là Tô Lâm, em họ của Bạch Ngạn Tổ. Cha của Tô Lâm là anh em kết nghĩa với Bạch lão đại nhưng thân hơn anh em ruột. Nên vợ chồng Bạch lão đại rất yêu chiều cô ta. Cũng khổ tâm cho cô em họ này, từ khi hiểu chuyện đã yêu thầm Bạch Ngạn Tổ. Nhưng Bạch gia và Hoắc gia lại có hôn ước, vì vậy chỉ có thể ngày qua ngày âm thầm cầu nguyện cho họ sớm chia tay.

Nghe tin Bạch gia và Hoắc gia từ hôn, nên vượt ngàn dặm, trốn cha trốn mẹ từ nước ngoài về để gặp anh họ, không ngờ lại xuất hiện một con hầu gái.

“sáng nay tao nhìn thấy anh họ bước ra từ phòng máy...tối qua hai người đã làm gì”

“...” Lý Nhã không biết làm sao trả lời.

Tối qua lúc lúc tiệc sinh nhật của lão gia kết thúc, vào khoảng gần 1h sáng thì Bạch Ngạn Tổ lại gõ cửa phòng cô, khắp người hắn toàn là mùi rượu. Hắn nói hắn vẫn thích cơ thể của cô hơn “bọn họ dù có xinh đẹp...cũng không bằng em, anh vẫn thích cơ thể em hơn” Cô không biết là hắn đang so sánh cô với ai, chỉ biết là hắn đề cô xuống giường, diễn biến tiếp theo thế nào mọi người chắc có thể đoán ra.

“không nói được chứ gì...tao biết tối qua mày đã ngủ với anh họ, mày đừng nghĩ Hoắc gia và Bạch gia đã giải trừ hôn ước, thì mày có thể thay con Hoắc Dục Uyên đó... mày nên nhớ mày chỉ là đứa mồ côi được bác tao nhận về nuôi”

Cô ta mỉm cười khinh miệt...

“ngủ với anh họ vài lần thì nghĩ mình đã trở thành phượng hoàng sao...nên nhớ, gà thì vẫn là gà, mãi mãi không thể trở thành phượng hoàng được...tao sẽ cho mày thấy mày hạ tiện thế nào...”

Lúc Tô Lâm giờ tay chuẩn bị tát vào bên mặt còn lại của Lý Nhã, thì một ổ bánh mì từ xa bay thẳng đến cánh tay đang giương cao của cô ta, không biết có tồn tại gân cốt hay không, mà về mặt của Tô Lâm rất đau đớn.

“Nhưng mà Bạch Ngạn Tổ lại chỉ thích làm tình với gà hơn là Phượng Hoàng..”

Là ai đang nói, giọng nói rất quen. Tô Lâm liền xoay người lại, nhìn cô gái xa lạ trước mặt mình từ trên xuống dưới, có một chút ấn tượng nhưng lại không thể nhớ ra.”cô là ai...”

Dục Uyên bước đến chỗ Tô Lâm đang đứng, nhìn Tô Lâm nhìn trên xuống dưới, rồi nhếch miệng cười.

“cô vừa mới sửa mũi sao...nhìn không tự nhiên chút nào, tôi vẫn thích cái mũi tẹt của cô trước đây hơn”

Hai từ “mũi tẹt” đã giúp Tô Lâm nhận ra đó là ai, trên đời này chỉ có một người duy nhất, mới dám nói thẳng thừng vào mặt cô “mũi tẹt”, nghe như muốn tát vào mặt cô.

“cô là Dục Uyên”

Tô Lâm luôn chê cười cái bốt đồ quái dị trên mặt của Dục Uyên, còn Dục Uyên lại cười nhạo cái mũi tẹt của Tô Lâm. Cho nên với cặp từ “quái dị-mũi tẹt” giống như là ám hiệu giữa họ.

Nhưng trong trí nhớ của cô, Dục Uyên không phải như bây giờ. Con người luôn mặc lên những bộ cánh sexy, trang điểm lòe loẹt và mùi nước hoa nồng nặc, với mái tóc dài rũ rượi như ma nữ mới chính là Dục Uyên cô biết. Còn người trước mặt lại giống như một đứa bình dân thấp hèn, khắp người toát lên mùi nghèo rề rề. Quan trọng hơn cái bốt đồ trên mặt của cô ta hình như đã nhạt hơn trước rất là nhiều.

“tôi đang giúp cô dạy dỗ tiểu tam, cô nên thấy biết ơn vì điều đó” Tô Lâm nhìn Dục Uyên nói.

“tôi và Bạch Ngạn Tổ đã không còn quan hệ, hắn có Tiểu Tam hay Tiểu Tứ không can hệ đến tôi”

“vậy cô còn xen vào chuyện này làm gì”

“chúng ta cũng được xem là bạn, tôi tốt tính nhắc nhở cô.... sắp hết giờ ăn trưa, Bạch Ngạn Tổ và thành viên của câu lạc bộ bóng rổ sẽ quay lại, nếu hắn nhìn thấy cảnh tượng này nhất định sẽ không được vui...”

“với tính khí thất thường của hắn, tôi rất tò mò...hắn sẽ làm gì cô..”

Tô Lâm đã bị Dục Uyên dọa sợ mà bỏ đi, cô rất hiểu tính khí của vị đại tiểu thư này, nhất gan nhưng lại rất thích gây chuyện. Nhìn bộ dạng đi vội của Tô Lâm, lúc ra tới cửa còn ngoáy dáo dác khắp nơi, xem có ai nhìn thấy không, làm cô rất muốn cười. Thật ra, sẽ không có thành viên câu lạc bộ nào đến đây, bởi vì hôm nay đội bóng rổ không có lịch tập.

“Hoắc tiểu thư! cảm ơn cô” Lý Nhã lên tiếng

“Không cần..mình có làm gì đâu...là cô ta nhất gan thôi.” Lúc Dục Uyên cười ngớ ngẩn thì bụng lại phát ra tiếng động.

“Hoắc Tiểu thư! cô vẫn chưa ăn gì sao”

“Phải..” Dục Uyên gượng cười với Lý Nhã, 150000 của cô, ổ bánh mì của cô. Vừa rồi đã bị Tô Lâm giẫm dưới chân.

Lý Nhã chạy ra hàng ghé dự bị, mở túi xách ra lấy một hộp cơm đưa cho Dục Uyên.

“Nếu Hoắc tiểu thư không chê...có thể dùng nó, đây là điểm tâm do tôi làm, sáng nay có làm dư một phần”

“sao mình lại chê...cảm ơn Tiểu Nhã”

Dục Uyển mừng quýnh, định cầm lấy hộp com. Nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Nhã nên bị khựng lại.

“mình có thể cậu là Tiểu Nhã được không...” Dục Uyển hỏi

“Dạ! được...” Lý Nhã ngoan ngoãn gật đầu như một cô hầu gái, thái độ này thì Dục Uyển lại không thích.

“Tiểu Nhã! mình và cậu bằng tuổi, cậu không cần phải dùng kính ngữ với mình, cứ gọi mình là Tiểu Uyển hay Uyển Uyển cũng được, đừng gọi mình là Hoắc tiểu thư, nghe xa lạ quá...thật ra, mình rất thích cậu... muốn làm bạn với cậu”

Thái độ này của Dục Uyển, mới làm cho người ta hết hồn rồi suy ngẫm. Tự dung đối tính, thay đổi 180 độ, nhất định là có mưu đồ. Người thường đều sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng Lý Nhã có IQ rất là thấp, nói như vậy thì đã xem thường cô ấy, nhưng Lý Nhã thật sự không được thông minh, cũng có thể là do tên “bạo chúa” Bạch Ngạn Tổ, dọa sợ từ nhỏ đến lớn nên thành ra như vậy.

Cho nên những từ ngữ như “âm mưu” “nghe ngò” “đề phòng” không có trong từ điển của cô, trong mắt Lý Nhã mọi người trên đời này, ai cũng tốt hết.

“vậy mình gọi cậu là Uyển Uyển được không”

“đương nhiên là được, Tiểu Nhã..”

“Uyển Uyển...”

Thời gian đang trôi qua, nhưng hộp com vẫn chưa đến tay cô, Lý Nhã cứ đứng đó mỉm cười nhìn cô. Thông cảm đi, lần đầu tiên có bạn nên người ta vui mừng quá quên mất mọi thứ.

“Tiểu Nhã! mình đói bụng rồi, cậu có thể cho mình ăn được chưa”

“được..được...” Lý Nhã lập tức mở hộp com ra giúp Dục Uyển và đưa tận tay cho cô, còn giúp cô lấy thìa và muỗng

“có ngon không..”

“rất là ngon...Tiểu Nhã, cậu vừa xinh đẹp, lại nấu ăn ngon...nếu mình là đàn ông sẽ cưới cậu về làm vợ”

“nếu cậu là đàn ông cậu sẽ cưới mình sao...” Tiểu Nhã đỏ mặt nhìn Dục Uyển, da mặt mông mà, dù là ai khen cũng đỏ mặt hết.

“Phải ! Tiểu Nhã đáng yêu như vậy ai mà không yêu, đáng tiếc mình không phải là đàn ông, nếu không... đã đi giành cậu với Bạch Ngạn Tổ”

Ở gần cánh cửa, có một kẻ vì lời nói đó của Dục Uyển mà cười lộn ruột. Là Hoắc Phi và Bạch Ngạn Tổ. Thật ra, hai người họ đã đứng trước cửa từ lâu. Từ cái lúc mà Dục Uyển ném ổ bánh mì vào tay của Tô Lâm thì họ đã có mặt.

“Tô! tao thấy mày có một tình địch đáng gờm...phải giữ em Nhã cho kỹ, nếu không sẽ bị người ta cướp mất, nhưng đừng quá lo lắng.. tao sẽ giúp mày” Hoắc Phi sau khi cười đã còn vỗ vai, châm chọc Bạch Ngạn Tổ.

”lo mà quân em gái của mày tốt vào...Dục Uyển bây giờ đã không giống trước đây, tao không muốn Tiểu Nhã theo cô ta mà nhiễm tính xấu”

“Dục Uyển bây giờ có gì không tốt...” Hoắc Phi bất ngờ lại phản ứng rất mạnh.

“cộc cằn, thô lỗ, còn thích thượng cẳng chân hạ cẳng tay ... có nét gì là nữ tính, Lý Nhã sẽ bị cô ấy dạy hư”

“như vậy có gì không tốt..”

Lời này của Hoắc Phi làm cho Bạch Ngạn Tổ khá kinh ngạc, một lăng tử tình trường như hắn sao lại không nhận ra được thái độ và lời nói mang nhiều ẩn ý này của thằng bạn thân.

“Mày đã thích Dục Uyển”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đại lễ và gia sư

Sáng nay lúc Hoắc Khiêm đến công ty liền cảm nhận được một bầu không khí kì lạ. Qua khung kính xe, hắn có thể nhìn rõ tất cả nhân viên của Hoắc thị đang đứng xếp hàng dài, từ trước cổng công ty đến tiền sảnh, còn trải thảm đỏ và bày trí mọi thứ rất long trọng.

Nghi thức trọng đại này chỉ dùng để tiếp đón những đối tác tầm cỡ của Hoắc thị. Nhưng hôm nay Hoắc thị không hề có đại nhân vật nào ghé thăm, vậy tất cả những thứ này là giành cho ai?

“chào buổi sáng đại thiếu gia..”

”chào buổi sáng đại thiếu gia..”

Tất cả nhân viên công ty đều khum lưng cúi chào với Hoắc Khiêm, khi hắn vừa bước xuống xe. Dẫn đầu mọi người là bộ ba Bành Điều Ngô tổng, ba vị tổng giám đốc cấp cao của Hoắc thị, bọn họ đang tiến gần đến chỗ Hoắc Khiêm đứng.

“Hoắc thiếu gia! chào buổi sáng” Khi này là lời của những người khác, còn đây mới là lời của họ.

“Chào buổi sáng...” Hoắc Khiêm cũng đáp lễ lại với ba người họ.

“không biết là đại nhân vật nào sắp đến Hoắc thị...mà khiến cho ba vị tổng giám đốc cùng ra cửa đón rước” Hắn nói

“là cậu...” Bành tổng lên tiếng

“thật là ngạc nhiên... không rõ từ lúc nào Hoắc Khiêm lại có thể diện như vậy, đích thân ba vị tổng giám đốc ra cửa nghênh đón”

“Hoắc Thiếu gia! là bọn tôi đã thua cậu...sau này mọi quyết định của cậu đưa ra, mấy lão già này sẽ không can dự vào, tuyệt đối sẽ làm theo mệnh lệnh của cậu”

“xin lỗi nếu chúng tôi đã gây không ít khó khăn cho cậu, trong thời gian qua...” Bành tổng cúi người xuống nhận lỗi, dáng vẻ rất là thành tâm.

“Mong cậu đừng chấp dứt chuyện cũ, chấp nhận lời xin lỗi của bọn tôi” Điều Tổng lên tiếng, rồi cũng cúi đầu xuống.

“Là mấy lão già này thiên cận, không đủ nhìn xa trông rộng như cậu, mong cậu tiếp nhận lại mấy lão già này” Ngô Tổng cũng cúi đầu, xưng thần trước Hoắc Khiêm.

Hình tượng Hoắc Khiêm trong lòng họ bây giờ đã khác trước, nên cách hành xử của họ cũng phải thay đổi. Trước đây, họ cho rằng Hoắc Khiêm là cậu ấm chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, thích ra vẻ ta đây nhưng bản thân lại không có thực lực. Nên muốn dạy cho hắn biết cách cư xử lễ độ hơn.

Nhưng từ sau vụ việc của vịnh Thiên Sa, họ đã có suy nghĩ khác. Bọn họ đã có cảm giác “người nhà” với Hoắc Khiêm, vì bọn họ là cùng một loại người. Thâm độc và đầy quỷ kế. Bây giờ thì họ đã tâm phục khẩu phục với tài năng của hắn.

“ba vị tổng giám đốc đều là công thần của Hoắc thị, tôi còn phải học hỏi ở các vị rất nhiều, sau này nhờ các vị giúp đỡ thêm...” Hoắc Khiêm mỉm cười nhìn họ.

Phần của Ba vị tổng giám đốc thì đã giải quyết xong, giờ là đến ba vị giám đốc dự án đứng sau lưng họ. Những kẻ đã phá hư buổi kí hợp đồng đầu tiên với ba công ty Protte, Maxis, và Wkin. Ba người họ đang rụt rè núp sau lưng của Bành Ngô Điều tổng, nhớ đến rắc rối mà họ đã gây ra, thư kí Trần vẫn còn thấy tức giận.” giám đốc Trình! không phải ông nói mình bị đau ruột thừa phải đi cấp cứu...xin nghỉ phép mười ngày, hình như vẫn chưa hết mười ngày thì phải...” Thư kí Trần lên tiếng.

“Ha...a.!!! sức khỏe tôi hồi phục nhanh, nên không cần đợi đến mười ngày đã có thể đi lại bình thường.”

Hừ...giả tạo, Thư kí Trần nhìn sang người bên cạnh ông ta, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Giám đốc Phạm! không phải ông nói đưa mẹ sang nước ngoài trị bệnh sao, tại sao còn ở đây..”

“ha...ha.!!! tôi đã tìm được một danh y trong nước, tay nghề của ông ta rất giỏi nên không cần phải ra nước ngoài nữa...” ông ta vừa nói vừa gãi gãi đầu.

Người phụ nữ kẹt giữa giám đốc Phạm và giám đốc Trình, cũng không thoát khỏi số kiếp.

“Giám đốc Mẫn! nghe mọi người nói mặt cô bị dị ứng... phải xin nghỉ phép một tuần, mới có năm ngày cô ra ngoài, liệu có ổn không?”

“Không sao! bác sĩ nói là tôi có thể ra ngoài...phiền thư kí Trần đã quan tâm”

Thủ lĩnh đã đầu hàng, thì bọn tiểu tướng lâu la như họ sao dám làm loạn. Trong lúc này...

“Hoắc Khiêm.....!!!”

Theo quán tính có người gọi mình, Hoắc Khiêm xoay người lại. Thì bị một người đâm thẳng vào mặt, mặt mày choáng váng, hấn suýt đã ngã xuống sàn.

“bảo vệ đầu...bảo vệ..”

Thấy có kẻ đến gây rối, nhân viên Hoắc thị lập tức ấn chuông báo động và gọi bảo an. Nhưng trước lúc bảo vệ chạy đến, thì chủ tịch Dương lại lao vào đánh Hoắc Khiêm lần nữa.

Bị đánh lần thứ nhất là hấn bất cần, nếu để bị mình đánh lần thứ hai thì hấn không phải là Hoắc Khiêm nữa, lúc Dương Tổng giờ tay đâm vào mặt hấn thì Hoắc Khiêm đã chụp được, bóp mạnh lấy tay của ông ta, mạnh đến mức khiến cho cả người ông ta không còn chút sức lực nào, mặt mày nhăn nhó đau đớn, từ từ ngã xuống sàn.

“A.a...!!!”

Bảo vệ bây giờ mới chạy đến bắt giữ lấy chủ tịch Dương. Tất cả mọi người đều bu lại xem, bởi vì họ nhận ra người vừa đánh Hoắc Khiêm, là người đứng đầu Dương thị.

“Chủ tịch Dương! sáng sớm ông chạy đến đây, tặng cho tôi một đại lễ như vậy...không biết Hoắc Khiêm đã đắc tội gì với ông”

“Thằng khốn, tiểu nhân bỉ ổi...chuyện hèn hạ mày làm quá nhiều nên không thể nhớ nổi sao” Dương chủ tịch tức giận như muốn giết người.

“tin tức chính phủ sẽ cho xây dựng khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Vịnh Thiên Sa, là do mày ngụy tạo ra, đúng không”

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, rồi lắc đầu nhìn Dương chủ tịch.

“Dương chủ tịch! ông nghĩ tôi rảnh rỗi như vậy sao...tại sao tôi phải làm vậy...”

“mày cho người ngụy tạo làm giả mọi thứ, đánh lừa tất cả mọi người về dự án khu nghỉ dưỡng ở Vịnh Thiên Sa...rồi đánh trống khua chiêng thông báo cho cả thành phố này biết Hoắc nhất định muốn có được vịnh Thiên Sa, chính là muốn đưa tao vào bẫy..ngay từ lúc đầu, dự án Vịnh Thiên Sa đã là một cái bẫy do mày tạo ra, thằng tiểu nhân thâm hiểm..”Nhiều năm nay Dương chủ tịch vì muốn trả thù cho con trai mình, dùng đủ mọi cách để cạnh tranh với Hoắc Thị nên tổn hại không ít đến nguồn vốn của Dương thị.

Trong dự án Vịnh Thiên Sa lần này cũng đã tiêu tốn rất nhiều tiền lực và tài lực của ông ta. Sau khi biết tin dự án này thất bại, tất cả chủ đầu tư đều tranh nhau rút lại vốn vì không ai muốn quẳng tiền vào một dự án không thể sinh lợi nhuận. Khiến cho các dự án khác của Dương thị cũng bị ảnh hưởng khá nghiêm trọng, những chủ đầu tư khác cũng đua nhau rút vốn, vì không muốn bị kéo xuống nước nên họ tranh thủ nhảy sang con thuyền, trước khi con tàu Dương thị bị chìm.

Dương thị đang đứng trước nguy cơ có thể sẽ phải phá sản...

“bộp! bộp...bộp!!!”

Một tràng pháo tay tán thưởng cho suy luận rất hợp logic của Dương chủ tịch, Hoắc Khiêm vừa vỗ tay vừa tiến lại gần Dương chủ tịch.

“nói rất hay..nhưng có một điểm, tôi vẫn không thông...cho dù tin tức về dự án khu nghỉ dưỡng là tôi tung ra ngoài, và tôi có thể đánh lừa hết tất cả mọi người, nhưng làm sao tôi biết chắc Dương chủ tịch đây sẽ mắc bẫy...mà gài sẵn cái bẫy này để chờ ông..”

Đương nhiên là hấn biết, Dương chủ tịch nhất định sẽ mắc bẫy. Bởi vì đứa con trai tàn tật của mình, Dương chủ tịch luôn ôm mối thù với Hoắc thị. Bất cứ dự án nào Hoắc thị nhúng tay vào thì ông đều phông tay trên. Nên lần này cũng không ngoại lệ. Thật sự, để lừa được ông ta, hấn đã mất không ít công sức cho kế hoạch lần này.

Dương thị bị rơi vào bước đường cùng hôm nay là do ông ta tự mình chuốc lấy, không thể tránh được hấn.

“...” Chuyện mà ai ai cũng biết, nhưng Dương chủ tịch vẫn không thể nói ra là ông ta luôn nhắm vào Hoắc thị, chỉ cần Hoắc thị muốn làm là ông sẽ nghĩ đủ mọi cách để phá banh.

“Dương chủ tịch! Dương thị rơi vào bước đường này, ông nên xem lại mình, ngày thường có phải hành sự không quang minh chính đại... đây là quả báo của ông”

“Hoắc Khiêm! Hoắc gia bọn mày là lũ khốn không tính người, em trai mày lái xe tông con trai tao đến tàn phế, trong khi nó còn đang hôn mê trên giường, thì em trai mày vẫn có thể nhón nhơ ngoài kia...nếu có quả báo phải ứng lên người của bọn bây”

“Dương chủ tịch! thời gian cũng qua lâu rồi, sao ông lại cố chấp như vậy....tòa án cũng đã phán quyết đó chỉ là một sự cố ngoài ý muốn”

“Phụt...t...!!!” Dương chủ tịch tức giận nhổ một ngụm nước bọt vào mặt Hoắc Khiêm. Tất cả nhân viên của Hoắc thị nhìn thấy mà giựt mình

“là sự cố ngoài ý muốn...hay là cố ý gây tai nạn, mày phải là người rõ hơn ai hết”

Hoắc Khiêm vẫn rất bình thản, không lộ vẻ gì khó chịu. Hấn lấy khăn ra lau đi nước bọt của Dương chủ tịch trên mặt mình. Còn mỉm cười với ông ta.

“Phiền các người đưa Dương chủ tịch ra ngoài, nhưng cẩn thận đừng để ông ta bị ngã...lớn tuổi rồi xương cốt cũng cứng hơn trước, nếu để gãy chân hay gãy tay rất khó mà lành” Lời nói của Hoắc Khiêm, giống như điềm báo trước kiếp nạn của Dương chủ tịch sẽ gặp phải. Cũng là vào ngày hôm đó, sau khi ông ta rời khỏi Hoắc thị thì bị cướp. Bọn cướp không chỉ lấy hết tiền bạc trên người ông ta, còn đánh gãy một chân. Khiến cho Dương chủ tịch phải ngồi xe lăn suốt một tháng.

Những người sáng suốt có mặt, điều có thể nhận ra thật chân. Thật không ngờ “tên nhóc” này còn thâm độc và quỷ kế hơn họ nghĩ rất nhiều. Cả bộ ba Bánh Diêu Ngô tổng lại càng thích thú và tán thưởng Hoắc Khiêm hơn. Thương trường như chiến trường, nếu lòng dạ mềm yếu nhân từ như đàn bà thì mãi sẽ không làm được việc lớn, thế giới này là do kẻ mạnh thống trị.

Tối hôm qua lại có một người không về nhà ngủ mà ở lại công ty. Buổi sáng còn thức dậy rất là sớm.

“Cốc..cốc...!!!”

Thư kí Trần mở cửa vào, hương thơm mê hoặc của cà phê bắt đầu lan tỏa khắp căn phòng. Bà từng bước đi tới và nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống bàn làm việc của Hoắc Khiêm.

“Thiếu gia! Lý tổng đang ở ngoài ...liên quan đến khu chung cư xóm Miếu, hình như đã phát sinh ra chút vấn đề, cô ta muốn gặp cậu”

Mới sáng sớm mà người phụ nữ này đã đến tìm hấn, xem ra vấn đề mà Maxis đang gặp phải nhất định rất nghiêm trọng.

“cho cô ta vào..”

“Dạ! thiếu gia”

Lý tổng là nữ cường nhân trong giới thương trường, tác phong làm việc mau lẹ lúc nào cũng không muốn vòng vo, mà luôn thích đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng khi vừa bước vào, trước khung cảnh bình minh rực rỡ. Một thiếu niên với chiếc áo sơ mi trắng đang đứng trước khung cửa kính trong suốt, một tay cầm ly cà phê nóng, một tay cho vào túi quần, khuôn mặt mũi nam được sắc nắng rọi vào càng có sức lay động lòng người, như một bức tranh nghệ thuật. Khiến bà ta quên mất mình muốn nói gì.

Khách đến rồi mà hấn vẫn xem như không biết..

Sự lãnh đạm và thái độ kiêu ngạo của hấn lúc này có chút khó ưa, nhưng như vậy lại càng có sức hút, nếu cô có sở thích đàn ông và trẻ lại thêm mười tuổi nhất định bị thằng nhóc này làm cho mê muội.

Vừa ngồi xuống ghế, Lý tổng đã lấy ra một điếu thuốc và châm lửa, từ từ đưa lên miệng. Cô ta ngậm điếu thuốc hít một hơi dài rồi nhả khói ra. Mỗi lúc gặp vấn đề nan giải, Lý tổng lại có thói quen hút thuốc.

“có hai mươi bảy hộ dân chung cư Xóm Miếu không chịu dọn đi, nếu còn kéo dài sẽ ảnh hưởng đến tiến độ khởi công và mức tổn thất của chúng ta sẽ lên tới con số hàng trăm triệu” Lý tổng dúi điếu thuốc vào gạt tàn, rồi nhìn bóng lưng của Hoắc Khiêm

“là do mức bồi thường chưa thỏa đáng..”

Hoắc Khiêm vẫn đang nhấp nhấp ly cà phê và đưa lưng về phía Lý Tổng, có chút thờ ơ. Với hấn trên đời này không có vấn đề gì không giải quyết được. Không quan trọng bằng việc tận hưởng khung cảnh đẹp phía trước. ”mức giá bồi thường chúng tôi đưa ra rất hợp lý, không thể cao hơn được nữa, nhưng vấn đề lần này ...không phải có tiền là có thể giải quyết được”

Vấn đề mà ngay cả tiền”sức mạnh vạn năng” cũng không thể giải quyết được, Hoắc Khiêm nghĩ đó mới thực sự là vấn đề lớn.

“Là nguyên nhân gì” Hấn xoay người lại nhìn Lý Tổng

“Bọn họ không chịu dọn đi là vì chỗ ở mới cách xa trường học...không thuận tiện cho việc họ đưa rước con đến trường..”

“về phía Maxis cũng đã giúp họ tìm một ngôi trường mới, còn làm giúp thủ tục nhập học, nhưng họ vẫn không chịu dọn đi...họ nói, một khi con họ dọn đến ngôi trường mới, phải học làm quen lại từ đầu, họ không muốn ảnh hưởng đến việc học của chúng... nên ngay lúc này không thể dọn đi”

“chúng tôi đã đền đó thương lượng lại với họ nhiều lần nhưng không thành công, “

Họ nhất quyết không dọn đi vì lợi ích của con mình, nếu như lợi ích của con họ bị nguy hại, thì liệu họ có còn muốn ở lại đó nữa không. Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, hấn đặt ly cà phê xuống bàn.

“Lý Tổng! chuyện này tôi sẽ xử lý...cô hãy chuẩn bị cho việc khởi công”

“được! chờ tin tốt của cậu...” Cô mỉm cười nhìn hấn, Hoắc Khiêm tên nhóc này luôn cho bà một cảm giác vững chắc, bất cứ vấn đề gì cũng phải lùi bước trước tên nhóc này, đây chính là đối tác mà bà cần tìm. Lý tổng cảm thấy rất may mắn vì đã không bỏ lỡ hấn.

Sau khi Lý Tổng rời khỏi thì Hoắc Khiêm đã cầm điện thoại lên gọi điện cho Lưu trợ lý. Vừa thấy hần bước vào thì Hoắc Khiêm giật mình đến khiếp đảm.

“mấy ngày rồi cậu không cạo râu, cậu muốn dọa chết ai ...”

“Phải... thiếu gia, cậu quên rồi sao... chiều nay tôi sẽ đến Hoắc gia làm gia sư cho Dục Uyển tiểu thư, người tôi muốn dọa chính là cô ta...”

Lưu trợ lý tự tin vào sắc đẹp của hần sẽ làm cho Dục Uyển điên đảo ngay từ lần gặp đầu tiên, nếu cô ta không kìm lòng được mà giờ thú tính với hần thì hần phải làm sao, để bảo giữ sự trong sạch của mình. Lưu trợ lý đã hi sinh hình tượng, không cạo râu suốt mấy ngày để khiến mình trong thật lợm thợm và thật xấu xí.

Hoắc Khiêm đương nhiên nhớ, hần còn kí một đặc ân duy nhất chỉ giành cho Lưu Thanh, không cần phải tăng ca làm việc, sau khi tan sở phải chạy ngay đến nhà hần lập tức. Nhưng mà hần cũng phải chào thua, giờ hai tay lên đầu hàng vì cái suy nghĩ và bộ dạng này của tên Lưu trợ lý. Hần cũng hi vọng tên Lưu Thanh này sẽ không bị Dục Uyển đập ra khỏi cửa ngay từ lần gặp đầu.

“Thiếu gia! lần đầu tiên tôi đi làm gia sư, còn là làm gia sư cho em gái cậu.. cậu nói xem tôi phải làm gì” Hần đã nghe danh “đệ nhất dâm nữ” từ lâu, nhưng chưa có cơ hội diện kiến, chuẩn bị cho lần đầu tiên gặp mặt này, ngoại trừ tâm trạng lo lắng đề phòng ra thì hần không có gì khác.

Hoắc Khiêm kéo ngăn tủ ra, lấy một sấp giấy ném vào ngực của Lưu trợ lý.

“Đó là một số bài tập tôi đã chuẩn bị cho cậu, có đáp án sẵn ở bên trong.. cậu cứ cho nó làm, sức học của nó rất kém..cậu tùy tiện dạy cái gì cũng được, quan trọng là cho mẹ nó nhìn thấy cậu rất nhiệt tình trong việc tìm hiểu con gái bà ta..” dù sao thì tôi cũng đã thu tiền học phí của mẹ nó rất là cao, nếu cậu có thể giúp nó tiến bộ, thì càng tốt..”

“thiếu gia! cậu có chắc là Dục Uyển tiểu thư sẽ không bao giờ thích tôi, lỡ như cô có ý với tôi thì sao.....”

“chuyện này thì cậu có thể yên tâm, với cái bộ dạng cậu như bây giờ...kì tích đó sẽ không bao giờ xảy ra”

“ha..a..!!! vậy là tôi đã yên tâm rồi”

Cảm giác được an toàn làm cho Lưu trợ lý cười tươi rạng rỡ.

“ thiếu gia! Cậu gọi tôi vào có chuyện gì không?”

“ tôi có chuyện giao cho cậu làm...lại đây”

Không biết loại chuyện mờ ám gì mà thiếu gia lại ra vẻ thần bí như vậy. Lưu trợ lý bước đến gần Hoắc Khiêm, cúi người xuống và lắng nghe chuyện mà không thể cho kẻ thứ ba nghe thấy. Mặc dù trong phòng cũng chỉ có hai người họ.

Hoắc gia.

Dục Uyển được mẹ Tiêu thông báo là cô sẽ có lịch học với gia sư từ hôm nay.

Nhưng quý kế của mẹ Tiêu làm sao qua được pháp nhãn của cô. Nói là mời gia sư về dạy học, nhưng thật ra là tạo cơ hội cho hai trẻ gặp nhau, rồi từ từ nuôi dưỡng tình cảm, nếu tiến triển tốt sẽ chọn một ngày lành tháng tốt, đóng gói gửi cô đi.

Khổ tâm của mẹ Tiêu cô rất hiểu, tất cả mọi chuyện bà làm đều là nghĩ cho cô. Nên dù không thích Dục Uyển vẫn làm theo ý bà.

Dục Uyển sau khi tắm rửa sạch sẽ, để cho mẹ Tiêu trang điểm mình thật lộng lẫy, mặc vào người bộ đồ mới mà mẹ Tiêu mới mua cho cô, rồi ngoan ngoãn ngồi trong phòng, chờ đợi gia sư đến.

Nhưng khi nhìn thấy Lưu trợ lý, thì cô biết mẹ Tiêu không chỉ bị tên Hoắc Khiêm lừa, mà còn bị lừa một vố rất nặng. 5% cổ phần của Hoắc thị để đổi lấy một tên người rừng này sao.

Cuộc giao dịch lần này, tên ngụy quân từ đó lời quá to..

“Xin chào! Hoắc tiểu thư...tôi là Lưu Thanh”

“chào anh! tôi là Dục Uyển”

Sau khi lướt bớt phần xã giao tìm hiểu giữa “thầy” và “trò” để rút ngắn lời lượng câu chuyện, thì bây giờ mới phần gay cấn nhất...

Lưu trợ lý mò cặp táp ra, lấy hết tất cả bài tập toán mà Hoắc Khiêm đã chuẩn bị cho hần, đưa hết cho Dục Uyển.

“Dục Uyển tiểu thư! cô không cần phải làm hết tất cả bài tập, cứ chọn ra những câu nào cô cảm thấy dễ, tôi chỉ muốn kiểm tra sức học của tiểu thư ...”

Hắn có xem sơ qua, không đến mức quá khó nhưng cũng không dễ mà giải. Thiếu gia nói sức học của tiểu thư rất kém, cho nên những bài tập này không phải là quá sức với cô ta sao, ngay cả hắn muốn giải cũng phải kiếm một không gian yên tĩnh, ngồi ngay ngắn vào bàn và lôi ra một đồng sách mới có thể giải được.

“nếu tiểu thư không giải được cũng không sao, tôi sẽ bắt đầu dạy lại từ đầu...từ những thứ căn bản nhất...cô mở sách ra..trang...” “không cần...tôi có thể xử lý được...” Dục Uyển mỉm cười với hắn.

Không phải cô tự kiêu, nhưng một đứa cô nhi không tiền, không quyền thế, dựa vào đâu có thể vào học tại Iris một trường quý tộc danh tiếng, và sống dựa vào số tiền học bổng hàng tháng nếu không phải nhờ vào cái đầu này.

Dục Uyển đọc lướt qua tất cả câu hỏi từ trên xuống dưới, vừa đọc vừa quay bút, nhìn bề ngoài có vẻ là cô rất không chuyên tâm. Nhưng thật ra bên trong, bộ óc của Dục Uyển đang phải hoạt động hết công suất, những con số và những công thức đang bay loạn xạ trong đầu cô.

Và khi cây bút đặt xuống bàn, thì Dục Uyển như một cái máy được lập trình sẵn, đáp án như đã có sẵn hết trong đầu. Cô cứ viết liên tục, giải hết câu này lại qua câu khác.

Lưu Thanh đứng bên cạnh, nhìn thấy những trang giấy như muốn bốc khói, vì tốc độ quá nhanh của Dục Uyển. Hắn chỉ biết há mồm kinh ngạc, sức học kém đây sao...

Nếu vậy mà kém thì trên đời này người giỏi chết hết rồi. Lần đầu tiên hắn thấy một người tính nhẩm giỏi như vậy, không cần dùng đến máy tính, giải toán mà cứ như viết văn, văn chương tuôn trào viết không ngừng nghỉ. Chỉ một tiếng đồng hồ có thể giải hết tất cả ba mươi đề toán.

Sau khi kiểm tra lại với đáp án của Hoắc Khiêm đưa, thì Lưu trợ lý bật ngửa ra sau. Đúng hết tất cả, giống hệt với đáp án mà Hoắc Khiêm đưa cho hắn. Lưu trợ lý trong bụng đang kêu gào ầm ĩ “Thiếu gia, cậu lừa tôi...”

“Bộp...!!!”

Hình tờ giấy A4 trắng tinh trước mặt mình, trên mặt giấy chỉ có một hàng mực màu xanh và một dãy con số. Lưu trợ lý ngơ ngác nhìn Dục Uyển, hắn biết đây là đề toán. Chỉ không hiểu, tại sao Dục Uyển lại đưa đề toán này cho hắn.

“Tiểu thư! cái này là sao”

Dục Uyển mỉm cười nhìn Lưu trợ lý

“Khi này anh đã thử tôi rồi...giờ đến phiên tôi thử lại anh..”

Ba mươi đề toán hắn đưa ra, người ta không nói tiếng nào. Bây giờ chỉ trả lại cho hắn có một đề toán. Nếu hắn nói không, thì còn gì là mặt mũi nam nhi. Lưu trợ lý đặt bút xuống viết, chỉ là một đề toán thôi mà, có khó gì.

Nhưng..

Ba mươi phút trôi qua...

Trên tờ giấy trắng chỉ có một dấu “=” duy nhất. Hắn hoàn toàn không nghĩ ra được gì hết.

Một tiếng tiếp theo...

Sau dấu “=” đó vẫn là một khoảng trống. Trên tổng thể tờ giấy A4 chỉ có một đề toán của Dục Uyển, và một dấu “=” của hắn.

Thêm hai tiếng trôi qua...

Hắn không thể chịu thêm được nữa.

“Tiểu thư! tôi chợt nhớ ra ngày mai có cuộc họp quan trọng, giờ tôi phải về chuẩn bị tài liệu...buổi học hôm nay kết thúc tại đây” Lưu trợ lý đẩy ghế ra, rồi chạy ra ngoài xô ghế vào.

“ngày mai tôi sẽ quay lại giải tiếp đề toán này của cô, giờ thì tôi bận rồi..” Vừa nói hắn vừa vội chạy xuống lầu.

“Vậy cũng được...ngày mai anh phải nhớ quay lại”

Lưu trợ lý đi rồi thì Dục Uyển mới ôm bụng cười thỏa trí...

“ha..a...!!!”

Mấy người nghĩ dễ dàng lấy được số tiền học phí của mẹ Tiêu như vậy sao. Không chơi cho mấy người lên bờ xuống ruộng, thì thật có lỗi với tình yêu mà mẹ Tiêu đã giành cho cô.

“Rầm...!!!” Dục Uyển đóng cửa lại rồi leo lên trường ngủ

Tội cho Lưu trợ lý thức suốt cả đêm hần phải thức trắng, nhưng vẫn không thể giải được đề toán của Dục Uyển đưa ra, nên sáng sớm đã cầm đề toán đến công ty cầu cứu cao nhân.

“thiếu gia! lần này cậu phải giúp tôi”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Những đề toán và chai rượu thuốc

Lần này Lưu trợ lý hoàn toàn tự tin khi đứng trước Dục Uyển, mọi vấn đề khó giải đã được Hoắc Khiêm giải quyết. Thật sự mà nói, đại thiếu gia không phải là một người bình thường. Đề toán mà hần thức suốt cả đêm không giải ra, nhưng cậu ấy vừa nhìn, đã có thể đặt bút viết ngay đáp án.

“Dục Uyển tiểu thư! bây giờ chúng ta có thể bắt đầu học được chưa”

“Chưa được”

“Tại sao” nụ cười của hần lịm tắt

Không ngờ lại phát sinh chuyện hần không bao giờ nghĩ ra.

“Tiểu thư! đây lại là cái gì...” Lưu Thanh ngơ ngác nhìn sấp giấy mà Dục Uyển vừa đặt vào tay hần.

“thầy giỏi thì trò mới giỏi được, cho nên tôi hơi nghiêm khắc trong việc lựa chọn gia sư cho mình...mấy đề toán này anh không cần phải làm ngay lúc này, có thể mang về nhà giải cũng được”

“Rầm.m.!!!”

Cánh cửa đóng sập trước mắt hần, Lưu trợ lý yếu đuối đang rung rung nước mắt. Thật là hiệp người quá đáng, thật ra ai mới là gia sư đây...

Lần này vẫn là không thể giải ra, sáng hôm sau đến công ty, hần lại cầm sấp bài tập đi cầu cứu cao nhân...

“Cạch!!!” Lưu trợ lý đặt tách trà xuống bàn thờ hồng học...

“thiếu gia! tôi cảm thấy có chút rối...không phải tôi đến làm gia sư cho Dục Uyển tiểu thư sao, vậy tại sao cô ấy lại cho tôi bài tập về nhà làm, trong khi việc đó đáng lý ra là của tôi...tôi mới là người cho cô ấy bài tập về nhà làm, cậu thấy tôi nói có đúng không”

“bộp...!!!”

Trong lúc Lưu trợ lý còn đang lăm bầm lăm bầm thì một sấp đáp án ném ngay lên bàn, trước mặt của hần. Hoắc Khiêm đóng nắp viết lại. Thật sự trên đời này không có gì làm khó được đại thiếu gia sao, Lưu trợ lý lắc đầu than phục. Ba mươi đề cũng chỉ khoảng một tiếng đã giải xong, thiếu gia đúng là thiên tài.

“thiếu gia! tôi thấy cậu và Dục Uyển tiểu thư đều là những người không bình thường...” nhìn thấy đôi mày kiếm hơi nhướng lên của Hoắc Khiêm, Lưu trợ lý vội sắp xếp lại lời nói.

“Không.ý tôi là hai người đều là những người rất thông minh, không phải người thông minh nên được người thông minh hơn dạy sao, hay cậu làm gia sư cho cô ta đi...tôi chờ phải đi đi lại lại giữa hai người”

“bớt nói nhảm đi...chuyện tôi giao cho cậu làm đã làm tới đâu rồi”

“thiếu gia! cậu muốn tìm người chuyên nghiệp, người giỏi nhất thì cần phải có chút thời gian, gấp như vậy đi đâu mà tôi kiếm ra”

“không chỉ là người giỏi nhất, còn phải là người kín miệng... không thể có bất cứ sơ xuất nào..”

“cậu yên tâm, tôi biết mình nên làm gì...bây giờ, tôi phải đi làm công việc thiêng liêng cao cả của mình rồi... bye cậu..”

Lưu trợ lý lần thứ ba quay lại Hoắc gia.

“Rầm...m...!!!”

Chuyện cũ lại tái diễn, sau khi hắn đưa đáp án cho Dục Uyển, cô kiểm tra từ đầu đến cuối không sai một đáp án nào, cô mỉm cười tán thưởng rồi lại trả cho hắn một đồng bài tập khác.”Rằm.m.!!!” Cánh cửa đóng sập lại.

Cái tình hình gì đây, thế giới loạn hết rồi sao. Hắn đến để làm gia sư, chứ đâu phải đến để lấy bài tập về nhà làm...A..A....thật không thể nào chịu nổi nữa.

Lần này Lưu trợ lý không thèm ngó mắt đến, cũng không lật ra xem. Hắn đem hết tất cả đặt lên bàn cho Hoắc Khiêm.

“thiếu gia! bài tập của cậu...”

Sau đó Lưu trợ lý xoay người bỏ đi làm chuyện mà Hoắc Khiêm đã giao cho hắn.

Giai nhân tài từ ngày trước yêu thích nhau qua thi từ ca phú, vịnh thơ đối câu, thì ngày nay giữa Hoắc Khiêm và Dục Uyển lại là những con số và những phép tính. Suốt một tuần tiếp theo, Hoắc Khiêm liên tiếp nhận được những đề toán khó từ Dục Uyển, riết rồi thành một thói quen, giống như việc một người nghiện chơi cờ, sắp tới giờ là tay chân ngứa ngáy, dù không đến mức đó, nhưng Hoắc Khiêm vẫn nhìn lên đồng hồ...

Nhìn thấy Lưu trợ lý bước vào, Hoắc Khiêm dù trong lòng rất nôn nóng nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, không quan tâm. Nhưng lần này hắn không thấy Lưu trợ lý đặt thứ gì khác lên bàn của hắn, ngoại trừ bản kế hoạch mà hắn yêu cầu từ nửa tháng trước.

“lần này nó không đưa bài tập gì cho cậu sao ..” Hoắc Khiêm bên ngoài thì không thèm đếm xỉa, không thèm nhìn lên, chỉ lật hết trang này đến trang khác trên bản kế hoạch, trong lòng hắn thể nào chúng ta đều rõ cả.

“không có..!” Lưu trợ lý lên tiếng

Hoắc Khiêm kinh ngạc ngẩn đầu lên...

“Sao lại không có..”

Lưu trợ lý cảm thấy rất ngạc nhiên. Không có thì không phải rất tốt sao, đáng lý cảm thấy vui mừng mới đúng. Nhưng tại sao nhìn vẻ mặt của thiếu gia, giống là thất vọng nhiều hơn.

“Hoắc tiểu thư không có ở nhà, hình như là vẫn còn ở trường..”

“có biết tại sao nó còn ở trường không”

“tôi không biết..”

Thật kì lạ, buổi chiều không có tiết học, sao giờ này nó còn ở lại trường. Mà tại sao hắn lại phải quan tâm chuyện đó.

“cậu ra ngoài làm việc đi”

“dạ thiếu gia”

Trường Dahlia

Phòng luyện tập Judo...

Không biết là tin tức đệ nhất dams nữ sẽ gia nhập đội Judo, bị thăng to mồm nào trong đội lỡ miệng nói ra, hay là thăng nhiều chuyện của câu lạc bộ lảng giềng rình nghe được, mà giờ đây toàn trường đều biết.

Tất cả học sinh của Dahlia đều tụ tập đến trước sân tập, chen chúc trước cửa. Nếu lúc đầu là vì tò mò mà đến thì giờ đây họ lại bị cuốn hút bởi những màn đánh Judo đẹp mắt.

“Con bà nó..!” Hoắc Phi bên cạnh tức giận mắng tục.

Hắn như ngồi trên đồng than nóng, đôi mắt thì rực lửa, tay xiết chặt thành quyền. Chỉ muốn chạy đến đánh vỡ mặt tên đang vật lộn với Dục Uyển trên sàn, nhưng không phải Hoắc Phi chỉ muốn đánh một thằng trước mặt, mà cả mười thành viên của đội Judo vừa bước xuống sàn, người nào hắn cũng muốn đánh. Nhìn sang chỗ bạn hiền thấy hắn đang khản trương, Bạch Ngạn Tô hiểu là Hoắc Phi đang lo lắng cho Dục Uyển, bị mười mấy người đội Judo thay phiên nhau lên hành xử, quật ngã bình bịch trên sàn, đàn ông nào nhìn thấy nữ nhân của mình như vậy, mà không đau lòng.

Nhưng có lẽ Bạch Ngạn Tô vẫn chưa hiểu hết được bạn hiền. Hoắc Phi không hề lo lắng cho Dục Uyển sẽ bị đánh như thế nào, mà là đôi tay của đám đàn ông đó..

Cơ thể của Dục Uyển suốt hai tiếng đồng hồ, liên tiếp bị đôi bàn tay của mười một gã Judo chạm vào, ngực, eo, mông...không có bộ phận nào trên người cô mà họ không “mò” tới. Nhưng chắc chỉ có Hoắc Phi là nghĩ đến chuyện đó, người ngoài thì bị cuốn hút bởi những thể đánh, người trong cuộc.

Dục Uyển vì suất ăn trưa miễn phí mà cực lực giành chiến thắng, đúng là người càng giàu thì lại càng keo kiệt, chỉ một suất ăn trưa cũng làm khó làm dễ với cô. Còn những người đội Judo vì muốn đuổi “dâm nữ” nên cũng quyết tâm phải quật ngã được cô.

Nhưng dâm nữ này quá lợi hại, lúc đầu họ đã lựa ra thành viên yếu nhất của đội ra thi đấu với Dục Uyển, nhưng không ngờ..từ yếu dần..đến mạnh dần...rồi đến người giỏi nhất cũng phải ra sân. Tự tôn của đội Judo trời dậy, bây giờ họ không còn quan tâm có đuổi được dâm nữ hay không, thứ họ muốn là giành chiến thắng.

“đội trưởng cố lên..đội trưởng cố lên” Đây là cổ động viên của đội Judo, mười người vừa bước xuống sàn trong trạng thái thua thảm hại.

“Uyển Uyển cố lên...Uyển Uyển cố lên” Cũng không hề yếu thế, cổ động viên duy nhất của đội nữ chính, Lý Nhã cũng reo hò phấn khích.

Còn hai nhân vật trung tâm đang lẫn lộn trên đất.

“Rầm..!”

Dục Uyển lại vừa bị quật nằm dưới, gã đội trưởng nằm trên, cả người gã đều phủ lấy cô. Dục Uyển cố sức phản công thì gã càng đè cô xuống sát sàn. Trong tư thế, cô bị ép bị nằm quỳ dưới sàn, gã cười lên người cô.

Một tay gã nắm chặt lấy cổ áo của Dục Uyển, tay còn lại đặt trên vai cô và hai chân kẹp ở giữa hông cô, thành công lật ngược cô dậy.

Hai chân gã giờ đây đang kẹp giữa cổ của Dục Uyển, một tay đặt trên đùi kéo banh ra. Trong tư thế này thì Hoắc Phi không thể nào giữ được bình tĩnh được.

Tại sao mấy gã đó có thể cười lên người cô, có thể chạm vào ngực, mông, đùi..những chỗ mà hán không thể chạm vào, họ lại có thể làm một cách công khai như vậy.

Hoắc Phi tức giận, bật người dậy...

“Mày đi đâu đó...” Bạch Ngạn Tổ kéo Hoắc Phi lại hỏi.

“Đi đăng kí gia nhập câu lạc bộ Judo..”

Hắn đẩy Bạch Ngạn Tổ ra, đi thẳng đến chỗ của tên đội trưởng.

“Cái gì..” Bạch Ngạn Tổ giựt mình há mồm.

Hoắc Phi vừa mở miệng cả phòng đều quay sang nhìn hắn, trong trạng thái tinh thần đều bàng hoàng khó tin. Ngay cả người người đang đánh nhau trên sàn đấu, cũng dừng sốt phải quay sang nhìn, hắn có nghe làm không. Hoắc tam thiếu nữ nam của câu lạc bộ bơi lội, muốn trở thành đội viên của câu lạc bộ Judo. Thừa dịp gã phân tâm, Dục Uyển lộn ngược người lại, đè gã xuống sàn.

“bóp..!!”

Chỉ sau khi lưng đập mạnh xuống sàn, gã mới biết mình đã thua. Nhưng mà tất cả sự quan tâm của mọi người lúc này và gã đều không đặt vào trận đấu mà là trên người của Hoắc Phi.

Vừa rồi lúc cô đang bị kẹp chặt, có nghe thấy ai đó muốn trở thành đội viên của Câu lạc bộ Judo, không biết là ai. Mà tên Hoắc Phi đó tại sao lại ở đây...

Hoắc Phi đi đến giữa sàn đấu, đứng trước mặt tên đội trưởng và Dục Uyển.

“tôi muốn trở thành đội viên của câu lạc bộ Judo “

Sau khi rời khỏi phòng tập Judo, Hoắc Phi và Dục Uyển như hai oan gia khắc khổ, cãi nhau suốt cả đường đi, cho tới lúc họ bước ra xe, đến tận khi về tới nhà.

Dục Uyển không muốn Hoắc Phi tham gia chung một câu lạc bộ với cô, vì không muốn phải gặp hán thường xuyên. Tránh được càng nhiều thì lại càng tốt. Quan điểm của cô là như vậy.

Hoắc Phi lại nhất quyết gia nhập cho bằng được câu lạc bộ Judo, vì không muốn mỗi ngày Dục Uyển cùng mấy gã đàn ông “lấn lộn” trên sàn giống như sáng nay, nếu có muốn cùng đàn ông “lộn qua lộn lại” cũng được, nhưng đó phải là hán.

Sau khi tắm xong Dục Uyển leo lên giường, khắp người cô từ vai, eo, mông, đùi, hai chân và hai tay chỗ nào cũng bầm tím. Đau nhức khắp người, nằm xuống rồi là không muốn ngồi dậy.

Bên ngoài.

Lại có kẻ đi qua đi lại như một thằng ngốc, thằng ngốc này còn rất quan tâm đến vết thương trên người của Dục Uyển, lúc bọn họ cãi nhau trong xe, hần vô tình nhìn thấy những dấu thâm tím trên tay và chân cô.

Nên sau khi ăn cơm tối xong, đã lật tung hết tất cả các tủ trong nhà, tìm được một chai rượu thuốc gia truyền. Vội vã cầm chai rượu thuốc chạy đến phòng người ta.

Nhưng khi đứng trước cửa phòng lại không dám bước vào. Bởi vì khâu kịch bản vẫn chưa chuẩn bị xong, không biết phải mở miệng nói gì khi gặp Dục Uyển.

“dùng đi...là thuốc tốt đó, không chết đâu.”

Nhưng vậy thì không được, quá thô lỗ, giống như là ném thuốc vào mặt người ta, hần cần phải tình cảm hơn một chút.

“lúc này tao thấy mày bị thương, rượu thuốc này có thể thoa tan máu bầm rất tốt...mày dùng thử đi, sẽ rất hiệu quả...” Vậy thì quá ủy mị, quá dài dòng, không giống tác phong của hần.

“tao để rượu thuốc ở đây...” Cũng không được, nói như vậy thì ai hiểu cái gì chứ.

Giờ phải làm sao, tại sao chỉ có một câu nói cũng không nói được...

Trong lúc Hoắc Phi còn đứng trước cửa phòng lăm bầm lăm bầm thì Dục Uyển trong phòng đã ngái khô khô. Sau khi tập dượt thêm mười phút, Hoắc Phi đã đặt tay lên cửa, chưa đẩy vào thì cửa đã tự động mở ra.

Dục Uyển đang nằm im trên giường, hai mắt khép lại, miệng thì há ra. Âm thanh tiếng hít thở đều đặn phát ra từ người cô là dấu hiệu tốt nhất, cho hần biết cô đã ngủ say như chết. Tắm chân bông bị người trên giường đá xuống đất, hai chân lại dang rộng ra, một chân vẫn lưu lại được trên giường, nhưng chân còn lại đã rơi xuống sàn cùng với tấm chăn bông khi này. Từ góc độ này hần có thể nhìn thấy cả quần lót màu trắng của cô. Hần lắc đầu hết muốn nói gì nữa, bởi vì tướng ngủ xấu không thể tả của Dục Uyển.

Hoắc Phi ngồi nghịch xuống đất dựa vào mép giường, rồi nhẹ nhàng nâng chân của Dục Uyển đặt lên đùi mình. Đúng như hần nghĩ, tất cả đều sung tấy bầm đỏ. Hần mở nắp thuốc ra, đổ thuốc vào tay và nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Vừa thoa thuốc vừa âm thầm chửi rủa đám người của đội Judo, tại sao có thể ra tay nặng như vậy, khiến cho khắp người của Dục Uyển đều bầm hết, sau khi xoa bóp xong một chân. Hần trèo lên giường thoa thuốc cho bên chân còn lại, lúc hần đang bò qua người cô thì Dục Uyển mở mắt ra.

Dục Uyển nhìn hần. Hoắc Phi cũng đơ mắt nhìn cô. “Có phải anh muốn chết”, dù chưa nghe được khẩu khí rợn người đó từ miệng của Dục Uyển. Nhưng bằng sự hiểu biết ít ỏi của hần trong thời gian qua, và dùng thân thể mình làm thí nghiệm, Hoắc Phi biết nếu hần không mở miệng thanh minh trước khi Dục Uyển ra tay, thì kết cục của hần nhất định sẽ nằm lêch dưới sàn.

“bình tĩnh...đừng tức giận, tao thể là chưa làm gì mày...tao chỉ giúp mày thoa thuốc, ngoài ra không làm gì khác” Hoắc Phi vừa nói vừa giơ chai rượu thuốc gia truyền của mình lên, khoe với Dục Uyển.

“Thoa thuốc sao..”

Dục Uyển có thể ngửi ra khắp phòng đều tràn ngập mùi vị đặc trưng này. Và cảm giác rất nóng dưới chân cho cô biết đó là thật. Nhưng mà đột nhiên lại đổi tính, hành động đáng ngờ, có nghi vấn, tóm lại là phải đề phòng.

“sao lại đối xử tốt với tôi như vậy, anh... nhất định là có âm mưu, anh muốn gì ở tôi?” Dục Uyển

“Âm mưu.” Hần phì cười trước mặt cô, rồi nói tiếp

“Mày thấy...mày có thứ gì đáng giá để tao phí sức như vậy không” Hần hỏi

“Không có..” cô lắc đầu.

“Vậy thì phải rồi...thật ra, mày cũng nên thay đổi cách nhìn về tao một chút, mày thay đổi được thì người khác không thể thay đổi sao” Hần mỉm cười nhìn cô

“thật ra, chúng ta đều là người nhà nên chung sống vui vẻ với nhau...không cần mỗi lần gặp nhau đều nã pháo, gây chiến ...tao chỉ muốn làm người nhà với mày, bắt hòa trước đây giữa chúng ta nên xí xóa hết” Hần nói.

“....” Dục Uyển đang suy nghĩ.

Sau nhiều lần đầu khẩu bằng mềm và động cả tứ chi với Hoắc Phi, cô nhận ra hần không phải là một người xấu, chỉ là bản tính đại thiếu gia quá lớn. Nếu không cần phải gây gổ hay tranh cãi với hần mỗi ngày, cô sẽ có thể tiết kiệm được rất nhiều năng lượng. Thật sự là một chuyện rất tốt.

“Tao biết mày bị thương nên đem rượu thuốc đến cho mày, xem như là thành ý tao muốn làm hòa “

“anh muốn giúp tôi thoa thuốc...không có ý đồ gì khác” Cô hỏi phải...” hần gật đầu.

Dục Uyển cũng đang muốn tìm người giúp cô thoa thuốc, nhưng không muốn cho mẹ Tiêu biết, vì sợ bà nhìn thấy sẽ lo lắng mà không cho cô gia nhập đội Judo.

Mà một mình cô lại không thể làm được, vì có những chỗ tay cô không thể với tới.

Sau khi giải quyết xong vấn đề đấu tranh tư tưởng, Dục Uyển đã đồng ý cho Hoắc Phi giúp cô thoa thuốc. Cô kéo hai dây áo xuống, đôi vai thon gọn nõn nà lại hằn sâu những dấu tay tím đỏ, làm đau lòng kẻ đang quỳ ở phía sau. Hoắc Phi đồ thuốc vào lòng bàn tay rồi thoa nóng lên vai của Dục Uyển.

“Tao có mạnh tay quá không?”

“Không có, rất dễ chịu”

Hoắc Phi tỉ mỉ xoa bóp, Dục Uyển thả lỏng hưởng thụ. Nhưng mà thoa được một lúc hần lại nhìn thấy mỹ quan tuyệt đẹp ở phía trước, nên hơi xao nhãng việc công. Ở độ cao này cúi đầu xuống, hần có thể nhìn xuyên thẳng vào chiếc áo ngủ hai dây của Dục Uyển, hai vú căng tròn trắng nõn của cô đang lắc lư theo từng cái đẩy người của hần, yết hầu bắt đầu trở nên khô khan.

Dục Uyển đang khép mồm mắt lại, tận hưởng cái cảm giác sung sướng do Hoắc Phi mang lại, đôi tay của hần thật điêu luyện, vừa xoa vừa nắn, lực vừa phải không khiến cô có cảm giác đau đớn. Như một thợ mát xa chuyên nghiệp, đem đến cho cô cảm giác thật thoải mái.

“Tao thấy... ở phía dưới lưng mày cũng có mấy vết bầm, mày kéo áo thấp xuống một chút, để tao có thể giúp mày thoa thuốc..”

“Được” Dục Uyển đang nhắm mắt tận hưởng nên không hề biết, hai vú của cô đã hoàn toàn lộ hết ra ngoài, tư thế quỳ của Hoắc Phi cũng bắt đầu thay đổi, hần từ từ nhóm người lên, với cái độ cao này thì hần có thể nhìn thấy hết hai vú của cô.

Mặt dù đang thoa thuốc vào lưng của Dục Uyển, nhưng trong đầu hần lại liên tưởng thành hai vú của Dục Uyển, vừa nào vừa nắn, miết lấy hai nhũ hoa. Cảm giác đó thật sự rất hưng phấn. Thoa gần hết cả chai thuốc thì cơ thể của hai người dần biến hóa, nàng thì cả người nóng rang, chàng thì nam căng đã cương cứng, đâm thẳng vào mông của Dục Uyển.

Dục Uyển bị vật thể lạ tấn công, mà bưng tỉnh cô mở mắt ra. Nhìn thấy hai vú của mình đều lộ hết ra ngoài, Dục Uyển lập tức kéo áo lên rồi chạy xuống giường.

“biến thái... vô liêm sỉ..” Cô đỏ mặt chỉ tay vào Hoắc Phi.

“tại sao lúc nào mày cũng luôn nghĩ xấu về tao, tao có động tay vào phía trước của mày sao... là mày tự kéo áo xuống, tự để lộ hết ngực... tao.. tao có nhìn một chút..”

“vậy mà anh không thừa nhận mình biến thái... anh nhìn cái đó của anh xem, không phải là biến thái thì là gì?”

Hoắc Phi lại mặt dày không biết xấu hổ, hần nhìn xuống đứng quần mình rồi mỉm cười nhìn Dục Uyển.

“mày nói cái này sao... cái này là bằng chứng cho thấy tao là một người đàn ông bình thường, chức năng sinh lý hoạt động tốt, không cần làm gì... nó cương cứng như vậy, không phải phụ nữ bọn mày luôn thích thế sao?”

“anh phát dục bừa bãi như vậy, mà bình thường cái gì... là biến thái thì có.. anh ra ngoài ngay cho tôi” Dục Uyển vừa nói vừa đẩy hần xuống giường, Hoắc Phi cố gắng xoay người lại nhìn cô.

“mày không cần tao giúp thoa thuốc nữa sao... có nhiều chỗ tao vẫn chưa thoa xong”

“không thoa nữa, anh mau ra ngoài cho tôi..”

Dục Uyển chỉ vô tình nhìn xuống đứng quần của hần, mà đỏ cả mặt. Tại sao hần vẫn có thể hỏi cô câu đó. Cô có thể vô tư để hần chạm vào mình, trong khi hần còn đang giấu súng trong người sao. Tên đàn này, có phải hần đang cố chọc tức cô. Nhưng mà tại sao mặt cô lại nóng như vậy, tim cũng đập rất nhanh. Khi này cảm giác được hần chạm vào, xoa nắn cũng rất là tốt.

Hoắc Phi nhìn xuống đứng quần đang căng cứng của hần, mà thở một hơi dài rồi vuốt ve an ủi Tiêu phi tử.

“tao biết mày rất nhớ cái khe nhỏ ẩm ướt đó, ráng đợi thêm một thời gian... tao sẽ để mày chui vào trong đó”

Dục Uyển vừa mở cửa ra nhìn thấy hành động “tự sướng” và lời nói thô tục của Hoắc Phi, mà tức giận.

“biến thái..” Dục Uyển ném chai rượu thuốc vào người hần, rồi đóng cửa lại.

“Rầm..m”

----- hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Bin và Bo

Trước rạp chiếu phim

“Tiểu Nhã! cậu đứng đây đợi mình...nhớ là không được đi đâu, mình mua đậu phộng sẽ quay lại ngay, nhớ chờ mình....không được đi đâu” Dục Uyển vừa đặt hai chai nước vào tay của Lý Nhã, vừa căn dặn như mẹ dặn con.

“Ừ! không đi đâu hết, sẽ đứng đây chờ cậu...mình đâu phải là con nít, cậu mau đi đi” Lý Nhã không muốn trễ mất buổi chiếu phim nên vừa hỏi vừa đẩy Dục Uyển đi.

Đúng vậy, cậu không phải là con nít, mà là báu vật trên tay của Bạch Ngân Tổ. Cậu mà sút mẻ chút nào, mình sẽ sống không yên với hần. Nhớ đến thái độ và ánh mắt của Bạch thiếu, lúc cô đến xin phép hần dẫn Lý Nhã đi ra ngoài xem phim. Tối giờ cô vẫn còn bị ám ảnh. Trước mặt Lý Nhã thì hần không nói gì nhiều, chỉ có mấy chữ ”Được! em có thể đi“.

Nhưng sau khi Lý Nhã mừng rỡ chạy lên lầu thay quần áo. Thì ở dưới này, hần hiện nguyên hình.

“Cô đưa Lý Nhã đi thì phải đưa cô ấy bình an trở về, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra trên người cô ấy...thì tất cả anh em trên dưới Bạch Bang chỉ mỗi người một đao, cũng đủ biến cô thành thịt tương”

Thật là đáng sợ, cô không dám nghĩ đến nữa...

Dục Uyển sau khi mua đậu phộng xong, lại bị mùi hương của hạt dẻ nướng quyến rũ, nên chạy qua đó mua thêm một bao hạt dẻ nướng nữa. Lúc này có một thằng bé từ đâu lao vào người cô. Khiến cho tất cả đậu phộng và hạt dẻ đều rơi hết xuống đất.

Thằng nhóc sợ hãi, cuống cuống xin lỗi cô.

“Em xin lỗi...em xin lỗi...”

Nhóc con này chắc cũng chỉ lớn hơn Bin của cô vài tuổi, nhìn khuôn mặt tèm lem và quần áo rách rưới trên người nó. Trong lòng cô cảm thấy có chút đau xót. Không biết giờ này Bin và Bo của cô thế nào...

Trong lúc Dục Uyển đang còn sống trong hồi tưởng thì thằng nhóc bắt đầu dịch chuyển đôi chân từ từ, sau đó là chạy thục mạng. Không biết là ai đang đuổi bắt mà nó chạy như bị ma dí.

Dục Uyển khum lưng xuống nhặt hạt dẻ và đậu phộng, xem có vớt vát được chút nào không. Nhưng ngay khi cô cúi người xuống, đã cảm nhận được một sự trống vắng, không vật cản trở ở bên hông. Trên người cô đã mất đi một thứ rất quan trọng....

“thằng nhóc! đứng lại mau, trả ví tiền lại đây..” Dục Uyển hét lên

Đúng vậy, đó là ví tiền của cô đã bị thằng nhóc đó lấy trộm. Nó có sức chạy, cô ra sức đuổi theo. Nhưng đây có lẽ là địa bàn của nó nên rất thông thạo đường, rượt đuổi qua mấy con phố, cô vẫn không bắt được nó.

Mặc dù bị cô đuổi đến ngõ cụt nhưng thằng nhóc vẫn có đường thoát thân. Nó trèo lên mấy bao cát, định nhảy qua tường thì Dục Uyển cầm lấy thùng giấy các tông cạnh thùng rác, ném vào lưng nó.

“Bốp!”

Dục Uyển cảm thấy không uống phí suốt hai năm, làm công tác vệ sinh ở câu lạc bộ bắn súng, cô học được cũng không ít. Một phát trúng tâm, thằng nhóc lăn từ trên bao cát xuống đất. “Nhóc con! ngay cả tiền sinh mạng của chị mà cung cũng muốn trộm...muốn chết hả...”

“Bốp...!!” Dục Uyển lôi cổ thằng nhóc dậy và gõ vào đầu nó.

“Bà cô xấu xí! ai cho bà gõ vào đầu tôi, bà là thầy hay là ai của tôi hả...” Thằng nhóc này lại rất sĩ diện, bị Dục Uyển nắm cổ còn gõ vào đầu, nó tức giận gãi nãy lên.

Cái này dân gian gọi là “vừa ăn cướp vừa vừa la làng”, không biết là phụ huynh mặt mũi ra sao, có thể sinh ra một tên nhóc ngang tàng không biết lý lẽ. Nhóc con vùng vẫy đánh đấm loạn xạ, làm Dục Uyển hoa cả mắt. Cô quyết định giữ lấy hai “càng cua” của nó vịn ngược về sau.

“Á...a...!!!!”

“Bà cô xấu xí! bà ý lớn hiệp nhỏ còn gì là anh hùng hảo hán...có giỏi thì bà thả tôi ra, chúng ta hẹn lại một ngày rồi ra quyết đấu sinh tử” Hai tay bị bẻ

ngược về sau, thằng nhóc còn bị Dục Uyển đẩy vào tường.

“Cung tướng chị ngốc sao, quyết đấu sinh tử gì đó... chị đây không cần, dẫn chị đi gặp cha mẹ của nhóc”

“Bà cô xấu xí! nói cho bà biết...cha mẹ tôi rất lợi hại, tôi mà dẫn bà đi gặp họ...là bà sẽ hối hận đó, tôi sẽ nói cho họ biết là bà đánh tôi thế nào...lúc đó người cầu cứu sẽ là bà”

“Bốp...!!!” Dục Uyển lại đập vào đầu nói, “bà cô xấu xí” dám chửi thẳng vào mặt cô, đúng là muốn ăn đòn.

“Bà cô xấu xí...em mà dám gọi chị như vậy... một lần nữa, chị đây đập chết em...tên chị là Hoắc Dục Uyển” Dục Uyển nói, nhưng nó lại không muốn nghe.

“Ai thèm muốn biết tên bà...buông tôi ra..buông tôi ra mau...”

Thằng nhóc kháng cự, cố gắng đẩy Dục Uyển ra, đúng là một đứa trẻ ương bướng cứng đầu. Một đứa trẻ ương bướng cứng đầu hơn cung, gấp mười lần chị còn trị được, huống chi là nhóc con như cung.

“Chị không buông nhóc ra thì sao, chừng nào nhóc dẫn chị đi gặp cha mẹ của nhóc...chị sẽ thả nhóc ra”

“Được! tôi dẫn chị đi”

Sau khi đã nhận được sự thỏa hiệp, Dục Uyển mỉm cười nói lỏng tay ra. Nhưng nhóc con vừa được thả tay chân thì

“Cứu mạng đi! có người đang hiếp dâm trẻ nhi đồng...người đâu cứu...Um...um”

Vừa nghe được năm từ “hiếp dâm trẻ nhi đồng”. Dục Uyển lập tức bịt miệng nó lại. Hôm nay cô đã gặp được cao thủ, tên tiểu quỷ này không phải dạng vừa. Cô đang nghi ngờ liệu nó có phải là em trai thất lạc nhiều năm của Hoắc Phi, rất biết cách làm cho cô mất bình tĩnh và muốn động tay chân trên người nó.

Nhưng nó không phải là Hoắc Phi, nó chỉ là một đứa trẻ...

“Được! nhóc không dẫn chị đi gặp cha mẹ nhóc cũng được, chị sẽ dẫn nhóc đến sở cảnh sát, các chú cảnh sát ở đó rất dữ dằn...họ sẽ bắt nhốt nhóc, nhóc sẽ không được về nhà”

Nghe Dục Uyển dọa, thằng nhóc hình như đã bắt đầu sợ hãi. Bởi vì có người đang ở nhà chờ nó.

“Được! tôi sẽ dẫn chị đi gặp cha mẹ tôi” Dục Uyển mỉm cười nhìn nó.

“Vậy nhóc có hét lên giống khi nãy không”

“không hét nữa” Nó cương quyết lắc đầu.

Nếu nó dám hét lên “hiếp dâm nhi đồng” một lần nữa, không biết cô có đủ bình tĩnh kiểm soát mình, để không bóp chết nó không.

“vậy thì đưa chị đi gặp cha mẹ của nhóc”

Dục Uyển không ngờ, thằng nhóc dẫn cô đến một khu dân cư ở xóm nghèo. Tò tào, cũ nát như một cái ổ chuột, xung quanh tràn ngập những tệ nạn. Những cô gái lán chơi trong bộ váy ngủ xuyên thấu đang ỏng ẹo lôi kéo khách, những kẻ nghiện ngập lại đang nhả khói thuốc trắng phỉ phèo.

Đây là môi trường sống của những đứa trẻ nên có sao...

“Két...!!!”

Thằng nhóc đẩy cánh cửa xập xệ ra, rồi bước vào trong nhà.

“Cha mẹ của tôi đó, chị muốn nói gì với họ thì nói đi”

Thằng nhóc vừa đẩy cửa ra đã nói ngay với cô. Nhưng căn nhà rất tối Dục Uyển không thể nhìn thấy gì hết, chỉ khi nó bật đèn lên cô mới biết được sự thật.

Thì ra “cha mẹ của tôi rất là lợi hại” là đây.

Cánh tay gầy yếu của thằng nhóc còn đang chỉ về hướng tủ thờ linh vị. Khung hình còn rất mới, bàn thờ cũng không bám chút bụi bặm nào, ngoại trừ một số bụi của tàn nhang. Có lẽ cha mẹ của thằng nhóc vừa mới qua đời.

“Anh hai! anh về rồi sao...”

Giọng nói trong trẻo ngây ngô của một bé gái ở cửa vọng vào. Dục Uyển xoay người lại. Cô nhóc này rất là dễ thương, có đôi mắt to tròn, hai má bầu bĩnh và cái miệng nhỏ chúm chím đỏ xinh. Rất giống với em Bo của cô trước đây.

Bé con bước vào, hai tay bung lấy cái đĩa gà rán đứng trước mặt thằng nhóc. Cái đĩa thì to nhưng chỉ có hai miếng đùi gà. Bé con đặt lên đĩa to vì sợ nó sẽ rơi ra ngoài, không dám ăn vì muốn đợi thằng nhóc về ăn chung, còn giành cái đùi gà to nhất cho “anh hai”.

“Cho anh hai đùi gà nè..anh hai ăn đi” Bé con hồn nhiên cầm cái đùi gà còn to hơn cả cái bàn tay mình đưa cho thằng nhóc.

“Vèo...o...!!” Thằng nhóc không hề nhìn đến, còn tức giận ném cái đùi gà xuống đất.

“hu...u...!! cái này là em chưa cho anh hai ăn mà, sao anh hai lại ném đi..hu..u...!!!” Bé con khóc thét lên, rồi lon lon chạy đi nhặt cái đùi gà. Vừa khóc vừa lấy tay phui đi lớp cát dính lên miếng đùi gà.

Dục Uyển nhìn bé gái khóc mà nhớ đến Bo của cô trước đây....

“hu...u...!!! Bo muốn sống với chị hai..Bo không muốn ở cô nhi viện đâu...khi nào chị hai mới dẫn Bo và anh Bin đi..”

Hình ảnh của Bo và em gái trước mắt, nước mắt của chúng, tiếng khóc của chúng, như lồng vào nhau. Dục Uyển không kiềm được xúc động mà chạy đến đỡ lấy bé con.

“Em đừng khóc...đừng khóc, chị giúp em làm sạch vẫn còn ăn được, không sao... đừng khóc” Sau khi dỗ nín được bé gái. Dục Uyển quay sang quát tháo thằng nhóc. “Nhóc con! em làm sao vậy...nếu không thích ăn, em cũng không nên ném đi”

“Chị im đi! chị biết gì mà xen vào” Thằng bé hét thẳng vào mặt của Dục Uyển, rồi bước đến kéo em gái nó ra.

Nhưng khi nhìn thấy cái đùi gà vừa được làm sạch đang cầm trên tay em gái, nó lại giận dữ mà ném đi một lần nữa. Bé con lại khóc bù lu bù loa.

“hu...u...u...! anh hai xấu, anh hai xấu..hu..hu..hu..”

“Nín... !”

Thằng bé rất là có uy, Dục Uyển tưởng con bé sẽ khó mà nín nhưng khi thằng nhóc vừa hét lên thì nó đã im re, không thúc thúc tiếng nào.

“Là ai cho em đùi gà” Nó hỏi

“Là anh Xin...” Cô bé dụi dụi hai mắt nhìn nó.

“Tại sao nó cho em đùi gà, nó đã bắt em làm gì hả” Nhóc con tức giận, giựt mạnh hai cánh tay nhỏ nhắn đang dụi dụi của bé con, đẩy ra.

“Anh Xin không làm gì em hết, chỉ bảo em cởi áo ra, rồi kéo quần xuống...cho anh Xin sờ một tí, rồi anh Xin cho em đùi gà...”

Lời nói ngây thơ vô tư của bé con làm cho Dục Uyển kinh hãi, còn thằng nhóc thì nổi khùng lên. Nó vác theo cái cây gậy to dùng để chốt cửa mỗi tối, chạy sang nhà đối diện.

Nhìn cây gậy còn to hơn cả nhóc con, xách không nổi, phải kéo lê xuống đất. Dục Uyển thấy lo lắng nên cũng chạy theo nó.

“Rầm...m...rầm...!!!”

“Thằng Xin! mày ra đây cho tao...mày ra đây mau”

Nhóc con đập cửa đến đỏ cả tay, thì người trong nhà mới ra mở cửa.

“Két.t...!!”

Cũng chỉ là thằng nhóc, chắc chỉ nhỏ hơn cô một hai tuổi. Tóc nhuộm vàng, trên người còn xăm rồng hổ, vẽ mặt cột nhà không nghiêm chỉnh, bước ra ngoài còn chưa kéo khóa quần, có lẽ nó vừa vận động trên giường với đứa nào xong, cả người nó còn đỏ mỗ hôi.

Những đứa trẻ lớn lên trong môi trường này, cô cũng không nghĩ, mình sẽ nhìn thấy được những thứ tốt đẹp hơn.

“Là mày sao...tìm tao có chuyện gì.” Bộ dạng lười biếng ngáp dài của hắn làm cho người ta phát ghét, sau đó lại phì cười vào mặt nhóc con.

“A..tao biết rồi, có phải cái đùi gà tao cho anh em mày ăn quá ngon, nên muốn qua đây cảm ơn tao, nếu vậy thì không cần... vì em gái mày rất là ngoan nên tao thưởng cho nó”

“Thằng chó! tao đã nói mày đừng đụng vào em tao...mày đã làm gì với nó hả”

“Mày muốn biết sao...để tao cho mày xem, tao có quay phim lại...rất hay”

Hắn hào hứng lấy cái điện thoại trong túi ra, mở lại đoạn video cho nhóc con và Dục Uyển xem. Cô lại thêm một lần kinh hãi.

Toàn bộ quá trình bé con cưỡi áo, kéo quần cho đến khi trần truồng đứng trước mặt hắn, tay hắn bóp vào hai vú chưa phát dục của bé con nhào nặn, rồi rút tay về, đặt xuống nơi nữ tính giữa hai chân xoa xoa khiu khiu. Cô nhóc không biết gì ngoại trừ cảm giác nhột nhạt và cười khúc khích. Những lời nói thô tục của hắn trong đoạn video rất rõ ràng, “thật là mịn màng còn thơm nữa, không giống với mấy đứa con gái trưởng thành” hoặc là “sướng lắm phải không...vài năm nữa anh sẽ làm mày sướng hơn” còn nhiều cái thứ tệ hại hơn nữa, nhưng may mắn nhất vẫn là nó chưa làm gì với bé con.

“Thằng chó! tao đánh chết mày”

Nhóc con găm lên rồi cầm cây gỗ đánh loạn xạ vào người gã. Nhưng sức lực còn không đủ để nâng cây lên thì làm sao mà đánh người, nên bị gã đẩy ngã xuống đất. Gã túm cổ áo kéo nó dậy, rồi giơ nắm đấm ra.

“Bỏ thằng nhóc ra”

Hắn quay sang nhìn người đang lớn tiếng ra lệnh cho mình, gã nhìn Dục Uyển từ trên xuống dưới với ánh mắt giễu cợt và nụ cười dè dặt.

“Mày kiếm đâu ra một bà cô xấu xí này vậy...có phải bà ta có rất nhiều tiền, cũng bảo mày cưỡi đồ ra giống như em mày cho bà ta sờ sờ, đúng không...ha..a..”

“Bốp...!!!!” Nụ cười chưa được thỏa sức đã bị ăn đấm vì tội phát ngôn bừa bãi.

Dục Uyển tức giận đánh đấm liên tục vào bộ mặt đang cười cợt của gã, còn ném lên, ném xuống, bình bịch trên đất, đến khi mặt mũi nó máu me và không thể ngồi dậy nổi thì Dục Uyển mới chịu ngừng tay.

“Rầm...!!” Cô cầm cái điện thoại quăng mạnh vào cánh cửa, tất cả đều bể nát. Rồi lôi nhóc con về nhà.

Trong ánh mắt của nhóc con lúc này, hình ảnh vĩ đại của Dục Uyển đã được cường hóa lên rất nhiều, cô giống như một nữ anh hùng, một bậc cứu thế với anh em nó.

Nửa tiếng sau...

Dục Uyển đã quay lại với rất nhiều thức ăn. Nhóc con thì sĩ diện hảo nên không thèm đếm xỉa đến thức ăn trên bàn, mặc dù bụng lại đói cồn cào vẫn ra vẻ ta đây cóc cần. Còn bé con thì không biết khách sáo là gì, đĩa nào dọn ra là ăn hết đĩa đó.

“Em tên gì.” Dục Uyển lấy khăn giấy chùi đi dầu mỡ dính lên miệng bé con.

“Em là Bo, còn anh hai em là Bin”

Cái này là duyên phận, hay chỉ đơn thuần là sự trùng hợp. Dục Uyển mỉm cười, cảm giác như gặp lại được những người thân yêu của mình.

“Bo! em là con gái không thể tùy tiện cưỡi đồ trước mặt của con trai và cho họ chạm vào người em, như vậy là không tốt... sau này không được như vậy nữa, biết không” Dục Uyển nói

“Dạ! em biết rồi...” Bo mỉm cười với Dục Uyển, rồi cắn tiếp miếng đùi gà. Phải sau khi bụng nó no căng ra thì mới nhớ người anh trai đang mặt lạnh của mình.

“Anh hai! thức ăn rất là ngon...còn rất là thơm, để Bo đút anh ăn nha..”

“không cần” Bin đưa tay đẩy thức ăn ra.

“Ăn đi mà anh hai...” Thì Bo lại đem thức ăn dâng tận miệng.

Nhưng bụng đói nên sức lực kháng cự cũng kém, sau vài lần đẩy đưa qua lại. Bin đã bỏ thức ăn vào mồm. Nhưng nếu ngồi ăn trước mặt Dục Uyển thì mất hết phong độ, nên nó cầm hộp cơm gà chạy ra ngoài cửa ngồi ăn.”Cộp...cộp...!!!!”

Lúc nó đang ngồi ăn ngấu nghiến thì có một đám người kéo đến, Bin vội vã chạy vào trong nhà đóng cửa lại, còn kéo bàn ra chắn cửa.

“Rầm.m.!!”

Bo nhìn thấy cũng đặt thức ăn xuống, chạy khắp nhà kiểm tra gì đó nặng nề là đem đặt hết lên bàn. Phản ứng và hành động rất là thuần thực, giống như việc này nó vẫn làm thường xuyên.

Có lẽ nào là chủ nợ, hay là đồng bọn của tên nhóc khi nãy bị cô đánh đem người đến trả thù. Dục Uyển quay sang nhìn Bo.

“Bo! người bên ngoài là ai vậy”

“Là người của sở phúc lợi... họ đến bắt em và anh hai đưa vào cô nhi viện”

Bên ngoài.

“Tôi biết là các cháu đang ở bên trong...ngôi nhà này đã thuộc về ngân hàng, vài ngày nữa ngân hàng sẽ đến tịch thu”

“Các cháu sẽ không còn nơi nào để ở...chuyện này là tốt cho cả hai đứa, đến cô nhi viện những người ở đó họ sẽ chăm sóc yêu thương hai đứa như người một nhà”

“Không cần! chúng tôi có thể tự chăm sóc cho nhau, các người đi đi...chúng tôi sẽ không đến cô nhi viện đâu, các người có nói gì cũng vậy thôi” Bìn lên tiếng.

“Gạt người! chúng tôi không tin lời của mấy người...các người đi đi” Bo cũng hét lên.

Bởi vì không thể thuyết phục được hai anh em Bìn và Bo, bọn nó không chịu mở cửa ra nên người của sở phúc lợi đành bỏ đi. Chỉ khi không thấy tiếng của người bên ngoài, Bìn mới mở cửa ra.

“Tại sao hai đứa không muốn đến cô nhi viện” Dục Uyển nói.

“Chị không biết đâu..cô nhi viện rất đáng sợ, những người ở đó sẽ đánh đập và hành hạ bọn em” Bo nói

“Là ai nói với em như vậy...” Dục Uyển hỏi

“Anh Xin và mọi người ở đây đều nói vậy, những đứa trẻ ở cô nhi viện đều bị cha mẹ bỏ rơi, do chúng không tốt...nên phải chịu phạt, tại em không bị cha mẹ bỏ rơi, cũng không phải là bé hư...chúng em sẽ không đến cô nhi viện để bị phạt đâu”

“Bo! không phải tất cả những đứa trẻ ở cô nhi viện đều là bị cha mẹ bỏ rơi, cũng không phải chúng không ngoan...những người ở đó họ rất tốt bụng, họ sẽ yêu thương chăm sóc em”

“Chị không gạt bọn em chứ...” Bìn nhìn Dục Uyển.

“Không hề gạt em, chị xin thề” Dục Uyển giơ bốn ngón tay lên, mỉm cười với thằng nhóc.

“Vậy họ có cho em ăn không” Bo lên tiếng

“Có! họ sẽ cho em ăn, còn cho em đi học nữa...em sẽ có thêm nhiều bạn mới”

Mặc dù chỉ mới biết Dục Uyển có nửa ngày, nhưng Bìn và Bo lại tin tưởng cô hơn tất cả những người khác ở đây. Nhất là Bo, vì Dục Uyển đối xử dịu dàng với nó, dỗ nó nín còn mua rất nhiều thức ăn cho nó, nên trong mắt nó Dục Uyển chính là chị gái xinh đẹp và tốt bụng nhất.

“Anh hai! hãy mình đến cô nhi viện đi...ở đó chúng ta sẽ không bị đói, anh hai cũng không cần phải đi ra ngoài kiếm thức ăn, để Bo ở nhà một mình nữa” Nhớ lại những gì nó nhìn thấy trong đoạn video khi nãy, Bìn rất là lo lắng. Nếu như nó không ở bên cạnh, thì những tên khốn ở đây, không chỉ thằng Xin mà còn những thằng khác, sẽ làm gì em gái nó.

“Được rồi! ngày mai khi người của sở phúc lợi quay lại, anh sẽ đồng ý với họ”

Bìn quay sang nhìn Dục Uyển..

“Chị Uyển! sau khi bọn em đến cô nhi viện, chị có đến thăm bọn em không”

Bo tròn xoe đôi mắt nhìn Dục Uyển. Bìn cũng ngẩn đầu nhìn cô, sự mong chờ hiện rõ trên mặt nó. Có lẽ là con trai nên cách thể hiện của nó không giống như em gái mình. Nhưng sau khi nhìn thấy cô gật đầu thì cả hai anh em nó đều mừng rỡ, chạy đến ôm lấy chân cô.

“Reng....reng...!!!”

Trong bầu không khí yên lặng, dào dạt cảm xúc thì chuông điện thoại reo lên. Cả ba người đều giựt mình. Nhìn thấy số điện thoại của Bạch Ngạn Tổ hiện lên Dục Uyển vẫn đang suy nghĩ, tại sao hần lại gọi cho cô, giữa họ đâu còn mối liên hệ nào, có nên nghe máy hay là không..

“Alo....! gọi cho tôi có gì không”

Nhưng cô vừa cầm máy lên, thì nghe thấy tiếng hét của Bạch Ngạn Tổ....

“Hoặc Dục Uyển! cô đã đem Lý Nhã đi đâu rồi hả, cô có biết mấy giờ rồi không...mau mang cô ấy về ngay, nếu không muốn tôi biến cô thành thịt tương” Bạch Ngạn Tổ la hét một hồi, rồi cúp máy cái cụp.

Chết thật, tại sao cô lại quên mất Tiểu Nhã. Cô đúng là bạn xấu, dù Bạch Ngạn Tổ có bầm cô thành tương, cũng là đáng đời cô.

“Chị có chuyện gấp phải đi ...ngày mai chị sẽ quay lại thăm hai đứa, tạm biệt”

“Tạm biệt...chị Uyên”

Dục Uyên chạy hớt mạng ra tới đường lớn, lập tức đón một chiếc taxi đến rạp hát.

Cùng lúc đó....

“Hắc...xì.i!!”

Trong lúc tất cả mọi người đều đã ra về hết thì trước cửa rạp hát, vẫn còn một cô gái đang run cầm cập.

“Uyển Uyên! cậu đi đâu rồi...cậu mau quay lại đi, mình rất sợ...”

Khi Dục Uyên đến nơi thì Lý Nhã mừng rỡ đến phát khóc, ôm chầm lấy cô.

Hậu quả cho sự bất cẩn bỏ quên Lý Nhã, cô đã nhận được lệnh cấm của Bạch Ngan Tổ. Hấn Không cho phép cô dẫn Lý Nhã ra ngoài thêm một lần nào nữa. Mặc dù Lý Nhã không trách cô, nhưng bản thân Dục Uyên cảm thấy có lỗi, vì cô mà Tiểu Nhã bị cấm suốt mấy ngày.

Cô có tới nhà thăm Tiểu Nhã, nhưng tên Bạch Ngan Tổ đó xem cô giống như phần tử khủng bố, sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào. Nên mỗi lúc cô ở cạnh Lý Nhã, hấn cứ kè kè theo sau.

Hoắc thị - phòng chủ tịch

Hoắc thị vừa mới thêm vào một quy định mới, bổ sung vào hàng tá những quy định rắc rối khác của công ty. Là vào giờ nghỉ trưa, toàn thể nhân viên trên dưới Hoắc thị phải thật giữ im lặng, hạn chế sự ồn ào ở mức thấp nhất, và duy trì sự yên lặng ở mức cao nhất. Mục đích của việc này là vì mức độ làm việc quá tải của các nhân viên trong Hoắc thị, đang được báo chí quan tâm quá đà. Hoắc Khiêm mới đưa ra cái quy định này. Là vì lợi ích chung của nhân viên và hình tượng của công ty với giới truyền thông.

Nhưng...

“Chụt..chụt...!!!!”

Âm thanh liếm mút mạnh bạo đó lại phát ra trong chính căn phòng, của người vừa đặt ra cái quy định đó, được ba ngày. Cũng không biết là đằng sau cái ghế chủ tịch đang diễn ra cảnh dâm mĩ gì, từ khe hở của cánh cửa. Chúng ta chỉ có thể nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi quay lưng ra cửa, và khe hở giữa gập bàn cho ta biết có một người phụ nữ đang quỳ ở giữa hai chân hấn.

”Chụt..chụt...!!!!”

Âm thanh càng lúc càng lớn. Hoắc Khiêm nắm lấy mái tóc xoăn bồng bênh của người phụ nữ kéo lên.

“Cô nhỏ tiếng một chút...tôi không muốn ảnh hưởng đến nhân viên bên ngoài”

Người con gái ngẩng đầu lên nhìn hấn, trên miệng cô ta còn dính chất dịch trắng của Hoắc Khiêm, nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm quanh miệng mình, nở một nụ cười gợi cảm, rồi đứng dậy.

Cô ta đi ra ngoài kéo cửa lại, rồi xoay người vào trong, đẩy chiếc ghế của Hoắc Khiêm ra ngoài ánh sáng. Và đây chính là bộ dạng đạo mạo của người thừa kế Hoắc thị, chủ tịch tương lai. Mà mọi người và báo chí đều ca ngợi là thiếu niên kiệt xuất.

Nửa thân trên thì hoàn toàn nghiêm túc, chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, cạp ngay ngắn chưa hề xê dịch một tí nào. Còn nửa thân dưới...khóa quần đã mở phanh, dục vọng vượn cao ngạo ngễ trong trắng, còn đọng lại một chút dịch đặc sệt và xen lẫn nước bọt của người phụ nữ trên đó.

Nhưng thần thái trên khuôn mặt của hấn, lại không có một chút dục vọng ham muốn, vẫn bình thản như không có gì. Tóm lại nửa thân trên thì đạo mạo đứng đắn, nhưng nửa thân dưới lại bại hoại vô cùng, đó là lý do tại sao Dục Uyên hay gọi hấn “ngụy quân tử”

Nhưng lại có hàng tá cô chết vì cái tính khí này của Hoắc Khiêm, như người phụ nữ trước mặt hấn, là con gái duy nhất của tỷ phú dầu mỏ, xung quanh có bao nhiêu đàn ông theo đuổi, lại tình nguyện quỳ giữa hai chân của hấn, còn vui vẻ dùng miệng để thỏa mãn hấn.

Cô ta cầm dục vọng của Hoắc Khiêm cho vào miệng mình, chiếc lưỡi đỏ hồng nhẹ nhàng đảo quanh rồi mút vào. Bên dưới lại tự lấy tay mình, khai thông hoa huyết, kích thích nó đủ ẩm ướt để nuốt trọn lấy hấn, chuẩn bị cho cuộc yêu.

Mặc dù cô đã cùng hấn quan hệ vài lần, nhưng trong cuộc yêu giữa hai người, thì cô luôn là người phải chuẩn bị sẵn sàng cho cả hai phía, vì hấn sẽ không bao giờ làm chuyện đó thay cô. Sau khi mật dịch đã ướt đầm tay mình, thì cô ta đứng dậy.

Từ từ kéo chiếc váy đắt tiền của mình lên, nhẹ nhàng và uyển chuyển như đang trình diễn những đường cong đẹp đẽ của mình cho Hoắc Khiêm xem, váy hở tới đâu thì da thịt trắng hồng lộ ra tới đó, từ đôi thân thon gọn, dần dần đến nơi nữ tính mềm mại với những sợi lông màu đen mượt, tiếp đến là chiếc

bụng phẳng phiu, vòng eo nhỏ nhắn và lên cao nữa là cặp vú căng tròn với nhũ hoa đã dựng đứng.

Tại sao cô lại kéo Hoắc Khiêm ra ngoài ánh sáng... vì để hắn nhìn thấy vẻ đẹp quyến rũ của cơ thể cô lúc này, để hắn động tâm, quả nhiên cô đã thành công. Dục vọng đàn ông của hắn đã bắt đầu có dấu hiệu nhúc nhích.

Cô nhếch miệng cười rồi bước tới trước mặt Hoắc Khiêm, banh rộng hai chân mình ra và trèo lên người hắn, từ từ ngồi xuống, đem dục vọng của hắn nuốt trọn vào trong.

“Ừm.m.!!!” chính là cái cảm giác này, hai tay cô đặt lên vai của Hoắc Khiêm

“Lúc cô ra ngoài không bao giờ mặc đồ lót sao...” Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, rồi ngắt lấy nhũ hoa của cô ta kéo mạnh.

“Á.a.!!!”

“Không. chỉ khi nào đến gặp cậu, tôi mới không mặc đồ lót...thời gian của cậu rất quý báu, tôi không muốn phải lãng phí cho những việc không cần thiết” Hai tay cô ta quàng qua cổ của Hoắc Khiêm, và chủ động động thân mình.

“Ừm...Ừm...!!!”

“Á..A..!!!”

Bên dưới thỏa mãn vẫn chưa đủ, cô ta muốn được người thiếu niên luôn tỏ ra vô cảm này, phải âu yếm mình nhiều hơn, lần nào cũng là cô chủ động, hắn bị động. Nhưng hôm nay cô muốn hắn nhiều hơn, cô nắm lấy bầu vú của mình đưa vào miệng của Hoắc Khiêm.

“Mút nó...làm bất cứ thứ gì cậu muốn, xin cậu đó”

Xem như đây là một chút thành ý cảm ơn. Hoắc Khiêm đã há miệng ra, mút vào bầu vú của cô ta. Chắc trên đời này, chỉ có một mình hắn có thể giữ được sự tĩnh tâm trong lúc này. Không biết là do hắn là người vô cùng lạnh nhạt trong chuyện tình cảm, hay là hắn chưa gặp được người phụ nữ thuộc về mình.

Mà ngay lúc này, trong đầu hắn lại đang hiện lên những con số lợi nhuận mà Hoắc thị thu được từ việc đầu tư vào tập đoàn dầu mỏ của cha cô ta, thay vì là thân thể xinh đẹp này.

“Ừm...m.!!!” Được Hoắc Khiêm mút vào còn chưa đủ thỏa mãn, cô ta cầm lấy tay của hắn đặt lên bên vú còn lại của mình.

“Bóp mạnh vào...nó cũng muốn được cậu chạm vào..”

Hoắc Khiêm bắt đầu chuyển từ thể bị động sang chủ động, ôm cô ta đứng dậy đi đến ban công và ép sát cô ta lên cửa kính, từ phía sau mãnh mẽ đâm mạnh vào.

“Á..a..!!!”

“Chúng ta kết hôn đi...tất cả những gì thuộc về tôi sẽ là của cậu...Á.a..!!!”

Mặc dù bản thân đang điên loạn vì hành động cuồng dã bên dưới của Hoắc Khiêm, nhưng cô ta vẫn cố gắng đưa ra lời cầu hôn.

Bởi vì cô muốn chiếm hữu người thiếu niên này, hắn phải thuộc về cô...

Hoắc khiêm lật người của cô ta lại, để cho lưng cô ta dựa vào tấm kính, một tay cầm lấy đùi của cô ta nâng lên, rồi đem dục vọng đâm mạnh vào.

“Á..a..!!!”

Con đau và khoái cảm như sóng thủy triều cuồng cuồng khiến cô ta mê mẩn, nhắm mắt lại, răng cắn môi tận hưởng.

“Nhưng tôi chỉ có hứng thú với công ty của cha cô, ngoài ra thì không có gì khác”

Hắn nhếch miệng cười, rồi nâng tiếp một chân khác của cô lên, Trong tư thế chữ M, hắn lại đâm mạnh vào. Âm thanh phanh phách phát ra, khi da thịt trần trụi tiếp xúc với nhau nghe rất kịch liệt.

“Nếu tôi đem cả tập đoàn của cha tôi và tài sản của ông ấy giao hết cho cậu... thì cậu có đồng ý lấy tôi làm vợ không..”

Sính lễ hỏi hôn của cô dâu thật sự quá là lớn, tập đoàn dầu mỏ của cha cô ta không chỉ chi phối tất cả Á Lạp Tân này, ông ta còn có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới thương nhân.

Hoắc Khiêm đứng im không động thân. Cô ta mỉm cười, rồi hôn lên môi hắn.

“Xem như cậu đã đồng ý..”

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hoắc Phi phản công

Hệ thống điện cũ kỹ nhiều năm không được nâng cấp và không bảo trì thường xuyên, là nguyên nhân gây ra sự cố chập mạch điện và phát nổ ở khu chung cư Xóm Miếu.

Đó là nội dung chính tràn ngập các mặt báo và phương tiện thông tin đại chúng sáng nay.

May mắn là sự cố xảy ra vào thời điểm tất cả mọi người đã đi làm, nên thương vong và thiệt hại đều ở mức thấp nhất. Sáu người bị thương đã được đưa vào bệnh viện kịp thời, theo thông tin từ phía bệnh viện, thương tích trên người họ không có vấn đề nghiêm trọng.

Nhưng sự cố xảy ra ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý và gây nổi ra nổi ám ảnh lớn cho người dân sống ở đó. Câu hỏi được đặt ra, đâu là an toàn của người dân trong khi những khu chung cư kém chất lượng như Xóm Miếu vẫn còn tồn tại.

Khu chung cư Xóm Miếu vốn đã được Hoắc thị và Mạc thị đầu thầu thành công. Họ có kế hoạch sẽ phá bỏ và xây dựng lại một khu chung cư cao cấp, nhưng vì vấn đề di dời nên trì hoãn việc khởi công.

Mặc dù chuyện không liên quan gì đến Hoắc thị, nhưng người thừa kế của Hoắc thị đại thiếu gia Hoắc Khiêm, vẫn cho rằng trong chuyện này Hoắc thị nên chịu phần trách nhiệm, nếu ngay từ đầu, họ có thể thuyết phục người dân dọn đi thì họ sẽ không gặp phải sự cố này. Nên Hoắc thị quyết định sẽ chi trả toàn bộ chi phí chữa bệnh trong sự cố phát nổ lần này.

Khi đọc được tới đó thì Kì lão liền gấp tờ báo lại rồi đặt xuống bàn, khoe miệng ông hơi nhếch lên, nụ cười của kẻ từng trải và thấu hiểu sự đời.

Tên nhóc này không đơn giản chút nào, để đạt được mục đích nó có thể bất chấp mọi thủ đoạn. Tuổi nhỏ mà đã có quỷ kế, nếu đem so với ông và cha của mình thì thằng nhóc này thâm độc và xảo quyệt hơn rất nhiều.

Đó là lý do ông không cho Kì Quân, cháu gái mình qua lại với Hoắc Khiêm. Một kẻ chỉ biết coi trọng lợi ích và quyền lợi, có thể hi sinh người khác. Những loại người như vậy, sẽ không bao giờ thật tâm với bất kì ai, ngoại trừ mình. Nếu Kì Quân bên cạnh nó, con bé chỉ có kết cuộc là đau khổ. Một ngày nào đó vì lợi ích bản thân, nó sẽ không ngại mà hi sinh con bé.

Mặt dù không nhìn ra cửa, nhưng bóng dáng xinh đẹp đang lén lút từ trên lầu đi xuống và chuẩn bị vọt nhanh ra khỏi cửa, vẫn không thoát ra khỏi ánh mắt tinh tường của Kì lão.

“Đứng lại đó! ông cho cháu ra ngoài sao...” Kì lão đặt tách trà xuống bàn, rồi nhìn ra cửa.

“Ông nội “ Kì công chúa từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Kì lão đang uống trà không để ý, nên lén lén lút lút đi ra khỏi cửa chính nhưng không ngờ vẫn bị bắt lại. Kì lão đứng dậy, và đi đến chỗ của Kì công chúa.

“Nếu cháu muốn đi gặp tên nhóc đó...ông không cho cháu đi”

“Ông nội! Hoắc Khiêm có điểm nào không tốt, tại sao ông luôn có ác cảm với anh ấy” Kì công chúa vừa ức lại tức, nên mắt bắt đầu ươn ướt.

Mặt dù điều này ông đã nói cả trăm lần, nhưng người ông nội tốt, vẫn kiên nhẫn giải thích cho cô hiểu.

“Kì Quân! ông nội sống cả đời người... gặp qua biết bao nhiêu hạng người, ai tốt ai xấu ông không thể nhìn ra sao, Hoắc Khiêm, nó không phải là người tốt...càng không thích hợp với cháu”

“Vậy còn Bạch bang thì sao, chuyện xấu họ làm còn nhiều hơn tất cả mọi người...tại sao ông có thể kết giao với họ, còn cháu không thể qua lại với người của Hoắc gia”

“Bạch Bang xuất thân hắc đạo nhưng chuyện họ làm đều quang minh chính đại dù là chuyện xấu, không phải hạng tiểu nhân chỉ biết ném đá sau lưng người khác, hành động lén lút... vì mục đích của riêng có thể bất chấp tổn hại đến lợi ích của người khác”

“Hoắc Khiêm không phải hạng người như ông nói...”

“Thằng nhóc đó chỉ coi trọng quyền lợi và lợi ích, trong mắt nó ngoại trừ hai thứ đó ra sẽ không còn chỗ cho thứ tình cảm mà cháu cần.. nó còn xấu xa và đê tiện hơn ông nội và cha của nó trước đây, cháu ở cạnh nó chỉ làm mình bị tổn thương”

“Hoắc Khiêm! anh ấy là người tốt, sẽ không làm tổn thương cháu...cháu sẽ khiến anh ấy yêu cháu”

“Yêu cháu sao...trừ phi Hoắc Khiêm không còn là Hoắc Khiêm nữa, nếu không... loại người như nó sẽ không bao giờ yêu bất cứ ai”

“Cháu sẽ cho ông thấy là ông đã sai..”

Kì lão vẫn là thua Kì công chúa, không thể nào ngăn cản được cô bước ra khỏi nhà và đi tìm Hoắc Khiêm.

“Kì Quân! cháu đứng lại cho ông...Kì Quân..”

rong lòng của Kì công chúa, Hoắc Khiêm không phải là loại người như ông nội mình nói, ông nội đã gặp và tiếp xúc với anh ấy bao nhiêu lần, có thể phán xét về anh ấy như vậy.

“Két..!!!!”

Kì công chúa đẩy cánh cửa phòng chủ tịch ra, thì nhìn thấy cảnh một người phụ nữ trần truồng đang quấn chặt lấy thắt lưng Hoắc Khiêm, hai tay cô ta ôm chặt lấy cổ hắn. Còn hai tay của Hoắc Khiêm đang đặt hai đùi của cô ta, mạnh mẽ tiến công. Những âm thanh rên rỉ và va chạm kịch liệt như muốn làm nổ tung lỗ tai của Kì công chúa.

“Nếu tôi đem cả tập đoàn của cha tôi và tài sản của ông ấy giao hết cho cậu... thì cậu có đồng ý lấy tôi làm vợ ..”

Hoắc Khiêm đứng im không động thân. Cô ta mỉm cười, rồi hôn lên môi hắn.

“Xem như cậu đã đồng ý..”

“Bốp..!!!”

Túi sách trên tay của Kì công chúa cố ý làm đánh rơi xuống đất, tạo ra âm thanh lớn để cho hai người đó biết đến sự tồn tại của cô. Nhưng Hoắc Khiêm và cả người phụ nữ đó đều không thấy xấu hổ hay ngượng ngùng, vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì.

“Lát nữa tôi có việc, cô về trước đi” Hoắc Khiêm buông người phụ nữ đang quấn quanh mình ra, rồi chỉnh sửa lại quần áo.

“Xong việc thì gọi điện cho tôi” Cô ta mỉm cười, rồi trượt khỏi người Hoắc Khiêm, nhặt chiếc váy đất tiền của mình, mặc vào người.

Kì Quân cảm thấy thật khinh bỉ, tại sao có một người phụ nữ lăng lơ đến vậy, ngay cả đồ lót cũng không mặc có thể ngang nhiên đi ra ngoài gặp đàn ông. Còn cười một cách trơ trẽn như vậy.

“Xin chào! tôi là Lệ Kì... trong buổi tiệc ở Bạch gia lần trước chúng ta đã gặp nhau, nhưng vẫn chưa chính thức chào hỏi”Quả thật rất xinh đẹp, vẻ đẹp đoan trang quý phái của những quý tộc xưa khác xa với người vẻ đẹp hiện đại phóng khoáng của cô. Thật là một đối thủ đáng gờm, chỉ là quá kiêu ngạo...

Không cùng đẳng cấp không muốn kết giao, trong mắt của Kì Quân là vậy. Cho nên với cái bắt tay của Lệ Kì, cô ta không hề ngó ngang tới. Nhưng Lệ Kì không cảm thấy bị sỉ nhục vì Kì công chúa làm lơ mình, cô ta mỉm cười thu tay về.

“Lần sau gặp lại”

Lệ Kì đi khỏi thì Kì Quân lập tức bước tới trước mặt của Hoắc Khiêm.

“Hoắc Khiêm! Anh sẽ không đồng ý với yêu cầu của chị ta, đúng không?” Lời của Kì Quân chính là ám chỉ đến lời cầu hôn của Lệ Kì khi nãy.

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

“Anh và cô ta có nhiều điểm rất hợp nhau, nên có thể sẽ suy nghĩ lại...” Nhưng thái độ không nghiêm túc và lời nói nửa thật nửa giả của hắn, làm cho Kì công chúa phản ứng rất mạnh.

“Không được! ngay cả suy nghĩ anh cũng không được nghĩ...hạng phụ nữ dùng tiền để yêu cầu đàn ông cưới mình, không phải là người tử tế, cô ta là đang sỉ nhục anh...hơn nữa, anh không yêu cô ta thì không nên cưới cô ta”

Hoắc Khiêm biết tình cảm của Kì Quân giành cho hắn nhưng hắn chỉ xem cô là em gái. Và trong từ điển của Hoắc Khiêm, phụ nữ chỉ phân làm hai loại, một là có thể đem lại lợi ích cho hắn, hai là hắn có thể lợi dụng được. Không hề có định nghĩa phụ nữ dùng tiền để yêu.

“Kì Quân! sau này em nên bớt đến tìm anh...anh không muốn người của Tề gia và ông nội em hiểu lầm là anh đang muốn gây chuyện với họ”

“Không phải chúng ta là bạn sao, tại sao em không thể đến tìm anh”

Nếu Kì Quân chỉ xem hắn là bạn thì không có vấn đề gì, nhưng Hoắc Khiêm biết thứ tình bạn mà Kì Quân muốn, nó vượt xa định nghĩa của hai từ tình bạn đơn thuần.

“Thiếu gia! vừa rồi tôi thấy Lệ tiểu thư...Kì tiểu thư, cô cũng ở đây sao..” Lưu trợ lý bước vào bất ngờ mà không gõ cửa.

Lưu trợ lý vì nhìn thấy Lê Kỳ rời khỏi phòng Hoắc Khiêm sớm hơn mọi khi, nên rất hiếu kỳ không biết là có chuyện gì nên muốn vào hỏi Hoắc Khiêm, nhưng khi nhìn thấy Kỳ Quân cũng xuất hiện ở đây, hắn đã có đáp án.

“Mọi người đến đủ chưa, chúng ta có thể bắt đầu họp..”

“Họp sao..á..à.. đúng rồi..”

Lưu trợ lý đang suy nghĩ, tại sao công ty có cuộc họp, mà người chuyên lo việc sắp xếp phòng, huy động các phòng ban, và photo tài liệu như hắn lại không hề biết, nhưng khi nhìn thấy ám hiệu phóng ra từ mắt của Hoắc Khiêm, hắn hiểu ngay vấn đề, chỉ trong ba giây ngắn ngủi đã có thể phối hợp diễn xuất với Hoắc Khiêm.

“Mấy vị tổng giám đốc đang chờ cậu trong phòng họp, hỏi khi nào cậu có thể đến” Lưu trợ lý lên tiếng

“Kỳ Quân! anh phải họp rồi, không thể tiếp em...gặp lại em sao”

Hoắc Khiêm mỉm cười đặt tay lên vai của Kỳ Quân như vỗ về một đứa em gái nhỏ, hắn đi ra khỏi phòng sau khi Kỳ Quân gật đầu.-----

Trong thang máy...

“Thiếu gia! bây giờ không đi họp...cậu tính đi đâu” Lưu trợ lý lên tiếng.

Kỳ công chúa còn đang ở bên trong, thiếu gia không thể nào vừa ra khỏi cửa, lại trở vào. Nhưng cũng không thể cứ đứng mãi trong thang máy.

“Chiều nay tôi có tiết học thì phải...vậy thì đến trường.” Hoắc Khiêm đưa tay ấn vào nút thang máy, từ tầng cao nhất xuống tầng trệt.

Cửa thang máy mở ra, Hoắc Khiêm ung dung bước ra. Lưu trợ lý vẫn đứng ngẩn tò tè nhìn theo tấm lưng rộng lớn của Hoắc Khiêm. Nếu như thiếu gia không nói ra mình sẽ đến trường, thì Lưu trợ lý cũng quên mất, Hoắc Khiêm chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, vẫn còn là học sinh.

Đúng là thiếu niên kiệt xuất, lúc hắn bằng cái tuổi này của Hoắc Khiêm vẫn còn cầm máy game, không lo không nghĩ. Nhưng mà....

“Tại sao mình lại đứng ở đây..”

Lưu trợ lý giục mình chạy vào thang máy, ấn nút quay lại tầng 98. Tài liệu cơ mật mà thư ký Trần giao cho hắn đi photo vẫn chưa photo xong, khổ nhất là bây giờ hắn cũng không nhớ mình đã bỏ tài liệu gốc ở chỗ nào...

Tất cả là do Lê Kỳ tiểu thư rời khỏi phòng của thiếu gia sớm hơn nửa tiếng, làm cho hắn tò mò, đang photo tài liệu giữa chừng cũng phải bỏ ngang mà chạy đi tìm hiểu nguyên do. Nếu để thư ký Trần biết được, nhất định sẽ...

“tài liệu cơ mật này... tại sao lại ở cạnh thùng rác hả”

Xui cho hắn, cửa thang máy vừa mở ra đã gặp phải thư ký Trần. Bà ta giận dữ nắm xách lấy cổ tay của hắn, lôi từ trong thang máy đến phòng làm việc của mình.

“Ha.a..!! mẹ vợ...đừng nóng...để con rẽ đám lưng cho người” Lưu trợ lý khum lưng cúi người, bóp vai đám lưng cho thư ký Trần.

Bà lại thờ dài nhìn hắn, mà lắc đầu...

“Cậu không nên thân như vậy, thì làm sao tôi yên tâm.. giao con gái của mình cho cậu được đây..”

Chưa bao giờ phòng tập Judo lại sôi nổi và náo nhiệt như lúc này. Sức nóng căn phòng đang tăng đột biến, do những trận reo hò cuồng nhiệt của cổ động viên đến từ hai phía, một bên là nữ nam và bên còn lại là xấu nữ.

Và phần thắng có hơi nghiêng về phía nữ nam. Hai chân gã đang ra sức kẹp chặt lấy nửa thân trên của xấu nữ, khiến cho cô ta không thể nào phản công chỉ có thể cam chịu nằm dưới. Về phía xấu nữ, cũng đang nỗ lực để lật ngược tình thế, nhưng chiều lấy thịt đè người của nữ nam quá lợi hại, nên chỉ có thể để hắn nằm trên.

Tư thế này đã duy trì được ba phút...

“Người chiến thắng là..Hoắc Phi.”

Sau khi một tên trọng tài không ai mượn, không ai mời. Bạch Ngạn Tổ tự động nhảy lên sàn đấu, giựt lấy cánh tay của Hoắc Phi kéo lên và tuyên bố người thắng cuộc.

Thì những tràng pháo tay như sấm nổ vang lên từ cổ động viên trung thành của Hoắc Phi, đã theo hắn từ câu lạc bộ bơi lội, lội đến câu lạc bộ Judo, liên vang lên từ bốn phía.”Bốp...bốp...!!!!”

“Hoắc Phi..Hoắc Phi...Hoắc Phi..!!”

Nếu trên đời này có chuyện mà không ai có thể ngờ đến, thì đó chính là chuyện mà Dục Uyển đang phải đối mặt lúc này.

Quay lại ba mươi phút trước, lúc Dục Uyển còn đang ở trong phòng thay đồ. Bởi vì cô là thành viên nữ duy nhất của câu lạc bộ, nên được ưu ái sử dụng phòng thay đồ cuối cùng.

Sau một tuần kể từ ngày cô trở thành đội viên Judo, thì suất ăn trưa miễn phí mà cô mong đợi, ngày nào cũng được mang đến tận lớp. Bảy ngày như một, dù thực đơn có thay đổi thì vẫn là rau và thịt.

Cô sắp bị ngán chết rồi, nên lúc này cô đưa ra kiến nghị với đội trưởng, xin được đổi thực đơn. Nhưng hần cương quyết không đồng ý. Bởi vì hần nói, thực đơn này là do một chuyên gia dinh dưỡng nào đó, rất là nổi tiếng mà hần mời về.

Mỗi bữa ăn, ông ta đã phải tốn rất nhiều thời gian để cân đo đồng đếm từng cọng rau, miếng thịt, đến mỗi loại gia vị, mới có thể tạo ra được một khẩu phần ăn đầy đủ chất dinh dưỡng cho các đội viên. Cho nên kiến nghị của cô đã bị bác bỏ. Và cô vẫn phải tiếp tục nuốt cái món dinh dưỡng “rau trộn thịt” này cho tới lúc tốt nghiệp. Nếu không muốn mất một đồng tiền nào cho suất ăn trưa ở trường.

Cô có một mong ước rất nhỏ nhoi, chỉ cần tên đội trưởng đó chịu cho cô thay đổi thực đơn, không phải ăn cái món “Rau trộn thịt” đó nữa, thì hần bảo cô làm gì cô cũng làm.

Dục Uyển vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, trong bộ dạng thiếu sức sống, thì tên đội trưởng khó ưa đó lại xuất hiện trước mặt cô.

“Dục Uyển! chỉ cần em đánh thắng gã đó, anh sẽ đồng ý với yêu cầu lúc nãy của em”

Đúng là ước gì được đó, chiều nay cô có nên đi mua vé số không.

“Thực đơn do em chọn..món gì cũng được” Dục Uyển đôi mắt sáng rực, hớn hở nhìn gã.

“Phải..”

Tên đội trưởng vừa gật đầu, Dục Uyển lập tức đẩy hần ra và hiên ngang đi thẳng đến “sàn đấu”. Không cần biết gã đó là ai, cô sẽ hạ hần trong chớp nhoáng. Vì khẩu phần ăn trưa của mình, Dục Uyển càng có thêm động lực để giành chiến thắng.

Nhưng đến khi cô bước vào sàn đấu, thì mới biết gã đó chính...

“Hoắc Phi...Hoắc Phi..Hoắc Phi...”

Lỗ tai của Dục Uyển muốn nổ tung, cô phải lấy hai tay để che lại. Cô đương nhiên biết hần là Hoắc Phi, đám cổ động viên này có cần hét lên như vậy không. Cô còn tưởng là ai đó lợi hại lắm, nếu là Hoắc Phi thì chuyện này dễ xử rồi.

Nếu không phải trên người Hoắc Phi đang mặc bộ võ phục Judo, thì cô cũng không nhớ hần đã trở thành đội viên của câu lạc bộ mình. Suốt một tuần lặng mắt tâm không thấy bóng dáng, vừa xuất hiện đã kéo theo một đám fan nữ cuồng nhiệt, còn chiếm hết hai phần ba phòng tập võ.

“Hoắc Phi...Hoắc Phi..Hoắc Phi...”

“Hoắc Phi...Hoắc Phi..Hoắc Phi...!!!” Nghe đám con gái reo hò, điên cả tai. Dục Uyển nghĩ cách duy nhất để làm giảm đi cái độ nhiệt tình này của họ, chính là khiến cho Hoắc Phi nằm lêch dưới sàn giống như mọi lần cô hay làm ở nhà. Nhưng lúc này Dục Uyển đã làm to...

Không phải vô cớ mà tên đội trưởng đó lại đồng ý với yêu cầu của cô. Nếu như Dục Uyển chịu quan sát kỹ một chút, cô sẽ nhận ra tên đội trưởng và mười đội viên còn lại của đội Judo, đã có điểm khá lạ so với lúc cô nhìn thấy họ đi ra từ phòng thay đồ, họ to tả và thảm bại hơn trước.

Cũng cùng tâm trạng như Dục Uyển khi nhìn thấy hơn nửa số nữ sinh của cả trường kéo đến đây reo hò vì Hoắc Phi. Những thành viên trong đội Judo cảm thấy rất đố kỵ, xét về gia thế thì họ và Hoắc Phi kẻ tám lạng người nửa cân. Hoắc gia có tiền, thì gia đình họ có quyền thế.

Thứ họ kém Hoắc Phi là bộ mặt đẹp trai, rất muốn cho bọn con gái ở đây biết, ngoài cái vẻ đẹp trai đó ra Hoắc Phi chỉ là một tên yếu đuối vô dụng. Nên quyết định sử dụng chiêu cũ, đã dùng với Dục Uyển mà áp dụng lên người của Hoắc Phi, từng người một lên “chỉnh” hần.

Chỉ là họ không nghĩ đến người bị “chỉnh” lại là mình, mười một đội viên Judo đều thua thảm hại, trong vòng mười phút. Mặt mũi của họ đã mất sạch sẽ nên không thể nào vớt vát gì được nữa, nên hi vọng đều đặt hết vào Dục Uyển.

Hoắc Phi vừa nhìn thấy Dục Uyển, hần đã mỉm cười với cô. Cho dù hần tỏ ra thân thiện đi nữa, cô cũng không thể nhẹ tay, vì suất ăn trưa lâu dài của mình. Hoắc Phi, lần này phải khiến anh chịu thiệt thòi.

Dục Uyển bước vào trận đấu với vẻ mặt đầy tự tin. Trong một phút có thể quật ngã được Hoắc Phi. Mà hình như cô đã quá đề cao hần, chắc chỉ cần 30 giây là đủ.

Thấy Hoắc Phi đứng yên không động, Dục Uyển cho rằng hần là người thông minh, biết đánh không lại cô nên không muốn phí sức chống cự. Cô cũng

không nên lãng phí thời gian của mọi người mà giải quyết nhanh gọn lẹ.

Nhưng...

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra, Dục Uyển ngạc nhiên ngẩn đầu lên nhìn Hoắc Phi.

Từ lúc nào thân thể hần lại giống như bê tông sắt thép. Dùng chân quệt ngã không được, Dục Uyển thử chuyển sang dùng tay để quệt ngã Hoắc Phi. Thậm chí kết hợp cả tay chân, còn xoay chuyển đủ mọi góc độ. Nhưng Hoắc Phi vẫn đứng yên không nhúc nhích, chân như được đóng đinh dưới sàn.

Là do cô ăn cái món rau trộn thịt đó nhiều quá nên yếu dần, hay là Hoắc Phi đã mạnh hơn. Lý do thứ nhất không thành lập, vì ngoài trừ buổi trưa, ăn cái món rau trộn thịt đó thì buổi sáng và tối, cô được mẹ Tiêu vô béo rất là tốt. Cho nên, chỉ có lý do thứ hai là Hoắc Phi đã mạnh hơn, nhưng tại sao trong khoảng thời gian ngắn hần lại lợi hại như vậy.

Nhưng nếu Dục Uyển tận mắt nhìn thấy, quá trình khổ công tập ngày tập đêm của Hoắc Phi, thì cô sẽ biết hần tiến bộ nhanh như vậy là điều tất nhiên. Mười mấy vị sư phụ của Hoắc Phi, tiếp xúc mỗi ngày với hần cũng phải thốt lên “quái nhân”, một người có nghị lực phi thường, bất chấp mưa gió, ngày đêm chỉ biết có tập luyện và tập luyện mà thôi. Họ rất hiếu kỳ, động lực nào có thể khiến cho Hoắc Phi bất chấp như vậy.

Thật ra, tất cả sự cố gắng phấn đấu và nỗ lực không ngừng nghỉ của Hoắc Phi chính là vì cái giây phút này.

”Rầm.!!!” Có thể quật ngã được Dục Uyển xuống sàn.

Trong lúc Dục Uyển còn loay hoay không biết làm sao thì Hoắc Phi chỉ việc nắm lấy tay cô và “đè” cô xuống sàn. Đúng là thế giới đảo lộn, cô bị Hoắc Phi quật ngã chỉ bằng một đòn, bảo cô làm sao mà tin đây. Tên này nhất định không phải là Hoắc Phi, chắc chắn là một gã nào đó cũng xuyên không qua giống như cô.

Nhưng mà...

“Bây giờ... tao đã đủ tư cách để thương mày chưa” Trong phạm vi mà chỉ họ nghe được, hần lại cúi người xuống nói nhỏ vào tai cô.

Xuyên không sao...là không thể nào, lý do mà Dục Uyển nghĩ ra lại bị chính cô bác bỏ. Bởi vì kẻ mặt dày không biết xấu hổ và lời lẽ vô lại này, chỉ có thể là Hoắc Phi mới có thể nói ra. Lợi hại cộng thêm biến thái, không phải những ngày tháng sau này của cô, rất khó sống sao .

Phòng thay đồ.

“Hoắc Phi khốn! vì anh mà tôi phải tiếp tục ăn cái món rau trộn thịt đó...đáng ghét, đáng ghét...tôi ghét anh”

“Rầm.m.!!!”

Dục Uyển sau khi lấy túi xách ra khỏi tủ, liền mạnh tay đóng tủ lại “rầm“. Sau khi cô xoay người lại, mới phát hiện Hoắc Phi đang đứng sau lưng mình.

“Tao đáng ghét đến vậy sao...”

“Phải! anh rất...rất là đáng ghét...” Dục Uyển tức tối hét vào mặt Hoắc Phi, nếu không phải hần đột nhiên trở nên lợi hại, thì suất ăn trưa của cô sẽ rất phong phú, tất cả là lỗi của hần.

“Tao không cho phép mày ghét tao..” Bộ dáng lười biếng, đang dựa lưng vào tường của Hoắc Phi từ từ đứng thẳng, trở nên rất nghiêm túc, hần đi đến trước mặt Dục Uyển.

“Anh bị ám đầu sao, ghét ai là quyền của tôi liên quan gì đến anh..tôi vẫn cứ thích ghét anh thì đã sao, ghét anh...ghét chết anh..”

“Rầm.m.!!”

Dục Uyển không ngờ mình đã chọc đến Hoắc Phi, hần tức giận đẩy ngã cô vào tủ quần áo. Trước khi Dục Uyển kịp đứng vững thì tay hần đã đặt dưới cằm của cô, xiết chặt.

“Anh..anh muốn gì” Cái con người cứng đầu lớn hống vừa rồi, đã bắt đầu sợ hãi, nuốt nước bọt để giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn run rẩy.

Hoắc Phi nhích thêm một bước, Dục Uyển cũng muốn lùi một bước nhưng phía sau đã là chân tủ, hai tay cô bấu mạnh vào tay của hần. Có phải hần muốn bóp chết cô, Dục Uyển cho là vậy, nhưng không ngờ Hoắc Phi lại cúi người xuống hôn lên môi cô.

Vì nụ hôn của Hoắc Phi đến bất ngờ và đi cũng rất nhanh, nên Dục Uyển không kịp phản kháng hay giẫy giụa. Nếu không phải trên môi còn lưu mùi vị của Hoắc Phi, Dục Uyển vẫn chưa tin mình vừa được hần chủ động hôn.

“Mày không được phép ghét tao...vì tao thích mày” Hần mỉm cười nhìn cô, với thái độ ngang ngược và bá đạo không thể tưởng tượng được.

Chắc là cô đang mơ...

***** hết

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: May cho mà là bên dưới không ướt

"Mây không được phép ghét tao, vì tao thích mây"

Suốt cả buổi chiều, Dục Uyển luôn bị ám ảnh bởi lời nói của Hoắc Phi. Nhưng cô lại tự nhắc nhở bản thân, không được tin vào những gì hắn nói.

Đó nhất định là trò đùa của Hoắc Phi, giống như tên Thanh thiếu đã làm với cô trong buổi tiệc sinh nhật ở Bạch gia. Không biết chừng, có mấy chục người đang núp ở gần đó, họ sẽ ào ạt phóng ra ngay sau khi cô sập bẫy. Máy quay phim máy chụp hình gì đó thỏa sức phát huy, cô lại trở thành trò hề của bọn họ, những trận cười giòn giã vang xa.

Rồi sáng mai, nhất định sẽ có một đoạn video với tiêu đề "kẻ khao khát được yêu" tung ra ở khắp mọi nơi. Trò chơi của bọn cậu ảm cô chơi không nổi. Dục Uyển đã bị lừa một lần, nhất định sẽ không để mình bị lừa lần thứ hai.

Cho nên, sau khi nghe được lời "thỏ lộ" của Hoắc Phi, Dục Uyển không nói gì, đẩy hắn té ngã xuống đất, rồi chạy một mạch thẳng đến đây.

Tiệm bách hóa tiện lợi 24h.

"437000! em có lấy hết không...."

Nhìn thấy Dục Uyển đang đếm từng tờ tiền trong ví với vẻ mặt căng thẳng, nên chị chủ tiệm tốt bụng đã hỏi cô trước khi in hóa đơn.

"Chị thấy em mua nhiều hộp bút chì màu như vậy...có muốn bỏ bớt lại không"

"Không! em lấy hết..." Dục Uyển gượng cười nhìn bà chủ tiệm.

Cái gì cũng không thể bỏ lại, thức ăn là nhu cầu thiết yếu, còn những hộp bút chì màu này, lại là một câu chuyện dài chưa kể.

Cũng hơn một tuần, kể từ khi Bin và Bo đến cô nhi viện. Dục Uyển cũng thường xuyên lui tới, sau giờ học cô đã có mặt ở cô nhi viện. Cùng ăn, cùng ngủ, cùng chơi những trò điên khùng. Mỗi lần như vậy, Dục Uyển lại có cảm giác như quay trở về nhà.

Khả năng thích ứng của Bin và Bo là tốt, đáng khen nhất là Bo. Lúc mới đến con bé rất rụt rè không dám bắt chuyện với ai, chỉ biết trốn sau lưng anh hai. Nhưng qua có hai ngày, con bé đã có thể chơi đùa với những đứa trẻ khác, bỏ quên mất anh hai là ai. Ngày hôm qua lúc cô đến, Bin còn đang khô sở chạy khắp nơi tìm Bo về ăn cơm chiều, không biết con bé lại chạy đi đâu.

Gần đây con bé đang trồng cây si với một anh đẹp trai lớn tuổi nào đó, cũng giống như cô, hẳn thường xuyên đến cô nhi viện chơi với chúng. Chỉ là múi giờ khác nhau, hẳn thì về trước 5h, còn cô là đến sau 5h. Nên chưa có cơ hội gặp. Con bé nói hôm nay nhất định sẽ giữ anh đẹp trai lại chờ cô, nhất định cô phải đến.

Quay lại với những hộp bút chì màu cô chưa kể, ở trường của Bin có tổ chức cuộc thi vẽ tranh đề tài "đại gia đình", cô rất là vinh dự trở thành một thành viên trong đại gia đình nhỏ của nó, nhưng năm mươi một đứa còn lại cũng chạy theo phong trào, bắt trước anh Bin vẽ tranh đại gia đình.

Lúc đầu Dục Uyển cũng không biết bọn nhóc đang vẽ mình, những nét vẽ ngoặt ngoẹo này chắc chỉ có thiên tài mới nhận ra. Tròn tròn, vuông vuông và hai ba cái cây que ráp lại, là đã ra được một hình người. Nhưng cho tới khi Bo cầm hộp màu của nó và cùng một vài đứa nữa đứng trước mặt cô. "Chị Uyển! chỉ màu đỏ của em hết rồi, chị mua cho bọn em nha"

Lúc này Dục Uyển mới biết là mình được vẽ. Bọn nhóc đã quy tụ hết tất cả bút chì đỏ trong mấy hộp màu lại, để thể hiện cái vẽ đẹp đặc trưng trên mặt cô. Dục Uyển nói với chúng.

"Làm người cũng không nên quá thành thật, tranh vẽ và người thật không phải lúc nào cũng giống nhau, các em có thể quên đi cái "đỏ đỏ" trên mặt của chị Uyển... thì lại càng tốt"

Cô vừa nói xong thì bọn nhóc quay sang nhìn Viện Trưởng ngay bên cạnh.

"Viện trưởng! Chị Uyển nói làm người không nên quá thành thật...có đúng không"

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của viện trưởng nhìn mình, cô biết mình đã đập đổ đi công sức dạy dỗ bấy lâu nay của viện trưởng, vô tình đầu độc mầm xanh của đất nước, nên vội chữa lời.

"Thành thật đương nhiên là tốt, càng thành thật lại càng tốt...các em cứ về thoải mái những gì mình muốn, chị Uyên sẽ mua thật nhiều bút chì màu đỏ cho bọn em!"

Đó là tất cả câu chuyện về hộp bút chì màu, mà cô muốn kể...

Sau khi vét hết những đồng tiền cuối cùng trong ví để mua những hộp chì màu, Dục Uyên tuyên bố phá sản, số tiền mà cô trăn lột của tên Thanh thiếu đã hết sạch, giờ chỉ đủ tiền để đón xe bus tới cô nhi viện.

Sáng nay, mẹ Tiêu có nhắc lại với Lữ Trĩ về việc mở lại thẻ tính dụng cho cô. Tâm trạng của bà ta rất là tốt, vì ngày mai Hoắc Mạn Ni sẽ về nước, nên lập tức cảm điện thoại lên gọi cho người ở ngân hàng.

Nhưng số cô thật không may, Lữ Trĩ lại nhận được một cuộc điện thoại của Mạn Ni. Chị ta nói ngày mai sẽ không về, mà ở lại Bunradi thêm một tháng nữa. Tâm trạng lúc đó của Lữ Trĩ giống như bão mạnh giật cấp 7-8 sắp chuyển sang cấp 9-10.

Bà ta ném điện thoại xuống ghế sofa, quay sang nạt nộ với tất cả người làm trong nhà, mặc dù không ai làm gì bà ta cả, ngay cả bác Trần tài xế không biết gì, chỉ đi ngang qua cửa cũng bị bà ta mắng đi quá chậm, rồi bà ta đi thẳng lên lầu.

Cho nên việc mở lại thẻ cho cô, lại hoãn vô thời hạn.

"Cô gái! đi đâu đây.." Bác tài quay sang nhìn cô

"Bác tài...cho con đến cô nhi viện Bác Ái.."

Cô nhi viện Bác Ái

Lúc cô đến nơi là 5h kém 5 phút, bé Bin đã đứng ở ngoài cổng chờ cô. Con bé có trí nhớ rất là tốt, vừa thấy cô từ xa, nó đã lon ton chạy đến.

"Chị Uyên! nhanh lên đi...sao chị lại đến trễ như vậy, anh đẹp trai đó sắp đi mất rồi!" Bé Bin vừa nói, vừa lòi, vừa kéo Dục Uyên đi.

"Bin à! chậm thôi em...rách áo chị mất, Bin.."

Vừa mới bước vào sân, Dục Uyên đã ngăn người ra. Đây là cảnh tượng lãng mạn mà bất cứ bộ phim truyền nào cũng đều khai thác. Một soái ca đang ngồi trên tán đá, tay ôm đàn ghita, vừa hát vừa đánh đàn. Còn bọn trẻ thì xếp vòng tròn trên thảm cỏ, tay chống cằm và nghe đến độ say sưa. Ánh nắng chiều tà đang rọi vào khuôn mặt của mỹ nam, độ chói sáng đó khiến cô không thể nào nhìn rõ mặt mũi của gã, nhưng giọng hát ngọt ngào và tiếng đàn ghita rất là hay. Dục Uyên nghe đến lạc mất hồn, trước giờ cô luôn là tính đồ trung thành của âm nhạc, mặc dù giọng hát của cô không được hay cho lắm.

"Chị Uyên! có phải anh ấy rất đẹp trai không?" Bin đứng dưới chân Dục Uyên, giựt giựt lấy làn váy của cô.

"Phải.. rất hay..."

Dục Uyên cười ngu ngơ như cô ngốc. Hấn hát rất là hay, giọng hát của hấn như chạm vào trái tim của cô. Cô đã nghe rất nhiều ca sĩ nam hát, nhưng không có ai có được giọng hát ấm áp như hấn.

"Hay sao...không phải mà, em hỏi chị... anh ấy có đẹp trai không?" Bin lắc đầu nhìn Dục Uyên, nhưng cô cứ như con ngốc.

"Chị Uyên! anh ấy đang cười với chị kia...có phải không, chị Uyên?" Bin mừng quýt quáng kéo lấy váy của Dục Uyên.

Hấn cười với cô sao, nhưng lúc này Dục Uyên lại không thể cười nổi nữa. Khi mỹ nam đứng dậy, diện mạo của hấn, khuôn mặt của hấn làm cô chỉ biết há mồm.

"Tại sao là hấn..."

"Chị quen với anh đẹp trai đó sao?" Bin ngẩn đầu lên nhìn Dục Uyên.

Trái đất này tại sao lại nhỏ hẹp như vậy, đi đâu cô cũng gặp anh em họ. Nhưng người có nụ cười dịu dàng và thái độ hiền hòa này là hấn sao, một kẻ lạnh lùng độc đoán mà cô biết, đầu mối thật sự là hấn.

Hoắc Luật đặt cây đàn ghita xuống, rồi đứng dậy mỉm cười với bọn trẻ...

Cô nhi viện Bác Ái là nơi mà Mạn Ni được Hoắc gia nhận nuôi. Lúc nhỏ, vào mỗi cuối tuần Mạn Ni đều xin Lữ Trĩ cho mình quay về cô nhi viện một lần, và lần nào Hoắc Luật cũng đòi đi theo, dần dần trở thành thói quen lúc trưởng thành của họ. Nhưng từ khi Hoắc Mạn Ni gả vào Tổng gia, đã một năm cô ta không đến cô nhi viện.

Nhưng đã trở thành thói quen thì khó mà bỏ được, nên mỗi cuối tuần Hoắc Luật vẫn hay đến cô nhi viện, nhưng gần đây hẳn lại đến thường xuyên hơn.

"Tiểu Uyên! con đến rồi sao... mau lại đây" Viện Trưởng nhìn thấy Dục Uyên từ xa, đã kéo cô lại giới thiệu với Hoắc Luật.

"Đây là người mà cô hay nói với con... Hoắc Luật thiếu gia, cậu ấy rất tốt bụng, tuần nào cũng đến đây chơi với bọn trẻ"

"Hoắc Luật thiếu gia! đây là Tiểu Uyên, con bé cũng giống như cậu là người rất là tốt bụng, ngày nào nó cũng đến đây..."

Viện Trưởng lên tiếng, sau lời giới thiệu của bà, Hoắc Luật và Dục Uyên vẫn đứng yên nhìn nhau, hẳn nhếch miệng cười, còn Dục Uyên lại cười không nổi. Không giống với thái độ của hai kẻ lạ mặt lần đầu tiên gặp nhau.

"Hai người quen biết nhau sao.." Viện trưởng lên tiếng

"Phải! nó là em gái của con"

Lúc Hoắc Luật vừa nhìn thấy bức tranh đại gia đình của bọn trẻ, treo khắp trên tường. Hẳn có cảm giác quen mặt, đặc biệt ấn tượng với một người, có mái tóc đen dài, chiều cao nổi bật, và nguyên cục màu đỏ in trên mặt. Bọn nhóc gọi cô ta là "Chị Uyên" càng làm cho Hoắc Luật thấy hiếu kỳ. Nên mới nán lại tới giờ, vì muốn biết "Chị Uyên" và "Hoắc Dục Uyên" mà hẳn biết, liệu có phải là một người.

Sau khi rời khỏi cô nhi viện, Hoắc Luật đã chở Dục Uyên về Hoắc gia. Trong bầu không khí yên lặng không ai lên tiếng, suốt chặng đường dài.

"Reng.ng.!!!"

Tiếng chuông điện thoại của Hoắc Luật bất ngờ rung lên, nhưng hẳn hình như không có ý định nhấc máy.

"Mày đến đó được bao lâu rồi" Hoắc Luật lên tiếng

"Khoảng một tuần" Cô trả lời

"Tại sao đến đó" Hoắc Luật lại hỏi tiếp

Dục Uyên quay sang nhìn Hoắc Luật, theo như hiểu biết ít ỏi của cô, Hoắc Luật không phải là hạng người thích mò mò chuyện của người khác. Nhưng tại sao hẳn lại hỏi nhiều như vậy. Khoe miệng của Hoắc Luật hơi nhếch lên, từ góc độ này Dục Uyên không rõ, có phải hẳn vừa cười với cô hay là không.

"Không tại sao cả.. thích thì đến thôi"

"Reng..reng...reng.!!!"

Tiếng chuông điện thoại lại cứ rung liên tục.

"Có cần tôi giúp anh nghe điện thoại..." Cô thấy Hoắc Luật đang lái xe nên không tiện nghe máy, với sự kiên nhẫn của người gọi mà cô cảm nhận được này giờ, Dục Uyên nghĩ nếu Hoắc Luật không nghe máy, thì nó nhất định sẽ rung mãi.

"Tùy mày" Hẳn lên tiếng

Dục Uyên vói tay về phía trước, cầm cái điện thoại đang đặt trước mặt của Hoắc Luật lên nghe.

"Alo....!!!"

"Cô là ai.." giọng nam bên kia lên tiếng.

"Tôi..tôi là Hoắc Dục Uyên"

"Dục Uyên sao... Luật có bên cạnh em không, bảo nó mau đến Vũ trường Hoàng Hậu...anh đang chờ nó"

"Cúp!!!" Người bên kia tắt máy, Dục Uyên đặt điện thoại về lại chỗ cũ.

"Là ai gọi điện" Hẳn hỏi

"Lữ Phóng, anh họ của anh thì phải....anh ta nói đang chờ anh ở Vũ Trường Hoàng Hậu, bảo anh mau đến đó "

"Vèo...o....!!!"

Hoắc Luật lập tức quay ngược đầu xe lại, chuyển hướng lái. Hẳn không về Hoắc gia nữa mà đến Vũ Trường Hoàng hậu.

"Anh muốn đi đâu, không phải về Hoắc gia sao..." Vì hẳn quay đầu xe quá gấp, Dục Uyên bị nghiêng mạnh ra khỏi chỗ ngồi, nên sợ hãi hét lên.

"Đến vũ Trường Hoàng hậu"

"Không phải anh nên đưa tôi về nhà trước sao, anh đi gặp anh họ của anh, dẫn tôi theo làm gì"

"Trước đây không phải mày rất hứng thú đến những bữa tiệc như vậy sao...tao dẫn mày đi"

Vũ Trường Hoàng hậu

Dục Uyển cũng không phải chưa từng đến những nơi ăn chơi trát tát, những mặt xấu xa đen tối của những quán bar như thế này, cô gặp không ít và gần như đã miễn nhiễm. Không có gì lạ lắm, nhưng..."Kết..t..!!!"

Cảnh tượng thác loạn trong phòng khiến Dục Uyển phải đỏ mặt tía tai và không dám nhìn. Vượt xa sự tưởng tượng của cô. Tiếng nhạc tung bùng nhức óc, những khói thuốc trắng lượn lơ, mùi rượu bia len lẩn mùi nước hoa, tràn ngập khắp cả căn phòng.

Dưới sàn những chai rượu đang lăn lóc, những bộ quần áo đắt tiền, những bộ nội y quyến rũ được ném khắp mọi nơi, trên ghế, trên tủ, trên sàn và trên đầu của gã cậu ấm nào đó đang say đến không biết gì.

Những ngôi sao, người mẫu hạng A đang điên cuồng nhảy múa, trong bộ dạng trần truồng, những cậu ấm đang bò lăn bò lếch dưới sàn, bám lấy chân của họ như những gã đói khát.

"Ưm..m..n..!!!"

"Áa.....a.....!!!"

Cũng không thiếu những tiếng rên rỉ những âm thanh phanh phách mạnh mẽ, khi mà cuộc giao hoan đã bắt đầu, những thân thể trần trụi đang quấn chặt lấy nhau, tìm hơi ấm của đôi phương qua những lần động thân kịch liệt.

"Cuối cùng thì nhân vật chính của chúng ta đã đến"

Vừa nhìn thấy Hoắc Luật đẩy cánh cửa ra, thì gã đang điên cuồng chạy nước rút trên người một cô người mẫu, đã rút cự vật của hắn ra, rồi kéo quần lên, đi thẳng đến chỗ của Hoắc Luật.

Lữ Phóng, cháu trai đích truyền của Lữ gia, gọi Lữ Tranh và Lữ Trị là cô. Cũng là anh họ của Hoắc Khiêm, Hoắc Phi và Hoắc Luật. Tính cách dâm dục, không phải là hạng người tử tế, hiền lành.

Lữ Phóng không được lòng của Hoắc Khiêm, vì không cùng đẳng cấp. Hình tượng mà Hoắc Khiêm xây dựng là chính nhân quân tử, còn gã lại là tiểu nhân bại hoại. Nên Hoắc Khiêm hạn chế qua lại dù là anh em họ. Mẹ và dì hắn nhiều lần muốn cải thiện mối quan hệ anh em giữa họ, nhưng Hoắc Khiêm vẫn khéo léo lẩn tránh.

Còn Hoắc Phi thì từ nhỏ đã rất ghét Lữ Phóng. Vì gã chơi thân với Tề Hạo. Hai kẻ này đúng là trời sinh một cặp, cảm thú và đê tiện đều như nhau. Sở thích chính là chơi gái còn trinh. Nếu không phải mấy tháng trước, Lữ Phóng mượn xe của hắn đưa cho Tề Hạo, thành công lừa gạt được Phi Yến đưa cô rời khỏi chùa. Thì Phi Yến đã không bị Tề Hạo cưỡng hiếp, cho nên tới giờ Hoắc Phi vẫn còn rất thành kiến với Lữ Phóng.

Riêng chỉ có Hoắc Luật là nể tình mẹ và dì của hắn, nên thường xuyên đứng ra giải quyết rắc rối cho Lữ Phóng. Ông và cha mẹ Lữ Phóng đều đã qua đời, nội ngoại cũng chỉ có bốn anh em họ và hai bà cô, chẳng lẽ lại bỏ mặt Lữ Phóng không ai ngó ngàng. Gánh nặng đó đều đặt hết lên vai của Hoắc Luật.

"Luật! lại đây..hôm nay là sinh nhật của anh, Khiêm và Phi tụi nó không đến, chỉ có em thôi, đến đây chia vui cùng anh.." Lữ Phóng kéo Hoắc Luật xuống ghế, rót rượu ra mời hắn.

"Hôm nay là sinh nhật của anh, anh có chuẩn bị quà cho em, anh biết em rất ưa sạch sẽ, nên đã chọn một người cho em.." Lữ Phóng mỉm cười với Hoắc Luật rồi vỗ tay, ra hiệu cho cô gái đang ngồi trong góc bước ra.

"Bóp..bóp..!!!"

"Cô ta vẫn còn là xử nữ..chưa qua tay đàn ông, thân thể rất là sạch sẽ" Lữ Phóng gật gù cười, rồi cầm chày rượu lên uống tiếp. Người con gái rút rề từ trong bóng tối đi ra, lúc đầu còn có chút e dè sợ sệt, nhưng khi nhìn thấy khí khái và diện mạo anh tuấn của Hoắc Luật, thì đã không còn xấu hổ như trước. Thân nhiên cúi đầu và trào lên người của Hoắc Luật.

"Dục Uyển! anh quên không chuẩn bị quà cho em, không sao anh sẽ gọi người đến"

"Không cần đâu..tôi.."

Dục Uyển còn chưa kịp nói xong thì Lữ Phóng đã cầm điện thoại lên gọi.

"Alo! Bà gọi vài tiếp viên nam vào đây...thân hình phải cường tráng một chút, tim loại vừa đẹp trai ,vừa trẻ tuổi, lại phải có kinh nghiệm, rõ chưa..."

Dịch vụ phục vụ khách hàng ở quán bar này rất là tốt. Lữ Phóng vừa gọi điện, thì đã có ngay ba tiếp viên nam bước vào. Dáng người của ai cũng chuẩn như người mẫu, thân cao vai rộng, săn chắc lực lưỡng, khắp người toàn là cơ bắp.

Họ còn rất biết nghĩ cho khách hàng, để tiết kiệm thời gian, nên không mặc gì ngoại trừ chiếc quần lót dính thân. Dục vọng nam tính bên dưới quần lót cũng không phải dạng vừa, Dục Uyên cảm thấy nóng cả mặt.

Hai gã tiếp viên nam lập tức ngồi xuống bên cạnh Dục Uyên, giữ hai tay và tách hai chân của cô đang rộng ra. Gã thứ ba thì quỳ xuống giữa hai chân và vén váy của Dục Uyên lên.

"Các người định làm gì.."

Dục Uyên còn chưa kịp phản ứng, thì tay của gã thứ ba đã cho vào trong chiếc quần lót của cô. Dục Uyên giựt mình.

Bọn người này bệnh hoạn hết rồi, bọn họ nghĩ chỗ này của cô là toilet công cộng sao, mà ai cũng có thể thọc tay vào, cái lỗ đầu heo này.

"Bóp..p..!!!"

Dục Uyên nổi điên, tung chân đá thẳng vào mặt của gã thứ ba. Trước đôi mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, đặc biệt là ba gã tiếp viên nam, bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều phụ nữ hứng tình sau khi được bọn họ chạm vào, nhưng chưa có ai phản ứng mạnh như cô gái này, chẳng lẽ sở thích của cô ta là SM.

"Tiểu thư! thì ra là cô thích thể loại này, cũng không sao...ở đây chúng tôi cũng có dịch vụ đó, nhưng giá sẽ cao hơn một chút" Gã thứ hai vừa lên tiếng thì Dục Uyên lại quay sang đâm thẳng vào mặt hắn.

"Đồ điên! ai muốn cái dịch vụ đó của các người!"

Hoắc Luật đẩy cô gái đang làm trò trước mặt hắn ra, cầm ly rượu lên uống cạn một hơi, rồi đứng dậy. Hắn lấy ra một tấm chi phiếu rồi đặt trước mặt của Lữ Phóng, vẫn là đề trống, Lữ Phóng có thể tùy ý viết vào con số .

"Em họ! em thật hào phóng, cảm ơn em.."

Đây cũng là mục đích mà Lữ Phóng gọi điện Hoắc Luật đến, nhận được tấm chi phiếu thì Lữ Phóng cũng không còn muốn giữ Hoắc Luật lại. Tiếp tục ôm lấy người đẹp đề xuống ghế, đẩy mông cô ta lên và đâm vào.

"Đi thôi" Hoắc Luật bước tới chỗ Dục Uyên kéo cô đi.

Nhưng chỉ vừa ra khỏi cửa, thì hắn lại đá phăng cánh cửa phòng đối diện.-----

"Rầm...m..!!!"

Người trong phòng giựt mình hét lên. Mặc kệ bên trong đang có vài cô tiếp viên ngồi tán dóc. Hoắc Luật lấy trong ví ra một sấp tiền mặt rồi thả lên bàn..

"Ra ngoài hết.."

Mấy cô tiếp viên này đang bị ế khách, không có ai gọi nên rảnh rỗi ngồi trong phòng tám chuyện, lại từ trên trời quăng xuống một đồng tiền, vừa không phải làm gì, lại có tiền xài, đại gì mà họ không lấy. Bọn họ tranh nhau giành giựt lấy tiền, rồi kéo nhau ra ngoài hết, nhường lại căn phòng cho Hoắc Luật.

"Hoắc Luật! anh lại muốn làm gì hả" Dục Uyên cứ lắc lư mình, cố sức thoát khỏi vòm ngực của hắn.

Hoắc Luật ép sát Dục Uyên lên tường, hắn kéo hai tay của cô đặt lên đỉnh đầu. Cô vùng vẫy hắn lại ép sát vào người cô hơn.

"Cảm giác của mày lúc đó thế nào hả.."

Dục Uyên còn chưa hiểu hết ý tứ trong lời nói của Hoắc Luật, thì cô giựt mình nhận ra, bàn tay của hắn đang dò xét ở bên dưới đáy quần lót của mình, hắn sờ soạng khắp mọi nơi, từ trong ra ngoài, nhiệt tình kiểm tra thứ gì đó.

"May cho mày là bên dưới không hề ướt..." Hắn nhếch miệng cười.

"Bệnh hoạn! anh còn không mau lấy tay ra.." Dục Uyên tức giận, hét vào mặt của Hoắc Luật.

"Ừm..m..!!!" Cô vừa hét lên, hắn lại đâm mạnh những ngón tay mình vào trong người cô.

"Lần trước tao đã nói với mày, tao thích phụ nữ sạch sẽ...chỗ này của mày không thể bẩn bởi người nào khác, nhớ kỹ"

Cơ thể của Dục Uyên cực kì nhạy cảm, chỉ một kích thích nhỏ cũng đủ làm cô rí nước. Dục Uyên cảm thấy rất xấu hổ về điều đó, nhưng Hoắc Luật lại cố tình muốn cho cô càng xấu hổ hơn nữa. Những ngón tay của hắn cứ liên tục rút ra và cắm vào người cô.

"Mối có như vậy mà đã ướt rồi, là kỹ thuật của tao giỏi hay mày quá dâm dăng" Hoắc Luật rút tay ra khỏi người của Dục Uyển, đem những ngón tay dính mật dịch, bôi hết vào miệng của cô.

Dục Uyển trừng mắt nhìn hắn, rồi há miệng ra cắn vào ngón tay của Hoắc Luật.

"Á..!!!"

Nhìn thấy đôi mày kiếm của hắn chau lại, Dục Uyển nhát gan biết mình vừa làm một chuyện rất thiếu suy nghĩ, nhưng đã trễ rồi. Khí lạnh tỏa ra từ ánh mắt và hơi thở của Hoắc Luật, làm cho cô chân thật cảm nhận được khủng khiếp đang tới gần.

Hoắc Luật xoay người của Dục Uyển lại, ép sát bộ ngực mềm mại của cô lên tường. Hắn vặn ngược hai tay của Dục Uyển ra phía sau, rồi mở khóa quần mình ra. Tiếp theo là thẳng tay kéo quần lót của cô xuống. Dục Uyển biết rõ hắn đang muốn làm gì mình.

"Không được! không phải anh rất thích sạch sẽ sao...tôi tới tháng rồi, bên trong rất bẩn, không được đâu...Á..a..!!!" Dục Uyển chưa nói xong thì hắn đã đem dục vọng tiến sâu vào trong hoa huyết ẩm ướt.

"Khi này tao đã kiểm tra ..mày không có" Dục vọng nam nhân đang bị hoa huyết xoắn chặt lấy, cảm giác thống khoái khiến hắn thêm hưng phấn, động thân càng kịch liệt. Hai tay đang xoa nắn bầu vú của Dục Uyển, cách lớp quần áo vẫn không đủ hắn thỏa mãn, Hoắc Luật muốn cảm nhận được làn da mềm mại trơn lán bên dưới. Tay hắn luồn vào đồng phục nữ sinh, di chuyển từ dưới bụng đi lên trên, đẩy nịt ngực ra, và nắm trọn hai vú mềm mại.

"Á.a....!!!" đau quá...Hoắc Luật, anh nhẹ... nhẹ lại đi..xin anh đó" Cô vừa khóc vừa cầu xin hắn.

Tại sao chứ, cô và Hoắc Luật gặp nhau được có bao nhiêu lần, những lần nói chuyện cũng chưa tới mười câu, nhưng lần nào cũng là kết cuộc như vậy.

"Mày nói ở dưới này ...hay là ở trên" Hắn lại có ý đẩy mạnh vào bên dưới, ở trên vẫn đang giằng vò hai vú của Dục Uyển, biến hóa vô số hình thù.

"Á.a..!!!" Cả hai...là cả hai.." Dục Uyển hét lên.

Nhưng đến khi Hoắc Luật nhẹ nhàng không động, ngoan ngoãn nằm im trong người cô, thì hoa huyết lại bắt đầu ngứa ngáy khó chịu. Hai tay của hắn lại nhẹ nhàng xoa nắn hai vú, vân vê hai đầu nhũ hoa đến sần cứng. Khiến cho cảm giác bức rức khó chịu trong người Dục Uyển lại nhiều hơn khi này.

"Bây giờ giờ muốn tao mạnh hay nhẹ"

"Mạnh.." Dục Uyển cắn răng, gật đầu.

"Áh..h..!!!" Hắn mạnh mẽ đâm vào.

Một cảnh tượng dâm mỹ xuân sắc đang diễn ra kịch liệt trong phòng, tiếng rên rỉ kiều mị và tiếng sung sức của nam nhân, từng nhịp đều đặn, mà vang ra khỏi căn phòng.

Hoắc Thị.

Hoắc Khiêm đang dán mắt trên màn hình máy tính, quan sát những con số và những biểu đồ. Trong khi Lê Kỳ tiểu thư đang ngồi trên bàn làm việc của hắn, đọc tạp chí.

Hai chân vắt chéo hướng về phía của Hoắc Khiêm, độ ngắn của chiếc váy không thể nào che đậy được nơi đẹp đẽ bên dưới, nhiều lúc lại có ý nâng chân lên thật cao, hướng chỗ thần bí của mình về phía Hoắc Khiêm, vẫn là không mặc quần lót, theo đúng phong cách của Lê Kỳ tiểu thư.

"Tôi khi nào thì cậu mới để ý đến tôi..." Lê Kỳ không đủ kiên nhẫn để ngồi chờ, chị ta nhảy xuống bàn, trèo lên giữa hai đùi của Hoắc Khiêm, còn chủ động tháo cả vạt của hắn ra, nhưng hắn ngăn lại và đẩy hai tay của Lê Kỳ ra...

"Mười phút nữa tôi có cuộc hẹn quan trọng, chị về trước đi"

"Mười phút nữa...vậy không phải lúc này cậu đang rảnh sao.." Lê Kỳ từ từ trượt xuống, khum người, quỳ giữa hai chân của Hoắc Khiêm và kéo khóa quần của hắn ra.

"Roẹt...t!!!"

"Đề tôi giúp cậu thư giãn" Lê Kỳ mỉm cười rồi đẩy ghế ra xa, để có thêm diện tích rộng, thuận tiện làm việc.

Hoắc Khiêm ngã lưng ra sau ghế, rồi nhắm mắt lại, tận hưởng sự phục vụ nhiệt tình từ phía Lê Kỳ.

"Thiếu gia!"

Lưu trợ lý thấy cửa mở, lại không nhìn thấy Lê Kỳ trong phòng nên cho rằng cô ta đã về. Hắn bước vào trong, không ngờ lúc tới gần bàn làm việc của Hoắc Khiêm, lại nghe thấy âm thanh ái muội, hạ tầm mắt thấp xuống bàn, nhìn thấy Lê Kỳ đang say sưa mút lấy dục vọng của Hoắc Khiêm. Hắn xấu hổ

quá lập tức xoay mặt ra cửa.

"Tôi có việc, chị về trước đi"

Hoắc Khiêm kéo Lệ Kỳ dậy, dù có chút thất vọng vì không thể tiến xa hơn nữa, nhưng cô ta đành phải rời khỏi Hoắc Khiêm. Lệ Kỳ chỉnh sửa lại quần áo, rồi đi thẳng ra cửa, nhưng dừng lại trước mặt của Lưu trợ lý mà tăng hắng một vài tiếng.

"Xin lỗi Lệ Kỳ tiểu thư"

"Không có gì, lần sau... anh nhớ phải gõ cửa là được" Cô ta mỉm cười rồi liếc nhìn Lưu trợ lý.

Hắn đúng thật là hậu đậu mà, Lệ Kỳ có thể sẽ trở thành chủ tịch phu nhân tương lai. Vừa rồi, có phải hắn đã phá hư cuộc vui của cô ta, liệu chủ tịch phu nhân có ôm hận với hắn hay là không.

"Có chuyện gì.." Hoắc Khiêm lên tiếng.

Nghe thấy giọng nói của Hoắc Khiêm, Lưu trợ lý lập tức đi đến trước mặt hắn, chính vụ vẫn quan trọng hơn.

"Thiếu gia! khu chung cư Xóm Miếu lại xảy ra vấn đề, lúc này tôi vừa đến đó khảo sát... mới biết còn một chủ hộ vẫn chưa dọn đi, là bà cụ ở căn hộ 402"

"Tại sao..." Hoắc Khiêm đặt sấp tài liệu trên tay hắn xuống, vấn đề khu chung cư Xóm Miếu đã mất của hắn không ít thời gian, Hoắc Khiêm chỉ muốn nhanh chóng cho khởi công.

"Thiếu gia! chủ căn hộ là một bà cụ 80 tuổi, có một cháu trai đi xuất khẩu lao động ở Bunradi, hơn mười năm không có liên lạc..."

"Bà cụ sống dựa vào tiền trợ cấp của chính phủ và sỡ phúc lợi, mọi người ở gần đó đều nói... cháu trai bà ta có thể đã chết, nên mới không có thư từ và gửi tiền về ... mười năm trước bunradi xảy ra nội chiến, có thể lúc hắn vừa qua đã mất mạng"

Hoắc Khiêm đứng dậy, xoay người lại phía sau...

"Roẹt...!!!"

Hắn giờ tay kéo tấm rèm cửa lên, khung cảnh về đêm của thành phố thật lung linh, những đóm sáng lấp lánh, những ngọn đèn chói mắt đang xen lẫn trong màn đêm.

"Rồi sao nữa.."

Lưu trợ lý nói tiếp...

"Nguyên nhân bà cụ không chịu dọn đi... là vì hai bà cháu đã mười năm không liên lạc, bà cụ sợ sau khi mình dọn đi, cháu trai quay về sẽ không biết bà ở đâu mà tìm nên nhất quyết ở lại, cho dù khu chung cư xóm Miếu đã được chính phủ cảnh báo là nguy hiểm"

Hoắc Khiêm trầm ngâm, rồi quay người lại.

"Anh liên lạc với đại sứ quán ở Bunradi, tìm hiểu xem có thật là cháu trai bà ta đã chết..."

"Nếu hắn đã chết thì mang bằng chứng về đây, nếu như không thể tìm ra tung tích thì nguy tạo hay làm giả...tôi không quan tâm, anh phải làm cho bà cụ tin như thật là cháu trai của mình đã chết...chuyện khởi công đã kéo dài quá lâu, tôi không muốn lãng phí thêm thời gian"

"Dạ! thiếu gia... tôi sẽ đi làm ngay"

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Họa là từ miệng mà ra

"Á...a...!!!"

"Mạnh hơn nữa, tôi muốn anh mạnh hơn nữa"

"Mạnh như vậy sao..."

"Phải! Á..á..a..!!"

Thần linh ơi, những ngày tháng sau này cô làm sao mà sống đây. Tại sao lúc đó cô có thể mặt dày không liêm sỉ, mà nói ra những lời thiếu tự trọng như vậy.

Dục Uyển cảm thấy rất xấu hổ, không còn mặt mũi nào nhìn thẳng vào Hoắc Luật, sau chuyện xảy ra ở vũ trường hoàng hậu mới vừa rồi. Có thể hẳn nói đúng, cô là phụ nữ dâm đãng. Lúc bắt đầu là cô bị hắn cưỡng ép, nhưng lúc sau lại hoàn toàn tình nguyện, còn phối hợp rất ăn ý với hắn. Trong lòng Hoắc Luật nhất định là đang cười nhạo cô.

Bây giờ Dục Uyển chỉ mong mau về tới Hoắc gia, có thể tách ra không cần phải ngồi chung xe với hắn. Cô như con rùa rút cổ, cứ gục mặt xuống không dám ngẩng đầu lên. Thấy chiếc xe của Hoắc Luật dừng lại, còn tưởng là đã tới nhà. Dục Uyển không nghĩ ngợi gì mà mở cửa xe, bước xuống.

Lúc cô bước ra khỏi xe rồi mới biết. Bọn họ vẫn còn ở bên ngoài, xe của Hoắc Luật đang dừng lại ở giữa đường. Trước mặt còn là tiệm thuốc tây. Hoắc Luật cảm thấy không được khỏe sao, nếu không tại sao lại dừng lại ở đây, cô đang tự hỏi.

Nhìn thấy Hoắc Luật bước vào trong tiệm thuốc, Dục Uyển ngoan ngoãn đứng ở ngoài chờ hắn.

Năm phút sau Hoắc Luật đã đi ra, trên tay cầm chai nước và mấy viên thuốc.

"Uống mau đi..." Hắn lạnh lùng đưa thuốc và nước cho Dục Uyển

Dục Uyển cảm thấy cơ thể cô khỏe mạnh bình thường, ngoại trừ một vài vết bầm không cần thiết do Hoắc Luật gây ra, chẳng lẽ là thuốc tan máu bầm, nhưng mà không đến nỗi nặng như vậy.

"Là thuốc gì mà anh bảo tôi uống."

"Thuốc tránh thai" Hắn nói

Dục Uyển đại trần động nhìn Hoắc Luật. Đúng rồi, tại sao cô không nghĩ đến chuyện này. Hai lần trước cũng vậy, bọn họ cũng không dùng bất kì biện pháp an toàn nào, có khi trong người cô đã có con của hắn. Trăm ngàn lần đừng để chuyện đó xảy ra.

"Không muốn uống sao...hay là mày muốn mang thai con của tao" Hoắc Luật nhếch miệng cười, lộ chút khinh bỉ.

Hắn cũng là vừa nghĩ ra chuyện này. Lần nào hắn cũng rất nhiệt tình phóng túng, không biết bản thân có hay không, đã gieo mầm vào trong người của Dục Uyển.

Hoắc Luật ngoại trừ phát sinh ham muốn khó hiểu với thân thể của Dục Uyển, hắn lại không muốn có thêm bất cứ quan hệ nào khác với cô. Thái độ chán chừ lo ngại của Dục Uyển làm cho hắn hiểu lầm, là cô muốn dây dưa với hắn.

Đùa sao, anh nông cuồng tự đại hết thuốc chữa. Nếu tôi mang thai, lại sinh ra một tiểu nông cuồng giống như anh, không phải ngày ngày nhìn thấy nó lại bị chọc cho tức chết sao.

Dục Uyển không thèm ngó ngang đến hắn, lập tức cho hết mấy viên thuốc nuốt một lượt, rồi uống một hơi hết nửa chai nước. "Bây giờ đã về được chưa" Cô ngẩng cao đầu nhìn hắn, lấy tay quẹt đi nước dính trên miệng mình, đáng vẻ rất khăng khải.

Nhưng ánh mắt và sự chú tâm của Hoắc Luật lúc này không đặt ở chỗ cô, mà là màn hình tivi to lớn ở giữa thành phố. Dục Uyển cũng nhìn theo.

Hóa ra là nhìn Hoắc Mạn Ni. Truyền hình đang phát đoạn phóng viên phỏng vấn Hoắc Mạn Ni. Sau khi chị ta cứu sống đứa con trai út của thị trưởng thành phố, khỏi lưỡi hái của tử thần.

Nếu cởi bỏ chiếc áo blouse trắng đang mặc trên người của Hoắc Mạn Ni xuống, sẽ không ai tin chị ta là một bác sĩ. Họ sẽ cho rằng chị ấy là một người mẫu hay diễn viên.

Mạn Ni vừa tài năng lại xinh đẹp, là một bác sĩ phẫu thuật có tiếng ở Gok. Một người phụ nữ hoàn mĩ như vậy, đàn ông nào đứng trước chị ta mà không xao động. Hoắc Luật từ nhỏ đã gần gũi với chị ta, không yêu mới là lạ.

"Con bác sĩ đó thật là xinh đẹp, không thua gì mấy nhò tiếp viên ở Đế vương...cấp ngực thật vĩ đại, bóp vào nhất định rất mềm mại"

"Tao thấy đôi chân thon dài của nó mới thật cuốn hút, nếu kẹp ở giữa hông mày...cảm giác còn sướng hơn khi nhìn mấy con người mẫu trong tạp chí khiêu dâm..ha..a..!!"

Dục Uyển cảm thấy lo lắng thay cho hai gã này, bởi vì tai họa sắp giáng xuống mà họ vẫn không hay biết. Khi tất cả những lời nói tục tĩu đó lại rất rõ ràng mà đến tai của Hoắc Luật.

Đôi tay của hắn đã cuộn lại thành nắm đấm, khuôn mặt giận dữ đang tỏa ra mùi khí tức bức người. Xem ra sẽ có chuyện lớn rồi đây.

"Tụi bây vừa nói gì...có giỏi thì lặp lại" Hoắc Luật xoay người lại nhìn hai gã đang đứng sau lưng hắn.

"Thằng nhóc! con nhỏ đó là mẹ mày sao, bọn tao thích nói đó thì đã sao...tối nay, ông đây còn muốn lấy hình của nó để thủ dâm, bắn hết vào mặt nóha.a..!!!"

"Bóp...p..!!!"

Hoắc Luật bước tới trước mặt gã, kẻ vừa nói sẽ dùng hình của Hoắc Mạn Ni để thủ dâm. Như hung thần ác quỷ, Hoắc Luật giơ nắm đấm ra, đánh thẳng vào mặt của gã đó.

"Thằng khốn! chị ấy không phải là người... mày có thể tùy tiện đem ra giỡn cợt ..."

"Bóp..bóp..!!!"

Tên thứ nhất vừa lăn xuống đất, thì Hoắc Luật lại lòi tên thứ hai ra đánh. Nhưng hai gã say này cũng không phải là hạng xoàng tầm thường, vì họ có thể đánh trả lại Hoắc Luật, mặt dù sức lực như châu chấu đá xe.

"Choang..ng...!!!"

Hai gã tức giận ném hai lon bia xuống đất, rồi cùng lúc rút hai con dao găm ra, từ hai hướng chạy thẳng về phía của Hoắc Luật.

Trong lòng của Hoắc Luật thì Hoắc Mạn Ni chính là một một pháo đài không thể công phá, là nữ thần thuần khiết thánh thiện nhất, mà không ai có thể chạm vào. Hai gã này đã chạm vào thứ quan trọng trong lòng hắn, Dục Uyển biết chuyện xung đột nhất định sẽ xảy ra. Nhưng cô không ngờ, rắc rối lần này lại lớn như vậy."Hoắc Luật! cẩn thận"

Nhưng mà...

Tại sao ...tại sao chuyện này lại xảy ra trên người cô.

Dục Uyển bất động đứng yên một chỗ, hai tay ôm lấy bụng rồi từ từ ngã xuống. Mí mắt khép lại dần theo từng dòng máu đỏ tươi, đang tuôn trào ra khỏi người cô.

Cô không hề muốn làm một nữ anh hùng, cũng chưa hề nghĩ đến sẽ lấy thân mình làm bia đỡ đạn cho bất cứ ai, nhưng tên say rượu, mắt quáng gà đó lại gián tiếp biến cô thành nữ anh hùng.

Có lẽ là số của cô luôn xấu như vậy, lúc tên kia cầm dao chạy về phía Hoắc Luật, chân lại vấp phải lon bia do hắn ném xuống đất khi này, mà ngã nhào về phía cô.

Dục Uyển dù phản ứng có nhanh nhẹn, cũng không thể tránh được cái gọi là "ý trời khó cãi". Con dao thay vì cắm trên người của Hoắc Luật, lại yên ổn định vị ở trên bụng cô.

Ý thức và mọi thứ dần trở nên mờ ảo, trong cơn mê mang Dục Uyển mơ hồ nghe được tiếng còi xe cấp cứu và nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Hoắc Luật lúc bùng cô lên xe cứu thương.

Có phải cô sẽ chết không, cô không muốn chết, không muốn chút nào....

"Dục Uyển!"

"Dục Uyển...!!!"

Cùng lúc đó ở Bạch gia

"Dậy đi! Huỳnh đệ của mày đang gặp phiền phức, mày có thể ngủ được sao"

"Phi! mày đừng có hại bạn, hại mình nữa được không...mày làm ơn tha cho tao đi"

Bạch Ngạn Tổ vừa ngã lưng xuống giường thì Hoắc Phi đã giật ngược dậy. Khở thân hắn, nhìn đồng hồ đã gần 11h đêm mà vẫn chưa thể đi ngủ, bởi vì bị cái "thằng bạn tốt" kim "ôn thần" ám hắn từ chiều tới giờ, đuổi mãi không về. Hoắc Phi quay sang nhìn Bạch Ngạn Tổ, to giọng đại thiếu gia.

"Vậy mày nghĩ huynh đệ dùng để làm gì..chính là cần vào những lúc này" Hắn vừa nói dứt câu thì...

"Bóp..p..!!!"

Một cái gối từ xa ném đến, đập thẳng vào mặt của Hoắc Phi. Sau khi hắn vừa đưa ra cái phạm trù mới về chức năng khác của huynh đệ. Bạch Ngạn Tổ rống giận chửi tục.

"Thằng khốn nạn! huynh đệ là để mày đem ra hành xác sao...mày có nhìn đồng hồ không, biết mấy giờ chưa..."

"Vậy mày nói xem... phản ứng của Dục Uyển như vậy là thế nào, mày là người có nhiều kinh nghiệm nhất với phụ nữ, mày cho tao biết đi"

Bạch Ngạn Tổ thờ dài và chậm rãi lặp lại thứ n lần, những gì hắn đã nói với Hoắc Phi trong suốt 6 tiếng vừa qua. Nhưng chắc chắn là không có chữ nào lọt được vào tai của "thằng ôn thần này". Nếu không, hắn đã không phải khổ sở ngồi đây tới giờ này.

"Tao nói lần cuối...nghe xong, lập tức cút khỏi nhà tao..." Hắn nói

"Ừ...!!!" Hoắc Phi gật đầu đồng ý, Bạch Ngạn Tổ ngay ngắn ngồi dậy.

"Dục Uyển sau khi được mày thổ lộ... thích cô ấy, chắc chắn là vui mừng quá độ nên không biết phải làm gì mới đẩy mày ra, con gái luôn là vậy, lúc bọn họ xấu hổ thì sẽ làm ra những hành động không ai hiểu nổi" Hắn nói một hơi hết nước bọt, nhưng...

"Có thật là vậy...nhưng mà, về mặt cô ấy lúc đó không giống như là vui mừng"

Lại bị bác bỏ, nếu đã vậy thì còn hỏi hắn làm gì nữa. Bạch Ngạn Tổ đã cạn lời, vô phương với Hoắc Phi. Hắn lẩn đùn xuống ghế nhưng lập tức bị kéo dậy ngay tức khắc.

"Tồ! vậy còn phản ứng của Tiểu Nhã như thế nào... lúc mày thổ lộ với Tiểu Nhã, em ấy cũng đẩy mày ra rồi bỏ chạy sao..."

"Cái chuyện đó..."

Trong lúc Hoắc Phi nóng lòng muốn biết đáp án, thì Bạch Ngạn Tổ lại tỏ ra đắn đo lưỡng lự, không còn vẻ mặt thoải mái mà là tính toán suy nghĩ vấn đề. Thái độ nghiêm túc của Bạch Ngạn Tổ lúc này, làm cho Hoắc Phi rất ngỡ vực.

"Không phải là...mày chưa từng nói thích tiểu Nhã..."

Hoắc Phi lo ngại, Bạch Ngạn Tổ lại tỉnh bơ.

"Lạ lắm sao"

Sau khi lục tung tất cả kí ức của mình. Bạch Ngạn Tổ nhớ ra hắn đã nói rất nhiều từ "thích" thậm chí là "yêu" với Lý Nhã. Nhưng chỉ là yêu cái cơ thể quyến rũ, thích bộ ngực mềm mại và vòng eo nhỏ nhắn.... Chứ hắn chưa bao giờ thẳng thắn mà thổ lộ mình thích cô ấy.

Bây giờ người cảm thấy hối hận chính là Hoắc Phi, vì đã lãng phí thời gian ở chỗ Bạch Ngạn Tổ, còn cho rằng Bạch thiếu nổi danh tình trường, sẽ là một quân sư cao tay trong chuyện am hiểu về phụ nữ, không ngờ...một câu "tôi thích em" cũng chưa từng nói với người mình yêu.

Nhưng mà ngoài thằng bạn thân này ra thì hắn không biết hỏi ai khác. Thật ra thì ở nhà hắn, vẫn còn một người có thể giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải này. Gom lại hết tất cả chuyện rò rỉ đại mà người anh thứ hai của hắn làm cho chị Mạn Ni trong suốt mười năm qua, có thể nói là dào dạt kinh nghiệm. Nhưng chuyện hắn thích Dục Uyển thì hiện tại chỉ có một mình Bạch Ngạn Tổ biết, Hoắc Phi không muốn cho người khác biết.

"Vậy mày và em Nhã ở bên nhau thường làm gì, ý tao là...những người yêu nhau họ sẽ làm gì"

"Làm tình..."

Trước câu hỏi dài dòng lồi thối của Hoắc Phi, Bạch Ngạn Tổ lại trả lời rất là dứt khoát, gọn lẹ. Hoắc Phi nghe xong chỉ muốn đâm vào mặt Bạch Ngạn Tổ, nhưng vẫn nén lại.

"Ngoài làm tình ra, mày còn làm những chuyện gì khác...đặc biệt, có ý nghĩa hơn nữa..."

Trước sự mong đợi của Hoắc Phi, Bạch Ngạn Tổ cũng tỏ ra chút "tâm" hơn, đào sâu suy nghĩ một lúc, rồi...

"Lên giường"

Thấy Bạch Ngạn Tổ suy nghĩ lâu như vậy, Hoắc Phi còn tưởng hắn sẽ nghe thấy một câu trả lời rất là thú vị và có thể đem ra học hỏi, nào ngờ...

"Thằng khốn! ngoài làm tình và lên giường ra...trong đầu mày không nghĩ ra được cái gì hay hơn"

Hoắc Phi vừa ném cái gối vào đầu của Bạch Ngạn Tổ, thì nghe thấy chuông điện thoại rung, hắn móc điện thoại ra.

"Alo...!!!"

Về mặt dần biến chuyển sau khi nghe Hoắc quân gia nói xong, từ không nghiêm túc, đến chú tâm, sau cùng khẩn trương. Hắn lập tức bước xuống giường của Bạch Ngạn Tổ và vội vàng rời khỏi.

"Phi! có chuyện gì" Bạch Ngạn Tổ bị bộ dạng lúc này của Hoắc Phi hiểu kì, suốt 6 tiếng đồng hồ đuổi mãi không về, không biết là cuộc điện thoại như thế nào, còn lợi hại hơn cả Bạch thiếu hắn.

"Luật gây ra chuyện rồi...anh ấy bị đưa đến đồn cảnh sát"

"Là đồn cảnh sát nào.."

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sủng đến tận trời

Tổng cục cảnh sát phía Bắc

"Khi nào thì bọn tôi mới được bảo lãnh hả...đừng nghĩ mình là cảnh sát thì muốn bắt ai thì bắt, chúng tôi cũng biết luật đó.."

"Đúng vậy! Các người muốn giữ bọn này tới khi nào, chúng tôi đều là công dân lương thiện, mỗi tháng đều nộp thuế đầy đủ... để nuôi các người " Gã đã cầm dao lên người Dục Uyển, lên tiếng.

"Bốp...!!!" Một viên cảnh sát tức giận đứng dậy, cầm sấp tài liệu đập mạnh xuống bàn, dẫn mặt hai gã vừa nói.

"Cầm mồm lại! người bị bọn mày đã thương.. còn đang nằm trong bệnh viện, bọn mày muốn về là được sao, ngồi yên đó"

Nhưng hai gã cô đồ kia lại không phục chút nào, gây chuyện cũng đâu chỉ có họ. Vậy tại sao chỉ có hai người họ là bị hỏi cung.

"Thằng nhóc kia đâu...nó đánh cho tụi này thương tích đầy mình, tại sao không đi bắt nó"

"Chuyện đó là của cảnh sát...không cần các người lo.." Viên cảnh sát lên tiếng.

"Tên gì...nhà ở đâu...tại sao lại gây sự..."

Viên cảnh sát vừa làm thủ tục lấy lời khai, vừa nhìn vào cánh cửa phòng đối diện mình. Là phòng của cục trưởng.

Dù chưa rõ thân phận của tên thiếu niên mặt đẹp khi này là ai, nhưng phải đích thân cái lưỡi vàng Kim đại luật sư đến bảo lãnh, còn do cục trưởng lấy lời khai thì thân phận nhất định không phải đơn giản. Không biết bọn họ làm gì trong phòng mà lâu như vậy chưa thấy ra.

"Két...t...!!!"

Cánh cửa phòng của cục trưởng mở ra, cảnh tượng nhìn thấy là Hà cục trưởng đang vui vẻ, tiễn Hoắc Luật và Kim đại luật sư ra tận cửa.

"Hoắc thiếu gia! cậu có thể đi, là bọn người của tôi không hiểu biết, làm mất nhiều thời gian quý báu của cậu...Kim đại luật sư, cậu có thể đưa nhị thiếu gia về được rồi" Cục trưởng lên tiếng.

"Thiếu gia! mình về thôi" Kim luật sư lên tiếng

"..." Hoắc Luật vừa xoay người ra cửa, thì hai gã còn bị giữ lại nhảy dựng lên, làm ầm ĩ cả sở cảnh sát.

"Ê...ê...!!! các người làm vậy là sao...tại sao thằng nhóc đó có thể đi, còn bọn này phải ở đây, nó mới chính là người gây sự trước" Một tên đứng dậy chạy đến trước mặt của Hoắc Luật, nắm giữ lấy cổ áo của hắn.

"Thằng nhóc! thì ra mày là người có tiền, có thể mời được cả đại luật sư.." Hắn nói.

"Buông tay ra! trước khi tao bẻ gãy tay mày" Hoắc Luật nhìn cánh tay đang xiết chặt cổ áo của mình, nhếch miệng cười.

"Thằng nhóc xác xược" Lúc gã định giơ tay đánh Hoắc Luật thì nghe thấy tiếng bước chân rầm rộ từ ngoài cửa.

"Cốp..cốp...!!!"

Một đám đông hùng hậu kéo đến, cả ngàn người đều là dân anh chị trong hắc đạo, khuôn mặt bặm trợn. Bọn họ hùng hổ bao vây lấy sở cảnh sát, còn cầm cả vũ khí, lớn giọng hò hét ở ngoài."Cục trưởng! người của Thanh Long bang đang ở ngoài cửa..." Một tên cảnh sát vội vã chạy vào.

"Cái gì.." Cục trưởng mời hỏi mẹ mỗ hỏi con rũ nhau mà chảy, vài tháng nữa đã nghỉ hưu tại sao vẫn không được yên thân.

"Tại sao người của Thanh Long bang lại kéo đến đây" Ông ta quay sang nhìn hai gã còn đồ trước mặt mình, mà run rẩy lấy khăn tay ra lau đi mồ hôi.

"Hai người là người của Thanh Long Bang"

"Giờ biết sợ rồi sao, nhưng đã quá muộn" Một gã lên tiếng.

"Người Thanh Long Bang xem trọng nghĩa khí huynh đệ, những ầm ức mà các người gây ra cho bọn tôi này giờ, họ sẽ lấy lại hết...chúc ông may mắn...ha.a.a" Một gã khác cười khoái trí, rồi vỗ vào ngực của cục trưởng hà bốp bốp, rồi hiên ngang bước ra khỏi sở cảnh sát.

Thanh Long bang là một trong Tứ đại bang nổi tiếng trong giới Hắc đạo, theo tên của thứ tự tứ thần thú, Thanh Long Bạch Hổ Huyền Vũ Chu Tước thì Thanh Long bang đứng đầu, thế lực rất là lớn mạnh.

Bên ngoài.

"Các anh em! Thanh Long bang coi trọng nhất là cái gì, mọi người nói xem..."

"Là nghĩa khí..nghĩa khí...!!!" Cả đám động vạ người hò hét, khí thế dâng tràn, âm thanh cao ngút tận trời.

Gã cầm đầu đưa tay lên, ngăn lại tiếng hò hét của Thanh Long bang rồi thông thả nói tiếp.

"Bây giờ có kẻ dám ức hiếp huynh đệ của chúng ta, không chịu thả người...chúng ta phải làm sao" Hân lớn giọng hét lên.

"Cuóp người...cuóp người...cuóp người..!!!"

Lại một trận hò hét khác, lần này thì dữ dội hơn trước. Cả hàng ngàn người của Thanh Long bang như thác lũ cuồng cuồng, chen lấn xô đẩy, đập nát cả cánh cửa, tràn vào trong sở cảnh sát.

Cục trưởng Hà từ trong đi ra, rất là có khí phách. Ông ta rút ra khẩu súng giờ lên cao, rồi bắn ra vài phát "Pằng..Pằng..Pằng..!!!"

Ngăn lại được đám người của Thanh Long bang, tất cả họ đều lùi hết về phía sau.

"Các người cho rằng đây là địa bàn của Thanh Long bang sao..tôi nói cho các người biết...đây là sở cảnh sát, nơi nói đến luật pháp, không có chỗ cho bọn xã hội đen các người làm loạn" Rất oách, rất ra dáng của một cục trưởng, nhưng mà...

"Cục trưởng Hà! ông đang diễn kịch cho ai xem, tại sao không giống như những lần trước mà thả người, ông là đang làm khó người của Thanh Long bang...có phải không muốn về hưu nữa không"

Cục trưởng Hà như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

"Ừc..ừc...!!!"

Ông ta có hơi "nhột" mà bị sặc. Bởi vì đứng trước mặt của Hoắc Luật, nếu để cho hắn thấy một cục trưởng cảnh sát lại khiếp sợ xã hội đen thì còn gì là thể diện, nên muốn "màu" một chút, thể hiện cái "uy".

"Tiểu Tứ! đàn em của cậu đâm bị thương người ta, họ còn đang nằm trong bệnh viện...tôi làm sao mà thả người được" "Ông đang đùa sao...bọn tôi hàng ngày chém giết không biết bao nhiêu người, nếu chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà bắt giam, thì cục cảnh sát của ông có đủ phòng giam... để chứa hết tất cả anh em của Thanh Long bang không."

"Cậu không cần ở đây phô trương thanh thế, tôi biết Thanh Long bang của cậu có mấy trăm ngàn đàn em, nếu bắt nốt hết các cậu thì.. mười cái cục cảnh sát này cũng không đủ"

"Biết như vậy sao còn không thả người.." Hân nghênh mặt nhìn Hà thị trưởng.

"Tiểu Tứ! chuyện này không phải nhỏ...hơn nữa, người mà đàn em cậu gây sự lần này...thân phận rất đặc biệt, tôi làm sao mà có thể mắt nhắm mắt mở cho qua" Cục Trưởng Hà lên tiếng.

Hắn biết ngay lão Hà cục trưởng này là loại nghiên theo chiều gió, chỉ cần bên nào có thế, có quyền thì cái đạo lý mà lão nói, sẽ bẻ cong về hướng đó. Vậy thật ra, là kẻ nào còn ghê gớm hơn cả Thanh Long Bang.

"Người có thân phận đặc biệt mà ông nói là ai....thằng nhóc này sao" Tiểu Tứ chỉ tay thẳng về phía của Hoắc Luật đang đứng.

"Anh Tứ! là thằng nhóc đó gây sự với bọn em trước, nó còn đánh bọn em nữa..anh xem" Tên đã cầm dao lên người của Dục Uyển, như chó con, lon ton chạy đến trước, khoe những vết thương trên người của hắn cho gã anh Tứ xem.

Tiểu Tứ nhìn thấy Hoắc Luật rất là quen mặt, nhưng lại không thể nhớ là gặp ở đâu. Hắn nghĩ mãi không ra, nên quyết định bỏ qua luôn.

"Thằng nhóc! mày đúng là không biết chữ chết viết thế nào, ngay cả người của Thanh Long bang, mày cũng dám động vào"

Tiểu Tứ kênh mặt lên, bước tới trước Hoắc Luật. Chỉ là một tên nhóc, dù nhà có tiền thì đã sao, thế lực đứng phía sau của Thanh Long bang, còn lớn mạnh gấp trăm lần thằng nhóc này, không việc gì hắn phải sợ cả.

"Tao cho mày cơ hội...bỏ qua chuyện này, để Thanh Long bang bảo lãnh người đi, tao sẽ tha cho mày, còn không..."

"Không thì sao" Hoắc Luật nhếch miệng lên, nụ cười có chút giễu cợt, lại xem thường sự uy hiếp của gã.

"Thằng này lão...được...mày giỏi lắm." Hắn cứ kênh mặt lên, nghênh ngang đi qua lại trước mặt Hoắc Luật, rồi bất ngờ xoay người lại, vung tay đâm thẳng vào mặt của Hoắc Luật.

"Á...a...!!!"

Nhưng lại bị Hoắc Luật chụp được, bẻ gãy về phía sau. Nghe tiếng kêu răn rắc mà khiếp, hắn đau đến mặt mày méo mó và chảy cả nước mắt.

"Bọn..bọn đàn tui bây, còn không xông lên..." Tiểu Tứ hét với mấy ngàn đàn em ở phía sau.

Đáng lý ra, sau khi nghe mệnh lệnh của đại ca, đám đàn em Thanh Long bang phải ào ạt xông lên, mỗi người một đao, phanh thây "tên nhóc" không biết trời cao đất dày. Nhưng không biết vì lý do gì, bọn họ lần lượt tránh ra hai bên đường, cho đến người cuối cùng.

Chừa lại một khoảng trống thênh thang ở giữa, không biết là để chào đón đại nhân vật nào xuất hiện.

"Luật! anh có sao không..." Hoắc Phi khăn trương chạy đến trước, khi từ xa hắn đã nhìn thấy vết máu đỏ tươi trên chiếc áo sơ mi của Hoắc Luật, nên rất lo lắng. "Là kẻ nào làm, có phải là bọn họ" Bạch Ngạn Tổ giận dữ chỉ tay về phía đám người của Thanh Long bang, tất cả họ như chó mất chủ, hoang mang sợ hãi.

Nhưng không phải là sợ Bạch Ngạn Tổ mà là khiếp nể người đàn ông đứng sau lưng hắn, kẻ cầm đầu tứ đại bang, cũng là cánh tay phải đắc lực của đế vương hắc đạo Bạch Bang, Bồ gia. Tất cả người của Thanh Long bang đều cúi đầu xuống và tên Tiểu Tứ lại như chó con, chạy đến trước mặt ông ta, ba hoa nịnh nọt.

"Bồ gia! tại sao ngài lại đến đây, có chuyện gì sao"

"Tôi theo thiếu gia đến đây, còn các cậu... tại sao lại bao vây sờ cánh sát"

Danh xưng "thiếu gia" chính là nói đến "Thái tử gia", nhân vật lớn như vậy cũng có mặt ở đây sao. Cả đám người Thanh Long bang nháo nhào cả lên, nhìn khắp nơi để xem thái tử gia rốt cuộc là ai.

"Thái tử gia cũng đến sao...là ai vậy, mày gấp mặt bao giờ chưa"

"Tao chưa gấp..."

Nhưng có người lại biết thái tử gia là ai, Tiểu Tứ bây giờ mặt đã trắng bệch. Nhìn thấy Bạch Ngạn Tổ và "tên nhóc" đứng chung một chỗ thì hắn đã nhớ ra đã gặp Hoắc Luật ở đâu.

Chính là trong bữa tiệc sinh nhật ở Bạch gia, tên nhóc đó còn là huynh đệ tốt của thái tử gia. Thảo nào, hắn cảm thấy quen mặt như vậy. Bây giờ thật sự là chuyện lớn rồi đây, hắn run rẩy nhìn Bạch Ngạn Tổ tiến lại gần mình.

"Các người là người của Thanh Long bang" Bạch Ngạn Tổ đảo mắt nhìn hết một lượt đám người đang bao vây sờ cánh sát, nhìn thấy biểu tượng rồng xanh trên cánh tay của họ, thì hắn dễ dàng đoán ra lai lịch của đám người này.

"Dạ phải! thái tử gia" Tiểu Tứ khúm núm cúi đầu, như một đứa trẻ ngoan ngoãn, thiếu điều là chưa khoanh tay trước mặt Bạch Ngạn Tổ.

"Nghĩa khí chính là điều mà Thanh Long bang luôn xem trọng, tôi cũng rất xem trọng đến nghĩa khí huynh đệ...anh nói xem, huynh đệ của Bạch Ngạn Tổ này bị người ta gây chuyện, anh nghĩ tôi nên làm sao..."

Bạch Ngạn Tổ chậm rãi vỗ lấy vai của Tiểu Tứ, rồi xiết thật mạnh, cổ tay vừa bị Hoắc Luật bẻ gãy, giờ đến cả vai cũng bị "chỉnh" đến biến dạng, có lẽ sau hôm nay cánh tay của hắn sẽ bị phế luôn không chừng.

"Thái tử gia! tôi biết mình phải làm sao"

Tiểu Tứ xoay người lại, gờ chân đá thẳng vào gã phía sau. Hạ thủ không chút lưu tình, giẫm, đạp, nghiền, nát, không thiếu thứ gì là chưa làm.

"Khôn kiếp! đồ ngu...huynh đệ của thái tử gia mà bọn mày cũng dám động vào..mày có mắt nhìn không hả..."

"Bốp...Bình...Bịch...Bịch...!!!"

"Anh Tứ! em thật sự không biết tên nhóc...không... Hoắc thiếu gia là bạn của thái tử gia, anh tha cho em đi..."

"Tha cho mày sao...thằng ngu..bốp..bình...!!!"

Đánh một người còn chưa đủ, tiểu Tứ chỉ tay về phía gã còn lại.

"Mày nữa...mày lại đây, chuyện này mày cũng có phần..." "Anh Tứ! em thề là chưa đụng vào một cọng tóc của thằng nhãi..à không... là Hoắc thiếu, chỉ có

cậu ta đánh không... bọn em mới là người chịu đòn, anh xem..."

"Nếu vậy tại sao khắp người của Hoắc thiếu gia lại dính máu, chắc chắn là tụi bây làm...còn dám gạt tao"

"Không phải! máu đó là của cô gái kia, bọn em ngay cả người của cậu ta còn chưa thể chạm vào, thì làm sao mà khiến cậu ta chảy máu được.." Hân sợ hãi, lắc đầu lia lịa.

Bạch Ngạn Tô và Hoắc Phi cùng lúc quay sang nhìn Hoắc Luật, trước giờ người con gái duy nhất mà họ biết, có thể đi bên cạnh của Hoắc Luật thì chỉ có một người là Hoắc Mạn Ni, ngoài ra không còn người con gái nào khác. Vậy người con gái thần bí này là ai đây.

"Luật! người con gái đi chung với anh là ai.." Hoắc Phi lên tiếng.

"Dục Uyển.."

Trong cái rủi có cái may. Dục Uyển cảm thấy bị đâm một cách lẳng nhách không phải là một chuyện quá xui xẻo với cô.

Đã hơn một tuần Dục Uyển nằm viện, thật là thần kì đến cả bác sĩ cũng phải kinh ngạc. Vì sự hồi phục nhanh như chong chóng của cô. Ngoại trừ việc đi lại và vận động sinh hoạt có chút bất tiện, thì mọi thứ đều đang tiến triển theo chiều hướng tốt.

Tốt thứ nhất là Lữ Trị. Bà ta đã mở lại thẻ cho cô, còn hào phóng tặng thêm một khoản tiền kha khá vào thẻ của cô. Có thể vì Lữ Trị nghĩ cô vì Hoắc Luật mà bị thương nên số tiền đó xem như là phần bù đắp.

Tốt thứ hai, là cô được ăn rất nhiều món ngon. Tiểu Nhã ngày nào cũng đến, còn nấu rất nhiều món ăn tẩm bổ cho cô, đến mức mà Bạch Ngạn Tô cũng phải ghen tị, không cho cô ấy ở lâu.

Nhưng tội cho mẹ Tiêu, suốt ngày cứ lo nghĩ vết thương của cô sẽ để lại sẹo. Thật ra Dục Uyển cảm thấy có thêm cái sẹo trên người cũng không có gì là ghê gớm, vì có hay không cô vẫn xấu như thường.

Chỉ có một chuyện mà cô không chút nào quen, là thái độ của hai anh em Hoắc Luật và Hoắc Phi. Họ thay đổi một cách rất đột ngột mà cô không thể nhận ra. Nếu mẹ Tiêu sáng tối hai lần đến thăm, thì Hoắc Phi là cả ngày ở bên cạnh và Hoắc Luật là 24h túc trực trong phòng bệnh.

"A.a...! há miệng ra"

Một cảnh tượng thường gặp trong phòng bệnh của Dục Uyển, mà sáng nào các cô y tá cũng nhìn thấy, sau đó che miệng cười rồi lặng lẽ đi ra. Dục Uyển cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Tôi no quá...nuốt không nổi, không ăn nữa được không" Dục Uyển làm nũng, lắc đầu nhìn người đối diện.

"Không được! viện trưởng nói mày mất máu rất nhiều, phải tẩm bổ thật tốt vết thương mới mau lành...ngoan..há miệng ra.."

Hoắc Phi cố gắng dỗ ngọt, không có vẻ gì là "ác ma" mà Dục Uyển vẫn hay nói, hành động và lời nói đều rất là thân thiện, hòa nhã vô đối. Dục Uyển đành há miệng ra và nuốt vào.

Đây chính là sự thay đổi mà cô nói về Hoắc Phi. Hân bỗng dưng trở thành một bảo mẫu tận tâm, lo lắng từ miếng ăn giấc ngủ cho cô. Có phải rất kì lạ không...Sau khi Dục Uyển ăn xong, Hoắc Phi lấy nước cho cô uống, lấy khăn giúp cô lau miệng. Quá tận tâm không chê vào đâu được, có dáng của một "thê nô" trong lai.

"Mày ngủ đi, tao sẽ ở đây canh chừng cho mày" Hân sửa lại gối, nhẹ nhàng đặt Dục Uyển xuống giường, rồi kéo chăn lên đắp cho cô.

Dục Uyển cũng rất thích được người ta chăm sóc, nhưng khổ nổi.

"Phi! tôi vừa mới thức dậy mà..."

"Chuyện mày vừa thức dậy và chuyện mày ngủ nữa, có liên quan gì nhau sao...viện trưởng Lương nói, muốn mau chóng bình phục thì phải nghỉ ngơi nhiều vào, nên ngủ đi.."

Cô không biết là Hoắc Phi đi nuôi bệnh hay là đang nuôi heo nữa. Trong một tuần qua, cô ngoại trừ ăn với ngủ thì hoàn toàn không làm gì cả. Vừa ngủ dậy chưa kịp bước xuống giường, đã bắt ngủ tiếp. Thức ăn vừa nuốt vào chưa kịp tiêu hóa, lại bắt ăn tiếp.

Nhưng mà cô vẫn ngủ rất ngon. Đánh một giấc dài, mở mắt ra thì trời đã tối.

Một ngày Dục Uyển không biết mình đã uống bao nhiêu thố canh từ mẹ Tiêu, Tiểu nhã, lại thêm Hoắc Phi. Nước thì nhiều quá, nhưng khả năng thích trữ của cô lại không cao. Uống vào bao nhiêu tô canh, là bấy nhiêu lần, cô phải ghé thăm căn phòng nhỏ bên tay trái mình.

Vừa nhắc đến thì nó lại tới nữa...

Dục Uyển kéo chăn ra và nhẹ nhàng bước xuống giường không muốn phát ra bất kì tiếng động nào, làm ảnh hưởng đến nhà húng của kẻ đang xem chương trình "Thế giới hoang dã" trên ghế sofa kia.

"Khoa học hiện đại cho phép con người khám phá qua thế giới tự nhiên và thông qua các bộ phim, chúng ta có thể hiểu rõ hơn mối quan hệ phức tạp trong mỗi quan hệ đó, một trong những mối quan hệ này chính là cân bằng sinh tồn giữa các loài động vật ăn thịt và con mồi của chúng, điều gì khiến cho con vật này là mối đe dọa của con vật kia trong thế giới khốc liệt này, một thế giới giữa tri thức và bản năng trở nên rất mơ hồ, đó là một thế giới đòi hỏi con mồi và kẻ săn mồi phải thật tuyệt vời, một thế giới của bản năng hoang dã" Đó là chương trình đang phát trên tivi.

Nhưng phàm cái gì càng cố gắng không gây chú ý lại thường bị để mắt nhiều nhất. Dục Uyển vừa đặt hai chân xuống đất, chưa kịp xỏ dép vào thì Hoắc Luật đã bỏ cái remote xuống bàn và đi đến trước mặt cô.

"Mày muốn đi đâu..." Hấn hỏi

"Đi...đi... toilet" Cô ngẩn đầu lên nhìn hấn.

Hoắc luật không hỏi thêm câu nào khác, đã cúi người xuống bồng Dục Uyển lên, đi thẳng vào trong căn phòng nhỏ bên tay trái. Đây chính là sự khác lạ của Hoắc Luật mà cô nói.

Trong suốt một tuần qua Hoắc Luật đã chăm sóc cô một cách kĩ lưỡng quá mức. Một là nằm trên giường, hai là được hấn bồng đi, chứ hấn không bao giờ để cho chân cô chạm đất.

"Hoắc Luật! thật ra anh không cần phải làm vậy, bác sĩ nói vết thương của tôi đã lành...có thể tự mình đi, anh thả tôi xuống..." Dục Uyển nằm gọn trong lòng ngực của Hoắc luật, ngẩn đầu lên nhìn hấn. Sự chăm sóc quá mức tỉ mỉ của hấn làm cho cô khó xử, còn rất không quen. Hoắc Luật cúi mặt xuống nhìn Dục Uyển, môi hấn nhếch lên.

"Mày nghĩ sau khi mày ra viện, tao vẫn tiếp tục đối xử với mày như bây giờ..."

"..." Dục Uyển không nói gì chỉ lắc đầu.

Cô biết Hoắc Luật chăm sóc cô vì hấn cảm thấy bản thân có chút trách nhiệm trong việc khiến cô bị thương. Một gã nông cuồng tự đại như hấn không thích mình phải mắc nợ ai, hấn muốn gánh chịu trách nhiệm này, chỉ ít là cho tới khi cô hoàn toàn bình phục và ra viện. Hấn sẽ không còn nợ nần gì cô cả.

"Đúng vậy! cho nên đừng lặp lại những lời nói vô nghĩa...nhanh chóng khỏe mạnh và xuất viện..tao với mày xem như xong"

Mặt dù Hoắc Luật tỏ ra rất lạnh lùng, nhưng lòng ngực của hấn lại ấm áp vô cùng, không biết là tác dụng phụ của thuốc, hay là do cô được hấn ôm nhiều đâm ra bị "nghiện" cứ muốn được như lúc này mãi. Nên Dục Uyển có chút hụt hẫng khi nghe hấn nói vậy.

Khoảng cách lúc này giữa họ là không có, Dục Uyển có thể ngắm nhìn hấn rất rõ. Hoắc Luật thật sự rất anh tuấn, ngũ quan hài hòa tuyệt mỹ, mày rậm, mắt phượng, mũi cao, môi mỏng, điểm nổi bật của hấn chính là làn da màu đồng nam tính mạnh mẽ.

"Thình...!! thích...Thình..thích...!!!"

Thật kì lạ, càng nhìn hấn thì tim lại càng đập rất mạnh. Như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực.

"Thu lại cái ánh mắt háo sắc của mày, mê trai thì cũng đừng có quá lộ liễu như vậy..." Hoắc Luật thờ ơ đẩy cửa nhà vệ sinh ra, rồi ảm Dục Uyển vào trong.

Nghe hấn nói xong, thì sự bối rối vừa rồi cũng biến mất. Tôi nhìn một chút, anh mắt miếng thịt nào sao...

Vì đây là phòng VIP của bệnh viện Gok, nên ngay cả toilet cũng đạt chuẩn khách sạn năm sao. Không gian thoáng rộng mát mẻ, còn sàn nhà sáng bóng và ngào ngạt hương thơm.

Đây thật sự là một nơi xả stress lý tưởng. Nhưng mà...

"Hoắc Luật! anh có thể ra ngoài được không..." Dục Uyển cứ loay hoay mãi, vẫn không thể kéo quần xuống được vì có hấn.

"Có chỗ nào trên người mày mà tao chưa thấy" Hấn thản nhiên trả lời.

"Nhưng anh..anh.. đứng đó thì làm sao tôi có thể đi vệ sinh được, anh yên tâm...chuyện đó nhất định sẽ không xảy ra nữa"

Chuyện đó mà Dục Uyển nói, chính là sự cố hi hữu hiếm có trong cuộc đời của cô. Chính là té ngã trong nhà vệ sinh, kêu trời không thấu, kêu đất không nghe. Do cách âm trong nhà vệ sinh quá tốt.

Hoắc Luật vì cái gọi là "một chút không gian riêng tư" mà Dục Uyển nói, nên đứng ở ngoài cửa chờ. Hấn đợi suốt 30 phút vẫn không thấy cô bước ra, nên đi đến trước cửa nhà vệ sinh, vẫn là cái gọi là không gian riêng tư.

"Cốc...cốc...!!!"

Hoắc Luật lịch sự gõ cửa mấy lần. Nhưng vẫn không có ai đáp trả gì cả, hắn mới đẩy cửa bước vào. Kết quả, nhìn thấy Dục Uyển đang nhăn nhó ngồi khóc dưới đất, vết thương đã lành lại đang ra máu, kéo dài việc điều trị thêm ba ngày nữa. Nếu như không có chuyện đó thì họ đã xuất viện từ lâu.

Sau sự cố hi hữu đó, trong từ điển của Hoắc Luật, đã biến mất cái gọi là "một chút không gian riêng tư".

Thấy Hoắc Luật vẫn không có ý định đi ra, cô đành phải thỏa hiệp vì cô sắp nhịn không nổi nữa rồi.

"Hoắc Luật! anh có thể nhắm mắt lại được không, nếu anh cứ như vậy tôi không thể đi được"

Hắn cũng không biến thái đến mức thích nhìn phụ nữ đi vệ sinh, nên nhắm mắt lại theo yêu cầu của cô. Dục Uyển vui vẻ kéo quần xuống, lúc chuẩn bị "xả nước ra" thì cô nghĩ đến một chuyện.

"Hoắc Luật.." Cô gọi tên hắn.

"Chuyện gì .." Hắn trả lời

"Anh..anh.. có thể bịt tai lại được không" Cô rụt rè đưa ra yêu cầu.

Trong không gian tĩnh lặng, mà một con muỗi vỗ cánh bay qua, cũng nghe được thì làm sao cô có thể xả nước trong người mình ra, khi mà Hoắc Luật cứ đứng sờ sờ ngay trước mặt cô, hắn sẽ nghe thấy.

Phụ nữ thật rắc rối. Hoắc Luật đã làm theo yêu cầu là bịt tai lại. Mặc dù chuyện này chẳng có tác dụng gì cả. Hắn vẫn có thể nghe được mọi âm thanh xung quanh. Nhưng hành động này lại có thể làm Dục Uyển yên tâm mà xả nước, thì hắn làm.

2 phút sau...

"Hoắc Luật.." Cô lại gọi tên hắn một lần nữa

"Lại chuyện gì nữa.." Hoắc Luật không đủ kiên nhẫn, hắn mở mắt ra nhìn Dục Uyển

"Tôi...tôi tới tháng rồi, anh lấy giùm tôi băng vệ sinh được không"

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tự làm tự chịu

Hoắc thị.

"Vào lúc 9h sáng nay, một xác chết bà cụ 80 tuổi đã được phát hiện tại căn hộ 402 thuộc chung cư Xóm Miếu, theo như sơ bộ ban đầu của cơ quan pháp y, bà cụ có thể do uống thuốc ngủ quá liều dẫn đến mất mạng..."

"Rầm...m...!!!"

Lưu trợ lý hốt ha hốt hải chạy vào trong phòng, tay chân run rẩy. Ngày thường hắn đã không tuần mĩ, bây giờ trên mặt còn lộ vẻ hoang mang khó coi, tệ hại hơn mức bình thường rất nhiều.

Hoắc Khiêm đang đứng xoay lưng ra cửa sổ, tin tức trên truyền hình vẫn đang được phát ra.

"Theo như nguồn tin từ những người sống gần đó... bà cụ gần đây có dấu hiện lảng trí của người già, cơ quan chức năng phỏng đoán, có thể do bà cụ uống nhầm thuốc ngủ nên dẫn đến bị kịch...thực hư thế nào chúng tôi sẽ làm rõ..."

Lưu trợ lý nhìn thấy những gì đang diễn ra trên ti vi mà hoang mang tột cùng. Hắn nuốt một ngụm nước bọt để trấn tĩnh, nhưng nỗi sợ hãi vẫn không thể nào tiêu biến được. Sống hơn 20 năm lần đầu tiên hắn chạm tay vào xác chết, cảm giác lạnh lẽo đó bây giờ hắn vẫn còn cảm nhận được trên tay mình.

"Thiếu gia..." Hắn rụt rè mở miệng.

"Tại sao chuyện lại như vậy..."

Hoắc Khiêm xoay người lại nhìn hắn. Lưu trợ lý cuống cuồng giải thích...

"Thiếu gia! tôi thật sự không biết, tôi làm theo lời cậu đem bằng chứng giả đến cho bà cụ xem...lúc biết tin cháu trai mình đã chết, bà cụ vẫn còn rất bình

tĩnh...còn cười với tôi nữa"

"Bà cụ nói ...mình không còn lưu luyến gì nữa, có thể đi được rồi... tôi làm sao biết được là bà ta muốn đi tự từ.."

Lưu trợ lý nghe bà cụ nói "có thể đi được rồi", hấn cho rằng bà đã nghĩ thông suốt, chấp nhận rời khỏi căn hộ đó. Nên sáng nay hấn còn dậy sớm đến khu chung cư, để chờ bà cụ đến nơi ở mới, nhưng hấn không ngờ lúc đến nơi thì bà cụ đã chết.

"Thiếu gia! lần này là lỗi của tôi, nếu tôi thông minh hơn có thể bà cụ đã không chết, là tôi đã hại chết bà cụ" Lưu trợ lý suy sụp ngã phịch xuống dưới sàn.

Một cụ già 80 tuổi không người thân, chỉ có một đứa cháu trai duy nhất. Dù phải sống vất vả và chiến đấu với bệnh tật, nhưng bà cụ vẫn kiên cường sống tiếp, là hi vọng đến một ngày có thể gặp lại đứa cháu trai của mình.

Điều bà chờ đợi suốt nhiều năm sẽ không bao giờ thành hiện thực. Bà cụ vì cái gì mà phải sống tiếp nữa...gánh nặng nhiều năm có thể buông bỏ, nên lựa chọn ra đi thanh thản.

Một chuyện đơn giản như vậy, tại sao hấn lại không nghĩ đến. Hoắc Khiêm trước giờ vẫn tự tin, hấn có thể nắm gọn mọi thứ trong tay mình, nhưng chuyện của bà cụ hấn lại không thể lường trước được. Một mạng người vô tội...

Nhưng mọi chuyện đã không thể thay đổi được.

"Bà cụ đã không còn người thân, cậu giúp tôi lo tang sự cho bà ta"

"Thiếu gia..." Lưu trợ lý tỏ ra do dự không quyết, ánh mắt như có ngàn lời muốn nói với Hoắc Khiêm

"Có chuyện gì" Hấn lên tiếng"Thiếu gia! cháu trai của bà cụ... vẫn còn sống, hấn đã trở về"

Nhà tang lễ.

Bởi vì bà cụ không có họ hàng nhiều, lại không thích giao thiệp với người xung quanh, nên khách đến viếng rất ít, chỉ có một vài người xem tivi, biết tin bà cụ qua đời mà đến thấp nhang.

Quang cảnh trong nhà tang lễ vừa u buồn âm ỉ, lại vắng vẻ. Chỉ có tiếng khóc thê lương dẫn vật của người đàn ông.

"Bà nội! là cháu bất hiếu, nếu cháu về sớm hơn một ngày, bà có thể đã không chết...tất cả là tại cháu" Hấn ôm chặt lấy ảnh thờ của bà cụ mà gào thét.

"Tiểu Cường! cậu cũng không nên trách mình, bà cụ tuổi tác đã cao lại bệnh tật...sớm muộn gì cũng ra đi"

"Lúc còn sống bà cụ luôn lo lắng cho cậu, giờ bà cụ trên trời nhìn thấy cậu đau khổ như vậy, bà sẽ rất đau lòng"

Người đàn ông cao lớn có vẻ ngoài chân chất thật thà, đó là cháu trai của bà cụ. Hấn sang Bunradi xuất khẩu lao động nhưng vừa đến nơi thì xảy ra nội chiến, hấn bị thương và hôn mê suốt mười năm.

Suốt khoảng thời gian dài từ Bunradi về Á Lạp Tân, hấn đã nhiều lần tưởng tượng ra cảnh trùng phùng và bao nhiêu lần luyện tập câu "Nội! con đã về" để nói với bà cụ. Nhưng khi đặt chân lên căn hộ quen thuộc thì nhìn thấy bà nội của hấn, được người ta khiêng ra ngoài.

"Tiểu Cường! cậu phải kiên cường lên...người đã đi thì cũng đã đi rồi, người còn sống thì phải biết sống cho mình, đừng để cho người ra đi không được thanh thản"

"Cảm ơn hai bác... "

Tiểu Cường lấy tay lau đi nước mắt, hấn phải kiên cường mạnh mẽ như cái tên mà bà nội đã đặt cho mình. Để bà ở trên trời có thể yên nghỉ.

"Có khách viếng..."

Tiểu Cường theo lễ đứng dậy chào hỏi với người đến thấp nhang.

Là một thiếu niên tuấn mĩ nghiêm nghị trong bộ vest đen, đi theo sau cậu trai trẻ là một đoàn người. Tuổi tác và cách ăn mặc khác nhau, nhưng điểm chung chính là khí chất quyền quý toát ra từ mỗi người. Một đẳng cấp hoàn toàn khác xa. Người như hấn mãi mãi sẽ không bao giờ đứng chung được một chỗ với họ. Hấn không biết bà nội lại quen với những người thuộc tầng lớp cao cấp này từ khi nào.

Bà cụ! cái chết của bà, con thật sự cảm thấy rất hối tiếc. Xin bà hãy ra đi thanh thản. Hoắc Khiêm cúi người xuống vái lạy bà cụ, rồi thành khẩn thấp nhang.

Những nhân viên Hoắc thị theo sau hấn, cũng lần lượt bước đến thấp nhang cho bà cụ.

"Xin cho hỏi...cậu là..."

"Tôi là Hoắc Khiêm"

Hoắc Khiêm đại thiếu gia của Hoắc thị, Tiểu Cường lúc đầu đã cảm thấy có chút ngờ vực. Nhưng khi chính miệng Hoắc Khiêm nói ra mình là ai, thì hắn đã không thể nào giấu được nỗi vui mừng.

"Đại thiếu gia! cảm ơn cậu....cậu chính là đại ân nhân của tôi, chuyện cậu đã làm cho bà nội, suốt đời này tôi không thể nào trả hết!"Hắn trở về nước, trong người không có một xu dính túi, việc làm chưa có, cũng không có khả năng chi trả hết tất cả khoảng phí cho tang lễ. Nhưng người của Hoắc thị lại hào tâm, bỏ tiền ra giúp hắn lo tang sự cho bà nội.

Nếu không có Hoắc Khiêm thì bà nội sẽ không được chôn cất tử tế, nên Hoắc Khiêm chính là đại ân nhân trong lòng Tiểu Cường.

"Anh có dự định gì cho mình chưa..." Hoắc Khiêm lên tiếng

"Tôi cũng không biết ...tôi đã lớn tuổi, lại không có bằng cấp, sẽ rất khó mà kiếm được việc làm" Tiểu Cường tỏ ra chán chường về cuộc sống hiện tại, và cũng mệt mỏi về tương lai phía trước.

"Nếu anh không tìm được việc thì hãy đến Hoắc thị, tôi sẽ bảo người sắp xếp công việc cho anh" Hoắc Khiêm lên tiếng, hắn làm vậy xem như là chút đền bù cho bà cụ đã mất.

Trên đời này tại sao lại có một người tốt bụng như vậy, Tiểu Cường bắt đầu nảy sinh ra lòng biết ơn vô hạn với Hoắc Khiêm. Không biết nói gì hơn, ngoại trừ cảm ơn liên tục.

Sau khi lo xong tang sự cho bà nội, Tiểu Cường đã đến Hoắc thị nhận việc. Hắn bị ngỡ ngàng trước sự to lớn của Hoắc thị, nếu không có "ân nhân" một tên thuộc tầng lớp thấp như hắn, mãi mãi sẽ không thể đặt chân đến những nơi cao sang thế này.

Mặc dù chỉ làm một tên bảo vệ quèn nhưng Tiểu Cường rất thỏa mãn. Lòng biết ơn và kính trọng với đại ân nhân của hắn ngày càng lớn dần mãnh liệt.

Lúc Hoắc Khiêm đến công ty thì hắn, là người đầu tiên chạy ra trước mở cửa xe, đi trước kéo công và ấn sẵn nút thang máy cho Hoắc Khiêm. Mọi người trong công ty đều cười nhạo nói hắn nịnh nọt, bợ đỡ này nọ, nhưng hắn không quan tâm, một kẻ đơn giản, không được ăn học, lại không có gì như hắn, chỉ biết dùng cách này để tỏ lòng biết ơn với Hoắc Khiêm.

Nhưng cây kim trong bọc, lâu ngày nó cũng sẽ lộ ra. Vấn đề là thời gian, sớm hay muộn.

Một người chân chất thật thà như Tiểu Cường khi quý mến ai thì hết lòng thể hiện ra, nhưng khi đã căm thù ai thì cũng hết mình bộc phát. Đặc biệt, khi sự quý mến và căm thù đó trên cùng một người, thì hắn sẽ làm ra những hành động đại đột gị, không ai đoán trước được...

Quán bar Đế Vương

"Nếu vẫn là chuyện liên quan đến dự án xây dựng lại khách sạn P&H thì không còn gì để nói thêm..."

"Dự án tái chế của các người sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hệ thống thoát nước của cả thành phố, thị trường đã không thông qua... xin lỗi, tôi còn có cuộc hẹn khác, xin phép về trước"

Hắn chưa kịp đứng dậy, thì cậu thiếu niên bên cạnh đã lên tiếng...

"Không vội! tôi có một thứ muốn cho anh xem" Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, rồi ném sấp hình lên bàn, trước mặt người kia.

"Vài ngày nữa anh đã kết hôn...coi như là quà cưới mà Hoắc thị giành tặng cho Lợi thư kí đây"

Hắn, trợ lý kiêm thư kí của thị trưởng thành phố Hán Thành. Lợi thư kí cảm thấy hắn không quen biết với Hoắc Khiêm, cũng không có ý định gửi thiệp mời tên nhóc này đến dự hôn lễ của mình. Vì người hắn lấy làm vợ là cháu gái của Tề gia. Tề gia và Hoắc gia, nói đúng hơn là Tề Dụ em vợ và tên nhóc Hoắc Khiêm này không ưa gì nhau.Nhưng hắn cũng rất muốn biết Hoắc Khiêm giờ trở gị, hắn cúi người xuống nhặt những tấm hình lên xem. Những bức ảnh thô tục, trần trụi....sắc mặt biến chuyển dự dộị, hắn tức giận cầm hết tất cả sấp hình vò nát trong tay.

Nhưng hắn biết đây chỉ là bản sao chép.

"Tại sao cậu lại có những tấm hình này...bản gốc đâu, mau đưa cho tôi" hắn hét lên, túm lấy cổ áo của Hoắc Khiêm xách lên.

"Vài ngày nữa anh sẽ trở thành rể quý của Tề gia...con đường chính trường rộng mở, nếu những tấm hình này lọt ra ngoài, tôi không biết thiên kiem của Tề gia sẽ phản ứng ra sao, còn ngài thị trưởng sẽ có thái độ thế nào... khi biết học trò mà ông ta đích thân nâng đỡ, lại đang "nâng đỡ" vợ ông ta trên giường hàng đêm" Hoắc Khiêm bình thản, hất tay của Lợi thư kí ra.

"Thằng khốn! mày thật vô sỉ" Hắn tức giận mắng chửi, gị tay đâm vào mặt Hoắc Khiêm nhưng bị Hoắc Khiêm túm được, ném hắn xuống ghế.

"Mất đi một dự án thì Hoắc thị cũng không tổn thất nhiều, nhưng mất sự nâng đỡ của thị trưởng và sự ủng hộ từ Tề gia, thì... anh chẳng khác nào một con

chó ghè lạc mất chủ, không chỗ nương tựa" Hoắc Khiêm nhếch môi cười nhạt, rồi đứng dậy cài lại cúc áo, đi thẳng ra cửa.

Sự nghiệp chính trị của hắn chỉ mới bắt đầu, nếu chuyện hắn đang đứu với vợ của "ân sư" mà lộ ra ngoài, sự nghiệp của hắn sẽ tiêu tan. Lợi thư kí hoảng hốt đuổi theo sau Hoắc Khiêm.

"Hoắc thiếu gia! cậu người lớn rộng lượng...xem như bỏ thí cho con chó ghè này cũng được, cậu đừng để ai biết chuyện này, tôi sẽ thuyết phục thị trưởng...ông ta nhất định sẽ thông qua dự án lần này của cậu"

Đây chính là bản chất ti tiện của kẻ tham lam, vì quyền lực mà tôn nghiêm sĩ diện của bản thân cũng có thể bán đứng, Hoắc Khiêm cảm thấy thật bản thủ khi đứng chung một chỗ với kẻ này.

"Được! nếu anh có thể thuyết phục được lão ta, thì chuyện của anh và thị trưởng phu nhân sẽ mãi là bí mật"

"Cảm ơn cậu...cảm ơn cậu.."

Rắc rối xem như đã giải quyết xong, lúc Hoắc Khiêm ra khỏi quán bar thì trời đã tối.

Lúc này Hoắc Khiêm lại nhìn thấy Lưu trợ lý đang lăm bằm, đi qua lại trước xe của hắn. Có chút khó hiểu, không phải hắn đã cho phép cậu ta về nhà, tại sao lại còn ở đây.

"Tại sao cậu còn chưa về " hắn nói.

"Thiếu gia! chỉ có cậu mới có khả năng giúp được tôi...cậu lợi hại như vậy, không có gì có thể làm khó được cậu" Hắn đã suy nghĩ nát cả óc cũng không biết phải làm sao, nên đành cầu cứu Hoắc Khiêm theo thói quen.

"Nếu muốn tôi giúp cậu... thủ tiêu thư kí Trần, thì tôi không có khả năng"

"Thiếu gia! cậu đang đùa với tôi sao...là chuyện của tam phu nhân, thái độ của bà ta đối xử với tôi gần đây rất nồng nhiệt, xem tôi giống như con rể của mình, ngày hôm qua trong bệnh viện, bà ta còn khoe tôi là con rể với tất cả các y tá trong bệnh viện" Lưu trợ lý khổ sở tâm sự thì Hoắc Khiêm lại vô tư châm chọc hắn."Không phải càng tốt sao, cậu sẽ trở thành em rể của tôi"

"Thiếu gia! tôi đang rầu thúị ruột, cậu còn tâm trạng đùa được...cậu biết rõ bạn gái tôi làm y tá trong bệnh viện, nếu chuyện này để cô ấy biết, là tôi mất vợ luôn đó"

"Thiếu gia, kế hoạch của cậu chừng nào mới kết thúc, tôi còn phải đóng kịch tới khi nào nữa...cậu phải nghĩ giúp tôi...thiếu gia...thiếu gia"

Lưu trợ lý cứ lải nhải theo sau lưng của Hoắc Khiêm, một tiếng cũng gọi "thiếu gia" hai tiếng cũng là "thiếu gia ơi", làm cho hắn nhứt cả đầu. Hoắc Khiêm xoay người lại, nhét một tấm thẻ vào tay của Lưu trợ lý.

"Thiếu gia! cậu đưa thẻ cho tôi làm gì" Hắn ngơ ngác nhìn Hoắc Khiêm.

"Không phải ngày mai mẹ của Dục Uyển, bảo cậu đến bệnh viện đón Dục Uyển xuất viện và đưa nó về nhà sao" Hắn nói

"Đúng vậy! tam phu nhân còn bảo tôi phải ở lại ăn cơm, hình như bà ta đang lên kế hoạch quảng bá con rể cho tất cả mọi người trong Hoắc gia...nếu thật sự là vậy, thì chuyện này sẽ khó cứu vãn..thiếu gia..tôi phải làm sao.." Nghĩ đến chuyện này thì Lưu trợ lý lại sợ hãi, kêu gào.

"Cậu đến tiệm nữ trang, mua một chiếc nhẫn kim cương cầu hôn Dục Uyển.."

"Thiếu gia! sao cậu cứ đùa mãi...tôi đang nghĩ mọi cách để thoát ra, cậu lại bắt tôi chui đầu vào, cậu bảo tôi đi cầu hôn Dục Uyển tiểu thư...nếu như cô ta đồng ý, không phải tôi chết chắc sao"

"Nó sẽ không đồng ý" Hoắc Khiêm mạnh miệng mà khẳng định với kẻ nhát cầy trước mặt hắn.

"Nếu Dục Uyển thật có tình cảm với cậu thì một tháng vừa qua nó đã ăn sạch cậu, không còn khả năng đứng đây mà lải nhải... yên tâm đi, nó sẽ không đồng ý"

"Làm sao cậu biết cô ấy không đồng ý, cậu đâu phải là Dục Uyển tiểu thư...cậu lấy cái gì để đảm bảo hạnh phúc cả đời cho tôi, mà bảo tôi đi cầu hôn cô ta..tôi không đi" Lưu trợ lý kêu gào Hoắc Khiêm cho hắn một cái bảo đảm.

"Được rồi! nếu Dục Uyển đồng ý thật, tôi sẽ thay cậu làm chú rể, được chưa" Hắn nói.

"Cái này là cậu nói đó nha...đến lúc đó cậu đừng có quên"

Đã nhận được giấy bảo đảm của Hoắc Khiêm, Lưu trợ lý đã đầy đủ năng lượng và tràn ngập tự tin, mà đi cầu hôn Dục Uyển.

"Tôi không đồng ý..."

Lưu trợ lý thật sự đã làm theo lời mách nước của Hoắc Khiêm, sau khi đón Dục Uyển về Hoắc gia, vào thời điểm tất cả mọi người đều có mặt. Hắn đã quỳ xuống dưới chân của cô, ngỏ lời cầu hôn. Và đó chính là đáp án mà hắn nhận được.

"Tôi không có tình cảm với anh, nên không thể nhận lời cầu hôn của anh được.."

Trong lòng tung bùng hốt hởi, nhưng ngoài mặt lại bị thương thống khổ. Diễn xuất thần như vậy, chính là để cho Tiêu Tường nhìn thấy. Hắn đã cố gắng hết mình, chỉ là con gái bà không chịu tiếp nhận hắn. "Anh đứng lên đi.." Dục Uyển bước đến kéo Lưu trợ lý, nhưng hắn cương quyết không đứng dậy.

"Không! Tôi vẫn chưa nói hết điều mình muốn nói..." Hắn cương quyết đẩy Dục Uyển ra, Hoắc Khiêm đã dạy hắn, muốn thành công thì mặt phải dày, càng làm cho Dục Uyển khó xử thì tỉ lệ thành công sẽ càng cao, và hắn đang phấn đấu vì điều đó.

"Được rồi! anh muốn nói gì thì nói đi.." Dục Uyển bó toàn thân với tên Lưu trợ lý này.

"Dục Uyển tiểu thư! dù hiện tại cô chưa chấp nhận tôi, nhưng tôi vẫn mãi ở sau lưng chờ đợi cô, đợi tới một ngày cô quay lưng lại và nhìn thấy tôi, tiếp nhận tình cảm của tôi"

Lời nói sồn gay óc này là hắn đã phải luyện tập suốt một đêm, học theo một nam chính trong phim truyền hình, đúng là trò giỏi hơn thầy. Lưu trợ lý tự đánh giá hắn còn diễn xuất tốt hơn cả nam chính.

"Anh nói xong chưa.."

"Xong rồi"

Dục Uyển cũng đánh giá cao khả năng diễn xuất của Lưu trợ lý, chỉ là cô không thích cái thể loại ướt át này. Nên Lưu trợ lý vừa nói xong thì Dục Uyển đã đi thẳng lên lầu.

Lưu trợ lý vẫn còn quỳ ở đó, tận hưởng cảm giác chiến thắng, không phải, mà là tận hưởng cảm giác thành công, hắn đã thành công rồi. Hắn đã được Dục Uyển từ chối trước mặt bao nhiêu người, hạnh phúc nào hơn.

"Lưu Thanh! cậu mau đứng lên..." Tiêu Tường thật tâm quý mến Lưu trợ lý, từ lâu xem hắn như con rể, nhìn thấy hắn đau khổ như vậy, thì người mẹ vợ hụt như bà ta cũng rất đau lòng.

"Lưu Thanh! là Dục Uyển không biết chân trọng cậu, là con bé không có mắt nhìn người, cậu cũng đừng quá buồn"

"Phu nhân! con thật không có may mắn được làm con rể của bà..xin lỗi, con không thể ăn cơm với bà rồi.." Nói xong, hắn nước mắt đầm đìa chạy ra khỏi Hoắc gia.

Bộ dạng như một nàng dâu nhỏ chịu đầy uất ức. nước mắt lăn chảy đi trong mưa bão của Lưu trợ lý, đã làm cho tội ác của Dục Uyển thêm nhân đôi. Suốt cả buổi sáng đó Dục Uyển đã bị mẹ Tiêu tra tấn, lên án, Lưu Thanh thế này, Lưu Thanh tốt ra làm sao, Lưu Thanh có những ưu điểm nào....đại loại là như vậy.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Dục Uyển ra ngoài tản bộ một vòng cho tiêu bớt năng lượng rồi mới quay về phòng mình. Nhưng từ xa cô đã nghe thấy giọng của mẹ Tiêu và Hoắc Nghị.

"Em thật không hiểu nổi con bé...một cậu thanh niên tốt như Lưu Thanh, tại sao Dục Uyển lại không chấp nhận"

"Được rồi! dù sao con bé cũng còn nhỏ, em không cần phải nôn nóng như vậy"

Không phải chứ, tra tấn cô từ sáng, trưa, chiều, giờ đến ca tối, mẹ Tiêu cũng không tha cho cô sao. Sắp tới cửa phòng mình nhưng Dục Uyển phải quay đầu bỏ chạy.

Trùng hợp, căn phòng sát bên cạnh lại đang mở cửa, nên Dục Uyển chạy vào đó lánh nạn một lúc.

Đây là phòng của Hoắc Mạn Ni, thường là căn phòng này luôn đóng kín. Có lẽ Hoắc quản gia vừa cho người vào dọn dẹp, nhưng họ lại quên khép cửa sau khi ra. Dục Uyển bước vào trong phòng, và choáng ngợp với những phần thưởng treo đầy tường và chất đầy trên kệ. Mạn Ni không chỉ có đôi tay phẫu thuật tài ba của một bác sĩ, mà còn có những ngón tay uyển chuyển thiên bẩm của một người nghệ sĩ. Phần thưởng âm nhạc mà chị ta giành được cũng không ít hơn so với những thành tựu trong sự nghiệp y khoa của mình.

Cô thật cảm thấy hâm mộ Hoắc Mạn Ni, chị ta chính là hóa thân của sự hoàn mỹ. Dục Uyển cầm tấm hình của Mạn Ni lên xem mỉm cười. Rồi đặt xuống bàn.

Chắc có lẽ mẹ Tiêu cũng đã rời khỏi phòng cô. Dục Uyển xoay người ra cửa thì phát hiện ra Hoắc Luật cũng ở trong phòng.

Hắn đang nằm trên cái ghế sofa, bộ dạng say sưa như một đứa trẻ, không có vẻ gì là ngao mạn ngồng cuồng thường ngày.

Dục Uyển ngồi xổm xuống bên cạnh, ngắm nhìn Hoắc Luật..

"Lông mi dài thật, còn cong vuốt...có phải là đàn ông không đây" Cô giơ ngón tay ra khẽ chạm vào những cọng lông mi của hắn, có chút tự ti.

May cho cô là Hoắc Luật không bị cô làm cho thức giấc.

"Ngủ say đến vậy sao.." Dục Uyển mỉm cười, vì độ say như chết mắt cảnh giác của Hoắc Luật, chắc chắn là một tuần qua trong bệnh viện, hắn bị cô "hành" rất vất vả nên mới có bộ dáng này.

Nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai khó gần của Hoắc Luật, gần trong gang tấc. Dục Uyển nổi lên tính xấu, cười một cách giảo hoạt.

Cô chạy về phòng mình lấy một cây viết lông, rồi quay lại và bắt đầu thi triển tài năng hội họa trên chính gương mặt của Hoắc Luật.

Mắt cú, mũi heo, ria mè, mồm chó, đại loại những thứ cô đã vẽ ra, dựa trên nền mắt, mũi, miệng của Hoắc Luật. Dục Uyển cảm nhận năng khiếu hội họa của cô cũng không phải tồi bình thường, có thể biến Hoắc Luật thành bộ dạng không ra hình người, có cảm giác thành tựu rực rỡ.

Khoảnh khắc đẹp dễ này, cần phải được lưu giữ. Dục Uyển lấy điện thoại ra, chụp một tấm hình làm lưu niệm.

"Tách..!!!"

Lúc cô hạ điện thoại xuống, cũng là lúc Hoắc Luật mở mắt ra.

"Mày vừa làm gì.."

"Tôi..tôi.." Nhìn thấy khuôn mặt biến dạng của Hoắc Luật lúc này, cô không thể nào bình tĩnh mà trả lời, ngoại trừ ôm bụng cười.

"Mày đang cười cái gì.."

Hành động khó hiểu của Dục Uyển, làm cho Hoắc Luật thêm nghi ngờ cô đang làm chuyện mờ ám, mà còn liên quan đến hắn. Trước giờ, mũi của Hoắc Luật rất nhạy, hắn có thể ngửi được mùi mực đầu đỏ trong phòng.

Nhìn thấy Hoắc Luật đang để ý đến "hung khí" trong tay mình, Dục Uyển lập tức giấu cây bút lông ra phía sau.

"Mày đang giấu cái gì ở sau lưng" Hắn từng bước đi đến, khí thế áp đảo, cô lùi ra phía sau.

"Không có...tôi không giấu gì hết, tôi về phòng đây.." Dục Uyển lập tức quay đầu bỏ chạy, cửa đang rộng mở đón chờ, cô phải thật nhanh chân. Bỏ chạy chính là chứng tỏ mình đã làm chuyện xấu, có tật giật mình. Hoắc Luật lập tức đuổi theo, chân dài cũng có lợi thế. Hắn đã "tóm" được Dục Uyển ngay tại cửa.

"Theo tao vào đây" Hoắc Luật kẹp Dục Uyển vào bên hông, rồi xách vào trong toilet.

"Hoắc Luật! buông tôi ra..anh làm gì hả, buông tôi ra.." Cô không an phận, vùng vẫy đánh loạn xạ trên người hắn.

"Mày là một tiếng nữa, tao bóp chết mày.."

Dục Uyển bây giờ mới chịu yên phận, đời cô coi như đã xong.

Hoắc Luật đá cửa toilet ra, lôi Dục Uyển vào trong. Bên trong có một tấm gương rất lớn, vừa bước vào là đã nhìn thấy ngay.

Khuôn mặt của Hoắc Luật đen xì lại, hai mắt giận dữ, đầu muốn bốc khói, khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn bị biến dạng thế nào, không phân biệt được đâu là mắt mũi miệng, gom hết lại chỉ có một đống mực trên mặt.

"Là mày làm sao.." Hoắc Luật nhìn cô, rồi nhếch miệng cười. Đừng nghĩ cười là bạn mà là kiếp nạn đến gần.

"Tôi...tôi xin lỗi.." Dục Uyển bắt đầu run rẩy, Hoắc Luật hình như rất là tức giận.

"Có phải gần đây tao quá dễ giải với mày, nên mày nghĩ có thể đùa giỡn với tao" Hắn giận dữ, lật người đè cô xuống bồn rửa mặt.

"Á..a..!!!"

Trong suốt một tuần ở bệnh viện. Hắn luôn bên cô 24h, canh cho cô đi toilet, còn giúp cô mua băng vệ sinh, lúc nửa đêm cô bị hành kinh, đau bụng không ngủ được, hắn còn nằm bên cạnh hát cho cô nghe. Bọn họ đã quá "thân thiết" nên cô đã quên mất cần phải giữ khoảng cách an toàn với hắn.

"Luật! anh đừng tức giận..tôi xin lỗi, thật ra cái này...rất dễ làm sạch, tôi sẽ lau sạch cho anh.." Dục Uyển cuống cuống lấy tay chà chà lên mặt của Hoắc Luật.

"Tốt nhất là lau sạch cho tao, nếu không.."

"Sạch! nhất định sẽ sạch mà"

Nhưng 5 phút sau Dục Uyển đã hối hận.

Tại sao lúc này cô không bớt đi sự nhiệt tình một chút, thì bây giờ đã không khổ sở như vậy.

Hu.u...u...!!! hình như là chùi không có ra, chất lượng mực sao lại tốt như vậy chứ. Dục Uyển đang mãi lo lắng, nên không nhận ra sự biến hóa trên gương mặt của Hoắc Luật lúc này.

Dáng vẻ của Dục Uyển bây giờ, lại là sự câu dẫn chết người giành cho Hoắc Luật, những chiếc răng trắng ngọc đang cắn nhẹ lên cánh môi, đôi mắt ướt át như sắp khóc, khiến cho đàn ông nhìn thấy mà đau lòng thương xót. Thật sự, nếu không lau sạch được vết mực trên mặt Hoắc Luật, Dục Uyển nhất định sẽ khóc thật.

"Mày không cần phải lau nữa" Hấn lên tiếng, chụp lấy hai tay của cô, ép xuống bồn rửa mặt

"Thật không." Dục Uyển mừng rỡ cười thật tươi, nụ cười của cô lại càng quyến rũ trong mắt hấn.

Thật ra Hoắc Luật cũng không có lạnh lùng khó gần như cô nghĩ. Bằng chứng là hấn đang bông cô ra nhà vệ sinh, một người có tính trách nhiệm cao. Lúc này hấn khiêng cô vào, thì giờ lại bông cô ra. Lúc Dục Uyển nghĩ Hoắc Luật sẽ thả cô xuống, thì hấn lại ném cô lên giường.

Thân thể cao lớn của Hoắc Luật nhanh chóng phủ lấy người Dục Uyển, hấn đè cô xuống giường. Ngực phập phồng nhấp nhô vì sức nặng của hấn, còn vì Dục Uyển đang căng thẳng nghĩ ngờ hấn muốn làm gì mình.

"Anh định làm gì." Dục Uyển cố tỏ ra chán tỉnh nhìn hấn

"Gần đây tao phát hiện mày rất thông minh... nhưng tại sao, lúc nào mày cũng hỏi những câu ngu xuẩn như vậy"

Hoắc Luật nhếch miệng cười, một tay đặt lên vùng ngực của Dục Uyển, cách lớp áo ngủ, hấn nắm trọn một bên vú xoa nắn.

"Mày nghĩ tao muốn làm gì mày" Hấn cúi người xuống hôn lên Dục Uyển.

"Ừm..m...!!!"

"Hoắc Luật, buông tôi ra..buông tôi ra..."

Cũng giống như bao lần trước, Dục Uyển vùng vẫy, cô đẩy hấn ra, nhưng Hoắc Luật vẫn cương hấn chiếm đoạt. Hai người giằng co qua lại. Kết quả cuối cùng...

Dục Uyển ưng thuận phối hợp với Hoắc Luật.

Hai tay của Dục Uyển từ từ vòng ra sau lưng, ôm chặt lấy cổ của Hoắc Luật. Môi hấn mút nhẹ lấy môi cô, Dục Uyển cũng thuận tình đáp trả, hé miệng ra cho đầu lưỡi của hấn tiến vào, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau.

"Ừm.m...!!!"

Từng chiếc cúc áo ngủ được hấn cởi ra, Dục Uyển nâng người lên, Hoắc Luật luồn tay ra phía sau lưng, cởi ra cúc áo lót, rồi ném xuống đất.

Hấn đặt cô nằm xuống giường, nghĩ tưởng sẽ nhìn thấy cặp ngực xinh đẹp mềm mại của Dục Uyển, thì cô lại lấy tay che mắt.

Đây được xem là lần đầu tiên Dục Uyển chấp nhận Hoắc Luật mà không kháng cự, nên có chút xấu hổ, cô lấy tay che lại cặp ngực xinh đẹp của mình.

"Lấy tay ra, tao muốn xem."

Dục Uyển từ từ lấy tay ra rồi đặt xuống giường, hai cặp vú căng tròn trắng nõn, nhũ hoa hồng thuần, đây chính là vẻ đẹp mà hấn muốn nhìn thấy. Hoắc Luật đặt hai tay lên vú của Dục Uyển nhào nặn, xoay tròn, giầy vò đến thần chí cô điên đảo.

"Ừm.m..Ừm.m!!!"

Hấn cúi người xuống, đưa miệng mút lấy nhũ hoa đã săn cứng của Dục Uyển, nhẹ nhàng ngậm chặt, đầu lưỡi bên trong đang liên tục trêu chọc. Sự lạnh lẽo của bên vú còn lại, được đôi tay của Hoắc Luật sưởi ấm, hấn vân ve vuốt ve, sau đó hấn di chuyển đôi tay xuống hạ thân bên dưới, nâng mông cô lên và kéo chiếc quần ngủ xuống.

Bàn tay ấm áp đó không vội mà tiến sâu vào, cách lớp quần lót hấn đặt lên nơi mềm mại mà vuốt ve lên xuống, chà xát nơi khe nhỏ của Dục Uyển. Không quá nhiều động tác nhưng bên dưới cô đã bắt đầu rỉ nước. Thân thể đang khoái cảm cùng cực, hương thơm ngào ngạt lại tỏa ra.

Chính là cái mùi hương này, cái hương thơm thuần khiết, nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta điên đảo. Hoắc Luật hít một hơi sâu, theo hương thơm mê hoặc, đôi môi của hấn từ từ di chuyển xuống bụng, eo, và hai bên đùi của Dục Uyển.

Hắn tách hai đùi của Dục Uyển sang hai bên, trong tư thế xấu hổ nhất, nơi tư mật hiện rõ trước mắt hắn, hai cánh hoa vì chủ nhân đang xấu hổ mà khẩn trương co rút, mật hoa lại chảy ra nhiều hơn. Đầu lưỡi ẩm áp ra sức mát liếm làm huyết hoa càng ẩm ướt.

"Úm...m...!!!"

"Luật...tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...Luật..."

Dục Uyển nức nở kêu tên hắn, bởi vì khoái cảm sung sướng xen lẫn thống khổ mà Hoắc Luật mang đến quá mạnh mẽ, cô không thể nào kiềm nén được ham muốn của bản thân, cả người cô ưỡn căng như một cây tên.

Hắn đặt cô xuống, kéo khóa quần áo ra. Đem dục vọng của mình kẻ sát vào khe huyết phần hồng, mạnh mẽ đẩy mạnh vào. Rồi..

"Ah..Ah...!!!"

Theo từng động tác cuồng dã mãnh liệt của Hoắc Luật, những tiếng rên rỉ mê hồn của Dục Uyển không thể kìm nén được, mà phát ra càng nhiều.

"Ah..Ah...!!!"

"Ah..Ah...!!!"

Sau một đêm kịch liệt vận động, Dục Uyển không còn đủ sức bước xuống giường. Suốt cả buổi tối, không biết hắn đã tàn phá bao nhiêu lần trên người cô. Dục Uyển lê lêch vào nhà vệ sinh.

Vừa xoay người, nhìn mình trong gương, Dục Uyển muốn té xỉu...

Mất cú, ria mèo, mũi heo, mồm chó...giống hệt với những gì cô đã vẽ trên mặt của Hoắc Luật tối qua, giờ đang xuất hiện trên mặt cô.

Không cần suy nghĩ cô cũng biết kiệt tác nghệ thuật này, là do kẻ đang đứng ngoài cửa làm. Cô quay sang nhìn hắn.

"Có phải rất đẹp không." Hoắc Luật nửa thân trần trụi đang dựa cửa, hắn mỉm cười nhìn cô.

"Anh...anh.." Dục Uyển tức giận mà không thể bộc phát, cái này là tự làm tự chịu không trách được ai, cô vẽ trên mặt hắn, hắn trả hết trên mặt cô những gì cô đã vẽ, cũng là bình thường.

Dục Uyển không còn tâm trạng để tắm rửa gì cả, cô quay về phòng mình. Vừa đi lướt qua người Hoắc Luật, lại bị hắn kéo giật ngược lại.

"Không phải mày muốn tắm sao, chúng ta cùng tắm"

"Ai muốn tắm cùng với anh chứ, buông ra.."

Kháng cự vô ích, cô vẫn bị Hoắc Luật ném vào trong bồn tắm. Năm giây sau, thì cô bị hắn lột sạch sẽ từ trên xuống dưới. Không chỉ đơn giản tắm, mà Dục Uyển còn bị Hoắc Luật ăn nuốt sạch sẽ, cả xương cũng không nhả ra.

Gần đây, có thể do cô giao lưu với Hoắc Luật nhiều quá, nên mũi cũng rất nhạy cảm, có thể ngửi được mùi của nguy hiểm. Cô lùi ra sát mép tường, lớn tiếng cảnh báo Hoắc Luật, khi nhìn thấy hắn gian tà, tiến lại gần mình.

"Tôi nói trước, anh không được cởi quần ra.."

"Tại sao.." Miệng thì hỏi Dục Uyển tại sao, trong khi thì tay đã mở khuy quần ra.

"Tôi nói rồi...anh không được cởi quần ra..."

"Nhưng tao đã cởi rồi"

Kẻ mặt dày không biết xấu hổ, trần truồng bước đến trước mặt Dục Uyển, còn mang theo cả vũ khí. Dục Uyển bỏ chạy thì hắn lại đuổi theo và rồi...

"Ah..ah...!!!"

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vợ à!, chồng cũng khát nước

Sau một tháng phẫu thuật thành công, mẹ của Dịch Nam đã có thể xuất viện. Tuy nhiên, bác sĩ căn dặn nếu muốn hoàn toàn bình phục thì cần phải đến nơi có bầu không khí trong lành, gần gũi với thiên nhiên để tịnh dưỡng.

Cho nên Dịch Nam quyết định sẽ đưa mẹ hắn về quê. Trước giờ hắn đều muốn rời khỏi Hoắc gia, từng nghĩ sau khi giành được đủ tiền sẽ cùng mẹ về quê sinh sống. Nhưng ngay lúc này hắn lại không muốn đi, chính là vì người con gái này đây.

"Tiểu thư.. tạm biệt"

"Dịch Nam! tạm biệt"

Nhìn Dịch Nam bước lên taxi. Trong lòng Dục Uyển cảm thấy thật trống trải và buồn bã. Sau này, sẽ không còn ai để cho cô chọc ghẹo, không còn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng của hắn, cuộc sống của cô đã thiếu đi một thú vui.

"Dịch Nam! anh phải thật bảo trọng.." Dục Uyển hét lên, dù nói sẽ không khóc, nhưng hai mắt cứ ươn ướt.

Lúc Dục Uyển xoay người đi vào trong nhà, thì Dịch Nam lại đặt hành lý xuống.

Hắn quay đầu chạy về phía của Dục Uyển, nắm lấy tay của cô kéo vào lòng ôm chặt. Chiều cao giữa hai người rất tương xứng, Dịch Nam chỉ cần cúi đầu xuống, thì môi của hắn đã chạm lên trán của Dục Uyển. Đây là điều hắn đã muốn làm từ rất lâu, cuối cùng hắn đã làm được.

"Tiểu thư! tôi thích em... tôi nhất định sẽ quay lại tìm em" Chính là có thể thổ lộ với Dục Uyển, bây giờ thì hắn có thể đi được rồi.

Nụ hôn và cả lời tỏ tình của Dịch Nam, đã ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng và cảm xúc của hai kẻ đứng yên này giờ. Hoắc Phi thì khẩn trương như muốn nhảy dựng trên ngọn cây. Còn Hoắc Luật thì tâm chau lại tỏ ra rất khó chịu.

Dục Uyển vẫn còn đờ người. Có phải cô vừa được trai tỏ tình, còn hôn lên trán. Nhưng sao lại không có cảm giác phấn khích hay chút đỏ mặt xấu hổ gì cả, có phải da mặt cô lại dày hơn rồi không... chuyện này thật sự là đáng lo...

Dục Uyển còn đang suy nghĩ vẫn vơ thì có một cú đẩy vai bất ngờ từ phía sau, mặt mày choáng váng, hai chân loạng choạng, rồi té nhào xuống vũng sình trước mặt.

Hu...u.u...!!! Cái váy trắng tinh khiết của cô, cái này do mẹ Tiêu mua cho, cũng mới mặc có lần đầu. Tất cả là tại hắn đã làm bẩn cái áo, tên khốn đáng ghét...

Hoắc Phi cảm thấy hơi có lỗi với Dục Uyển vì cái hất vai quá tay khi này, hắn chỉ là không thích nhìn thấy bộ dạng đấm đúi của Dục Uyển nhìn Dịch Nam, không nghĩ sẽ đẩy ngã cô té xuống đất.

"Mày...có.." Hắn muốn quan tâm Dục Uyển hỏi xem cô có bị thương không, nhưng vừa mở miệng ra chưa nói được câu gì. Thì Dục Uyển vừa đứng dậy, đã quát tháo như tát nước vào mặt hắn.

"Hoắc Phi! anh bị ầm đầu hả.."

Máu nóng anh hùng trời dậy. Hoắc Phi cũng không chịu thua, cũng vô lý hét vào mặt Dục Uyển.

"Mày không biết xấu hổ sao...không biết liêm sỉ, để đàn ông tùy tiện hôn mày giữa đường giữa xá, tự trọng của mày để ở đâu hả.."Hắn làm sai, ma còn dám lớn tiếng.

"Tự trọng của tôi để hết ở chỗ anh em các người..tôi thích để cho đàn ông hôn thì đã sao, liên quan gì đến anh...tránh ra.." Dục Uyển đẩy mạnh Hoắc Phi ra, trước khi đi, còn lườm Hoắc Luật.

Cái váy mới của cô bị hắn làm bẩn, cô còn chưa xử hắn. Hắn lại còn nạt nộ cô, nói cô không biết tự trọng. Nửa tháng trước, hắn nói thích cô chắc chắn là giả, còn muốn sống hòa bình với cô sao... cũng là giả luôn.

Hôm nay viện trưởng đi dự hôn lễ cháu bạn thân, nên nhờ cô trông coi bọn trẻ ở cô nhi viện. Bây giờ đã muộn mất mười phút, nếu không phải tên Hoắc Phi đó gây rối, thì cô cũng không trễ giờ.

Dục Uyển sau khi thay quần áo xong, đã vội vã chạy xuống lầu. Lúc cô ra tới cổng lớn thì nhìn thấy xe của Hoắc Luật đang đậu ở bên ngoài, hắn đang ngồi trong xe không biết là chờ ai. Chắc chắn không phải là cô, cô làm sao có cái vinh dự đó.

Dục Uyển phớt lờ bỏ đi thì xe của Hoắc Luật lại chạy phía sau, hắn đánh một vòng lớn đã dừng lại trước mặt cô và cửa xe lại tự mở ra. Nhìn ngó xung quanh, hình như chỗ này không có ai khác ngoài cô.

Chẳng lẽ, người mà Hoắc Luật đang chờ là cô. Dục Uyển phải mất hơn 5 giây để chuẩn bị tâm lý sẽ bị Hoắc Luật đá xuống xe, sau khi đại dột bước lên. Nhưng rất may mắn chuyện đó đã không xảy ra, sau khi cô bước lên xe thì Hoắc Luật đã cho xe chạy.

Bin ở trường nghe được từ miệng của bạn nó, khu vui chơi BL sẽ miễn phí vé vào cổng và chỉ phí vui chơi cho các bé dưới 10 tuổi, bắt đầu từ ngày 8-10 tây, kỉ niệm 20 năm thành lập. Hôm nay đã là 10 tây, qua hết ngày hôm nay thì ưu đãi đó sẽ không còn nữa.

Bin trở về, đã kích động tất cả bọn trẻ trong cô nhi viện, đòi cô phải dẫn bọn chúng đến khu vui chơi BL. Dục Uyển phải thừa nhận, Bin rất có tư chất của một kẻ cầm đầu nổi loạn, nó đã khiến cho 51 đứa còn lại cũng loạn giống như nó. Một nháo, hai khóc, ba không chịu ăn cơm

Dục Uyển đầu không lại chúng, nên giờ tay đầu hàng. Nhờ sự trợ giúp của chiếc xe to bụi của anh chàng mặt lạnh phía sau lưng cô, đã có thể nhồi nhét 52 tiểu quỷ lên xe.

Và bây giờ cô cùng bọn nhỏ, đang đứng trước cổng.

Khu vui chơi giải trí BL.

Do hôm nay là ngày cuối cùng của đợt ưu đãi, nên không chỉ có một mình cô đi hốt hụi chót. Mà tất cả người trong thành phố gần như kéo hết về đây. Người đông như kiến, từ ngoài cổng cho tới bên trong khu vui chơi rải rác khắp nơi. Đây chính là môi trường rất tốt để ta lạc mất nhau.

Để đảm bảo cho việc đi đủ người về đủ số, cô đã đưa ra những quy tắc rất nghiêm ngặt cho bọn nhỏ.

"Quét...!!! quét...!!!" Dục Uyển cầm còi lên thổi một hơi dài, rồi cầm cái loa hét lên.

"Bốn hàng ngang tập hợp...."

52 đứa trẻ lo ngại con như dòi, chạy lòng vòng một hồi lâu, mới vào được hàng ngũ. Cũng tội nghiệp cho chúng dù đã tập luyện rất nhiều lần ở nhà, nhưng vẫn còn lẩn lộn giữa hàng ngang và hàng dọc. Dục Uyển chỉ biết ôm đầu kêu trời, cô đã bắt đầu hối hận. Không biết có nên hốt hết chúng, quăng lên xe, rồi đem trở về cô nhi viện không. "Bảo cáo chị Uyển! bốn hàng ngang đã tập hợp xong" Kẻ cầm đầu nổi loạn đã tới, sau khi đồ mỗ hôi hột, gom từng đứa nhóc cho vào hàng ngang, Bin đã chạy đến trước mặt của Dục Uyển.

Dục Uyển thở dài, chỉ có thể cầu chúc cô may mắn..

"Bây giờ chúng ta bắt đầu điểm danh nha...các em phải nhớ thật kĩ số của mình, biết không..."

"Dạ biết!!" Bọn nhóc đồng thanh hô to, rất có khí thế, cô cũng chỉ mong trí nhớ của chúng cũng tốt như vậy.

"Một...Hai...!Ba...!!!"

"Mười...hai mươi...ba mươi...!!!"

"Năm mươi hai!!"

Tất cả mấy đứa trẻ đều quay sang nhìn Dục Uyển, vì giọng nói cuối cùng "năm mươi hai" đó là của cô. Nhưng đừng hiểu nhầm Dục Uyển đang gây rối. Thật ra, cô chỉ điểm danh hộ cô bạn nhỏ trên tay mình, vì bé còn quá nhỏ để biết cái gì là "năm mươi hai".

Dục Uyển mỉm cười hài lòng, ít nhất là lúc đến không có thiếu đứa nào, năm mươi hai đứa thì có năm mươi hai số. Cô chỉ mong lúc về cũng không thiếu mất số nào giống như lúc này.

"Bây giờ thì các em trả lời cho chị Uyển nghe...ba điều mà chị đã dạy các em lúc ở nhà"

"Điều thứ nhất là gì nè.." Cô hỏi

"Phải nhớ kĩ số của mình và bạn ở sau lưng là ai ạ.." Bọn trẻ đồng điệu trả lời, giống như đang trả bài, rất có văn có điệu.

"Giỏi lắm! vậy còn điều thứ hai là gì nào.." Dục Uyển hỏi

"Không được rời khỏi hàng, không được đi riêng rẽ" Cái điều này thì chúng nói rất là mạnh mẽ, hi vọng chúng sẽ làm được

"Rất giỏi! vậy còn điều thứ ba, các em có nhớ không.."

"Dạ! Chị Uyển là nhất...khi nghe chị Uyển thổi còi, thì phải tập trung lại đây"

"Bốp...bốp...bốp...!!!" Tán thưởng cho sự thuộc bài của chúng, Dục Uyển đã tặng cho chúng những tràng pháo tay rất to.

Nhưng Dục Uyển vẫn chưa kịp nói gì hết thì đám nhóc đã chạy tán loạn, cô nhanh tay giữ lại được một đứa.

"Bin! em nhớ kĩ những gì chị đã dặn chưa.."

"Em biết rồi, chị yên tâm đi... có em ở đây, em sẽ lo hết cho tụi nó" Bin ra dáng anh đại, vỗ ngực bảo đảm.

"Em là giỏi nhất..em mà để lạc mất một đứa nào, chỉ sẽ tính sổ với em"

"Biết rồi mà...tại sao chị cứ lải nhải mãi, nếu mà chị còn giữ em lại nữa....là tụi nó sẽ lạc mất thật đó"

Thằng nhóc đáng ghét, nghe nó dọa xong là Dục Uyển lập tức buông tay ra. Bin giống như Tôn Ngộ Không bị nhốt dưới núi Ngũ Hành Sơn, vừa được thả ra là một cú nhào lộn đã bay xa cả 1800 dặm, cô đã không còn thấy bóng dáng nó đâu.

"Bây giờ chỉ còn lại chị và em ...nhóc con, em muốn đi đâu " Dục uyển mỉm cười với bé gái mà cô đang ẵm trên tay. Nhưng nó hình như không đếm xỉa đến lời của cô nói."Luật...Luật...!!! ầm..ầm.."

Bé con lại cười toe toét, miệng nói bi bô tên của kẻ đứng sau lưng cô.

Nếu bé con không lên tiếng nhắc đến tên "Luật" thì cô cũng quên mất sự hiện diện của hấn bên cạnh mình. Dục Uyển quay người lại nhìn Hoắc Luật.

Đúng là mĩ nam thì luôn khác thường, cho dù đứng giữa cả rừng người vẫn rất nổi bật, luôn làm cho người ta chú ý. Vẫn cái dáng vẻ lạnh lùng khó gần, ánh mắt không bao giờ biết cười. Nhưng Hoắc Luật dù không làm bất cứ động tác, mang tính lôi kéo nào, hấn chỉ việc đứng yên, đặt hai tay vào túi quần. Cũng đủ lần cho các em gái xung quanh đồ rầm rầm xuống đất.

"Wo...o...!!!! đẹp trai quá, có phải là diễn viên điện ảnh không đây.."

"Cao quá...body chuẩn như siêu mẫu, anh ấy có phải là người mẫu không.."

"Minh thấy anh ấy rất quen mặt...hình như có xuất hiện trên báo thì phải"

Hấn không ngó ngang đến thiên hạ, nhưng thiên hạ xung quanh lại vì hấn mà điều đứng. Đám con gái xung quanh đang cuồng loạn hò hét, lấy điện thoại ra lén lút chụp. Có nhiều người đã nhầm lẫn hấn với một minh tinh nào đó nên đến xin chụp hình chung, không biết Hoắc Luật đã nói gì, mà họ cúi mặt xuống đi một nước, không dám ngán đầu lên.

Lại có thêm một đám em xinh như mộng, ngực to, chân dài đã đến trước mặt của Hoắc Luật, với dáng vẻ rất tự tin, cũng đứng thôi, họ xinh đẹp đến thế mà.

"Anh ơi! bọn em có thể chụp hình chung với anh được không" Một em đại diện lên tiếng, sáu em còn lại thì ồ ồ cười duyên.

"Chúng ta quen sao.." Hấn nhếch miệng cười

Giống hệt với những gì cô đã nghĩ, Hoắc Luật đúng là mở miệng ra không chứa cho ai chút mặt mũi nào, cũng chỉ là một tấm hình thôi, có mắt mát chút nào đâu. Đám con gái đó lại cúi mặt xuống, xấu hổ mà đi.

"Oa..a...!!!! Luật...Luật.."

Bé con khóc càng lớn tiếng, nó đưa hai tay về trước mặt Hoắc Luật, muốn được hấn ẵm thay gì là Dục Uyển. Đúng là háo sắc mà, cô ẵm thì nó lại không chịu cứ phải là tên đó sao.

"Nhóc con mới tí tuổi đầu mà háo sắc, chị nói cho em biết...Luật của em sẽ không bao giờ ẵm em đâu, thấy mấy chị xinh đẹp kia không, cũng bị hấn đuổi đi...nhóc con là gì chứ" Dục Uyển nói nhiều như vậy, không biết là nó có hiểu hay là không, mà càng khóc càng dữ dội hơn.

"Oa..a...!!!!!! Luật...Luật...!!!"

"Còn khóc nữa sao, em mà khóc nữa là chị bỏ em xuống đó"

Điều Dục Uyển không ngờ đến, là lúc này Hoắc Luật lại bước đến ẵm nhóc con. Sướng rồi, được nằm gọn trong lòng của anh đẹp trai, nhóc con đã không còn khóc. Một lần nữa chứng minh "mỹ nam luôn là nhất".

Cô có nhìn nhầm không đây, Hoắc Luật vừa mỉm cười với nhóc con. Nếu nụ cười câu hồn đoạt phách này của hấn mà đem thí điểm trên người của những em gái khi nãy thì chắc chắn họ nguyện chết vì hấn.

Cô phát hiện ra một điều, Hoắc Luật lúc ở cạnh bọn trẻ thì hiền hòa dễ gần, còn đối với những người khác thì lạnh nhạt đứng đưng, giống như một tảng băng ngàn năm không tan chảy. Thái độ khác xa một trời một vực, chẳng lẽ hấn có sở thích luyến đồng."Đứng đó làm gì, không đi sao" Hoắc Luật quay lưng lại nhìn Dục Uyển đang ngẩn tò te ở phía sau.

Trí tưởng tượng của cô sao lại phong phú như vậy. Chắc chắn không có chuyện đó. Dục Uyển lắc đầu, lập tức đuổi theo sau Hoắc Luật đi vào khu vui chơi...

Đi bên cạnh của Hoắc Luật, hai người họ giống như một đôi vợ chồng trẻ, lại có thêm bé con, họ càng giống một đại gia đình hạnh phúc. Dục Uyển có thể cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh, đương nhiên đi kèm với những lời ném đá tới tấp.

"Anh chồng đồ thật đẹp trai, nhưng cô vợ thì xấu quá"

"Mặt của cô ta có phải vừa bị đánh không..tại sao lại sưng đỏ như vậy"

"Sao lại bị đánh..anh chồng đẹp trai như vậy, không thể nào là kẻ vũ phu"

"Cái đó chỉ là cái bớt đỏ thôi..em họ mình cũng có một cái, nhưng chỉ là con kiến so với con voi trên mặt của cô ta"

"Sao lại có cái bớt kì quặc như vậy, nhìn cứ như là vừa bị tát xong"

"Nếu mình mà là đàn ông, xui xẻo cưới phải một cô vợ xấu như cô ta, nhất định sẽ nhốt ở nhà...không cho ra ngoài"

"Nếu là mình thì sẽ xích lại, không để chạy loạn ra ngoài để thiên hạ nhìn thấy...rất mất mặt chồng"

Một vài lời ném đá thì cô có thể cho qua, còn bây giờ lập nguyên cả một hội đồng ném đá thì Dục Uyển không thể đứng yên được. Đặc biệt là chị em Thúy Vân Thúy Kiều vừa muốn "xích" muốn "nhốt" cô lại, bộ xem cô là cầu sao.

Lại thêm cái tên Hoắc Luật khó ưa này nữa, có phải họ đã chạm trúng dây thần kinh cười của anh rồi không, ngày thường có khi nào thấy anh cười đâu, còn bây giờ nhìn xem, cười còn không nhặt được hàm, vui đến vậy sao.

Phật Tổ cũng phải nổi giận mà, hử không ra oai mấy người tưởng là mèo bệnh sao, xem chị đây ra tay.

Dục Uyển bất ngờ chạy lên trước mặt của Hoắc Luật, cô mỉm cười nhìn hắn.

"Chồng à! vợ khát nước.."

Hoắc Luật còn đang ngờ ngác, nhìn xem xung quanh ai là chồng, ai là vợ. Thì Dục Uyển lại nhóm chân lên, kéo cổ của Hoắc Luật xuống, hôn vào môi hắn. Chính là muốn chọc cho mấy bà tám nhiều chuyện xung quanh tức chết, đặc biệt là chị em Thúy Vân Thúy Kiều cho họ ọc máu luôn.

Cô mút nhẹ nhàng hai cánh môi của Hoắc Luật, rồi nhả ra lại mút vào.

"Chồng à! môi của anh rất ngọt, hôn chồng xong..vợ không còn cảm thấy khát nữa" Cô cười híp mắt nhìn Hoắc Luật

Dáng vẻ tiểu nhân đắc thắng, Dục Uyển ngênh mặt nhìn mọi người xung quanh. Tội xấu xí đó thì đã sao, nhưng tôi có một ông chồng đẹp trai ngồi ngồi như vậy nè, các người muốn xấu xí như tôi cũng không được.

Mọi người xung quanh đều há hốc hoảng hốt, hành động vừa rồi của Dục Uyển trong mắt họ không cho là hôn, mà là một sự tàn phá đáng khinh bỉ. Nghĩ làm sao mà một bờ môi gọi cảm quyến rũ đó lại bị cưỡng hôn từ một người xấu xí như vậy. Ông trời ơi, tại sao lại để một tội ác như vậy diễn ra. Nguyệt lão ơi, có phải ông đã ngủ quên rồi không, làm ơn thắt dây, cắt đứt sợi dây tơ hồng của họ đi.Nhưng đó vẫn chưa phải là hành động đã kích nhất, suy sụp tinh thần hơn chính là đây, khi mà kẻ bị cưỡng hôn bắt đầu phản công..

"Vợ ơi! Chồng cũng khát nước" Hoắc Luật lên tiếng.

Dục Uyển đang tốt cùng vui sướng, tận hưởng cái cảm giác hưng phấn khi đã kích được đám người nhiều chuyện xung quanh, nên không nghe rõ được lời của Hoắc Luật.

"Vừa rồi anh nói gì.." Cô ngờ ngác nhìn hắn.

Hoắc Luật mỉm cười, kéo tay cô giật về phía mình. Hắn hôn xuống môi của Dục Uyển, nụ hôn lần này khác xa với nụ hôn tiểu học vừa rồi của cô, nó táo bạo, mãnh liệt và nóng bỏng hơn, mang sự thành thực của một người đàn ông hôn người phụ nữ.

Hắn mút sâu hai cánh môi của Dục Uyển, đầu lưỡi trong miệng liên tục khoáy đảo, tìm Dục Uyển đập mạnh dồn dập vì thiếu dưỡng khí. Cô thờ không nổi nữa rồi, cô suy sụp, cô muốn ngã xuống.

"Ừm..um...!!!" Cô giờ tay kháng nghị, đập loạn xạ khắp nơi để kêu gọi sự cứu cứu. Lúc này Hoắc Luật mới chịu nhả hai cánh môi của cô ra, Dục Uyển liên tục thở hổn hển, hít vào thở ra.

Hắn lại tỉnh bơ nhìn cô.

"Vợ à! môi của vợ cũng rất ngọt, hôn vợ xong khắp người chồng đều nổi lửa... họa do vợ gây ra, vợ phải chịu trách nhiệm giúp chồng dập lửa.."

Nghe Hoắc Luật xưng hô "vợ vợ, chồng chồng" Dục Uyển liên tục nuốt nước bọt. Tiêu cô rồi, cô đã chọc giận đại ma đầu, hắn muốn cùng cô dập lửa ngay tại đây sao. Dục Uyển lập tức xoay đầu bỏ chạy, Hoắc Luật liền nắm cổ kéo về..

"Đi thôi vợ yêu..mình tìm chỗ nào thích hợp, để tôi ta cùng nhau dập lửa..."

Thần linh ơi cứu con với..

Hoắc Luật một tay ôm "con" một tay nắm lấy tay "vợ", đi lướt qua biết bao nhiêu ánh mắt ngỡ ngàng khó tin của mọi người.

Được "chồng" nắm tay kéo đi, Dục Uyên có cảm giác như họ thuộc về một gia đình. Nhưng lúc này không phải là lúc cô mộng mơ, bởi vì Hoắc Luật nói muốn cùng cô dập lửa. Nhìn thấy Hoắc Luật lôi cô vào trong toilet, cả người cô đều run rẩy, chẳng lẽ hắn muốn làm chuyện đó ngay tại đây chứ.

Không..cô không muốn đâu, ở đây còn có bé con, chẳng lẽ hắn biến thái đến mức muốn cho bé con nhìn thấy chứ, không được. Dục Uyên cương quyết không nhúc nhích, chân không dịch chuyển khỏi mặt đất.

"Tại sao không đi" Hắn quay lại nhìn cô.

"Hoắc Luật! khi này là anh chỉ đùa thôi đúng không, chúng ta sẽ không.." Dục Uyên áp úp nhìn Hoắc Luật.

"Đùa sao...vừa rồi ai gọi tao là chồng, còn hôn tao trước mặt bao nhiêu người.." Hắn mỉm cười, cô run rẩy nhưng vẫn phải cười

"Đi thôi vợ yêu, em phải giúp anh dập lửa"

"Ha...a...!!! anh đại nhân đại lượng không vì chuyện nhỏ đó mà trách tội tiểu nhất, đúng không"

"Tao có đại lượng hay không một lát nữa mày sẽ biết" Hắn choàng tay Dục Uyên kéo cô đi, đến trước cửa phòng toilet."Không! tôi không muốn ở đây đâu..không.."

Dục Uyên nhắm mắt nhắm mũi, không cần biết gì hết, chỉ cần biết ôm chặt cánh cửa thì sẽ an toàn. Cô biết nếu bước vào trong, hắn sẽ chơi cô đến chết đi sống lại, cô không muốn đâu.

Vật và một lúc, Dục Uyên cảm thấy xung quanh thật im lặng, không có động tĩnh gì cả. Cô mở mắt ra nhìn thử xem, thì thấy bé con đứng ngay dưới chân mình, còn Hoắc Luật thì đang đứng trong toilet, hắn kéo khóa quần ra, rồi xả nước..

"Đồ biến thái! sao anh đi vệ sinh mà không đóng cửa lại hả"

Dục Uyên xấu hổ nhìn thấy anh bạn nhỏ của Hoắc Luật đang phun nước vèo vèo, mà xoay đầu bỏ chạy. Cô vì trí tưởng tượng phong phú của mình khi này mà càng đỏ mặt hơn. Thì ra Hoắc Luật chỉ là muốn đi vệ sinh, cô còn nghĩ hắn sẽ...

12 h trưa...

Sau khi vui chơi chán chường, bọn nhỏ đã ngoan ngoãn tập hợp lại tại điểm xuất phát. Bin rất tự tin giao đủ người cho Dục Uyên. Cô bắt đầu công tác kiểm tra quân số.

"Bốn hàng ngang tập hợp.." Lần này khá hơn lần trước, bọn nhóc nhanh chóng vào ngay hàng thẳng lối, sau khi nghe khẩu hiệu của Bin.

"Bắt đầu điểm danh.."

"Một, hai, ba, bốn, năm....mười, mười hai, mười ba, mười bốn, mười lăm, mười sáu...!!!" Hàng loạt những con số xuất hiện, theo từng giọng nói ngọng nghịu đáng yêu của bọn trẻ.

Dục uyển rất hài lòng vì bọn trẻ rất ngay hàng thẳng lối, hàng nào là ra hàng nấy. Cô đi lướt qua từng hàng một, và rồi...

Hình như có một cái gì đó sai sai, giữa số mười và số mười hai, hình như còn một số nữa thì phải. Một dự cảm chẳng mấy tốt đẹp gì, đã khiến cả khuôn mặt đang vui của Dục Uyên hiện ra sự khẩn trương.

"Ba mươi sáu, ba mươi bảy, ba mươi tám.."

"Dừng lại.." Bọn nhóc đang điểm danh tới số ba mươi tám, hàng thứ ba. Thì Dục Uyên bảo chúng dừng lại, cô xoay người lại, quay trở lại hàng thứ nhất.

"Em nào là số mười một, bước ra cho chị xem.."

Những cái đầu nhỏ nhăn đáng yêu, đang quay trái, quay phải. Tìm xem số mười một đang ở đâu, một lúc sau thì em số mười lên tiếng.

"Chị Uyên! số mười một mất tích rồi.."

Dục Uyên chỉ muốn ngắt ngay tại chỗ...

5 phút sau...

"Bo ơi! em đâu rồi...Bo ơi.."

"Hu...u...!!!! bo ơi, em đừng làm anh hại sợ mà...Bo ơi"

Để không phải tìm được đứa này lại mất đứa kia, Dục Uyển đem chúng bỏ hết lên xe, rồi cô, Hoắc Luật và Bin chạy khắp nơi để tìm Bo. Bin vừa chạy đi tìm em gái, vừa khóc, vừa tự trách. Nếu nó không ham chơi thì đã không lạc mất em gái.

"Anh ơi! anh có thấy một bé gái cao cỡ này, thắt hai bím tóc.."

"Không nhìn thấy""Chị ơi! chị có nhìn thấy một bé gái chừng 6-7 tuổi, cao cỡ này, mặc váy..."

"Tôi không nhìn thấy"

Dục Uyển cũng bắt đầu hoảng loạn vì không thể nào tìm được bé Bo, cô cũng tự trách cho sự bất cẩn của mình, nước mắt cũng vỡ òa.

"Hu...u...!!!! tất cả là tại tôi, tại tôi không trông coi con bé Bo cẩn thận, nên mới để nó bị lạc"

"Mày đừng hoảng lên...con bé sẽ không có gì, chúng ta sẽ tìm được nó..." Hoắc Luật bên cạnh trấn an Dục Uyển

"Hu...u...!!!! nếu con bé bị kẻ xấu bắt đi thì sao...nó sẽ gặp nguy hiểm đúng không" Dục Uyển lại tiếp tục tự trách mình.

"Không có chuyện đó, Bo thông minh lanh lợi như vậy sẽ không có chuyện gì.."

"Thật không, con bé sẽ không có chuyện gì"

"Tin tao...con bé sẽ không có chuyện gì" Hân ôm lấy Dục Uyển, vỗ nhẹ vào vai, giúp cô trấn tĩnh lại.

Trong lúc tất cả mọi người đang tá hỏa đi tìm Bin, thì con bé lại đang ngồi trên ngọn núi giả, làm một công việc rất là thú vị, chính là dụ dỗ khi ăn chuối.

"Khi con! lại đây...Bo cho mày ăn chuối"

"Lại đây đi! chuối này ngon lắm đó.."

Soái hâu nhìn Bo một cách dè chừng. Nó đang trầm tư suy nghĩ, là từ khi nào trong bầy đàn của nó có một con khi cái xấu xí như vậy. Chỉ có một quả chuối mà muốn dụ dỗ anh sao, đúng là nằm mơ.

Nó một "soái hâu" đẹp trai nhất trong bầy, đầu phải dạng dễ dãi. Cho nên lúc Bo đưa chuối cho soái hâu ăn, nó làm cao, không thèm ngón ngang đến.

"Ăn đi mà...Bo đã lột sẵn cho mày rồi nè, rất là thơm đó"

Nhìn thấy Bo cứ van nài mãi, quả chuối cũng rất là đẹp mắt. Thôi kệ, Soái hâu miễn cưỡng nhận chuối vậy. Anh chỉ nhận quả thôi đấy, chứ em thì anh không nhận đâu. Soái hâu nhảy đến giựt lấy quả chuối của Bo, sau khi nó ăn xong đã quất ngựa truy phong.

"Hu...u...!!!!"

Tiếng khóc của Bo nhanh chóng đã đánh động hết tất cả mọi người, những người xung quanh xa gần liền kéo đến xem.

Soái hâu quay đầu lại nhìn Bé Bo, bọn giống cái đúng là rắc rối, biết vậy thì nó đã không ăn chuối của con cái này rồi. Dù không thích nhưng soái hâu phong độ, vẫn phải quay đầu lại, thật phiền phức.

"Hu...u...!!!! anh hai ơi...chị Uyển..Bo sợ...hu...u...!!!"

Tại sao nó quay lại rồi mà con cái này còn khóc dữ hơn khi nãy nữa, thật không hiểu nổi. Đó là lý tại sao nó quyết định sống độc thân, giống đực mãi mãi không hiểu nổi giống cái đang nghĩ gì.

Bé Bo thì khóc ầm lên, nó khóc không liên quan đến soái hâu mà là nó không biết làm sao để trèo xuống, bây giờ nhìn xuống đất thấy cao ơi là cao, là nó sợ hãi khóc thét.

"Bo! em có sao không"

Dục Uyển hoảng hốt hét lên, khi vừa tìm được con bé. Không biết làm sao mà nó lại trèo lên cao được tới tận đó."Hu...u...!!!! chị Uyển, em sợ quá...hu...u...!!!" Nhìn thấy cô Bo mừng rỡ, vừa đứng dậy, nhích một bước đã trượt chân, suýt té xuống núi.

"Hu...u...!!!!"

Tìm Dục Uyển như rút ra ngoài..

"Bo đừng sợ, em cứ ngồi yên đó...Chị Uyên sẽ đưa em xuống"

Hòn núi giả này không quá cao, chỉ có 7 m thôi, nếu trượt chân mà té xuống chắc sẽ không đến nỗi chết, Dục Uyên lấy hết dũng khí mà trèo lên. Thật sự cô rất sợ độ cao.

Nhưng sau bao nhiêu lần trượt lên trượt xuống, Dục Uyên đã trèo lên tới đỉnh núi. Cô ôm chặt Bo đang khóc, rồi dỗ dành nó. Sau khi nó đã nín khóc, Dục Uyên mới công nó trên lưng, mà trèo xuống.

Mấy ngày nay mưa nhiều, nên vách núi trở nên trơn trượt, leo xuống được giữa chặng đường thì cô trượt tay mà tuột xuống vách. Tay của cô cạ vào vách núi, bị trầy xước không ít, rách hết cả da.

"Á...!!!" Tiếng hét này là phản ứng mạnh của những người ở dưới đang quan sát, chứ thật ra Dục Uyên đã kịp bám lại vách núi sau tức khắc, nên không sao.

"Nguy hiểm quá.."

"Tại sao lại trèo lên trên đó chứ"

Hoắc Luật theo đám đông mà tìm tới, nhìn thấy Dục Uyên suýt nữa rơi từ trên vách xuống, tim hắn muốn nhảy thót ra ngoài. Cái cảm giác sợ hãi này, không phải lúc nào hắn cũng có. Tim hắn cuối cùng đã trở lại bình thường khi thấy Dục Uyên đã an toàn chạm đất.

Bạch gia

Bạch Ngạn Tổ đang yên ổn nằm ngủ trên giường, thì rèm cửa phòng hắn bị người ta kéo ra. Nắng chói chang từ bên ngoài hắt vào cửa sổ, rọi thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của hắn, độ nóng rất đủ khiến cho kẻ đang ngủ say phải tỉnh dậy.

Bạch Ngạn Tổ đưa tay lên che đi ánh nắng chói mắt, là tên khốn kiếp nào dám kéo rèm cửa của hắn lên, trong khi hắn vẫn còn đang còn ngủ. Bạch Ngạn Tổ cố gắng mở to hai mắt, vượt qua chướng ngại về ánh sáng, hắn đã biết thằng khốn đó là ai.

Bạch Ngạn Tổ lại lăn đùng xuống giường, kéo chăn đắp qua khỏi đầu, ngủ tiếp...

"Tổ! dậy đi, tao có chuyện muốn nhờ mày" Hoắc Phi chạy lên giường, giật lấy cái chăn của Bạch Ngạn Tổ.

"Dậy mau đi, đừng có ngủ nữa...mau dậy đi" Kéo không dậy, Hoắc Phi không ngại mà dùng chân đá tới tấp lên người của Bạch Ngạn Tổ.

Bạch Ngạn Tổ muốn ngủ cũng không được yên, chắc chắn kiếp trước hắn mất nợ cái thằng ôn thần này rồi, nên kiếp này, mới đeo theo đòi nợ hắn.

"Thằng ôn thần! mày muốn tao làm cái gì hả" Bạch Ngạn Tổ lớn tiếng hét vào mặt của Hoắc Phi

"Mày nói với em Nhã, giúp tao rủ Dục Uyên tham gia lễ hội hóa trang ở đảo Không Tên ..."

"Sao mày không tự đi nói với Dục Uyên, mà phải nhờ Lý Nhã..." Bạch Ngạn Tổ lên tiếng

"Không được, sáng nay tao vừa mới chộc giận nó...nếu nó biết là tao, nhất định sẽ không đi""Được rồi tao sẽ nói với Nhã, mà mày định giờ trò gì nữa đây.." Bạch Ngạn Tổ ngờ vực nhìn Hoắc Phi.

"Tao muốn tỏ tình với Dục Uyên" Ngắn gọn xúc tích, không che đậy gì cả.

"Không phải lần trước mày đã tỏ tình rồi sao"

"Có thì có rồi... mà hình như Dục Uyên không hiểu thì phải, lần này tao nghiêm túc muốn thổ lộ với cô ấy...trong một bầu không khí ấm áp lãng mạn, với nến và hoa lung linh"

Bạch Ngạn Tổ hoàn toàn bất ngờ, không thể tin những lời vừa rồi được thốt ra từ miệng của Hoắc Phi, không biết ai lợi hại như vậy, có thể đầu độc, nhồi nhét những cái tư tưởng lớn lao đó vào đầu Hoắc Phi.

"OMG! Mày kiếm đâu ra những thứ sồn gai óc như vậy.."

"Trong sách...bọn họ đều nói như vậy, bọn con gái luôn thích những thứ bất ngờ và lãng mạn, chẳng lẽ sách nói sai sao.."

Còn dùng đến cả sách tâm lý nữa cơ, Bạch Ngạn Tổ bất ngờ tập hai, Hoắc Phi đúng là đã thay đổi.

"Tao thấy mà quá rắc rối, trực tiếp đến gặp cô ấy, bày chi lắm trò...đội mày chuẩn bị xong hết mọi thứ, cô ấy bị người ta cướp đi rồi"

"Chắc sẽ không xảy ra..."

Bạch Ngạn Tổ thật sự không có gì để mà nói, tại sao huynh đệ tốt của hắn lại bộ dạng ngốc tử, còn có thể nói ra những lời thiếu tự tin như vừa rồi.

"Tao chỉ đùa thôi, xấu như Dục Uyển...chỉ có thằng ngu như mày mới chú ý, yên tâm đi...cả trăm năm nữa, cũng không có ai giành Dục Uyển với mày."

"Cũng đúng.." Hoắc Phi phì cười.

"Khoan đã! vừa rồi mày nói ai ngu hả...thằng khốn này, chắc mày chán sống" Hoắc Phi lập tức nhào lên giường, quật cổ Bạch Ngạn Tổ xuống sàn.

"Thằng này! mày đánh thật sao..mày chết với tao"

Cô nhi viện

Sau khi khi lo cơm nước, tắm rửa cho bọn trẻ cả buổi chiều. Dục Uyển mới thanh thản và để ý đến vết thương trên tay mình.

Nãy giờ có quá nhiều việc để cô bận tâm, nên không còn nhớ đến vết thương trên tay mình, còn bây giờ thì cô đã cảm thấy rất nhức cả cánh tay.

Ở đây không có hộp cứu thương, cô muốn làm sạch vết thương của phải đợi khi về đến nhà. Dục Uyển nhìn lên đồng hồ thì đã gần 6h chiều, viện trưởng chắc cũng sắp về tới.

Mà tại sao, nãy giờ cô không nhìn thấy Hoắc Luật đâu. Nếu vừa rồi không có hắn giúp cô giải quyết bọn trẻ, thì một mình cô nhất định sẽ không xử lý nổi chúng.

Lúc nhìn thấy Hoắc Luật, vén tay áo, xắn ống quần lên, tắm cho bọn trẻ. Cô vẫn không thể tin đó chính là Hoắc Luật mà cô biết. Nếu sau này Hoắc Luật làm cha, cô tin hắn nhất định sẽ là một người cha rất là tốt.

Vừa nghĩ đến hắn, thì hắn đã xuất hiện trước mặt...

"Theo tao ra đây"

Cô chưa kịp mở miệng thì Hoắc Luật đã kéo đi, hắn đặt cô ngồi xuống ghế.

"Đưa tay ra" Hắn lên tiếng

Dục Uyển chậm chạp cử động đưa tay về phía Hoắc Luật. Bởi vì rất là đau. Hoắc Luật cảm cánh tay bị trầy xước của Dục Uyển lên, lấy bông băng, thuốc sát trùng mà hắn mới mua về, giúp cô xử lý vết thương.

Dục Uyển không nghĩ Hoắc Luật lại để tâm đến vết thương trên tay cô, không thấy hắn đâu, thì ra chính là đi mua thuốc cho cô. Trong lòng Dục Uyển đang vui sướng tận hưởng chút tư vị ngọt ngào mà Hoắc Luật đem đến cho cô. Mọi cô lại mỉm cười.

Hành động của Hoắc Luật vừa nhẹ nhàng, cẩn thận, lại rất tỉ mỉ. Đặc biệt là ánh mắt cực kỳ chuyên chú của hắn giành cho vết thương của cô. Hắn làm cho Dục Uyển có cảm giác, mình giống như là một báu vật đang được hắn nâng niu.

"Tại sao lại liều mạng như vậy, nếu lúc đó mày té xuống nghĩ mình sẽ bình an sao..."

Thật trái ngược hoàn toàn, lời lẽ thì lạnh nhạt nhưng hành động của hắn lại cho cô sự ấm áp, Dục Uyển cảm thấy mình đã bắt đầu quen dần với biểu cảm này của Hoắc Luật.

"Không phải bây giờ tôi vẫn bình an sao.." Dục Uyển mỉm cười với Hoắc Luật.

Không biết lời nói vừa rồi của cô lại chọc giận gì hắn, Hoắc Luật lại cố ý đổ nhiều thuốc sát trùng vào vết thương của cô, khiến cho Dục Uyển rất đau, đến nhăn mặt lại.

"Á..!!!" Cô meo máo như sắp khóc nhìn hắn.

"Sau này đừng có hành động như vậy nữa...rất nguy hiểm"

Hoắc Luật lạnh lùng nói xong, lại cảm cánh tay đang đau rất của Dục Uyển đưa lên miệng thổi nhẹ, đúng là vừa đánh vừa xoa.

Hành động này của hắn, lại làm cho Dục Uyển rất cảm động, hắn làm cho cô nhớ đến mẹ mình. Trước đây lúc cô còn nhỏ, mỗi lần bị thương mẹ cô đều thổi vào vết thương, giống như Hoắc Luật lúc này.

"Còn đau không" Hoắc Luật ngán đầu lên nhìn Dục Uyển.

Hắn có chút ngạc nhiên, Dục Uyển lại đang rung rung nước mắt, có phải hắn đã quá mạnh tay. Dục Uyển bắt ngờ chồm về trước, hai tay vòng qua cổ ôm lấy Hoắc Luật rồi khóc nức nở.

"Sao lại khóc, tao làm mày đau sao" Hấn hỏi, giọng nói cũng trở nên rất dịu dàng không còn lạnh lùng như trước.

"Không phải! là anh làm tôi nhớ đến mẹ mình...hu.u...!!! tôi rất muốn gặp lại mẹ của mình.."

"Nếu muốn gặp mẹ mày, thì tao chờ mày về...đừng khóc nữa"

Hoắc Luật làm sao hiểu được, người cô nói đến không phải là mẹ Tiêu mà là mẹ ruột của cô.

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chúng ta hãy hẹn hò

Đào Không Tên

Một hòn đảo với nét văn hóa đặc trưng khác lạ, nếu không nói là kì quái khác người, mà không có hòn đảo có tên nào so sánh được.

Vào tháng Bảy hàng năm trên đảo sẽ tổ chức một lễ hội hóa trang, rầm rộ kéo dài từ đầu tháng đến cuối tháng. Một đặc ân khác mà cư dân trên đảo có thể nhận được từ lễ hội, là bọn họ không cần phải làm bất cứ việc gì, chỉ làm một việc duy nhất là ăn chơi hưởng thụ. Cho nên, tháng Bảy còn gọi là tháng ăn chơi của đảo Không Tên.

Không khí sôi nổi nhộn nhịp của lễ hội, khi mà hàng ngàn các nhân vật từ Đông Tây kim cổ, những anh hùng siêu nhiên, những quái thú trong truyền thuyết, hay những nhân vật lừng lẫy đều tề tụ về đây, chính là điểm cuốn hút tất cả du khách khắp mọi nơi, trong số đó bao gồm cả Dục Uyển. Cho nên Hoắc Phi đã quyết định chọn đó làm địa điểm tỏ tình.

Bọn họ hiện đã có mặt trên đảo, mọi thứ hấn đã sắp xếp xong. Nhà hàng, nến đỏ, hoa và âm nhạc, một bầu không khí lãng mạn đã sẵn sàng. Bây giờ chỉ thiếu có mỗi nữ chính.

Phòng 102- Khách sạn Vô Danh.

“Cốc...!!!”

Hoắc Phi đang đứng trước cửa phòng của Dục Uyển, mới gõ có một nhịp duy nhất, âm thanh cũng chưa đủ lớn để người trong phòng có thể nghe. Thì một dàn âm thanh gầm gót khác phát ra, mười mấy cô nàng xinh đẹp đang đi tới. Hoắc Phi nhìn thấy họ giống như thấy ma, lập tức xoay mặt vô tường nhưng vẫn bị phát hiện.

“Hoắc Phi! tại sao anh lại ở đây, bọn em tìm anh này giờ...”

“Ồ bên ngoài rất náo nhiệt, ra ngoài đó chụp hình với bọn em..”

“Trong này có gì mà vui, đi thôi anh...”

Hoắc Phi ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có, đã bị mười mấy em xinh tươi lời xòng xộc ra khỏi khách sạn.

Tất cả chuyện này là tại một chữ “Được” của Bạch Ngạn Tô mà ra. Lúc đó hấn cũng có mặt. Thông tin bị rò rỉ ra ngoài, em họ Tô Lâm cương quyết đòi theo. Vì không muốn Bạch Ngạn Tô và Lý Nhã qua đêm trên đảo Không Tên, nên muốn theo phá đám.

“Anh họ! cho em đi đi...từ lúc về nước tới giờ em vẫn chưa đi đâu chơi xa, cho em đi đi mà..anh họ...anh họ”

Trước sức ép của bộ ngực vĩ đại, cứ tí sát vào vai Bạch Ngạn Tô, tên đó bị sắc dụ nên đã gật đầu.

“Được”

Chuyện đã lộ rồi, dù sao du thuyền cũng quá rộng, có thêm một người nữa cũng không chiếm bao nhiêu diện tích. Hơn nữa, mục đích của Tô Lâm đi theo là phá đám Bạch Ngạn Tô, chắc sẽ không ảnh hưởng gì đến không gian riêng tư giữa hấn và Dục Uyển. Nên Hoắc Phi miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng khi hấn bước lên du thuyền thì mới biết, Tô Lâm đã không đến một mình. Mà còn kéo theo đồng minh, hơn một nửa số học sinh của trường Dahlia đã được mời. Suốt một ngày một đêm trên du thuyền, hấn không hề có một khái niệm nào là không gian riêng tư, bởi vì đám bạn thân của Tô Lâm cứ quần lấy hấn 24/24h.

Xem ra lời tỏ tình của hấn phải đợi đến tối rồi..

Trong phòng, đằng sau cánh cửa Hoắc Phi vừa mới bỏ đi.”Um...m...!!! Luật...Luật...dừng lại đi”

Cũng có người đang rơi vào hoàn cảnh tương tự như hần, một câu nói hoàn chỉnh dễ hiểu, Dục Uyển cũng không thể nói được.

Sau khi trở về từ cô nhi viện, mối quan hệ không mấy rõ ràng giữa họ càng tiến xa theo hướng không rõ ràng hơn. Hàng đêm Hoắc Luật đều đến phòng của cô, số lần họ làm tình đã vượt xa phạm vi tính nhảm của mười đầu ngón tay, ngón chân có thể đếm được.

Rốt cuộc quan hệ giữa họ là gì cô cũng không rõ. Nhưng cô biết rõ một điều, là cô càng ngày càng thích hần và nghĩ đến hần nhiều hơn mỗi ngày.

Dục Uyển đang bị Hoắc Luật đè ép lên tường, thân thể to lớn của hần phủ kín lấy người cô. Đôi môi hồng nhuận bị cắn nát đến sưng đỏ, từng cú áo được hần nòn nóng cời ra.

Bộ ngực sữa mềm mại đã vượt ra khỏi phạm vi của một chiếc nịt ngực có thể kiểm soát, nằm gọn trong tay của Hoắc Luật. Hần nhào nặn, nắn bóp, xoay tròn chơi đùa đủ kiểu.

“Um...m!!! Luật...dừng lại đi” Dục Uyển cố gắng tách ra khỏi nụ hôn cuồng loạn của Hoắc Luật, cô thở hổn hển nhìn hần.

Thân thể xích lõa trắng hồng gợi tình đang phô bày dưới ánh sáng. Cạnh cửa sổ những tia nắng đang chiếu rọi lên người của Dục Uyển, cô nguyên sơ như một đứa bé, ngực hồng trắng nõn đang vênh cao ngạo nghễ, cả người cong lên như sợi dây cung, hai tay bám víu vào tường, những âm thanh nứt nẻ kiểu nị đang bật ra khỏi kẽ răng. Tất cả là do sự tra tấn ngọt ngào của người đàn ông trước mặt.

Hoắc Luật trượt xuống dưới, đưa lưỡi liếm mát lấy nhũ hoa ở trước ngực của Dục Uyển, khiến nó càng nở rộ xinh đẹp. Hần hé môi ra cắn nhẹ vào nhũ hoa rồi ngậm vào trong miệng như một đứa trẻ say sưa mát kẹo.

“Um...m...m...” Dục Uyển chịu thua trước khả năng của Hoắc Luật cơ thể cô lại ưỡn cao, đẩy sâu ngực vào trong miệng hần.

“Cứng rắn như vậy, không phải mày cũng đang muốn sao” Hần ngẩng đầu lên mỉm cười rất gian xảo, đưa tay ngắt nhẹ lấy nhũ hoa của Dục Uyển.

Về phương diện này, bọn họ đã tìm thấy sự đồng cảm. Hần mang đến cho cô sự sung sướng tột cùng, cô đem đến cho hần cực khoái không ai có thể thay thế được. Họ như là thuộc về nhau. Theo thói quen, tay của Hoắc Luật lần theo lối mòn mà tìm đến nơi ấm áp bên dưới quần lót của Dục Uyển.

“Luật! dừng lại đi...hôm nay không được... Um...m...!!!” Dục Uyển vừa mở miệng ra, Hoắc Luật đã cắn lấy nhũ hoa ngậm trong miệng, hần biết đó chính là điểm nhạy cảm nhất trên người cô, nếu còn tiếp tục cô nhất định sẽ mềm nhũn ra và ngoan ngoãn nằm im cho hần xoi thịt.

Dục Uyển cố gắng vượt qua sự cám dỗ, túm lấy tóc của Hoắc Luật kéo lên, thờ gáp nhìn hần.

“Tôi tới tháng rồi, nên hôm nay không được”

Hoắc Luật hất hăng ngẩng đầu lên nhìn cô, xen lẫn chút hoài nghi.

“Lúc ở bệnh viện không phải mày có rồi sao, cái đó... một tháng có thể có hai lần sao?” “Có thể, nếu kinh nguyệt của anh không đều”

“Kinh nguyệt không đều...là cái gì” Hoắc Luật chưa từng có kinh nguyệt thì làm sao hiểu được cái khái niệm rộng lớn đó, hần nhìn cô.

“Anh đi mà hỏi bác sĩ phụ khoa...”

Dục Uyển không muốn cùng Hoắc Luật bàn bạc về vấn đề sinh lý của phụ nữ, cô đẩy hần ra và tìm kiếm quần áo của mình. Nhìn khắp cả căn phòng, không biết cái áo lót đã bị Hoắc Luật ném đến nơi nào.

Thấy rồi, nhưng tại sao nó lại nằm dưới chân của hần.

“Làm ơn nhắc chân lên giùm.” Cô cúi người xuống nhặt chiếc áo lót lên và mặc vào người.

Lại phát sinh chút rắc rối nhỏ, ngày thường chỉ cần 5 giây là cô đã cài xong cúc áo, nhưng lần này lại không được, có phải bị hư rồi không. Dục Uyển định cời ra để xem vấn đề là ở đâu, thì “anh ấy” bước tới.

“Để tao giúp mày”

Không chỉ cài lại cúc áo lót, Hoắc Luật còn nhặt áo lên giúp Dục Uyển mặc vào. Hần xoay người của Dục Uyển lại, giúp cô cài lại hàng cúc áo phía trước.

Chiều cao của Dục Uyển so với nữ giới đã gọi là cao, nhưng với Hoắc Luật cô vẫn là nắm lùn thấp bé. Nếu không để tâm đến vẻ đẹp cuốn hút của hai núm thịt mềm mại trước ngực. Thứ Hoắc Luật nhìn thấy là chiếc mũi cao nhỏ nhắn, cái miệng ướt át ngọt ngào được hần nhai ngấu nghiến này giờ còn sưng đỏ, thì chỉ còn lại nửa khuôn mặt phần hồng đáng yêu là coi được.

Thật đáng tiếc, nếu không có cái bớt đỏ trên mặt, vẻ đẹp này nhất định sẽ rất hoàn mỹ.

Dù không ngán đầu lên, Dục Uyển vẫn cảm nhận được ánh mắt soi sáng của Hoắc Luật giành cho mình, góp phần vào những nguyên nhân làm cô căng thẳng.

Hơi thở của hắn, mùi hương nam tính mạnh mẽ quen thuộc, xen lẫn hương vị bạc hà dễ ngủ. Tất cả đều làm cô cảm thấy hít thở khó thông, trống ngực đập dồn dập, đặc biệt những lúc hắn nhích lại gần cô. Tim cô chỉ muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Những hành động thân mật, những tư thế táo bạo xấu hổ hơn, bọn họ đều đã làm cùng nhau, nhưng Dục Uyển không hề cảm thấy hồi hộp. Chỉ bằng việc hắn đứng cạnh bên, với những cử chỉ nhẹ nhàng đụng chạm, lại làm cho ngực cô nhốn nháo, tim đập mạnh thình thịch.

Xong cô rồi, hình như cô đã thích hắn nhiều hơn hôm qua một chút...

“Thật xấu xí....khuôn mặt của mày thật sự quá xấu...”

Hoắc Luật bất ngờ lên tiếng, hắn nắm lấy cằm của Dục Uyển nâng lên, hút mắt người nhìn nhất vẫn là cái nốt đỏ to, chiếm hết phạm vi nửa khuôn mặt.

Lời nói của Hoắc Luật như tạt một thao nước lạnh vào mặt của Dục Uyển, hãy quên đi lời thú tội vừa rồi của cô, cô chưa bao giờ nói thích hắn.

“Nếu xấu như vậy thì đừng nhìn nữa.. “

Dục Uyển hất tay của Hoắc Luật ra khỏi người mình, còn lại vài cục áo chưa cài xong, cô sẽ tự mình cài, không cần nhờ đến hắn. Cô chưa chê hắn tay chân chậm chạp, hắn dám công khai chê cô xấu, sáng nào tự mình soi gương cô đều bị đá kích nặng, hắn không cần phải đá kích cô thêm.Lúc Dục Uyển đẩy Hoắc Luật ra, hắn lại nắm tay giựt ngược về, chỉ một cánh tay hắn đã ôm trọn lấy eo cô.

“Vẫn chưa cài xong, mày muốn ra ngoài khoe cho thiên hạ biết trên người mày có bao nhiêu dấu hôn sao”

“Tôi có thể tự mình làm, không cần phiền đến anh...”

“Nhưng tao lại muốn bị làm phiền..”

Hắn xoay người Dục Uyển lại và động tay trên áo cô.

“Anh...”

Chỉ có mấy cái cúc, hắn muốn làm thì cô cho hắn làm. Dục Uyển bộ mặt bất cần không quan tâm, cô vênh mặt lên và xoay về hướng khác. Nguyên cả cái nốt đỏ trực diện hướng thẳng vào mặt hắn.

Do Dục Uyển đang ngheh mặt lên trời, nên không thể nhìn thấy Hoắc Luật đang mỉm cười.

Hắn thật sự không hiểu nổi bản thân mình. Tại sao hắn lại bị khuôn mặt không xinh đẹp này làm mất kiểm soát hết lần này đến lần khác.

Cô vừa tỉnh ranh lại ngang bướng cứng đầu, có lúc thì gan dạ nhưng đôi khi lại rất nhát gan, tính khí thất thường, còn có một khả năng đặc biệt khác, là rất biết cách làm cho hắn lúng túng và phát điên chỉ muốn bóp chết cô.

Nhưng Hoắc Luật phải chấp nhận một sự thật, là sự xuất hiện gần đây của Dục Uyển bên cạnh hắn, đã đem đến cho hắn rất nhiều cảm xúc mới lạ. Dù không biểu hiện ra mặt nhưng Hoắc Luật cảm thấy rất vui vẻ. Những biểu cảm phong phú trên mặt Dục Uyển lại mang đến cho hắn nụ cười. Giống như bộ dạng cô lúc này.

“Xong chưa, tôi còn phải chờ bao lâu nữa” Dục Uyển khó chịu lên tiếng.

“Chúng ta hãy hẹn hò...” Hoắc Luật cắt ngang lời cô đang nói.

“...” Dục Uyển kinh ngạc ngán đầu lên nhìn khuôn mặt đẹp trai sáng chói của Hoắc Luật. Chắc chắn là cô đã nghe nhầm, vừa rồi có lẽ là tiếng nói từ tivi hay radio phòng bên phát ra, làm gì có chuyện Hoắc Luật muốn hẹn hò với cô.

Dục Uyển vẫn không tin vào những lời mình nghe được, cho đến khi Hoắc Luật mở miệng lần hai.

“Xem như là mày đã đồng ý, từ bây giờ chúng ta bắt đầu hẹn hò”

Lần này là Dục Uyển đã mất thấy, tai nghe. Tất cả lời vừa rồi là được phát từ cái miệng gợi cảm, lợi hại của Hoắc Luật. Nhưng Dục Uyển vẫn không thể tin, cho rằng trong phòng nhất định giấu máy quay, không biết chừng còn có một đám người đang phục kích, chờ cô rơi xuống bẫy.

“Mày đang tìm cái gì” Hoắc Luật khó hiểu nhìn Dục Uyển đang lục tung khắp phòng.

“Máy quay phim..anh giấu ở đâu rồi, đừng cho rằng tôi sẽ bị mắc lừa lần nữa”

“Mày có bệnh không..”

Sau khi lật tung khắp phòng Dục Uyển mới nhận ra. Cô đúng là bệnh thật. Đây là phòng cô không phải phòng của Hoắc Luật. Từ lúc bước chân lên đảo, cô không hề rời khỏi phòng cho đến khi Hoắc Luật bước vào. Nếu có ai đó mai phục trong phòng, thì đó chính là cô mai phục, gài bẫy hấn thì hợp lý hơn.”Hoắc Luật! Anh thật sự muốn hẹn hò với tôi...”

“Có vấn đề gì sao”

“Tất nhiên là có vấn đề, hẹn hò chỉ là giành cho những người thích nhau, còn tôi và anh thì...”

“Vậy mà ghét tao sao”

Hoắc Luật thật biết cách làm cho người ta điều đứng, hấn bước tới cạnh cô, dùng khuôn mặt đẹp trai, ánh mắt nồng nhiệt, nụ cười ngọt ngào và giọng nói ấm áp cuốn hút để bức cung cô. Thì có cô gái nào có thể kháng cự được sức quyến rũ chết người này. Hơn nữa, sức chống đỡ của Dục Uyển trước cái đẹp là vô cùng thấp.

“Không có..tôi làm sao lại ghét anh..” Sự thích hấn trong cô, càng ngày càng trưởng qua từng ngày, thì làm sao có chuyện cô đột nhiên lại ghét hấn.

“Vậy thì được rồi, chúng ta sẽ hẹn hò”

Dục Uyển có cảm giác đang lâng lâng trên mây. Cô và Hoắc Luật sắp hẹn hò, nằm ngủ cô cũng sẽ mỉm cười mà bật dậy. Nếu đem chuyện này nói ra ngoài, sẽ không có ai tin, ngay cả cô còn chưa thể tin được mà.

“Tối nay 9h đến phòng tao, tao có thứ này cho mày xem...”

Dục Uyển cũng rất mong chờ sự bất ngờ mà Hoắc Luật sẽ đem đến cho cô. Trước 9h thì cô đã có mặt ở trước cửa phòng hấn.

Cửa không khóa, Hoắc Luật đúng là rất tỉ mỉ, mở cửa sẵn chờ cô. Dục Uyển vui vẻ bước vào.

Nhưng cô không ngờ, điều cô nhìn thấy lại là cảnh Hoắc Luật cùng một người phụ nữ trần truồng đang quấn chặt lấy nhau trên sàn. Họ còn hôn hít một cách mãnh liệt.

Hóa ra đây chính là sự bất ngờ mà cô mong đợi.

Hoắc Luật, anh đúng là một tên khốn.

“Rầm...m.m.!!!”

Thật ra, nếu Dục Uyển nán lại thêm 5 giây nữa, cô sẽ nhìn thấy cảnh tượng Hoắc Luật bật người dậy, đẩy cô bạn thân của Tô Lâm ra khỏi phòng.

“Tôi đếm từ một tới ba, cô nhanh chóng mặc quần áo vào... rồi biến khỏi đây, trước khi tôi ném cô ra khỏi cửa” Hấn giận dữ lớn tiếng, lúc này nghe tiếng gõ cửa hấn còn tưởng là Dục Uyển, vừa mở cửa ra thì người này đã cởi sạch quần áo lao vào hấn.

“Hoắc Luật! thật ra từ lúc gặp anh ở lễ khai giảng, em đã thích anh...”

“Một..!” Hấn lạnh lùng cắt ngang

“Hoắc Luật! em..”

“Hai..!” Không cho người ta cơ hội thổ lộ, hấn cắt ngang lần thứ hai

“Ba..”

Lúc hấn xoay người lại thì người con gái đó đã đi mất. Đuổi được người đi. Hoắc Luật vội vã ra ngoài ban công, chỉnh sửa lại vị trí kính viễn vọng và cẩn thận lau sạch ống nhòm. Tất cả sự chuẩn bị này của Hoắc Luật là muốn cùng Dục Uyển ngắm sao băng.

Nhưng cho đến lúc sao băng rơi, Dục Uyển đã không xuất hiện.

“Cốc! cốc..cốc..!!!”Hoắc Phi sau khi cắt đuôi được mấy em xinh tươi khi nãy, đã quay lại phòng của Dục Uyển. Lần này không ai cản trở hấn gõ cửa nữa, nên hấn có thể gõ đến nửa đêm cũng không sao.

“Két..t..!!!”

Nhưng cửa không khóa chốt, lại tự động bị đẩy vào. Không có gì ngăn lại, âm thanh từ trong phòng lại vọt thẳng ra ngoài.

“Ừm.m.!!!”

“Ah..a..ah...!!!”

Tiếng vận động kịch liệt trên giường, tiếng rên rỉ mắt hờn của phụ nữ, cùng tiếng đàn ông sung sức hét gầm lên. Khiến cho đôi mày của Hoắc Phi chau lại, lòng nôn nóng khẩn trương. Tại sao trong phòng Dục Uyển lại có những âm thanh này phát ra. Chẳng lẽ...

“Cộp..cộp...!!!”

Hoắc Phi lập tức đi thẳng vào trong, không cần sự cho phép của chủ nhân. Chỉ muốn lôi đầu tên gian phu đó ra đánh một trận như từ, hắn còn chưa được thưởng đủ một lần, lại dám phóng tay trên hân.

Nhưng thật là xấu hổ đi à...

“Á...a...!!!”

Lý Nhã đang trần truồng cười trên người của Bạch Ngạn Tổ, nhìn thấy Hoắc Phi bước vào, xấu hổ lập tức hét lên, chưa biết phản ứng ra sao.

Bạch Ngạn Tổ lập tức xoay người đè Lý Nhã xuống dưới giường, lấy chân đắp lại cho cô. Phụ nữ của hân đương nhiên không thể để cho tên đàn ông khác thấy tiện nghi được, cho dù là huynh đệ tốt đi nữa.

“Vào...!” Bạch Ngạn Tổ quơ tay cầm lấy cái gối, ném vào mặt Hoắc Phi.

“Tại sao mày không gõ cửa trước khi vào..”

“Ai nói là tao không gõ cửa, cả cánh cửa sắp bị tao đập nát, mày có nghe sao...”

Hoắc Phi thân thủ mau lẹ, nhanh tay chụp được cái gối trước khi nó đập vào mặt hân, rồi chọi ngược về phía Bạch Ngạn Tổ.

“Dục Uyển đâu...” Hoắc Phi lên tiếng.

“Làm sao tao biết”

Lý Nhã từ trong ổ chăn, chui đầu ra.

“Từ tối em đã không thấy bạn ấy...chắc cũng được một tiếng”

Thật lạ, đã hơn mười giờ Dục Uyển có thể đi đâu.

“Hai người cứ tiếp tục chuyện đang làm..”

“Rầm...m..!”

Hoắc Phi đóng sập cửa lại, cầm điện thoại lên gọi thì chỉ nghe thấy nhạc chờ tò tí te. Không ai bắt máy, hân đi dạo một vòng quanh khách sạn cũng không tìm được Dục Uyển.

“Có thể đi đâu được chứ” Hoắc Phi mồm như cả hai chân, hân ngồi xuống ghế đá.

Cách đó không xa, ở ngay phía sau lưng của hoắc phi. Dục Uyển đang làm chuyện mà người đời ném đá, xã hội lên án. Đó là chia rẽ uyên ương.

“Cục xương này là anh tặng em, anh biết em thích ăn thịt...đợi khi nào ông chủ cho anh ăn thịt, anh sẽ chui rào sang nhà em”

“Anh Yêu! anh thật đối xử tốt với em” Cậu ty Siberia, e then nhận lấy cục xương định tình từ Cậu ca Alaska.

Dục Uyển bị Hoắc Luật chọc tức, nên nhìn thấy cái gì cũng chướng mắt. Đến hai con chó đang ân ái trước mặt cũng làm cô không thuận mắt. “Cậu ca! sáng nay tao thấy mày chạy theo đuôi con chó cái của bà chủ nhà, bây giờ lại quần lấy cô nàng tuyết Siberia này...mày biết cái gì là chung thủy không, giống hệt như cái tên khốn đó”

“Còn mày nữa...đừng nhìn thấy anh Alaska này cao to, lông nhiều mà thích thú, nó chẳng phải là loại chó tốt lành gì, khắp người nó đều là bệnh truyền nhiễm cả, ở cạnh nó mày nhất định sẽ bị lây bệnh...”

Hoắc Luật khốn kiếp, tôi nguyện rửa cả đời này anh sẽ không cưới được vợ. Đồ xấu xa, anh lên giường với người phụ nữ khác có gì hay ho, mà muốn tôi đến xem. Muốn khoe khoang kĩ thuật của anh lợi hại thể nào sao. Đợi đến lần sau, tôi lên giường với đàn ông khác bảo anh đến xem, nhất định sẽ chọn người có kĩ thuật giỏi hơn anh gấp mười lần, khiến anh xấu hổ đến chết.

“Gâu..gâu...!!!”

Chó tuyết Siberia hình như nghe hiểu hết lời của Dục Uyển nói, nó quay sang nhìn chó đực Alaska, sủa “gâu..gâu...” rồi nguây nguẩy cái đuôi bỏ đi, chó đực Alaska đuổi theo.

“Gâu...gâu...!!!!” Hai con cùng sủa loạn xạ một hồi lâu, không biết chúng nói gì. Nhưng Dục Uyển cũng đoán được đại khái ý chính.

“Cung à! em đừng tin lời bà tám đó, anh chỉ có mình em thôi, con chó cái bà chủ nhà nào đó... anh không hề biết, anh không quen cô ta..” Cầu ca sủa gâu gâu, phần lớn những kẻ lằng lằng khi bị bắt quả tang thì đều sẽ nói như vậy.

“Tôi không tin anh...không có lửa làm sao có khói, anh và con chó cái đó nhất định đã có gì với nhau nên người ta mới nói...chúng ta chia tay đi, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa, nếu không ba mẹ tôi sẽ cắn chết anh” Cầu ty Siberia nhả cục xương nó đang ngậm ra, trả lại tính vật định tình cho cầu ca Alaska, rồi chạy thẳng về nhà.

Nhìn thấy Cầu ty bỏ chạy, còn Cầu ca nửa bước cũng không đuổi theo. Dục Uyển biết chuyện của chúng coi như là đã xong.

“Gừ...ừ...gừ...ừ...!!!!”

Nghe thấy tiếng gầm gừ, anh mất phát ra lửa của Cầu ca. Dục Uyển nuốt từng ngụm nước bọt, cô biết lần này mình đã gây ra họa lớn, lỗi tất cả là do Hoắc Luật. Chính hắn làm cho cô tức giận che mờ đi lý trí, tại sao lại đi chọc giận một con chó.

“Cầu ca! anh bình tĩnh lại, đừng nên manh động...chó cái thôi mà, không có con này thì có con khác...” Dục Uyển cố gắng vùng vẫy trước phút chót.

“Bà tám! bà làm cho em Siberia giận tôi, tôi sẽ cắn nát bà ra...gâu...gâu...!!!!” Cầu ca lẩy đã thật xa, rồi chạy thẳng đến chỗ Dục Uyển.

“Cộp..cộp..!!”

Nhìn khí thế của cầu ca như thủy triều dâng, nước lũ vỡ đê không có gì có thể ngăn được con tức giận của nó. Dục Uyển biết chuyện duy nhất cô có thể làm lúc này là bỏ chạy.

“A...a.....!!! Cứu mạng, có ai không...”

Hoắc Phi nghe thấy tiếng hét, và dáng người quen thuộc đang bán mạng chạy về phía hắn. Lúc đầu hắn không thể nhìn ra đó là ai, nhưng khi nhận ra đó là Dục Uyển, còn đang bị một chó hung hăng dữ tợn đuổi đi.

Hoắc Phi lập tức phóng qua phía đối diện, giựt lấy hai cái đùi gà trên tay của một bé trai đứng bên kia đường.

“Em trai! cho anh mượn, lát nữa anh sẽ mua cái khác trả em”Hu...u...!!!!” Mắt trắng hai cái đùi gà về tay của Hoắc Phi, nó khóc thét như trời u đất ám, còn mẹ hiền của nó thì chửi xối xả.

“Thằng khốn nạn! ngay cả đồ ăn của con nít này cũng giành hã...thằng khốn”

“Bóp...!!!!” Bà ta tháo chiếc dép ra, ném thẳng về phía của Hoắc Phi.

“Đừng khóc con yêu! mẹ sẽ dẫn con đi mua hai cái đùi gà khác, xem như là cúng cho cô hồn vậy..”

“Híc...híc...cô hồn là gì vậy mẹ” Cậu bé lấy hai tay dụi dụi vào mắt, ngơ ngác nhìn người mẹ hiền của mình.

“Cô hồn là cái loại giống như thằng khốn nạn vừa rồi”

Quay lại diễn biến của Dục Uyển..

Cô đang chạy thực mạng, khắp người đều đổ hết mồ hôi. Nếu biết nó hung dữ như vậy thì cô đã không chọc vào nó. Dục Uyển vừa kêu cứu, vừa chạy và nhìn lại phía sau, để xem Cầu ca đuổi đến đâu rồi.

“Á...A...!!!!” Số cô thật là xui mà, giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này lại mọc ra một cục đá ngăn giữa đường, hại cô ngã nhào xuống đất.

“Gừ..m..gừ..m..m..!” Cầu ca lao đầu về phía cô.

Không xong rồi, lần này cô nhất định bị nó cắn chết..

“Bà tám! bà tới số rồi..Gừ..m..m..” Cầu ca sủa, lúc cầu nhào tới thì nghe được âm thanh vi vút trong gió, những vật thể lạ đang đáp xuống người nó.

“Bóp...bóp...!!!!” Hai cái đùi gà thơm phức, nóng hổi đã đập ngay vào bản mặt của cầu ca.

“Gâu...gâu...!!!!”

Cầu ca bị tập kích bất ngờ nên có chút bán loạn nên sủa ầm trời, hết giây phút hoang mang, nó bắt đầu chú ý đến hung khí trước mắt. Thật thơm, thật to và có nhiều thịt.

“Em siberia rất thích gà rán KFC, đem cái này tặng cho em ấy...nhất định sẽ không còn giận mình nữa” Cầu ca cúi xuống ngậm hai cái đùi gà cho vào miệng, rồi quay đầu lại, chạy như bay đến nhà nàng Siberia, chui hàng rào.

“Gâu..gâu...em cung, em có nhà không..gâu..gâu”

Dục Uyển thoát một kiếp nạn nhờ hai cái đuôi gà. Cô mỉm cười với Hoắc Phi, nếu không có sự xuất hiện thần thánh của hắn, có thể giờ này cô đã nằm viện lần nữa.

“Cám ơn anh” Trước nụ cười ngọt ngào của cô, Hoắc Phi như phát điên, hét tới tấp vào mặt.

“Mày hết chuyện làm rồi hả...nửa đêm chạy ra ngoài chọc vào con chó điên đó, mày có não không hả... nó không cắn chết mày là may mắn..” Hoắc Phi vì lo lắng, mà khẩu trương trong lời nói.

“Anh làm gì mà hét lớn tiếng như vậy, tôi chọc giận gì đến anh...chỉ có hai cái đuôi gà, tôi lập tức mua cái khác trả anh” Dục Uyển cũng cứng đầu không thua gì, cũng nạt lại Hoắc Phi.

“Mày nghĩ tao vì hai cái đuôi gà đó sao...con nguốc này”

“Đủ rồi nha, hết chữ tôi không có não, rồi giờ lại mắng tôi nguốc...anh đừng tưởng bây giờ mình lợi hại, nên lên mặt với tôi..”Mày không có não còn nguốc nữa, tao nói sai chỗ nào...có ai bị chó đuôi mà vừa bỏ chạy vừa la làng như mày...còn lớn tiếng cãi lý..”

“Tôi ngu nguốc..tôi không có não...tôi xấu xí..anh vừa lòng chưa...” Dục Uyển tức giận đẩy Hoắc Phi ra, rồi hậm hực bỏ đi.

Lúc Dục Uyển đi rồi, Hoắc Phi mới nghĩ ra. Không phải hắn muốn tỏ tình với Dục Uyển sao, nhưng tại sao lúc nào hắn cũng chọc cho cô tức giận.

“Hoắc Phi! mày đúng là đại nguốc”

Hắn vội chạy đuổi theo Dục Uyển làm hòa với cô.

“Tránh ra..”

“Tao xin lỗi, đừng giận mà...là tao ngu nguốc được chưa, mày có chỗ nào bị thương không, để tao xem..”

“Tránh ra..! không cần anh quan tâm giả tạo..”

“Tao không có...có biển kia làm chứng, tao thật rất quan tâm mày”

Nửa tiếng sau...

“Nơi này có thể vào được sao”

“VẬY MÀY CÓ ĐÓI BỤNG KHÔNG”

“CÓ!”

“Có thì vào “

Náo loạn một hồi, Dục Uyển mới nhớ mình chưa ăn cơm. Bụng đói cồn cào, Hoắc Phi nói sẽ dẫn cô đi ăn. Nhưng cô không hiểu tại sao hắn lại dẫn cô đến đây. Trước cửa không phải đang treo tấm biển “Ngừng hoạt động sao”.

Bọn họ vừa bước vào thì đèn bên trong lại tự động sáng lên. Dục Uyển còn tưởng là chủ nhà phát hiện ra nên quay đầu bỏ chạy.

“Mày chạy đi đâu...” Hoắc Phi nắm tay của Dục Uyển kéo về.

“Không chạy chẳng lẽ đứng yên chờ bị bắt...đi chỗ khác đi, hay chúng ta quay lại khách sạn, tôi no rồi...”

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu..đi theo tao”

“KẾT...t...!!!”

Dục Uyển có cảm giác, chỗ này giống như là nhà của Hoắc Phi, hắn hành xử một cách rất tự nhiên, nắm tay cô kéo vào trong.

“Sao anh biết vách ngăn đó có thể mở ra..” Cô ngờ ngác nhìn hắn và vách ngăn đang mở ra.

“Vì tao thông minh hơn mày” Hắn mỉm cười nhìn cô.

Xem như là cô chưa hỏi vậy...

Lúc đầu Dục Uyển nghĩ đây chỉ là một nhà hàng bình thường như những nhà hàng khác, nhưng thật không ngờ. Thế giới đằng sau vách ngăn mà Hoắc Phi đưa cô đến, lại là một khung cảnh thiên nhiên đẹp đẽ đầy màu sắc, có hoa tươi rộ, có biển lớn bao la và bầu trời đêm nhiều sao.

Hàng chục chiếc bàn tròn được đặt ngay gần cạnh bờ biển, chỗ của Dục Uyển ngồi là gần biển nhất. Không phải bên ngoài treo biển “Ngừng hoạt động” sao, vậy tại sao nhà hàng thiên nhiên này lại có đông người đến như vậy.

Một cô phục vụ xinh đẹp bước đến họ.

“Phiền quý khách cởi giày ra”

“Ừ...!!!” Dục Uyển ngỡ ngàng tháo giày ra và đi theo sau cô phục vụ. Những bước chân cô đi đều bị lún sâu dưới lớp cát trắng mềm mại, cảm giác thật sự rất tốt. Ngần đầu lên thì có thể nhìn thấy bầu trời đêm rộng lớn, nhắm mắt lại có thể nghe thấy cả tiếng sóng vỗ, và ngửi được mùi hương hoa cỏ.

Một cơn gió mát mẻ mang theo mùi vị của biển khơi vừa lướt qua người cô, cảm giác tinh khiết dễ chịu, mọi phiền muộn như được sóng biển cuốn trôi.

“Nơi này thật đẹp...Hoắc Phi, làm sao anh biết trên đảo có một nơi tuyệt vời như vậy” Cảm xúc bộc phát, Dục Uyển tỏ ra rất hào hứng.

“Ngồi xuống đi” Hần bước tới kéo ghế ra.

“Bốp...!!!! bốp...!!!!”

Hoắc Phi vừa mới vỗ tay thì từ bên trong, thức ăn lần lượt được dọn lên, có nến, có hoa hồng xếp thành hình trái tim đẹp mắt, còn có cả tiếng đàn vĩ cầm du dương trầm bổng cùng với tiếng sóng biển rì rào.

Nhưng tất cả sự lãng mạn đó lại không sánh bằng đĩa bò bít tết trước mặt. Dục Uyển sau khi ăn hết đĩa của mình, còn nhòm ngó đến đĩa của Hoắc Phi

“Ngon đến vậy sao..”

“Vì tôi đói mà..” Dục Uyển có chút xấu hổ, hình tượng gì đó cũng mất sạch.

“Vậy ăn luôn đĩa của tao đi”

Hần hào phóng đẩy đĩa thịt bò đến trước mặt Dục Uyển, cô không do dự đã ghim miếng thịt bò vào nĩa, rồi đưa lên miệng cắn.

Thiên thời địa lợi nhân hòa đều hội đủ, không khí ấm cúng lãng mạn, tâm trạng của Dục Uyển lại đang rất tốt. Bây giờ chỉ thiếu mỗi lời tỏ tình của Hần mà thôi.

“Dục Uyển! tao có chuyện muốn nói với mày...thật ra...hôm nay tao...”

“A...A...A...!!! sao băng kia....là sao băng đó” Dục Uyển phấn khởi đặt đĩa và thìa xuống, rồi chạy ra ngoài biển ngắm sao băng rơi.

Bởi vì một trận sao băng, Hoắc Phi tạm gác lại lời tỏ tình của Hần sang một bên, chạy ra ngoài cùng Dục Uyển ngắm sao băng.

“Hoắc Phi! vừa rồi anh có kịp cầu nguyện không...tôi nghe mọi người nói nếu cầu nguyện dưới sao băng, tất cả điều ước sẽ thành hiện thật” Dục Uyển hí hửng vừa nói vừa kéo lấy áo của Hoắc Phi.

“Xì..! Những chuyện đó chỉ gạt những đứa con gái ngây thơ như mày...không cần đến sao băng, mày nói xem...mày có điều ước gì tao sẽ giúp mày làm”

Cô muốn một lần gặp lại những người thân yêu của mình, gặp Bin và Bo của cô, cả cô bạn Hi Chi rắc rối nữa, nhưng điều đó chỉ có thể xảy ra trong giấc mơ. Hần sẽ không thể nào giúp được cô.

Nếu không thể thành hiện thực thì cô cũng nên tập quên dần.

“Mày đang suy nghĩ gì..”

“Tôi đang suy nghĩ...tại sao anh lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy” Dục Uyển nhanh chóng chuyển đề tài, những chuyện không vui cô không muốn nghĩ đến nữa, thật sự, thì thắc mắc này cô muốn hỏi Hần rất lâu mà chưa có dịp.

“Mày muốn biết nguyên nhân” Hần dừng lại nhìn cô.

“Phải” Cô gác đầu, Hần lại mỉm cười.

“Tao trở nên lợi hại là bởi vì mày”

“Vì tôi sao...” Dục Uyển kinh ngạc nhìn Hần, từ khi nào cô lại có tầm ảnh hưởng lớn như vậy.

“Phải! vì tao muốn thượng được mày, giống như..là bây giờ..” Hoắc Phi bất ngờ quật ngã Dục Uyển xuống bãi cát trắng, rồi đè lên người cô.

“Anh.” Hai tay cô bị Hoắc Phi đặt lên đỉnh đầu, ngực hấn ép sát xuống ngực cô. Dục Uyển càng ngo ngoáy thì ngực cô lại càng cọ sát vào người hấn.

“Tao vì giây phút này, mà đợi rất lâu.”

Về mặt nghiêm túc của Hoắc Phi lúc này, làm cho cô không quen và ngỡ ngàng. Bầu không khí cũng trở nên ám muội kì lạ.

“Phi! tôi muốn về khách sạn”

“Được! “

Dù mọi thứ không diễn ra như mong đợi, nhưng hấn đã có một buổi tối lãng mạn bên cạnh Dục Uyển, cùng cô ngắm sao băng, cùng ăn tối dưới nền, cùng đùa giỡn trên bãi biển, vậy là quá đủ.

Khi Dục Uyển về tới phòng thì nhìn thấy Hoắc Luật đang đứng trước hành lang, hình như hấn đã chờ cô rất lâu. Dục Uyển cố ý làm lơ sự tồn tại của hấn, không để ý gì đến Hoắc Luật mà đi thẳng vào trong phòng.

“Mày vừa đi đâu về, tại sao lúc này không đến phòng tao” Hoắc Luật nắm lấy tay cô giữ lại.

“Tại sao tôi phải đến phòng anh...anh là gì của tôi, bảo tôi phải nghe theo lời anh” Dục Uyển hất mạnh tay của Hoắc Luật ra rồi đi vào phòng, đóng sập cửa lại.

“Râm.m..m.!!!”

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hoắc Luật thật nhỏ mọn

“Cộp..cộp!!!”

Bên trong ngôi biệt thự đồ sộ lạnh lẽo, với cầu thang hình xoắn ốc hết như một mê cung làm rối mắt người nhìn. Một người đàn ông vẻ ngoài năm mươi, tay chống gậy đang lê từng bước chân lên cầu thang.

Thật ra là biệt thự có thang máy riêng, chỉ là lúc tâm trí con người trĩu nặng với những suy tư bất an, thì sự chậm rãi là phương thức tốt nhất cho nội tâm tĩnh lại.

“Cộp..cộp...cộp...cộp..!!!”

Cùng lúc âm thanh tiếng gậy phát ra, là tiếng nước chảy tích tách trong bếp, tiếng ồn của máy xén cỏ, tiếng quét dọn lau chùi bàn ghế... Tò hợp những tiếng động phát ra, nhưng không hề khiến cho ngôi biệt thự có thêm sinh khí sự sống nào.

Bởi vì không có tiếng nói của con người, những thứ đang diễn ra lại như một bộ phim tê nhạt khiến người xem thờ dãi bỏ về sau 3 phút mở màn. Người làm trong biệt thự có rất nhiều, nhưng lại có duy nhất một vẻ mặt. Đó là mặt đờ không cảm xúc, giống như một robot được lập trình sẵn, việc ai người đó làm, xong việc thì phòng ai nấy về, không ai chịu mở miệng nói câu nào. Tình trạng tê nhạt này đã kéo dài gần hai năm.

Trước đây ngôi biệt thự không phải thê lương ảm đạm như bây giờ. Nó huyền ảo tràn ngập những tiếng cười, những trò quậy phá không giống ai của một người thanh niên, tất cả người làm trong nhà dù lớn tuổi vẫn bị hấn đem ra làm trò khi, họ vừa giận lại vừa thương, nhưng là thương nhiều hơn giận.

Còn bây giờ, cho dù họ tình nguyện muốn làm khi diễn hề cũng không được. Sau tai nạn khốn kiếp đó, mọi thứ đã không thay đổi. Người thanh niên mất đi tất cả, ngôi biệt thự cũng mất hẳn sinh khí sống và họ cũng không có tâm trạng mà cười nói. Tất cả họ tự mặc định cho mình đó là một tội lỗi, không được xuất hiện trong tòa biệt thự này. Khi mà chủ nhân của họ không có ngày nào vui vẻ, thì họ càng không thể.

Tất cả người làm dưới đại sảnh, đều ngẩn đầu nhìn lên cầu thang, dõi theo từng bước chân đơn độc của ông lão năm mươi tuổi kia mà thờ dãi...Lão gia chính là người đáng thương nhất.

“Két...t..!!!” Dương chủ tịch đẩy cửa bước vào.

Cũng lại là một căn phòng xa hoa rộng lớn khác, ngập tràn sự cô đơn lạnh lẽo. Một người thanh niên sắc mặt nhợt nhạt đang nằm bất động trên giường, giống như chàng hoàng tử ngủ trong rừng, Dương Phàm, con trai của Dương chủ tịch. Hấn đã như vậy gần hai năm.

“Tiểu Phàm...nó thế nào rồi, có đỡ hơn chưa..” Dương chủ tịch lên tiếng.

Ông rất thương con trai nên ngày nào cũng muốn nhìn thấy hần, nhưng sau khi rời khỏi căn phòng này, thì lần nào tìm ông cũng quặn đau, chỉ muốn gục ngã, lời nói như nghẹn ngào.

“Tôi qua sau khi bác sĩ tìm thuốc cho tới sáng nay, tôi không thấy cậu ấy lên con co gì” Dương quản gia, người làm lâu năm của nhà họ Dương, xem Dương Phàm như con, chăm sóc hần từ lúc mới sinh cho đến lúc trưởng thành.

“Lão gia! ông không nên lo lắng.. tôi qua ông cũng hoảng hốt quá nhiều, nên nghỉ ngơi đi..thiếu gia, đã có tôi lo” Dương quản gia, dừng lại nhìn về mặt hốc hác của Dương chủ tịch.”Tiểu Phàm là thứ quý giá duy nhất trên đời này mà tôi có, tôi làm sao bỏ mặt nó”

Ông bước tới kéo rèm cửa lên, ánh nắng tinh khiết của buổi sớm phản chiếu qua cửa sổ, rọi vào khắp bên trong. Bây giờ căn phòng mới có chút hơi ấm

“Trời hôm nay thật đẹp, tôi muốn dẫn Tiểu Phàm ra bên ngoài đi dạo...”

“Dạ! Để tôi chuẩn bị cho thiếu gia”

Dương quản gia lấy ra một bộ quần áo mới, rồi bước đến bên giường nâng Dương Phàm dậy, giúp hần cởi áo thay quần. Nhìn thấy Dương Phàm như một con rối mà đau lòng cho người làm cha. Đưa con trai tài giỏi từng là niềm tự hào lớn của đời ông, giờ như một phế vật vô dụng, sinh hoạt bình thường đơn giản là thay quần áo cũng phải nhờ người làm thay.

“Đề đề tôi làm, ông ra ngoài đi”

“Dạ! lão gia”

Phu nhân mất nhiều năm nhưng lão gia đã không tái hôn, giành hết tình yêu thương cho thiếu gia, hai cha con trước giờ rất yêu thương nhau.

Thiếu gia lớn lên cũng rất tài giỏi, là cánh tay đắc lực giúp đỡ lão gia rất nhiều trong công việc, sau khi thiếu gia xảy ra chuyện, ông vừa phải lo việc ở công ty, lại mất ngủ vì chuyện của thiếu gia.

Thật là tội nghiệp, Dương quản gia thở dài đi ra ngoài.

“Cạch...c.h!!”

Dương chủ tịch đặt cây gậy xuống, rồi ngồi bên giường. Ông đỡ Dương Phàm ngồi dậy thay áo mới cho hần.

“Tiểu Phàm! con nằm trên giường cũng lâu như vậy, thế giới bên ngoài trở nên đẹp để thế nào con đã bỏ lỡ rất nhiều, con mau tỉnh dậy đi...” Trước mặt của người khác thì Dương chủ tịch cương quyết cứng rắn bao nhiêu, thì trước đứa con trai yêu quý của mình, ông lại yếu đuối và ủy mị vô cùng.

Từng cúc áo được cài lại, là từng giọt nước mắt ông rơi, ướt cả ngực Dương Phàm

“Sinh nhật của cha, con biết mà phải không...là 18 tháng này” Sau khi thay đồ cho Dương Phàm xong, Dương chủ tịch mỉm cười, cầm lược chải lại tóc cho hần.

“Nếu con có thể tỉnh dậy chính là món quà sinh nhật lớn nhất của cha... Tiểu Phàm, con hãy tỉnh dậy tặng món quà đó cho cha, được không”

“Cộc..cộc..!!!”

Từ ngoài cửa Dương quản lên tiếng.

“Lão gia! thư kí Mộc đang ở phòng khách, cô ấy nói mang hộp đồng đến cho ông xem lại”

“Nói cô ấy chờ dưới lầu, tôi sẽ xuống ngay” Dương chủ tịch lên tiếng

“Dạ! lão gia” Dương quản gia cúi đầu đi xuống dưới lầu

“Tiểu Phàm! con chờ cha, lát nữa cha sẽ quay lại”

Dương chủ tịch mỉm cười lần cuối với Dương Phàm, rồi đặt một tấm chăn phủ lên người hần vì sợ hần bị lạnh. Còn để hai tay hần ngay ngắn vào trong chăn. Nhưng khi ông vừa rời khỏi, thì cánh tay đó lại trượt ra khỏi chăn và từng ngón tay bắt đầu động đậy, đôi mắt chuyển động, lần đầu tiên sau hai năm Dương Phàm đã có ý thức trở lại.-----

Phòng khách- Dương gia

“Chủ tịch! hộp đồng hợp tác đã soạn xong...tôi mang đến cho ông xem lại” Một cô thư kí xinh đẹp quỳ gối, tóc xoắn lượn xỏa ngang vai, trang điểm tỉ mỉ, môi hồng nhạt trắng, đang khum lưng, hai tay đưa hộp đồng cho Dương chủ tịch.

Ông ta chỉ lật sơ qua vài trang, chưa dừng lâu ở bất kì một điều khoản cũng như chưa đọc kĩ bên trong viết những gì, chỉ tìm đến trang cuối cùng để kí

tên. Sau khi đặt bút, nét chữ rồng bay phượng múa in trên trang giấy và đóng con dấu vào thì ông ta gấp hợp đồng lại và giao cho thư kí Mộc.

“Chủ tịch! ông không xem lại sao?” Thư kí Mộc tỏ ra ngạc nhiên nhìn ông ta.

“Tôi hoàn toàn tin tưởng vào Mộc thư kí, cô là do tôi đào tạo... năng lực cô thế nào tôi còn không rõ sao mà nghi ngờ?”

“Dương chủ tịch! ông đừng nói như vậy...ông quá xem trọng tôi, tôi lại cảm thấy có lỗi nhiều hơn, nếu tôi chịu tìm hiểu kĩ lưỡng, trước khi đề xuất kế hoạch dự án Vĩnh Thiên Sa lên cho ông, đã không hại công ty tổn thất nặng như vậy?”

“Tôi còn thuyết phục ông đầu tư mua đất Vĩnh Thiên Sa, khiến cho Dương thị rơi vào hoàn cảnh không thể trở mình là lỗi của tôi?”

“Thư kí Mộc! tôi biết lỗi không phải do cô, là do tên Hoắc Khiêm quá xảo trá...tôi sẽ không vì chuyện đó mà nghi ngờ năng lực của Thư Kí Mộc?”

“Lần này nếu không phải cô nỗ lực tìm kiếm đối tác thì chúng ta cũng không gặp được một nhà đầu tư, có thể vực dậy Dương thị?”

Dương thị đã không còn được như là trước đây, tìm được nhà đầu tư đã khó, không ai lại đại dốt, bỏ món tiền lớn vào một công ty đang thua lỗ, nhưng Mộc thư kí đã tìm được, còn thuyết phục họ đầu tư.

Mặc dù yêu cầu của họ hơi quá đáng, họ muốn 51% cổ phần của Dương thị, không phải là 50% như là thỏa thuận ban đầu, nhưng ông cũng không còn sự lựa chọn, muốn Dương thị sống lại, hàng ngàn nhân viên không phải thất nghiệp thì ông chỉ đành chấp nhận.

“Chủ tịch Dương! ông thật sự không muốn gặp mặt nhà đầu tư mới sao, hôm nay tôi đã hẹn gặp mặt họ?”

“Chân tôi bây giờ đi lại không tiện, cô cứ thay tôi quyết định mọi chuyện...thời gian còn dài, sẽ có dịp khác?”

“Vậy sau khi buổi kí kết hợp đồng hoàn tất, tôi sẽ mang đến cho ông xem lại?”

“Ừ...!! cô đi đi...” Dương chủ tịch gật đầu

“Vậy tôi xin phép về” Mộc thư kí mỉm cười lễ phép, cúi đầu chào Dương chủ tịch rồi rời khỏi ngôi biệt thự.

“Rầm!!!”

Vừa mới ngồi vào trong xe và đóng cửa xe lại, thì Mộc thư kí đã cầm điện thoại lên, ấn một dãy số quen thuộc không có tên trong danh bạ.

“Alo! là tôi...mọi thứ đã xong, ông già đã kí tên”

Bên kia đầu dây...

“Làm tốt lắm, đã vất vả cho chị” Hoắc Khiêm ngồi trên ghế chủ tịch, hần đặt điện thoại dưới bàn, rồi nhếch miệng cười. Dương thị là một công ty có rất nhiều tiềm năng để phát triển, không thua kém Hoắc thị nếu như rơi vào tay hắn, thì hắn sẽ làm cho nó lớn mạnh hơn. Thứ đồ tốt như vậy rơi vào tay của một kẻ không biết làm việc, có phải quá thiệt thòi cho nó.

Nên từ đầu hắn đã giăng một cái bẫy, kế hoạch Vĩnh Thiên Sa là mồi nhử. Nhưng để con cá lớn như Dương chủ tịch cắn câu, thì hắn cần phải có thêm một chất xúc tác khác còn lợi hại hơn mồi câu, chính là Mộc thư kí, người thân cận bên cạnh Dương chủ tịch.

“Là ai gọi điện mà cậu vui như vậy?”

Lệ kì đang chôn mặt ở giữa hai chân của Hoắc Khiêm, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi môi xinh đẹp đang mím đến sưng đỏ đầy ướt át, son môi thì lem hết ra bên ngoài, hai tay vẫn còn cầm dục vọng của Hoắc Khiêm đưa vào miệng.

“Người quan trọng” Hắn mỉm cười

Lệ Kì đang định cúi đầu xuống mím vào thì nghe thấy ba chữ “người quan trọng”, nội tâm dậy sóng mạnh mẽ, lập tức phản kháng lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Người quan trọng là ai...nam hay nữ, có phải là loại quan hệ giống tôi với cậu?” Lời nói nồng nặc mùi vị giấm chua, Lệ Kì hành động lời nói tuy phóng khoáng dễ dãi, nhưng tâm tư lại nhỏ nhen đố kỵ, nhất là phụ nữ bên cạnh Hoắc Khiêm.

“Là nữ, nhưng không phải là loại quan hệ như chị nghĩ...tiếp tục làm việc của chị đi”

Hoắc Khiêm nắm chặt tóc của Lệ Kì, ấn đầu xuống giữa hai chân hắn, rồi đẩy dục vọng của mình chôn sâu vào trong miệng chị ta.

“Ừm.m.!!” Bị nhét đầy trong miệng, Lệ Kì muốn nói cũng không thể nào mở miệng được, ngoan ngoãn ngồi im.

Hoắc Khiêm bấm nút khiến cho chiếc ghế từ từ hạ xuống, hắn ngã lưng ra phía sau, nhắm mắt lại mà hưởng thụ. Bên ngoài khung kính, nắng trưa chói chang cả thành phố đều rất yên tĩnh.

Lệ Ki từ từ trèo lên người của Hoắc Khiêm, cởi chiếc váy ôm body đặc tiền của mình ra. Chị ta nâng cặp mông xinh đẹp của mình lên, từ từ đem dục vọng của Hoắc Khiêm nuốt vào.

“Ừm.m...!!!! tối nay cha tôi mời com, cậu nhất định phải đến, không được lẩn tránh như những lần trước, được không..Khiêm..”

“Được! dù sao chiều nay tôi cũng không có hẹn.... tôi sẽ đến gặp cha chị”

Đảo Không Tên.

Hôm nay lễ hội hóa trang chính thức khai mạc, không khí nhộn nhịp tung bùng, sắc màu rực rỡ, những nhân vật truyền kì từ trong sách đến phim ảnh từ Đông sang Tây. Đều đang có ngoài đời với phiên bản thật.

Phù Thủy, ma cà Tung, Bá tước Darcula, người sói, thủy thủ mặt trắng, supper man, quái thú, Tôn Ngộ Không, Trư Bát giới...còn vô số đình đình đại danh, những cái tên chưa kể đến, lọc thành một cái list danh sách dài mấy trang cũng không đủ, đều có mặt tại nơi đây.

Nhưng nổi bật và xuất chúng nhất chính là chàng ma cà rồng với vẻ đẹp thiên sứ đến từ phương Đông, Hoắc Phi. Hắn đã thu hút rất nhiều ánh mắt của người xung quanh, từ trai gái già trẻ bé lớn, ai cũng tình nguyện làm nạn nhân cho hắn hút máu. Nếu như con mà cà rồng nào cũng giống hắn, nhất định sẽ không sợ đối. Nhưng Hoắc Phi rất kén chọn, không phải máu của ai hắn cũng hút, hắn chỉ hứng thú với máu của một người duy nhất, là bà Chung Vô Diễm đang nhai kẹo phía trước.

Dục Uyển cũng không cần phải hóa trang gì cả, đã thành công xuất sắc, chỉ cần quần tóc lên rồi mặc bộ đồ cổ trang, được cách tân từ chiếc sườn xám dài đến mắt cá chân, với hàng cúc cài được bố trí chạy dọc từ cổ xuống hông, vai áo may bông bênh phiêu dạt. Cổ áo kiểu nữ hoàng, lộ hết chiếc cổ xinh đẹp, khiến cho con ma cà rồng phía sau thêm đói khát, chỉ muốn đưa miệng vào cắn một cái.

Bên cạnh Chung quốc mẫu của Tề Triều, là nàng lọ lem xinh đẹp Lý Nhã, hai người tay trong tay. Mọi thứ đều lạ lẫm mới mẻ, gặp bất kì gian hàng nào họ cũng đều dừng lại thưởng thức. Nếu là thức ăn thì gấp đĩa liên tục, còn nước uống thì nhấp môi uống thử.

“Minh qua đó...” Tiểu Nhã kéo tay của Dục Uyển lôi đi

“Ừ!” Dục Uyển cầm thêm hai sâu nứt táo, trước khi rời khỏi gian hàng của bà cụ trước mặt.

Lọ Lem và Chung Vô Diễm dắt tay nhau đến gần đài phun nước, dưới chân con sư tử đá đang đặt một cái thùng rất to, là thùng tiền nguyên gộp của đảo Không Tên.

“Được rồi” Sau khi bỏ tiền vào trong thùng thư, đôi bạn tốt lại dắt tay nhau đến nơi khác.

Lễ hội hóa trang của đảo Không Tên kéo dài đến tận một tháng, thật ra chỉ là một cách để quảng bá du lịch, thu hút du khách khắp nơi lên đảo.

Khi du khách đến tham gia lễ hội, họ sẽ được cư dân trên đảo đón tiếp nồng nhiệt, cung cấp cho đồ hóa trang tham gia lễ hội, còn cho mượn cảnh giả được thiết kế như thật nếu bạn muốn chụp hình. Và có thể ăn uống thỏa thích bất cứ thứ gì họ muốn, hoặc mang về những món hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo vừa mắt, đang đặt trên bàn trưng bày.

Sau đó họ sẽ để tiền vào thùng thư ở dưới chân con sư tử đá, giống như hành động Dục Uyển và Lý Nhã vừa rồi. Sẽ không có người đứng ra kiểm chứng mức độ trung thực của mỗi du khách, thay thẩm định lại giá trị của mỗi món hàng là bao nhiêu tiền cả. Tất cả là tùy thuộc vào du khách. Số tiền thu được từ lễ hội sẽ được cư dân trên đảo dùng vào các sinh hoạt cộng đồng nhằm phục vụ cho đảo.

Nhưng bạn yên tâm, không có năm nào là họ thua lỗ cả, đặc biệt là năm nay với sự có mặt của ba đại gia lắm tiền của nhà ta, Bạch Ngạn Tổ, Hoắc Luật và Hoắc Phi, vì đây cũng được xem như một hoạt động từ thiện, nên ba kẻ phá gia này ra ta rất là rộng rãi.

“Tiểu Nhã! cậu có cảm giác có ai đó đang theo dõi chúng ta không” Dục Uyển ngờ vực xoay lưng lại, nhưng có gì khả nghi cả.

“Có sao...nhưng nhiều người như vậy, cậu nói là ai đang theo dõi mình” Nhìn bộ dạng căng thẳng của Lý Nhã, Dục Uyển rất muốn rút lại hết tất cả những lời vừa nói ra.

“Chắc là mình nghĩ ngợi nhiều quá, không có gì...chúng ta đi qua đó xem”

“Ừ...!!”

Lọ Lem và Chung Vô Diễm đi chung, không hề biết sau lưng họ có một con mà cà rồng rất đẹp trai đang canh me từng giây từng phút. Hoắc Phi đã chuẩn bị một nơi lảng vảng khác, lần này sẽ nhất định thành công. Nhìn thấy Bạch Ngạn Tổ nắm tay của Lý Nhã kéo đi thì Hoắc Phi biết cơ hội của hắn đã tới. Nhưng hắn chỉ vừa tiếp cận Dục Uyển chưa làm gì, mấy em ấy lại xuất hiện.”Hoắc Phi! anh thấy em hóa trang có đẹp không, có phải rất muốn hút máu của em.” Một cô nàng Zombie “xinh đẹp” với khuôn mặt toàn là máu, đang kéo áo xuống, lắc lư cái vai trắng nõn về phía Hoắc Phi.

“Ừa...Ừa...!!!” Vừa nhìn thấy khuôn mặt bê bết máu khô trên mặt của cô nàng. Hoắc Phi xoay mặt đi nôn không kịp cầm lại. Tối nay hắn nhất định sẽ mơ thấy ác mộng.

“Hoắc Phi! anh không khỏe sao, nếu vậy phải chích thuốc rồi...” Cô nàng với bộ đồ y tá sexy gọi cảm, tay cầm ống chích, nở cười duyên quyến rũ, đang nâng đôi giày cao gót từng bước đi tới chỗ Hoắc Phi

“Ha...a...! không cần...anh cảm thấy khỏe hơn rồi” Hoắc Phi nhìn cây tiêm chích to, đang phun nước vèo vèo như cái vòi xịt mà lắc đầu lia lịa.

“Ma cà rồng không cần phải tiêm thuốc, anh ấy chỉ cần hút máu...” Cô nàng Zombie đẩy cô nàng y tá ra, dang rộng hai tay chào đón Hoắc Phi, còn chu đôi môi gọi cảm về phía hắn.

“Come on baby, một con Zombie xinh đẹp đang chờ anh đến hút sạch máu.”

“Ừa... Ừa...!!!” Không có gì có thể cản được thức ăn dối ngược lên. Hoắc Phi cúi mặt xuống, tiếp tục nôn lần hai.

“Tránh ra! Zombie thì lấy đầu ra máu, hơn nữa....ma cà rồng chỉ thích uống máu tươi mà thôi...”

Một cô nàng với mái tóc xoan nâu và bộ đồ dạ hội quyến rũ đang giờ tay vẫy gọi.

“Em nói có đúng không Edward, Bella đang chờ chàng đến hút máu... hãy đến đây với em”

Cả ba cùng tấn công dồn dập, phía sau còn mấy cô nàng khác đang tìm đến. Nãy giờ họ cũng đã đi lòng xục khắp nơi, nhưng Hoắc Phi trốn kỹ quá tìm không ra.

“Ma cà rồng! bọn em đến đây..”

Cường địch đang ở trước mặt. Lời tò tính của Hoắc Phi phải để khi khác nữa rồi. Hắn lập tức co giò bỏ chạy. Dục Uyển nhìn Hoắc Phi đang chón chui chón nhui mà thấy thương. So với Hoắc Khiêm và Hoắc Luật thì Hoắc Phi là có nhiều fan cuồng nhất.

“Đi ra đây, tao có chuyện muốn nói với mày...”

Thì ra đôi mắt luôn dõi cô theo nãy giờ, không rời nửa bước khiến cho Dục Uyển có cảm giác như bị ai đó theo dõi là đây. Dục Uyển còn chưa phản kháng đã bị Hoắc Luật kéo đi.

“Hoắc Luật! buông tay ra...tôi bảo anh buông tay ra..đồ điếc, anh nghe không...anh muốn dẫn tôi đi đâu”

Dù Dục Uyển có la hét thế nào, vẫn là bị kéo đi. Rồi xa khỏi đám đông, không còn sự ồn ào, ngoại trừ cô.

“Hoắc Luật! anh câm rồi sao mà không trả lời, anh muốn đưa tôi đi đâu...buông ra...Hoắc Luật...” Hắn lôi cô đến một nơi vắng vẻ, thiếu ánh đèn và nhiều cây cối, cũng không có người qua lại, càng không biết đây là đâu.

Hoắc Luật cảm thấy nơi này đã đủ yên tĩnh thích hợp để nói chuyện, nếu cô câm miệng lại thì càng hoàn mỹ hơn. Hắn đang muốn buông tay của Dục Uyển ra, nhưng lại chậm hơn một bước.

“Á..a...!!!” Ngay lúc này cô lại cúi người xuống, há miệng ra, cắn thật mạnh vào tay của hắn.

Trước mặt nói muốn hẹn hò với cô, quay lưng đi lại cùng người khác lên giường, cô ghét hắn, muốn cắn cho hắn thật đau để bỏ tức. Hoắc Luật lập tức đẩy Dục Uyển, cảm nhận sự đau rất trên cánh tay.”Mày là câu sao mà lại cắn người...” Hắn giờ tay lên nhìn năm dấu răng của Dục Uyển in đậm trên tay mình, tức giận nhìn cô.

“Phải! tôi là câu...chỉ thích cắn những động vật đi bằng hai chân thích động dục bừa bãi như anh”

Hoắc Luật bước tới...

“Mày vừa nói gì, có giỏi thì nói lại một lần nữa xem..”

Nếu là trước đây Dục Uyển sẽ run rẩy trước những thái độ tức giận, và sự thách thức này của Hoắc Luật, thì giờ đây đã không còn chút tác dụng nào với cô. Mặc kệ hắn có giận dữ hay nổi khùng, cô cũng không còn quan tâm nữa.

“Tôi nói... anh là động vật... đi bằng hai chân... thích động dục bừa bãi...anh nghe rõ chưa”

Từng lời từng chữ Hoắc Luật nghe đều rất rõ ràng, hắn nhếch miệng cười cho thấy hắn sắp phát điên, khi độ cong hoàn mỹ trên môi biết mất, chính là lúc độ điên đó bộc phát. Bỏ mặc bọn họ còn đang ở bên ngoài, hắn bước đến đẩy ngã cô xuống bãi cỏ xanh, cả người áp đảo.

Dục Uyển cũng không ngoan ngoãn nằm im cho Hoắc Luật “cười” lên mình giống như mọi lần, cô bật người dậy. Dù biết là đánh không lại nhưng vẫn phải đánh. Chỉ cần nhớ đến tối qua, hắn cùng một người phụ nữ khác lăn lộn dưới sàn, thì cảm thấy cả người hắn đều do bẩn, đứng chung một chỗ với hắn cũng làm cô cảm thấy ghê tởm. Hắn còn mặt dày trơ trên muốn đè lên cô sao.

“Đồ khốn! anh nghĩ tôi sẽ dễ dãi như mọi lần, để anh muốn làm gì thì làm sao...”

Cô biết trước đây là mình bị sắc dụ, nhưng đó là trước lúc cô nhìn thấy hắn làm chuyện ấy với người phụ nữ khác và hắn tuyên bố muốn hẹn hò cùng cô,

còn bây giờ dù hần có mê hoặc cô bằng bộ mặt đẹp trai lạnh lùng đó, cô cũng không dại dột nữa.

”Zá...a...!!! “

Dục Uyển dốc toàn sức đánh, trong lòng có bao nhiêu bất mãn với Hoắc Luật đều bộc phát ra hết. Cô giơ hai chân trái phải phối hợp đá liên tiếp vào ngực của hần. Cổ chân nhanh nhẹn mềm dẻo ra đòn dứt khoát đủ lực, nhưng không có cái nào tạo ra chút sức uy hiếp cho hần.

“Bốp...bốp...!!!”

Tất cả đều được Hoắc Luật dùng tay đỡ lấy. Đây là lần đầu tiên hần đánh với phụ nữ, nhưng để chế ngự cơn mào hung dữ này, thì hần cần phải mạnh tay hơn. Dục Uyển đá đến hai cổ chân đều đau nhức, mồ hôi nhễ nhãi nhưng Hoắc Luật mặt vẫn không đổi sắc, điềm tĩnh bình thản như đang bốn cọt với cô.

Cánh tay của hần không phải làm từ thịt từ xương mà là cấu tạo từ sắt đá xi măng hỗn hợp, hần vẫn chưa động thủ chỉ đứng đó đỡ đòn mà thôi, cũng khiến cô chật vật.

“Rầm.m...!!!”

Đến khi cô không còn chút sức lực nào nữa thì hần lại dễ quật ngã cô xuống đất, chỉ bằng một tay.

“Thân thủ khá lắm, tao không ngờ mày lại đánh giỏi như vậy” Hoắc Luật ép Dục Uyển bải cò, kéo hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, vuốt ve từ trên mặt xuống dọc cổ áo.

“Hoắc Luật! buông bàn tay bẩn thỉu của anh ra...anh muốn làm gì hả” Cô la hét vùng vẫy.

“Một con động vật.. “ Cúc áo thứ nhất được Hoắc Luật cởi ra, chậm rãi đến cúc áo thứ hai, thứ ba...cả dàn cúc áo đều bị hần cởi sạch, hần mỉm cười.”Đi bằng hai chân... “ tiếp tục mở bung chiếc áo, chạm vào áo lót màu đen trên người cô.

“Thích động dục bừa bãi..” Sau đó kéo áo lót lên cao, cặp ngực sữa mềm mại căng tròn nảy ra khỏi nịt ngực ngay lập tức.

“Vậy mày nghĩ tao muốn làm gì..” Hần vô lại, ngấn đầu lên mỉm cười nhìn cô, đặt tay lên ngực véo thật mạnh.

“Á...!!!”

“Hoắc Luật! anh mà dám động vào người tôi, tôi sẽ không tha cho anh “ Dục Uyển vừa hét, vừa dùng chân đá vào hạ bộ trọng yếu của nam nhân.

Hoắc Luật chụp lấy cái chân đang chuẩn bị đá lên, kẹp chặt ở bên hông mình, hình thành một tư thế xấu hổ mờ ám, ấn mạnh hạ bộ của hần xuống.

“Mày không tha cho tao, vậy sẽ làm gì...sẽ dùng tiếng rên rỉ dâm dăng, hay tiểu huyết ướt át ở giữa hai chân của mày, tấn công tao” Hần nhếch miệng cười.

Đúng, cô đánh không lại hần, cũng bị hần cởi sạch rồi hần muốn làm gì cô cần được hần sao. Dục Uyển im lặng nằm yên, cô xoay mặt đi chỗ khác, nước mắt yếu đuối lại chảy ra. Dục Uyển không biết, cô đang khóc cho sự vô dụng của mình, hay uất ức vì hần cùng người phụ nữ khác lên giường.

“Tao đã cưỡng bạo mày chưa, khóc cái gì chứ...”

Hần nắm lấy cằm của Dục Uyển xoay về, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, khiến cho trước ngực của hần cảm thấy rất khó chịu, như vừa bị ai đó đâm vào ngực, tức tối khó chịu.

Lại nghe thêm tiếng khóc của Dục Uyển, trong lòng hần cảm thấy rất rối bời. Hần không biết rốt cuộc là vấn đề ở đâu, tại sao hần lại có cái cảm giác đó, và tại sao cô lại nổi điên không đếm xỉa tới hần.

“Híc...híc...híc...!!!”

“Ngừng ngay cho tao, không được khóc nữa...” Hoắc Luật lời lẽ thì lạnh lùng, mang chút khẩu lệnh. Nhưng đôi tay của hần lại nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho cô, kéo áo lót xuống bao trọn khuôn ngực đầy đặn, sau cùng là cài lại cúc áo cho Dục Uyển.

“Được rồi! tao không chạm vào mày nữa...sau này cũng không, vậy được chưa”

“Hu.u...!!!”

Nếu lúc này chỉ là ghen ngào rơi nước mắt, không phát ra tiếng động. Thì bây giờ là vỡ òa nước nôi, Dục Uyển ngồi dậy đánh túi bụi vào ngực Hoắc Luật, lần này hần không đỡ đòn, mặt cho cô đánh tới khi nào hết giận thì thôi. Mặc dù hần không biết bản thân đã làm gì khiến cô giận dữ.

“Bốp...bốp...!!”

“Đồ khốn bẩn thỉu...anh bảo tôi phải giữ sạch sẽ, trong khi anh lại bắn từ đầu đến chân, anh dựa vào cái gì mà bắt nạt tôi, bắt tôi phải phục tùng anh.híc...híc...”

“Tao làm gì mà bắt từ đầu đến chân, mày nói rõ xem...” Hấn túm hai tay của Dục Uyển lại, không cho cô làm loạn nữa.

“Tôi qua anh đã làm chuyện dơ bẩn gì thì tự anh biết, tại sao phải bắt tôi nói...”

Hoắc Luật tự vấn bản thân trước giờ làm việc luôn quan mình chính đại, không có bất cứ hành động mờ ám nào mà phải hổ hèn. Tôi qua ngoại trừ việc hấn đọi cô suốt trong phòng nhưng cô không tới, trong khoảng thời gian đó không có bất cứ...”Tôi qua mày có đến phòng tao...” Hoắc Luật như thông suốt một số điều, hấn mỉm cười nhìn Dục Uyển.

Còn cười được sao, cô đương nhiên đến phòng hấn. Nếu không thì làm sao cô biết hấn toàn thân dơ bẩn từ đầu đến chân, không biết chừng trên người hấn còn đang nhiễm bệnh nữa là đằng khác.

“Phải! tôi có đến phòng anh đó...” Dục Uyển ngẩng đầu lên, ưỡn cao ngực, nhìn thẳng Hoắc Luật

“Vậy là...mày đã nhìn thấy hết tất cả...” Hấn lại mỉm cười, cái kiểu cười bốn cọt này của hấn làm Dục Uyển cảm thấy rất khó chịu.

“Đúng vậy! tôi nhìn thấy hết...tôi nhìn thấy thứ không sạch sẽ anh...”

“Thấy tao ném cô gái đó ra khỏi phòng”

Dục Uyển đang tuông tràn thì bất ngờ im lặng, khi nghe Hoắc Luật nói hấn đã ném cô gái kia ra khỏi phòng. Một cảm giác vui mừng khó hiểu, vừa xuất hiện đột ngột lại chuyển sang ngờ vực khó tin, là tất cả trạng thái tâm lý của Dục Uyển lúc này.

Lời của Hoắc Luật liệu có phải đang lừa gạt cô.

“Có một cô gái lột sạch quần áo đứng trước mặt anh, anh lại không có chút ham muốn nào, còn đuổi cô ta đi...tôi không tin...” “Nhiều lần bị Hoắc Luật vắt kiệt sức lực trên giường, cô biết về phương diện đó hấn có ham muốn rất mạnh mẽ.

“Vậy tao sẽ làm cho mày tin”

Hoắc Luật vừa nói xong, đã nhào tới cường hôn Dục Uyển. Hấn đè cô xuống bãi cỏ một lần nữa, hai cánh môi được hấn tách ra, đầu lưỡi lục lợi tìm kiếm đầu lưỡi của cô quấn lấy, muốn tròn cũng tròn không được, vẫn bị hấn bắt được, mút hết mật ngọt trong miệng cô.

“Ừm...m...!!!”

Bên dưới, Hoắc Luật đang tự kéo khóa quần của mình ra. Hấn cầm lấy tay của Dục Uyển, ép cô đặt tay lên đùi quần của hấn, cách một lớp quần lót đàn ông. Dục Uyển run rẩy mà cảm nhận được sức nóng và độ cứng rắn nam tính của hấn, đang lớn dần đến nóng phỏng cả tay cô.

Hoắc Luật rời khỏi chiếc miệng nhỏ của Dục Uyển, môi hấn trượt xuống cổ. Lời nói khàn khàn trầm thấp mang hơi men của dục vọng, thì thầm vào tai cô như kẻ say.

“Chỉ mới hôn mày chưa làm gì hết thì nó đã cương cứng như vậy, ngoại trừ mày không có người phụ nữ nào có khả năng này, sẽ không có chuyện tao lên giường với người phụ nữ khác”

“Tao chỉ muốn làm tình với mỗi mình mày”

Dục Uyển ngượng ngùng khó xử sau khi biết được tầm quan trọng của mình, muốn rút tay về nhưng Hoắc Luật lại cứ giữ lấy. Cô bị lời lẽ của hấn thuyết phục mà tình tường hoàn toàn.

Hoắc Luật cũng đang khổ sở kìm chế. Hấn muốn cho cô biết, ngoại trừ cô, hiện tại hấn không thể nổi lên ham muốn với bất kì một người phụ nữ nào khác, làm một lần, hấn lại muốn làm thêm lần nữa, ham muốn chiếm hữu càng lúc càng mãnh liệt, không bao giờ là đủ. Chính vì vậy mà lúc nào trên giường hấn cũng điên cuồng đòi hỏi, không muốn buông tha cho cô một phút giây nào cả. Như một con đĩ thú ham muốn vô độ, vắt kiệt sức lực của cô, hấn như bị trúng mê dược độc hại.”Nếu không tin những gì tao nói, mày có thể kiểm tra lại camera khách sạn... ngay cả mật mũi cô ta, tao còn không nhớ được...cô ta có rời khỏi phòng tao hay không, tao nghĩ camera tôi qua nhất định đã quay được”

“Tôi tin anh...anh...anh thả tay tôi ra được rồi”

Nắm lấy dục vọng đàn ông của Hoắc Luật trong tay, làm cho Dục Uyển rất hồi hộp, chưa bao giờ cô giữ nó lâu đến vậy.

“Mọi người có lẽ đang tìm, chúng ta nên quay lại...” Cô xấu hổ đến đỏ cả mặt, lời nói cũng trở nên ngọt ngào hơn, không khó nghe như lúc này.

“Không được...” Hấn nói

“Tại sao...”

Dục Uyển cảm nhận được mùi của sự nguy hiểm trong lời nói của Hoắc Luật.

“Mày nghĩ bộ dạng của tao lúc này có thể đi ra ngoài được sao...” “Hoắc Luật vừa nói vừa nhìn xuống đùi quần của chính mình. Dục Uyển cũng hướng theo ánh mắt của hấn nhìn xuống.

“Cái..cái đó...sao lại như vậy” Cô nuốt vào ngụm nước bọt, bây giờ cô chỉ dùng đôi tay để cảm nhận. Bây giờ tận mắt nhìn dự vọng của hân đang ngao nghể dội ra khỏi đũng quần, mới biết nó to lớn đến cỡ nào. Không bàn đến việc hân đang muốn làm gì lúc này, chỉ cái bộ dạng này mà hiện ngang đi trên đường, còn không bị người ta mắng là dâm tặc biến thái sao.

“Vậy bây giờ phải làm gì, anh không có cách nào hạ nó xuống được sao..”

“Có! cho nó vào trong người mày, sau khi đủ thỏa mãn.. nó tự động hạ xuống”

“Anh bị điên sao, ở đây là công viên...mọi người sẽ nhìn thấy” Dục Uyên ngượng đến chín mặt, cổ đẩy Hoắc Luật mà ngồi dậy.

Nhìn Hoắc Luật khổ sở như vậy, Dục Uyên cũng cảm thấy áy náy. Theo như hân nói bây giờ thì chuyện này do cô gây ra, cô phải chịu trách nhiệm nhưng không phải là ở đây.

Ánh sáng chớp nhoáng lúc sáng lúc tắt của chữ “Hotel” bên kia đường, đã thu hút tầm mắt và sự chú ý của Hoắc Luật lẫn Dục Uyên.

Hai người cùng nhìn về phía nhà nghỉ đối diện, rồi nhìn nhau. Sau cùng là tay trong tay dắt dìu nhau đi. Khổ nỗi, người đầu mà đông thề, khiến cho hành trình của họ gặp nhiều gian nan. Có trách là trách bộ dạng đẹp trai hút người của Hoắc Luật, khiến mọi người không rời mắt, về mặt ái mộ nhìn hân.

Dục Uyên đang tưởng tượng, nếu như họ nhìn thấy nửa thân dưới đang giương cò của Hoắc Luật, biểu cảm trên mặt họ sẽ thế nào. Cô thật rất muốn nhìn thấy về mặt đỏ của họ.

“Mày đang cười cái gì”

“Không có gì...để tôi đi trước che cho anh, anh cứ đi sau lưng tôi”

Bọn họ chỉ còn cách nhà nghỉ còn vài bước chân, thì từ bên trong có một cặp trai gái chạy ra, trên người còn vác theo vali. Bộ dạng vội vã như đang bỏ trốn.

Người đàn ông thì dáng vẻ cao lớn, vóc người cũng tạc như Hoắc Luật, còn người phụ nữ thì dáng người nhỏ nhắn, tóc dài cũng giống hệt cô.

“Anh ơi! anh làm rơi đồ...anh ơi..”

Bốn người họ va vào nhau, thứ trên tay của người đàn ông rơi xuống. Nhưng hai người kia chạy như bị ma đuổi, không hề quay đầu lại. Thứ Dục Uyên nhặt được là một chiếc mặt nạ nửa mặt người, được đúc từ bạc lấp lánh và điêu khắc rất tinh xảo.”Luật! chiếc mặt nạ này rất hợp với anh...còn vừa khít nữa..” Dục Uyên hí hửng cầm chiếc mặt nạ ước thử trên khuôn mặt đẹp trai của Hoắc Luật, nhưng hân lại đẩy ra.

“Thứ lai lịch không rõ ràng này mày giữ làm gì, bỏ đi..”

“Chỉ là một chiếc mặt nạ thì có lai lịch gì ghê gớm chứ”

Hôm nay là lễ hội hóa trang, thì người ta mang mặt nạ ra phố cũng không có gì lạ, không biết chừng, bây giờ cô cùng hân đi dạo khắp đảo Không Tên, có thể gom hơn cả chục cái mặt nạ giống thế này.

“Đàn ông con trai mà lại nhát gan như vậy, chỉ là một chiếc mặt nạ bình thường, xem về mặt của anh kia..”

“Cộp...cộp...!!!”

“Hân đang ở đằng kia kia...mau...”

Dục Uyên vừa nói xong thì từ phía sau, có tiếng bước chân ầm ầm của một đoàn người tiến gần, mười mấy tên áo đen đang rầm rộ kéo đến.

“Mặt nạ sắt! cuối cùng bọn tao cũng tìm được mày, mày quay bọn tao như chong chóng, nghĩ có thể chạy thoát được sao...”

Mặt nạ sắt cái gì chứ, có phải đã có sự hiểu lầm ở đây. Dục Uyên nhìn xuống chiếc mặt nạ cô đang cầm trên tay. Nhưng chưa kịp thanh minh làm rõ vấn đề, thì đám người đó đã lao vào đánh tới tấp.

“Bắt hân về trước rồi nói..”

“Za..a..!!!”

Bọn người này ngày thường, chắc lấy luyện võ làm thú vui. Nếu không, thân thủ tại sao lại nhanh nhẹn lợi hại như vậy. Một mình Hoắc Luật liệu có đánh lại bọn họ không đây.

“Luật! cẩn thận..”

“Tránh ra! đừng đứng đây mà cản trở, ra phía sau mà núp..” Hoắc Luật đẩy Dục Uyên ra, mười người này tuy rất lợi hại, nhưng hân biết sức mình, thừa khả năng đánh lại họ, chỉ là lo cho Dục Uyên gặp nguy hiểm.

Tận mắt nhìn thấy Hoắc Luật đánh nhau với người ta, cô mới biết sự lợi hại của hắn còn hơn cả tưởng tượng của cô. Đánh không lại Hoắc luật, một kẻ thông minh hơn đã chuyển hướng tấn công sang Dục Uyển, nhưng cũng không đơn giản như hắn nghĩ.

“Phụ nữ mà anh cũng đánh, có phải là đàn ông không” Dục Uyển giơ tay lên đỡ đòn, còn tung cước đá vào bụng gã kia.

“Thì ra cô em cũng biết võ”

Cả hai quyền cước đối trao, lẫn lộn trên đất. Hoắc Luật cũng không yên tâm nhìn cô.

“Zá..a..!!!”

“Bốp! bốp..!!!”

Dục Uyển cố gắng ló đầu ra, để cho Hoắc Luật yên tâm hơn.

“Tôi không sao, gã này tôi có thể xử lý được...anh lo đám người kia đi”

“Bốp!!! bốp!!!”

“Đàn ông các người đều nghĩ phụ nữ dễ bắt nạt lắm sao, đánh cho anh chết” Dục Uyển dùng sức quạt mạnh gã kia xuống đất, còn bẻ tay khóa chân người ta không thương tiếc.

Sau khi Hoắc Luật hạ được tên cuối cùng, thì Dục Uyển cũng khiến gã kia bất động dưới đất. Cả hai thở phào nhìn nhau và mỉm cười.

Khoan đã...

Lúc này cô đếm có mười tên, nhưng chỉ mới có chín gã nằm dưới đất, vậy còn một gã nữa đâu. Nhìn thấy ánh mắt hoang mang và hoảng hốt của Hoắc Luật đang nhìn mình, cô liền xoay người nhìn lại phía sau, nhưng muộn rồi.

“Đứng im! mày mà động đây, tao bắn nát sọ bạn gái này” Khi họng súng lạnh lẽo chĩa vào đầu của mình, Dục Uyển mới biết tên thứ mười ở đâu, chính là ở ngay sau lưng cô.

“Mặt nạ sắt! mày trẻ tuổi hơn trong tưởng tượng của tao rất nhiều, còn rất lợi hại... có thể cùng lúc hạ được 8 võ sĩ của A Tư Bôn, mày là người đầu tiên tao nhìn thấy...” Hắn mỉm cười nhìn Hoắc Luật.

“Chú ơi! nhất định đã có sự hiểu lầm rồi, mặt nạ sắt nào đó...bọn cháu không biết đâu, chú bỏ khẩu súng xuống được không...” Dục Uyển ra sức thuyết phục.

Nhưng lời nói của cô chẳng có tí trọng lượng nào, ngay cả liếc mắt người ta cũng không thèm nhìn đến, chỉ nhìn thẳng vào Hoắc Luật.

“Mặt nạ sắt! tao cho mày hai lựa chọn, một... xuôi tay chịu bắt, đi theo bọn tao về câu lạc bộ, hai... là viên đạn này sẽ xuyên qua đầu bạn gái mày, chọn đi”

Nếu đạn xuyên qua đầu, không phải là chết rồi sao. Thần linh ơi, tuổi con vẫn còn nhỏ mà không muốn đi sớm như vậy đâu. Dục Uyển mặt trắng bệch.

“Tôi đi theo các người...” Hoắc Luật nói.

“Rất mau lẹ! dẫn nó đi..”

Gã thứ 10 ra lệnh cho những tên còn lại. Bọn họ tiến lại gần chỗ của Hoắc Luật áp giải hắn đi. Dục Uyển cũng bị bắt đi cùng. Tất cả lỗi này là của cô, nếu cô không nhặt chiếc mặt nạ lên thì đã không có chuyện.

“Luật! tôi xin lỗi”

5 phút sau...

“Luật! anh đang giận tôi sao”

15 phút sau...

“Luật! anh nói chuyện đi...”

Cho tới nửa tiếng sau, khi hai người họ đã bước chân vào câu lạc bộ võ thuật, Hoắc Luật vẫn không mở miệng nói một câu nào, chỉ một mình Dục Uyển độc thoại hơn nửa tiếng, giờ cô mới biết...

Hoắc Luật thật nhỏ mọn.

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tại sao không phải là tao

Câu lạc bộ A Tư Bồn

Hay còn gọi là câu lạc bộ dưới lòng đất, nghe tên đã nói lên tất cả. Phải, nó chính là nằm dưới lòng đất. Ngay phía trên nó chính là nơi lễ hội hóa trang đang diễn ra.

Đây là một nét thu hút khác của đảo Không Tên mà ít ai cũng biết, dưới chân họ còn có một thế giới ngầm khác, thế giới của máu và nắm đầm, thế giới của những kẻ mạnh mới tồn tại.

“Bóp...!!!”

Từ trên sàn đấu, một võ sĩ cao lớn vạm vỡ đang đâm tới tấp vào bụng của một đấu sĩ khác, máu từ mũi chảy dọc xuống miệng, mặt mày choáng váng và hân hụy ngã xuống sàn.

“Bóp..p..p!!!” Sau cùng còn nhận thêm một cú đá song phi, dứt điểm, bay ra khỏi võ đài.

“Rầm..m..!!!”

“Một! Hai...! ba...!!!”

Hắn nằm liệt dưới đất không thể nào ngẩng đầu lên, không biết là đã chết hay hôn mê. Tiếp theo có một cái cẳng được khiêng vào, bỏ hắn lên rồi mang ra ngoài.

“Ông chủ! gã đó là tôi mới lựa ra...tôi nghĩ có thể thay thế mặt nạ sắt”

Người đàn ông có khuôn mặt tròn trịa, dáng người mập phi đang ngồi ghế dựa ăn táo, nhìn cách ông ta ăn táo cũng đoán được là một người cục mịch thô lỗ, cắn một phát hết nửa trái táo, nước chảy tèm lem dính đầy cả bộ râu, không biết là nước táo bắn ra hay nước bọt ông ta chảy xuống.

Tùy tiện, lấy tay quẹt quẹt miệng, rồi chùi hết vào quần. A Tư Bồn, thuộc bang Chu Tước của Bạch gia.

Bởi vì tính khí nóng nảy, lại thô lỗ đàn độn nên bị anh em trong Bang phái tống lên hòn đảo khi họ cò gậy này để tự sinh tự diệt, nói là cai quản an ninh trên đảo cho dễ nghe, lão biết đám người đó là muốn cô lập lão.

A Tư Bồn luôn mong chờ một ngày được quay trở về, sắp tới là sinh nhật của bà hai lão đại bang Chu Tước, lão muốn kiếm một chút ít vàng, chừng trăm cây, để xây cái lồng chim chột con hoàng khuyên của bà ta. Khi bà hai vui vẻ sẽ nói tốt vài câu trước mặt lão đại, thì ngày về của lão sẽ không còn xa. Tất cả hi vọng A Tư Bồn đều đặt hết vào mùa đấu võ tự do này, nhưng bỗng nhiên tên khốn đó lại mất tích vào lúc quan trọng nhất.

“Mày nói thẳng đó sao..” A Tư Bồn quay sang nhìn tên gầy còm vừa lên tiếng

“Dạ phải! ông chủ thấy nó thế nào...có phải rất là khá không”

“Mày lại gần đây...” A Tư Bồn đưa tay lên ngoắc ngoắc gã gầy còm lại gần, hắn vừa bước tới thì lão ta đã quát ngay vào mặt một cái xây xẩm mặt mày.

“Bóp...!!!”

“Khá ông nội mày...như vậy mà gọi là đánh đầm hã, sao mày không dắt nó về nhà đầm bóp cho mẹ mày luôn, đem nó đi thi đấu, không phải mày muốn ông đây bán nhà luôn, thẳng ngu...”

“Tất cả bọn mày! mau đưa mặt nạ sắt về đây cho...tao...o...o...o...!!!”

Phải nói là tiếng hét của lão ta còn lợi hại hơn cả chiêu “sư tử rống”. Một chữ “tao” của A Tư Bồn khiến cho cả câu lạc bộ như muốn nổ tung, người người bịt tai. Mặt nạ sắt chính là trụ cột của câu lạc bộ, do đích thân A Tư Bồn lựa về. Là con át chủ bài đem về nguồn thu nhập cao cho câu lạc bộ, nhưng ngoại trừ ông chủ ra thì mặt nạ sắt như thế nào là một ẩn số với những thành viên còn lại trong câu lạc bộ. Diện mạo sao...chưa nhìn thấy, tuổi tác ư...không biết. Tính tình thế nào...không rõ.

Nhưng có một chuyện họ biết rất rõ, là vào 11h tối nay sẽ có một trận đấu tự do giữa các đấu sĩ của hai câu lạc bộ A Tư Bồn và Á Tư Mã. Ông chủ đã cược hết tất cả gia tài của mình vào đó. Và vào lúc 10h tối nay cũng tức là 1 tiếng trước, mặt nạ sắt đã biến mất khỏi câu lạc bộ.

“Ông chủ! tôi đã tìm được mặt nạ sắt” Gã thứ mười bước vào, tự tin thể hiện trước A Tư Bồn về năng lực của mình.

“Làm tốt lắm, dẫn thẳng ăn cháo đá bát đó vào đây”

A Tư Bồn tức giận ngồi xuống ghế, suy nghĩ khi kẻ đó bước vào, ông muốn lập tức phanh thây, nghiền nát, xé nhuyển hấn ra, nhưng phải đợi sau khi trận thi đấu kết thúc.

“Bộp...!!!”

Vận động miêng này giờ A Tư Bồn đã đủ mệt và khát nước, ông ta cảm trái táo khác lên, cần một miếng thật to.

“Ông chủ! người đã được đưa vào”

A Tư Bồn nhìn khắp câu lạc bộ, không thấy cái người muốn gặp. Chỉ có một thằng nhóc đẹp trai lạ mặt, và một con nhóc xấu như quỷ dạ xoa.

“Người đâu” Ông ta lên tiếng

Cả mười gã đã bắt Hoắc Luật và Dục Uyển về, đều ngơ ngác nhìn nhau rồi gãi gãi đầu. Ông chủ hỏi “người đâu” là ý gì. Không phải, người bọn họ đã đưa về rồi sao. Ông chủ còn đang kiểm ai nữa.

“Tao hỏi người đâu...mặt nạ sắt đâu, tụi bây cầm hết rồi hả” A Tư Bồn hét âm lên, nghe tiếng sư tử rống lần nữa thì họ mới tỉnh người.

“Ông chủ! mặt nạ sắt không phải là thằng nhóc này sao” Tên thứ mười chỉ tay về phía Hoắc Luật đang đứng

“Chát...!!!” Một bạt tay làm chuyển xoay mặt mày, hấn ngã lăn xuống đất.

“Mày đang giỡn mặt với tao hả...không tìm ra mặt nạ sắt lại bắt về một thằng nhóc không rõ lai lịch...có phải bọn bây đang thử thách tính nhẫn nại của tao...” A Tư Bồn hét gầm lên.

“Ông chủ! thằng nhóc này không phải là mặt nạ sắt sao”

Hấn kinh ngạc chỉ tay về phía Hoắc Luật một lần nữa, mà trong cái câu lạc bộ này không ai biết diện mạo thật của mặt nạ sắt ngoại trừ A Tư Bồn, thì họ chỉ biết nhận dạng tên đó qua chiếc mặt nạ Dục Uyển đang cầm trên tay.

“Tao phải nói bao nhiêu lần nữa, thằng đầu heo...bọn bây mới khôn ra hả” A Tư Bồn lại chửi xối xả vào mặt, chỉ tay vào mặt từng người, điểm danh từng cái tên một.

“Thằng nhóc này không phải người tụi bây cần bắt về”

“Ông chủ! lúc tôi đuổi theo mặt nạ sắt đến gần nhà nghỉ thì hấn biến mất, sau đó gặp tên nhóc này ở đó...trên tay nó còn cầm cái mặt nạ...nên bọn tôi đều nghĩ nó chính là mặt nạ sắt” Tên thứ mười lên tiếng “Dạ phải! tại thằng nhóc này nó đánh quá lợi hại, một mình có thể hạ cả tám người bọn tôi...bọn tôi càng tin nó là mặt nạ sắt” Gã thứ chín tiếp lời

“Nếu ông cho bọn tôi biết mặt mũi của tên mặt nạ sắt đó, thì chúng tôi đã không bắt nhầm người” Tên thứ tám chen ngang.

Bởi vì thời gian quá gấp, mặt nạ sắt bỏ chạy là A Tư Bồn lập tức cho người đuổi theo, cũng quên mất đi, cả câu lạc bộ này ngoại trừ ông thì không ai biết diện mạo thật của mặt nạ sắt, là ông vô tình lượm được hấn ở gần biển, lúc đó trên mặt của hấn đã mang chiếc mặt nạ sắt này, diện mạo của tên đó nhìn cũng không tệ nhưng không hiểu sao lại mang mặt nạ, có lẽ là tội phạm bị truy nã...Nhưng ông cũng chẳng cần quan tâm đến cái lý lịch của hấn làm gì, chỉ cần biết khả năng đâm đá của hấn rất lợi hại, có thể kiếm ra tiền là được.

Lúc vừa mới đến câu lạc bộ, một mình hấn có thể đánh bại cả bảy người cùng lúc, cho nên...

“Khoan đã! mày vừa nói thằng nhóc này có thể đánh bại cả tám người bọn mày” A Tư Bồn vừa nhớ đến chuyện cũ, lại giựt mình nhìn Hoắc Luật, rồi nhìn tên thứ chín.

“Dạ phải!”

Đầu góc gian thương trời dấy. Mặt nạ sắt cũng chỉ có ông biết mặt, trước giờ không ai biết mặt mũi hấn ra sao. Cho dù thằng nhóc này có đóng giả làm tên đó, cũng không sợ bị phát hiện ra. Một tiếng nữa trận đấu võ tự do sẽ bắt đầu, ông phải nhanh chóng tìm người thay thế.

“Anh bạn nhỏ! chúng ta làm một cuộc giao dịch được không, cậu giúp tôi đóng giả làm mặt nạ sắt, đánh thắng trận đấu tối nay...tôi sẽ trả công cậu thật hậu hĩnh”

“Không hứng thú.” Hoắc Luật lạnh lùng phun ra một câu, mặt của A Tư Bồn tối xầm lại.

“Rất có khí phách giống tôi hồi trẻ...tôi thích cậu rồi đó, nói đi..cậu muốn thể nào mới đồng ý”

“Ông để bọn tôi đi, tôi sẽ trả công ông hậu hĩnh...nói đi con số ông muốn là bao nhiêu”

“Ha...a...!!!!”

Nhưng lời nói thật của Hoắc Luật lại đổi lại một trận cười của mọi người, không ai tin, họ cho là hắn đang giở trò, một thằng nhóc thì có gì lợi hại, lại đi chung với một con xấu xí như vậy, nhất định là dạng tiểu bạch kiểm sống nhờ vào tiền đàn bà.

“Thằng nhóc xác xược! ông chủ tao coi trọng mày còn không biết tốt xấu, dám ăn nói với ông chủ tao kiểu đó sao” Tên thứ mười bước tới nắm lấy cổ áo của Hoắc Luật xách lên.

“Tránh ra! đây có chỗ cho mày chen vào lên tiếng sao”

A Tư Bồn đẩy tên thứ mười ra, hắn ai oán nhìn ông ta, tôi là muốn ra mặt thay cho ông, ông còn đối xử với tôi như vậy sao, ông chủ.

“Anh bạn nhỏ! khẩu khí cũng khá lắm....nhưng mà, xem ra là cậu không muốn thực hiện giao dịch này rồi” A Tư Bồn mỉm cười nhìn Hoắc Luật, rồi xoay sang nhìn Dục Uyển

“Con nhỏ xấu xí này là bạn gái của cậu” ông ta nói.

“Không liên quan gì đến ông...nói đi, con số mà ông muốn là bao nhiêu mới chịu thả người” Hoắc Luật lên tiếng. A Tư Bồn chỉ vì quay mòng bởi suy nghĩ, tìm người thay thế mặt nạ sắt trong trận đấu tối nay nếu không ông ta sẽ trắng tay. Nên ngoại trừ chuyện này ra, ông ta không nghĩ được gì khác. Hoắc Luật nói ông ta nghe hiểu, nhưng không để tâm, vì số tiền mà ông cá cược là một gia tài, không phải vài ba con số tầm thường.

“Hình như cậu rất quan tâm đến con bé này...nó quan trọng với cậu phải không” A Tư Bồn bước đến bên cạnh Dục Uyển, nhìn cô từ trên xuống dưới, còn đặt tay lên mặt của Dục Uyển, xoay trái xoay phải.

“Bỏ bàn tay của ông ra khỏi người cô ấy..”

“Vậy sao...” A Tư Bồn mỉm cười, rồi âm một cái “roẹt..!” nghe rất vang dội, một dải cúc áo của Dục Uyển đều bị kéo rách, cặp ngực cao ngạo ngễ tròn trịa và làn da mềm mại không được che đậy mà lộ hết ra ngoài.

“Á...!!!” Dục Uyển kinh hãi hét lên, mi tâm của Hoắc Luật chau lại, tay xiết thành quyền, nếu không phải hòng súng của bọn họ còn đang đặt trên đầu của Dục Uyển, thì hắn đã lao tới đánh vỡ mặt lão ta từ lâu.

“Wow...!!! không ngờ ngực của cô em lại to như vậy” ông ta mỉm cười

“Có đứa nào muốn xem hàng khủng, lại đây tao cho xem...đảm bảo sẽ to hơn những bộ ngực bọn mày đã chạm vào” A Tư Bồn vẫy gọi tất cả đàn em xa gần đang có mặt trong câu lạc bộ lại mà xem ngực của Dục Uyển.

“Ngực khủng sao...lại đó xem..”

“Đừng! các người đừng qua đây..tránh ra đi..tránh ra...” Dục Uyển sợ đến phát khóc, lần đầu tiên cô ném trái cái mùi vị vậy, hai tay bị trói phía sau, trước ngực còn trống trải không mảnh vải, trên đầu còn có một cây súng đang chia thẳng.

“Tôi đồng ý”

A Tư Bồn mỉm cười, quay sang nhìn Hoắc Luật.

“Phải như vậy chứ, nếu từ đầu chú em cũng nói như vậy...thì cô em này không phải sợ như vậy”

23h- Thế giới Ngầm

Trên khán đài cao 2 m, bốn cột to lớn sắt thép sừng sững cao như cột chống trời. Năm võ sĩ lực lưỡng như năm ông thần khổng lồ, đang ngồi trên ghế, tận hưởng nhiệt tình sự chăm sóc từ những thành viên trong câu lạc bộ.

Bên dưới khán đài, khán giả đang đứng ngồi không yên, ai cũng nôn nóng nhìn lên cây kim đồng hồ, mong mau đến 11h để trận đấu mau bắt đầu.

Việc nhận cá độ đã kết thúc cách đây hai tiếng, nhìn đấu sĩ của Á Tư Mã đang khí thế dâng trào, còn đấu sĩ của A Tư Bồn lại không thấy đâu, có phải giống như lời đồn, đệ nhất đấu sĩ của A Tư Bồn, mặt nạ sắt đã bỏ trốn. Thủ lĩnh đã không còn nên những đấu sĩ khác cũng không dám bước lên dàn đấu.

“Người của tên mập đó chết hết rồi sao, tại sao không có tên nào xuất hiện vậy..” Một gã cao gầy, đang cầm bầu thuốc đưa lên miệng thổi khói phì phèo.

“Ai nói là không có người”

Tiếng nói của A Tư Bồn từ xa vọng đến, mọi người đều xoay người lại nhìn. Theo sau ông ta chính là năm đấu sĩ mà mọi người đang mong ngóng. Cả đám đông khán giả đều reo hò phấn khởi. “Tôi phải đến, để lấy lại tất cả số tiền đã gửi ở chỗ ông chủ Á đây”

“Rất sẵn lòng, nhưng không biết mấy đấu sĩ của ông có khả năng đó hay là không...hay là giống như lần trước, mới có nửa hiệp đã bị đá ra khỏi sàn đấu” Á Tư Mã lên tiếng.

“Cũng phải thôi, heo thì chỉ có thể dạy ra heo mà thôi, làm sao có khả năng dạy ra được sư tử...ha...a.....!!!”

Á Tư Mã cười to khinh người, rồi xoay người đi. A Tư Bồn giận đến mặt đỏ tai hồng, khói bốc lên đỉnh đầu. Tay xiết chặt, miệng thở gấp, hai cánh mũi phình ra nhấp nhô.

Lúc năm đấu sĩ của A Tư Bồn đi ngang qua người ông ta, chuẩn bị bước lên sàn đấu. Thì A Tư Bồn nắm lấy tay của đấu sĩ mang mặt nạ sau cùng kéo lại.

“Nếu cậu em thua, tôi sẽ ném con bé trên lầu vào động điểm...mặt mũi tuy xấu xí nhưng thân hình rất bốc lửa, sẽ có khối thằng muốn cười lên nó”

“Ông mà dám động vào người cô ấy, tôi sẽ khiến cho ông phải hối hận vì đã được sinh ra”

Hoắc Luật ngược mắt nhìn lên lầu. Dục Uyển tay bị chói còn bị hai gã bên cạnh giữ chặt, miệng lại bị bịt keo, cặp vú trắng nõn bên dưới chiếc nịt ngực đang lắc lư do từng cái cựa quậy kháng cự của Dục Uyển, hai gã hai bên cứ như hai con thú đói khát nhìn chăm chăm vào ngực cô đến chảy cả dãi. Hắn chỉ muốn lôi hai gã đó xuống đập một trận.

“Muốn tao không động vào nó thì mày phải thắng”

“Quân tử nhất ngôn” Hoắc Luật quay sang nhìn A Tư Bồn

“Quân tử nhất ngôn” Ông ta mỉm cười nhìn Hoắc Luật.

Không biết con nhỏ xấu xí đó có nét gì thu hút, mà thằng nhóc này lại si mê như vậy, bất quá như vậy càng tốt, nếu thằng nhóc này mà đánh thắng trận này, ông sẽ bắt giữ con bé đó làm con tin, để thằng nhóc này ngoan ngoãn ở lại câu lạc bộ, kiếm tiền cho mình, đó là điều A Tư Bồn đang nghĩ tới.

“Được rồi! mày mau lên đó, nhớ những gì đã hứa..” A Tư Bồn hướng mắt lên sàn đấu.

“Còn một chuyện nữa” Hoắc Luật nói

“Chuyện gì”

“Tìm cho cô ấy một bộ quần áo khác”

“Được thôi! tao sẽ tìm cho nó một bộ đồ tu nữ, trùm kín từ đầu đến chân..sẽ không ai thấy một miếng thịt nào trên người nó, mày yên tâm chưa...”

“Keng....keng...!!!”

Tiếng chuông khai cuộc đã bắt đầu, đồng hồ đã điểm đúng 11h. Cuộc thi đấu võ tự do giữa 5 đấu sĩ của hai câu lạc bộ A Tư Bồn và Á Tư Mã chính thức bắt đầu.

Hoắc luật lập tức nhảy lên sàn đấu. Thế cuộc 5 vs 5, cũng rất cân xứng. Mặc dù các đấu sĩ của câu lạc bộ Á Tư Mã có phần to lớn và khỏe mạnh hơn.

Khi trọng tài vừa thổi còi, thì mười người họ lao vào nhau. Không có bất kì một quy định nào trong trận đấu võ, chỉ cần chiến thắng bất chấp tất cả.

“Bình!”

“Bốp...!!!”

Đấu sĩ của Á Tư Mã rất lợi hại. Mỗi quyền mỗi cước họ xuất ra đều hội đủ lực và sức sát thương rất lớn, nếu không né kịp nhất định sẽ tàn phế suốt đời, đó là lý do tại sao mà bốn đấu sĩ của A Tư Bồn thà là té ngã có kẻ hoạch còn hơn là đánh tiếp để tàn phế nửa đời sau. Mặc dù chỉ mới giao đấu có mười phút, nhưng thương tích trên người cũng đủ để họ nằm viện nửa tháng. Bên dưới khán giả la hét âm trời, cảnh tượng rất náo loạn. Bọn họ tiến sát đến bên dưới sàn đấu. Người thì vui, kẻ thì buồn, càng làm cho không khí khán đài thêm phần nóng nực, độ nóng đang sôi sục, nhịp tim của họ cũng nhanh chậm theo diễn biến của trận đấu. Người thì phấn khởi ‘ha...a...!!! cuộc Á Tư Mã thắng là không sai’. Kẻ thì khóc lóc rên rĩ ‘hu..u...!!! làm sao đây...lần này có nước bán nhà để trả nợ’.

Tất cả hi vọng của A Tư Bồn giờ đây đều đặt hết lên người của Hoắc Luật, để tăng thêm phần động lực cho hắn, ông ta đã lôi Dục Uyển từ trên lầu xuống gần khán đài, nơi mà Hoắc Luật có thể nhìn thấy được.

Ông mập, ông giỏi lắm. Nhìn thấy Dục Uyển vẫn còn nguyên trạng với chiếc áo lót xuất hiện trước mắt bao nhiêu gã đàn ông, đôi mắt của Hoắc Luật neho lại, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu.

Mỗi người họ đều rất lợi hại, năm người cùng xông lên thì lại càng khó đối phó, nhưng chỉ cần tìm ra khuyết điểm của từng người, hắn sẽ hạ được họ.

“Zá...a...!!!”

Lúc cả bốn đấu sĩ của Á Tư Mã cùng lao vào Hoắc Luật, thì hần tung cước đá thẳng người đang giao đấu với mình này giờ bay khỏi khán đài. Tình cảnh hiện tại là 1 vs 4.

Tên nhóc này đủ can đảm để đứng lại đây thì nhất định thực lực rất khá. Họ ra quyền, tung cước đánh tới tấp vào Hoắc Luật, hần trái phải trước sau nghiêng người né tránh tất cả các trận đòn của bốn người.

“Bốp!!!” Chiếc mặt nạ của Hoắc luật rơi xuống ngay sau khi hần bị đánh vào mặt, ngã lăn xuống sàn và máu bắn ra khỏi miệng.

“Ừa...a...a...!!! Nếu không phải do băng kéo đang dán kín miệng của Dục Uyển, thì tiếng hét thất thanh đã vang dội.

Tim của Dục uyển thóp lại, khi nhìn thấy Hoắc luật bị đánh dồn dập, khắp người hần chưa có nơi nào là không bị đánh qua, nếu không phải vì cô liên lụy thì Hoắc Luật đã không rơi vào hoàn cảnh này. Tất là tại cô, Hoắc Luật, anh nhất định phải cố lên, sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sai gì tôi cũng làm hết.

Sau khi chịu đòn đủ lâu, ăn đòn đủ no để nhìn ra được khuyết điểm của từng người, bây giờ là lúc Hoắc Luật tiến hành phản công.

Tên thứ nhất cú đâm rất mạnh nhưng chân lại trụ không vững, gã thứ hai thì hoàn toàn ngược lại. Cước pháp tuy mạnh nhưng lực tay lại không đủ sức. Có lẽ vì vậy mà cả hai người trái phải này luôn liên thủ tấn công cùng lúc.

Tên thứ ba thân thủ nhanh nhẹn sức lực dẻo dai, liên tục ra đòn. Những chiêu thức nhìn có vẻ lợi hại nhưng thật ra không có chút sức uy hiếp nào, chỉ là một đòn đánh tâm lý khiến cho đối thủ cảm thấy hoa mắt không thể tập trung, gã thực sự ra đòn chí mạng chính là kẻ ở phía sau.

Mặt dù đã nhìn rõ khuyết điểm của từng người, nhưng bọn họ lại tổ hợp hoàn chỉnh, khuyết điểm của người này lại được ưu điểm của người kia bù khuyết. Nên để hạ được họ thì hần cũng đã trải da tróc vẩy.

“Một...Hai...!!!”

Sức của mọi người đều đã cạn kiệt sau chín mươi phút giao thủ, bắt đầu mười giây đếm ngược từ trọng tài, tất cả họ đều đã không còn sức để đánh tiếp. Bây giờ chỉ còn chờ xem ai là người trụ vững đến giây cuối cùng.”Bốp!!!” Hoắc Luật là người ngã xuống đầu tiên, khiến cả đám đông náo loạn cả lên.

Bên dưới lại là hét ầm trời, nhưng một giây sau đó tất cả đều trở về im lặng, không ai phát ra bất kì tiếng chửi bới nào. Hoắc Luật tay chống xuống sàn từ từ gượng dậy, còn đối thủ của hần đang ngã từng tên một.

“Năm...sáu...!!!!”

“Bịch! bịch...!!!” Gã thứ hai thứ ba cùng lúc úp mặt dưới sàn, không thể ngẩng đầu lên, mê mang bất tỉnh.

Hoắc Luật, mày còn phải đưa cô ấy rời khỏi cái nơi quái quỷ này, còn chưa cho cô ấy một buổi hẹn hò hoàn chỉnh. Hoắc Luật, mày không được phép gục ngã.

“Chín...Mười...!!!!”

“Bịch..bịch...!!!” Gã thứ nhất và thứ tư đều đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể đứng vững cho đến giây thứ mười.

“Chiến thắng thuộc về đấu sĩ của câu lạc bộ A Tư Bôn..”

Nửa tiếng sau....

“Giúp hần xử lý vết thương...”

Tên thủ hạ của A Tư Bôn sau khi ném Hoắc Luật vào Dục Uyển vào một căn phòng, đã quẳng thùng thuốc vào tay của Dục Uyển.

Lúc ở dưới sàn đấu, cô đã nhìn thấy khắp người Hoắc Luật đều bị thương, nhưng bây giờ nhìn cận cảnh, mới biết nó thâm thê thế nào. Hần đúng là phi thường, nếu là người khác chắc đã khẩn cấp nhập viện từ lâu.

Nhưng mà có ai cho cô biết, có phải con gái khi yêu đều rất yếu đuối và hay mít ướt không, nếu không tại sao bây giờ cô lại đang khóc.

“Luật! tôi xin lỗi..là tôi hại anh bị đánh hết lần này đến lần khác, tất cả là lỗi của tôi” Dục Uyển vừa khóc vừa thoa thuốc cho Hoắc Luật, nước mắt rơi ướt vai của hần.

“Tại sao lại khóc”

“Không biết nữa...chắc bệnh rồi, nước mắt cứ chảy ra mãi...tôi xin lỗi...xin lỗi” Vừa nói lại vừa lấy tay quẹt đi nước mắt

“Đúng là ngốc...”

Nhìn thấy bộ dáng vừa khóc vừa nhận tội của Dục Uyển hết như những bà già thích lải nhải, hắn thật không cảm thấy khó chịu mà còn vui là đằng khác, những giọt nước mắt cô đang chảy là vì hắn mà rơi, trong lòng Hoắc Luật cảm thấy rất ấm áp, hắn cúi người xuống “cần” nhẹ vào môi của Dục Uyển. Cô đẩy hắn ra.

“Sao...anh lại hôn tôi” Dục Uyển đỏ mặt nhìn Hoắc Luật.

“Tại sao anh không thể hôn em”

Hoắc Luật nâng cằm Dục Uyển lên, nhìn thẳng vào cô.

“Em không thích anh hôn sao, trả lời anh...em thích hay là không”

Những lúc hắn tình cảm thế này, với bộ dạng đẹp trai mê người, cô như bị thôi miên.

“Thích...” Trả lời như một con ngốc, nói xong lại ước gì có một cái lỗ để mình chui xuống.

“Nếu anh tiếp tục hôn em, em sẽ không đẩy anh ra, đúng không”

Lời nói ngọt đến tận tim này, khiến cho Dục Uyển trở nên vô cùng yếu ớt, trước sự tấn công tiếp theo của Hoắc Luật. Hắn cúi người lần nữa, cũng “ăn” môi cô như vừa rồi nhưng lần này lâu hơn lần trước, cô vô lực kháng cự. Khi hai người hạ lưng, từ từ ngã xuống giường thì...”Rầm...m...!!!!”

Cánh cửa bị đá văng vào trong, A Tư Bồn bộ dạng hốt hải sợ sệt, chạy vào trong, đập đầu quỳ lại trước mặt Hoắc Luật.

“Hoắc Luật thiếu gia! là tôi không có mắt nhìn, là tôi không ngu dốt đần độn, thấy thái sơn mà tưởng là còn cát..cậu tuổi trẻ tài cao, tấm lòng bao la như biển...tha tội cho tôi lần này được không”

A Tư Bồn nói một tràng giang đại hải, không đầu không đuôi làm cho Hoắc Luật và Dục Uyển không hiểu gì hết, đến khi nhìn thấy Bạch Ngạn Tổ và Hoắc Phi từ ngoài bước vào thì họ mới biết nguyên nhân khiến cho A Tư Bồn sợ hãi như vậy.

“Luật! Anh có sao không”

“Mày có sao không”

Thì ra, lúc người của A Tư Bồn bắt Dục Uyển và Hoắc Luật đi đã có người xung quanh nhìn thấy, nên Bạch Ngạn Tổ cũng không mất nhiều thời gian mà tìm đến đây.

“Là ông cho người đánh anh trai tôi” Nhìn thấy vết thương chần chịt trên người của Hoắc Luật, Hoắc Phi nóng ruột lên tiếng.

“Hoắc tam thiếu! tôi làm gì có năng lực đó, anh trai của cậu rất lợi hại...không có ai đánh được cậu ấy cả..” Ông ta quay sang nhìn Bạch Ngạn Tổ, ai cũng có thể không tin, chỉ cần người này tin là được.

“Thái tử gia! cậu phải tin tôi, tôi chưa làm gì Hoắc Luật thiếu gia cả”

“Luật! ông ta có làm gì mày không..”

A Tư Bồn đang chấp tay cầu khẩn Hoắc Luật, nếu hắn nói ra tất cả thì cả đời này, ông phải chôn thân ở cái nơi khi ho cò gáy này, muôn đời không thấy đất liền.

“Không có! ông ta không làm gì tao cả”

Mặc dù chịu không ít khổ sở nhưng trải qua chuyện này, hắn đã nhận ra Dục Uyển có một vị trí quan trọng trong lòng hắn. Dục Uyển cũng đã xác định được tình cảm của mình giành cho Hoắc Luật, cho nên với họ chuyện xảy ra ở đây không hẳn là chuyện xấu.

Trên du thuyền

“Nhanh lên! canh chừng nào nấu xong” Hoắc Phi bên cạnh hối thúc người đầu bếp.

Dù không biết là chuyện gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được Luật và Dục Uyển đang có chuyện che giấu, mà họ đã bình an không có gì thì hắn cũng không muốn tiếp tục truy cứu ở chỗ A Tư Bồn.

“Thiếu gia! cậu đừng có giục nữa, xong rồi” Người đầu bếp vừa mút canh ra bát thì Hoắc Phi đã giục lấy mang đi

“Thiếu gia! canh nóng lắm, cậu muốn mang đi đâu...để tôi mang đi cho”

“Không cần! để tôi tự làm, ông cứ làm chuyện của mình đi”

Đương nhiên trên du thuyền này ngoại trừ Dục Uyển thì còn ai đủ may mắn để Hoắc Phi bung canh cho. Hắn chỉ muốn tắm rửa cho cô thật tốt, nhưng khi đi đến trước cửa phòng của Dục Uyển thì...

“Cái gì...cậu và anh Luật đang hẹn hò” Lý Nhã kinh ngạc hét toát lên.

Dục Uyển lập tức lấy tay che miệng của Lý Nhã lại, giảm thiểu tối đa mức âm thanh phát ra. “Cậu yêu anh Luật” Lý Nhã hỏi cung lần nữa.

“Phải! nhưng cậu nhỏ tiếng thôi, cậu muốn tất cả người trên du thuyền đều biết chuyện sao” Dục xấu hổ, mặt đỏ lên tiếng.

“Thảo nào...gần đây mình thấy cậu xinh đẹp ra, người có tình yêu thì cái gì cũng thay đổi, ngay cả cái bết trên mặt cậu cũng biến mất”

“Có sao..”

“Cậu không tin thì lấy gương mà xem”

Dục Uyển mừng rỡ, loay hoay chạy đến trước gương xem

Có chút thất vọng....

Nhưng lâu rồi cô không nhìn đến cái bết trên mặt mình. Lần đầu tiên cô nhìn thấy thì nó có màu đỏ sậm, vài ngày sau thì màu sậm đó biến mất, còn bây giờ chỉ còn màu đỏ tươi, nếu tiếp tục như vậy có thể qua vài tháng nữa sẽ là màu hồng, rồi biến mất luôn. Ha..a...a!!!! chuyện thần kì đó không bao giờ xảy ra.

“Cậu lừa mình, cái bết vẫn còn trên mặt có mất đi đâu”

“Ha..a...!!! thiếu gia nói đúng...những người khi yêu đều trở thành đại ngốc, cậu giống hệt anh Phi” Lý Nhã cười lăn xuống giường.

“Cậu còn dám chọc mình...” Dục Uyển leo lên giường cù lét Lý Nhã, đuổi bắt nhau, mệt nhừ lại ngã xuống giường thở hổn hển.

“Cậu nói Hoắc Phi có người yêu sao”

Dục Uyển không biết sao mình lại dễ tâm, có thể trước đây do hắn từng nói thích cô, dù biết là hắn đùa, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn bị lời nói đó của hắn quấy nhiễu, bây giờ thì cô đã có Luật, cô chỉ nên dồn tất cả sự chú ý lên người của anh ấy.

“Phải! anh Phi có người mình yêu rồi...thiếu gia nói mục đích của cuộc đi biển này thật ra là kế hoạch của anh Phi, anh ấy muốn tỏ tình với một cô gái nào đó”

“Được Hoắc Phi tốn nhiều công sức như vậy, nhất định cô gái đó là một tuyệt đại mỹ nhân” Dục Uyển lên tiếng

“Mình có hỏi nhưng thái độ của thiếu gia rất kì quái, cứ cười không ngừng.. mình nghĩ có thể cậu đúng, thiếu gia chưa bao giờ nói đến một cô gái nào mà vui vẻ như vậy...” Lý Nhã bắt đầu có chút buồn, khi nhớ đến Bạch Ngạn Tổ vì một cô gái khác mà cười trước mặt cô.

“A...A...!!! mình phát hiện ra...Tiểu Nhã nhà ta đang ghen” Dục Uyển bật người dậy, trêu chọc Lý Nhã

“Mình không có...thiếu gia là cậu chủ của mình, mình chỉ là người hầu của cậu ấy...mình không có tư cách ghen, cậu ấy muốn cười với ai, mình không quản được”

Lý Nhã rất biết thân biết phận của mình, chỉ là cô nhi, không gia thế nên chỉ có thể cất giữ tình cảm giành cho Bạch Ngạn Tổ trong lòng.

“Tiểu Nhã! cậu như vậy là không thể được...khi yêu ai thì mình phải bắt cháp, giữ người đó cho riêng mình, Bạch Ngạn Tổ đào hoa bay bướm như vậy, cậu không nắm thật chặt, hắn sẽ đi tìm cô gái khác”

“Mình không dễ tâm, chỉ cần ngày ngày được nhìn thấy cậu ấy, có thể làm cho cậu vui là mình cảm thấy hài lòng”

“Cậu đúng là ngốc, mình thì không giống cậu..”

Có thể khoảng cách thời gian nên suy nghĩ giữa họ khác nhau, Tiểu Nhã có thể cam chịu, chia sẻ đàn ông của mình với phụ nữ khác, nhưng cô thì không. Một là có hấn trái tim và tình yêu toàn tâm toàn ý của người đó, hai thì cô sẽ từ bỏ hoàn toàn.

Bên ngoài....

“Tùm..m..m...!!!!”

Hoắc Phi sau khi nghe Dục Uyển thừa nhận yêu Hoắc Luật thì hắn đã không có đủ cam đảm đứng đó, tiếp tục nghe cô thể hiện tình yêu giành cho anh trai mình thế nào. Hắn bùng nổ cơn nóng giận đang muốn mang vào cho Dục Uyển uống, quăng xuống dưới biển.

Hì vọng không có con cá mập nào bên dưới bị ném vỡ đầu.

“Á....a....a.....!!!! Tại sao vậy...tại sao..”

Hắn gào hét như người vô vọng, rồi ngã phịch xuống sàn gỗ.

“Tại sao...không phải là tao”

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Câu chuyện về Hoắc Mạn Ni

“Tại sao lại là tôi chứ...tại sao..”

Cảnh tượng nhìn thấy được qua khe hở ở giữa cửa là hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt vọng đang ngồi bệch dưới đất khóc nức nở.

Hận nào bằng khi bị chính người mình tin tưởng phản bội, đau nào hơn khi tận mắt nhìn thấy chồng mình lên giường với người đàn bà khác.

“Tổng Thiếu Hoàn! anh là một gã tồi...sao anh có thể đối xử với tôi như vậy...”

Sáng nay lúc Hoắc Mạn Ni thức dậy, phát hiện mình ngủ quên trên ghế sofa ở phòng khách, cô choáng váng mặt mày do sự quá chén của tối qua. Mạn Ni bỏ chân xuống dưới đất xỏ đôi dép vào, rồi đi vào nhà vệ sinh.

Nhưng lúc đi ngang qua cửa phòng ngủ của hai vợ chồng, thì nhìn thấy chồng cô đang ôm lấy một người đàn bà khác trên giường, mọi cảm xúc đều bị tê liệt lúc đó, cô ngã quỵ tại chỗ, cũng không có đủ can đảm chạy vào trong, lời dối nam nữ không biết xấu hổ đó dậy. Cô lại ngồi đấy khóc như một kẻ vô dụng yếu đuối.

“Chị đã nói với em từ trước, trên đời ngoại trừ Hoắc Luật ra không có ai thật lòng yêu em..Tổng Thiếu Hoàn và cả tên Dương Phàm đều như nhau, bọn họ chỉ khiến em khổ sở”

“Bây giờ vẫn còn kịp, chỉ cần em uống viên thuốc này vào, mọi thứ sẽ trở về lúc ban đầu...đứa bé không còn, em có thể quay về bên Luật”

“Chị tránh ra! em không yêu Hoắc Luật, người em yêu là Thiếu Hoàn...em cũng sẽ không giết chết con mình”

“Chát...!!!” Một bạt tay tát thẳng lên mặt Hoắc Mạn Ni.

“Đồ ngốc! ngay cả người mình yêu là ai cũng không phân biệt được, người em yêu là Hoắc Luật, chị phải nói bao nhiêu lần nữa em mới chịu hiểu...là Hoắc Luật, mãi mãi là Hoắc Luật”

“Người yêu Hoắc Luật là chị, không phải em...chị đi đi, đừng bao giờ đến tìm em nữa”

“Em đứng là ngu hết thuốc chữa, mở miệng ra là nói em yêu hắn... còn Tổng Thiếu Hoàn thì đang nằm trên giường tay ôm người đàn bà khác, hắn xem em là vợ sao...”

“Là em đuổi chị đi, lần sau đừng có khóc lóc mà đòi gặp chị”

“Rầm..!!!”

Một cơn gió mạnh thổi tới, đánh sập cánh cửa phòng, mọi thứ đều trở lại yên bình như ban đầu, ngoại trừ tiếng khóc của Hoắc Mạn Ni. Tại sao cô phải nếm trải mùi vị phản bội hết lần này đến lần khác, cô luôn thật lòng yêu họ, nhưng tại sao họ lại phản bội tình yêu đó của cô.

“Hic...hic...!!!”

“Mạn Ni! mọi chuyện không như em nghĩ, tối qua anh uống quá say nên tưởng nhầm cô ấy là em...em tin anh đi, anh chỉ yêu có mình em” Tổng Thiếu Hoàn, đại thiếu gia nhà họ Tống, nửa thân trên trần trụi, ngoại trừ chiếc quần âu đang mặc bên dưới, hắn đang đặt tay lên vai của Hoắc Mạn Ni.

Lời của Tổng Thiếu Hoàn hoàn toàn là sự thật. Hắn không hề nhớ đến chuyện đã xảy ra đêm qua. Tối qua, họ có tổ chức tiệc chia tay trước khi về nước, mọi người đều uống rất nhiều sau đó phòng ai nấy về. Bản thân hắn cũng uống rất say được một người phụ nữ đưa về phòng. Đó là tất cả những gì Tổng Thiếu Hoàn có thể nhớ ra, nhưng trong trí nhớ của hắn người đưa hắn về phòng là Hoắc Mạn Ni, vợ hắn. Bọn họ còn vui vẻ làm chuyện ấy trên giường, cảm giác tuyệt vời như lần đầu tiên. Nhưng hắn không ngờ, vừa mở mắt ra thì người nằm bên cạnh không phải là vợ hắn, mà là một người phụ nữ khác. Vững mấu đỏ tươi trên giường là bằng chứng xác thực cho thấy người cùng hắn làm tình trong cơn say tối qua là cô ta.

Tổng Thiếu Hoành đang hoang mang không biết phải xử trí chuyện này ra sao, thì nghe thấy tiếng khóc của Hoắc Mạn Ni ở ngoài cửa, nên vội vàng mặc quần vào chạy ra ngoài.

“Mạn Ni! anh không hề phản bội em, anh vẫn rất yêu em.” Hắn đặt tay lên vai cô.

Hoắc Mạn Ni hất mạnh tay của Thiếu Hoành ra rồi gào lên.

“Thiếu Hoành! anh còn muốn lừa gạt tôi sao, tôi và cô ta có điểm nào giống nhau mà anh lại nhằm lẫn...anh nghĩ tôi là con nít lên ba sao”

“Tôi không tin lúc anh cùng cô ta quan hệ trên giường, anh vẫn không nhận ra đó không phải là tôi” Hoắc Mạn Ni chao đảo đứng dậy, chỉ tay về phía người thực tập sinh bên cạnh Tổng Thiếu Hoành, người này là hậu bối của cô ở trường y.

“Bác sĩ Hoắc! chị đừng giận Thiếu Hoành, anh ấy không có lỗi gì hết, tất cả là do em...em lập tức đi ngay, chị cứ xem như là chưa nhìn thấy gì, em cũng sẽ quên đi chuyện này và không xuất hiện trước mặt anh chị”

Với Tổng Thiếu Hoành đây chỉ là một tai nạn, nhưng với cô sinh viên thực tập năm cuối này, là hồi ức đẹp, là cam tâm tình nguyện hiến dâng cho người mình yêu. Nhưng cô không hề muốn phá vỡ hạnh phúc của bất kỳ ai. Sau khi gom hết giày, túi sách, quần áo thì cô ta vội vã rời khỏi phòng, trong tình trạng trên người chỉ mặc đồ lót.

Tối qua, người ta đã dâng trọn tấm thân xử nữ cho hắn, còn bị hắn gầy vò suốt cả đêm. Sáng ra, không có được lời an ủi, lại buộc phải rời khỏi trong hoàn cảnh nhục nhã, Tổng Thiếu Hoành cảm thấy có chút á náy với người ta.

“Tiểu Nhu! em cũng nên mặc quần áo vào rồi hãy đi” Tổng Thiếu Hoành nắm lấy tay của Mộc Nhu kéo lại.

“Thiếu Hoành...em...em ra ngoài mặc cũng được, em biết bác sĩ Hoắc không muốn nhìn thấy em”

Nhìn hai người tình cảm nhìn nhau, tay nắm tay, thì làm sao Hoắc Mạn Ni có thể tin những lời của Tổng Thiếu Hoành vừa nói là thật, hai người này xem cô là con cóc sao.

“Thiếu Hoành...Tiểu Nhu...xưng hô thân mật như vậy sao, hai người còn muốn lừa gạt tôi tới khi nào nữa” Cô ai oán trách hờn nhìn họ.

“Nếu hai người muốn ở cạnh nhau, tôi sẽ toại nguyện cho các người...Tổng Thiếu Hoành, tôi và anh chấm dứt”

Hoắc Mạn Ni gạt đi nước mắt rồi xoay người bỏ đi, Tổng Thiếu Hoành lập tức đuổi theo kéo về. Hắn, hai tay ôm lấy cô từ phía sau nhưng Mạn Ni cứ vùng vẫy kháng cự.

“Mạn Ni! em đừng đi...hãy vì đứa con trong bụng em mà cho anh một cơ hội, trong lòng anh chỉ có mình em”

“Buông ra! tôi không muốn nghe tiếp những lời dối trá của anh, con là của riêng tôi không liên quan gì đến anh, buông ra...”

“Không! anh sẽ không buông em ra...Mạn Ni hãy cho anh một cơ hội”

“Tổng Thiếu Hoành! buông tay...” “Không”

Hai người họ bắt đầu giằng co, nín kéo. Cô đẩy mạnh hắn ra bỏ chạy, Tổng Thiếu Hoành giựt mạnh kéo về. Hoắc Mạn Ni xoay một vòng, lại chao đảo ngã xuống đất, bụng đập vào cạnh bàn.

“Á...A....A.....!!!!” Con đau quần quai khiến cô ngất ngay tại chỗ, máu đỏ tươi từ từ chảy ra ở giữa hai chân, mỗi càng lúc càng nhiều cho đến lúc cô mất hết ý thức.

Hoắc Mạn Ni làm cho Tổng Thiếu Hoành thất kinh hồn vía, hắn ôm chặt lấy cô chạy khỏi khách sạn.

“Mạn Ni! anh xin lỗi, em đừng dọa anh sợ...Mạn Ni...em và con nhất định không sao, em mở mắt ra đi..Mạn Ni”

Lúc Hoắc Mạn Ni được Tổng Thiếu Hoành bông đi thì từ trong người lại rơi ra một lọ thủy tinh nhỏ. Bởi vì là sinh viên trường y nên với các thành phần thuốc ghi trên vỏ chai, cũng như công dụng của chúng dùng để làm gì, không thể làm khó được cô. Chỉ là cô không hiểu tại sao trong túi của bác sĩ Hoắc lại có...

“Thuốc phá thai”

Á Lạp Tân

Tình yêu là một thứ rất thần kì, nó còn có tác dụng hơn vaccin, nguy hiểm hơn độc dược. Nếu lỡ bị nhiễm rồi thì một con cọp cái cũng biến thành một cô mèo con ngoan ngoãn. Còn có khả năng làm cho một người không mấy chú trọng đến vẻ ngoài, lại đứng trước gương soi hơn ba mươi phút để trang điểm

Nói trang điểm thì nghe quá hoành tráng, chỉ là thoa một chút son môi. Bởi vì cô hiểu dù có trang điểm thế nào cũng không thể làm mình đẹp hơn, còn một việc nữa là Hoắc Luật không thích phụ nữ trang điểm quá lòe loẹt.

“Cái này chắc được rồi...không quá nổi bật...” Dục Uyển mắt không ít thời gian, mới lựa được màu son nghĩ rằng Hoắc Luật sẽ thích, đang tỉ mỉ thoa từng chút một, diện mạo một đôi môi hoàn mỹ vừa mới xuất hiện không lâu thì...

“Xoẹt...!!!”

Thỏi son bị giựt khỏi tay Dục Uyển, tạo ra một đường “xoẹt” dài tèm lèm, so với bết đỏ trên mặt lại càng nổi bật hơn. Nhìn mình trong gương, cô càng thêm giận dữ, nếu một ngày không kiểm chuyện với cô, hẳn ăn không ngon ngủ không yên sao.

Cô trừng to mắt nhìn hấn, ba mươi phút làm đẹp của cô, tan thành bọt biển.

“Tao cho mày năm phút rửa sạch cái mặt của mày...nếu năm phút sau không thấy mày dưới phòng khách... thì tự đón taxi đến trường” Hoắc Phi lạnh lùng nói rồi xoay người đi.

“Hoắc Phi! trả lại thỏi son cho tôi” Dục Uyển lập tức đuổi ra cửa, nhưng Hoắc Phi không ngoảnh đầu lại, hấn chỉ giơ cái đồng hồ trên tay lên, rồi bắt đầu đếm ngược thời gian.

“Mày còn 4 phút 3 giây...2 giây..1 giây...3 phút..”

Thời gian 5 phút của cô đang dần hết, Hoắc Phi thì đã xuống dưới lầu, với bản tính lưu manh trời ban tặng của hấn, nếu cô không xuống lầu sau 5 phút, có thể cô phải tự đón taxi đến trường thật.

“Đồ khốn! anh giỏi lắm.” Dục Uyển ba chân bốn cẳng chạy vào nhà vệ sinh.

Nhưng không phải đợi đến 5 phút, Hoắc Phi vừa xuống dưới lầu đã ném thỏi son của Dục Uyển vào trong sọt rác, rồi đi thẳng ra xe.”Bác Trần! cho xe chạy đi” Hấn nói

“Thiếu gia! không chờ Dục Uyển tiểu thư sao...” Bác Trần tài xế, ngoảnh đầu lại nhìn Hoắc Phi.

“Cho xe chạy” Hoắc Phi cúi kính lập lại lời hấn vừa nói, Bác Trần cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, không nghĩ sẽ chọc giận hấn, cũng chỉ là làm công ăn lương, chủ bảo sao thì nghe vậy thôi.

“Khoan đã..!” Bác Trần chuẩn bị cho xe chạy thì Hoắc Luật lên tiếng

“Dục Uyển vẫn chưa xuống...chờ thêm một chút nữa”

“Dạ Thiếu gia” Bác Trần cho vậy là hợp lý, dù sao cũng chưa trễ giờ, mọi người lại học chung một trường tại sao không đợi thêm một lát nữa, nhưng mà....

“Tôi nói bác cho xe chạy, bác không nghe sao” Hoắc Tam thiếu vẫn muốn cho xe chạy.

“Dạ! Thiếu gia” Nhắc lại, Bác Trần cũng chỉ là làm công ăn lương, nên chỉ biết nghe theo lệnh.

“Tôi nói bác chờ....bác không nghe sao” Nhưng Hoắc nhị thiếu cũng lên tiếng

Bác Trần bắt đầu nghĩ thấy mùi súng đạn đang tỏa ra trong xe. Một người là Tam thiếu gia muốn cho xe chạy, một người là Nhị thiếu gia muốn cho xe dừng. Cái nào cũng là lệnh, vậy bác phải nghe theo lệnh của ai bây giờ...

“Đại thiếu gia! bây giờ tôi cho xe chạy hay là cho xe dừng” Vẫn là câu ý kiến của Hoắc Khiêm tốt nhất

“Sáng nay tôi có một cuộc họp ở công ty, nếu 10 phút nữa Dục Uyển không xuống thì cho xe chạy”

“Dạ! thiếu gia”

Tam, Nhị gì đó dẹp sang một. Lệnh của “Nhất” mới là thánh chỉ. Bác Trần có thể yên tâm mà ngồi rung đùi, mà chờ mười phút trôi qua.

“Hai đứa rút cuộc có chuyện gì.” Hoắc Khiêm khếp tờ báo lại, nhìn Hoắc Luật, rồi liếc sang chỗ Hoắc Phi đối diện.

Thình thoảng hai đứa này cũng có tranh cãi nhưng không nhiều, nếu không phải là chuyện thật sự to tát. Còn lần này chỉ vì chuyện nhỏ nhặt liên quan đến Dục Uyển, làm cho hấn rất là khó hiểu.

“Không có gì.” Cả Hoắc Phi và Hoắc Luật cùng lúc lên tiếng, rồi xoay mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn nhau.

Hoắc Khiêm đặt một tay lên chán xoa đầu, rồi thở dài. Thật sự là chuyện lớn rồi đây.

Hoắc Luật xoay người ra cửa sổ, hạ kính xe xuống, nhìn theo những hàng cây đang nhảy múa theo gió, mà hồi tưởng đến buổi chiều ngày hôm đó, lúc họ còn ở trên du thuyền...

“Phi! bị làm sao vậy...” Nhìn thấy Hoắc Phi ngã phịch xuống sàn, Hoắc Luật bước đến gần hắn.

Hoắc Phi tức giận hất tay của Hoắc Luật ra, bật người đứng dậy.

“Có phải anh và Dục Uyển đang hẹn hò?”

“Chuyện giữa anh và Dục Uyển không liên quan gì em!” Hoắc Luật không trả lời mà xoay lưng đi, bản tính đại thiếu gia của Hoắc Phi, hắn không phải không biết, nóng giận thất thường, những lúc như vậy hắn thường chọn bỏ đi.

“Em thích Dục Uyển, như vậy đã đủ liên quan...nếu anh không có ý định nghiêm túc với Dục Uyển thì hãy từ bỏ cô ấy” Hoắc Luật xoay người lại nhìn Hoắc Phi.

“Tại sao em lại nghĩ anh sẽ không nghiêm túc với Dục Uyển?” Hoắc Luật lên tiếng.

“Luật! cả em và anh đều biết rõ, trong lòng anh...ai mới là người mà anh muốn nghiêm túc thật sự...anh hãy buông cô ấy ra”

“Cho tới lúc anh xác định được mình có thật sự nghiêm túc với Dục Uyển hay không, anh sẽ không buông tay”

Đó là đoạn kí ức mà Hoắc Phi và Hoắc Luật đã bỏ lại ở đảo Không Tên, nhưng điều đó không có nghĩa vấn đề giữa anh em họ không tồn tại.

Dục Uyển vừa bước lên xe, đã cảm nhận được một bầu không khí căng thẳng khó hiểu, chỉ trễ có 5 phút cô đã bỏ lỡ kịch hay. Dục Uyển với ánh mắt hiếu kì nhìn mọi người xung quanh, rồi đặt mông ngồi xuống ghế.

“Mày không thấy chỗ này tao đang ngồi sao?”

Sáng nay, Hoắc quân gia có phải cho hắn ăn thuốc súng thay điểm tâm hay không, mở miệng ra là muốn gây chiến. Hàng ngày, cô đều ngồi ở chỗ này, còn chỗ của hắn là ở bên kia, ngồi cạnh Luật của cô.

Hắn giành chỗ ngồi của cô còn ra oai lớn tiếng, cái này gọi là vừa ăn cướp vừa la làng.

Nhưng Dục Uyển vẫn tỏ ra rất dịu dàng nhỏ nhẹ, dù sao Hoắc Luật cũng ngồi đối diện cô, nên phải giữ chút hình tượng.

“Chỗ đó anh đang ngồi...nhưng chỗ này vẫn còn trống mà, thật ra tôi chiếm không nhiều diện tích lắm đâu...chúng ta cùng ngồi được không?” cô mỉm cười tươi như hoa.

Hàng ghế rộng như vậy, đừng nói chỉ một Hoắc Phi mà ba bốn Hoắc Phi đều chứa hết, nhưng cô người đẹp có đại lượng nên không chấp dứt hắn. Dục Uyển cho rằng thể diện vừa rồi của mình đã đủ dịu dàng đủ thân thiện.

“Vậy sao..”

Hoắc Phi vô lại nhếch miệng cười, hắn bất ngờ đặt chân lên ghế, rồi hiên ngang duỗi thẳng chân ra, mũi giày thể thao còn cổ tình “đâm, chọc” vào đùi của Dục Uyển.

“Tao ngồi chỗ này, còn chỗ mày ngồi... tao dùng để gác chân, không được sao?”

Tại sao cô muốn làm thực nữ dịu dàng trước mặt người yêu, nhưng Hoắc Phi cứ làm cho cô bực bội nguyên hình, đôi giày của hắn đã làm dơ hết bộ đồng phục của cô.

Cô bật người dậy, hét vào người Hoắc Phi.

“Anh đừng có hiếp người quá đáng...chỗ này còn rộng nè, sao anh không nằm luôn đi?”

“Cũng được...”

Hắn tuột người xuống nằm thẳng ra ghế, rồi nhắm mắt lại bộ dạng buồn ngủ, vô tư chiếm hết cả cái ghế.

“Anh...” Dục Uyển thật không thể hiểu nổi tên...tên...bây giờ cô cũng không biết dùng từ ngữ khiếm tốn nào để chửi hắn, lúc nóng lúc lạnh, lúc thì từ té lúc lại khó ưa cả chón. Cô muốn giết hắn...

“Mày sang chỗ Luật ngồi, bên đó còn chỗ...” Hoắc Khiêm lên tiếng

Dục Uyển ngay từ đầu đã muốn ngồi cạnh “Luật của cô”, giờ ghế bị Hoắc Phi chiếm, Hoắc Khiêm lại bảo cô ngồi. Dục Uyển còn không nhanh chân mà sắp lại gần Hoắc Luật. Hoắc Phi lập tức mở mắt ra...Dục Uyển vừa ngồi xuống bên cạnh, thì chiếc mũi nhạy cảm của Hoắc Luật lại ngửi được mùi lạ...

“Em thoa son sao...” Hoắc Luật hơi nhú mồm nhìn Dục Uyển, không phải hắn khó chịu mà ngạc nhiên.

“Đầu có” Dục Uyển lắc đầu lia lịa còn mở to mắt nói dối, trong khi chứng cứ còn ở nguyên trên mặt cô.

Hoắc Luật mỉm cười, hần nâng cằm của Dục Uyển lên, lấy khăn giấy lau đi phần son bị lem ra khỏi đôi môi nhỏ nhắn của cô.

“Anh chỉ muốn nói...màu son này rất hợp với em, nhưng son môi của em bị lem ra ngoài”

Dục Uyển sượng cả mặt, chỉ muốn kiếm cái lỗ chui xuống.

“Vây..vây sao, cảm ơn anh”

Nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, liếc mắt đưa tình. Hoắc Phi cảm thấy như có sạn trong mắt, hần bật người dậy, chen ngang ở giữa Hoắc Luật và Dục Uyển. Hần cứ lần cứ đẩy, đẩy tới khi nào Dục Uyển và Hoắc Luật tách ra hai đầu cửa kính, thì hần mới chịu ngồi yên.

“Hây...za...a...!!! Về lại chỗ mình vẫn là thoải mái nhất..”

“Bóp...bóp...!!!!” Dục Uyển vừa đẩy, vừa đánh tới tấp vào vai của Hoắc Phi.

“Chỗ này chật như vậy, anh chen vào đây làm gì...chỗ của anh sao anh không ngồi” Cô nói

“Nếu cảm thấy chật chội thì mày qua bên kia ngồi..” Hần nói.

“Anh...” Thân cũng hần mà ma cũng là hần.

Hoắc Luật, Hoắc Phi và Dục Uyển ngồi chung vào một, hợp thành một bức tranh hoàn mỹ, giải quyết mọi thắc mắc của Hoắc Khiêm. Cách xưng hô thân mật giữa Dục Uyển và Hoắc Luật, lại thêm thái độ khó chịu và hành động phá đám của Hoắc Phi càng chứng minh suy luận của hần là đúng.

“Luật! em và Dục Uyển đang hẹn hò sao..” Hần lên tiếng.

“Phải” Hoắc Luật không vòng vo mà xoáy thẳng vào câu hỏi của Hoắc Khiêm.

“Hai đứa chơi vui là tốt...nhưng đừng gây ra chuyện, cũng đừng để cho cha biết” Hần mỉm cười, xem đó như một trò chơi.

Nhưng lần này, Hoắc Khiêm đã suy luận sai, hần cho rằng Hoắc Phi trước giờ đều không ưa Dục Uyển nên tỏ ra khó chịu và có những hành động gây rối, khi biết Hoắc Luật có ý định hẹn hò với Dục Uyển. Chứ hần không hề nghĩ, hành động bốc đồng của Hoắc Phi xuất phát từ sự ghen tuông của đàn ông.

Câu lạc bộ Judo- Dahlia,

“Zá...a...!!!” Hoắc Phi xoay người, túm lấy tay của một đội viên, quật mạnh xuống sàn.

“Bịch...!!!”

Chắc là đau lắm, mọi người bên dưới đều ớn lạnh rùng mình, nhẵn mặt không dám nhìn.

“Thật đáng sợ..”

Đó đã là người thứ bảy trong buổi tập ngày hôm bị Hoắc Phi đánh ngã, bốn người còn cũng không muốn lại trở thành bao cát tiếp theo cho hần xả giận. Nên khi Hoắc Phi vừa chỉ tay xuống dưới, gọi tiếp người thứ tám bước lên thì người nọ lại dùng đẩy cho người kia.”Mày lên đó đi..” Bọn hiền nhìn Hoắc Phi đang chìa ngón tay ra, ngoắc gọi mình, liền đẩy vai của người bên cạnh.

“Tại sao lại là tao, nó kêu mày mà...” Người bên cạnh lên tiếng.

“Vì mày là đội trưởng, bảo vệ an toàn cho các thành viên trong câu lạc bộ là trách nhiệm của mày”

“Vây ai sẽ bảo vệ an toàn cho tao, mày không thấy nó mạnh cỡ nào sao”

Tên đội trưởng đang đầu đầu nghĩ cách để không biến mình thành bao cát, thì nhìn thấy Dục Uyển từ bên ngoài cửa bước vào. Một tia sáng xoẹt qua trong đầu hần, chạy đến giữ Dục Uyển lại.

“Dục Uyển! anh chợt nhớ mình có hẹn, em ở lại tập với Hoắc Phi.. khi nào tập xong thì khóa cửa phòng lại giữ anh, chìa khóa anh giao cho em..” Sau khi đặt sâu chìa khóa vào tay của Dục Uyển thì hần bỏ chạy nhanh như tên bắn.

“A...!! anh đau bụng quá...phải đi ra ngoài giải quyết, em ở lại mạnh khỏe..”

“A...a...!! bọn anh cũng có hẹn...bọn anh về trước, em bảo trọng..”

Cái gì đây, cái gì mà “mạnh khỏe” “bảo trọng”. Dục Uyển còn ngờ ngác không hiểu chuyện gì thì tất cả đã biến mất. Câu lạc bộ chỉ còn cô và Hoắc Phi thì tập cái gì chứ.

“Hoắc Phi! hay là chúng ta cũng...” Dục Uyển vừa đi đến trước mặt của Hoắc Phi

“Bịch..ch..!!”

Cô vẫn chưa nói hết câu đã bị hấn quật mạnh xuống. Một trận long trời lở đất, cô đã nằm sấp dưới sàn. Hoắc Phi lạnh lùng đi lướt qua người cô, hấn không để tâm Dục Uyển còn nằm dưới sàn.

Cô thật sự không thể nhìn hấn được nữa, mới sáng ra cuống son môi của cô không trả, tiếp theo giành chỗ ngồi của cô, bây giờ không nói gì hết quật cô một cái chí mạng rồi bỏ đi.

“Zá..a.!!!”

Dục Uyển đuổi theo Hoắc Phi. Cô vung tay đâm tới tấp vào mặt hấn, thân thủ của Hoắc Phi cũng rất nhanh nhẹn, hấn cứ lùi cứ né, cứ lùi cứ né. Tất cả cú đâm của Dục Uyển, chẳng có cái nào có thể đánh trúng vào người của hấn.

“Á..A.....!!!”

Cô không tin, không có cái nào đánh trúng hấn. Tức giận Dục Uyển vung chân lên đá thật cao, một vòng xoẹt qua ngang mặt của Hoắc Phi, hấn cúi người xuống tránh đòn, hại cô mất đà, trượt chân nên té cái rầm xuống đất.

“A..a.!!! Cái chân của tôi...đau quá...” Dục Uyển lại nằn lăn ra đất, ôm cái chân kêu la ầm ĩ.

“Có sao không, đưa tao xem” Hoắc Phi khăn trương vọt đến, hấn nắm bàn chân nhỏ nhắn của Dục Uyển lên xem, lại bị cô đá văng ra.

“Tránh ra! ai cần thứ thất thường như anh quan tâm..tôi không biết anh bị làm sao, lúc thì đối xử rất tốt với người ta...lúc lại nổi điên giận dữ, tôi đã làm gì anh hả..” Cô hét lên.

“Mày không biết thật sao....”

“Tôi không biết...không biết...không biết đó..” Dục Uyển ương bướng, liền tiếp hét vào mặt hấn.

Hoắc Phi bất ngờ sấp tới, đặt tay sau gáy của Dục Uyển kéo gần khoảng cách giữa họ, môi hấn mạnh mẽ chiếm lấy môi cô, thô bạo hôn xuống. “Ừm.m..!!!!” Cô đánh túi bụi vào ngực Hoắc Phi, nhưng hấn không hề dừng lại vẫn cắn vẫn mút theo ý mình.

“Bây giờ có hiểu hơn không...”

“Chát..t...!!!”

Dục Uyển tát thẳng vào mặt của Hoắc Phi, ngay sau khi hấn vừa buông cô ra, rồi bỏ đi. Anh xem tôi là đồ vật để trêu đùa sao, muốn làm gì thì làm..

“Tao thích mày...con cóc”

Một tuần sau đó, Hoắc Phi gần như đã biến mất khỏi thế giới của Dục Uyển. Ngoại trừ lúc ăn cơm và ngồi xe đến trường

thì cô không còn nhìn thấy mặt hấn.

Miệng của cô cả tuần nay đã không được hoạt động hết công suất, Dục Uyển gần như quên luôn cả giọng mình như thế nào rồi. Tất cả là tại hấn khiến cô bức rứt như bây giờ.

Hấn cũng không thường đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cũng không vô cớ gây sự như trước đây, nếu vô tình gặp nhau thì hấn cũng ngó lơ, xem cô như không khí.

Cô thật sự không hiểu mình đã làm gì chọc giận hấn, đáng lý ra cô phải là người giận mới đúng. Nhưng khó hiểu nhất vẫn là mình, tại sao hấn không đến kiểm chuyện cô lại cảm thấy khó chịu, cô nên cảm thấy vui mừng mới đúng nhưng giờ lại cảm thấy thiếu vắng cái gì đó.

“Hãy..y..za..a..!!”

“Cậu chờ dài cái gì...” Lý Nhã trả lời qua điện thoại.

“Không biết nữa, cảm thấy cả người không có chút sức sống...” Dục Uyển lăn tròn trên giường, đang nói chuyện với Tiểu Nhã, nhưng tự nhiên tên khó ưa đó lại xuất hiện trong đầu của cô.

“Không phải cậu sắp có hẹn với anh Luật, nên vui mới đúng...”

Vừa nghe Lý Nhã nói xong thì Dục Uyển lập tức giựt mình bật người dậy khỏi giường, trời, cô quên mất luôn cả chuyện đó.

“Tiểu Nhã! mình cúp máy nha...tôi về nói chuyện tiếp..”

Dục Uyển vội vàng phóng vào phòng tắm, chải tóc, soi gương, thay quần áo, mười phút sau đã lao ra khỏi phòng.

Cô vừa chạy ra ngoài thì nhìn thấy Hoắc Phi đang tay ôm một cô gái xinh đẹp, bước ra từ phòng hán, hán vẫn như trước, không nhìn đến cô đi xuống lầu.

Cô không hiểu có phải hán đang mở hội tuyển người đẹp không, mà mỗi ngày ôm về một cô khác nhau, không cô nào bị trùng lặp cả.

Hán còn cười nói với người ta, bộ mặt đó thật khó ưa. Vui như vậy sao, nhưng mà tại sao cô lại đứng đây nghĩ lung tung.

“Alo...” chuông điện thoại vang lên, Dục Uyển liền nhấc điện thoại lên nghe, là Hoắc Luật.

“VẬY.. em đến đó trước chờ anh...”

“Tạm biệt”

Hoắc Luật bỏ điện thoại vào túi, rồi rời khỏi tiệm trang sức thì nhận được cú điện thoại khẩn từ Lữ Trị, qua điện thoại giọng nói của bà yếu ớt run rẩy, như sắp khóc. Ba giây sau đó, Hoắc Luật lập tức nhảy vào xe, lái như bay...Bệnh viện Gok

“CỘP...!!!! CỘP...!!!!”

Hoắc Luật và Lữ Trị vội vã chạy vào trong bệnh viện, khi đến trước cửa phòng cấp cứu thì nhìn thấy cảnh tượng. Tổng Thiếu Hoàn được đẩy vào phòng còn Hoắc Mạn Ni thì..

“Chát..t...!!!”

“Chát..t...!!!”

Tổng phu nhân, mẹ của Tổng Thiếu Hoàn giờ tay tát thẳng vào mặt của Hoắc Mạn Ni, hai bạt tay liên tiếp.

“Mẹ! Hãy cho con vào trong với Thiếu Hoàn...mẹ..”

“Cô tránh ra” Tổng Phu nhân nhân hất mạnh tay, đẩy ngã Mạn Ni xuống đất.

Bà tức giận vì Thiếu Hoàn và Mạn Ni đã về nước được hai ngày nhưng lại không về nhà mà đến khách sạn. Sáng nay bà lại nhận được tin từ khách sạn, con trai bà té từ lan can lầu 7. Nếu như nó về nhà, tai nạn này nhất định sẽ không xảy ra.

“Mạn Ni! chị có sao không” Hoắc Luật lập tức chạy đến đỡ Hoắc Mạn Ni đứng dậy

“Luật! Thiếu Hoàn...Thiếu Hoàn anh ấy...hu...u...!!!”

Nghe thấy tiếng khóc và vẻ mặt tiêu tụy của Hoắc Mạn Ni, trong lòng hán cảm thấy rất đau, chị Mạn Ni xinh đẹp của hán trong thời gian ngắn tại sao lại trở nên đáng thương tuyệt vọng như vậy.

“Không có gì hết...chị yên tâm, Tổng Thiếu Hoàn sẽ không sao” hán ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy hoảng loạn của Mạn Ni, giúp cô bình tĩnh lại.

“Chị Tổng! Mạn Ni đang mang thai, chị tại sao lại ra tay độc ác như vậy hả...” Lữ Trị xót con nên lên tiếng bảo vệ cho Hoắc Mạn Ni.

“Mang thai sao...cái thai của nó đã mất rồi...hu..hu...giờ lại đến con trai không biết có thể qua khỏi hay là không...Hoắc Mạn Ni mà chính là đồ sao chổi độc ác, ngay từ đầu tao nên cương quyết hơn, không để Thiếu Hoàn lấy thứ xui xẻo như mày thì nó đã không bị mày hại” Bà Tổng lao đối tùm vai tùm tóc của Hoắc Mạn Ni kéo dẩy, nhưng lần này có Hoắc Luật đỡ ra và Lữ Trị ngăn cản.

“Bà thôi đi! bà đừng nghĩ mình là mẹ chồng của Mạn Ni thì có thể đánh đập con bé....tôi cho bà biết, cho dù Tổng Thiếu Hoàn hôm nay có chết đi nữa, đó cũng không phải là lỗi của Mạn Ni”

“Thiếu Hoàn không thể chết được, bà câm miệng lại” Tổng Phu nhân lớn tiếng hét lên với Lữ Trị.

Tổng gia cửu đời đơn truyền, bà chỉ có mỗi Thiếu Hoàn là con. Tất cả điều bà làm và cố gắng đều là vì hán, hán không còn thì bà cũng không thiết sống trên đời này nữa.

“Thiếu Hoàn! con phải sống, con không thể xảy ra chuyện được”

Hơn hai tiếng sau.

Ánh đèn phẫu thuật chợt tắt, cánh cửa phòng giải phẫu mở ra. Và Tống Thiếu Hoành được các bác sĩ kéo ra bên ngoài.

“Bác sĩ! Thiếu Hoành thế nào rồi..”

“Tống thiếu gia đã qua cơn nguy hiểm, nhưng tại nạn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến vùng não bộ...có thể cả đời của cậu ấy chỉ có thể sống như người thực vật” Sau khi nghe tin chấn động từ bác sĩ, Tống Phu nhân đau khổ gào khóc rồi gục ngã trước cửa phòng cấp cứu. Bà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu sao chổi là Mạn Ni, có số mệnh xui xẻo đã khắc con bà, nên quyết định không nhìn nhận con dâu.

Hoắc Mạn Ni bị đuổi trở về nhà mẹ.

Hoắc gia,

“Mạn Ni! con không phải buồn...không có Tống gia thì còn Hoắc gia, chúng ta chính là người thân của con” Lữ Trị ngồi trên giường, vừa an ủi dỗ dành vừa dứt canh cho Hoắc Mạn Ni.

“Luật! chị muốn gặp mặt Thiếu Hoành, em dẫn chị đi đi..” Mạn Ni quay sang năn nỉ Hoắc Luật, từ lúc Tống Thiếu Hoành được đưa ra khỏi phòng cấp cứu thì cô vẫn chưa có cơ hội gặp hân, vì mẹ chồng không cho phép, trước cửa phòng bệnh luôn có vệ sĩ, cô đến gần họ lại đuổi ra.

“Mạn Ni! Tống Thiếu Hoành vẫn chưa tỉnh lại, con vào gặp cậu ta cũng vậy thôi...lúc này Tống phu nhân vẫn còn tức giận, qua một thời gian nữa lúc bà ta nguôi giận, dĩ và mọi người sẽ dẫn con đi” Lữ Tranh, bà cả lên tiếng.

“Chị hai nói rất đúng, Mạn Ni...lúc này con rất yếu, cũng phải được tịnh dưỡng” Tiêu Tường lên tiếng.

Tất cả mọi người trong Hoắc gia đều có mặt đông đủ, nhưng trong mắt của Hoắc Mạn Ni chỉ nhìn thấy có mỗi Hoắc Luật.

“Luật! qua một vài ngày nữa, em sẽ dẫn chị đi gặp Thiếu Hoành đúng không?”

“Ừ! nếu sức khỏe chị trở nên tốt hơn, chị muốn gặp hân...em sẽ dẫn chị đi” Hoắc Luật lên tiếng

Hoắc Mạn Ni mới tin tưởng nuốt hết chén cháo.

Cũng đã hơn mười giờ đêm, tất cả mọi người cũng lần lượt quay về phòng mình. Nhưng đến lượt Hoắc Luật thì không được.

“Luật! em ở lại với chị được không...chị sợ mình lại mơ thấy ác mộng” Hoắc Mạn Ni lên tiếng, hình ảnh Tống Thiếu Hoành nằm bất động bên dưới vũng máu là một cú sốc lớn với Hoắc Mạn Ni.

“Luật! cha nghĩ con nên ở lại với Mạn Ni, con bé cần người ở bên cạnh” Hoắc Nghị lên tiếng.

“Con biết rồi, mọi người về phòng mình nghỉ ngơi...tối nay con sẽ ở đây với chị Mạn Ni”

“Luật! nếu Mạn Ni có chuyện gì thì con cho đi biết...” Lữ Trị vẫn còn cảm thấy sợ hãi, lúc nghe tin Tống Thiếu Hoành sẽ không thể tỉnh dậy thì Mạn Ni giống như người khác, con bé lại cười thỏa mãn “hân như vậy xứng đáng..”, con bé còn lớn tiếng nói trong xe, nhưng sau đó nó lại quên hết tất cả.

“Mẹ! con thật không sao, có Luật bên cạnh con sẽ không có chuyện gì”

Bà cũng hi vọng mọi chuyện sẽ như lời của Mạn Ni nói...

“Kết...t....!!!”

Mọi người ở bên ngoài đều thờ dài buồn bã, họ tội nghiệp cho hoàn cảnh của Mạn Ni, vừa mất con, bây giờ lại mất chồng, còn bị gia đình chồng đuổi ra khỏi cửa. Một đứa con gái tài hoa như nó sao lại khổ như vậy.

“Luật! em có thể lên đây nằm với chị không...chị cảm thấy rất lạnh “ Hoắc Mạn Ni đáng thương lên tiếng.

Hoắc Luật cũng tháo giày ra, trèo lên giường nằm bên cạnh Hoắc Mạn Ni, hân kéo cô ôm vào.

“Còn thấy lạnh không” Hân nói

“Vẫn rất lạnh..”

Hoắc Luật lại càng xiết mạnh hơn, bờ ngực rộng lớn của hân gần như phủ kín hết cả con người Mạn Ni.

“Còn thấy lạnh không”

“Không còn lạnh nữa..” Hoắc Mạn Ni mỉm cười trong lòng của Hoắc Luật, nụ cười giảo hoạt như một con cáo tinh.

Bên ngoài mưa vẫn rất lớn, gió táp đập mạnh vào cửa sổ muốn vỡ nát. Hoắc Phi nằm ngủ trên giường cứ lăn qua lộn lại. Nhớ lại lúc hắn gặp Dục Uyển ở rạp chiếu phim lúc chiều. Từ lúc hắn nhìn thấy cô ở trước cửa cho đến khi phim chiếu xong, hắn rời khỏi đó. Dục Uyển vẫn còn đứng ở bên ngoài chờ Hoắc Luật đến.

Hắn không thể ngủ được.

Hoắc Phi bước xuống giường kéo rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mưa càng lúc càng lớn. Không biết con ngốc đó thế nào, vẫn không thể bỏ xuống được.

Hoắc Phi đi đến phòng của Dục Uyển xem thử, lúc ngang qua phòng của Mạn Ni vẫn còn thấy đèn sáng, chị ấy vẫn còn thức thì Luật chưa thể đi được.

Còn căn phòng bên cạnh vẫn tắt đèn, không biết chủ nhân của nó đã về tới nhà chưa, hay vẫn ở rạp chiếu phim chờ như con ngốc.

“Chết tiệt!”

Căn phòng lạnh lẽo không hơi ấm, chăn gối được xếp rất gọn gàng ở đầu giường. Dục Uyển thật sự chưa về nhà.

“Rầm”

Hoắc Phi lập tức đóng sập cửa lại, rồi chạy xuống lầu, lái xe đi.

“Thiếu gia! đã khuya rồi cậu muốn đi đâu, thiếu gia...”

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chỉ giỏi làm chuyện vô lại

“Ào....!!! ào....!!!”

“Đùng..đùng...!!!”

Bên ngoài mưa rơi xối xả nước chảy thành thác, gió thổi ào ạt cây cối nghiêng ngã xuống mặt đường, sấm chớp lại ầm ầm với những ánh sáng chớp nhoáng dọa người.

“Đùng..đùng...!!!”

Nhìn chung thời tiết ngày và đêm nay hoàn toàn trùng khớp với đài khí tượng thủy văn đã đưa tin. Bão mạnh cấp 12 giật trên cấp 15. Những người đã xem tin thời tiết của ngày hôm nay, hay những ai đại đột mà đã ra ngoài, đều đang vội vã chạy về nhà gấp.

Cho nên trước cửa rạp chiếu phim đã rất vắng vẻ, nhìn một lượt đã biết có bao nhiêu người.

“Àm...m..!!!” Hoắc Phi vừa bước xuống xe đã đóng sập cửa lại, hắn cầm ô lên vội vàng đi khắp nơi tìm kiếm.

Sau khi khi ướt cả đôi giày thể thao và chiếc áo sơ mi vì mãi đi tìm Dục Uyển. Hoắc Phi mới biết hắn đã làm một chuyện rất dư thừa và ngốc nghếch, cả rạp chiếu phim đã không còn ai, ngoại trừ hắn.

Có lẽ Dục Uyển đã rời khỏi đây từ sớm..

”Gâu...gâu...gâu...!!!”

”Gâu...gâu...gâu...!!!”

Lúc Hoắc Phi quay lại xe của hắn, chuẩn bị bước lên thì nghe thấy tiếng chó sủa theo bầy, lẫn át cả tiếng mưa, dữ dội hơn tiếng sấm. Không biết là ai đã chọc giận chúng.

Hoắc Phi nhìn ngó khắp nơi..

“Bọn mày không thấy tao rất thảm sao, còn muốn đuổi tao đi... làm chó cũng phải có chút thú tính chứ..”

“Gâu...gâu...gâu...!!!”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, cùng với tiếng chó sủa đậm lời, đã gây sự chú ý cho Hoắc Phi. Hắn quay đầu nhìn lại chỗ hàng nước xúp xê nằm cạnh nhà hát. Dục Uyển ướt nhẹp từ đầu đến chân, khuôn mặt đã xấu bây giờ lại thêm tóc tai rối bời, vẻ đẹp dọa người đó thật khiến người ta muốn ngất xỉu.

Hắn mỉm cười, cười vì không phải là hắn ngốc nhất, còn một kẻ còn ngốc hơn cả hắn...

Nhưng có lẽ Hoắc Phi đã đánh giá quá cao sự ngốc nghếch của Dục Uyển, thật ra tất cả đều có lý do, không phải cô muốn giành cái danh hiệu đại ngốc của hắn.

Dục Uyển cảm thấy số cô hôm nay không phải xui một cách bình thường, mà là xui đặc biệt. Lúc trả tiền taxi thì mới biết mình quên mang ví, muốn gọi điện cầu cứu thì điện thoại lại hết pin. “Tháng bảy mà... xem như là cúng cô hồn”, bác tài nói vậy rồi lắc đầu bỏ đi, Dục Uyển an nhàn vượt ải cũng không phải tốn một đồng nào.

Bây giờ cô chỉ cần ngoan ngoãn đứng đây chờ Luật của mình đến, dõi mắt nhìn dòng người không ngớt, lần lượt ra vào rạp chiếu phim mà Dục Uyển thờ dài.

“Hây za...!!!!”

Xuất chiếu của họ đã chiếu xong từ nửa tiếng trước, mọi người bên trong cũng đã ra về hết. Nhưng Luật của cô cũng không thấy bóng dáng đâu. Thật ra, cô cũng rất muốn cầm điện thoại lên hỏi “anh ơi! anh tới chưa..” nhưng không được. Vì trên mặt cô hình như có gắn mác “kẻ gian tránh xa” nên không có người nào ở đây dám cho cô mượn điện thoại, sợ cô ôm của bỏ chạy thì phải. Trời xót thương giữa rừng người xa lạ ở tại rạp chiếu phim, cô lại gặp được một người quen để nhờ vả. Nhưng mà...lại là Hoắc Phi tên khốn đó. Bảo cô mở miệng nhờ hắn trở về nhà sao, không đời nào. Cô thà đứng đây chờ Luật đến.

Nhưng Luật mãi không thấy đâu. Đến lúc chờ không được nữa, cô muốn lợi bộ về nhà thì trời lại đổ mưa. Đến khi tìm được nơi để trú tạm thì gặp phải chủ nhà không hiếu khách, cứ thích đuổi cô đi.

“Gâu...gâu...gâu...gâu...!!!!”

“Mây sủa nhiều như vậy tao cũng không hiểu mày nói gì đâu...tao chỉ trú tạm, mưa tạnh tao sẽ đi...ok..quyết định vậy đi...” Dục Uyển quay sang đàm phán với bạn Cầu đầu đàn.

“GÂU...GÂU...GÂU...gừm...gừm!!!”

Lần này không chỉ là sủa đơn thuần, bạn cầu còn có ý định dùng đến cả vũ lực, nhìn hàm răng sáng bóng nhọn hoắc của chúng, và cái lưỡi dài ngoằn đờ lẽ đang đưa ra thục vào, sợ nhất chính là tiếng gầm gừ trong bóng tối của chúng. Dục uyển nuốt vào từng ngụm nước bọt, nếu cô không đi nhất định sẽ bị chúng cắn nát.

“Được rồi! tao đi là được chứ gì...mày không cần phải làm tao sợ như vậy” Dục Uyển đánh liều chạy ra ngoài, dù sao bị ướt vẫn tốt hơn là bị cắn.

Hoắc Phi phát hiện ra một điều, Dục Uyển rất có cơ duyên hảo hợp với loài cầu thì phải. Lần trước ở đảo Không Tên, lần này ở trước rạp chiếu phim. Hai lần hắn đi tìm Dục Uyển thì cô đều gây chuyện với cầu ca.

Hoắc Phi mỉm cười. Hắn giương cao cây ô lên, rồi băng qua phía đối diện, từng bước đi đến chỗ của Dục Uyển.

“Cộp..cộp...cộp..p!!!”

Dục Uyển tưởng đầu lần này mình sẽ ướt nhẹp. Nhưng lúc cô vừa chạy ra khỏi hàng nước thì có một người đàn ông đang cầm ô đi về phía cô. Bóng dáng cao lớn của người đó đang đổ xuống mặt đường. Hắn bước tới cạnh, giăng ô lên che cho cô.

“Em biết anh nhất định sẽ đến..” Dục Uyển mừng rỡ, phấn khởi lên tiếng.

Khi cây ô được giương lên cao, thì diện mạo của Hoắc Luật đang ở trước mặt cô.

“Em là con ngốc sao...tại sao không nhận điện thoại, có biết anh gọi cho em bao nhiêu cuộc gọi không...” Hoắc Luật vừa tìm thấy Dục Uyển đã nạt nộ cho một trận, xối xả như mưa rơi.

Gọi điện mà không ai bắt máy thì sao hắn không giận được chứ, chị Mạn Ni vừa chộp mắt là hắn lập tức rời khỏi Hoắc gia, chạy đi tìm cô.

“Điện thoại em hết pin làm sao nhận được cuộc gọi của anh”

“Luật! mà anh đang lo lắng cho em sao..” Dục Uyển mỉm cười đến tít cả mắt, nhìn thấy vẻ mặt vừa tức giận, lại vừa khản trương của Hoắc Luật, lòng cô cảm thấy rất ấm áp, mặc dù nước mưa lạnh lẽo đang tạt vào người mình.

“Em còn cười nữa...không thấy anh đang giận thế nào, em ngốc thật hay cố ý chọc tức anh” Hoắc Luật ném cây ô vào người của Dục Uyển, rồi hắn lại giận dỗi bỏ đi một mình trong mưa, không ngo ngoàng đến cô. Vì biết mình đã chọc giận Hoắc Luật, nên Dục Uyển cuống quýt đuổi theo sau, nhỏ giọng ti

tê mà năn nĩ. Nhưng ngu ngốc không biết bản thân đang trúng kế của người ta, cái tội đại trai nên không trách được ai.

“Em xin lỗi, anh đừng giận mà...lần sau sẽ không có như vậy nữa, em sẽ không làm anh lo lắng”

“Luật! anh đừng giận mà, anh càng giận lại càng đẹp trai, càng khiến cho người ta không thể không yêu...ai mà đẹp trai thế không biết...”

Hoắc Luật đi trước đang cười tủm tỉm, nhưng vẫn tỏ ra mình đang tức giận. Hắn xoay người lại nhìn cô, vói về mặt thật lạnh lùng.

“Thật vậy...anh khiến cho em không thể không yêu”

Dục Uyển không thể ngờ, những lời sến súa đó lại từ miệng cô nói ra, nghe Hoắc Luật lập lại cả người cô đều nổi gai ốc. Nhưng miễn là Luật của cô hết giận, sến hơn chắc cũng không sao.

“Phải! yêu chết đi được, nên anh đừng giận nữa nha..” Dục Uyển chủ động đến nắm lấy tay Hoắc Luật.

“Được! anh tha thứ cho em lần này, lần sau không được làm anh giận nữa biết không” Hắn mỉm cười, nhéo vào mũi của cô vô cùng sùng nịnh, kế hoạch của hắn đã thành công mỹ mãn.

“Ừa..a..!!!”

Có lẽ là bị “nhéo” đến tỉnh người. Dục Uyển phát hiện ra có một cái gì đó, không hợp lẽ thường tình.

“Khoan đã! tại sao anh lại tức giận, trong khi anh là người đến trễ, để em đợi suốt mấy tiếng đồng hồ mà em phải dỗ ngọt anh...có lý nào như vậy...” Dục Uyển cuối cùng đã hiểu ra vấn đề, cô đẩy Hoắc Luật ra rồi bỏ đi một nước, phải lấy lại hết tôn nghiêm vừa bị mất, con gái mà.

Âm mưu của nữ nam tướng đã hoàn hảo, không ngờ đến phút cuối cùng vẫn bị lật tẩy. Hoắc Luật thật sự lo lắng cho Dục Uyển nên mới đi tìm cô. Lúc tìm thấy Dục Uyển hắn rất là vui mừng vì cô đã không sao. Nhưng chợt nhớ ra Dục Uyển vì ai mà giờ này còn đứng đây, cô nhất định đang rất tức giận, nên quyết định đánh đòn phủ đầu.

“Uyển! em giận thật sao..” Hoắc Luật chạy đến che ô cho cô

“Tôi nói không giận...anh tin không” Dục Uyển ngênh mặt cao 45 độ, không đếm xỉa đến Hoắc Luật.

Hắn giơ tay ra, kéo mạnh cô về phía mình, hai tay đặt lên eo của Dục Uyển xiết thật chặt.

“Anh làm gì hả...buông ra, đừng nghĩ ôm tôi rồi thì tôi sẽ không giận...buông ra” Dục Uyển giãy nảy lên, đẩy hắn ra.

“Ừm...m...!!!”

Mọi hành động kháng cự đều như bột nước tan vào hư không, chỉ bằng một nụ hôn của Hoắc Luật, tiếp sức cho chiếc lưỡi ngọt ngào của hắn, bàn tay ma quái đang xoa nắn trên người cô như có điện vậy, Dục Uyển cũng không còn biết cái gì là gọi là phải đẩy hắn ra, càng ôm lại càng chặt hơn, tay cô cũng vòng ra sau tấm lưng rộng lớn của Hoắc Luật xiết chặt. Biết mình đã trúng độc của Hoắc Luật quá nặng, như cô không thể nào dứt ra được. Mỗi tình đầu đẹp đẻ của cô, hơn nữa hắn lại quá hoàn mỹ, không có một cô gái nào có thể kháng cự được.”Còn giận anh nữa không” Hắn mỉm cười, nhả hai cánh môi sưng đỏ của cô ra.

“Chỉ giỏi làm chuyện vô lại” Cô xấu hổ gục mặt trong lòng Hoắc Luật, nhưng có người được nước lấn tới.

“Nhưng không phải em rất thích anh vô lại như vậy sao” hắn nói.

”Anh..anh..đồ xấu xa”

Dục Uyển quá xấu hổ đẩy hắn ra, lúc này phản ứng của cô đã quá chân thật đến vậy, mọi người đều biết, giờ này hắn còn cố ý bắt bẻ cô, không phải là muốn nhìn cô xấu hổ sao. Hoắc Luật cũng đuổi theo, bắt được cô. Hai người họ tay trong tay, nắm chặt, cùng dắt nhau bước lên xe.

“Vèo...!!”

Từ xa, Hoắc Phi ném cây ô của hắn xuống đất, nước bắn ra khắp nơi. Hắn thần thờ đi trong mưa. Đây là lần đầu tiên Hoắc Phi có cảm giác ganh tị với chính anh trai mình. Sự ngọt ngào của họ, lại như rắc muối vào tim hắn.

Chung cư Hoắc Lữ,

Tề Hạo hắn sinh ra trong một gia tộc đầy quyền lực, từ nhỏ lại nhận được sự cưng chiều vô hạn nên hình thành một bản tính ngang ngược lộng hành, coi trời bằng vung. Nếu so với đối thủ số một của hắn, Hoắc Phi còn hơn gấp vạn.

Tất cả mọi thứ mà hắn muốn phải có cho bằng được, cho dù là danh chính ngôn thuận giành được, hay phải dùng thủ đoạn để đoạt được, hắn cũng phải nắm trong tay thứ mình muốn.

Nhưng chỉ có một thứ duy nhất cho tới giờ, Tề Hạo vẫn chưa có được. Là sự khuất phục của người phụ nữ này. Tề Hạo chơi phụ nữ, có đặt cho mình hai nguyên tắc. Thứ nhất, hắn chỉ chạm vào xử nữ. Thứ hai, hắn sẽ không quan hệ cùng một người trên ba lần. Cho nên đàn bà qua tay hắn nhiều vô số kể.

Hắn cảm thấy ở họ chẳng có một nét gì là đặc biệt. Nếu cởi đồ ra, nằm dang chân trên giường thì ai cũng như ai. Lúc ở dưới thân hắn, cũng chỉ có một biểu cảm duy nhất, là bộ mặt dâm dăng sung sướng và tiếng rên rỉ chói tai khi hắn ra vào trong người họ.

Thật nhàm chán....

Nhưng thật ngược đời, những biểu cảm hắn khinh thường cho là nhàm chán đó... lại rất khao khát được một lần nhìn thấy trên gương mặt của người phụ nữ này.

“Phi Yến! đã bao lâu rồi tên Hoắc Phi đó không chạm vào em, tại sao... chỗ này lại nhỏ hẹp đến vậy, giống hệt như lần đầu tiên tôi cưỡng bức em ở Đế vương” Hắn vừa nói vừa đặt tay vào nơi giữa hai chân của Phi Yến xoa nắn.

“Vừa ẩm ướt lại ấm áp mềm mại..em cũng rất thích đúng không..” Hắn nhích người, đem mình vùi sâu vào trong nơi ướt át của Phi Yến mà thỏa mãn ra vào.

Phi Yến cắn chặt răng, chỉ trừng to mắt nhìn hắn, nỗi hận như muốn xé nát Tề Hạo ra. Hắn lại mỉm cười khi dễ cô.

“U..ur...!!! chính là cái cảm giác này...em càng kích động giận dữ, bên dưới lại càng xoắn chặt lấy tôi...khiến tôi càng muốn đâm chết em”

Hắn nâng hai chân của Phi Yến lên, mạnh mẽ tiến vào lần nữa...

Hai tay Phi Yến bị Tề Hạo chới vào chân bàn, còn hai chân bị hắn tách ra để chen thân vào, bên dưới hoàn toàn nguyên thủy. Dưới ánh đèn, nơi nữ tính yếu đuối đang bị xâm nhập một cách man rợ. “Nếu em ngoan ngoãn hơn tôi sẽ thả em ra..” Hắn vừa nói vừa đã man tiến vào.

“Anh nằm mơ đi...” Phi Yến lạnh lùng phun ra một câu, rồi cắn răng xoay mặt đi chỗ khác.

Nước mắt đã chảy khô trên mặt, cả người trần trụi không mảnh vải, chiếc áo choàng tắm duy nhất che thân lại nằm trên đất, cách xa tầm với tới của cô. Trên mặt của Phi Yến còn in rõ những dấu tay đỏ rằn của Tề Hạo, trừng phạt cho sự không nghe lời của cô vừa rồi.

Và Tề Hạo đang quỳ giữa hai chân Phi Yến, trên mặt còn nguyên trạng hai bạt tay của cô lưu lại, đó là bằng chứng cho thấy hắn vừa bị ăn tát vì đã xé áo của người ta. Trên miệng còn đọng chút máu tươi ở khóe môi, lại là chứng cứ khác tố giác hắn vừa cưỡng hôn không thành và bị cắn nát môi.

Có thể thấy cả hai bên, người tám lạng kẻ nửa cân.

Người duy nhất dám tát vào mặt Tề Hạo hắn mà không bị hắn bức chết, chính là cô nàng nhất gan lại ương bướng, đang trần trụi nằm dưới thân hắn. Nhưng hắn cần phải dạy cho cô một bài học.

Để trả thù cho hai bạt tay mình vừa nhận được, Tề Hạo ra vào vô cùng hung hãn, dang rộng chân Phi Yến đến cực hạn, rồi đem to lớn đẩy thật sâu, thật sâu vào tận bên trong người cô.

Hắn muốn giày vò Phi Yến đến chết đi sống lại, hắn muốn cô đau đến hét lên, không nghe được tiếng rên rỉ mà hắn muốn thì hắn lại muốn nghe thấy tiếng hét đau đớn của Phi Yến, không phải như bây giờ, giống như một pho tượng không cảm xúc.

Thật sự, làm si nhục khả năng đàn ông của hắn vô cùng, hắn biết cô rất là đau nhưng thà cắn nát môi, thà để cho những giọt nước mắt rơi một cách vô nghĩa, cũng không chịu hé môi.

“Rất mặn...có phải bây giờ em đang rất hận tôi, chỉ muốn giết chết tôi” Tề Hạo cúi người xuống liếm sạch từ giọt nước mắt rơi ra khỏi khóe mi của Phi Yến.

“Tề Hạo! tôi phải làm sao anh mới chịu buông tha cho tôi...có phải nếu tôi chết đi, anh sẽ dừng tay” Phi Yến nghẹn ngào lên tiếng

“Không! sao tôi lại nỡ để em chết, thật ra...tại em ngốc nên không nhận ra mà thôi, đàn ông với thứ mình không thể chiếm hữu, luôn có một sự cố chấp không thể bỏ xuống...”

“Em càng khiến họ không có được, họ lại càng muốn có em hơn, điển hình là tôi” Tề Hạo mỉm cười, đặt tay lên cặp ngực mềm mại của Phi Yến và xoa nắn.

“Vậy anh muốn tôi làm sao...tôi thật sự không biết mình làm thế nào mới được anh buông tha, anh nói đi” Phi Yến lên tiếng

“Giống những người đàn bà khác khi nằm dưới thân tôi...rên rỉ thỏa mãn, bảo tôi đâm chết họ...” Ánh mắt giễu cợt, thái độ tự mãn, Tề Hạo lại lạnh lùng phun ra những lời lẽ xấu hổ.

“Tháo dây ra cho tôi..”

“Được thôi” Hấn mỉm cười rồi cúi người xuống tháo dây ra cho Phi Yến, hai tay của cô đã được tự do.

Phi Yến hoàn toàn buông thả con người mình, cô vòng tay qua tấm lưng của Tề Hạo, hai tay ôm chặt lấy cổ hấn, đôi môi mềm mại kề sát vào tai hấn. Mỗi lần hấn tiến sâu vào bên trong, hai cánh môi dịu dàng lại bật ra tiếng rên rỉ kiều mị dễ nghe, như rót mật vào tai, khiến cho Tề Hạo thêm hưng phấn, kịch liệt không ngừng “Ah..a.h...ah..!!!!”

“Gọi Hạo..tôi muốn em phải gọi tên tôi...” Hấn gầm lên trong dục vọng, không chỉ bên dưới bị hấn chiếm hữu, hấn muốn cô nhớ mãi người đang chiếm hữu cô là ai.

“Ah...a..a..!!!”

“Hạo...Hạo...Ah...h.a..h..!!!!” Theo từng cái động thân đẩy vào lại rút ra của Tề Hạo, tên hấn lại được thốt ra từ miệng cô.

Đây là lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy làm tình thật là sung sướng, dù cô không phải là gái trinh, sau khi đã phóng thích mầm nóng vào trong trong người Phi Yến, Tề Hạo đã đứng dậy kéo khóa quần lên.

“Hình như đã tạnh mưa...tôi về đây, ngày mai lại đến thăm em”

Sau lời nhắn nhủ cuối cùng của hấn, làm cho con người không sức lực của Phi Yến phải giựt dậy, cô kinh ngạc nhìn hấn.

“Anh không giữ lời hứa, không phải anh nói sẽ buông tha cho tôi sao”

“Chắc...chắc..!!” Hấn tặc lưỡi liên tục, sau khi quần áo chính tề, lại cúi người xuống nhìn cô.

“Em tin như vậy thật sao...Phi Yến của tôi, em thật đáng yêu” Hấn kéo cô lại gần, hôn lên trán rồi thỏa mãn bỏ đi.

“Ha...a...!!!!”

Nhìn thấy Tề Hạo vừa bước ra khỏi cửa nhà mình, Phi Yến như một con thú nhỏ sợ hãi, cô vội vã chạy đến khóa cửa lại. Nếu chậm hơn cô lại sợ ác ma đó lại quay lại. Phi Yến ngã phịch xuống đất khóc nức nở.

Mỗi lần hấn cắm sâu vào trong người cô. Phi Yến lại một lần đau đớn tuyệt vọng, sự nhớ nhục dơ bẩn trong cô càng lúc càng nhiều, bao giờ cô mới rửa sạch được nó, khi mà ác ma không chịu buông tha cô, tại sao hấn không tha cho cô, con ác mộng này tới khi nào mới kết thúc. Hàng đêm Phi Yến đều tự hỏi mình..

“Rầm..rầm..rầm...!!!”

Nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập, Phi Yến giựt mình co rút lại, Tề Hạo hấn quay lại sao, đôi vai gầy của Phi Yến đang run rẩy, sự sợ hãi đó lớn dần mãnh liệt theo từng tiếng đập cửa không dứt của người bên ngoài.

“Phi Yến! em có bên trong không...Phi Yến...”

Là anh ấy, không phải Tề Hạo. Phi Yến mừng rỡ đứng dậy, vội mở cửa cho Hoắc Phi, nhưng nhìn lại thân thể trần trụi nhếch nhác của cửa mình, cô lập tức chạy vào trong rửa sạch mặt mũi rồi mặc áo choàng tắm vào, chạy ra ngoài mở cửa cho Hoắc Phi.

“Két..!!!”

Cô giựt mình khi nhìn thấy toàn thân Hoắc Phi ướt đẫm, những giọt nước từ trên tóc đang nhỏ giọt rơi xuống thảm.

“Hoắc Phi! sao anh lại ướt như vậy...mau vào trong, để em lấy khăn lau cho anh”

Phi Yến vẫn chưa kịp xoay người đi thì Hoắc Phi đã nhào tới, hấn đẩy cô vào trong nhà và đóng sập cửa lại.

“Ầm..m..!!”

Hoắc Phi gấp gáp cởi áo choàng tắm của Phi Yến ném xuống dưới sàn, rồi ôm lấy thân thể trần trụi của cô đi thẳng vào trong phòng ngủ của họ.

Hấn ném Phi Yến trần trụi xuống giường, nhanh chóng cởi áo sơ mi ẩm ướt, tháo dây nịt, kéo khóa quần, đem dục vọng đang lạnh lẽo của mình tiến sâu vào nơi ấm áp của Phi Yến, cuồng dã mà phóng thích bản thân mình trên người cô.” Ừm..m..!!!!”

Chân thật cảm nhận được sự hiện hữu của hấn trong cô, Phi Yến cảm thấy thật hạnh phúc, hai chân cô tự động kẹp chặt lấy hông của Hoắc Phi thuận theo từng lượt động của hấn những tiếng rên rỉ mất hồn hé ra khỏi cánh môi. Đó tất cả là những thứ cô cần lúc này, những nụ hôn mãnh liệt cuồng bạo, những lần xâm nhập mạnh mẽ của Hoắc Phi để làm sạch thân thể nhớ nhục dơ bẩn của cô, xóa sạch những dấu vết mà Tề Hạo đã để lại.

“Ah..h..ah..ah..!!!!”

“Phi...Phi! em yêu anh..:

Sáng ngày hôm sau...

Hoắc gia,

Sau một đêm tịnh dưỡng và lấy lại sức, Hoắc Mạn Ni đã trở về vẻ tươi tắn của trước kia, đã rất lâu... cô không thức dậy trong chính căn phòng của mình, cảm giác như mới hôm qua, mọi thứ trong phòng vẫn không có gì thay đổi.

Nhìn thấy Mạn Ni ăn hết chén cháo Lữ Trị cảm thấy nhẹ cả lòng, bà còn lo cô sẽ vì chuyện của Tống Thiếu Hoành mà mất ăn mất ngủ.

“Tối qua...Luật rời khỏi phòng con lúc mấy giờ, tại sao không giữ nó lại..” Lữ Trị lên tiếng

Trong suy nghĩ của Lữ Trị, Hoắc Luật và Mạn Ni chính là một cặp tiên đồng ngọc nữ, trời đất tạo ra không ai đẹp bằng, nói chung là bà hoàn toàn đồng ý Mạn Ni và Hoắc Luật đến với nhau.

“Tối qua không phải cậu ấy cũng rời khỏi cùng với mọi người sao”

Lữ Trị giựt mình ngẩn đầu lên sau khi nghe con gái nói xong, bà có nghe nhầm không. Còn Mạn Ni lại mỉm cười nhìn bà, mẹ cô xem ra đã có dấu hiệu lãng trí của người già, chuyện chỉ mới xảy ra tối qua mà bà đã quên rồi.

“Mạn Ni! con không nhớ gì sao...tối qua lúc mọi người rời khỏi phòng là con bảo Luật ở lại.. chuyện này con quên rồi sao” Lữ Trị khẩn trương nắm chặt tay của Mạn Ni.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lữ Trị, làm cho Mạn Ni cảm thấy hoang mang bấn loạn, một đoạn kí ức như thoáng như hiện trong đầu cô, hình ảnh mập mờ trong đêm mưa lạnh lẽo, Hoắc Luật ôm chặt lấy cô. Cô còn nghĩ đó là mình mơ, hóa ra không phải sao.

“Tối qua Luật ở phòng con, tại sao con lại không nhớ gì hết, mẹ rốt cuộc chuyện này là sao..”

“Á..A...!!”

Con đau đầu quá khi Mạn Ni cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, càng suy nghĩ thì đầu cô lại càng đau, đến đánh rơi chén cháo, hai tay ôm lấy đầu.

”Choang.ng.ng.!!!”

“Mẹ ơi! đầu con đau quá...tại sao con không nhớ gì hết, mẹ...đầu con đau quá..Á..Á..A...!!”

“Mạn Ni! bình tĩnh lại đi con, không nhớ thì thôi...đừng nghĩ nữa”

“Là mẹ nhớ nhầm, tối qua Luật không ở lại phòng con, không cần phải nghĩ nữa...” Lữ Trị ôm chặt lấy Mạn Ni, cố gắng trấn an tinh thần của cô.

“Có thật không mẹ” Mạn Ni nhìn bà

“Phải! hãy nghỉ ngơi đi con”

Sau khi Mạn Ni đã bình tĩnh hơn, Lữ Trị đặt cô nằm lại giường. Bà khum người xuống, lấy ra một lọ thuốc trong tủ. Bên trong đầy những viên thuốc màu vàng, và đưa cho Hoắc Mạn Ni”Mạn Ni! mau uống đi con, nó sẽ giúp cho con dễ ngủ hơn”

Bà không ngờ bệnh tình của Mạn Ni lại tái phát, mấy năm nay con bé đều được cho uống thuốc đều đặn, bà tưởng căn bệnh đó đã hết từ lâu, nhưng mà Mạn Ni tái phát bệnh từ khi nào tại sao bà lại không hề hay biết. Có lẽ bà phải đến gặp viện trưởng Lương...

Sau khi uống thuốc của Lữ Trị đưa, thì không lâu sau đó Mạn Ni đã ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ màng, Mạn Ni lại mơ thấy con ác mộng khủng khiếp đó.

“Hu...u...!!!! mẹ ơi...cha ơi..”

Một đứa bé gái đang khóc nức nở, ôm theo con gấu bông chạy xuống lầu. Dưới sảnh, có tiếng người lớn đang cãi vã. Một người đàn ông và hai người phụ nữ đang tranh chấp qua lại, trên tay người phụ nữ đó còn cầm một chiếc hộp quẹt.

“Đừng...!!!!”

Khi người đàn bà đó ném chiếc hộp quẹt xuống thì mọi thứ đều bốc cháy, lửa lớn lan nhanh, cả căn biệt thự chìm trong biển lửa, rất nóng...rất nóng...cô bé sợ hãi chạy xuống lầu, nhưng lại lăn từ trên bậc thang xuống.

“A...a...!!!”

Chỉ mới nằm xuống không lâu nhưng cơn ác mộng đã làm cho Hoắc Mạn Ni giựt mình tỉnh dậy. Mồ hôi chảy ướt hết cả trán, hơi thở gấp gấp và tim cô còn đập rất là nhanh. Với giấc mơ vừa rồi Hoắc Mạn Ni không còn động lại chút gì, ngoại trừ sự sợ hãi.

“Ha...a...!!! đừng đùa nữa... em đâu hàng, anh tha cho em đi”

“Đã quá muộn...”

“Á..a...!!!”

Cách một bức tường, tiếng cười nói đùa giỡn ở căn phòng bên cạnh đã khiến cho Mạn Ni xao nhãng, giọng nam rất là quen thuộc. Nó rất giống với giọng nói của Hoắc Luật, nhưng đó là căn phòng của Dục Uyển, không thể nào hai người đó lại ở cạnh nhau.

Không thể kháng cự được sự hoài nghi trong lòng, Mạn Ni đẩy cửa phòng ra, lê chân đi đến căn phòng bên cạnh. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đang hở của Dục Uyển ra, khuôn mặt của Hoắc Mạn Ni lập tức biến sắc.

“Luật! đừng giỡn nữa...em sai rồi, được chưa”

“Không!”

Dục Uyển đang nằm ngửa trên giường, hai tay bị ép chặt lên đỉnh đầu, hai chân thì vung vẩy đạp loạn xạ, vừa mở miệng cầu xin, vừa trốn tránh cây viết lông mà Hoắc Luật đang cầm trên tay.

Chưa bao giờ Mạn Ni nhìn thấy một Hoắc Luật như bây giờ, cậu ấy luôn ít nói, cũng ít khi nở nụ cười với ai ngoại trừ cô, còn bây giờ thì...

“Bây giờ em có xin tha cũng đã quá muộn, có phải tối qua anh không làm gì em hết, nên dư thừa sức lực, sáng ra đã vẽ bậy trên mặt anh...hà..”

Hoắc Luật đang ngồi trên người của Dục Uyển, không chế hai tay của cô chỉ bằng một tay, tay còn lại đang cầm viết lông.

“Luật! anh tha cho em lần này đi...lần sau sẽ không có chuyện như vậy nữa”

“Lần trước em cũng nói như vậy thì phải, nếu em thừa sức lực lại không biết làm gì ngoài việc gây họa ra, anh biết một cách rất tốt để làm em mất sức” Hoắc Luật ném cây viết lông xuống, rồi cúi người hôn môi Dục Uyển, nụ hôn say sưa triền miên...

“Ưm..m.!!!”

Nhìn Dục Uyển và Hoắc Luật đang hôn nhau trên giường, Mạn Ni có một cảm giác nhói đau đến kì lạ, còn khó chịu hơn lúc nhìn thấy Thiếu Hoành ngủ với Mộc Nhu trước đó.

Trước giờ không phải cô không biết tình cảm Hoắc Luật giành cho mình, nhưng cô chưa từng nghĩ hẳn với tư cách một người đàn ông dễ yêu, thì tại sao bây giờ cô lại cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy hẳn chủ động hôn, cười nói với người phụ nữ khác. Cậu ấy không phải chỉ là em trai của cô sao, cậu ấy có quyền ở bên người phụ nữ mà cậu ấy muốn, tại sao cô lại phải khó chịu.

Có chăng là trước giờ bên cạnh Hoắc Luật không có bất kì người con gái nào, Luật cũng chưa hề thân mật với ai trước mặt cô, để cho cô nếm cái mùi vị ghen tuông.

Rột cuộc cô tình cảm cô giành cho Hoắc Luật là gì..

Dương thị,

Hôm nay là ngày tổ chức họp áo của Dương thị và nhà đầu tư mới. Dự án khu thương mại cao cấp Vịnh Thiên Sa đổ vỡ, khi chính phủ quyết định xây dựng khu đường lão cộng đồng, khiến cho các nhà đầu tư ôm hận lần lượt rút vốn.

Dương thị lâm vào hoàn cảnh điêu đứng khi ngân hàng lại không đồng ý tiếp tục cho các khoản vay, thì bất ngờ vực dậy nhờ vào một chủ đầu tư giấu tên, là đề tài truyền miệng cho tất cả những người đang có mặt ở tại hội trường lúc này.

Thật ra hẳn là ai...

Dương chủ tịch từ lâu đã có mặt, ông ngồi ngay ngắn vào bàn, đây là lần đầu tiên ông phải ngồi chờ đợi một người lâu như vậy, nhưng không còn cách này. Dương chủ tịch của bây giờ đã không còn là Dương chủ tịch của trước đây.

“Mộc thư kí! có cần phải tổ chức họp báo rình rang như vậy không, cô nói đây chỉ là một cuộc gặp mặt đơn thuần, tại sao lại mời cả kí giả đến...tôi thấy nó quá long trọng” Dương chủ tịch lướt nhìn khắp hội trường, ít nhất gần cả trăm kí giả từ khắp các tòa báo trong thành phố đều đang có mặt, chưa kể đến những nhân viên của Dương thị.

“Chủ tịch! đây là lần đầu tiên Dương thị xuất hiện trước công chúng sau thất bại của dự án Vịnh Thiên Sa, chúng ta càng phải làm cho thật hoành tráng, để mọi người biết khí thế của Dương thị...đánh tan đi lời đồn đại phá sản của nhiều người gần đây” Mộc Thanh lên tiếng, lời lẽ hợp lý, miệng lưỡi sắc sảo hoàn toàn thuyết phục được Dương chủ tịch.

Ông ta cảm thấy lời của Mộc Thanh rất đúng, cần phải cho những kẻ luôn muốn Dương thị sụp đổ phải thất vọng, và cũng cố lòng tin cho những nhà đầu

tư luôn tin tưởng vào Dương thị, thì cuộc họp báo này rất cần thiết, nó đập tan những suy đoán bất lợi từ trước giờ đến giờ.

“Vậy cứ làm theo lời của cô..”

“Ông yên tâm, chuyện này tôi nhất định xử lý thật tốt... hôm nay sẽ là một ngày khó quên nhất của chủ tịch Dương, tôi hứa...” “Tích! tách..tách..tách...”

Thời gian trôi qua. Đã hơn chín giờ, cả hội trường đều nhốn nháo cả lên, bởi vì nhân vật đầu tư thần bí nào đó vẫn chưa tới, có thể đây chỉ là một quả bom xịt, vốn không có chủ đầu tư nào rót tiền vào Dương thị, là do Dương thị tự bịa chuyện ra đánh lừa mọi người, che giấu đi tin tức sắp phá sản.

“Mộc thư kí! tại sao chủ đầu tư vẫn chưa tới, không phải cô hẹn với họ vào hôm nay sao” Dương chủ tịch quay sang nhìn Mộc Thanh, đúng lúc người đó cũng đang bước vào.

“Chủ tịch! người đó đến rồi..” Mộc Thanh hướng mắt nhìn ra cửa lớn

Một người đàn ông có chiều cao thấp bé, trong bộ vest đen đang tiến vào. Tất cả ống kính, máy quay đều rọi thẳng vào người ông ta.

Bởi vì mọi người đều nhận ra ông ta. Chủ nhân thật sự của dãy đất ở Vịnh Thiên Sa trước khi nó lọt vào tay của Dương chủ tịch. Nói cho dễ hiểu hơn, chính người này đã bán Vịnh Thiên Sa cho Dương chủ tịch, hại ông ta gần như phải phá sản và kéo theo hàng loạt các dự án bị trì hoãn do chủ đầu tư rút vốn.

Mặc dù biết sự khó khăn của Dương thị không liên quan đến ông ta. Nhưng nếu Dương thị không bỏ hơn 60 tỷ mua Vịnh Thiên Sa, cũng không khiến mình rơi vào hoàn cảnh không thể cứu vãn, và vấn đề mà họ đang thắc mắc là...

“Tại sao ông ta lại có mặt ở đây” Dương Chủ tịch quay sang nhìn Mộc thư kí

“Ông ta chính là chủ đầu tư mới “ Mộc thư kí bình tĩnh lên tiếng, còn Dương chủ tịch lại giựt cả mình.

“Cái gì...”

Dương chủ tịch bật người dậy, ông dùng sáu mươi tỷ để mua Vịnh Thiên Sa từ tay người đó, người kia lại dùng số tiền đó đầu tư trở ngược lại Dương thị, cảm thấy có gì đó không ổn trong chuyện này, nhưng Dương chủ tịch vẫn lựa chọn tin tưởng Mộc thư kí.

Ông chỉnh sửa lại quần áo, rồi bước tới chào hỏi với chủ đầu tư mới của mình. Hai bên cũng lịch sự bắt tay xã giao qua lại. Nhưng khi bước vào bàn hội nghị thì chỉ có Dương chủ tịch là người ngồi vào ghế, còn người kia lại đứng yên không động dậy.

“Ông chủ Trịnh! sao ông không ngồi xuống, chẳng lẽ..ông lại muốn đứng cho tới khi buổi họp báo kết thúc..”

“Xin lỗi chủ tịch Dương! chỗ ngồi này không phải giành cho tôi...người nắm giữ 51% cổ phần của Dương thị vẫn chưa tới...”

Có phải ông đã quá đa nghi nhưng chuyện này thật sự rất mờ ám, nhưng có phải đã quá muộn rồi không. Dương chủ tịch mỉm cười nhìn ông chủ Trịnh.

“Thật không ngờ... đằng sau ông chủ Trịnh vẫn còn một đại nhân vật lợi hại như vậy..tôi thật tò mò về người này, không biết khi nào người đó mới đến..”

“Bên ngoài ồn ào như vậy...có lẽ ông chủ của tôi đã đến rồi”

Mọi người đều hướng mắt nhìn ra cửa, bên ngoài đang lao xao vì sự xuất hiện của một chiếc limousine đậu trước cửa. Chưa biết là ai nhưng họ nhận ra màu xe và biển số xe này là thuộc về ai, cho nên người chưa kịp bước xuống xe, thì máy ảnh và máy quay phim đã chuẩn bị sẵn. Tất cả kí giả, nhanh tay chụp lấy khoảnh khắc quan trọng khi chủ nhân của chiếc xe bước xuống. “Tách..tách...tách...!!!!”

Nhưng không phải là một người mà là một đoàn người, có vẻ rất phô trương thanh thế.

“Cộp...!!! cộp...!!!!”

“Cộp...!!! cộp...!!!!”

Hàng loạt người đi vào, những bộ tây âu đặc tiền phẳng phiu, những đôi giày bóng lưỡng, phong thái tự tin của những kẻ luôn nắm phần thắng trên từng người trong số họ, đều bộc lộ qua từng cái liếc mắt đến cái nhếch môi mỉm cười. Không hổ danh những phần tử tinh anh của Hoắc Thị. Người nào cũng sáng chói.

“Họ không phải là người của Hoắc thị sao, đến đây làm gì..” Kí giả A lên tiếng

“Có kịch hay để xem rồi đây...” Những kẻ khác lại hào hứng phấn khích.

Dương chủ tịch bật người đứng dậy, đôi mắt ông nheo lại khi nhìn thấy Hoắc Khiêm không mời mà xuất hiện trong buổi họp báo của mình, rất không thoải mái. Lần trước ông đến Hoắc thị đánh Hoắc Khiêm, có lẽ lần này hấn đến để phá đám.

“Mộc thư kí! gọi bảo vệ..với những kẻ không mời mà đến, nơi này không hoan nghênh”

Hoắc Khiêm bước tới trước mặt Dương chủ tịch, thì người gọi là ông chủ Trịnh lại tự động nép sang một bên, cúi đầu chào, rồi lại kéo ghế ra cho Hoắc Khiêm ngồi xuống.

“Ông chủ Dương! đây là người mà ông muốn gặp...người nắm giữ 51% cổ phần Dương thị”

Thái độ cung kính của ông chủ Trịnh làm cho tất cả mọi người trong hội trường đều ngỡ ngàng, mà Dương chủ tịch lại càng chấn động hơn. Những suy luận những chuỗi các sự kiện không đầu không đuôi, lại liên kết với nhau vô cùng mạch lạc, và dẫn tới chỗ Hoắc Khiêm

Mãnh đất rẻ tiền ở Vịnh Thiên Sa vốn thuộc về Hoắc Khiêm dưới danh nghĩa của ông chủ Trịnh. Sau đó, hần tung tin chính phủ sẽ cho xây dựng một khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Hán Trình, khiến cho đất ở đó trở nên vô cùng đắt giá, còn đem Hoắc thị ra làm mồi câu như mọi người vào bẫy, khi cố tình mở họp tuyên bố cho cả thành phố biết. Hoắc thị nhất định phải có được Vịnh Thiên Sa, khiến cho tất cả mọi người tin vào tin tức của chính phủ là thật.

Thì ra ngay từ đầu ông đã bị đưa vào bẫy, tại sao ông lại bị đánh bại bởi một chiêu lừa đảo rẻ tiền này của thằng nhóc con đó.

“Hoắc Khiêm! tên cặn bã tiểu nhân...” Dương chủ tịch tức giận mắng chửi.

“Chủ tịch Dương! quan hệ của chúng ta hiện giờ là quan hệ đối tác, Hoắc thị còn là đại cổ đông lớn của Dương thị, điều này không cần tôi phải nói thêm... Dương chủ tịch cũng hiểu rõ hàm ý trong đó là thế nào”

“Thằng khốn! mày đừng mong sẽ bước chân vào Dương thị dù là nửa bước, dù Dương thị có phải phá sản cũng không để mày có được”

“Vậy sao...nếu để Dương thị phá sản trong tay ông, vậy thì để tôi thay ông tìm ra người thích hợp để quản lý nó”

Hoắc Khiêm đứng dậy, chống tay xuống bàn. Hần đảo mắt nhìn một lượt cả hội trường, hơn một trăm kí giả từ khắp các tòa soạn, đến cả ngàn nhân viên Dương thị và những nhân vật cấp cao của Hoắc thị. “Lấy danh nghĩa đại cổ đông nắm vững số cổ phần lớn nhất của Dương thị, tôi muốn mở một cuộc họp hội đồng trị...bãi miễn chức vị chủ tịch của Dương Thăng”

Sau phát ngôn gây chấn động của Hoắc Khiêm, cả hội trường gần như đang dậy sóng, nổi phong ba. Tất cả mọi người đều đua nhau nói, nhưng chỉ là truyền miệng nhau thôi. Nội dung chính vẫn là nguyên rủa Hoắc Khiêm

“Có cần đuổi cùng giết tận đến như vậy không, làm người cũng nên chừa cho người ta một con đường sống”

“Dương thị là do một tay Dương chủ tịch gây dựng, bắt ông ta rồi bỏ ghế chủ tịch, có phải quá đáng lắm không”

“Hoắc Khiêm đứng là quá tham lam, chẳng lẽ hần còn muốn ngồi vào ghế chủ tịch của Dương thị”

“Thật là tàn nhẫn...”

Trước lời dị nghị của đám đông, không phải Hoắc Khiêm không nghe được. Nhưng hần lại không hề quan tâm.

“Các vị...người mà tôi muốn tiến cử cho chiếc ghế chủ tịch của Dương thị là...Mộc thư kí” Hoắc Khiêm chỉ tay về phía người phụ nữ xinh đẹp đứng đằng sau của Dương chủ tịch.

Tất cả ống kính và máy quay nhanh chóng rơi vào người của Mộc Thanh, cô thư kí đầy tai tiếng của Dương thị, từ một cô sinh viên không có chút kinh nghiệm lại được chọn làm thư kí riêng cho chủ tịch ngay trong ngày đầu tiên đi làm, mọi người trong Dương thị trước giờ đều không ưa Mộc Thanh.

Họ cho rằng Mộc Thanh có thể leo nhanh lên vị trí thư kí, do khả năng leo lên người của chủ tịch rất giỏi, cô đã dùng khuôn mặt xinh đẹp và thân hình nóng bỏng của mình để làm bàn đạp, họ chưa từng công nhận tài năng của cô.

“Ngay từ đầu nhìn thấy cô ta đã biết không phải hạng tốt lành, thì ra là thứ ăn cháo đá bát”

“Phải! chủ tịch Dương đúng là mù rồi mới thích hạng phụ nữ như vậy”

Lại thêm những lời mắng chửi cay nghiệt nữa giành cho Mộc Thanh. Người không thể tin chuyện đang diễn ra chính là Dương chủ tịch, ông quay đầu lại nhìn Mộc Thanh, đối diện với vẻ mặt hoang mang của ông là nụ cười tự mãn đắc thắng của cô ta.

“Mộc Thanh! tại sao cô lại phản bội tôi...tôi tin tưởng xem cô như con gái ruột, còn đào tạo nâng đỡ cô suốt nhiều năm...giờ cô lại cấu kết với người ngoài hãm hại tôi, cô có phải là con người không...”

“Trước khi kể tội tôi...thì ông tự hỏi bản thân mình đã làm gì...cha à”

Mộc Thanh từng bước ép tới, khiến cho Dương chủ tịch ngã lại xuống ghế.

“Là cha sao...chuyện này là sao...”

“Đúng vậy, có phải là con riêng của ông ta...”

Tất cả mọi người trong hội trường đều ồ lên vì kinh ngạc. Khi nghe Mộc Thanh gọi Dương chủ tịch là “cha”, theo như mọi người biết Dương chủ tịch chỉ có một cậu con trai duy nhất không có con gái, còn người vợ của ông ta đã mất nhiều năm. Nếu tính theo tuổi tác thì đứa con trai Dương Phàm của Dương chủ tịch phải gọi Mộc Thanh là chị, vậy có nghĩa là Mộc Thanh được sinh ra trước khi Dương chủ tịch được gả vào hào môn làm rể.

Vậy xem ra tin tức năm xưa, Dương chủ tịch tham giàu, ruồng bỏ người yêu đang mang thai, bám đuôi con gái nhà giàu là sự thật rồi...nên mới có màn trả thù đầy kịch tính này, câu chuyện đời tư của Dương chủ tịch xem ra còn hấp dẫn hơn cả phim truyền hình.

“Nếu đã biết từ lâu chúng ta là cha con, tại sao không nói cho cha biết..”

“Nói cho ông biết để làm gì...ông vẫn cho rằng, tôi bước vào Dương thị làm việc là để nhìn nhận lại ông sao, Dương Thăng, ông có biết tôi chờ đợi ngày này suốt mười năm rồi không, ngày nhìn thấy ông mất hết tất cả” Mộc Thanh lên tiếng.

“Ông có biết tại sao tôi lại chọn ngày này để đánh bại ông không...vì hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi, tôi muốn ông mãi mãi nhớ kĩ ngày hôm nay...người phụ nữ mà cả đời ông không một lần muốn nhớ đến”

Mộc Thanh mỉm cười nhìn Dương chủ tịch, rồi xoay người đi, một vế đẹp quuyền rũ lạnh lùng, ánh mắt đầy sắc bén nhìn tất cả mọi người xung quanh, âm thanh giày cao gót vừa dứt khoát lại hoàn toàn tự tin theo từng bước đi của Mộc Thanh, máy quay không thể bỏ sót một góc quay nào. Chân dung mới của chủ tịch Dương thị.

“Các vị kí giả! có thắc mắc gì thì xin cứ đặt câu hỏi, chúng tôi sẽ giải quyết cho mọi người” Bành Tổng lên tiếng

“Nhưng chỉ liên quan đến kế hoạch hợp tác của Dương thị và Hoắc thị, những vấn đề không liên quan thì miễn đặt câu hỏi” Ngô tổng lên tiếng

“Được rồi! chúng ta bắt đầu đi...các vị đã có câu hỏi nào chưa” Diêu tổng lên tiếng

Vai trò của Hoắc Khiêm hôm nay, chỉ đóng một vai nhỏ là góp phần đã kích Dương chủ tịch, khiến cho ông ta càng thêm khốn khổ. Nên sau khi Mộc Thanh rời khỏi thì hắn cũng đi luôn, để lại chiến trường hỗn loạn cho ba lão già Bành Diêu Ngô tổng giải quyết.

Dương chủ tịch nhìn theo bóng lưng của đứa con gái rơi mà mặt mày méo mó đau đớn, hai tay đặt lên ngực, cúi mặt, cúi người và sau cùng là lăn đùng ra đất, con đau tim đã khiến ông ngã quỵ xuống sàn.

“Chủ tịch Dương...chủ tịch Dương!!! mau gọi xe cấp cứu..”

Bên ngoài

Hoắc Khiêm và Mộc Thanh đều đang ngồi trong xe..

“Cảm ơn cậu đã giúp tôi trả được thù” Mộc Thanh đầy tâm trạng, cô quay người sang nhìn cửa sổ, mặc dù có cảm giác thỏa mãn trả được thù, nhưng khi ngày đó đến cô lại không cảm thấy vui như trong tưởng tượng của mình.

“Không cần cảm ơn, chỉ cần chị giúp tôi quản lý thật tốt Dương thị” Hoắc Khiêm lên tiếng

“Khiêm! tại sao cậu lại giúp tôi” Mộc Thanh quay người lại nhìn Hoắc Khiêm

“Không phải tôi đã nói từ mười năm trước rồi sao...vì chị rất xinh đẹp”

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tai nạn ngoài ý muốn

Ghen là thứ phổ biến thường gặp ở mỗi người, nhưng hình dạng nó thế nào thì không ai biết. Kể cả dùng kính hiển vi cũng không thể soi được nó tròn méo ra sao, nhưng lợi hại thì vô cùng. Có thể thay đổi sinh hoạt thường nhật của một người. Đặc biệt là khi tình địch của bạn đã trở về và anh ấy còn ở trong phòng của người ta suốt mấy tiếng đồng hồ không thấy ra, thì bạn không thể ngồi yên được.

Nếu là mấy ngày trước thì sau khi ăn cơm tối xong, Dục Uyển nhất định sẽ leo lên giường nấu cháo điện thoại với Tiểu Nhã, hoặc chạy sang phòng mẹ Tiêu mèo nheo. Còn bây giờ cô lại đứng trước cửa phòng của Mạn Ni, dán tai lên cửa, hành động như một kẻ rình mò.

“Sao lại không có tiếng động, bọn họ đang làm gì trong phòng chứ..”

“Mày rất muốn biết bọn họ đang làm gì trong phòng..”

“Phải...đương nhiên là muốn”

Theo quán tính Dục Uyển gật đầu đáp lại, vì đó cũng là câu hỏi cô đang thắc mắc. Khoan đã, giọng nói này không phải là của...

“Àm...âm.m...!!!!”

Dục Uyển vừa xoay người lại, thì Hoắc Phi đã đập cửa âm ầm. Ai mượn hán gỗ cửa thay cô. Lỡ như Luật nghĩ cô là dạng phụ nữ nhỏ mọn, ghen tuông vớ vẩn thì sao, cô...

“Là ai đó...”

Giật mình khi nghe được giọng nói của Hoắc Luật vang ra khỏi phòng, Dục Uyển hốt hoảng, lập tức nắm lấy tay của Hoắc Phi lùi đi.

“Két.t...!!!!”

Khi cánh cửa được mở ra, Hoắc Luật chỉ nhìn thấy một khoảng không vắng lặng, không có một bóng ma lảng vảng trước cửa, chẳng lẽ hán nghe nhầm.

“Luật! là ai vậy...” Là giọng nói của Hoắc Mạn Ni.

“Không có ai cả...”

Hán vừa xoay người vào trong thì Mạn Ni cũng từ trong phòng tắm bước ra. Hoắc Luật như chết lặng tại chỗ trước sự gọi cảm chết người của cô lúc này.

Trên người Mạn Ni chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ voan màu hồng, vạt áo thì chỉ vừa đủ chạm tới mông, còn là loại mỏng trong suốt như cánh ve, có khả năng nhìn xuyên thấu từng bộ phận nhạy cảm, lẫn những đường nét nữ tính quyến rũ trên người cô.

Ánh mắt của Hoắc Luật như bị hút sâu vào đó, không thể thoát ra.

Mạn Ni vừa tắm xong nên thân thể thật ướt át, váy áo dính sát vào da thịt. Theo từng cử động của cánh tay đang lau tóc, hai dây vai cứ tuột lên tuột xuống, 2/3 bộ ngực xinh đẹp đều lộ hết ra ngoài. Một bên vú căng tròn trắng nõn và nhũ hoa phấn hồng kiểu diêm cử thấp thoáng thách thức khả năng chịu đựng của Hoắc Luật.

Cổ họng của hán bắt đầu có chút khô rát, khi lướt nhìn xuống nơi mềm mại bên dưới vạt áo và đôi chân thon dài thẳng tắp mà nuốt vào nước một ngụm nước bọt.

“Chị..!!!”

Lúc này thì Hoắc Luật giật mình nhận ra, bên dưới váy ngủ của Mạn Ni không hề mặc đồ lót. Nên lập tức xoay mặt đi, không phải vì hán xấu hổ mà lo sợ bản thân không thể kiềm chế được dục vọng. Mạn Ni là người phụ nữ hán yêu suốt nhiều năm, nếu nói hán chưa từng mơ một giấc mộng xuân, hay nghĩ về thân thể của cô là dối trá. Thậm chí nhiều lần làm tình với người phụ nữ khác, hán luôn tưởng tượng ra người bên dưới là cô. Hiện tại Mạn Ni gần như không mặc gì đứng trước mặt hán, dục vọng chôn giấu nhiều năm có thể không thức tỉnh sao.

Nếu là người người phụ nữ khác thì Hoắc Luật sẽ nghĩ cô ta muốn quyến rũ hán, nhưng vì là chị Mạn Ni nên chuyện đó là không có khả năng.

“Cũng muộn rồi, em về phòng mình..chị nghỉ ngơi đi”

Hoắc Luật vừa bước ra cửa thì Mạn Ni lại chạy đến nắm lấy tay hán. Hán chấn động khi cánh tay mình vô tình chạm vào ngực mềm mại của Mạn Ni.

“Luật! có phải cậu và Dục Uyển đang hẹn hò”

Hoắc Luật kinh ngạc đứng yên, có phải chị Mạn Ni đang bận tâm về hán. Hán rất muốn nhìn thấy vẻ mặt ghen tuông đố kỵ của cô, chỉ ít cho thấy trong lòng cô, hán còn có chút địa vị, nhưng khi xoay người lại nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp và đôi mắt trong veo của Mạn Ni, hán lại không muốn cô chịu chút ủy khuất nào.

“Là ai nói nói cho chị biết..”

“Cậu không cần biết, chỉ cần trả lời chị... phải hay là không.” Hoắc Mạn Ni nấn nặc đòi cho được đám án mình muốn.

Tại sao hán lại có cảm giác chị Mạn Ni sẽ đau lòng, khi hán thừa nhận đang hẹn hò với Dục Uyển. Nhưng hán đã suy nghĩ quá nhiều, chị Mạn Ni vốn xem hán là em trai thì làm sao có thể đau lòng và ghen tuông.

“Phải! em đang hẹn hò với Dục Uyển” Sau khi đắn đo suy nghĩ, Hoắc Luật đã gật đầu thừa nhận.

“Nếu chị nói cậu chia tay với Dục Uyển, cậu có làm được không..”

Quay lại diễn biến của Hoắc Phi và Dục Uyển sau khi bỏ chạy...

Hắn chỉ lỡ đập cửa có một lần, thì đã bị lôi từ lầu năm xuống tầng trệt, rồi kéo ra ra tận ngoài vườn lạnh lẽo. Hắn thật không biết sao mình có thể bị lôi đi trong khoảng thời gian dài như vậy, mà không thấy mệt. Có lẽ vì hắn ngốc nghếch, nên thỏa mãn với cái nắm tay theo kiểu con nít này của Dục Uyển.

Và bây giờ họ lại ngồi trên xích đu, im lặng ngắm trăng...

“Tại sao lại bỏ chạy, không phải mày rất muốn biết họ làm gì trong phòng sao” Hắn quay sang nhìn cô.

“Đúng là rất muốn biết, nhưng nếu bọn họ quan mình chính đại không làm gì hết, Luật sẽ cho là tôi là người phụ nữ nhỏ mọn hay ghen tuông vô vãn, anh ấy sẽ ghét tôi...mà nếu họ có làm gì thật thì tôi cũng không biết phải làm sao lúc đó nữa” Dục Uyển lên tiếng.

Hoắc Phi lắc đầu nhìn Dục Uyển...

“Đúng là con ngốc, mày không khó chịu khi Luật và chị Mạn Ni ở chung phòng sao”

“Rất khó chịu là đằng khác, tôi không muốn Luật đến phòng của chị Mạn Ni mỗi tối... cũng không thích nhìn thấy anh ấy ở gần chị ta...” “Vậy sao không nói ra những suy nghĩ của mày với Luật, hai người không phải đang hẹn hò sao”

“Anh chưa hẹn hò nên anh không biết, trong quá trình hẹn hò...người ta luôn muốn thể hiện thật tốt trước người mình yêu...nếu tôi nói ra, Luật sẽ nghĩ không tốt về tôi” Dục Uyển xoay qua nhìn Hoắc Phi, như một chuyên gia tình yêu tư vấn.

“Giống như anh và bạn gái của anh, không phải anh muốn thể hiện thật tốt với cô ta, còn lên kế hoạch thật hoành tráng để tỏ tình...” Nói chuyện người lại ngẫm đến chuyện của mình, Dục Uyển lại thất vọng

“Tôi thật ngưỡng mộ bạn gái của anh, Luật chưa bao giờ chính thức tỏ tình với tôi cả” Trong kí ức của cô, Hoắc Luật chỉ nói có một câu “chúng ta hãy thử hẹn hò”, nhắc lại chỉ mới là “thử” thôi, chứ chưa phải là chính thức.

“Không cần phải ngưỡng mộ.. vì cô ta ngốc như một con heo còn tự cho mình là thông minh, thật ra bản thân lại ngờ nghệch vô đối...”

Nghe Hoắc Phi mô tả về bạn gái của hắn, mà Dục Uyển lại có trận cười no bụng.

“Ha..a...!!!! tôi chưa nghe ai lại nói bạn gái mình như anh...ngốc như heo, cô ta mà biết nhất định sẽ đá anh”

Hắn vốn dĩ còn chưa bắt đầu thì làm sao bị đá được. Nhưng nhìn thấy nụ cười vô tư của Dục Uyển, hắn cảm thấy thật hạnh phúc. Và Hoắc Phi cũng nhận ra chỉ cần cô vui vẻ thì hắn có thể làm được điều tưởng như là không thể, chỉ cần cô thấy vui vẻ khi ở bên Luật, hắn có thể buông tay.

Một vệt sáng xẹt qua trên bầu trời, làm cho cả con người của Dục Uyển bừng sức sống, cô phấn khích chạy ra bên ngoài, le hét ầm ĩ.

“Phi! anh xem kia...lại là sao băng.” Dục Uyển hào hứng chỉ tay lên trời, kêu réo Hoắc Phi.

“Có phải chưa từng nhìn thấy sao băng đâu, lần trước ở trên Đảo không phải đã thấy rồi...có cần vui như vậy không”

Hắn vừa nói tại sao cô lại vui như vậy, thì Dục Uyển lại lộ ra vẻ buồn chán nản, còn thất vọng, còn thờ dãi. Hắn lại nói gì sai nữa sao.

“Thật đáng tiếc” Dục Uyển nói

“Mấy tiếc cái gì” Hoắc Phi quay sang nhìn cô đầy khó hiểu.

“Anh không biết đâu...ngắm sao băng tuyệt vời nhất là chính là cùng với người mình yêu, nhưng cả hai lần tôi nhìn thấy sao băng đều là với anh...nếu với Luật thì thật là quá tốt”

“Bốp...!!!”

Dục Uyển vừa nói xong thì Hoắc Phi đã đẩy cô một cái chao đảo, suýt úp mặt xuống đất. Hắn đã nói là buông bỏ, nhưng không có nghĩa là không được tức giận.

“Mày nghĩ tao muốn ngắm sao băng với mày sao, đi tìm Luật của mày đi...con heo ngốc nghếch”

“Có phải là đàn ông không đây...hờ chút xú là giận, tôi chỉ nói đùa thôi mà...” Dục Uyển cố sức mà rống hòng gọi tên hắn, nhưng người ta vẫn đường thẳng mà đi.

“Phi! giận rồi sao...”

“Hoắc thị..Tin tức Hoắc Khiêm độc chiếm Dương thị và Dương chủ tịch đang hôn mê trong phòng cấp cứu của bệnh viện, chính là đề tài mà cả thành

phổ đang xôn xao mấy ngày nay, còn hơn scandal của minh tinh điện ảnh.

Suốt mấy ngày liền, họ đều bàn luận về nhân cách làm người của Hoắc Khiêm, nói hấn tàn nhẫn vô nhân tính thế nào, nói hấn tuổi nhỏ mà tâm cơ thủ đoạn, nói chung là chửi thẳng vào mặt...

Người thì thích thú nhưng có người lại không nghe lọt tai. Hấn cảm thấy rất khó chịu khi có người nói xấu Hoắc Khiêm, bỏ dở nhiệm vụ đang làm, hấn chạy tới vạch mặt họ.

“Mấy người im hết đi! chuyện kinh doanh làm ăn của người ta, các người biết cái gì mà nói!”

Tiểu Cương, fan bụi của Hoắc Khiêm bức xúc lên tiếng, hấn đang đứng canh cửa tòa nhà thì nghe thấy mấy bà thím đang lau chùi quét dọn ngoài cửa, nói xấu Hoắc Khiêm, nên tức giận chạy lại.

“Các người có tiếp xúc với cậu ấy chưa, hay từng nói chuyện qua...có biết con người của cậu ấy tốt thế nào không, mà nói xấu sau lưng hả..”

Bà nội hấn mắt không có tiền chôn cất, chính Hoắc Khiêm là người đã lo hết chi phí tang lễ. Hấn lớn tuổi, không có việc làm cũng chính Hoắc Khiêm là người cho hấn công ăn chỗ ở. Cho nên, trong lòng của Tiểu Cương, Hoắc Khiêm là người vô cùng hoàn hảo vô khuyết và không ai được bôi nhọ.

“Tiểu Cương! cái đó không phải là tôi nói, mà mọi người bên ngoài nói như vậy, cậu ra ngoài mà chửi họ..” Thím quét dọn lên tiếng.

“Phải! chúng tôi chỉ là nghe mọi người bên ngoài nói sao thì kể lại cho mọi người nghe, có thêm bớt chữ nào đâu...” Thím lau chùi cũng lên tiếng.

“Các người chỉ nghe người bên ngoài nói, thì đã hùa nói theo nói xấu cậu ấy...chính vì có những người nhiều chuyện ăn không rãnh rồi như các người, mà tất cả người bên ngoài đều nghĩ xấu cho cậu ấy” Tiểu Cương nóng tính lớn tiếng với hai bà thím.

Tại sao chuyện tốt mà thiếu gia làm không ai nói, còn chuyện “nhỏ xiu” này lại làm âm lên, dù hấn không biết cái gì là kinh doanh, nhưng có nghe người ta nói “thương trường là chiến trường” nên dùng chút thủ đoạn là điều dễ thông cảm.

“Ê mà...cậu tại sao lại lớn tiếng như vậy, cậu nịnh nọt cũng phải vừa thôi, nghĩ mình là ai...”

“Xía..a...!!! đi thôi bà...kệ hấn ta, qua bên kia chúng ta nói tiếp..”

Hai bà thím người xách xô, người xách chổi đi thẳng một mạch, trước khi đi còn liếc xéo Tiểu Cương, tỏ ra khinh thường. Cả công ty này ai không biết. Tiểu Cương là kẻ nịnh bợ số một, hấn cũng rất thông minh, lựa người bợ nhất ở đây để mà bợ đỡ, nhưng có cần phải làm quá đến như vậy, mở cửa xe, mở cồng, mở thang máy, cái gì cũng làm được, hấn như một tên nô bộc.

Tiểu Cương chỉ được cái to xác bụi con, chứ thật ra rất là ngờ nghệch và hiền lành, với điều kiện duy nhất là đừng động vào idol của hấn, chính là Hoắc Khiêm.

“Êc..c...!!!”

Từ xa nhìn thấy chiếc xe của Hoắc Khiêm thì Tiểu Cương đã mừng rỡ chạy đến trước. Khi chiếc xe vừa dừng lại, hấn lập tức mở cửa xe cho Hoắc Khiêm bước xuống.”Thiếu gia! mời..”

Hoắc Khiêm bước xuống xe và đi thẳng vào trong, Tiểu Cương cũng vội chạy lên trước mở cồng chào đón hấn bước vào. Lúc bọn họ tới gần thang máy thì Hoắc Khiêm mới lên tiếng.

“Anh Cương! anh không cần ngày nào anh cũng phải làm như vậy, cứ làm việc của mình...”

“Thiếu gia! cậu cũng nghĩ tôi đang nịnh nọt cậu giống như mọi người nói sao...tôi xin thề, tôi không có ý xấu đó..cậu hãy tin tôi”

Tiểu Cương hoảng sợ nhìn Hoắc Khiêm, mọi người có thể nghĩ xấu cho hấn thế nào cũng được, nhưng riêng Hoắc Khiêm thì không, Tiểu Cương rất coi trọng suy nghĩ của Hoắc Khiêm.

“Tôi tin anh không phải là loại người đó, nên anh không cần phải khẩn trương như vậy”

“Thiếu gia! vậy cậu đừng cần tôi...tôi ngốc nghếch nên không biết làm gì để trả ơn cậu, tôi chỉ biết làm vậy thôi, nếu không...thì cậu có việc gì đó cứ giao cho tôi làm, tôi sẽ làm giúp cậu” Tiểu Cương thành thật, bộ dạng ngốc nghếch gãi gãi đầu nhìn Hoắc Khiêm.

“Tôi hiểu rồi, khi nào ngày đó đến...tôi sẽ tìm anh” Hoắc Khiêm mỉm cười với Tiểu Cương, nụ cười triu mến ấm áp đó làm cho người ta phải ngượng ngùng.

Lưu trợ lý nhóm người về trước, giúp Hoắc Khiêm ấn nút thang máy, cửa thang máy dù đang khép lại dần nhưng bên ngoài Tiểu Cương vẫn còn đứng đó, đến khi nhìn thang máy lên tầng thứ 98 hấn mới chịu quay lại chỗ làm.

Bên trong, Lưu trợ lý lại đang cười tủm tỉm lên nhìn Hoắc Khiêm.

“Thiếu gia! có khi nào...anh Cương đó...thích cậu không, tôi nghe mọi người trong công ty đồn, có người nhìn thấy trong ví của Tiểu Cương, có giấu hình

của cậu “

“Ha...a...!!! nếu thật là vậy...thiếu gia, cậu cũng quá có mị lực, nam nữ đều bị thu hút”

Không nhịn được, Luru trợ lý lại cười hô hô trong thang máy, cứ nhớ đến vẻ mặt ngượng ngùng, ửng đỏ khi Tiểu Cương đứng gần Hoắc Khiêm hẳn lại ôm bụng cười.

Nhưng Hoắc Khiêm lại không thể cười được nổi...

“Thấy tôi được cả nam yêu thích...cậu vui đến vậy sao”

Cứ nghĩ đến bộ dạng Tiểu Cương và Hoắc Khiêm nếu về chung một đội, một kẻ to xác góc ghech và một mỹ nam lạnh lùng cùng ôm ấp nhau thì hẳn vẫn cười không nhạt được mồm. Nhưng đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của Hoắc Khiêm làm cho Luru trợ lý như người bị sặc nước.

“Ừc...ừc...!!! không có...”

“Vậy sao...tôi thấy vẻ mặt của cậu rất là vui thì phải” Hoắc Khiêm mỉm cười nhìn Luru trợ lý.

“Thế này đi... công ty vừa mở rộng một chi nhánh ở Bunradi, thành tích gần đây của cậu rất tốt, tôi muốn đề bạt cậu làm giám đốc chi nhánh mới, chiều nay lập tức lên máy bay, cậu thấy thế nào”

“Bộp!” Cặp táp của Luru Trợ lý rơi tự do xuống thang máy.

“Thiếu gia! cậu đang nói đùa đúng không..cậu đừng dọa tôi, tôi sợ thật đó..” Luru trợ lý nuốt từng ngụm nước bọt, tự trấn an mình”Lát nữa vào phòng, tôi sẽ nhờ thư kí Trần đánh một công văn thông báo cho toàn thể công ty, giờ cậu tin chưa..” Hoắc Khiêm là người rất ít nói đùa, cho nên những lúc hắn đùa hay nói thật cũng khó mà nhận ra.

“Hu...u...!!! thiếu gia, tôi sai rồi...tôi biết lỗi mình rồi, tôi sẽ không dám cười cậu nữa..cậu biết một tháng nữa tôi sẽ làm đám cưới, cậu lưu ý tôi đến Bunradi, thì ai sẽ làm chú rể”

“Chuyện đó để nhà gái giải quyết, cậu lo chuẩn bị hộ chiếu đi..”

“Ping...poang...!!!”

Cửa thang máy mở ra, Hoắc Khiêm lạnh lùng đi lướt qua người của Luru trợ lý. Gió mạnh thổi qua khiến cho Luru trợ lý cả người tê tái, rồi lủi thủi đi theo Hoắc Khiêm vào phòng.

“Thiếu gia! Kì Quân tiểu thư đang ở trong phòng cậu...còn có... Lệ Kì tiểu thư” Thư Kì trần đón đầu Hoắc Khiêm trước cửa thang máy, khi hắn vừa bước vào tầng 98.

“Tôi biết rồi”

Hoắc Khiêm đi thẳng vào phòng, nhìn thấy bộ dạng thất thần của con rể tương lai, Trần nhạc mẫu bước tới trước mặt hắn.

“Cậu lại gây ra lỗi gì nữa..”

“Mẹ vợ! lần này mẹ phải giúp con..”

Bên trong phòng chủ tịch tương lai

Hai người con gái, hai trường phái đối lập nhau. Một bên Kì Quân kín đáo đoan trang, từ dáng vẻ cầm ly trà lên đến khi nhẹ nhàng đặt xuống bàn, đều toát lên phong thái của đại tiểu thư danh môn khuê tú.

Một bên là Lệ Kì phóng khoáng hiện đại, đang vắt chéo chân. Chơi đùa với móng tay của mình, ánh mắt lơ đãng nhìn hư vô.

Dù cả hai việc ai nấy làm, nhưng bên trong sóng ngầm đang cuồn cuộn chảy, quan sát từng đường nét hình thể đến cách ăn mặc của đối phương.

Hoắc Khiêm luôn tìm cách né tránh, không muốn dính hôn cùng cô, nhất định là vì nàng Kì công chúa này.

Nếu Hoắc Khiêm thật sự thích dạng con gái lẳng lơ như chị ta, cô có nên thay đổi bản thân mình, để được anh ấy tiếp nhận hay không...

“Két...!!!!”

Hoắc Khiêm vừa đẩy cửa vào thì Lệ Kì đã cười rạo rờ đi đến chỗ hắn, còn chủ động khoác tay, cứ chỉ rất tự nhiên thân mật. Chính là muốn thể hiện cho Kì công chúa thấy, tuyên bố chủ quyền lãnh thổ “người đàn ông này là của tôi”.

Thậm chí, cánh tay đó vẫn chưa hề rời khỏi người Hoắc Khiêm cho tới lúc họ đặt mông xuống ghế. Lệ Kỳ còn cố ý cùng Hoắc Khiêm ngồi chung một ghế, đối diện là Kỳ công chúa. Mục đích của cô là phân rõ ranh giới, để cho Kỳ Quân biết ai là chủ ai là khách.

Phải, nếu người ngoài nhìn vào hành động thân mật và vị trí ngồi giữa họ, đều sẽ cho rằng Lệ Kỳ và Hoắc Khiêm là một đôi “chủ nhà” còn Kỳ công chúa đang ngồi lẻ loi bên kia chỉ là khách.

Kỳ Quân không hề để tâm trò hề của Lệ Kỳ, cô chỉ bận tâm đến mỗi Hoắc Khiêm, hành động của anh ấy mới là quan trọng nhất. Từ này đến giờ, ánh mắt của anh ấy vẫn chưa một lần dừng trên người của Lệ Kỳ, mà là trên người cô. “Kỳ Quân! tại sao em lại đến đây?”

Mặc dù có chút thất vọng về câu hỏi của Hoắc Khiêm sau hơn một tháng không gặp nhau, nhưng Kỳ công chúa vẫn mỉm cười.

“Thứ sáu tuần sau là sinh nhật của em... em muốn anh đến tham dự?”

Hắn đến thì không có vấn đề gì, nhưng hắn biết có hai người không muốn nhìn thấy hắn. Đứng đầu danh sách chính là Tề Dụ.

Chính phủ gần đây có sửa đổi và ban ra những luật đầu tư mới, nhưng cái nào cũng là nhắm vào Hoắc thị, khiến hắn gặp không ít khó khăn, đương nhiên là do bàn tay ma quái của Tề Dụ đứng phía sau chỉ đạo.

Còn người thứ hai, ghét hắn đến tận xương tủy, nhìn phía sau đã ghét lan sang phía trước, mặc dù hắn không biết bản thân đã làm gì khiến cho mình bị ghét, và đã nhiều lần hắn ra sức lấy lòng ông ta, nhưng vô vọng.

“Kỳ Quân! em biết rõ...ông nội em không thích anh, nếu nhìn thấy anh trong bữa tiệc sẽ khiến ông không được vui, có lẽ anh..”

“Anh không được từ chối, là chính ông nội bảo em đến mời anh”

Hoắc Khiêm vẫn chưa nói xong thì Kỳ công chúa đã biết hắn muốn nói gì, nên cướp lời.

“Thật ra ông nội đã dần thay đổi thành kiến với anh, em thấy...đây là cơ hội để hai người hiểu nhau hơn” Kỳ Quân lên tiếng nói tiếp.

“Là ông nội em bảo em mời anh đến, thật sao..” Hoắc Khiêm cảm thấy rất bất ngờ, Kỳ lão từ xa nhìn thấy hắn, còn sợ không kịp dắt Kỳ Quân bỏ trốn, bây giờ lại chủ động mời hắn đến nhà.

“Phải! là ông nội bảo em đến mời anh, ông rất mong anh sẽ đến..”

Nếu như lời Kỳ Quân là thật, thì rất tốt cho kế hoạch kinh doanh sắp tới của hắn, những dự án đầu tư mới ở Hán Trì cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

“Được! hôm đó anh sẽ đến”

Được Hoắc Khiêm đồng ý đến, nụ cười vui mừng của Kỳ công chúa chưa nở trọn, đã bị Lệ Kỳ làm cho mất hết tâm trạng.

“Không biết tôi có vinh hạnh được mời” Lệ Kỳ mỉm cười nhìn Kỳ Quân.

Mặc dù không quá thể hiện ra mặt, nhưng cô vẫn nhìn ra ánh mắt hào hứng của Hoắc Khiêm khi biết Kỳ lão bắt đầu tiếp nhận hắn, dù không dám mở miệng tuyên bố mình quá hiểu con người của Hoắc Khiêm, nhưng hiểu rõ hơn phân nửa thì có thể.

Một con người tham vọng và mưu tính, thứ Hoắc Khiêm theo đuổi không phải là tiền bạc, mà sự độc tôn hắn muốn kiểm soát mọi thứ trong lòng bàn tay. Cô biết lý do duy nhất mà mình có thể ở cạnh Hoắc Khiêm, là vì cha cô là ông trùm dầu mỏ, có thể đem lại lợi ích cho hắn. Nhưng so với Kỳ lão danh tiếng lẫy lừng thì vẫn sẽ là sự lựa chọn khó khăn cho Hoắc Khiêm khi phải đưa ra quyết định, chọn giữa cô hay là Kỳ công chúa.

“Nếu chị thích thì có thể đến” Kỳ Quân lạnh nhạt nhìn Lệ Kỳ rồi mỉm cười quay sang nhìn Hoắc Khiêm.

“Không ở lại phiền anh làm việc, em về trước”

Cô cầm túi xách lên, rồi rời khỏi phòng Hoắc Khiêm, vẫn là xem Lệ Kỳ như người vô hình. “Không ở lại phiền anh làm việc...” lời này của Kỳ công chúa không phải đang xia xói vào cô đang cản trở công việc của Hoắc Khiêm sao. Lệ Kỳ nhếch miệng cười, miệng lưỡi của Kỳ công chúa cũng thật ghê gớm. “Khiêm! tối nay cậu ăn tối với tôi được không...tôi đã đặt phòng ở khách sạn” Lệ Kỳ từ vị trí dưới ghế đã trèo lên đùi của Hoắc Khiêm ngồi, hai tay vòng qua cô hắn, giọng nói thì nhào đến vắt ra nước.

Lưu trợ lý lập tức xoay mặt đi chỗ khác, mặc dù bây giờ hắn không lên tiếng, nhưng cũng đừng có xem hắn là người vô hình chứ, cô Lệ Kỳ này cũng quá bạo gan đi, hành động thân mật gì cũng có thể làm công khai.

“Không được...tối nay tôi có cuộc họp” Hoắc Khiêm đẩy Lệ Kỳ ra, rồi đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, hắn đi đến bàn làm việc của mình.

“Làm gì có cuộc họp nào mà vào buổi tối, cậu lừa tôi.. “Không phải vừa nhận được tính hiệu từ Kỳ gia, là cậu muốn đá tôi rồi chứ, đây là nỗi lo của Lệ Kỳ.

“Là cuộc họp gì, quan trọng lắm sao mà phải họp vào buổi tối”

Lệ Kì bước tới bàn làm việc của Hoắc Khiêm, đóng sập cái bàn báo cáo mà hắn đang xem dở dang, cô rất muốn biết tới rồi hắn còn hợp với ai, vì quá si mê Hoắc Khiêm, Lệ Kì không biết sự can thiệp quá sâu của cô đã chạm tới giới hạn của hắn.

“Hợp gia đình...” Hoắc Khiêm ngẩng đầu lên, chỉ lướt nhìn một cái rồi kéo bàn tay của Lệ Kì ra khỏi bàn báo cáo hắn đang xem.

“Câu trả lời của tôi đủ làm chị hài lòng chưa”

“Hợp..hợp gia đình thật sao” Sự lúng túng của Lệ Kì hiện rõ hết ra mặt, và sự giận dữ cũng như thái độ khó chịu của Hoắc Khiêm, cô cũng đã cảm nhận ra.

Hoắc Khiêm vẫn không nói gì, tiếp tục xem những dự án đang chất thành chồng trên bàn hắn, hết cái này đến cái khác. Mặc cho Lệ Kì đứng trước mặt.

“Không phiền cậu làm việc, tôi về trước...tôi về nhớ gọi điện cho tôi”

Hoắc Khiêm cũng không hề ngẩng đầu lên, nói lời tạm biệt nào với người ta.

“Àm.m...!!!”

Lệ Kì vừa ra khỏi phòng thì hắn lập tức đẩy mấy cái hộp đồng trước mặt sang một bên, ngã lưng ra sau ghế. Đàn bà thật là phiền phức...

“Thiếu gia! tôi có một thắc mắc “Luu trợ lý rón rén bước tới bên cạnh hắn.

“Thắc mắc gì.” Hoắc Khiêm lên tiếng

“Sáng nay tôi nghe Hoắc quản gia nói cả nhà cậu đều dọn lên chùa, nên không còn ai ở nhà, vậy cậu hợp gia đình với ai.” Sau khi câu hỏi được đặt ra, ba giây sau Luu trợ lý đã tự mình có đáp án.

“A..A..!!! tôi hiểu rồi, là cậu nói dối...có phải cậu bắt đầu thấy chán Lệ Kì tiểu thư nên muốn lẩn tránh cô ta”

“Cậu hình như rất hiểu tôi.” Hoắc Khiêm quay sang mỉm cười híp mắt với bạn Luu.

“He...he..!!! không dám nhận” Xấu hổ, xấu hổ quá, lời nói của thiếu gia vừa rồi, có phải là đang khen ngợi hắn không.

“Vậy cậu có biết tôi đang nghĩ gì trong đầu” Hoắc Khiêm vẫn tiếp tục với nụ cười ám muội của hắn giành cho bạn Luu.

“Không biết..”

Luu trợ lý vừa cười vừa lắc đầu nhìn Hoắc Khiêm, vẫn là cười hiếp mắt. Nhưng hành động tiếp theo của Hoắc Khiêm khiến cho hai mắt hắn lập tức phát sáng, căng ra thật to, cả người trấn tĩnh. Khi nhìn thấy Hoắc Khiêm cầm điện thoại lên gọi cho mẹ vợ.”Thư kí Trần! phiền cô soạn một công văn điều Luu trợ lý sang Bunnadi, nửa tiếng sau mang vào phòng tôi...”

“Rầm.m..!!!”

Luu Trợ lý lập tức bay lên bàn nằm, lấy thân mình chắn lại điện thoại bàn.

“Thiếu gia! cậu là người thành thật đáng tin cậy nhất mà tôi từng biết, cậu sẽ không đẩy tôi đi đúng không” Về mặt khẩn thiết van nài, hắn kẻ sát vào người Hoắc Khiêm

“Không phải cậu nói tôi là kẻ dối trá sao” Hoắc Khiêm đứng dậy, chống tay xuống bàn, hắn cúi mặt xuống gần Luu Trợ lý.

“Là ai tung tin đồn nhảm vậy...không hề, chắc chắn đó không phải là tôi..ha..ha...a...”

Luu trợ lý vừa cười hô hô ha ha trong phòng, thì nghe thấy tiếng hét thủng màng nhĩ của một người người phụ nữ, rất quen thuộc, giống hệt vợ yêu của hắn ở nhà.

“Hai người đang làm gì hả...”

Luu trợ lý thì đang nằm sấp trên bàn, đầu ngẩng cao lên nhìn Hoắc Khiêm, còn Hoắc Khiêm thì chống hai tay lên bàn và cúi người xuống. Mặt hai người mở ám kẻ sát vào nhau, lại thêm góc nhìn dễ gây hiểu nhầm. Tạo ra cảnh tượng hoang mang cho người đứng ngoài cửa, là hai người đàn ông này đang chuẩn bị hôn nhau.

Lúc Luu trợ lý xoay người lại thì đúng thật là vợ yêu, hôm nay hắn có hẹn đi xem đồ cưới với người ta mà quên mất, còn ở đây gây chuyện chọc giận Hoắc Khiêm làm mất thời gian.

“Vợ yêu! em đến rồi sao..”

“Luu Thanh! tôi không ngờ anh là loại người đó, anh gấp gấp muốn kết hôn thì ra là vì chuyện này, anh lợi dụng tôi để che đậy bản chất thật con người anh...Luu Thanh, không cưới hỏi gì nữa cả...chúng ta chia tay đi.”

Không cho bạn Lư nhà ta một khoảng lặng để mà biện minh, vợ yêu của hắn đã kết luận hắn có tội, và tuyên bố chia tay. Nhưng khổ nỗi một chuyện, bởi vì khoảng cách rất là xa, nên Lư trợ lý nghe được có câu có câu không, tóm lại là hắn không hiểu gì hết.

“Thiếu gia! câu cuối cùng cô ấy nói là gì vậy...tôi nghe không có rõ, cậu có nghe được không...”

Lư trợ lý thì ngu ngơ không biết gì, còn Hoắc Khiêm thì rất tỉnh táo vì người mất vợ đầu phải hắn.

“Cô ấy nói... muốn chia tay với cậu”

“Hả..a..!!!”

Sáng nay thì cả nhà của Hoắc Khiêm đã dọn lên chùa sống, lệ thường cũng đã thành thói quen, vào ngày một hay mười lăm. Lữ Tranh đều lên chùa thắp hương cầu phật, còn ở lại đó một ngày.

Nhưng lần nào Lữ Tranh cũng kéo theo ba thằng con trai của mình, đừng nghĩ là bà không màn thế sự, chỉ biết gỡ mỡ tụng kinh. Nhưng chuyện tốt chuyện xấu gì của con trai bà cũng nghe không ít nên cảm thấy tội nghiệt của chúng quá nặng, mới dắt theo để gọi rửa cho sạch sẽ.

Hoắc Khiêm vì là thành phần “ưu tú” trong mắt của phụ huynh nên được miễn. Tội là Hoắc Luật và Hoắc Phi mới sáng sớm đã bị lôi dậy. Dục Uyển cũng bị mẹ Tiêu dắt theo, mẹ Tiêu cũng có chút tâm địa riêng. Bà nghe nói, ngôi chùa này rất là linh thiêng, đặc biệt cầu tình duyên ở đây rất hiệu quả. Đã lỡ mất một cậu con rể tốt như là Lư Thanh, Tiêu Tường đành cầu khẩn thần linh trên cao, ban cho con gái bà một mối lương duyên tốt khác. Nhắc đến Lư Thanh, một thanh niên tốt như vậy nhưng Dục Uyển lại không biết chân trọng, vừa quảng ra đã có khối kẻ giành, bà nghe Hoắc quản gia nói một tháng nữa là Lư Thanh sẽ làm lễ đính hôn với một cô gái nào đó, có lẽ cậu ta đã quá tuyệt vọng với Dục Uyển, nên mới vội tìm đến cô gái khác. Bà cũng hi vọng một người tốt bụng như Lư Thanh sẽ tìm được một bến đỗ hạnh phúc.

Còn về phần của Mạn Ni, cũng bị Lữ Trị kéo theo. Nghe theo lời của viện trưởng Lương, với bệnh tình của Mạn Ni cần phải đến những nơi thanh tịnh không phiền muộn thì mới mong không bị bộc phát, nên bà còn định sẽ cùng Mạn Ni ở lại chùa lâu dài, nửa tháng hay một tháng cũng nên.

Nhưng có một chuyện lạ, trong khi cả bốn vị trưởng lão gần như đã lên tới “đỉnh” thì bốn thanh niên trẻ tuổi đủ sức khỏe, đi phía sau vẫn còn ạch ở tận dưới “chân” đồi, thật không biết ai mới là người lớn tuổi đây.

Hoắc Mạn Ni vừa đi vừa nhớ về chuyện cũ, lúc nhỏ cô cũng thường được Lữ Tranh dẫn đến đây, còn có Luật. Khắp ngọn núi này, không ít những kỉ niệm giữa họ, tại sao trước đây cô không nhận ra, đó chính là những hồi ức vui vẻ nhất.

“Á..a..!!!”

Mãi chìm đắm vào trong những hồi ức, mà Hoắc Mạn Ni lại bước hụt chân lên bậc thang, nên trượt chân ngã ra phía sau. Nhưng cô vừa ngã đã có Hoắc Luật dang tay đỡ lấy.

“Chị phải cẩn thận, chỗ này rất là trơn” Hai tay hắn ôm chặt lấy Mạn Ni

“Không phải có em đỡ chị rồi sao..” Cô mỉm cười trong lòng của Hoắc Luật

Nhìn hai người âu yếm nhìn nhau, tay ôm, tay nắm mà Dục Uyển ngay cả bước cũng không nổi. Từ lúc chị Mạn Ni trở về, cô và Luật càng trở nên xa cách. Luật cũng ít đến tìm cô, số lần cô nhìn thấy hắn lại càng ít hơn, còn những lúc cô gặp được hắn thì bên cạnh luôn có chị Mạn Ni.

Nhìn vẻ ủ rũ thiếu sức sống của Dục Uyển, kẻ đi ở phía sau lưng cũng cảm thấy khó chịu. Hoắc Phi từ vị trí cuối hàng đã vượt mặt lên trước, chen vào giữa Hoắc Luật và Mạn Ni.

“Chị Mạn Ni! em thấy chị không được khỏe, để em dìu chị...” Hắn mỉm cười vô tư, đẩy Hoắc Luật sang một bên mà giành vị trí mặt tiền, đứng đối diện Mạn Ni xinh đẹp.

“Cám ơn em nhưng chị có thể tự đi” Mạn Ni mỉm cười với Hoắc Phi, rồi lướt nhìn Hoắc Luật ở phía sau lưng.

Nhìn thấy Mạn Ni đang lẻ loi bước từng bước lên bậc thang, Hoắc Luật cảm thấy trong lòng không được vui, hắn khó chịu nhìn Hoắc Phi. Biết là Hoắc Phi cố tình làm vậy.

“Em làm vậy là có ý gì..”

“Ý gì chứ...anh đừng quên, hiện tại ai mới là bạn gái của anh, không nên lúc nào cũng quá gần gũi chị Mạn Ni”

Hoắc Phi quay lại nhìn Dục Uyển đang lùi thui đi phía sau anh em họ, muốn nhắc nhở cho Hoắc Luật biết, vẫn còn tồn tại một Hoắc Dục Uyển. Hoắc Luật cũng quay lưng nhìn lại phía sau...Hoắc Luật thừa nhận, hắn có phần vô tâm với Dục Uyển, hắn gần như quên mất cô kể từ khi chị Mạn Ni trở về. Một phần vì hắn vẫn còn tình cảm với người cũ, không thể dứt bỏ một sớm một chiều, phần còn lại vì hoàn cảnh lúc này của Mạn Ni rất đáng thương.

Hoắc Luật và Dục Uyển đứng lặng im nhìn nhau. Hoắc Phi nghĩ lúc này điều mà hai người này cần có lẽ là một chút không gian yên tĩnh, nên hắn lặng lẽ

rời đi..

“Uyên! có phải anh làm em không được vui, vì anh quá gần gũi với chị Mạn Ni, thật ra...”

“Luật! em không phải là đứa không hiểu chuyện, chị Mạn Ni lúc này rất cần người ở bên cạnh, anh quan tâm chị ấy là điều nên làm...”

Dục Uyên mỉm cười rồi nắm lấy tay của Hoắc Luật, thật ra cô không muốn Luật cảm thấy khó xử, cô biết hẳn vẫn không thể quên được chị Mạn Ni. Nhưng cô vẫn hi vọng vào tình cảm của họ, điều mà cô có thể làm lúc này chỉ có thể lặng lẽ mà chờ đợi.

“Em thật sự nghĩ như vậy...”

“Đương nhiên, anh nghĩ em nhỏ mọn như vậy sao...đi thôi, mọi người có lẽ đã đến nơi”

Khi họ đến tới chùa thì trời đã chập tối. Bởi vì lần nào lên chùa Lữ Tranh cũng ở lại một ngày nên có hẳn những căn phòng giành riêng cho họ. Sau khi thấp nhang lạy phật và trò chuyện với các vị sư thái trong am tự. Thì mọi người được các Sư bố trí đến những căn phòng đã chuẩn bị trước đó.

Có ba căn phòng trống, căn phòng thứ nhất giành cho Hoắc Nghị và ba vị phu nhân, căn phòng thứ hai giành cho anh em Hoắc Luật và Hoắc Phi, và căn phòng cuối cùng là của Hoắc Mạn Ni và Dục Uyên.

Trước cửa phòng của Mạn Ni. Cô đang nói chuyện điện thoại với một người nào đó của bệnh viện, liên quan đến tình hình của Tống Thiếu Hoành, chồng mình.

“Tiểu Trương! em có tin tức gì của Thiếu Hoành không....anh ấy đã tỉnh lại chưa” Hoắc Mạn Ni khản trương lên tiếng

“Bác sĩ Hoắc! Tống thiếu vẫn chưa tỉnh lại...Tống Phu nhân càng không cho ai vào gặp anh ta, ngoại trừ bác sĩ phụ trách và những y tá thì không ai có thể vào được căn phòng đó, em nghĩ chị không thể gặp mặt được anh ấy đâu” Bên đầu kia của điện thoại trả lời.

“Vậy nếu anh ấy có biến chuyển gì mới thì em hãy báo cho chị biết..”

“Dạ!!”

Hoắc Mạn Ni ngã lưng vào cây cột to phía sau mình, nhìn hoàng hôn đang dần biến mất, bóng tối buông xuống và từng cơn gió mát thổi nhẹ qua người cô, mắt nhắm nhắm giống hệt như buổi tối ngày hôm đó...

Khách sạn- Mười ngày trước.

Hoắc Mạn Ni và Tống Thiếu Hoành đã về nước được mấy ngày, nhưng vẫn không cho người nhà biết, mà dọn đến sống ở khách sạn, nguyên nhân chính là sự bất hòa giữa hai vợ chồng, gút mắc giữa họ vẫn chưa giải quyết.

Và sự thay đổi của Mạn Ni, hẳn gần như không nhận ra đâu là vợ mình, cô trang điểm cầu kỳ, ăn mặc lại sexy gợi cảm mặc dù vẫn rất đẹp nhưng không còn là Mạn Ni giản dị mộc mạc mà hẳn từng biết. Cô cư xử một cách rất kì lạ. Chẳng lẽ, chỉ vì mất đi đứa con mà cô lại thay đổi thành một con người khác. Tống Thiếu Hoành dọn đến Khách sạn ở vì không muốn mẹ hẳn nhìn thấy một Mạn Ni nổi loạn và phải chứng kiến cảnh hai vợ chồng họ lớn tiếng cãi nhau giống như bây giờ.

“Có phải Tiểu Nhu bị nhà trường cho thôi học là em làm” Tống Thiếu Hoành lớn tiếng chất vấn.

“Không phải tôi làm...tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới chịu tin...tôi mệt rồi, không muốn nói chuyện tiếp với anh, tôi muốn về phòng nghỉ”

Hoắc Mạn Ni vừa xoay đi thì Tống Thiếu Hoành đã nắm kéo lại trở ngược về ban công, nơi họ đang đứng. Sau khi Mạn Ni xuất viện thì Tiểu Nhu như bốc hơi khỏi thế giới này, hẳn gọi điện cũng không ai bắt máy. Sáng nay hẳn vô tình gặp được một người bạn cùng phòng của Mộc Nhu ở Bunnadi vừa mới về nước, cũng là sinh viên trường y. Hẳn mới biết lý do Mộc Nhu về nước là vì bị nhà trường cho thôi học.

“Tiểu Nhu bị cho thôi học vì ảnh hưởng đến danh dự của nhà trường...đã có người đến trường, tố cáo Tiểu Nhu quan hệ bất chính với người đàn ông đã có gia đình, phá vỡ gia can của người khác”

“Chuyện giữa anh và Tiểu Nhu xảy ra ở Bunnadi chỉ có ba chúng ta biết rõ...tại sao em lại làm vậy, trong chuyện này Tiểu Nhu cũng là người bị hại”

Tống Thiếu Hoành nắm chặt tay của Mạn Ni không buông, với Tiểu Nhu hẳn quan tâm không phải có tình cảm, mà cảm giác ái náy có lỗi, đã không thể bù đắp cho Mộc Nhu thì hẳn cũng không muốn cô ấy bị thiệt thòi hơn.

Nhưng lời lẽ bình ực Mộc Nhu từ miệng Tống Thiếu Hoành thốt ra, lại như muối rắc vào vết thương đang chảy máu râm rĩ của Mạn Ni.

“Người vô tội nhất chính là đứa con chưa chào đời của tôi...nếu không phải hai người làm chuyện đồi bại thì nó đã không chết”

“Tống Thiếu Hoành! anh nghe cho rõ..cho dù tôi có đi tố cáo cô ta thì cũng không có gì là quá đáng, nhưng tôi không hề làm chuyện đó” Hoắc Mạn Ni một lần người hất tay Tống Thiếu Hoành ra mà bỏ đi.

“Nhưng có người đã nhìn thấy em đến phòng hiệu trưởng, em đến trường y làm gì...nếu không phải là đi tố cáo Mộc Như”

Lời lẽ của Tổng Thiếu Hoàn làm cô đứng lặng tại chỗ, tại sao cô lại không hề nhớ gì đến chuyện đó, nhất định là Thiếu Hoàn muốn bảo vệ Mộc Như và cố ý buộc tội vu khống cô.

“Nếu anh đã không tin tôi thì tôi có nói gì cũng vô ích” Mạn Ni bước tới cầm túi xách lên, chuẩn bị đi ra cửa thì Tổng Thiếu Hoàn lại chắn trước mặt.

“Đứng lại đó! vừa mới về em lại muốn đi đâu...mấy ngày nay lúc nào em cũng đi sớm về muộn, khắp người còn nồng nặc mùi rượu, còn mấy gã đưa em về tối qua là ai..quan hệ thế nào”

“Nếu anh có nhiều câu hỏi như vậy... sao không tự mình đi tìm câu trả lời...không phải anh lợi hại lắm sao, ngay cả chuyện tôi chưa từng đến trường tố cáo Mộc Như..anh vẫn có thể điều tra ra như thật”

Hoắc Mạn Ni đẩy Tổng Thiếu Hoàn sang một bên, thì hần nắm vai cô kéo về, quá tay kéo luôn cả cổ áo Mạn Ni xuống. Những dấu bầm tím chần chịt trên ngực của cô làm cho hần kinh ngạc ngẩn người, nếu nói hần không biết đây là những vết cắn thì hần chính là một thằng ngu nhất trên đời, từ lúc xuống máy bay tới giờ, hần chưa một lần chạm vào vợ mình, thì những thứ đó từ đâu mà ra.” Là ai...có phải là những gã đã đưa em về tối qua, các người đã làm gì hả” Tổng Thiếu Hoàn như phát điên, hần bước tới bóp chặt lấy hai vai của Mạn Ni, gặng hỏi.

“Không làm gì hết..anh buông tôi ra..” Mạn Ni vùng vẫy, đánh tới tấp vào ngực của Thiếu Hoàn, nhưng con ghen tuông đã khiến hần mất hết cảm giác đau đớn, mà xiết mạnh lấy cô.

“Tôi không tin...có phải cô đã phản tôi không..nói đi...có phải không” Hần như người mất trí gào thét.

“Anh bị điên rồi..mau buông tôi ra,...anh muốn làm gì hả...”

“Roẹt...roẹt...!!!”

Tổng Thiếu Hoàn gấp gấp dùng cả vũ lực, xé nát hết quần áo mà Mạn Ni đang mặc trên người, hần muốn nhìn xem rốt cuộc bên dưới võ bọc này, còn bao nhiêu dấu hôn mà hần chưa nhìn thấy, hần muốn chứng thực có phải cô đã cảm sùng trên đầu hần hay là không.

Tổng Thiếu Hoàn như một ác ma hung tợn. Hoắc Mạn Ni hoảng loạn vùng vẫy. Cô rất sợ hãi, hần sẽ phát hiện ra... cô đã làm chuyện có lỗi với hần.

Nhưng cô không hề nhớ chuyện gì đã xảy ra với mình tối hôm đó, chỉ biết sáng ra khi thức dậy, cô đã không mặc gì nằm trên giường, bên cạnh là ba gã đàn ông lạ mặt trần truồng. Dục vọng đàn ông của một gã còn đang cắm sâu vào trong người cô. Sự đau rất ở giữa hai chân và cả người rã rời không sức lực cho cô biết tối qua bọn họ đã làm chuyện đó mãnh liệt thế nào, nhưng một chút kí ức cô cũng không hề có.

“Muốn tôi tin cô...thì hãy để cho tôi kiểm tra trên người cô...Hoắc Mạn Ni, nếu cô dám phản bội tôi, tôi sẽ bắt cô chết”

“Không được...anh là thằng điên, anh không được làm vậy...A..A..!!”

Hoắc Mạn Ni không muốn bí mật đó bị phát hiện, nên cố sức đẩy Tổng Thiếu Hoàn ra, không cho hần kiểm tra người mình. Nhưng không ngờ lại lỡ tay, khiến cho Tổng Thiếu Hoàn vấp vào bậc thềm mà ngã đập đầu vào ban công.

“Á.A...!!! Thiếu Hoàn”

Nhìn thấy hần đang bất tỉnh bên dưới vũng máu mà Hoắc Mạn Ni tay chân rụng rời, đầu óc quay cuồng, đau như búa bổ, lại không biết phải làm sao.

Cảnh tượng máu me này lại khơi dậy trong cô một hồi ức kinh hoàng về tai nạn xe của hai năm về trước, cũng có một người đàn ông nằm bất động trong vũng máu.

Càng nghĩ đến quá khứ thì cô lại càng đau đầu, sự ám ảnh của hai năm trước và hình ảnh của Thiếu Hoàn lúc này đan xen vào nhau, khiến cho tâm trí cô như đảo lộn với những hình ảnh, đầu cô muốn nổ tung.

“Á.A...!!!! chị ơi...chị ơi...đầu em đau quá..chị ơi..” Hoắc Mạn Ni ngã quỵ xuống đất, ôm đầu mà khóc.

Sau cơn đau đầu của Mạn Ni, rất lâu sau, đã có một giọng nói khác vang lên..

“Đừng khóc nữa...Mạn Ni, hãy nhìn chị đi..”

Một khuôn mặt khác giống hệt cô, nhưng sắc sảo và lợi hại hơn, cũng là chỗ dựa tin thần duy nhất của Mạn Ni, mỗi lúc cô gặp khó khăn thì người này luôn xuất hiện bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu. Người mà Hoắc Mạn Ni gọi là chị, đang ở trước mặt cô.

“Chị! em không có ý đẩy Thiếu Hoàn...em không có ý, nhưng anh ấy...hu...u...giờ em phải làm sao đây”

“Mạn Ni! hần bị như vậy là thích đáng, em không có lỗi trong chuyện này...nghe lời chị, hãy nhắm mắt lại rồi ngủ đi... mọi chuyện để cho chị giúp em giải quyết”

“Thật không chỉ” Hoắc Mạn Ni ngẩn đầu lên nhìn.

“Phải! nghe lời chị..nhắm mắt lại và ngủ đi”

Như bị thôi miên, Hoắc Mạn Ni ngoan ngoãn nhắm mắt và từ từ gục mặt xuống gối, chìm sâu vào trong giấc ngủ của chính mình.

15 giây sau đó...

Con người đang cuộn tròn trong gối, lại từ từ ngẩn đầu lên, và mở mắt ra, đôi mắt sắc sảo và thâm sâu khó đoán, cùng nụ cười đầy tự mãn trên khóe môi. Một nhân cách khác của Mạn Ni đã thức tỉnh, người tự nhận là “chị” hiện đang chiếm hữu thân xác của Mạn Ni.

Cô đứng dậy bước đến gần cái thân thể đang chảy đầy máu của Tống Thiếu Hoành, từ từ lôi hất dậy và ném ra khỏi ban công. Bây giờ là nửa đêm, cũng sẽ không ai phát hiện ra Tống Thiếu Hoành, hơn nữa bên dưới lại là một bụi rậm rạp rất khó mà nhận ra.

Mạn Ni thông thả mà lau khô vết máu dính trên sàn, ban công và xóa sạch mọi dấu vết xô xát, không để cho ai điều tra ra được, ngay cả bộ y phục rách nát trên người cũng bị cô thiêu đốt.

Việc cuối cùng chính là tắm rửa sạch sẽ và leo lên giường ngủ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đánh một giấc say sưa cho tới khi có người đập cửa phòng thông báo chồng cô đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Hoắc Mạn Ni hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Trò cười trong tiệc sinh nhật

“Phi! đứng lại... anh có chuyện muốn nói với em”

Mạn Ni vừa quay lưng đi thì nghe thấy tiếng nói của Hoắc Luật từ sau vọng đến. Cô xoay người lại thì nhìn thấy hai anh em Hoắc Phi, Hoắc Luật đang đi tới. Hình như giữa họ có nảy sinh vấn đề, trước giờ chuyện này rất ít khi xảy ra.

“Anh muốn nói chuyện gì”

“Phi! Anh không muốn vì chuyện của Dục Uyển mà anh em chúng ta bất hòa”

“Thì sao...” Hoắc Phi lên tiếng

“Lần trước em hỏi anh có nghiêm túc với Dục Uyển hay không...bây giờ anh trả lời em, anh nghiêm túc với cô ấy”

“Vậy còn chị Mạn Ni, anh không còn nghĩ đến chị ấy nữa sao” Hoắc Phi nhìn thẳng vào Hoắc Luật.

Vừa nghe Hoắc Phi nhắc đến tên mình, Mạn Ni càng chú tâm hơn. Từ lúc trở về cô cảm nhận mọi thứ đã thay đổi. Luật không còn giống như trước đây, nên cô rất muốn biết hiện tại trong lòng hắn mình ở vị trí nào.

Luật, cậu mau trả lời đi.

Không chỉ có Mạn Ni và cả Hoắc Phi cũng rất mong chờ nghe đáp án của Hoắc Luật. Chỉ cần anh nói không còn nghĩ đến chị Mạn Ni, em sẽ từ bỏ Dục Uyển hoàn toàn.

“Nghĩ hay không có gì khác...em biết trong lòng Mạn Ni không có anh, chị ấy yêu Tống Thiếu Hoành”

“Nếu như ngay lúc này chị Mạn Ni nói chị ấy yêu anh thì anh giải quyết sao”

“Sẽ không có chuyện đó” Hoắc Luật nhếch miệng cười nhìn Hoắc Phi, nếu Mạn Ni có tình cảm với hắn thì đã có từ lâu, đâu cần phải đợi tới bây giờ.

“Nhưng nếu chuyện đó xảy ra, anh trả lời đi...anh sẽ chọn ai”

Trước sự truy hỏi của Hoắc Phi, Hoắc Luật vẫn chưa thể đưa ra được câu trả lời chắc chắn.

”Anh...”

Sự do dự của Luật giống hệt với đêm hôm đó. Khi cô hỏi hân “Nếu chị muốn em chia tay với Dục Uyển, em có làm không?”. Trước giờ Hoắc Luật chưa bao giờ từ chối bất kì một yêu cầu nào của cô, mà lập tức đáp ứng. Nhưng lúc đó hân lại chần chừ không trả lời.

Mạn Ni đã nhận ra cô không còn là duy nhất của hân. “Ha..a...!!! em tưởng thật sao, chị chỉ đùa thôi...” Đó là tất cả phần còn khuyết của buổi tối ngày hôm đó.

Còn trong suy nghĩ của Hoắc Luật. Tối hôm đó Mạn Ni hỏi hân, có thể vì cô mà chia tay với Dục Uyển không, vừa nghe xong hân có chút vui mừng bất ngờ, còn nghĩ cô đang ghen. Nhưng hóa ra chỉ là một câu nói đùa của Mạn Ni. Điều đó cho thấy trước giờ cô vẫn xem hân là em trai, có lẽ đã đến lúc hân phải từ bỏ tình cảm giành cho Mạn Ni.

“Anh mau trả lời...Mạn Ni và Dục Uyển, anh sẽ chọn ai?” Hoắc Phi tiếp tục thúc ép.

“Anh sẽ chọn Dục Uyển”

Không chỉ lớn tiếng mà từng chữ phát âm ra cũng rất rõ ràng, nó như mũi tên ghim thẳng vào tim của kẻ đứng phía sau. Hoắc Mạn Ni lập tức quay lưng bỏ đi.

Thật ra, ngay cả chính Hoắc Luật cũng không biết hân có thể đưa ra quyết định hay không, nếu như ngày đó thật sự đến. Tình yêu hân giành cho Mạn Ni rất nhiều, nhưng cảm tình hân giành cho Dục Uyển cũng không phải ít, dù không thể sánh bằng tình cảm suốt nhiều năm của Mạn Ni. Nhưng hân tin thêm một thời gian nữa, hân có thể quên đi Mạn Ni. Dục Uyển chính là thần dược tốt nhất. Đáp án này ngoại trừ Mạn Ni ra thì chỉ có Hoắc Phi là vui mừng, hân bước tới mỉm cười, vở vai Hoắc Luật.

“Anh trai tốt! đều em muốn nghe chính là câu nói đó của anh”

“Em không còn giận nữa sao?” Hoắc Luật tỏ ra rất kinh ngạc.

“Em có thể giận được ai đây....nên giận anh vì Dục Uyển yêu anh, hay em phải giận Dục Uyển vì cô ấy không yêu em” Hoắc Phi mỉm cười nhìn anh trai mình.

“Em nghĩ thông rồi...em sẽ từ bỏ”

Hân dễ dàng từ bỏ không phải vì tình cảm giành cho Dục Uyển không đủ nhiều, hay học người ta làm tình thánh để được mọi người ca tụng. Mà đơn giản vì ngay cả tư cách để được cạnh tranh công bằng, Dục Uyển cũng chưa từng cho hân. Người cô yêu là anh trai hân.

Nam nhân đại trượng phu nâng lên được thì buông xuống được, dù không thể một lần hạ xuống hết, nhưng hân có thể hạ từ từ, mỗi ngày một ít. Đến lúc nào đó, Dục Uyển sẽ chỉ còn là một kí ức về mối tình đầu đẹp đẽ.

“Anh còn nhớ chỗ những cây hoa Quỳnh, lúc nhỏ anh em chúng ta vẫn hay đến đó chơi, em đã hẹn Dục Uyển giúp anh..”

“Phi! em...” Hoắc Luật lại càng ngạc nhiên hơn vì sự sắp xếp này của Hoắc Phi.

“Em nghĩ hai người cần phải nói chuyện rõ ràng hơn, cho dù Dục Uyển không nói ra nhưng em biết cô ấy vì chuyện của chị Mạn Ni rất bất an”

Thật ra nếu Luật không tìm đến hân thì Hoắc Phi cũng sẽ tự tìm đến. Sau cái đêm nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Dục Uyển, lúc cùng hân ngắm sao băng. Hoắc Phi đã quyết định sẽ làm ông mai tác hợp cho anh trai và người con gái mình yêu. Chỉ cần Dục Uyển cảm thấy vui vẻ, hân xem đó là niềm vui của mình.

Thật ra, cảm giác làm tình thánh cũng không phải tệ.

“Anh mau đi, đừng để Dục Uyển chờ lâu..”

“Cảm ơn em”

Sau núi- rừng hoa Quỳnh.

“Anh sẽ chọn Dục Uyển...sẽ chọn Dục Uyển...sẽ chọn Dục Uyển”

Vừa nghe Hoắc Luật nói xong thì Hoắc Mạn Ni đã xoay người bỏ đi. Những lời lẽ của hân cứ vang mãi bên tai cô, như một đoạn băng được người ta cố ý tua đi tua lại nhiều lần, để giày vò cô.

Lối cũ quen đường. Mạn Ni mãi suy nghĩ không biết bản thân đã ra tận sau núi, nơi có những cây hoa Quỳnh xinh đẹp.

Hoa Quỳnh vẻ đẹp của sự chung thủy, đây là loài hoa cô thích nhất. Mỗi lần đến nơi này, Luật đều kết một vòng hoa tặng cô, nhưng tại sao hoa Quỳnh vẫn xinh đẹp như trước kia, mà trái tim của Luật lại thay đổi.

“Hoắc Phi! anh ở đâu vậy...Hoắc Phi...”Tiếng gọi của Dục Uyển đã phá vỡ cảm xúc của Mạn Ni.

Cô không biết Hoắc Phi đang âm mưu gì, có chuyện không nói thẳng mà phải hẹn cô ra tận sau núi mới chịu nói, còn hấn thì không thấy bóng dáng đâu. Mà chỗ này vừa tối, lại vừa lạnh, khắp người cô đang run lên đây.”Hoắc Phi! nếu anh dám chơi tôi, tôi sẽ không tha cho anh” Dục Uyển vừa gồng mình chịu đựng cái lạnh thấu xương vừa chửi rủa Hoắc Phi.

Mùi hương ngào ngạt và vẻ đẹp của hoa Quỳnh lúc nở vào đêm, đã khiến cho Dục Uyển quên đi sự lạnh lẽo, cô bị cuốn hút hoàn toàn. Khi hàng trăm bông hoa đua nở cùng lúc, những cánh trắng tinh khiết đang từ từ xòe ra là một cảnh tượng lộng lẫy diệu kỳ vô cùng, không một từ ngữ hoa mỹ nào có thể miêu tả được vẻ đẹp đó hiện tại.

“Wo...o...!!!! thật là đẹp” Dục Uyển bước tới gần vách núi hơn, để nhìn thấy hoa Quỳnh

Nhìn thấy khuôn mặt đang tươi cười của Dục Uyển, Mạn Ni có cảm giác đang bị cười nhạo vì cô thua cuộc. Trong lòng lại trở dậy sự ghen hờn khi nghĩ đến câu nói của Hoắc Luật khi này. “Anh sẽ chọn Dục Uyển...Dục Uyển...”

Trước giờ người Luật yêu là cô, người hấn quan tâm cũng là cô. Nhưng chính người phụ nữ này đã cướp hấn từ tay cô. Mạn Ni không thể nào chấp nhận được chuyện đó. Bây giờ cô đã không còn gì nữa, cô không muốn phải mất thêm Luật...không được, không được...

“Á..Á...A...!!!!”

Tiếng hét thất thanh của Dục Uyển bất ngờ vọng ra khắp núi. Đến khi Mạn Ni bừng tỉnh, lấy lại lý trí thì cô mới nhận ra. Minh vừa làm chuyện điên rồ gì, chính tay cô đã đẩy Dục Uyển xuống dưới. Tại sao cô có thể làm ra chuyện kinh khủng như vậy. Hai tay của Mạn Ni đang run rẩy không giữ được bình tĩnh, rồi cả người ngã sụp xuống đất.

“Không được! mình phải xuống cứu Dục Uyển”

Mạn Ni vừa định trèo xuống thì nghe thấy tiếng gọi của Hoắc Luật từ phía sau.

“Chị Mạn Ni!”

Cô giựt mình xoay người lại, trên mặt vẫn còn vẻ hốt hoảng. Hoắc Luật từng bước đi lại gần, đứng trước mặt của Mạn Ni.

“Chị Mạn Ni! sao chị lại ở đây”

“Chị..chị...ra đây ngắm hoa Quỳnh”

Nhìn thấy cả người đang run rẩy của Mạn Ni, Hoắc Luật lại càng khẩn trương hơn, hấn lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Mạn Ni không được tốt. Hấn bước tới, đặt tay lên vai của Mạn Ni.

“Sao người chị lại run như vậy, có chỗ nào không khỏe sao”

“Chị không sao, có thể vì ngoài này gió nhiều nên chị cảm thấy lạnh” Vừa nghe Hoắc Mạn Ni nói lạnh, Hoắc Luật liền cởi áo khoác ra.

“Ban đêm trời sẽ lạnh... chị không nên mặc ít như vậy đã ra ngoài” Hấn cẩn thận khoác áo lên người của Mạn Ni, vô tình chạm vào đôi tay đang lạnh ngắt như tảng băng của cô, hấn lại càng nóng ruột hơn.

“Tay chị sao lại lạnh như vậy” Hoắc Luật cầm hai tay của Mạn Ni lên xoa xoa, rồi đưa lên miệng thổi.

Hơi ấm của hấn, không chỉ làm đôi tay cô ấm lên và sâu tận bên trong cũng cảm nhận được sự ngọt ngào. Có thể những lời cô nghe được lúc này là do cô nghe nhầm. Luật vẫn là Luật của trước kia, vẫn quan tâm và lo lắng cho cô. Ánh mắt của cậu ấy vẫn rất dịu dàng và nó chỉ có hình ảnh của cô trong đó. “Luật! trên đời này chỉ có em là quan tâm chị mà thôi” Mạn Ni bất ngờ dựa vào người của Hoắc Luật, lúc này cô không hề có suy nghĩ nào khác, chỉ đơn giản cô cần một chỗ để dựa vào vì quá mệt mỏi.

Hoắc Luật có hơi bất ngờ, vì hành động thân mật của Mạn Ni, nhưng rồi lại nghĩ bản thân đã nghĩ vơ. Trong mắt chị Mạn Ni, hấn chỉ mãi là cậu em trai. Chị gái ôm em trai thì có gì mà lạ. Hấn cũng vòng tay qua người của Mạn Ni ôm lấy cô, sưởi ấm cho cô.

“Chị vẫn còn lạnh sao” Hai tay hấn ôm lấy Mạn Ni

“Không có” Tại sao trước đây cô không nhận ra, cái ôm của Luật thật ấm áp.

Mạn Ni muốn được Hoắc Luật ôm mình như lúc này mãi mãi. Có phải luôn luôn là mất đi rồi, con người ta mới nhận ra thứ đó rất quan trọng với mình. Tình cảm của Luật cũng như vậy, cô đã quen được Luật yêu thương, được cậu ấy bảo vệ. Nhưng cô không biết trân trọng nó, xem thói quen đó là một điều tất nhiên, một thứ rất bình thường. Nhưng khi sắp đánh mất thứ bình thường đó, cô lại nhận ra nó mới chính là thứ quan trọng nhất.

Luật! có muộn không, nếu chị nói chị cần em. Đôi tay của Mạn Ni bắt đầu đáp trả lại cái ôm của Hoắc Luật, cô vòng tay qua tấm lưng rộng lớn của hấn, xiết chặt, nhưng rồi...

“Chị Mạn Ni! chị có nhìn thấy Dục Uyển không... Phi nói cô ấy đang ở đây chờ em, nhưng em không nhìn thấy”

Về mặt đang ngập tràn trong hạnh phúc, thì hai chữ “Dục Uyển” được thốt ra từ miệng của Hoắc Luật đã làm nó biến mất. Mạn Ni ngẩn đầu lên nhìn hần, về mặt bình tĩnh hơn bao giờ hết, cô mỉm cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Chỉ không nhìn thấy...mà trời cũng sắp mưa, có lẽ Dục Uyển đến đây mà không thấy em nên đã quay về”

“Àm.a....m.!!!”

“Đùng...đùng...!!!”

Những tia chớp cứ nhá sáng liên tục, còn sấm thì đùng đùng vang dội, trời nhìn như sắp có bão, chị Mạn Ni nói cũng đúng. Có lẽ Dục Uyển đã quay lại chùa.

“Luật! chúng ta cũng về thôi”

“Ừ...!!!!”

Hoắc Luật gạt đầu rồi xoay người bỏ đi, Mạn Ni cũng đi theo sau hần. Trước khi đi cô ta còn nhìn xuống dưới sườn dốc tối tăm bên dưới.

“Dục Uyển! xin lỗi..”

Suốt cả buổi tối không còn ai nhìn thấy Dục Uyển nữa, gọi điện thì điện thoại ngoài vùng phủ sóng. Mọi người đều nghĩ có thể là Dục Uyển đi đâu gần chùa tham quan, nên không ai vội đi tìm.

“Àm.a....m.!!!”

“Đùng...đùng...!!!”

Nhưng bên ngoài mưa mỗi lúc một nhiều, còn sấm chớp lại càng nghe càng lớn. Nằm trên giường mẹ Tiêu không thể nào chợp mắt được, trong lòng cứ thấp thỏm bồn chồn, không thể nào nằm yên vì lo cho Dục Uyển.

Không được rồi, nếu không nhìn thấy Dục Uyển, chắc tối nay bà không thể nào ngủ được. Tiêu Tường nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang ôm lấy mình của Hoắc Nghị ra, rồi ngồi dậy và bước xuống giường. “Két...t.!!!”

Cố gắng không gây ra tiếng động khi khép cửa lại.

Nhưng khi đến phòng của Dục Uyển thì chỉ có mỗi Hoắc Mạn Ni nằm trên giường, mặc dù đã hơn 1h tối. Tâm trạng của Tiêu Tường càng hoang mang hỗn loạn hơn khi nghĩ đến Dục Uyển đã xảy ra chuyện, bà lập tức cầm đèn pin đi khắp nơi tìm kiếm.

Một lát sau thì tất cả đèn đuốc trong chùa đều thấp lên. Hoắc Nghị xoay người lại đã không thấy Tiêu Tường đâu, ông ta lập tức kinh động tất cả mọi người phải đi tìm. Tiêu Tường cũng chưa đi đâu xa, vẫn còn quanh quẩn trong chùa nên mọi người đã nhanh tìm được. Bây giờ chỉ còn việc đi tìm Dục Uyển.

Tất cả mọi người đều tham gia vào cuộc, gần như lật tung cả ngôi chùa lên. Nhưng hơn một tiếng trôi qua vẫn không có chút manh mối, cô như bốc hơi.

Chỉ có một lý do duy nhất để giải thích cho việc không thể tìm ra Dục Uyển là...

“Đứng lại đó! em muốn đi đâu” Tiêu Tường vừa đứng dậy còn chưa kịp ra khỏi cửa, thì Hoắc Nghị đã đuổi theo kéo vào trong.

“Lão gia! tôi muốn đi tìm Dục Uyển, mọi người đã tìm khắp trong chùa vẫn không tìm ra...có thể con bé ở bên ngoài đã gặp nguy hiểm...ông cho tôi đi đi, tôi phải tìm con bé về”

“Dục Uyển...Dục Uyển...trong lòng em chỉ có nó là con thôi sao, còn đứa bé trong bụng em, nó không phải là con, an toàn của nó em có quan tâm không” Hoắc Nghị giận dữ lớn tiếng.

“Lão gia! tôi sẽ cẩn thận để mình không bị làm sao...ông để tôi đi tìm Dục uyển đi, có được không...lão gia” Mẹ Tiêu dùng đến cả nước mắt, để lay động sự quyết liệt của Hoắc Nghị.

“Tường! tôi biết em thương Dục uyển, nhưng em cũng phải thương con gái của tôi và bản thân em nữa, bên ngoài trời đang bão..em nghĩ em có thể lo cho con và cả mình sao”

Mẹ Tiêu thương con chỉ có một nỗi lo, con Hoắc Nghị thương vợ lại có hai nỗi lo bao gồm tiểu công chúa trong bụng Tiêu Tường, thì làm sao ông để cho bà đi trong mưa bão, lại thêm đường trên núi khó đi, lỡ như trượt chân ngã không phải cả mẹ lẫn con đều gặp nguy hiểm sao.

“Để con ra ngoài tìm Dục Uyển” Hoắc Luật lên tiếng

Không tìm được Dục Uyển, Hoắc Luật cũng rất lo lắng, hấn sợ cô thật sự đã xảy ra chuyện như lời của Tiêu Tường. Hấn đứng dậy đi thẳng ra cửa, nhưng lại gặp sự ngăn cản từ phía Mạn Ni, cô ta cũng đứng đây.

“Luật! bão lớn như vậy, bên ngoài còn rất tối, em sẽ không dễ tìm được Dục Uyển, có thể còn khiến mình gặp nguy hiểm...hay đợi tạnh mưa rồi hãy đi” Hoắc Mạn Ni giữ chặt lấy tay của Hoắc Luật, thật sự trong lòng cô lo lắng cho Hoắc Luật chỉ có một, nhưng lo sợ hấn tìm thấy Dục Uyển lại gặp hai.

“Mạn Ni nói đúng đó, đường trên núi đầu phải dễ đi, trời còn đang mưa lại tối như vậy....mà có chắc Dục Uyển nó đang ở bên ngoài, có thể đang ở đâu đó mà tìm niềm vui, ta thấy trước hết hãy đợi đã, tối sáng chắc cũng không muộn”

Mưa lớn như vậy liệu sẽ tạnh sao, nhưng là khi nào. Dục Uyển đang ở bên ngoài có thể đang đối mặt với nguy hiểm, từng phút từng giây đều rất là quý giá. Hấn không thể tiếp tục ngồi đây mà chờ đợi một cách vô nghĩa. Nên...’Phi! con đi đâu...Phi à...”

Trong lúc Hoắc Luật còn đang bị kẹt giữa Mạn Ni và Lữ Tri, không thể thoát thân thì Hoắc Phi đã rời khỏi ghế, hấn vọt nhanh ra khỏi cửa mà không ai có thể kịp giữ lại.

Nhưng giống như những gì mọi người nói. Bên ngoài, mưa lớn tầm tã, đường núi trơn trượt, trời lại tối đen, cho nên rất khó để tìm được Dục Uyển.

Hoắc Phi lùng lục khắp sau núi hơn mấy tiếng đồng hồ, từ trời tối cho tới chạng vạng sáng ngày hôm sau, không hề ngưng nghỉ, nhưng Dục Uyển vẫn không có tung tích. Mà mưa thì chưa bao giờ có dấu hiệu hạ. Khắp người hấn đều đã ướt đẫm. Tối qua chính hấn đã hẹn Dục Uyển ra đây, nhưng Luật nói, anh ấy nói không nhìn thấy Dục Uyển.

Hoắc Phi gục ngã xuống những rậm hoa Quỳnh đang rũ cánh trong mưa và vô vọng gào thét.

“Dục Uyển! thật ra em đang ở đâu...cho anh biết đi...i...i...i...!!!!”

Cách đó rất gần, ở bên dưới Hoắc Phi.

Địa phủ..

“Chị Hào! nhìn như vậy đủ rồi...đã đến lúc chị nên đi đâu thôi” Phán quan đại nhân và Át Diễn bước lại, đóng lại thiên kính vật kết nối với trần gian.

“Phán quan đại nhân! nếu Hoắc Phi không tìm thấy Dục Uyển, con bé có gặp nguy hiểm không..” Chị Hào, mẹ của Dục Uyển đang sợ hãi khi nhìn thấy hình ảnh con gái bất động nằm dưới đồi.

“Cái đó...trận bão này còn kéo dài suốt hai ba ngày nữa, nếu Dục Uyển không được ai tìm ra, thì tính mạng của nó có thể sẽ...” Phán quan đại nhân, do dự không dám nói tiếp sự thật cho Chị Hào nghe, nhưng lời nói úp mở như vậy, cũng đủ để làm người ta sợ hãi.

“Không! Phán quan đại nhân, cầu xin ông... hãy cứu lấy con bé thêm lần nữa, nắm trong tay sinh tử ở nhân gian, ông nhất định có cách giúp Dục Uyển vượt qua kiếp nạn lần này...” Chị Hào hoảng loạn cầu xin, túm lấy áo của Phán Quan

“Chị Hào! thật sự chuyện này đã làm khó cho ta, số mệnh của Dục Uyển từ lâu đã vượt qua tầm kiểm soát của sinh tử vận, ta cũng không thể quá xen vào việc con con người...chuyện này phải xem vận may của Dục Uyển” Phán quan thở dài lắc đầu.

“Chuyện của trần gian phải để cho người trần gian giải quyết, bọn ta không thể nào can thiệp quá nhiều, lần trước giúp cho Dục Uyển đã là cải lại thiên mệnh, Diêm Đế cũng mất nhắm mắt mở cho qua, nếu còn giúp thêm nữa...Diêm Đế mà biết, cả ta và Phán Quan cũng không được yên”

Nếu ngay cả thần linh cũng bó tay, thì con gái của bà sẽ phải làm sao...

“Phán Quan...Át Diễn đại nhân, nếu hai người không thể ra tay cứu Dục Uyển, vậy tôi cầu xin hai người hãy để cho Hoắc Phi có cơ hội tìm thấy con bé, có được không...vận mệnh của con bé hãy để cho Hoắc Phi quyết định”Chị Hào liền bước tới, quỳ trước mặt phán quan đại nhân dập đầu cầu xin lần nữa.

Trước sự khẩn thiết van nài của chị Hào đã có người phải động lòng..

“Át Diễn! ông đi đâu đó...” Phán Quan lớn tiếng gọi “Đi tìm Phong Thành Vũ, bảo hấn làm tạnh mưa”

Cách đại phủ cũng rất gần- trần gian.

Hoắc Phi đang gục mặt xuống đất, mặc dù trời đã sáng nhưng mưa vẫn còn rất lớn gây cản trở tầm nhìn của hấn. Muốn tìm Dục Uyển không phải chuyện dễ. Ước gì ngay lúc này trời có thể tạnh mưa.

Cầu được ước thấy, một lát sau thì cơn bão mà mọi người dự đoán sẽ kéo dài suốt mấy ngày đã chấm dứt. Trời quang mây tạnh, mây đen tan biến và bình minh ló dạng. Những tia chói chang xuất hiện sớm hơn thường ngày, một cách thần kì.

Ánh nắng phản chiếu từ trên cao lên chiếc điện thoại đang nằm giữa lưng chừng sườn, lấp lánh chói mắt đã dẫn đường Hoắc Phi tìm đến Dục Uyển. Cách đó vài bước chân, chủ nhân của chiếc điện thoại đang bất động nhân sự. Hoắc Phi mừng rỡ men theo sườn dốc mà chạy trượt thẳng xuống dưới chân đồi.

Hắn ôm chặt lấy cơ thể lạnh buốt và trầy xước của Dục Uyển, ra sức thức tỉnh cô.

“Dục Uyển!...em có sao không...Dục uyển”

Dục Uyển mơ màng mở mắt ra nhìn Hoắc Phi. Và trong ánh sáng chói mắt và thần trí hỗn loạn, cô đã nhìn hân thành Hoắc Luật.

“Luật! em biết anh sẽ tìm thấy em.” Cánh tay cô yêu ốt chạm vào mặt Hoắc Phi, mỉm cười, rồi tuột khỏi mặt hắn một cách nhanh chóng, chìm trong mê mang

“Dục Uyển...Dục Uyển”

“Ặc....Ặc...!!!”

Trong căn nhà bếp cũ kỹ đang được bao phủ bởi màn khói dày đặc, cùng với tiếng ho sặc sụa của một người.

“Hay là cậu ra ngoài, để một mình tôi ở trong này cũng được...”

“Con không sao, việc nhỏ này con có thể làm được, sư thái hãy làm việc của mình..”

Không biết Hoắc Phi đang làm cái gì, mà cách đó mười mét xa gần đều ngửi thấy mùi khói. Vị sư thái bên cạnh cũng rất là lo lắng, vì sức khỏe của mọi người cũng muốn đuổi hắn ra, nhưng hắn cứ cương quyết ở lại trong bếp.

”Ặc....Ặc...!!!”

Đụng chuyện rồi thì Hoắc Phi mới biết đến cái công dụng của bếp điện nó lợi hại thế nào. Lần sau, nếu hắn quay lại nhất định sẽ mang theo cả chục cái bếp điện, không phải khổ sở như bây giờ, phải khum lưng cho từng cây củi vào lò và hì hục quạt lửa liên tục.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Phi đặt chân vào bếp, nhưng không phải kiểm thức ăn no bụng mà là sắc thuốc cho một người. Ngay cả hắn cũng không ngờ mình có ngày hôm nay.

“Ặc...Ặc...!!!”

Khuôn mặt Hoắc Phi đang nhăn nhai mồ hôi và đỏ bừng vì độ nóng của bếp lò tỏ ra, thỉnh thoảng hắn lại lấy tay lau trán, khiến cho khuôn mặt trắng hồng có thêm vài đường nhọ đen trên mặt. Thật vừa thấy tội lại thấy thương.

“Chắc là được rồi...ba chén còn lại tám phân” Vị sư thái bước tới, mở nắp ấm ra xem thuốc trong nồi đã cạn bớt.”Sư thái! thuốc này có phải uống được rồi không” Hoắc Phi phấn khởi bật người dậy, sau mấy tiếng làm bạn với bếp lò.

“Ừ!”

Sư thái vừa gạt đầu thì Hoắc Phi đã nhanh tay đổ thuốc ra chén, rồi vội vàng mang đến phòng cho Dục Uyển. Nhìn sự khẩn trương và lo lắng của hắn, bà cảm thấy Hoắc Phi đúng là người anh trai tốt nhất trên đời này.

“Thật hiếm có người anh trai nào lại yêu thương em gái đến vậy” Vị sư thái mỉm cười nhìn theo bóng lưng của Hoắc Phi, rồi quay người lại nhìn lại hậu quả mà hắn để lại trong bếp, nụ cười đã không còn, bà đặt tay lên trán nhớ lại.

Thật ra một mình bà sắc thuốc vẫn ổn, chỉ hơi tốn thời gian hơn. Nhưng Hoắc Phi lại nôn nóng muốn nhìn thấy Dục Uyển tỉnh dậy ngay lập tức, nên nằng nặc đòi giúp. Dù bà nói thế nào cũng không thể ngăn cản hắn bước vào bếp, có lẽ lần sau, bà sẽ cẩn thận hơn khi ai đó đưa ra đề nghị muốn giúp mình.

Bởi vì sống tận sâu trong núi xa cách thế nhân nên các sư thái ở đây cũng tự trang bị cho mình những kiến thức về y thuật. Bởi thỉnh thoảng cũng có những tiểu ni cô trong chùa, trượt chân hay té ngã ở đâu đó trên núi, bọn họ không thể tìm được bác sĩ hay đưa đến trạm y tế dưới trần tức thì, nên các cô ở đây đều phải tự chữa trị cho mình. Đối với những chấn thương bên ngoài hay trầy xước thì họ có rất nhiều kinh nghiệm.

Dục Uyển ngoại trừ vết thương trên trán chảy máu và những vết trầy xước trên người thì không có bộ phận nào bị gãy hay tổn thương. Đó là một sự thần kì mà các sư thái ở đây không thể nào hiểu nổi nhưng họ cũng mừng vì cô đã không sao.

Mẹ Tiêu còn muốn ở lại bên cạnh Dục Uyển, nhưng trước sức ép và cường chế của Hoắc Nghị bà đã bị ầm về phòng trước con mắt kính ngạc của mọi người. Bởi vì suốt cả đêm cho đến sáng nay mẹ Tiêu vẫn chưa chợp mắt, điều đó là không tốt cho một bà bầu.

Sau một đêm một mối vô nghĩa bởi vì một kẻ mình không ưa, Lữ Trị đã ngáp dài trở về phòng mình. Lữ Tranh cũng về phòng tiếp tục tụng kinh, cầu thần

lĩnh phù hộ cho Dục Uyển mau tỉnh dậy.

Cho nên trong phòng chỉ còn mỗi Hoắc Luật là ở cạnh Dục Uyển. Hoắc Mạn Ni thì đứng gần bên hần không rời đi. Sự ghen tuông đã khiến cho Mạn Ni mờ đi lý trí, cô chỉ nhận sự thay đổi của Hoắc Luật, lại không nhận ra bản thân mình cũng đang dần thay đổi. Một Hoắc Mạn Ni tốt bụng trắng trong tinh khiết, đã bắt đầu nhuộm đen vì chữ ghen.

“Luật! hãy em về phòng nghỉ, để chị chăm sóc cho Dục Uyển...con gái với nhau thì cũng sẽ tiện hơn”

“Không! em sẽ ở đây cho tới khi Dục Uyển tỉnh lại, nếu lúc đó em không rời khỏi đó...có lẽ đã tìm thấy Dục Uyển sớm hơn, cô ấy cũng không phải chịu khổ như vậy” Hoắc Luật cảm thấy tự trách mình vì đã bỏ lỡ Dục Uyển.

“Luật! em không nên tự nhận lỗi về mình, đâu ai biết được Dục Uyển lại rơi xuống núi?” Hoắc Mạn Ni đặt tay lên vai của Hoắc Luật động viên.

Đây là lần đầu tiên, Luật nói chuyện mà lại không nhìn thẳng vào mặt cô. Tất cả lời nói và tâm trí của cậu ta đều đặt hết trên người của Dục Uyển đang nằm trên giường. Nhìn sự chăm sóc của Luật giành cho Dục Uyển thì Mạn Ni lại hi vọng, Dục Uyển nên mãi không tỉnh lại. Nhưng phải làm cô ta thất vọng rồi...

“Thuốc sắc xong, mau cho Dục Uyển uống...” Hoắc Phi từ ngoài cửa vội vã chạy vào.

“Đưa anh” Hoắc Luật nhanh tay cầm lấy chén thuốc, dứt cho Dục Uyển uống.

Nhưng hần dứt muỗng nào thì muỗng đó lại tràn ra ngoài, không muốn lãng phí thuốc. Hoắc Luật liền cầm chén thuốc uống vào từng ngụm, sau đó nâng Dục Uyển ngồi dậy, hần từ từ mớm thuốc vào miệng cô. Cứ như vậy cho đến khi hết cả chén thuốc.

Hành động dứt thuốc bằng miệng của Hoắc Luật, khiến cho Mạn Ni và Hoắc Phi tâm tư không yên. Hoắc Mạn Ni hai tay bấu mạnh vào quần, trước ngực cảm thấy rất nhói đau, như có gì đó đang xiết chặt lấy ngực cô. Còn Hoắc Phi dù đã nói sẽ từ bỏ nhưng nhìn thấy cảnh thân mật này, hần vẫn cảm thấy không dễ chịu, chung quy là do hần vẫn chưa thể từ bỏ được, hần cần một khoảng thời gian để thích nghi dần.

Cũng không phải quá thần kì, vừa uống chén thuốc xong đã tỉnh lại ngay. Phải hơn mấy tiếng sau thì Dục Uyển mới có được ý thức. Vừa mở mắt ra đã thấy Hoắc Luật đang ngồi gục đầu trên giường. Cô mỉm cười, rồi đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của hần.

Dục Uyển tưởng đó chỉ là mình ảo giác, hóa ra người cứu cô thật sự là Hoắc Luật.

Hoắc Phi sau khi sắc xong chén thuốc thứ hai, hí hửng bung chén thuốc đến phòng của Dục Uyển. Uống thêm chén thuốc này nữa, Uyển nhất định sẽ tỉnh lại. Nhưng vừa tới cửa thì nhìn thấy cảnh tượng khiến cho nụ cười của hần không còn nguyên vẹn trên mặt nữa.

Dục Uyển đang vuốt ve mái tóc của Luật thật nhẹ nhàng, trên gương mặt tái xanh đó vẫn có được một nụ cười rạng rỡ hút người.

Hần chùn bước, không đủ can đảm để bước vào trong, vì sợ sẽ phá vỡ bầu không khí trong phòng, sợ nụ cười đó của cô sẽ biến mất vì hần bước vào.

Hoắc Phi bung chén thuốc nép sang một bên, hần dựa lưng vào cửa và ngẩn đầu nhìn trăng khuyết trên cao.

“Uyển! nụ cười xinh đẹp đó của em...mãi mãi không thể giành cho anh sao”

Rời khỏi mái tóc của Hoắc Luật, Dục Uyển nhắm mắt lại cố gắng nhớ xem, chuyện gì đã xảy ra với mình và người đã đẩy cô xuống núi. Nhưng thật sự cô lại không thể nào nghĩ ra. Chẳng lẽ đó lại là một ảo giác khác, là cô tự mình trượt chân xuống núi thật.

Cũng chính trong căn phòng đó, ngay chiếc giường bên cạnh. Hoắc Mạn Ni đang nhìn chăm chăm vào Dục Uyển.

“Tại sao mày phải tỉnh dậy chứ”

Đó là một đêm dài hỗn loạn của mọi người, Dục Uyển, Hoắc Phi và cả Mạn Ni đều có những tâm sự riêng của mình mà không thể ngủ được. Chỉ có Hoắc Luật là an nhàn trong mộng đẹp.

Thứ sáu-tuần sau.

Sinh nhật của Ki công chúa luôn là một sự kiện lớn nhất từ trước giờ ở Hán Trì, với thân phận của Ki lão nên người đến tham dự đều là đại nhân vật tầm cỡ trong giới chính trị. Số lượng người đến cũng đông không đếm xuể, hàng tá chiếc xe hơi sang trọng đang xếp dài trước cổng lớn, ánh sáng sang hoa lộng lẫy, những cặp đôi đang sóng bước bên nhau. Nhờ vào tài trang điểm khéo léo của mẹ Tiêu, đã phù phép cho một nàng lọ lem xấu xí trở thành nữ hoàng của buổi tiệc. Dục Uyển vừa bước vào đã thu hút hết tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh, không ai còn nhận ra cô chính là Hoắc Dục Uyển, tiếng xấu lây lừng.

“Đó là vị thiên kiêu của nhà nào vậy...thật xinh đẹp”

“Là người nào..”

“Vị tiểu thư đứng bên cạnh Hoắc Luật, có biết là ai không...thật sự quá sức xinh đẹp”

Dáng người cao gầy như người mẫu, với chiếc đầm dạ hội màu đen ôm sát từ đầu đến chân, mỗi bước đi đều uyển chuyển lay động lòng người. Khi cô lướt qua người họ, đàn ông phía sau thì không rời mắt vì tấm lưng trắng mịn không không tì vết, chiếc eo và cặp mông gợi cảm của Dục Uyển, còn kẻ ở phía trước thì lại điều đứng vì cặp ngực căng tròn. Mặt dù là không chút hở hang ở trước ngực, nhưng chỉ cần nhìn qua khe rãnh ở giữa và độ cao đáng ngưỡng mộ đó thì cũng đoán ra đằng sau võ bọc đó, thứ vũ khí đó có sức hủy diệt lớn cỡ nào.

Hoắc Luật dẫn cô theo, vì muốn cô trở thành bạn nhảy của hắn. Dục Uyển không biết nên mặc gì thì chị Mạn Ni lại chủ động mang bộ đồ dạ hội này đến phòng cho cô. Nhưng có phải nó quá hở hang hay là không, tại sao mọi người lại nhìn cô như vậy, hay là họ đã phát hiện ra...

Dục Uyển mang chút mất cảm tự tin về khuôn mặt mình, trước đây cô không đặt nặng đến nó. Đã lỡ xuyên qua với cái bộ mặt xấu xí này thì cô cũng chỉ có thể học cam chịu, nhưng từ lúc biết mình yêu Hoắc Luật thì cô lại để ý nhiều hơn. Luật không nói ra suy nghĩ của anh ấy nên cô không biết thật tâm Luật có chê cô xấu xí hay là không, nhưng cô không muốn Luật phải xấu hổ khi đứng bên cạnh cô, cũng không muốn nghe mọi người cười nhạo anh ấy.

Cho nên sau khi nhận được lời mời, Dục Uyển đã đến gõ cửa phòng mẹ Tiêu. Đây là lần đầu tiên, cô chủ động đến tìm mẹ Tiêu giúp cô trang điểm, giấu đi cái bớt đỏ trên mặt mình. Cô không muốn ai nhìn thấy nó.

“Luật! có phải em rất kì quái, sao mọi người đều nhìn vào em”

Hoắc Luật không ngờ lúc Dục Uyển trang điểm lên lại xinh đẹp đến lay động lòng người như vậy, khi cô từ trong phòng bước ra với bộ lễ phục dạ hội của chị Mạn Ni, hắn chỉ muốn đẩy ngược cô vào phòng và ăn sạch. Đã rất lâu từ lúc họ từ trên Đảo Không Tên trở về thì hắn và cô đã không gần gũi, hắn nhớ đến thân thể mềm mại và mùi hương quyến rũ đó trên người Dục Uyển, chỉ nghĩ thôi thì cả người hắn lại nóng rực.

“Có biết tại sao mọi người lại nhìn em không” Hoắc Luật lên tiếng

“...” Dục Uyển thành thật lắc đầu.

Hắn vòng tay qua eo của Dục Uyển, kéo cô lại gần rồi khẽ tai nói nhỏ. Dục Uyển rất chờ đợi hắn sẽ nói ra một cái điều gì đó thật ghê gớm, thì nào ngờ...

“Tôi nay đừng khóa cửa phòng, anh sẽ đến phòng em...”

“Anh...” Dục Uyển ảm ức đẩy hắn ra, cô đang trong trạng thái căng thẳng, thì hắn còn có tâm trạng trêu đùa cô. Nhìn bộ dạng xấu hổ lại tức giận của cô, Hoắc Luật lại không nhịn được cười. Những lúc như vậy Dục Uyển lại cực đáng yêu, khiến hắn không thể không thích cô.

Hoắc Mạn Ni đi phía trước, cũng vô cùng lộng lẫy trong một chiếc đầm cúp ngực dạ hội màu trắng tinh khiết, vừa sang trọng lại quý phái, tóc vấn cao, và sợi dây chuyền kim cương sáng chói trên chiếc cổ càng khiến cho cô thêm kiêu sa đài các. Nhưng...

“Không phải là Hoắc Mạn Ni sao...nghe nói cô ta bị Tổng gia đuổi ra khỏi cửa”

“Đúng là số mệnh xui xẻo, tôi nghe nói chồng của cô ta còn hôn mê trong bệnh viện”

Nếu Dục Uyển nhận được những lời khen, thì trái lại Hoắc Mạn Ni lại nhận được những lời tai tiếng dèm pha của mọi người. Họ quá quan tâm vào chuyện nhà của Mạn Ni.

“Nghe đồn cô ta trước đây là cô nhi, nhưng số mệnh không tốt nên khắc chết cha mẹ mình...bây giờ lại đến Tổng thiếu”

“Hai người họ cũng chỉ mới cưới nhau....thật là đúng, không đến phiên chúng ta không tin vào số mệnh”

“Những người đàn ông bên cạnh cô ta nhất định không có kết quả tốt...các người còn nhớ Dương thiếu, trước đây họ không phải là người yêu của nhau sao...bây giờ hắn cũng đang nằm trên giường”

“Tôi tưởng đó chỉ là tin đồn...Mạn Ni từng là người yêu của Dương Phàm, thật không”

“Thật 100%...”

Hoắc Mạn Ni đang đứng yên giữa một tâm bão của mọi người, những lời lẽ chói tai từ bốn phía, khiến cô không dám bước tiếp chỉ có thể đứng yên, hoặc là quay đầu trở về. Cô đã không muốn đến đây, nhưng chị em tốt Kì Quân lại cứ nặng nề bảo cô đi. Hoắc Mạn Ni bắt đầu thấy hối hận.

Bước chân của cô bất giác tự động lùi lại, cho tới lúc một cánh tay đặt ngang qua eo của cô ngăn lại.

“Luật...!!” Cô biết người luôn đứng ra bảo vệ mình chỉ có mỗi Hoắc Luật.

“Đừng sợ! chị không cần để ý đến lời của họ “ Người bị chửi là Hoắc Mạn Ni, mà người nghe đau lòng lại là Hoắc Luật

“Đi theo em...em sẽ cùng chị đi vào trong” Hắn nắm lấy tay của Mạn Ni, hai người sóng bước bên nhau như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Dục Uyển lại bị bỏ rơi, chỉ cần liên quan đến Mạn Ni, thì Hoắc Luật đã không còn biết quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Bao gồm cả cô.

“Đi thôi! muốn đứng đây cho người ta ngắm mãi sao” Hoắc Phi bước tới trước, vẻ mặt vô tâm nhưng lời nói thì hằng học và hành động lại càng khó chịu, hấn nắm lấy cánh tay của Dục Uyển lôi đi.

“Ai chứ...” Là ai đang ngăn cô, lúc Dục Uyển nhìn sang xung quanh thì những nụ cười ám muội, những cái nâng ly từ xa và những ánh mắt nóng rực đang đổ dồn về phía cô. Mặt kệ có Hoắc Phi bên cạnh, những gã đàn ông khác vẫn phóng điện tới tập cho Dục Uyển.

“Lần sau đừng có ăn mặc hở hang như vậy nữa...” Hoắc Phi khó chịu, cởi áo khoác của hấn ra, rồi khoác vào người của Dục Uyển. Thiết kế của chiếc váy dạ hội này đẹp nhất chính là phần hở ở sau lưng, nhưng Hoắc Phi lại cố tình lấy áo khoác che đi. Cũng không còn tấm lưng trắng nõn nà để cho họ ngắm. Nhiều gã thất vọng mà xoay mặt đi chỗ khác.

Buổi tiệc chỉ vừa mới bắt đầu, những nhân vật chính cũng chưa ai xuất hiện. Nhưng sự xuất hiện của anh em họ Hoắc cũng đã trở thành trung tâm, không ít người đến vây quanh bộ đôi họ. Còn có các vị thiên kim xinh đẹp đến bắt chuyện làm quen.

Mạn Ni và Dục Uyển đều bị bỏ lơ. Có một vài gã còn chủ động đến làm quen và nói chuyện với Dục Uyển, nhìn thấy nụ cười xã giao của Dục Uyển giành cho bọn công tử xung quanh. Mạn Ni cảm thấy có chút ghen tị, hào quang đều phủ hết lên người của Dục Uyển.

Tất cả đàn ông đều bị lừa gạt bởi vẻ mặt đẹp giả tạo đó, bao gồm Hoắc Luật cũng mê mẩn vì nó. Nếu như họ biết khuôn mặt thật sự được ngụy trang dưới lớp son phấn đó thật sự ra sao, không biết có hoảng sợ không.

Lúc này Mạn Ni đã có chút say nên không thể kiểm soát được hành động cũng như những suy nghĩ của mình, mặc cho cảm xúc bộc phát, cô cầm ly rượu đi đến trước mặt Dục Uyển, có ý muốn nâng ly mời. Nhưng thật ra là muốn hất vào mặt của Dục Uyển, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp giả tạo đó biến mất, tất cả mọi người sẽ nhìn ra, vị thiên kim xinh đẹp mà họ đang ca ngợi, chính là một đứa xấu xí.

Nhưng Hoắc Mạn Ni vì có chút say nên bước đi hơi loạng choạng, vừa tới gần Dục Uyển, chưa nâng ly lên đã trượt ngã xuống hồ bơi bên dưới. Dục Uyển đưa tay ra đỡ lấy, không ngờ cũng bị kéo xuống cùng.

“Tùm...tùm...m...!!!”

Cả đám đông quan khách đều hoảng loạn la ầm lên.

“A.A...!!! có người rơi xuống nước...!!!”

Nhìn Mạn Ni đang vùng vẫy trong nước, Dục Uyển mới nhớ ra Mạn Ni không biết bơi. Nên lập tức bơi đến kéo Mạn Ni lên. Nhưng khi tay cô vừa chạm vào người của Mạn Ni lại bị đẩy ra. Chị ta không muốn được cô cứu, hay là do cô quá đa nghi nhạy cảm, đổ đơn thuần chỉ là hành động vùng vẫy sợ hãi của một người khi vừa bị rơi xuống nước.

“Tùm....mm...!!!”

Nhưng khi Hoắc Luật vừa xuất hiện, thì Mạn Ni đã chọn cách nắm lấy tay hấn.

Từ lúc hấn nhảy xuống nước cho đến lúc kéo được Mạn Ni lên bờ, vẫn chưa hề nhìn đến Dục Uyển dù chỉ là một lần, cũng không biết, hấn có quan tâm đến Dục Uyển vẫn còn đang ở dưới nước chưa lên bờ hay là không.

Mặc dù cả hai cùng rơi xuống nước, nhưng người Hoắc Luật quan tâm chỉ có mỗi chị Mạn Ni. Cô cảm thấy có chút tủi thân. Dù có đau lòng hơn, cô cũng phải lên bờ không thể cứ ở dưới nước mãi.

Lên bờ rồi, lại phải chứng kiến cảnh Hoắc Luật đang hốt hoảng vì người ta.

“Chị Mạn Ni...chị có sao không?”

“Ừc...ừc...!!!”

Bởi vì mới rơi xuống nên uống nước cũng không nhiều, không có gì là nghiêm trọng. Mạn Ni chỉ ho sặc sụa vài tiếng, sau khi nôn hết nước trong người ra đã tỉnh lại. “Chị...không sao..”

Nghe thấy câu này của Hoắc Mạn Ni, Hoắc Luật đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Hấn mỉm cười, nhưng rồi...

“Là ai đấy...không thể nào nhận ra?”

“Một đại nỷ nhân từ dưới nước bước lên, lại trở thành quỷ dạ xoa sao?”

“Thật là xấu xí.. có phải là cùng một người khi nãy không...”

Khi Dục Uyển vừa rời khỏi hồ bơi thì tất cả mọi người trong buổi tiệc đều mở to mắt và há miệng hết cỡ, vì họ quá sốc. Dục Uyển bây giờ lại trở thành trung tâm của mọi lời bàn tán.

Tại sao họ lem cũng phải đợi tới 12h giờ đêm, mới trở về nguyên dạng. Còn cô ngay cả một tiếng đồng hồ cũng không thể được.

Dục Uyển tóc tai rũ rượi, cả người thì nhếch nhác. Nhưng điều mà mọi người đang bàn tán là vết bớt trên mặt cô, mà mẹ Tiêu đã cố gắng giấu đi hiện tại đã bị bại lộ. Có phải cô quá tham lam, vì muốn xuất hiện bên cạnh Luật, nên không biết thân biết phận của mình. Đây chính là điều cô đáng nhận.

Một đại hội vạch mặt chính thức bắt đầu...

“A..A...!!! mình đã nhận ra cô ta là ai rồi...cô ta chính là Hoắc Dục Uyển” Một người trong đám đông hét lên.

“Hoắc Dục Uyển...có phải là người đã bị Bạch thiếu gia từ hôn...” Người bên cạnh lên tiếng

“Vây còn người trong đoạn video clip với Thanh thiếu...là gì ta....a...a...kề thêm khát được hôn, cũng là cô ta sao” Người kế bên cũng lên tiếng.

“Mình cũng có nghe nhiều về Hoắc Dục Uyển này, cô ta còn có một cái biệt danh khác là... Đệ nhất dâm nữ, chuyện đó có đúng không?” Người phía sau cũng lên tiếng

“Suýt nữa mọi người đã bị lừa, tại sao có thể dối trá như vậy...” Tất cả mọi người cùng lên tiếng

Bao nhiêu lời lẽ nhục mạ đều đổ hết xuống đầu của Dục Uyển, trước giờ cô không bận tâm người khác nghĩ gì, nhưng lúc này tại sao đôi chân không thể nào nhúc nhích được. Luật đang nhìn vào cô, có phải hắn đang xấu hổ vì cô, cô đã khiến hắn mất hết mặt mũi, Luật có phải cũng đang khinh thường chán ghét cô như mọi người.

Đó là tất cả những gì Dục Uyển đang nghĩ, mọi thứ chỉ xoay quanh Hoắc Luật, người bên ngoài nói gì cô lại không quan tâm.

Nghe thấy những lời chỉ trích của mọi người giành cho Dục Uyển, Hoắc Luật cũng rất đau lòng. Hắn muốn bước tới, ôm lấy bờ vai gầy đang run rẩy của Dục Uyển, dẫn cô rời khỏi đây. Dục Uyển không đáng để phải nhận những lời lẽ khó nghe như vậy. Nhưng khi hắn vừa nhích người đứng dậy, thì Hoắc Mạn Ni lại nắm chặt lấy cánh tay của hắn.

“Luật! chị..chị..cảm thấy..”

“Rầm...m..!!!”

Chưa nói xong thì Mạn Ni đã ngã vào người của Hoắc Luật. Thật là trùng hợp khi mà cô ta lại chọn ngay lúc này để ngã xỉu.

“Chị Mạn Ni..chị Mạn Ni...” Hoắc Luật hét hoảng hét lên, khi nhìn thấy Hoắc Mạn Ni bất tỉnh, hắn bỗng lấy cô rời khỏi bữa tiệc.

“Cộp...!!! cộp...!!!”

Hoắc Luật như một cơn cuồng phong, lướt nhanh qua người của Dục Uyển mà không hề ngoảnh nhìn đến, giờ phút ôm Mạn Ni trong lòng, hắn lại quên mất Dục Uyển. Để một mình cô bơ vơ đứng đó, hứng chịu tất cả sự cười nhạo chế giễu của mọi người. Lần này là đau thật, tại sao cô tìm cô nhói đau đến như vậy.

Dục Uyển cảm nhận được bản thân ngày càng bần hàn vô dụng, tại sao ngay lúc này cô lại khóc. Luật không quan tâm cô thì đã sao, tại sao cô lại ủy mị như vậy, trước đây không có hắn, cô có yếu đuối như vậy đâu.

“Tại sao lại phải khóc, mày đã làm gì sai sao...”

Một cánh tay dù không rắn rỏi cứng cáp như Hoắc Luật, nhưng khi kéo cô vào người hắn, vẫn đủ tạo cho cô một cảm giác an toàn.

“Phi..!!!”

Cô ướt nước mắt nhìn hắn, tại sao lúc này hắn lại khiến cô cảm động đến như vậy, hắn xuất hiện như một bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết, đến giải vây cho cô.

“Chỗ này thật tệ nhạt, tao dẫn mày đến một chỗ còn vui hơn...đi thôi” Hoắc Phi vòng tay qua người Dục Uyển kéo đi, rời khỏi Kì gia.

Mặc dù buổi tiệc giờ mới chỉ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tin tức đính hôn

“Ha...a...!!!!”

“Hoặc đại thiếu gia! chắc có lẽ...danh hiệu người tốt nhất năm phải giành cho cậu... tốn hơn trăm tỷ để xây một trung tâm y tế cộng đồng, không biết tới khi nào bọn tôi mới có thể bì kịp”

“Đúng vậy! vừa bỏ tiền lại bỏ sức...ngay cả mảnh đất gần Vịnh Thiên Sa tốt như vậy, cậu cũng nỡ bỏ đi... thành phố Hán Trì có phải quá may mắn mới có được một người tốt như cậu chiều cổ”

“Thành phố Xứ Cảng của tôi, cũng rất cần những người tốt như cậu ngó mắt đến...ha....a...”

Bên trong đại sảnh Kì gia, tiếng cười nói giễu cợt của mọi người làm cho bầu không khí buổi tiệc thêm phần náo nhiệt.

Tất cả thương nhân, chính khách, lãn phóng viên đều đang vây quanh Hoắc Khiêm, có thể nhìn thấy hắn còn nổi bật hơn cả chủ nhân của buổi tiệc. Cũng không phải tự nhiên mà họ lại xoay quanh hắn, tất cả vì tin tức Hoắc Khiêm đã tuyên bố trong buổi họp báo sáng nay.

Sau khi hắn trở thành đại cổ đông của Dương thị, dự án đầu tiên hắn phê duyệt chính là xây dựng một trung tâm y tế cộng đồng trên dãy đất ở Vịnh Thiên Sa. Cái này thì đến khi nào mới thu được lợi nhuận. Cùng là người làm kinh doanh, bọn họ thật không biết Hoắc Khiêm đang suy nghĩ gì. Lại nói thêm, vị trí của dãy đất hắn đang cho xây dựng nằm đối diện với viện dưỡng lão mà Kì lão đang cho khởi công.

Họ cùng nhau phân tích...

Lúc đầu tin tức chính phủ xây dựng khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Vịnh Thiên Sa do Hoắc Khiêm tung ra ngoài, khiến cho đất đai ở đó trở nên vô cùng đắt giá. Dương thị cũng nhanh tay đầu thầu được một trong những mảnh đất gần nhất, rồi vào đúng cái bẫy hắn giăng ra. Nhưng khi Kì lão đắc cử chức thị trưởng, lại quyết định dùng Vịnh Thiên Sa để xây dựng một viện dưỡng lão, thì mảnh đất Dương thị đầu thầu được trở thành đất chết, nhà đầu tư rút vốn, Dương thị đứng trên bờ phá sản và Dương chủ tịch vẫn còn đang nằm trong bệnh viện hấp hối.

Liệu có phải Hoắc Khiêm thấy hắn làm chuyện xấu quá nhiều, cắn rứt lương tâm nên muốn xây dựng một trung tâm y tế cộng đồng để chuộc tội. Đó là điều họ đang nghĩ...

“Tốt cỡ nào cũng không bằng đại thiếu gia của thị trưởng xứ Cảng, bỏ ra hơn năm mươi tỷ để mua một cuốn tự truyện của đại minh tinh...tên gì Lý...Mạn thì phải...nếu xếp hạng thì có lẽ tôi phải đứng sau con trai thị trưởng Mã đây”Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, hắn cầm ly rượu lên nâng ly mời thị trưởng Mã.

“Hoắc Khiêm! cậu...” Tin tức mà ông ta cố gắng che giấu, dùng cả tiền lẫn quyền để bịt kín, bây giờ tên nhóc này lại công khai cho mọi người biết.

Phóng viên lẫn bạn bè của thị trưởng Mã đều bao lấy ông ta, hỏi tới tấp không kịp ngừng.

“Thị trưởng Mã! có phải thật không...”

“Thì ra người mua cuốn tự truyện của diễn viên Lý Mạn chính là đại thiếu gia của thị trưởng Mã...”

“Thị trưởng Mã! ông nói gì đi chứ...”

Hết người này đến người khác, Thị trưởng Mã tức giận đẩy họ ra, trừng mắt nhìn Hoắc Khiêm.

“Tôi không có gì để nói hết...tránh ra”Thị trưởng Mã...”

Nhìn bộ dạng tức giận của ông ta, tâm trạng của Hoắc Khiêm trở nên tốt hơn. Cũng phải cảm ơn Lưu trợ lý của hắn, việc chính đáng hắn sai đi điều tra thì không thu thập được bất cứ thông tin gì, nhưng những chuyện tào lao lá cải của nhà người ta thế nào thì biết rất đầy đủ, lúc nghe Lưu trợ lý nói lời nhai bên tai hắn cảm thấy thật phiền. Nhưng không nghĩ hắn lại có dịp dùng để chọc tức mấy lão già này.

Âm nhạc bắt đầu vang lên, ánh sáng lập tức chuyển hướng lên lầu. Đem theo từng bước chân của Kì công chúa là tiếng đàn du dương réo rắt. Nhân vật chính của buổi tiệc rốt cuộc đã xuất hiện. Cô từ trên lầu thướt tha đi xuống, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, họ đều phải ngẩn đầu lên nhìn.

Kì Quân kiều sa trong chiếc đầm dạ hội màu hồng thanh nhã, thiết kế hở vai, làm tôn lên hết sự quyến rũ của khuôn ngực, đôi vai thon gọn cùng làn da trắng hồng, khiến mọi người không thể rời mắt.

Mái tóc được uốn xoắn nhẹ nhàng bồng bềnh cùng vương miện kim cương lấp lánh trên tóc, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng từ tốn, váy hồng uyển chuyển lay động theo từng nhấc chân, nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi, thật xứng danh kì thực là Kì công chúa.

Trong đôi mắt kiên định tưởng chừng đang chú tâm đó, thật ra đã phân tâm từ lâu. Từ trên lầu cô đã tìm kiếm bóng dáng hắn, người luôn nổi bật hơn người, cho dù lẫn vào cả đám đông vẫn dễ dàng nhận ra. Hắn như chàng hoàng tử lịch lãm trong bộ lễ phục màu trắng, kiều cười nhếch môi tự mãn và bộ dạng kiêu ngạo tự phụ đó, là điểm cuốn hút làm cho Kì Quân đỏ từ lần đầu tiên gặp mặt.

Hoắc Khiêm, em nhất định sẽ khiến anh yêu em..

Kì công chúa nhẹ nhàng nâng làn váy lên, bước đến chỗ của Hoắc Khiêm đang đứng, nhưng lại bị phản ứng của đám đông cản bước.

“Wo...o...!!!”

“Đó là ai vậy...”

“Không biết...nhưng nhìn rất quen mặt”

Những cái nhìn trầm trồ, những tiếng “wo” đầy ngạc nhiên. Tất cả họ đều nhìn ra cửa lớn và sự chú ý đổ dồn về người phụ nữ đang bước vào. Lệ Kì tiểu thư, nóng bỏng gợi cảm trong chiếc đầm dạ hội màu đỏ đuôi cá.

Thiết kế khoét sâu ở cổ làm bật lên hết vẻ đẹp căng tròn đầy sức sống mà Lệ Kì luôn tự tin. Phần thân váy xẻ tà quyến rũ, còn đính đá lấp lánh, mỗi bước chân của Lệ Kì những ánh sáng phát ra từ những viên đá quý giống như thêu hoa trên gấm, làm nổi bật thêm đôi chân thon dài trắng muốt của cô.

Ánh mắt hờ hững mang ý cười đang quét sạch hết đại sảnh, nhưng nụ cười quyến rũ động lòng người chưa dừng lại quá lâu trên bất cứ ai. Ngoại trừ hấn, có chút thất vọng, cho dù cô quyến rũ thế nào, làm điên đảo mọi người ra sao, hấn vẫn không hề nhìn đến. Đó là nguyên nhân cô bị hấn thu hút.

Hoắc Khiêm, cậu nhất định sẽ yêu tôi...

Lệ Kì nâng làn váy lên, từng bước đi đến bên cạnh Hoắc Khiêm. Hành động rất quen thuộc và tự nhiên, cô vòng tay qua tay của Hoắc Khiêm. Như thể đó là điều đương nhiên, nụ cười nở trên môi, cô hướng cái ánh mắt đầy tự tin của mình đến mọi người xung quanh, cho tất cả họ biết. Hoắc Khiêm là hoa đã có chủ và những cô nàng đang có có ý định cưa cẩm hấn biết khó mà rút lui. Lần cả Kì Công chúa đang đứng ở đằng kia.”Đến rồi sao..” Hoắc Khiêm mỉm cười nhìn Lệ Kì

“Ừ...!!!”

Kì công chúa thật rất muốn xen ngang giữa họ, nhưng cô vừa nhấc bước thì đã có một cánh tay vòng qua, ôm lấy eo của cô.

“Em muốn đi đâu” Tề Dụ, hôn phu của Kì Quân.

“Em...”

Lúc Kì Quân không còn lời để nói thì tiếng nói của Kì lão lại vang lên từ phía sân khấu.

“Cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt đông đủ vào đêm nay, thật ra...tôi nay ngoại trừ là sinh nhật cháu gái yêu quý của tôi, Kì Quân...” ông dừng lại, đảo mắt nhìn xuống mọi người bên dưới, khuôn mặt mang nét cười đó lại dường như trú tạm trên người của Hoắc Khiêm

“Tôi còn một chuyện muốn tuyên bố, hôm nay Kì gia sẽ chào đón một thành viên mới...xin giới thiệu với mọi người cháu rể của tôi...Tề Dụ”

Ánh đèn lập tức rọi về phía của Kì Quân và Tề Dụ đang đứng, rõ ràng nhất chính là vẻ mặt đầy bất ngờ sững sờ của Kì Quân đang giành cho Hoắc Khiêm từ xa, cô không hề biết gì đến chuyện này. Tại sao ông nội không hề nói cho cô biết.

“Kì Quân! đi thôi. ông nội đang gọi chúng ta” Tề Dụ nắm lấy tay của Kì Quân, dẫn đến chỗ của Kì lão.

Phong thái lịch lãm và tao nhã, Tề Dụ mỉm cười với mọi người bên dưới, hấn nhận lấy micro từ Kì lão.

“Xin chào các vị! cho hỏi có ai không biết Tề Dụ tôi không...có cần tôi giới thiệu đôi chút gì về mình” Lời chào hỏi của Tề Dụ đã khiến cho cả đám đông phá lên cười.

“Ha...a...!!!!”

Thì ra mục đích Kì lão mời hấn đến là muốn hấn nhìn thấy cảnh này, nhưng đã phí hết công sức của ông ta, vì hấn không hề có ý đồ gì với Kì Quân. Trong lúc mọi người còn đang cười to hào hứng thì Hoắc Khiêm đã lặng lẽ rời đi.

Ngồi trong xe.

“Cậu không được vui sao..” Lệ Kì quay sang nhìn Hoắc Khiêm, từ lúc hấn rời khỏi Kì gia, cô không nghe hấn nói bất cứ lời nào.

“Nếu phải thì chị sẽ làm gì...” Hấn mỉm cười nhìn sang Lệ Kì

“Tôi sẽ khiến cậu cảm thấy thoải mái hơn” Lệ Kì trèo lên hai đùi của Hoắc Khiêm ngồi và kéo tuột vai áo của mình xuống, cặp vú căng tròn nảy ra khỏi áo, đập vào mặt hấn.

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, rồi ấn nút cho kính xe hạ xuống. Chẳng lâu sau đó những âm thanh quen thuộc lại phát ra.

“Áh..ah..!

Hoắc gia

“Tít...tít...tít...!!!”

Trước cửa phòng của Mạn Ni, Hoắc Luật đang cầm điện thoại gọi liên tục nhưng không thể nào liên lạc được với Dục Uyển, cho dù hắn đã gọi hơn chục cuộc điện thoại và gửi hàng tá tin nhắn nhưng không có hồi âm.

Trong lúc hắn đang gọi và nhấn tin liên tục, thì sâu tận đáy của hồ bơi Kì gia, có một chiếc điện thoại đang nằm im thín thút. Tính hiệu không thể truyền tải được, Dục Uyển mãi không thể biết hắn đang lo lắng cho cô thế nào.”Choang...!!!”

Âm thanh vỡ nát của tiếng thủy tinh chạm sàn, đã di dời hết sự chú ý của Hoắc Luật trên chiếc điện thoại vào người đang ở trong phòng, hắn vội vàng cất điện thoại, rồi chạy vào trong phòng với Mạn Ni.

“Kết...t...!!!”

Khi hắn vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy Mạn Ni đang trong trạng thái say xỉn. Trên tay của cô còn cầm một chai rượu đỏ, dưới đất là mảnh vỡ thủy tinh, bước đi của cô chao đảo, suýt nữa Mạn Ni đã giẫm lên mảnh vỡ nếu không có bàn tay Hoắc Luật ngăn lại.

“Mạn Ni! chị làm gì vậy....”

Tại sao hắn chỉ mới rời khỏi phòng ba mươi phút thì Mạn Ni đã tỉnh dậy và uống gần hết nửa chai rượu. Hắn hốt hoảng chạy đến giật lấy chai rượu đưa cách xa tầm tay của Mạn Ni, nhưng cô lại tràn tới trước, giành lấy chai rượu về.

“Luật! em tránh ra, chị đang rất buồn...em hãy để cho chị uống, uống say rồi...chị sẽ không phải nghĩ gì hết, không cần bận tâm bọn họ nói gì...trả rượu lại cho chị...”

Trong trạng thái không tỉnh táo, trên gương mặt trắng hồng xinh đẹp là một đôi mắt đỏ hoe, những giọt nước mắt đáng thương lăn dài trên má.

“Mạn Ni! sức khỏe chị đã không tốt, bây giờ chị cần tỉnh dưỡng chứ không phải là uống rượu” Hoắc Luật kéo cửa sổ ra, ném thẳng chai rượu xuống đất.

“Luật! tại sao em lại ném rượu của chị...híc...híc...ngay cả em cũng giống như bọn họ bắt nạt chị sao”

Mạn Ni bất lực nhìn chai rượu bị ném xuống đất, cô ngã phịch đất ăn vạ, oán trách Hoắc Luật. Nhìn cô khóc đến thương tâm, hắn vừa đau vừa khó chịu. Hoắc Luật bước đến ôm Mạn Ni, hắn muốn an ủi muốn dỗ dành, ngăn đi những giọt nước mắt khiến nó ngừng chảy.

“Mạn Ni! không có ai bắt nạt chị cả, và em cũng sẽ không để họ làm điều đó...em sẽ luôn bảo vệ chị”

“Tránh ra! em đừng chạm vào chị..”

Hoắc Luật vừa bước tới thì Mạn Ni lại nổi loạn, cô đẩy hắn ra. Sự bầy xích này của cô làm hắn rất bất ngờ.

“Luật! bọn họ nói rất đúng...chị là thứ xui xẻo, chỉ mang lại sự bất hạnh cho người khác, tất cả đàn ông bên cạnh chị đều sẽ bị chị hại chết...Luật, em hãy tránh xa chị ra”

“Hu.u...!!!! Chị đã mang sự không may mắn của mình lên người Thiếu Hoành, chị không muốn hại đến cả em...hu.u...”

Mạn Ni đau khổ, cuộn tròn một mình trong góc giường, tiếng khóc của cô đau đến nhói lòng. Người say luôn nói lời thật, thì ra chị Mạn Ni của hắn phải chịu nhiều thiệt thòi đến như vậy, chị luôn mặc cảm về bản thân mình.

“Mạn Ni! chị không phải như họ nói, chị hãy nhìn em đi...Mạn Ni chị là điều may mắn nhất trên đời này...mọi chuyện xảy ra với Tổng Thiếu Hoành không liên quan đến chị”

Hắn chạm tay vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Mạn Ni, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Lời lẽ của Hoắc Luật thật dịu dàng ấm áp như thói miên người khác, nhưng một giây sau đó thì Mạn Ni lại bùng tình đẩy tay hắn ra.”Không đúng! Thiếu Hoành là do chị hại...là chị hại anh ấy thành ra như vậy, nếu không gặp được chị có thể Thiếu Hoành đã không có kết cuộc này”

“Mạn Ni! Tổng Thiếu Hoành chỉ là một tai nạn...và hắn cũng sẽ tỉnh lại” Hoắc Luật lớn tiếng.

“Không thể nào, sáng nay không phải em đã dẫn chị đi gặp Thiếu Hoành sao, em cũng nhìn thấy mà...anh ấy vốn không thể nào tỉnh lại được, em còn muốn lừa chị sao...Thiếu Hoành không còn, thì trên đời này sẽ không còn ai yêu thương chị, sẽ không còn ai quan tâm đến chị nữa...híc...híc..”

“Sao lại không còn ai...còn có dì, dì rất yêu thương chị...và tất cả mọi người ở Hoắc gia ai cũng quan tâm đến chị”

Cô ngẩn đầu lên mỉm cười với hắn, trong tất cả người người Hoắc Luật kể trên, đã thiếu mất một người.

“Vậy còn em thì sao, trong lòng em chị hiện tại ở vị trí nào, có phải mãi mãi đứng sau Dục Uyển...mà không đứng, ngay cả vị trí đứng sau chắc chị cũng không thể có...vì em đã không còn đặt chị vào chỗ này, có đúng không...” Mạn Ni nửa tỉnh nửa say, cô đặt tay lên ngực của Hoắc Luật, trên môi nhợt nhạt ý cười.

“Mạn Ni! chị thừa biết trong lòng em chị quan trọng thế nào...hay từ trước đến giờ trong lòng chị chỉ có mỗi Tổng Thiếu Hoành nên chị mãi không nhận ra được điều đó” Hân tức giận khi nhìn thấy Mạn Ni tự đẩy dọa mình, cũng như chuyện cô không ngó ngàng đến tình cảm của hân suốt nhiều năm, nên có phần hơi lớn tiếng.

Hoắc Luật đẩy Mạn Ni ra rồi đứng dậy, nhưng...

“Ừm.m.!!”

Hoắc Mạn Ni bất ngờ ôm lấy hân.

Môi cô cưỡng chiếm môi hân, mùi vị ngọt ngào mà hân từng mơ tưởng rất nhiều lần, có thể một lần cắn mút lấy nó. Hơi thở của cô, sự ướt át trong miệng, và cảm giác tê dại mà chiếc lưỡi nhỏ của Mạn Ni đang quấn lấy. Cảm giác thật chân thật. Nhưng có lý nào lại như vậy...

Nếu đây không phải là giấc mơ của hân, thì chỉ có một lý do để giải thích cho nụ hôn cuồng nhiệt này là chị Mạn Ni đã say.

“Em không phải là Tổng Thiếu Hoành...nhưng nếu chị xem em là hân thì cũng không sao, vì ngay lúc này em không muốn dừng lại”

Hân ôm Mạn Ni đặt lên giường, nhẹ nhàng đặt cô nằm dưới thân hân vô cùng chân quý. Nhìn vào khuôn mặt ửng hồng vì men cay và đôi môi sưng đỏ có bao nhiêu động lòng làm say lòng người. Hân đặt tay lên cặp ngực mềm mại xoa nắn, và nhẹ nhàng cắn mút môi của Mạn Ni.

Mạn Ni mỉm cười, bàn tay cô vuốt ve trên mặt hân, dọc xuống cổ.

“Vậy thì dừng dừng lại, chị biết em là ai...Luật... đêm nay chị muốn trở thành đàn bà của em”

Hoắc Mạn Ni lật người dậy, đảo ngược tình thế, cô trở thành kẻ nằm trên. Chiếc chăn ngủ chỉ với một động tác của Mạn Ni đã được kéo ra khỏi người cô, thân thể quyến rũ trắng muốt.

“Ừm.m.m...!!!”

“Áh...áh.a...!!!”

Cánh cửa chưa hề được khép lại, hình ảnh nhạy cảm kích thích tình khiến cho lòng người nhốn nháo, lửa dục dâng trào đang được diễn ra, những âm thanh mãnh liệt, những tiếng thở mạnh, tiếng rên rỉ hòa quyện vào nhau, trên giường hai kẻ trần trụi đang chìm vào trong cuộc yêu. Ngoài cửa, Hoắc Phi tay ôm lấy Dục Uyển đang say khướt, tay nắm chặt thành năm nắm. Hân thật sự rất muốn chạy vào trong phòng, đắm thẳng vào mặt của người anh trai yêu quý của mình. Hân tức giận vì mình đã buông tay Dục Uyển quá sớm. Nếu hân có được một chút tình cảm của Dục Uyển nhất định sẽ không làm cô phải thất vọng.

“Áh...áh.a...!!!”

“Áh...áh.a...!!!”

Trong phòng, Hoắc Luật vẫn đang kịch liệt ra vào và Mạn Ni thì sung sướng rên rỉ. Có lẽ bây giờ, dù thiên hạ có sập xuống cũng không ngăn được hoạt động của hai người trên giường kia, bọn họ không hề biết ngoài cửa đang có người đang tức giận, và một người đang tự dẫn vật mình.

“Hic..hic...!!! Luật, em xin lỗi...em đã làm anh phải xấu hổ...em xin lỗi..Luật à..” Trong ngực Hoắc Phi, Dục Uyển vẫn đang khóc thút thích, tự nhận lỗi về mình.

“Đừng là con ngốc..” Hoắc Phi tức giận chỉ muốn đánh tỉnh cô dậy, để nhìn thấy cảnh đẹp để trước mắt.

Luật! là anh đã buông tay Dục Uyển ra trước. Thì anh đừng bao giờ nghĩ sẽ có được cô ấy một lần nữa. Em nhất định sẽ không từ bỏ cô ấy.

Dưới đó hai tầng lầu

“Két.t...!!!”

Đây là lần đầu tiên Hoắc Khiêm mở cửa phòng ra mà không nhìn thấy một ai. Hai chiếc giường vắng chủ bên cạnh hân, hoàn toàn lạnh tanh, chăn gối vẫn được xếp ngay ngắn trên đầu giường. Cho thấy chủ nhân của nó chưa từng bước vào đây.

Trước giờ, người đi sớm về muộn, thậm chí không về phòng ngủ luôn là hân. Lần đầu tiên, có kẻ đã vượt mặt hân, còn là hai người cùng lúc.

“Hai đứa này rốt cuộc đang giờ trò gì..”

Trong lúc Hoắc Khiêm đang thắc mắc không biết hai thằng em của hân đang ở đâu, thì Hoắc Luật vẫn đang vui vẻ với Mạn Ni và Hoắc Phi đang vát và ôm Dục Uyển về phòng.

“Ừ...ạ...!!”

Hoắc Phi vừa đẩy cửa ra thì Dục Uyển đã “Ừ” hết thức ăn chưa kịp tiêu hóa lẫn đã tiêu hóa rồi lên người hắn, một chất lỏng sền sệt tanh hôi và khó ngửi dính khắp quần áo, đã vậy Dục Uyển còn ôm chặt lấy hắn không chịu buông.

“Luật! em xin lỗi...em xin lỗi...có phải anh rất thất vọng về em đúng không...Luật, em xin lỗi...” Dục Uyển vừa khóc vừa ôm lấy Hoắc Phi, mà tưởng là Hoắc Luật.

Liên tiếp nghe Dục Uyển nói hai từ “xin lỗi” mà cơn giận của Hoắc Phi lại càng nhiều hơn. Hắn bóp chặt lấy cổ của Dục Uyển, kéo cả khuôn mặt cô gần đầu lên.

“Mày mở mắt ra đi...con người này, mày không có lỗi gì hết....người đang làm chuyện có lỗi là Luật chứ không phải mày” Hoắc Phi to tiếng hét vào mặt Dục Uyển, nhưng thật là công dã tràng.

“Luật! sao anh lại lớn tiếng với em như vậy, anh giận sao...em xin lỗi...hic..hic...”

Hoắc Phi tức giận hết lời, hắn thật không biết làm gì để thôi ngay cái hành động ngu ngốc của cô, nên quyết định bỏ mặt. Vì hiện tại hắn không thể nào chịu nổi mùi thức ăn thối trên người mình, thật kinh tởm. Hoắc Phi đi thẳng vào nhà vệ sinh, sau khi tắm rửa sạch sẽ xong hắn mới biết đây là của Dục Uyển, nên sẽ không có áo choàng tắm xếp ngay ngắn trong kệ như phòng hắn vẫn hay để. Hoắc Phi chỉ có quần chiếc khăn tắm đi ra ngoài, và giải quyết cơn ỉa chảy, đang khóc lóc trên giường.

Mùi hương xả phòng thơm lan tỏa khắp người hắn sau khi tắm xong, cũng phải chào thua với mùi hôi thối trên người của Dục Uyển, hắn trèo lên giường lột sạch sẽ quần áo trên người cô, không chần chừ ném ngay vào sọt rác.

“Két.....t.t.!!!!”

Hoắc Phi kéo hết tất cả cửa sổ trong phòng ra cùng lúc, bây giờ thì không khí đã trong lành hơn. Hắn trèo lên giường bông Dục Uyển vào nhà vệ sinh. Nhưng khi nhìn thấy thân thể trần truồng xinh đẹp của cô, lại bị một cơn đại chấn động ập đến bất ngờ. Khốn thật, anh bạn nhỏ của hắn chỉ vô tình chạm vào cặp đùi non mềm của cô, đã dựng đứng. Hắn thật không ngờ, thân thể của Dục Uyển lại có sức ảnh hưởng ghê gớm như vậy.

Hắn bị cảm dỗ hoàn toàn, thật rất muốn...

Không được, nếu nhân cơ hội này mà chiếm đoạt cô. Sáng thức dậy, với tính khí của Dục Uyển nhất định sẽ vác gậy lên rượt hắn. Kiểm chế...hắn phải kiểm chế vì an toàn của bản thân, cũng như hình tượng tốt đẹp trong lòng Dục Uyển.

Nhưng cho dù hắn cố gắng làm chính nhân quân tử như thế nào thì...

Sáng hôm sau.

Những tia nắng sớm đang bắt đầu chiếu cố căn phòng, từ mọi ngõ ngách đều bùng lên ánh sáng. Rèm cửa phấp phất bay bổng, gió mát lùa vào phòng. Dưới đất mảnh vỡ thủy tinh vẫn còn nguyên, và quần áo nằm lạnh lẽo trên sàn suốt một đêm. Trên chiếc giường trắng muốt, một nam một nữ đang ôm lấy nhau, cảnh tượng thật là lãng mạn.

Người nam ôm chặt người nữ trong lòng, người nữ e ấp núp sát vào ngực của người nam. Trên mặt họ là nụ cười rạng rỡ hơn cả nắng xuân. Hắn nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên tóc và vuốt ve cánh tay thon mềm mại của cô.

Hoắc Mạn Ni bất ngờ xoay trở người lại, hai tay vòng qua người Hoắc Luật ôm chặt, như một con mèo nhỏ đáng yêu núp sát vào vòm ngực của hắn. Hoắc Luật cũng đáp trả lại, xiết chặt lấy cô. Cả hai đã có một đêm thật cuồng nhiệt và hoang dã, dư âm của cuộc vui vẫn còn kéo mãi đến tận sáng nay, khiến họ không muốn tách nhau ra.

“Luật! chuyện xảy ra tối qua, chúng ta hãy quên đi... em cũng đừng có nghĩ tới” Lời lẽ dù nhẹ nhàng êm tai, nhưng lại khiến cho hắn khó mà tiếp nhận được.

Hoắc Luật đang đắm chìm trong hạnh phúc, giấc mơ suốt nhiều năm của hắn đã trở thành hiện thực, hắn đã có được Mạn Ni lẫn tình cảm của cô, thì ngay lúc này Mạn Ni lại nói với hắn, chuyện tối qua hãy quên hết đi, có phải cô đang bốn cọt hắn.

“Chị hỏi hận...” Hắn cúi người xuống nhìn Mạn Ni.

“Không! chị chỉ không muốn em phải khó xử, chị biết em và Dục Uyển đang quen nhau, chị không muốn làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của hai đứa” Mạn Ni là người con gái hắn yêu, đêm qua hắn đã có được cô thì hắn phải có trách nhiệm. Hắn có cảm giác với Dục Uyển chỉ là sự ham muốn nhục dục về thể xác, cảm giác mới mẻ, tất cả chỉ có vậy. Qua thời gian, sự mê luyến đã sẽ dần nhạt phai, còn tình yêu giành cho Mạn Ni mới là chân chính.

“Chuyện của Dục Uyển em sẽ giải quyết, nên chị đừng lo gì cả...cứ ở bên cạnh em, em sẽ khiến chị cảm thấy hạnh phúc” Hắn ôm chặt lấy Mạn Ni.

Nhưng có điều mà Hoắc Luật không hề nghĩ đến, cho tới ba mươi phút sau. Hắn mới biết cảm giác mà hắn giành cho Dục Uyển đã vượt qua sự ham muốn về thể xác mà hắn nghĩ.

Nghe được điều muốn nghe nhất từ Hoắc Luật, Mạn Ni phấn khởi vô cùng, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Luật! em nói thật sao..”

“Ừ..”

Cùng thời điểm, cách đó một bức tường.

“Á....a...!!!”

Vừa mở mắt ra, Dục Uyển thấy thân thể mình trần trụi không mặc gì hết, bên cạnh là Hoắc Phi cũng trần như nhộng, anh bạn nhỏ của hắn đang ngẩn cao đầu chào buổi sáng với cô. Nó khí thế bùng bùng như vậy, chắc tối qua rất là thỏa mãn. Hu..u...vậy là tối qua cô đã cùng hắn ấy ấy rồi sao.

“Hoắc Phi! anh là đồ đàn ông thú vị đáng chết.... sao anh có thể làm như vậy với tôi...hu...u..anh đồ xấu xa...”

Dục Uyển vừa nói vừa ném tới tấp vào mặt hắn.

“Bốp...!!!”

“Mây bình tĩnh lại....nghe tao nói trước...” Hắn vừa mở miệng thì ăn nguyên cái gối vào mặt.

“Bốp.....!!!”

Tiếp theo hàng loạt vật thể lạ, bay tới tấp vào mặt hắn, không cho Hoắc Phi cơ hội mở miệng. Thân thủ dù có linh hoạt thế nào, cũng không thể tránh khỏi chiêu liên hoàn ném của Dục Uyển. Tất cả những thứ có trên giường đều bị cô ném bay.

“Đồ khốn! anh nghĩ tôi sẽ tin vào lời nói của anh sao...đồ háo sắc, đồ biến thái...uổng công tôi xem anh là bạn, tâm sự và tin tưởng anh, anh lại làm vậy với tôi...”

“Hu....u...!!!!”

Không còn cách nào khác, Hoắc Phi nhảy lên giường, lấy tay bịt miệng Dục Uyển lại, có như vậy thì cô mới chịu im lặng, mà cho hắn cơ hội mở miệng.

“Mây đừng có khóc nữa...tối qua chúng ta vẫn chưa làm gì cả, dù tao rất là muốn làm...”

“Ừa...ura...ura...!!!” Bởi vì bị hắn chặn lại miệng, những tiếng mắng chửi phong phú của Dục Uyển chỉ có thể một âm thanh “ura..ura..” duy nhất.

Đồ khốn, anh rất muốn làm gì hả... Cô trợn to mắt nhìn hắn.

Thấy Dục Uyển không còn la hét nữa, Hoắc Phi mới chịu buông tay ra.

“Vậy tại sao chúng ta đều không mặc gì” Xem như là cô tin lời vào nói của hắn đi.

“Mây không nhớ gì sao...tối qua mây say xin ới hết lên người tao, nên tao phải cởi đồ ra...” Nghe thì cũng có lý, nhưng..

“Tại sao tôi lại không mặc gì, nếu không phải anh có ý xấu...thì tại sao lại không mặc quần áo vào cho tôi”

“Cái đó...” Hoắc Phi cứ ấp a ấp úng không giải thích được.

Bởi vì Dục Uyển nói đúng, hắn có thể mặc quần áo vào cho cô. Nhưng hắn lại muốn nhìn thấy thân thể trắng muốt của cô nhiều hơn, ôm cô suốt cả đêm ngủ, thỉnh thoảng cũng sờ mó chút ít, nắn trên sờ dưới, cảm giác thật rất sướng tay, cũng là an ủi anh bạn nhỏ củ hắn chút chút, nhưng hắn thật sự không làm gì khác.

“Hoắc Phi! anh rút ra ngoài cho tôi..”

Dục Uyển giận giữ đẩy Hoắc Phi ra khỏi cửa, cùng lúc đó....

“Két....t...!!!!”

Cánh cửa phòng của Mạn Ni cũng vừa mở ra.

Hoắc Luật bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy Hoắc Phi đang bị Dục Uyển đẩy tới cửa. Trên người chỉ quần mỗi khăn tắm, lưng trần trắng hồng mịn màng dù không đủ rắn rỏi nhưng cũng đủ làm tối mặt của Hoắc Luật, nhất là bộ dạng của Dục Uyển lúc này.

“Đi ra mau! đồ háo sắc”

Mái tóc dài đen mượt đang rối bời trên vai, trên người cũng không mảnh vải chỉ quần chắn, vừa chửi vừa cầm cái gối ôm đánh túi bụi vào người của Hoắc Phi.

“Bốp...! bốp...!!!”

Suốt cả một buổi tối, hần phải kiềm chế cực khổ thế nào. Để sáng ra bị cô vừa đánh vừa đuổi ra khỏi cửa sao. Có lý nào, làm tiểu nhân thì bị phi nhỏ, đến lúc hần muốn làm chính nhân quân tử, lại có kết cuộc này...

“Ai mới là đồ háo sắc...tối qua người nào đã ôm chặt lấy tao khóc lóc, tiện nghi của tao mày chiếm hết, nghĩ xem ai mới là sắc lang” Hoắc Phi tức giận, túm lấy cái gối của Dục Uyển nện xuống đất, bắt lấy hai tay, còn cô ép lên cửa.

“Tôi không có...” Dục Uyển tức giận nhảy nảy lên, lúc xoay người ra qua hướng phòng của Mạn Ni, thì mới phát hiện ra Hoắc Luật đang đứng trước mặt cô, không nói được lời nào, ngoại trừ sững sờ kinh hãi gọi tên hần.

“Luật...!!!”

Xong rồi, hoàn cảnh của cô lúc này dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tội thông gian. Nhất định Luật sẽ nghĩ cô và Hoắc Phi có gì đó.

Dù Luật có tin hay không, nhưng cô là vô tội. Trong mắt Dục Uyển lúc này chỉ có mỗi Hoắc Luật, và việc cô muốn làm duy nhất là giải thích cho hần hiểu. Dục Uyển đẩy ngã Hoắc Phi sang một bên, ôm chần quần quanh người, chạy đến trước mặt Hoắc Luật.

“Luật! anh phải tin em...anh nghe em nói, thật ra mọi chuyện không như những gì anh đang nhìn thấy, thật ra...” Nhưng cô còn chưa kịp nói xong thì...

“Chúng ta chia tay”

Không gian như ngưng đọng lại, Dục Uyển chết lặng tại chỗ không nói được gì khác. Còn Hoắc Luật lạnh lùng đi thẳng qua người cô, Hoắc Mạn Ni cũng đuổi theo sau.

Tại cầu thang

“Luật! vậy cũng tốt, em cần không phải cảm thấy có lỗi, thật ra Uyển và Phi cũng rất xứng đôi...”

Hoắc Mạn Ni vừa vòng tay qua người của Hoắc Luật thì bị hần hất mạnh ra, nụ cười của cô cũng tắt hần khi nhìn thấy bộ dạng khó chịu của hần lúc này.

“Luật...em.” Cô sững sờ lên tiếng.

“Mạn Ni! em xin lỗi...nhưng em cảm thấy hơi mệt, em muốn về phòng... chị xuống lầu trước...”

Không cần nghe Mạn Ni nói, hần đã xoay người đi về phòng mình, để lại cô hụt hẫng đứng giữa hành lang.

“Rầm...m...!!!”

Âm thanh vang vọng từ cánh cửa phát ra, cũng phần nào bộc lộ thái độ bức tức của chủ nhân, có bao nhiêu là khó chịu.

“Khốn kiếp!!”

Làm thế nào cũng không thể xóa tan đi hình ảnh Dục Uyển và Hoắc Phi khi nãy, có phải tối qua hai người họ đã làm tình với nhau. Bộ dạng quỵến rũ, tiếng rên rỉ của Dục Uyển, cả sự thỏa mãn của Phi, là những điều mà Hoắc Luật đang tưởng tượng ra trong đầu.

“Bốp...!! bốp...!!!” Hoắc Luật tức giận đập tay vào cửa.

Khi nãy hần nói ra lời chia tay, điểm xuất phát không phải vì Mạn Ni, mà vì sự tức giận của bản thân mình, nhưng tại sao hần phải tức giận. Không phải hần đã xác định, tình cảm giành cho Dục Uyển chỉ là ham muốn thể xác, thì tại sao hần phải ghen.

“Mình đang ghen sao”

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Vòng quay của số phận

Hoắc Luật nhếch miệng cười...

Thật phi lý nếu chuyện đó xảy ra, vì ghen là mặt trái của tình yêu. Chỉ có những người yêu nhau mới tồn tại thứ cảm xúc đó, nhưng hẳn không yêu Dục Uyển. Người hẳn yêu là Mạn Ni, sự ghen tuông đó chỉ nên có trên người chị Mạn Ni.

Hoắc Luật, mày đã chờ đợi chị Mạn Ni suốt nhiều năm. Bây giờ chị ấy đã chấp nhận mày thì mày phải cảm thấy thỏa mãn, không được phép có những suy nghĩ khác chỉ được nghĩ về chị ấy.

Cho nên Dục Uyển có ở cạnh ai, làm gì cũng không liên quan gì đến mày. Phải, không liên quan đến mình.

Hoắc Luật liên tục thôi miên hẳn bằng câu thần chú “hắn yêu Mạn Ni, Mạn Ni là chân mạng thiên tử người phụ nữ của đời hắn” Mãi cho tới khi cánh cửa phòng hắn, bị người ta đập ầm ầm, thì Hoắc Luật quay về hiện tại.

“Luật! anh có trong phòng không, anh mau mở cửa...em có chuyện muốn nói rõ với anh, Luật...anh mau mở cửa”

Là giọng nói của Dục Uyển...

Bên ngoài.

Hoắc Phi đang lười biếng dựa cửa, nhìn bộ dạng ngu ngốc của Dục Uyển bây giờ, rất chướng mắt, hẳn có nên nói cho cô biết tối qua Luật đã làm gì với chị Mạn Ni không. Cô cũng không ngạc nhiên như bây giờ.

“Đi thôi! mày đừng có đập cửa nữa, có thể Luật không ở trong phòng” Hoắc Phi vừa chạm vào tay Dục Uyển, thì cô đã hất tay hắn ra.

“Anh im đi! tất cả là tại anh...tại sao lúc đó anh không chịu giải thích, Luật sẽ không hiểu lầm chúng ta”

“Phải! tất cả lỗi của tao hết, mày vừa lòng chưa”

Trong lúc hai người ngoài cửa đang kinh nhau, chuẩn bị gây chiến tranh thì Hoắc Luật mở cửa ra.

“Két...!!!!”

Dục Uyển và Hoắc Phi cùng lúc nhìn về phía Hoắc Luật đang đứng.

“Luật! anh phải nghe em giải thích....tối qua bọn em không hề làm gì cả, không tin thì anh hãy hỏi Hoắc Phi xem” Dục Uyển quay sang hỏi húc Hoắc Phi.

“Phi! anh mau nói đi...tối qua chúng ta không có làm chuyện gì hết, anh mau nói đi... Luật sẽ tin anh”

“Mày nghĩ anh ấy thật sự quan tâm việc tao và mày đã làm gì tối qua sao...” Hoắc Phi cười mỉa mai nhìn Hoắc Luật.

“Anh nói vậy là có ý gì..” Dục Uyển khó hiểu nhìn Hoắc Phi

“Ý gì thì mày hỏi Luật sẽ rõ, tối qua....anh ấy và chị Mạn Ni đã làm gì trên giường”

Hoắc Luật kinh ngạc nhìn Hoắc Phi thì ra Phi đã nhìn thấy tất cả. Đó là lý do giải thích cho thái độ bức tức, giọng điệu giễu cợt này của nó sao. Dục Uyển không phải mù quán đến mức không nhận ra được ý tứ trong lời nói của Hoắc Phi, vì hiểu ra nên cô rất sợ hãi phải nghe thấy đáp án.

Dục Uyển rất hi vọng chuyện tệ hại mà cô đang nghĩ sẽ không phải sự thật, nhưng Hoắc Luật lại không hề có ý định che giấu chuyện hắn đã làm, hiện ngang nhìn thẳng vào cô và đồng dạt nói...

“Tối qua anh đã lên giường với chị Mạn Ni”

“Chát...!!!!”

Nhanh như một tia chớp, và dữ dội như tiếng sấm. Một bạt tai nện ra lửa, đã tát thẳng vào mặt của Hoắc Luật.

Nhưng hắn vẫn đứng thẳng uy nghiêm như Tùng Bách, ánh mắt kiên định không thể lay chuyển, mặc dù trên mặt hắn đang hẳn đậm những dấu tay đỏ rằn của Dục Uyển.

Cô mỉm cười nhìn hắn.

“Đó là lý do anh muốn đá tôi sao..”

“Phải...”

“Chát...t...!!!”

Lại thêm một bạt tay thứ hai vung lên cao, thẳng tát vào bên mặt còn lại của Hoắc Luật.

“Đồ khốn...”

Không còn vẻ luy tình yếu đuối khi nãy, Dục Uyển nhếch môi cười rồi xoay người đi. Nhìn hai hàng nước mắt đang chảy trên mặt cô, Hoắc Luật có thể nhận ra Dục Uyển đang rất đau lòng. Đó là lý do hắn không hề lần tránh hai cái bạt tai vừa rồi. Vì hắn đáng phải nhận như vậy.

Đề vương...

“Hu...u...!!!!”

“Hu...u...!!!! “

Từ phía sau cánh cửa một căn phòng vip. Tiếng khóc đinh tai nhức óc vang dội bốn phía. Thậm chí những người đang đi bên ngoài, vô tình lướt qua đều phải bịt tai lướt nhanh. Thì thử hỏi, những người đang ngồi trong căn phòng đó, làm sao chịu nổi sự tra tấn dã man này.

“Phi! mày đánh ngất tao đi, tao thật sự không thể nào chịu nổi”

Bạch Ngạn Tổ ước gì có mấy viên thuốc ngủ để hắn thoát khỏi cảnh khổ, khi phải ngồi hơn hai tiếng đồng hồ ở đây. Hắn và Tiểu Nhã đang có một cuộc hẹn hò lãng mạn, thì một cuộc điện thoại khẩn cấp gọi của Dục Uyển, đã kéo bay Tiểu Nhã của hắn đến đây. Bạch Ngạn Tổ tất nhiên cũng phải đi theo.

“Uyển! cậu đừng khóc nữa, cậu nín đi...” Lý Nhã vừa dỗ dành, vừa lấy khăn giấy đưa cho Dục Uyển, lúc đặt tay vào hộp thì mới biết đã hết khăn giấy.

“Tiểu Nhã! cậu nói xem Hoắc Luật hắn có phải tên khốn không, sao hắn có thể xấu xa như vậy.....hu...u...!!! mình buồn quá, Nhã ơi...” Dục Uyển vừa khóc vừa cầm chai rượu uống ừng ực.

Trước mặt Hoắc Luật thể hiện cứng rắn bao nhiêu, thì xoay lưng lại khóc như mưa dầm tháng bảy, đến mấy hộp khăn giấy trên bàn đã bị cô vén sạch, nước mắt nước mũi cùng đua nhau chảy, hai mắt sưng húp, hai má cũng sưng phồng lên. Không biết phải khóc suốt bao nhiêu tiếng, mới đạt tới cảnh giới này của Dục Uyển.

Hoắc Phi đứng dậy đi đến trước mặt của Dục Uyển, thật hắn cũng không thể nào chịu được sự tra tấn này mãi.

“Mày còn muốn khóc tới khi nào nữa, có biết tiếng khóc của mày rất khó nghe không...đừng có tra tấn người khác nữa”

“Hu...u...!!!! tôi vừa bị thất tình đó, anh không biết nói lời nào dễ nghe sao, mà tại sao tôi không được khóc chứ, anh lấy cái quyền gì không cho tôi khóc” Dục Uyển nổi cáu, cầm lấy hộp khăn giấy rỗng trên bàn nẹp vào người Hoắc Phi.”Bốp...!!!!” Tức giận cầm lấy hộp khăn giấy, Hoắc Phi chỉ biết vò nát. Đúng vậy, liên quan gì đến hắn, vốn dĩ cô đâu để hắn trong lòng thì lời của hắn làm gì có trọng lượng bảo cô nghe.

“Phải! mày thất tình, mày là lớn nhất..muốn khóc thế nào tùy mày, xem mày khóc được bao lâu” Hoắc Phi tức giận quay lại chỗ ngồi của hắn.

Thật ra Dục Uyển còn có thể khóc thêm nửa tiếng nữa. Nhìn thấy Dục Uyển đang khóc, lại lấy khăn giấy hi mũi, rồi lão đảo đứng dậy. Hắn sợ cô ngã nên cũng nhắc móng khỏi ghế, gơ tay ra, nhưng lời nói thì ngược lại với hành động.

“Không phải mày nói muốn khóc sao, đi đâu đó...” Hắn lên tiếng.

“Tôi đi vệ sinh... sau đó quay lại khóc tiếp, không được sao...”

“Rầm...m...!!!!”

Cửa đóng sập lại...

“Anh rút mau cho tôi “

“Thật kì lạ...Đề vương mở cửa ra để kinh doanh, bà chủ như em lại muốn đuổi khách, có lý nào...:

Từ xa Dục Uyển đã nhìn thấy đôi nam nữ đang đôi co trước cửa nhà vệ sinh. Người nữ bị người nam ép lên tường, còn người nam thì kìm chặt người nữ không cho đi. Mà nhìn chung, người nam người nữ này, hình như người quen. Đôi mắt đang sưng húp mở không lên của Dục Uyển, vẫn phải căng ra nhìn.

“Phi Yến! em khó chịu như vậy, có phải lúc nãy trong nhà vệ sinh... tôi chưa đủ làm em thấy thỏa mãn, hay chúng ta trở vào trong tiếp tục lần nữa cho đến khi em thỏa mãn...” Hắn vừa nói vừa xoa nắn khuôn mặt xinh đẹp của Phi Yến, trêu đùa trong tay.

“Tề Hạo! anh cút ngay cho tôi...” Phi Yến tức giận đẩy Tề Hạo ra, hấn lại nắm lấy hai tay cô ép chặt lên tường, cúi người xuống sát thì thào vào tai cô.

“Tôi đã nói rồi...chỉ khi nào tôi chơi chán thì em mới có quyền tự do, cho nên em hãy ngoan ngoãn đừng chọc giận tôi...người chịu khổ chỉ có em thôi”

“Tách...ch...!!!”

Âm thanh lạ mà quen tai, khiến cho Tề Hạo giựt mình xoay người lại. Tên chó săn của tờ báo nào, không biết sống chết dám chụp hình của hắn. Nhưng ngoài sự tưởng tượng của Tề Hạo. Dục Uyển đã ở trước mặt hắn, tay cầm điện thoại. Vừa chụp hình xong, lại chuyển ngay đến chế độ video.

“Hoắc Dục Uyển! cô đang giờ trò gì hả” Tề Hạo bước tới giựt lấy cái điện thoại của Dục Uyển, nhưng giựt hụt vì Uyển nhà ta nhanh tay hơn.

“Chụp hình...anh không biết sao, hình của anh cũng rất ăn ảnh” Dục Uyển vô tư mỉm cười nhìn hắn.

“Cô muốn làm gì” Hắn lên tiếng.

Dục Uyển bước tới, lượn lờ trước mắt hắn, rồi chống cằm suy nghĩ...

“Tề nhị thiếu gia xuất hiện ở hộp đêm...còn ở ngay trước cửa toilet nữ âu yếm với tiếp viên của quán bar, tin tức này nhất định rất hot, rất đáng giá phải không”

“Cô nghĩ trò vặt đó có thể dọa được tôi sao...” Tề Hạo ghét nhất chính là bị ai đó quy hiếp, kẻ đó nhất định sẽ không có kết quả tốt.”Anh thì đương nhiên không...nhưng hình như ông ngoại anh đang tranh cử chức tổng thống, nếu tin tức này xuất hiện trên mặt báo, không biết có giúp ích gì cho số phiếu của ông ngoại anh hay không”

“Thật ra cô muốn gì...” Tề Hạo tức giận nhìn Dục Uyển, cô lại mỉm cười bước lại gần hắn.

“Không có gì hết, chỉ thấy anh chướng mắt...muốn anh cút khỏi đây, để tránh ô nhiễm không khí”

“Được...Hoắc Dục Uyển! Cô rất giỏi”

”Thật ngại quá...” Dục Uyển mỉm cười nhìn hắn.

Dục Uyển biết đó không phải một lời khen, là lời cảnh báo của Tề Hạo. Tính lộng hành ngang ngược của hắn còn hơn cả Hoắc Phi. Nhưng hiện tại cô không quan tâm, có bị hắn trả thù hay không. Có lẽ lúc con người ta bị tổn thương, thì lá gan nó cũng to hơn.

Hóa ra cũng có thứ làm cho Tề Hạo phải kiên nhẫn, nhìn hắn rời khỏi. Phi Yến cảm thấy nhẹ cả người. Cô quay sang nhìn Dục Uyển.

“Hoắc tiểu thư! cảm ơn cô...”

“Không có gì... thật ra mình đã không ưa tên Tề Hạo đó, cậu cũng đừng gọi mình Hoắc tiểu thư, tuổi của chúng ta gần bằng nhau, cậu gọi mình Dục Uyển sẽ dễ nghe hơn”

Sự thân thiện hòa nhã của Dục Uyển làm cho Phi Yến rất bất ngờ. Thật khác xa trong tưởng cô, nó không giống với những lời đồn đại cô nghe được từ mọi người. Kiểu căng tự phụ, tâm địa độc ác, hoàn toàn trái ngược lại.

Cũng phải, chỉ có một Hoắc Dục Uyển phóng khoáng, dễ gần như vậy, mới khiến cho anh ấy ngay cả trong lúc say cũng gọi tên. Không phải một lần, mà rất nhiều lần. Trong cơn say Hoắc Phi đã nhiều lần xem Phi Yến là Dục Uyển.

“Dục Uyển! cảm ơn cậu”

Nụ cười như tươi hoa, tỏa nắng lấp lánh của Phi Yến thật làm cho người ta ngất ngây. Cùng là con gái nhưng Dục Uyển cũng phải say nắng hướng chỉ bọn đàn ông. Thảo nào, Hoắc Phi và Tề Hạo không ngừng tranh giành nhau.

“Dục Uyển! chúng ta có thể kết bạn được không”

“Đương nhiên được, cậu xinh đẹp như vậy...không kết bạn với cậu là tổn thất lớn của mình” Dục Uyển có sức đề kháng vô cùng kém với những thứ lung linh xinh đẹp, cho nên vừa nghe Phi Yến muốn kết bạn với mình, cô đã rất vui mừng.

Ngày hôm đó là một ngày vô cùng đặc biệt với Dục Uyển, đánh dấu ngày cô chia tay mối tình đầu và kết giao thêm được một người bạn. Xem ra cô cũng không quá tệ lắm.

Những ngày sau đó Dục Uyển càng thường xuyên lui tới Đế vương, nhưng không phải uống rượu giải sầu, mà tìm Phi Yến để tán gẫu. Cô cũng có dẫn theo Lý Nhã vài lần, nhưng chốc lát lại bị Bạch Ngân Tổ lời về, nên lần nào đi cô và Lý Nhã đều phải lén lút lút.

Giống như hôm nay vậy, cô không thể quang minh chính đại bước vào Bạch gia, chỉ có thể thập thò trước cổng lớn.

“Uyển! chúng ta đi thôi...”

Dục Uyển vừa ngẩng đầu lên, suýt nữa đã té ngửa. Bởi vì cách cải trang của Lý Nhã ngày càng tiến bộ, đầu đội khăn rằn, lại thêm bộ đồ lao công không biết lỗi từ thời tiền sử nào về, nhìn từ trên xuống dưới. Lý Nhã như một bà nhà quê chính hiệu, thật khó nhận ra.”Xin hỏi...bà thím là ai”

“Là mình, cậu không nhận ra sao...” Lý Nhã tháo khăn trùm đầu ra, mỉm cười nhìn với Dục Uyển, ngay cả Uyển cũng không nhận ra cô, có phải cô đã cải trang rất thành công.

“Mình đương nhiên biết là cậu..nhưng cậu có cần cải trang như vậy không. Bạch Ngạn Tổ không cho phép cậu ra ngoài sao “

“Không phải! mình chưa có xin phép thiếu gia, nhưng nếu mình nói muốn đi xem phim với cậu, cậu biết mà....”

Ngắm lại, Bạch Ngạn Tổ lo cũng phải. Lần trước cô bỏ lại Lý Nhã ở rạp chiếu phim khiến hắn lo lắng sốt ruột, có lẽ đã gây ra một nỗi ám ảnh lớn cho Bạch Ngạn Tổ.

“Thôi đi đi... bỏ thiếu gia của cậu sang một bên, Phi Yến đang chờ chúng ta ở rạp chiếu phim”

“Ừ...!!! đi thôi”

Sau khi hai người họ bước lên xe taxi, thì từ bên trong Bạch Ngạn Tổ lại thông thả đi ra.

“Thiếu gia! có cho người đi theo không”

Có lẽ Lý Nhã sẽ không bao giờ biết, sở thích biến thái này của Bạch Thiếu. Từ lúc Lý Nhã lên mười tuổi, thì trong phòng của cô đã được gắn đầy camera theo lệnh của hắn, từ giường ngủ, nhà tắm, phòng thay đồ...mọi ngõ ngách trong phòng đều có máy quay phim, trực tiếp nối kết với máy chủ trong phòng hắn.

Cho nên mọi hoạt động, sinh hoạt của Lý Nhã, hắn đều nắm gọn trong lòng bàn tay. Hôm nay hắn không ngờ đến, có người giả vờ ngủ, rồi trèo cửa sổ trốn ra ngoài. Trước giờ Lý Nhã như một con mèo ngoan ngoãn, nói gì nghe nấy không biết nổi dối. Nhưng từ lúc nào đã bị dạy hư rồi.

“Các người đi theo bảo vệ họ...nếu có chuyện xảy ra, mặc kệ hết hết những người khác...an toàn của Tiểu Nhã quan trọng nhất, nghe rõ chưa”

“Dạ! thiếu gia”

Phi Yến lần đầu tiên xuất hiện với khuôn mặt mộc, không trang điểm lòe loẹt, không đánh phấn dày cộm, cũng không khoác lên người những bộ cánh hở hang lộ hàng, không đội tóc giả sành điệu đủ màu như ở đế vương.

Cô trong trắng tinh khiết như giọt sương mai, mặc trên người bộ đầm trắng chấm bi, đơn giản kín đáo. Khuôn mặt phấn hồng, đôi mắt trong veo, và làn da búp ra sữa với mái tóc đen mượt ngang vai. Đây chính là sự khác biệt vô cùng lớn, hai con người hoàn toàn khác nhau. Không phải một bà chủ Dương phong trần từng trải ở Đế Vương, mà thiếu nữ tuổi mười tám đáng yêu ngây thơ Dương Phi Yến.

“Phi Yến! là cậu thật sao” Cả Dục Uyển và Lý Nhã đều không nhận ra khuôn mặt mộc này của Phi Yến

“Mình..mình.. lạ lắm sao..”

Đây là lần đầu tiên Phi Yến xuất hiện ở bên ngoài với diện mạo thật, ít xon phấn. Hàng đêm ở đế vương, cô luôn che giấu mình dưới lớp son phấn dày, như vậy cô không sợ sẽ bị người ta nhìn thấy cảm xúc thật của mình, mới có cảm giác an toàn.

Nhưng với Dục Uyển và Lý Nhã, họ là những người bạn duy nhất của cô, nên Phi Yến muốn dùng khuôn mặt thật của mình để đối diện với bọn họ.”Không phải lạ.....mà là quá đẹp đi..” Dục Uyển lên tiếng

“Phải đó! lúc mình và Uyển vừa nhìn thấy cậu, còn không nhận ra....cậu rất khác lúc ở Đế vương...thật rất xinh đẹp”

Thấy mọi người vội vã đi vào trong, suất chiếu phim sắp bắt đầu, nên bọn người của Dục Uyển cũng gấp rút kéo nhau vào. Nhưng lúc này lại có một người đàn ông, đứng tuổi lịch lãm đi ra từ rạp chiếu phim tông vào người của Phi Yến.

Không biết, liệu đây có phải là trâu già thích gặm cỏ non không, mà nắm chặt lấy tay của Phi Yến không buông với đôi mắt đảo dạt cảm xúc, không thốt nên lời

“Xin lỗi...ông có thể buông tay tôi ra được không” Phi Yến lên tiếng đánh thức người trong mộng

“Xin lỗi! tôi thật quá thất lễ...” Người đàn ông vội vã kéo tay ra.

“Không có gì..” Phi Yến lắc đầu nhìn ông rồi xoay người đi vào rạp chiếu phim.

Nhưng người đàn ông kia vẫn đứng lặng nhìn theo bóng lưng của Phi Yến. Tại sao lại có thể giống đến như vậy. Họ như hai giọt nước, khiến cho Trình Tổng không khỏi phân vân.

“Trình tổng! xe đang ở bên ngoài..chúng ta đi thôi”

“Ừ...!!!”

Hoắc gia

Sau khi đưa hai người bạn Lý Nhã và Phi Yến về tận nhà, Dục Uyển cũng quay về Hoắc gia. Lúc cô vừa bước lên cầu thang thì lại nghe thấy tiếng rên rĩ đó.

“Áh...ah...!!!”

Hàng đêm, âm thanh chói tai này từ trong phòng của Mạn Ni vẫn cứ phát ra, vì hai căn phòng nằm cạnh nhau, nên mỗi lần về phòng mình cô đều phải đi ngang qua phòng Mạn Ni. Và buộc lòng phải nghe thấy nó.

Cô biết là Hoắc Luật đang ở bên trong, cũng hiểu rõ hần và chị Mạn Ni đang làm gì trong đó. Đó là nguyên nhân khiến cô cảm thấy khó chịu, dù đã nói sẽ không nghĩ đến hần nữa, chỗ này lại không chịu nghe theo sự điều khiển của cô, nó vẫn rất đau. Có lẽ đã đến lúc cô phải rời khỏi đây.

“Áh...ah...!!!”

Tiếng rên rĩ lại phát ra, Dục Uyển cố gắng vờ như không nghe thấy mà đi thẳng về phòng mình, đóng cửa lại và thu dọn hành lý...

Sáng ngày hôm sau.

“Tiểu Uyển! con ở bên ngoài một mình, mẹ thật không yên tâm chút nào...ở nhà không phải tốt hơn sao”

“Mẹ! không phải mấy hôm trước mẹ đã đồng ý rồi sao...con đã lớn cũng phải tập sống tự lập, không thể cứ sống dựa vào mẹ mãi”

Thật ra ngay từ đầu cô đã muốn rời khỏi đây, nhưng ngại vì mình không có tiền, lúc đó tài khoản ngân hàng của cô bị Lữ Trị đóng băng nên không thể đi, còn bây giờ chuyện tiền bạc với Dục Uyển đã không cần phải nghĩ đến, thì còn ở đây làm gì nữa.

Tinh thần cầu tiến này của Dục Uyển, khiến cho Hoắc Nghi rất hài lòng. Trước đây ông vì Tiêu Tường nên bỏ qua tất cả lỗi xấu của Dục Uyển, cứ mắt nhắm mắt mở, xem như không biết gì. Nhưng gần đây ông thấy con bé đã trưởng thành rất nhiều, suy nghĩ chín chắn, nên cũng tăng thêm một phần tình cảm với cô.”Tường! con bé biết suy nghĩ như vậy thì em phải mừng mới đúng, nó chỉ dọn ra ngoài sống có phải xuất ngoại mấy năm đâu, em không phải lo”

“Phải! cha nói rất đúng...cuối tuần con sẽ về thăm mẹ, sau khi thu xếp xong chỗ ở mới, con sẽ mời mọi người đến, lúc đó mẹ muốn ở cạnh con bao lâu cũng được, được không mẹ....” Dục Uyển nũng nịu lắc lư lấy tay của mẹ Tiêu còn tìm lời dễ ngọt.

“Được hay không thì con cũng muốn đi, mẹ có cản được sao...nhưng ra ngoài sống, mọi thứ phải cẩn thận, phải tự biết lo cho mình...còn nữa, con phải gọi điện thường xuyên về cho mẹ”

“Dạ! tuân lệnh mẫu thân đại nhân”

Dục Uyển xách va li lên đi thẳng ra ngoài, nhưng đúng là duyên nợ tiền kiếp, cắt mãi không đứt. Tại sao lúc này cô lại gặp Hoắc Luật và Mạn Ni đang chạy bộ buổi sáng về. Cô đã lựa lúc hần không có mới rời khỏi, vậy cũng không tránh được.

“Chị vào trong trước, em có chuyện muốn nói với Dục Uyển” Hoắc Luật vừa lấy khăn lau tóc tóc, vừa nhìn Mạn Ni.

“Ừ! chị sẽ nói Hoắc quản gia chuẩn bị điểm tâm sáng cho em” Mạn Ni mỉm cười với Hoắc Luật rồi đi thẳng vào trong.

Lúc Hoắc Luật xoay người lại thì hần thấy Dục Uyển đã kéo va li gần tới cổng, nên lập tức đuổi theo giữ lại. Cả tuần nay, cô luôn tìm cách tránh mặt hần. Dù sao họ cũng có một thời gian vui vẻ không dễ chối bỏ. Hoắc Luật cũng không muốn mối quan hệ giữa họ trở nên tệ hại, không thể làm tình nhân thì giữa họ còn tình thân.

“Dục Uyển! anh có chuyện muốn nói với em” Hần nắm lấy va li của Dục Uyển, không cho cô kéo đi tiếp.

“Tôi quen anh sao...hình như không thì phải, thì có gì để nói” Dục Uyển nhìn hần.

“Dục Uyển! em thật sự muốn xem anh là kẻ xa lạ sao, dù không thể làm tình nhân, chúng ta vẫn có thể làm anh em...”

Làm anh em, đồ đàn ông xấu xa. “anh em” luôn là lý do biện minh của bọn đàn ông. Lúc từ chối người ta cũng viện cớ là “anh em”, lúc chia tay xong lại cũng lấy cớ từ đó làm cái cớ để níu kéo mối quan hệ, bọn họ thật tham lam.

Dù còn giận Hoắc Luật nhưng Dục Uyển lại thấy biết ơn hần vì đã dạy cho cô một bài học. Thứ không thuộc về mình thì mãi mãi cũng sẽ không thuộc về

mình. Ngay từ đầu, trong lòng Hoắc Luật đã có chị Mạn Ni, không phải là cô không biết. Nhưng vì sự ngọt ngào hân mang đã làm cô mù mịt quên hết tất cả.

“Mối quan hệ của chúng ta có thể bắt đầu lại.. như một người anh trai và em gái” Hoắc Luật thật sự rất hi vọng sẽ nhìn thấy cái gật đầu của Dục Uyển.

“Uyển! để anh làm anh trai của em, được không?”

Nhưng Dục Uyển lại không nói gì mà đi thẳng ra taxi, để lại hân với cái va li đứng đó. Đáp án này Hoắc Luật đã lường trước, Dục Uyển sẽ không dễ dàng tha thứ cho hân.

Lúc hân định buông xuôi mọi thứ thì Dục Uyển bất ngờ xoay người lại, cô cười tươi rạng rỡ còn hét lớn tiếng.

“Ê... sao anh còn đứng đó, không đem hành lý của em ra xe, việc nhỏ nhất vậy cũng không làm được....sao em lại có người anh trai vô dụng như anh” Hoắc Luật chỉ biết ngẩn mặt lên trời mà cười, hân cầm va li lên chạy nhanh đến chỗ của cô. Vì sợ cô sẽ đổi ý.

“Con ranh này! em cũng quá gian xảo, dám chơi anh..” Hoắc Luật đặt tay lên lên tóc của Dục Uyển vô thành một cái ồ quạ, cô nhún mặt nhìn hân, mái tóc mượt mà cô chải hơn năm phút, giờ lại bị rối trong tay hân.

“Buông tay ra, anh làm hư hết tóc của em..” Dục Uyển hất tay của Hoắc Luật ra, chỉnh lại mái tóc đẹp của mình.

“Anh khiến em đau lòng như vậy, đương nhiên em phải trả thù...” Cô ngênh mặt lên nhìn hân.

“Uyển! Em chịu tha thứ cho anh rồi phải không?”

“Anh nghĩ em là đứa con gái nhỏ mọn như vậy sao, mất đi người bạn trai 7 điểm, thì bù lại em lại có được một người anh trai điểm 10, không phải quá lợi rồi sao....tình yêu có thể rời xa ta, nhưng tình thân thì mãi mãi trường tồn” Dục Uyển đồng dạt tuyên bố.

“Hơn nữa....có một người anh trai vừa đẹp trai, vừa lợi hại như anh...em còn lo gì bị người ta ức hiếp”

Cuối cùng hân đã nhìn thấy được nụ cười của cô, Hoắc Luật cảm thấy mình cũng hạnh phúc vì nụ cười của cô, nhưng mà...

“Khoan đã! khi nãy em nói anh chỉ đạt điểm 7....trong mắt em, anh chỉ thuộc loại khá thôi sao”

“Chứ anh nghĩ mình tuyệt vời lắm sao...anh trai à, thật ra anh còn rất nhiều khuyết điểm, để khi nào rảnh rồi, anh em chúng ta cùng nhau liệt kê ra giấy...từng khuyết điểm một của anh, em nghĩ loại khá cũng đã đề cao anh”

“Em vừa nói gì..nói lại một lần nữa xem”

Hoắc Luật áp đảo từng bước, Dục Uyển chỉ biết hi..hi..ha...ha kéo dài thời gian nghĩ cách chuồn, rồi bất ngờ giơ tay chỉ phía trước.

“Chị Mạn Ni...”

Lúc Hoắc Luật vừa quay đầu lại nhìn phía sau, thì Dục Uyển đã mở cửa taxi ra mà nhảy vọt lên. Còn hỏi thúc bác tài

“Bác tài! cho xe chạy mau...”

“Rầm...m.!!!”

Cánh cửa xe đóng sập lại thì Hoắc Luật mới quay đầu nhìn lại, nhưng Dục Uyển đã được an toàn trong xe, không còn sợ sự uy hiếp của Hoắc Luật nữa. Bởi vì xe đã chạy rồi.

“Hoắc Dục Uyển! em giỏi lắm...lập tức xuống xe cho anh” Hoắc Luật chạy đuổi theo phía sau xe, mặc dù đuổi không kịp, nhưng hân lại nhìn thấy rõ Dục Uyển đang mở cửa xe ra trên tức hân.

“Không gọi thì làm sao làm em gái của anh...lêu...lêu...lêu...!”

“Dục Uyển! em mau bước xuống xe cho anh”

Mặc dù đuổi theo suốt một đoạn đường khá dài, mồ hôi trên người Hoắc Luật đổ ra rất nhiều, còn nhiều hơn lúc hân chạy bộ buổi sáng. Nhưng hân lại không hề cảm thấy mệt mỏi mà là sung sức, lại có thêm một cảm giác ngọt ngào không rõ nguyên nhân.

Trong lúc Hoắc Luật nghĩ rằng mối quan hệ tình cảm giữa hân và Dục Uyển đã kết thúc, nhưng hân không biết đó lại chính là một khởi đầu mới.”Luật! có phải em thích Dục Uyển không, em mau trả lời gì..”

“Mạn Ni! em và Dục Uyển đã chấm dứt, hiện tại bọn em chỉ là anh em”

Hoắc Luật không hiểu chuyện gì đang diễn ra, vừa mới đuổi theo Dục Uyển trở về. Mồ hôi còn chưa kịp ráo, Mạn Ni đã đứng trước cổng lớn tiếng quát vắn hân. Tình cảm của hân giành cho cô, không đủ làm cho cô tin tưởng sao.

“Vừa rồi hai người tại sao lại đùa giỡn vui vẻ như vậy, em chưa bao giờ cười với chị như vậy cả”

“Mạn Ni! chị bị làm sao vậy, sao có thể ghen tuông vớ vẩn như vậy..”Hoắc Luật tức giận bỏ đi, hắn không muốn đôi co với Mạn Ni, nếu tiếp tục chỉ khiến cho cuộc tranh cãi không thể cứu vãn.

“Luật! em đứng lại đó”

Hoắc Luật đi thẳng vào trong nhà, thì Mạn Ni suy sụp ngã xuống đất. Có phải cô đã làm Luật khó chịu...Mạn Ni vừa rồi mày đã làm ra chuyện thiếu suy nghĩ gì vậy.

“Gâu...gâu...!!!!”

“Tâm sự này giờ...mày cũng cảm thấy tao là người xui xẻo nhất trên đời, đúng không”

“Gâu...gâu...!!!!”

“Cảm ơn mày, tao cũng nghĩ vậy...tao đúng là người xui nhất trên đời này....A...A....!!!!”

Còn người đi đường thì họ sao, khi nhìn thấy một kẻ vô gia cư đang gặm bánh mì, ngồi ghé đá công viên, còn mang theo va li, và ngồi lải nhải với một con chó suốt cả tiếng đồng hồ.

“Thật đáng thương! đã xấu mà còn bị điên”

“Đúng vậy! thời buổi này chuyện gì cũng có, người đáng thương đi đâu cũng gặp được...đi thôi”

“Ừ..”

Nghe họ nói Dục Uyển không thể nào nuốt trôi miếng bánh mì. Cô không thể vừa mới ra khỏi nhà, mấy tiếng sau lại đem hành lý trở về. Khi này cô đã đồng ý nói trước mặt ba Nghị và mẹ Tiểu muốn sống tự lập, không dựa dẫm vào người thân, thì còn mặt mũi đâu mà quay về.

“Ngôi nhà này đã bị ngân hàng rao bán...mấy người đó cũng bị gạt giống như cô, chủ nhà hứa bán nhà cho họ, nhưng sau khi lấy tiền đặt cọc lại bỏ trốn”

Đó là lời của bà hàng xóm sát bên căn hộ mà Dục Uyển chuẩn bị dọn đến sống, lúc vừa mới bước xuống taxi, nhìn thấy giấy niêm phong và mấy người đang bắn loạn qua lại trước cửa căn hộ, thì cô đã nghi ngờ, hỏi thăm mới biết mình là nạn nhân thứ mười bị gạt.

Nhưng Dục Uyển còn thê thảm hơn, không có đặt cọc mà mua trọn căn nhà. Bây giờ chỉ có thể đến khách sạn ở tạm, rồi tìm một căn nhà khác để thuê...

“Dục Uyển..”

Dục Uyển vừa đứng dậy kéo va li đi, thì nghe thấy có người gọi đích danh tên mình. Cô liền xoay người lại, thì ra là người quen.

“Phi Yến..”

Nửa tiếng sau..

Đế Vương

Ở đó còn một căn phòng trống. Trước kia là phòng VIP dùng để tiếp khách, nhưng sau này Phi Yến lại chuyển thành phòng riêng, thật ra chức năng chính của căn phòng này dùng để tránh mặt Tề Hạo. Những lúc cô biết chắc Tề Hạo đang ở chung cư chờ mình, thì đêm đó Phi Yến sẽ ngủ lại ở đây.

“Dục Uyển! cậu cứ ở lại đây, tới khi nào cũng được...đừng ngại”

Nhưng thật người cảm thấy ngại chính là Phi Yến, bởi vì căn hộ cô đang sống vẫn còn đủ chỗ để chứa thêm Dục Uyển, chỉ thỉnh thoảng Hoắc Phi sẽ đến chỗ cô, nếu Dục Uyển ở đó sẽ không tiện. Nên Phi Yến mới sắp xếp cho Dục Uyển ở lại căn phòng trống này.

“Phi Yến! cậu đừng nói chuyện mình đang ở đây cho Hoắc Phi và mọi người biết”

“Ừ! mình sẽ giữ kín..cậu cứ sắp xếp đồ đạc, có cần thứ gì thì nói cho mình”

“Cám ơn cậu”

Cô thật may mắn khi có được một người bạn tốt như là Phi Yến. Dục Uyển đặt va li xuống sàn, rồi ngã phịch xuống giường. Thật không ngờ, vòng quay của định mệnh lại khỏe như vậy, cô lại ở đúng căn phòng của Dục Cô năm xưa, còn dưới thân phận của Hoắc Dục Uyển.

Cho dù nguyên nhân có khác nhau, thì hiện tại cô đã rời khỏi Hoắc gia và đến Đế Vương. Chuyện gì sẽ tiếp diễn đây....

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Anh thích em

Bệnh viện GOK,

Trong căn phòng VIP, hiện có một người đàn ông đang nằm mê mang trên giường. Bên cạnh là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, và sự im lặng trong phòng đã kéo dài hơn mười phút. Người phụ nữ này chỉ đứng đó nhìn người đàn ông trên giường.

Người đàn ông này chính là Dương chủ tịch của Dương thị. Người đã hô phong hoán vũ trên thương trường suốt nhiều năm. Bây giờ lại như một ông già vô dụng, xung quanh được bao bọc bởi những máy móc y học hiện đại, những ống dây và kim tiêm cắm quanh người, chỉ để duy trì mạng sống. Đây có phải là quả báo của ông ta...

“Dương Thăng! ông khỏe không...”

Là câu nói đầu tiên của Mộc Thanh sau mười phút đứng yên trong phòng. Mặc dù Dương chủ tịch đã nằm đây hơn một tháng, từ lúc ông ta bị Mộc Thanh chọc tức đến lên cơn đau tim chuyển vào bệnh viện, thì đây là lần đầu tiên cô đến gặp ông ta.

Cô đã chờ cái ngày này suốt mười năm, nhưng khi nhìn thấy Dương chủ tịch nằm trên giường bệnh, như một người sắp chết. Mộc Thanh lại không cảm thấy vui mừng như cô nghĩ. Trả thù cha mình, khiến cho ông ta mất hết tất cả, là mục tiêu cô luôn phấn đấu, cũng là tâm nguyện lớn nhất đời của Mộc Thanh.

Nhưng sau khi đạt được điều đó, Mộc Thanh lại cảm thấy mất hết phương hướng, hiện tại cô không còn hứng thú với bất kì điều gì. Phân vân không biết mình sống vì điều gì...

Thành thật nói thì ông ta đối xử với cô rất tốt, đào tạo, nâng đỡ cô trong công việc. Từ khi đưa em trai cùng cha khác mẹ của cô, Dương Phàm gặp nạn thì ông ta đã gần như giao toàn bộ công ty cho cô quản lý. Mộc Thanh không biết điểm xuất phát là từ sự ăn năn cảm thấy có lỗi với mẹ cô, hay bắt nguồn từ tình thương cha con.

Nhưng cô không được mềm lòng, vì ông ta đáng bị như vậy.

“Dương Thăng! cho dù ông đang nằm đây, tôi cũng không cảm thấy mình có lỗi với ông...ông khiến mẹ tôi phải ôm hận mà chết, tôi làm ông thân bại danh liệt, mất hết tất cả....xem như chúng ta không nợ ai”

“Tôi đến để nói lời tạm biệt với ông, có thể một thời gian dài nữa tôi sẽ quay về đây...”

Cô bước tới gần Dương chủ tịch hơn.

“Dù ông có nghe được những lời này hay không, tôi vẫn muốn nói...cha, tôi mong ông sẽ mau tỉnh lại...”

“Tạm biệt” Cô xoay người kéo va li rời khỏi phòng.

“Rầm...m.!!!”

Sau khi cánh cửa phòng khép lại, thì trên khuôn mặt nhợt nhạt của Dương chủ tịch xuất hiện giọt nước mắt. Có lẽ là giọt nước mắt vui mừng của người cha, vì được con gái mình tha thứ. Đây là một chuyện hy hữu hiếm khi xảy ra, y học gọi đó là kì tích.

Trước cửa bệnh viện

“Ping...ping...!!!”

Mộc Thanh vừa định bước lên taxi thì một chiếc xe limousine sang trọng đứng đối diện, đang nhả kèn. Một bạch mã hoàng tử lung linh hơn nắng mai, hẳn đang mỉm cười vẫy tay về phía cô. “Xin lỗi bác tài...tôi không đi nữa”

Mộc Thanh đóng cửa taxi lại, rồi kéo vali đi qua bên kia đường.

“Sao cậu biết tôi ở đây” Cô nói

“Nếu tôi không đến đây, có phải chị sẽ như vậy mà đi...” Hấn nhếch miệng cười

“Cậu không nhìn thấy lá thư tôi đặt trên bàn làm việc của cậu sao” Cô tỏ ra kinh ngạc.

“Chị nói đến lá đơn từ chức này” Hoắc Khiêm lấy trong túi áo ra một phong phong thư, rồi xé trước mặt của Mộc Thanh.

“Roẹt...t...!!!”

“Cậu...!!!” Mộc Thanh có phản giận dữ nhìn Hoắc Khiêm

“Tôi chưa tìm được người thay thế vị trí chủ tịch của chị, cho tới lúc tôi tìm được người thích hợp, chị không được từ chức, nhưng tôi có thể cho chị nghỉ phép...tôi cũng đã nghĩ ra một nơi rất tốt cho chị đi du lịch, là nước Ý...”

“Vào xe đi! ngoài này rất nắng...không phải chỉ rất chú trọng làn da của mình sao”Hoắc Khiêm mỉm cười, kéo cửa xe ra chờ Mộc Thanh.

Tên nhóc này vẫn độc đoán và kiêu ngạo như trước, làm gì cũng chỉ theo ý mình. Nhưng cô lại không thể không nghe lời hấn, đó đã là bản năng. Hoắc Khiêm vừa là ân nhân vừa là người thân của cô. Nếu mười năm trước không gặp hấn trong bệnh viện, thì cô sẽ không có được hai năm sống hạnh phúc bên mẹ mình, dù là ngắn ngủi nhưng cô đã rất trân trọng thời gian đó, mẹ cô đã khổ cực cả đời, chỉ những có những năm tháng đó mới hưởng thụ được cuộc sống sung sướng mà cô không thể cho bà. Cô mang ơn hấn rất nhiều.

“Thiếu gia! bây giờ đi đâu..” Bác tài xế quay lại hỏi Hoắc Khiêm

“Đến sân bay..”

Sân Bay Á Lạp Tân.

Trong lúc mọi thứ xung quanh họ đang quay cuồng chuyển động, người nào đều rất vội vã, tất bật. Thì Hoắc Khiêm và Mộc Thanh lại đứng yên nhìn nhau, hấn nắm lấy tay cô, với ánh mắt rất tha thiết, hấn rất sợ. Sợ có người sẽ đi luôn không bao trở về.

“Dù đi đâu chị cũng phải nhớ một chuyện...là tôi rất cần chị, nên chị phải nhanh trở về” Lần này hấn thật đã cá cược với chính mình, mới dám đưa ra quyết định để một nhân tài như Mộc Thanh đi, mất rồi không biết kiếm đâu ra một Mộc Thanh thứ hai.

“Cậu đang muốn dùng mỹ nam kế với tôi sao..” Mộc Thanh mỉm cười nhìn Hoắc Khiêm

“Nếu mỹ nam kế có tác dụng với chị, tôi cũng không ngại hi sinh thân này” Hoắc Khiêm biết Mộc Thanh đang đùa, nhưng lời của hấn là thật.

“Nếu không còn gì để nói, cậu có thể buông tay ra được rồi...”

“Còn một chuyện nữa...Lý tổng của Maxis cũng đến Ý, nếu hai người có cơ hội gặp nhau thì phải tạo mối quan hệ thật tốt, vì tôi đang hợp tác với công ty của chị ta”

“Nước Ý không phải nhỏ, làm sao cậu biết tôi sẽ gặp được chị ta..” Mộc Thanh ngửi được mùi của âm mưu từ lời đề nghị của Hoắc Khiêm.Hấn biết đơn giản vì đã cho người điều tra. Lưu trợ lý rất là nhanh lẹ trong những chuyện này, chưa tới nửa ngày đã gửi cho hấn một lịch trình dày đặc của Lý Tổng, đến những đâu, gặp những ai, nghỉ ngơi ở phòng số mấy, khách sạn nào. Cho nên Hoắc Khiêm đã đặt một phòng cho Mộc Thanh ở ngay bên cạnh.

“Cậu cười như vậy là có ý gì..mỗi lần cậu cười như vậy nhất định là có chuyện...cậu đang có âm mưu quỷ kế gì”

“Thiên cơ bất khả lộ, bye...” Hoắc Khiêm mỉm cười rồi cho tay vào túi, hấn xoay người đi, bộ dạng thông thả tự tại.

Trăm phần trăm là tên nhóc đó đang giở trò...

Cùng lúc đó ở tại sân bay.

Một người phụ nữ trong bộ vest đen cứng cáp đang bước đi vội vã, thì từ phía sau có một cô gái nhỏ nhắn trong chiếc đầm hoa, đang chạy hục mạng đuổi theo sau.

“Chị Lý! chị chờ em với..”

“Tiểu Phân! em trở về đi, đừng có đi theo chị nữa..” Lý Tổng xoay người lại, bắt dĩ nhìn cô em gái nhỏ của mình.

“Có phải cậu ngăn cản chúng ta không, chị đừng để tâm đến lời của cậu em nói...em yêu chị, em biết chị cũng yêu em mà, có đúng không...”

“Tiểu Phân! chủ tịch Mạc không có nói gì với chị, em đừng có suy nghĩ nhiều...chị chỉ nghĩ tốt cho em thôi, em chỉ mới có mười lăm tuổi, em chưa biết cái gì gọi là tình yêu”

“Tình cảm mà em giành cho chị không phải tình yêu... đó chỉ là nhầm lẫn với tình thân, sau này em sẽ gặp được người đàn ông yêu em và em cũng yêu người đó”

“Chị Lý! em đủ lớn để phân biệt biết cái gì là tình yêu và tình thân...chị từ chối em, có phải chỉ có người mình thích rồi đúng không...đó là ai, cô ta mặt mũi ra sao, chị nói đi”

“Tiểu Phân à! cái đó...” Lý Tổng là người quyết đoán trong kinh doanh, nhưng về chuyện tình cảm lại là người rất chậm chạp

Không biết phải xử lý sao, thì bất ngờ có người đến giải vây cho Lý Tổng.

“Honey à! sao cưng lại lâu như vậy, có biết người ta đợi cưng đến mỗi cả chân, bắt đền đó...” Mộc Thanh như một dây leo, uyển chuyển đi tới rồi xà vào người của Lý Tổng làm nũng

“Cô là...” Lý tổng còn ngờ ngác không hiểu chuyện gì, trong trí nhớ của cô chưa từng quen biết với một quả Bom sexy gọi cảm như vậy, thì Mộc Thanh lại chặt lấy môi của Lý Tổng

“Không phải chị muốn cắt đứt cái đuôi này sao, tôi sẽ giúp chị...Tôi là Mộc Thanh, chúng ta đã từng gặp nhau một lần” Mộc Thanh thì thảo vào tai của Lý Tổng, rồi quay sang mỉm cười nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt.

“Honey! đây là ai...cung phải giới thiệu cho em đó” Mộc Thanh chớp chớp đôi mắt nhìn Lý tổng

“Chị Lý! bà chị lằng lờ này là ai, tại sao lại gọi chị là honey hả...” Cô bạn nhỏ tức giận phùng mang trợn mắt nhìn Mộc Thanh.

Nhìn từ trên xuống dưới...Khuôn mặt...ngực...eo...mông....chân...của Mộc Thanh, rồi nhìn lại mình so sánh. Phát hiện ra, không có chỗ nào có thể bằng được người ta, nên càng uất ức hơn chỉ muốn khóc thôi.”Honey! cô nàng lolita không có ngực cưng hay nói với em sao...chắc...chắc...đúng là nhỏ thật” Mộc Thanh vừa tặc lưỡi vừa lắc đầu nhìn

“Hu.u...!!! chị Lý, em ghét chị...”

Cô em gái nhỏ khóc òa lên, rồi xoay người bỏ chạy. Lý Tổng cũng rất muốn đuổi theo dỗ lấy giống như trước, nhưng làm như vậy sẽ không thể nào cắt đứt được, khiến cô bé nuôi thêm hi vọng thì càng khổ. Chủ tịch Mạc rất yêu thương cô, còn chọn cô làm người thừa kế tập đoàn. Ông chỉ có một người cháu gái là Tiểu Phân, rất muốn con bé có được một người chồng tử tế, sinh con và làm mẹ hạnh phúc như người ta. Nhưng những thứ đó cô không thể nào cho được Tiểu Phân.

“Cô Mộc! tôi...”

“Chị không cần phải cảm ơn tôi” Lý Tổng vừa xoay người lại chưa kịp nói gì, thì Mộc Thanh đã lên tiếng trước, rồi nhấc đôi giày cao gót của cô lên mà đi.

“Cộp..cộp..!!!!”

Tại sao lại có người tự cho mình là đúng như vậy, tính khí ngạo mạn ngông cuồng này rất giống với một người mà cô biết.

“Cộp...cộp..!!!!” Lý Tổng cũng kéo va li đi theo sau Mộc Thanh.

Mười phút sau...

Trong lúc Mộc Thanh đang làm thủ tục lên máy bay thì có một cô gái xinh xắn bước đến chào hỏi, cũng không có ấn tượng gì nhiều nhưng hình như là bạn học của em gái cô. Nhắc đến thì lại không yên tâm với đứa em gái này, từ lúc con bé sang bunradi làm tình nguyện viên, đã không có gọi điện về cho cô, cũng không biết con bé hiện giờ thế nào.

Cô bạn kia đang kéo theo một đống va li, hành lý và vật dụng công kênh đi tới. Nhìn Mộc Thanh từ xa còn ngỡ ngàng là không phải, bởi vì số lần gặp mặt của họ rất ít. Nhưng vì hai chị em nhà này có nhiều nét rất giống nhau, vừa tới gần đã nhận ra ngay.

“Có phải... chị là chị của Mộc Như”

“Phải! còn em là...”

“Dạ! em chào chị... em là bạn học của Mộc Như, bọn em còn ở chung phòng ở kí túc xá nữa...em có thứ này nhờ chị chuyển lại cho Mộc Như, là một số vật dụng của bạn ấy ở Bunradi, bạn ấy về nước vội quá nên không có mang theo...” Cô bạn lên tiếng.

“Mộc Như về nước....tại sao nó không nói cho chị biết” Mộc Thanh rất là kinh ngạc, cô còn tưởng Mộc Như đang còn ở Bunradi.

Nhưng ngạc nhiên hơn vẫn là cô bạn kia, nghe Mộc Như kể thì tình cảm chị em họ rất là tốt. Xảy ra chuyện lớn như vậy, Mộc Như lại không tâm sự cho

chị mình biết sao.

“VẬY CHỊ KHÔNG BIẾT MỘC NHU ĐÃ BỊ NHÀ TRƯỜNG CHO THÔI HỌC”

“CÁI GÌ, NÓ BỊ ĐUỔI HỌC...CHUYỆN NÀY LÀ SAO, TẠI SAO NÓ KHÔNG KỂ GÌ VỚI CHỊ” MỘC THANH CÒN KHẮN TRƯNG HƠN KHI NẤY.

“HƠN MỘT THÁNG TRƯỚC CÓ NGƯỜI GỬI THƯ TỐ CÁO MỘC NHU QUAN HỆ BẤT CHÍNH VỚI NGƯỜI ĐÃ CÓ GIA ĐÌNH, NGƯỜI PHỤ NỮ ĐÓ YÊU CẦU NHÀ TRƯỜNG CHO MỘC NHU NGHỈ HỌC, NẾU KHÔNG SẼ LÀM LỚN CHUYỆN, HIỆU TRƯỞNG VÌ BẢO VỆ DANH TIẾNG CỦA NHÀ TRƯỜNG... NÊN ĐÃ RA QUYẾT ĐỊNH CHO MỘC NHU THÔI HỌC”

ĐÚNG LÀ TIN SÉT ĐÁNH GIỮA TRỜI QUANG, EM GÁI CÓ TÌNH CẢM VỚI NGƯỜI ĐÃ CÓ VỢ, CÒN BỊ NHÀ TRƯỜNG ĐUỔI HỌC. LÀ CHỊ CÔ LẠI KHÔNG HAY BIẾT, CÔ ĐÚNG LÀ MỘT NGƯỜI CHỊ THẤT BẠI. ”CHỊ CẢM ƠN EM...”

“DẠ! KHÔNG CÓ GÌ....CHÀO CHỊ, EM XIN PHÉP”

Cô bạn vừa đi khỏi thì Mộc Thanh đã cấp rút cầm điện thoại lên gọi điện ngay cho Mộc Nhu, nhưng...

“Thuê bao quý khách vừa gọi không thể liên lạc được, hãy để lại tin nhắn sau tiếng beep....”

Chuyện này là sao, Mộc Nhu hiện giờ em đang ở đâu...

Đế Vương.

Sau tám giờ tối là thời gian hoạt động sôi nổi nhất ở đây, Dục Uyển cũng không muốn xuất hiện vào lúc này, đi lang thang khắp nơi cho người ta chú ý. Nhưng chuyện cô phải làm rất quan trọng, liên quan đến tính mạng. Nên Dục Uyển không thể nào không bước ra khỏi phòng.

“KẾT...T...!!!”

Căn phòng Phi Yến cho cô ở, cái gì cũng tốt, ngoại trừ một khuyết điểm duy nhất không có nhà vệ sinh. Từ sáng giờ, cô chỉ ăn có duy nhất một ổ bánh mì, nó hành cô đến chịu không nổi.

Bụng đau quặn quai, nhưng cô vẫn phải giữ hình tượng. Lúc có người đi tới thì dáng đứng của cô thẳng như người mẫu, lúc họ đi lướt qua thì cô phải bám tường đi.

Nhưng đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, thì điện thoại trong người lại rung liên tục. Là ai biết lựa thời điểm như vậy.

“Hoắc Phi” Không phải hán đang ở núi Đại Sơn, học người ta leo núi sao, tự nhiên gọi điện cho cô làm gì, nếu không nghe không biết hán gọi tới khi nào.

“Alo..! tôi..tôi...đang rất gấp, có gì thì nói nhanh...” Dục Uyển gấp gấp lên tiếng, cô có thể đợi nhưng những thứ trong bụng cô thì không đủ kiên nhẫn như vậy.

“Tại sao mày dọn ra ngoài.... không nói cho tao biết, mày đang ở đâu..”

Hoắc Phi vừa nghe thấy giọng của Dục Uyển đã quát tháo lập tức, chuyện Dục Uyển dọn ra khỏi nhà hán là người biết sau cùng, tâm trạng rất không được vui.

“Anh cũng đi leo núi suốt cả tuần có nói cho ai biết đâu, tại sao tôi dọn ra ngoài phải nói cho anh biết”

“Mày...không nói nhiều, lập tức dọn về ngay cho tao...nếu không...”

“Alo..alo...!!!”

Hoắc Phi còn chưa nói xong thì Dục Uyển đã cúp máy trước, hán giận dữ ném điện thoại xuống ghế. Nhưng ba giây sau đó, Hoắc Phi lại ngoảnh đầu nhìn phía sau, bước đến cầm điện thoại lên gọi cho Lý Nhã.

“Tiểu Nhã! cho anh địa chỉ chỗ ở của Dục Uyển”

Cùng lúc đó, ở tại WC nữ của Đế Vương. Dục Uyển đang tận hưởng cảm giác nhẹ nhàng bay bổng, sung sướng sau khi tống khứ những thứ bất hảo trong bụng ra. Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Nhẹ cả người..”

Lúc Dục Uyển vừa đứng dậy, thì nghe thấy tiếng nói của những người ở bên ngoài. Cô không phải muốn nghe chuyện của học, nhưng mà họ kích động như vậy, nói câu nào là gào lên câu đó, không muốn nghe cũng không được.”Hu...u...!!! mình không vào đó đâu, cậu nói với bà chủ đi, gã đó đúng là gã điên mà...cậu xem mặt mình bị hán đánh đến sưng hết”

“Đúng vậy! mình cũng vậy có cho tiền nhiều hơn nữa...mình cũng không vào tiếp hần đâu”

“Vậy chúng ta đi gặp bà chủ, nói chị ta tìm người khác...”

“Phải đó..”

Khi Dục Uyển bước ra thì bọn người đó đã kéo đi hết. Họ bức xúc như vậy, có khi nào sẽ làm khó cho Phi Yến không. Rốt cuộc người nào mà lại khiến cho mấy chị tiếp viên ở đây sợ đến như vậy.

Cô rất là tò mò muốn nhìn thấy mặt hần.

Căn phòng VIP tai tiếng mà mọi người đang tìm kiếm

“Cút ngay! con bà nó...tiếp viên cái kiểu gì hả...ngay cả kéo búa bao là cái gì cũng không biết...”

Tiếng quát tháo của đàn ông vang mạnh ra khỏi cửa, nghe giọng nói đậm mùi cồn có lẽ gã này đã say.

“Bốp...!!!!”

Vừa chửi xong hần ta lại giơ chân đá mạnh vào người của chị tiếp viên xinh đẹp, mặt mũi chị ta trở nên xanh mét, chị cuống cuống xách váy lên chạy, không kịp khóc.

“Giám đốc! anh đừng tức giận, để em tìm con khác biết phục vụ tới đây cho anh” tên trợ lý khum lưng cúi đầu, bộ dạng hèn mọn mắt sĩ diện.

Nhưng vừa xoay người, hần lại ngẩn cao đầu, đi thẳng đến chỗ của những tiếp viên nam.

“Trong quán của bọn bây...đứa nào biết chơi kéo búa bao, lôi hết đến đây cho tao”

“Dạ...dạ...a...!!! để em tìm”

Tiểu Hân lập tức ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Điều này hần đã muốn làm từ nửa tiếng trước.

Phòng riêng của Phi Yến

Là một cảnh tượng rất hỗn loạn, tiếp viên nữ thì khóc bù lu bù loa. Người có gan thì không rành cái trò kéo búa bao gì đó, còn người rành thì không đủ tự tin để bước vào, đã qua hết tháng bảy, tại sao âm binh còn hồn vẫn còn lớn vồn ở trong quán của họ vậy nè. Đó là tiếng lòng của tất cả những tiếp viên ở đây.

Còn đây là tiếng khóc của họ...

“Hu..u...!!! Không biết chơi thì bị hần đánh, chơi thua hần cũng bị đánh...bọn chị không biết làm sao hết”

“Hu...u...!!! Phi Yến, em kiếm người khác..chị không dám vào đó đâu”

“Chị cũng vậy, em có cách nào đuổi người đó đi không..”

Mỗi người một câu, thật đã làm Phi Yến rất khó xử. Nếu đuổi khách sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Đế Vương. Hơn nữa, người này tuyệt đối không thể đuổi đi được, vì hần có quan hệ mật thiết với Lữ gia.

“Được rồi! mọi người trở ra ngoài làm việc...chuyện này để em lo”

“Vậy bọn chị ra ngoài...”Sau khi không còn ai ở trong phòng, Tiểu Hân lại mặt mày nhăn nhó nhìn Phi Yến.

“Bà chủ! bà chủ bọn họ đều không muốn đi, thì ai sẽ về vào trong căn phòng đó...”

“Tôi sẽ vào..”

Phi Yến và Tiểu Hân đều xoay người nhìn ra cửa. Là Dục Uyển.

“Phi Yến! để mình đuổi hần đi giùm cậu, cậu cho mình ở nhờ...mình cũng nên làm chút việc cho cậu”

“Dục Uyển! gã đó không phải là kẻ thiện nam tính nữ, hơn nữa....cậu không nên vào đó, vì gã đó sẽ nhận ra cậu”

“Ý của cậu là mình và gã đó có quen nhau..”

Trước cửa phòng VIP

Mặc dù đã được Dục Uyển thôi miên tư tưởng, nhưng Tiểu Hàn vẫn cảm thấy sợ. Hắn phải hít một hơi thật sâu, mới dám đặt tay lên cửa.

“Hoắc tiểu thư! tôi vẫn cảm thấy sợ”

“Người bước vào là tôi, tôi không sợ thì anh sợ cái gì...đàn ông con trai, sao lại nhát gan như vậy....tránh ra đi”

Dục Uyển bước đặt hai tay lên cửa, cảm thấy có chút bất tiện với cái điện thoại trên tay. Cô xoay người lại nhìn Tiểu Hàn.

“Anh giữ hộ tôi cái điện thoại, nếu ai gọi đến nói tôi đang bận.. lát nữa gọi lại”

“Dạ Tiểu thư”

Dục Uyển hít một hơi dài, rồi đẩy cửa bước vào trong. Thân hình thì nóng bỏng bốc lửa, quyến rũ, ngực, hông, eo đều đạt đến chỉ số hoàn mỹ, phụ nữ ganh tị, đàn ông si mê. Hắn nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt của hắn như tia lửa điện quét dọc khắp người cô, từ dưới lên trên, và dừng ở chiếc khăn trên mặt của Dục Uyển.

“Cô là ai, tại sao lại che mặt lại..”

Dục Uyển đứng hình, không ngờ lại gặp được người quen. Còn có mối quan hệ mật thiết với Hoắc gia. Lữ Phóng, anh họ của ba anh em họ Hoắc, đang giờ tay chỉ thẳng về phía cô.

Cô bước đến gần chỗ của Lữ Phóng, khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng cao ngạo tự mãn với ánh mắt xem thường kẻ khác, còn lời lẽ thì thôi...ngang tàn như dáng đứng của cô lúc này.

“Không phải anh đang tìm người biết chơi trò con nít đó sao...chính là tôi..”

Điều bộ của Dục Uyển lúc này, làm cho Lữ Phóng liên tưởng đến một nhân vật, hắn rất ấn tượng trong bộ phim hắc đạo xem tối qua. Cũng một bộ dạng và giọng điệu y hệt như Dục Uyển lúc này “Có phải mày đang tìm chị đại ở đây sao.. chính là tao“.

Lữ Phóng đặt tay xuống, hắn nhếch miệng cười.

“Rất có cá tính.. tôi rất muốn xem mặt mũi cô em thế nào mà hống hách như vậy” Lữ Phóng vừa nhào đến ra thế, thì Dục Uyển lại giờ tay lên cản lại, hắn đứng sựng tại chỗ nhìn cô.

“Khoan đã! nếu muốn tháo cái khăn này của tôi ra... anh vẫn chưa đủ trình độ, nhưng tôi cho anh một cơ hội, có phải anh rất thích chơi cái trò kéo búa bao...vậy chúng ta đánh cược””Cược thế nào” Hắn ngờ ngợ nhìn Dục Uyển, cô lại mỉm cười tinh bơ

“Nếu tôi thua, tôi sẽ tháo khăn ra....còn nếu anh thua sẽ phải ăn đấm, thế nào”

“Ha...a.....!!!! không ngờ....cô em lại thích bạo lực như vậy” Coi nhẹ lời của Dục Uyển, Lữ Phóng đã dùng tiếng cười hô hô ha ha của hắn, để bộc lộ thái độ giễu cợt của mình.

“Mà bàn tay mảnh khảnh nhỏ nhắn như vậy, có đủ sức hay là không....thôi vậy đi, nếu tôi thua sẽ tự đấm vào mặt mình, để cô em khỏi phải làm trầy đôi tay xinh đẹp này, được không”

“Không cần! cú đấm của tôi có đủ mạnh hay không...đến khi anh thương thức nó rồi sẽ biết mà thôi, khi đó đừng có xin chị ơi hãy nhẹ tay..” Dục Uyển mỉm cười, giờ cả đôi tay lên vịn vịn, khởi động gân cốt để chuẩn bị cho trận chiến.

“Hực....!!! quá tự phụ...tôi là thương hoa tiếc ngọc, cô em lại không biết tốt xấu...bắt đầu đi” Lữ Phóng nói

Cả hai đều bước ra giữa căn phòng, bốn mắt nhìn nhau, cùng lúc giấu tay ra phía sau và...

“Một! Hai! ba.....!!!”

Lần thứ nhất kéo thắng bao.

“Bốp.....!!!!” Cả người lắc lư, mặt mày choáng váng.

Lần thứ hai bao thắng búa.

“Bốp...p.....!!!” mặt úp xuống sàn, ngẩng đầu lên thì máu mũi chảy từ từ.

Lần thứ ba búa thắng kéo.

“Bốp...p...p...!!!” Lữ Phóng đã nằm bất động dưới sàn, không thể tự mình đứng dậy.

“Giám đốc! anh có sao không...” Tên trợ lý khẩn trương, vội chạy ào đến đỡ lấy hân.

“Tao...tao không sao”

Lữ Phóng vung tay đẩy tên trợ lý ra, gắng gượng bám lấy thành ghế mà đứng dậy. Vì quá mất mặt, đường đường là một thân con trai, nhưng lại không thể chịu nổi ba cú đấm của một đứa con gái, để người ta biết chắc cười chết hân luôn. Lữ Phóng bước đến chỗ của Dục Uyển đang đứng, giờ ngón tay cái lên tán thưởng cô.

“Cô em giỏi lắm...”

Lữ Phóng đi lướt qua người của Dục Uyển, rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Trợ lý và đám người của Lữ gia cũng xách áo đi theo sau hân. Tên Lữ Phóng này đúng là không biết sống chết, cô chính là cao thủ trong cái trò chơi này, chưa từng gặp đối thủ. Đám cuộc với cô.

Nhìn thấy hân biến mất khỏi hành lang, Tiểu Hàn mới dám đi vào.

“Hoặc tiểu thư! cô có điện thoại...” Tiểu Hàn giao trả lại điện thoại cho Dục Uyển rồi thu dọn mọi thứ trong phòng, thức ăn, rượu, ly, đều bị Lữ Phóng quật nát. Chắc dọn đến nửa đêm cũng chưa xong.

Dục Uyển cầm điện thoại quay lại phòng của cô. Một chút do dự, khi nhìn dây số quen thuộc hiện trên màn hình, Dục Uyển hít một hơi thật sâu, cô nở một nụ cười rạng rỡ, dù biết người đó có thể sẽ không nhìn thấy, nhưng cô muốn để hân cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô khi tiếp điện thoại.

“Mới có nửa ngày... đã nhớ đến cô em gái này rồi sao”

“Người đàn ông nghe điện thoại khi này là ai” Câu hỏi của Hoặc Luật làm cho Dục Uyển bất ngờ, giọng điệu của hân qua điện thoại rất khó chịu và hân học, là do đường truyền điện thoại không tốt làm nhiễu âm, hay là cô suy nghĩ quá nhiều. Cô lại bắt đầu vọng tưởng.

“Anh hỏi với tư cách là bạn trai cũ hay là anh trai của em”

“Có gì khác nhau” Hân nói

“Khác ở chỗ, nếu anh hỏi với tư cách bạn trai cũ thì câu trả lời là... người đàn ông đó chính là bạn trai mới của em, còn nếu anh hỏi với tư cách người anh trai...thì anh không phải bận tâm, vì cậu ấy và em không có quan hệ”

Qua điện thoại Dục Uyển có thể hình dung được vẻ đẹp trai, và nụ cười mê hồn của Hoặc Luật lúc này. Đúng vậy, thật sự là hân đang cười. Vì câu trả lời của cô khiến cho tâm trạng của hân rất tốt, còn rất vui nhưng không rõ lý do. Vui vì cô đã trở lại bình thường như trước, hay vì người đàn ông nghe điện thoại khi này không có quan hệ gì với cô.

“Uyển! cho anh địa chỉ chỗ em đang ở, sáng mai anh sẽ đến rước em đi học...” Giọng nói của Hoặc Luật đã dịu dàng, nhỏ nhẹ hơn lúc này rất là nhiều.

Dục Uyển lại tỏ ra rất khẩn trương...

“Không cần! chỗ em đang ở rất gần với trường học, anh không cần phải qua rước em...em có thể tự đi”

“Cũng được...nhưng anh vẫn muốn biết chỗ em đang ở, cho anh địa chỉ...” Hân nói.

Cô không thể nói địa chỉ của mình “91/19 Á Lạp Tân, đối diện quảng trường Thành Phố, quán bar Đế Vương” cho Hoặc Luật được.

Cô phải làm sao đây...

“A.....!!! hình như có người đang bấm chuông...em ra ngoài xem là ai...chúc anh ngủ ngon”

Không biết phải nói gì tiếp, Dục Uyển đã “đánh bài chuẩn” viện cớ có khách đến thăm mà ngắt ngang điện thoại của Hoặc Luật, nhưng chúng ta đều biết cô đang làm gì, ở đâu.

“Dục Uyển...anh...” Hoặc Luật còn chưa kịp nói xong thì bên kia đã không còn tín hiệu, hân cảm thấy có điều gì đó rất mờ ám, có phải Dục Uyển đang che giấu chuyện gì.

Hoặc Luật cắt điện thoại đi, rồi xoay người lại. Không ngờ Mạn Ni đã đứng ở phía sau lưng hân từ khi nào, hân còn chưa mở miệng, thì Mạn Ni đã lên tiếng trước.

“Em lại vừa gọi điện cho Dục Uyển”

Cô vốn là đến để xin lỗi Hoặc Luật vì chuyện sáng nay, phải nói thế nào cho dễ nghe và giữ được trái tim của Luật. Mạn Ni đều đã nghĩ, nhưng không ngờ vừa bước vào lại nhìn thấy Hoặc Luật gọi điện cho Dục Uyển. Lời lẽ dịu dàng và nụ cười ngọt ngào của hân làm cô không thể giữ được bình tĩnh. Vì

nó giành cho người khác, không phải cô.

“Mạn Ni! chị đừng như vậy nữa được không, chị làm như vậy em cảm thấy rất mệt mỏi...chúng ta khoan hãy nói chuyện, nếu tiếp tục nhất định sẽ cãi nhau”

Hoắc Luật đi lướt nhanh qua người của Mạn Ni, cô lại từ phía sau đuổi theo, ôm chầm lấy hắn.

“Luật! chị xin lỗi đã làm em giận...em biết rõ chị đã phải tổn thương thế nào, Dương Phàm và cả Thiếu Hoàn, bọn họ đều bị người phụ nữ khác quyến rũ” “Nên chị cảm thấy rất sợ hãi khi em và Dục Uyển thân thiết, nếu chuyện đó lại tái diễn chị sẽ gục ngã mất”

Mạn Ni gục mặt vào lưng hắn, hai tay cô ôm thật chặt. Hoắc Luật là niềm tin duy nhất của cô vào cuộc đời này, Mạn Ni chỉ biết bám víu lấy nó, mất nó rồi cô sẽ không còn điểm tựa. Hoắc Luật có thể cảm nhận được những giọt nước mắt của Mạn Ni đang thấm lên áo hắn, và cả tiếng khóc nghẹn ngào của cô. Hắn xoay người lại, đặt tay lên vai của Mạn Ni.

“Mạn Ni! em không phải là Dương Phàm, cũng không phải Tống Thiếu Hoàn...em yêu chị, em phải nói bao nhiêu lần nữa, chị mới tin tưởng em..”

Hoắc Luật đẩy Mạn Ni ra, rồi đi thẳng ra cửa.

“Rầm...m...!!!!”

Cửa đóng sập lại đằng sau Mạn Ni lại một mình lơ lửng trong phòng. Cô ngã sập xuống đất, Mạn Ni ơi, mày lại vừa làm chuyện thiếu suy nghĩ gì vậy...

Thật là căng thẳng, nếu lúc này cô không nhanh trí mà ngắt điện thoại, thì với sự thông minh của Hoắc Luật, anh ấy nhất định sẽ cảm nhận được sự bất ổn. Bây giờ thì đã không sao rồi.

“Phịch..!!!”

Dục Uyển ngã lưng xuống giường, cảm giác thật quá tốt, ôm lấy chiếc gối mềm mại và nhắm mắt lại. Thật sự cô đã quá mệt cho một ngày dài như hôm nay.

Nhưng mộng đẹp còn chưa bắt đầu, hai mí mắt chỉ vừa chạm vào nhau thì vật dụng nhỏ nhắn trước mắt cô lại phát sáng và rung mạnh dữ dội. Cách cả mấy gang tay, tác động rung với tần suất liên tục đó, đang ảnh hưởng trực tiếp đến giấc ngủ của cô.

”Reng.....reng...!!!!”

Là ai không biết điều lại gọi điện vào ngay lúc này. Dục Uyển với tay cầm lấy điện thoại, mở màn hình mở mắt ra thì hai chữ “Hoắc Phi” to tướng đã hiện ở giữa màn hình. Không hề nhìn tiếp mà ném ngay điện thoại xuống giường, nhắm mắt ngủ tiếp.

Hơn mười phút sau thì điện thoại mới chịu ngừng đổ chuông. Xem ra Hoắc Phi đã bỏ cuộc. Trong cuộc chiến kiên nhẫn này, cô là người chiến thắng.

“Tại sao không nghe máy”

Dục Uyển vẫn đang nhắm nghiền mắt lại, cô thầm nghĩ. Sống ở đây tốt thật, giọng của Hoắc Phi qua điện thoại nghe cứ như thật, còn rõ đến từng chữ một, ngay cả thái độ khó chịu của hắn, cũng được truyền tải rất tốt.

Không đúng, cô chưa từng mở điện thoại “Alo” thì làm sao có thể nghe được giọng của hắn. Vậy giọng nói vừa rồi là ở đâu ra. Dục Uyển giựt mình mở mắt ra, đang nằm sấp cô lật người dậy. Hoắc Phi đang đứng trước mặt cô, với khuôn mặt hằm hằm.

“Tại sao anh biết tôi ở đây”

Nhưng vừa hỏi xong thì Dục Uyển tự đã có đáp án. Bên cạnh Hoắc Phi chính là bạn tốt của cô. Phi Yến. Nhưng cô còn chưa lên tiếng thì Phi Yến đã biết cô muốn nói gì.

“Dục Uyển! không phải là mình nói...”

Nếu không phải là Phi Yến, thì chỉ còn một người duy nhất biết được cô đang tá túc ở Đế vương. Cùng lúc đó ở Bạch gia, Lý Nhã đang âm thầm tự trách “Tiểu Uyển! mình xin lỗi...hic...c...” “Hai...i...za...a!!! Dục Uyển thờ dài mà lác đầu. Cô quên mất, Lý Nhã là người nói dối rất là dở.

“Anh có chuyện muốn nói với riêng với Dục Uyển” Không hề nhìn đến Phi Yến, chỉ có Dục Uyển.

Phi Yến biết rõ vị trí của mình trong lòng Hoắc Phi hiện tại là thế nào, cũng có thể cô chưa từng đặt tham vọng muốn độc chiếm Hoắc Phi, cô chỉ muốn lảng lẽ ở bên cạnh hắn, làm tất cả cho hắn. Cho nên lúc Phi Yến biết Hoắc Phi có người người phụ nữ mình thích, cô đã không quá đau lòng.

Phi Yến nhẹ nhàng khép cửa lại, không để tạo ra tiếng động. Cửa vừa đóng lại thì Hoắc Phi bước tới, túm lấy Dục Uyển.

“Lập tức thu dọn đồ đạc, theo tao về nhà”

Dục Uyển nhếch nửa môi cười, rồi hất tay hất ra.

“Không về! mà tại sao tôi phải quay về....

Khó khăn lắm thuyết phục được mẹ Tiêu, chấp nhận cho cô ra ngoài ở riêng. Bây giờ theo hấn về mọi công sức của cô không phải đã uổng phí. Dục Uyển ngồi phịch xuống giường, lẩm bẩm một mình, Hoắc Phi có nghe hay không cô cũng không để tâm.

“Không có tôi ở đó, chắc chắn mọi người sẽ cảm thấy vui mừng, dì của anh, anh trai của anh, còn có anh nữa...”

“Ai nói mày là tao muốn mày rời khỏi” Hoắc Phi phẫn nộ nhìn Dục Uyển.

“Không phải sao” Cô ngẩn đầu lên nhìn hấn.

“Đừng vậy! tao không muốn mày đi...” Hấn từng bước chỗ Dục Uyển đang ngồi và cô đang còn ngơ ngác nhìn hấn.

“Khuôn mặt xấu xí... bộ dạng đánh đá dữ dằn...và cả tiếng mắng chửi chói tai của mày, mỗi ngàytao đều muốn được nhìn thấy” Cho tới khi mũi giày thể thao chạm vào chân của Dục Uyển, Hoắc Phi mới dừng lại.

Đúng là Hoắc Phi, cách giữ người của hấn cũng đặc biệt khác thường. Nghe này giờ Dục Uyển không phân biệt được là hấn đang khen hay chê cô, hấn làm cho cô bị lẫn lộn giữa hai khái niệm “Khuyết điểm” và “Ưu điểm”.

Nhưng lời nói của hấn có một cái gì đó ám muội...

“Sao tôi nghe thấy...giống như là anh đang tỏ tình với tôi vậy...” Dục Uyển không phải tự cho thông minh, nhưng bởi vì hấn làm cho cô suy nghĩ như vậy.

“Phải! anh thích em”

Cả người Dục Uyển đều bị đóng băng...

Sáng ngày hôm sau- Trường Dahila

Hàng loạt những chiếc xe sang trọng đang nối đuôi nhau chạy vào cổng chính. Hết chiếc này đến chiếc khác, giống như là hội triển lãm xe. Loại nào, màu nào cũng có, nhưng không phải ngày nào cũng đông đủ như hôm nay.

Bởi vì các cậu ấm cô chiêu này ít khi dậy sớm. Chuông chưa reo là chưa thấy mặt họ, nhưng hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt, nên họ phải đến sớm ba mươi phút để sắp xếp chỗ ngồi.

Là ngày cuối cùng của học kì một. Mỗi năm học chia làm bốn học kì, một học kì kéo dài khoảng ba tháng. Sau mỗi một học kì thì nhà trường sẽ cho nghỉ xả hơi một tuần, trước khi bắt đầu vào học kì mới. Cho nên hôm nay họ phải có mặt đông đủ.”Đại thiếu gia! đó không phải là tam thiếu gia sao..còn Dục Uyển tiểu thư nữa” Bác Trần vừa lái xe tới cổng thì nhìn thấy Dục Uyển và Hoắc Phi đang đi tới.

“Hình như hai người họ đang cãi nhau..”

Cả Hoắc Khiêm và Hoắc Luật đều ngẩn đầu lên nhìn. Dục Uyển thì vội vã đi trước, giống như là đang lẩn tránh ai đó. Hoắc Phi thì mặt dày cứ bám theo sau, cắt không đứt mà bứt không rời, dính như sam.

Dục Uyển xoay người lại sặc cho một trận, tại vì hấn quá đẹp trai, khiến cho mọi người xung quanh chú ý, họ cứ chỉ trỏ vào cô suốt dọc đường đi.

“Hoắc Phi! sao anh cứ đi theo tôi mãi, không phải tối qua tôi đã nói rất rõ rồi sao...anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, tôi là không thích anh...”

Dục Uyển đã dùng hết cả thời gian buổi tối để nói cho Hoắc Phi hiểu điều đó, cô không có cảm giác với hấn, không có chút xú rung động nào cả.Nhưng xem ra cách truyền đạt của cô có phải là quá khó cho một người thông minh như Hoắc Phi.

“Em không thích anh...thì đã sao...” Có người nghe mà cố ý không hiểu.

“Thì..thì là...” Dục Uyển không còn lời gì để nói, lời đơn giản nhất, trực tiếp nhất là “tôi không thích anh” cũng nói rồi mà hấn nghe lại không hiểu thì cô còn lời gì để nói đây.

“Ây...y.....za.....!!!” Dục uyển bó tay kêu trời, cô xoay lưng đi vào trong.

Hoắc Phi cười tủm tỉm, rồi tò tò đi theo sau cô. Dục Uyển, anh đã chọn em thì em đừng hòng chạy thoát. Anh tin tưởng, sẽ có ngày em yêu anh như anh đang yêu em.

“Dục Uyển! đợi anh với”

“Tránh ra! anh nắm tay tôi làm gì hà...buông tay ra, tôi với anh không thân thiết đến mức nắm tay nhau đến trường” Hoắc Phi vừa sắp tới gần thì cô lại đẩy hẳn ra.

Trong xe Hoắc Khiêm và Hoắc Luật vẫn còn đang nhìn Dục Uyển và Hoắc Phi.

Mặc dù Hoắc Khiêm không nghe thấy hai người đó nói gì, nhưng hẳn đã quá hiểu tính khí của em trai mình, Hoắc Phi là người yêu ghét rất rõ ràng, mọi cảm xúc đều thể hiện ra mặt. Nên khi Hoắc Phi yêu hay ghét ai đó, mọi người xung quanh dễ dàng nhận ra. Vì điều đó mà Hoắc Khiêm đang lo lắng.

“Trò chơi giữa em và Dục Uyển kết thúc rồi sao” Hoắc Khiêm quay sang nhìn Hoắc Luật.

“Đó không phải là trò chơi, em và Uyển thật sự đã từng hẹn hò...nhưng đó là chuyện của quá khứ, bọn em đã chia tay”

Hoắc Luật không hề nhìn Hoắc Khiêm khi nói chuyện, ánh mắt của hắn vẫn đang đặt trên người Hoắc Phi và Dục Uyển, từ này giờ chưa từng rời đi.

Tối qua Phi không về nhà ngủ...có phải, nó đã ở chỗ của Dục Uyển.

Lời lẽ thẳng thắn và thái độ này của Hoắc Luật, đã gia tăng thêm nỗi lo cho Hoắc Khiêm. Bất hòa xảy ra giữa Phi và Luật gần đây, chắc chắn có liên quan đến Dục Uyển. Trước giờ tình cảm anh em họ rất là thân thiết, chưa từng tồn tại bất kỳ một xích mích nào, nhưng bây giờ...là anh lớn, hắn không để chuyện này tiếp tục, tình cảm anh em giữa họ không thể bị chen ngang bởi một người phụ nữ. Ánh mắt của Hoắc Khiêm trở nên sắc bén khá thường, không biết hắn đang toan tính điều gì...

Ba mươi phút sau.

Tại hội trường- Dahlia...

Hàng ngàn khuôn mặt ngáy ngủ, uể oải nằm dài trên bàn. Họ đang phải cố gắng chịu đựng một loại cực hình, chỉ vì hoàn thành cái thủ tục như thường lệ, chính lắng nghe giọng văn chán ngắt của hiệu trưởng.

“Kính thưa toàn thể nhân viên.....kính thưa.....kính thưa....và kính thưa.....”

Mỗi năm, mỗi học kì đều phải nghe, nghe hơn mười năm cũng chỉ có một bài diễn văn duy nhất. Bởi vì Dahlia là bao trọn gói từ mẫu giáo đến phổ thông, cho nên nếu còn là học sinh ở đây thì họ vẫn sẽ phải tiếp tục nghe mãi.

Nhưng hiệu trưởng là người vô cùng tâm lý, vô cùng thấu hiểu học sinh. Nên ông đã cố gắng rút ngắn bài diễn văn của mình lại, lược bớt vài trang. Bởi vì hôm nay có một sự thay đổi rất lớn, ông cần phải thông báo. Nói là ngắn cũng mất hơn một tiếng, ông ta mới hoàn thành xong phần đọc diễn văn của mình.

“Bộp...!!!”

Hiệu trưởng gấp bài diễn văn đầy tâm huyết của mình lại, lúc ông ngẩng đầu lên nhìn xuống dưới hội trường. Thì tất cả học sinh đều đã ngủ.

“Khò...o...!!!!”

Là một người hiệu trưởng rất yêu thương học trò của mình, ông không muốn đánh thức bọn họ dậy.

“Ừc..ừc...!!!” Hiệu trưởng chỉnh sửa lại micro, rồi tăng hắng vài tiếng đề lấy giọng.

“Tôi muốn thông báo cho các em một tin rất quan trọng, những bạn nào còn thức thì chuyển lời của tôi đến những bạn đang ngồi bên cạnh mình....bắt đầu từ học kì này.....bảng thành tích học tập của các em sẽ được nhà trường gửi về cho phụ huynh”

Nhưng hiệu trưởng vừa thông báo xong, thì cả bên dưới đã nháo nhào cả lên. Đây chính là một tin vô cùng sốc với họ, trước giờ chuyện này chưa từng xảy ra. Điểm số học tập của họ, cũng chỉ có mình họ và nhà trường biết.

“Hiệu trưởng! ông đùa đúng không..” Hoắc Phi bật dậy đầu tiên.

“Phải đó! chuyện này là sao..” Những người khác cũng hừng hực theo.

“Tại sao lại đưa bảng thành tích cho phụ huynh....hiệu trưởng, ông đang chơi tụi này phải không”

“Đúng vậy...”

Mọi người đều hiểu Dahlia là trường quý tộc. Những đứa trẻ vào đây học, nếu không phải con của chủ tịch tập đoàn, cũng là chính khách máu mặt. Học chỉ là một hình thức với họ, điểm số cũng không mấy để tâm, dù sức học có cao hay thấp cũng không ảnh hưởng gì đến tương lai sau này của họ, vì đã có ô dù bảo kê.

Sau này phải làm gì, địa vị xã hội ra sao, cha mẹ họ đều đã chọn sẵn cho họ. Muốn thay đổi cũng không được thì học để làm gì.

Tiếp theo hàng loạt người đứng lên, phản đối mãnh liệt với hiệu trưởng. Đây chính là những thành phần ưu việt, đứng từ đầu bảng từ dưới đếm lên. Trong đó có Hoắc Phi. Bởi vì hắn cũng nằm trong số thành phần kể trên, có ô dù nên không cần lo nghĩ đến tương lai.

Thật sự là Hoắc Phi không coi trọng điểm số, nhưng rất trọng sĩ diện. Sẽ dễ cảm thông hơn, nếu bạn đặt mình vào vị trí của Hoắc Phi, có hai người anh trai vô cùng lợi hại về mặt điểm số, không bao giờ rớt khỏi tam bảng, thì bạn cũng sẽ phản ứng mạnh như Hoắc Phi bây giờ. Nếu bảng thành tích của hắn lọt vào tay của chủ tịch Hoắc, hắn chết chắc.

Là một người hiệu trưởng dày dặn kinh nghiệm, con sóng nào mà hiệu trưởng chưa gặp qua. Trong hoàn cảnh này, ông chỉ lựa chọn một biện pháp duy nhất là giữ im lặng, đợi sau khi bọn nhóc nói hết rồi thì ông sẽ lên tiếng.

Im lặng như vậy, có lẽ đã đến lúc...

“Thật ra đây không phải quyết định từ phía của nhà trường...mà quyết định của hội phụ huynh, nhà trường chỉ thuận theo thôi...nếu các em có thắc mắc gì, thì liên hệ với hội trưởng hội phụ huynh, chắc các em cũng biết bà ta là ai mà...”

Hiệu trưởng vừa nói xong, Hoắc Phi lập tức quay nồng sủng sang phía Bạch Ngạn Tô đang ngồi.

“Mày nhìn tao như vậy làm gì, không liên quan đến tao...chuyện này tao cũng mới nghe lần đầu tiên”

Tại sao Bạch Ngạn Tô lại phải giải thích. Bởi vì mẹ của hắn chính là hội trưởng hội phụ huynh. Sau khi biết đây là quyết định của phu nhân ông trùm hắc đạo, thì đám học sinh bên dưới hội trưởng đều im ru. Hiệu trưởng lại cao giọng nói tiếp.

“Tiếp theo tôi còn một tin khác muốn thông báo cho các em...các em cũng biết, bác sĩ Chu ở phòng ý tế năm nay sẽ về quê cưới vợ, cho nên từ học kì sau....phòng y tế sẽ có một bác sĩ mới...”

“Tôi xin giới thiệu với các em...Bác sĩ Hoắc”

“Cộp...cộp...!!!”

Một cô gái với mái tóc dài óng ả trong chiếc áo Blouse trắng. Đang từng bước đi ra, trước đôi mắt ngạc nhiên của nhiều người. Bởi vì rất đông trong số họ, không còn xa lạ gì với người phụ nữ xinh đẹp này.

“Chị Mạn Ni” Hoắc Luật bật người khỏi ghế.

“Xin chào các em...chị tên Hoắc Mạn Ni, sau này phải nhờ các em chiếu cố”

Lời thì nói cho tất cả mọi người nghe, nhưng ánh mắt và nụ cười của Hoắc Mạn Ni lại đặt trên người của Hoắc Luật. Đúng vậy, cô đến đây chính vì hắn.

Cùng thời điểm đó, tại một bệnh viện vô danh ở Bunradi

Trong một căn phòng bệnh thiếu khang trang với những máy móc y tế cũ kỹ. Một bệnh nhân nữ đang nằm bất động trên giường.

Ngoài cô ta ra, còn có một vài y tá và một bác sĩ. Theo thường lệ, mỗi buổi sáng họ đều đến thăm bệnh cho bệnh nhân.

“Bệnh nhân vẫn chưa tỉnh lại sao”

“Dạ phải! thưa bác sĩ”

Bác sĩ bước tới kiểm tra bệnh tình của nữ bệnh nhân trên giường. Kết quả là so với một tháng trước thì không có gì tiến triển, vẫn như lúc mới được đưa đến đây. Mặc dù não bộ không bị tổn thương, những vết thương bên ngoài cũng đã gần như lành nhưng bệnh nhân vẫn chưa có dấu hiệu hồi tỉnh.

“Bên phía cảnh sát vẫn chưa điều tra được lai lịch của cô gái này sao”

“Dạ phải! chắc chỉ có thể đợi bệnh nhân tỉnh lại, mới biết được cô ta là ai”

Thứ duy nhất có thể nhận dạng ra thân phận là giấy tờ tùy thân, nhưng thứ đó cảnh sát lại không thể tìm thấy trên người của cô gái này. Có lẽ kẻ gây ra tai nạn, cố tình không muốn ai tìm ra được cô gái này, thật ra giữa họ đã có ân oán gì...Bác sĩ thở dài lắc đầu, rồi đi ra khỏi phòng. Nhưng vừa ra tới cửa thì ông ta lại xoay người vào trong.

“Lần trước người đưa cô ta vào đây, có nghe họ nói cô ta tên gì không...”

“Hình như là...Mộc...Mộc Nhu...”

Chương 66: HAPPY NEW YEAR !!!

Chúc mừng năm mới

XIN LỖI, đầu năm nên hạn chế những lời như thế này. Nhưng không nói không được, còn về lý do có lẽ tất cả mọi người đều đã hiểu rồi đúng không. Chúc mọi người một năm một vui vẻ mạnh khỏe với nhiều may mắn, và càng yêu mến truyện Dục Uyển của mình.

Goodnight everyone.

Sau màn chào hỏi của Hoắc Mạn Ni thì buổi lễ cũng đã kết thúc. Hàng loạt những âm thanh lao xao, nhốn nháo phát ra khi đám người bên dưới cùng lúc kéo ghế ra đứng dậy, họ chen chúc nhau rời khỏi hội trường.

“Cộp...! cộp...!!!”

Nhưng trong đám đông vẫn có người không chịu di chuyển, chính là Hoắc Luật. Hắn đang đứng yên như tượng nhìn Hoắc Mạn Ni trên khán đài.

“Á...A...!!!”

Và cũng chính trong đám đông hỗn loạn đó, lại có một khối thịt mềm mại không báo trước ngã vào người của hắn. Cặp kính cận rơi xuống đất, khiến cho cô nàng xinh đẹp càng thêm bối rối, vì không thể nhìn thấy đường chỉ biết bám chặt lấy hắn, xem như là phao cứu hộ. Đám đông cứ chen đẩy nhau ra, ai cũng muốn đi trước. Vô tình lại đẩy gần khoảng cách giữa Hoắc Luật và cô gái xa lạ dính sát vào nhau.

“Có sao không?” Hoắc Luật hỏi.

“Tôi không sao...nhưng tôi không nhìn thấy gì hết, anh có nhìn thấy kính của tôi đâu không?”

“Rắc...c...!!!”

Không biết thủ phạm là ai, nhưng cặp kính của mỹ nhân kia đã bị ai đó dẫm nát và gãy đôi. Trước khi Hoắc Luật kịp cúi người xuống, xem thử nó nằm ở đâu. Lúc này, cả hắn và người đẹp đều nghe thấy âm thanh giòn giã đó. Hai người nhìn nhau, im lặng không nói gì.

“Anh gì đó ơ...anh còn ở đó không.” Cô gái xa lạ mở miệng lên tiếng.

“Cô đang nắm chặt tay tôi thì tôi có thể đi đâu?” Hoắc Luật lên tiếng.

“Tôi xin lỗi...nhưng không có kính tôi chẳng khác nào người mù, tôi lại không quen thuộc với nơi này.” Cô nàng lên tiếng nói, rồi giựt tay khỏi người hắn.

“Cô là học sinh mới?”

“Phải! tôi là từ thành phố khác chuyển đến, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến trường...bây giờ không có kính tôi không biết làm sao ra khỏi đây, anh có cảm thấy phiền nếu tôi nhờ anh dẫn tôi ra khỏi đây, lát nữa tài xế của tôi sẽ đến rước.”

“Đi thôi!”

Hoắc Luật miễn cưỡng tiếp nhận rắc rối từ trên trời rơi xuống này. Hắn nắm lấy tay cô nàng xa lạ dẫn ra khỏi hội trường.

Nàng nép sát vào chàng vì sợ lạc đường, còn chàng nắm lấy tay nàng vì đã hứa sẽ dẫn nàng ra khỏi đây. Nên hai người họ dính nhau như sam. Nếu người ngoài nhìn vào, sẽ không tin hai người này là mới biết nhau, mà cho rằng họ là một đôi.

Đó cũng là lý do Hoắc Mạn Ni chưa từng rời mắt khỏi họ.

-----Bên ngoài hội trường

“Dục Uyển! đứng lại...Dục Uyển.”

Vừa ra khỏi hội trường, Dục Uyển đã nhắm đường thẳng mà chạy. Hoắc Phi thì phía sau mãi đuổi theo. Lúc hắn vừa bước vào phạm vi sân trường, thì một quả bóng bay với tốc độ nhanh, đập thẳng vào mặt hắn, cũng may là hắn chụp được.

”Bốp!”

Thật không ngờ....

Cầm quả bóng trên tay, Hoắc Phi chỉ muốn ném nó vào vũ trụ thật xa. Còn tưởng hắn là người duy nhất trong trường không học nội quy, không ngờ có kẻ còn vượt mặt hắn. Ít nhất trong 1000 điều lệ bắt buộc và 500 điều không bắt buộc, thì hắn còn nhớ được một quy định “không được chơi bóng trong phạm vi sân trường“. Vậy đó là kẻ nào.

“Trả quả bóng cho tôi”

Một dáng người nhỏ nhắn, mặc quần short, áo polo, lon ton chạy đến trước mặt Hoắc Phi, chìa tay ra, còn lên giọng đại thiếu gia.

“Là nhóc sao?”

Hoắc Phi nhếch môi cười, vì nhận ra người quen. Tam thiếu gia của Tề gia, em trai của Tề Hạo và Tề Dị. Dù chỉ mới có sáu tuổi, những tất cả tính xấu, sự xấc xược, và ngang tàng của hai ông anh lớn, thằng nhóc này được thừa hưởng rất tốt.

“Nhóc con! Không được ném bóng trong phạm vi sân trường, chú em không học nội quy sao?”

“Tôi muốn chơi bóng ở đâu là quyền của tôi, liên quan gì đến anh... mau trả bóng cho tôi”

Nếu từ té may ra hắn còn suy nghĩ lại, còn bằng cái giọng điệu này thì...Hoắc Phi bước tới trước mặt cậu nhóc, giơ quả bóng ra. Lúc thằng nhóc và Dục Uyên nghĩ, hắn sẽ đặt quả bóng lên tay chủ nhân của nó, thì hắn lại ném cao vút lên trời.

“Trả rồi đó...lên đó mà lấy.”

Nhìn trái bóng vương trên tận ngọn cây, thằng nhóc nhìn Hoắc Phi rồi lại nhìn quả bóng của nó, sau cùng là vỡ òa lên khóc.

“Hu...u...!!! bóng của tôi...tôi bắt đền anh...hu...u...anh trả bóng lại cho tôi” Nó chạy tới đánh túi bụi vào người Hoắc Phi, cào bấu, vung tay đá chân, nói chung là tùm lum kiêu.

“Nhóc con! muốn chết sao.” Hoắc Phi kéo nó ra, chỉ vô tình đẩy nhẹ một cái, thì nó đã nằm dài dưới đất ăn vạ.

“Hu...u...!!! tôi không biết đâu, anh phải lấy lại quả bóng cho tôi..hu...u...lấy lại bóng cho tôi.”

Nó khóc còn ghê gớm hơn khi nãy, khiến cho tất cả mọi người xung quanh sân trường đều nhìn sang. Nếu thằng nhóc này còn khóc nữa, không biết chừng lại lôi thêm hai ông anh của nó ra thì lại thêm rắc rối. Dục Uyên ngại nhất chính là phiền phức, nên cô mới bước đến dỗ ngọt thằng nhóc.

“Nhóc con! em đừng khóc nữa...em muốn quả bóng đó sao, chị sẽ lấy cho em.”

Cậu nhóc dụi hai mắt nhìn Dục Uyên. Âm lượng tiếng khóc cũng giảm dần. Bởi vì có người hứa sẽ lấy bóng về cho nó, mục đích đã toại nguyện thì còn khóc cho ai nghe.

“Bà chị nói thật sao?”

“Ừ” Dục Uyên mỉm cười với cậu ba Tề gia, rồi quay sang nhìn Hoắc Phi. Hắn hiểu cái nhìn của cô là có ý gì, bởi vì hiểu nên Hoắc Phi mới xoay mặt đi chỗ khác, lẩn tránh tầm mắt của cô. Nhưng hắn không ngờ, Dục Uyên sau khi nắm kĩ vị trí, liền tháo giày ra, đã trèo lên cây, để lấy bóng cho tên nhóc đó.

Đến lúc hắn nhận ra, thì cô đã đứng đưa trên cây. Sức ném của Hoắc Phi cũng không phải đơn giản, lựa đúng chỗ cao và hiểm nhất trên cây mà ném.

Hoắc Phi bên dưới cũng đứng ngồi không yên, bởi vì cái cây này khá cao. Tim hắn cứ đập thình thịch, nhìn Dục Uyên đang nằm trên cành to, một tay ôm lấy nhánh cây, một tay chồm về phía trước, cố gắng chạm vào quả bóng.

“Cẩn thận đó!” Hoắc Phi hét lên.

Thật không an toàn chút nào, cô vừa nhích người một cái, thì nhánh cây lập tức quăn xuống. Hoắc Phi hét hoảng chạy đến, chuẩn bị chụp lấy vì sợ Dục Uyên sẽ ngã xuống.

May cho Dục Uyên là không sao, khi cô đã chạm tay vào quả bóng, và từ từ kéo về phía mình.

“Nhóc con! bóng của em đây...chụp lấy.” Dục Uyên ném quả bóng xuống đất.

“Bộp! bộp...!!!” Quả bóng tung lên vài cái rồi lăn đến dưới chân của nó.

Không nói lời cảm ơn hay tỏ thái độ biết ơn với Dục Uyên, vừa ôm được bóng trên tay là nó đã đi thẳng một đường, không thèm nhìn đến ai.

Dục Uyên cũng không để tâm đến nó có cảm ơn cô hay là không, vì cô đang loay hoay tìm cách xuống.

“Luật! thái độ của em như vậy là sao?”

“Ở đây là trường học...em không muốn tiếp tục phải cãi nhau”

Cô vừa chuẩn bị tuột xuống thì nghe thấy tiếng cãi vã gần đó. Dục Uyển nhìn ngó xung quanh, thì ra là ở phía trước mặt cô. Nhưng đâu có cần khéo đến vậy. Trong trường có bao nhiêu cái cây, cô lại chọn ngay cái cây ở cạnh phòng y tế

“Em nói rồi hãy đi, cô gái khi này có quan hệ gì với em...tại sao hai người lại thân mật như vậy, cô ta còn hôn em trước cổng trường.” Hoắc Mạn Ni lớn tiếng chất vấn Hoắc Luật

Hoắc Luật cũng rất bất ngờ vì nụ hôn của cô gái lạ, không biết làm sao giải thích.

“Mạn Ni! em và cô gái đó chẳng có quan hệ gì cả, chị tin hay không thì tùy chị” Hoắc Luật thật sự đã quá mệt mỏi vì sự ghen tuông của Hoắc Mạn Ni, hần xoay người đi ra khỏi cửa thì Mạn Ni vội chạy đến chặn trước cửa, cùng lúc đó.

“Rắc..c...!!!” Tiếng cành cây bị gãy, bởi vì nó không thể nào chịu nổi trọng lượng của một người.

“Á..a...!!!!”

Hoắc Luật và Mạn Ni đều giựt mình vì tiếng hét, lúc họ quay người lại thì chưa kịp nhìn thấy gì, nạn nhân đã nằm đẹp dưới đất.

“Á..a...!!!”

Bên ngoài Phòng y tế. Tiếng hét thất thanh đang vang xa theo dọc hành lang, có thể có người đã vô ý mạnh tay nên khiến cho Dục Uyển đau đến khóc thét.

“Vừa nãy anh đã cố ý đứng không? cố ý làm cho em đau.” Cô mếu máo nhìn Hoắc Luật.

“Đúng vậy! phải khiến cho em thật đau...thì lần sau em mới không trèo cao như vậy.”

Hắn lại bình thản như không có gì, ngẩng đầu lên nhìn Dục Uyển. Trên gương mặt băng sơn đó, không thể tìm thấy được một nụ cười.

“Đuối chân ra”

Nhưng lời nói và hành động của Hoắc Luật luôn không đồng nhất. Cứ nhìn vào thái độ ti mỉ, hành động nhẹ nhàng, hắn đang làm với vết thương của Dục Uyển, dù biết có bao nhiêu ôn nhu, bao nhiêu quan tâm

“Còn đau không?”

“Không!”

Vì nghĩ Dục Uyển sẽ cảm thấy đau rất khi hắn làm sạch vết thương cho cô, nên Hoắc Luật vừa bôi thuốc vừa thổi nhẹ vào miệng vết thương. Cảm giác mát rượi, làm cho cô không còn cảm thấy đau nữa, mà còn ngọt đến tận bên trong. Phụ nữ chính là loài động vật hảo ngọt, chỉ một chút ân cần, một chút ấm áp từ người đàn ông mình thích, thì lại bị xao động.

“Có gạc và băng keo rồi.” Hoắc Phi hồn hênh chạy vào, dù là phòng y tế nhưng không phải lúc nào cũng có đủ tất cả mọi thứ, thỉnh thoảng cũng phải thiếu một lần, đó là lúc này. Hắn phải chạy ra ngoài mua.

“Đưa cho chị”

Vừa rồi Hoắc Mạn Ni cảm thấy sự tồn tại của cô như là kẻ dư thừa trong thế giới của hai người kia. Nếu Hoắc Phi không bước vào, có lẽ cô cũng không có cơ hội để mà lên tiếng. Sau khi Hoắc Luật rửa sạch vết thương cho Dục Uyển, Hoắc Mạn Ni mới giúp Dục Uyển băng lại.

“Mạn Ni! cảm ơn chị” Dục Uyển lên tiếng.

“Không cần phải cảm ơn, mọi chuyện Luật đều làm rất tốt...chị chỉ giúp em băng lại vết thương” Hoắc Mạn Ni mỉm cười với Dục Uyển.

Có vẻ như Dục Uyển cảm thấy cử động vẫn rất ổn, có thể đứng lên đi lại được rồi, ban đầu vốn đã không có gì, chỉ tại Hoắc Phi làm quá lên.

“Đề anh đưa em về”

Dục Uyển còn chưa nói gì đề từ chối Hoắc Luật, thì đã có người lên tiếng trước.

“Không cần! em sẽ đưa Dục Uyển về...tạm biệt.” Hoắc Phi quay sang nắm lấy tay của Dục Uyển lôi đi.

“Đi thôi”

Dục Uyên cũng không kịp xoay đầu lại nói lời “bye bye” với Hoắc Luật, đã bị Hoắc Phi kéo ra tới tận hành lang bên ngoài.

“Từ từ thôi...anh làm gì mà gấp như vậy, tôi vừa bị thương đó.”

“Em cũng biết như vậy sao... xem lần sau còn dám trèo cao nữa không.”

“Là tại ai...nếu không phải anh ném quả bóng của thằng nhóc đó lên cây, thì tôi có trèo lên đó để bị té không?”

“Là em bất cẩn, còn đổ lỗi cho anh.”

Dù cả hai người đã đi xa đến khuất dạng, nhưng tiếng cãi vã giữa họ vẫn còn vọng vào phòng y tế. Đúng là một đôi tiểu oan gia khắc khẩu.

“Luật! chị..”

“Chúng ta về thôi”

Mạn Ni vừa mở miệng thì Hoắc Luật cắt ngang lời cô. Cô hiểu rõ nguyên nhân hẳn khó chịu không phải vì chuyện khi nãy, mà do thái độ thân thiết của Dục Uyên và Hoắc Phi vừa rồi.

Đế vương,

Trên đường Hoắc Phi đưa Dục Uyên về, giữa họ lại có thêm một trận cãi vã khác, nhưng cũng xoay quanh đề tài cũ. Hoắc Phi muốn Dục Uyên dọn về Hoắc gia, còn cô lại khẳng khái muốn ra ngoài sống tự lập. Và trận chiến nào cũng có kẻ thắng người thua, kẻ luôn cuộc luôn là Hoắc Phi, hẳn bị Dục Uyên chọc tức nên bỏ về nhà.

“Dục Uyên!”

Phi Yến từ lâu đã đứng chờ Dục Uyên, nên vừa nhìn thấy cô đã vội chạy đến, trên mặt hiện rõ dòng chữ “có chuyện quan trọng” nhưng khi nhìn thấy vết băng ở dưới chân của Dục Uyên thì đã quên hết, tất cả chỉ còn thái độ khẩn trương cùng lo lắng.

“Chân của cậu bị làm sao?”

“Cái này...à...chỉ bị trầy xước nhỏ, không có gì nghiêm trọng...mà cậu có chuyện gì sao?”

“Là Lữ Phóng...hắn lại đến tìm người chơi oản tù tì như lần trước, nhưng lần này hắn lại chỉ đích danh cậu, mình nói với hắn... cậu không không phải tiếp viên ở đây nhưng hắn không tin, còn đang làm loạn trong phòng.”

“Dục Uyên! giờ mình phải làm sao?”

Đế vương là do anh em họ Hoắc bỏ tiền ra, còn Lữ Phóng lại là anh họ của ba người đó. Phi Yến thật sự không muốn làm méch lòng hắn, nhưng không biết phải làm sao để xử lý.

Trong lúc Phi Yến đang căng thẳng thì Dục Uyên lại rất bình thản, còn có tâm trạng tự sướng một mình.

“Không ngờ sức quyến rũ của mình lại ghê gớm như vậy, có thể làm cho Lữ Phóng phải điên đảo”

“Mình đang lo, cậu còn đùa nữa.”

Dục Uyên mỉm cười nhìn Phi Yến.

“Cậu biết mình đùa là được rồi, cậu căng thẳng như vậy làm mình càng lo hơn... cậu vào nói với Lữ Phóng...mình sẽ vào tiếp hắn.”

“Dục Uyên! cậu không phải là tiếp viên ở đây...mình thấy thật bất tiện cho cậu.”

“Phi Yến! không có gì đâu...chỉ lần này thôi, mình sẽ làm hắn phải lếch ra khỏi đây, lần sau hắn nhất định sẽ không dám đến tìm mình nữa”

Thật ra mọi chuyện không đơn giản như Dục Uyên đã nghĩ, cũng vì một lần, hai lần, rồi n lần tiếp theo nữa, Lữ Phóng đến tìm, đã đẩy danh tiếng của Dục Uyên lên vút tận trời mây. Mức độ chơi bời trác táng của Lữ Phóng đã được xếp hạng, thuộc vào đẳng cấp. Đàn bà hắn chơi qua, đều là những người phụ nữ rất đặc biệt, dung mạo xinh đẹp, có những vũ điệu khiêu gọi, hay khả năng làm tình tuyệt vời có một không hai. Nếu không, sẽ không thể giữ chân được hắn.

Lần này Lữ Phóng lại kiên trì với một người phụ nữ như vậy, khiến cho rất nhiều cậu ấm khác phải tò mò, không biết người phụ nữ thế nào lại được hắn để mắt. Cho nên...

Người đến Để vương tìm Dục Uyên sẽ càng đông.

Quay lại căng phòng Vip quen thuộc của chúng ta, mỗi lần Lữ Phóng đến đây hẳn chỉ muốn ở căn phòng này. Nhưng mấy lần trước, hẳn thường đến một mình, còn lần này hẳn đã dẫn theo đồng bọn.”Cộp! cộp!”

Một chàng thanh niên bước vào, bộ dạng sợ sệt, hai tay dâng bó hoa cho người ngồi cạnh Lữ Phóng.

“Mã thiếu! Tiểu thư Từ nói... cậu đừng tặng hoa cho cô ta nữa, cô ta dị ứng với phấn hoa”

Đây là hoa hồng lai nhập khẩu từ ngoại quốc, cả Á Lạp Tân cũng không thể tìm được một bông thứ hai, hàng cực hiếm không dễ có được. Nhưng trong mắt tiểu thư họ Từ lại chẳng khác nào hoa hồng tầm thường, ngay cả ngó mắt cũng không nhìn đến đã trả về, và đây cũng không phải lần đầu tiên.

“Choang...ng...!!!”

Mã thiếu tức giận quơ tay quăng bẻ nát chai rượu trước mặt của mình, và ném luôn cuốn tạp chí xuống đất. Ảnh bìa là hình của một nữ minh tinh xinh đẹp, trên tay đang ôm một bó hoa to tướng đầy đủ các loại màu và cười một cách rạng rỡ. Nhìn xong bức hình này, liệu có ai tin cô ta dị ứng với phấn hoa hay không đây, đương nhiên là không.

“Khốn kiếp! dị ứng phấn hoa...vậy bó hoa cô ta đang cầm trên tay là gì?” Mã thiếu hét lên.

Thân hình cao ráo, khuôn mặt cũng thuộc hàng top nữ nam. Cách ăn mặc thời thượng và những vật dụng hàng hiệu đắt tiền trên người hẳn, cũng đủ nói lên thân phận không hề tầm thường.

“Cậu đặt thêm hai trăm hoa hồng lai nữa, mang đến trước cửa nhà cô ta...nếu cô ta không nhận thì cậu đặt tiếp ba trăm bông...mỗi ngày thêm một trăm bông, cho tới khi nào cô ta nhận thì thôi.”

”Dạ! thiếu gia”

“Rầm...m...!!!”

Cánh cửa đóng sập lại, Mã thiếu tức giận ngồi xuống bàn, cầm ly rượu lên uống sạch.

“Cạch!”

“Tao thật không hiểu nổi mày...bên ngoài có cả khối cô gái khác, còn tốt gấp mấy lần Từ Lộ, mày đâu cần phí nhiều công sức như vậy” Lữ Phóng lên tiếng

“Mày không hiểu đâu, tao thật sự yêu thích Từ Lộ, ngoài cô ấy ra... tao không có hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào khác” Mã thiếu thờ dãi rồi đặt ly rượu của hắn xuống bàn.

“Đừng nói chuyện của tao nữa....Tề Hạo, nó có đến không?” Mã Thiếu gơ đồng hồ trên tay lên xem, rồi quay sang hỏi Lữ Phóng chuyển đề tài.

“Không biết, khi nãy tao có gọi điện...nó nói lát nữa sẽ đến, mà gần đây tao cũng ít khi gặp được nó, nghe nói...ông nội nó đang chuẩn bị cho nó đi xem mắt, nên ông cụ quản rất chặt.”

“Tề Hạo đi xem mắt.” Mã thiếu tỏ ra rất là kinh ngạc.

Bởi vì là bạn thân của Tề Hạo, nên cả Lữ Phóng và Mã thiếu đều hiểu rõ người Tề Hạo thích là Phi Yến. Ngoài người con gái làm hắn đảo điên này ra, thì trong mắt của Tề Hạo không thể chứa nổi ai. Cho nên Mã thiếu rất bất ngờ.

“Tao cũng thấy rất ngạc nhiên...không biết đó là phước hay bất hạnh của cô gái kia, chỉ có thể cầu chúc cho bọn họ.” Lữ Phóng lắc đầu mỉm cười.

“Két..t...!!!!”

Dục Uyên đẩy cửa bước vào, đã ngắt ngang câu chuyện của hai người họ. Nhắm thẳng đường mà đi, cô bước đến trước mặt của Lữ Phóng.”Chân cô bị làm sao?”

“Anh quan tâm nhiều như vậy làm gì...giành hơi sức mà lo lắng cho mình, một lát nữa tôi nhất định sẽ không nhẹ tay như lần trước.”

Mọi người nói khẩu vị của hắn rất nặng, luôn thích những thứ gì đó đặc biệt khác người, có tính khiêu chiến cao. Và tất cả điều đó hắn lại tìm thấy trên người con gái này. Cảm giác kích thích mạnh, từ mọi tế bào đến từng giây noron thần kinhđang kêu gào, cho hắn biết hắn muốn người phụ nữ này.

“Cô em không phải là tiếp viên ở đây?” Lữ Phóng mỉm cười nhìn Dục Uyên.

“Phải! cho nên sau này anh đừng có kiếm chuyện với những người ở đây.”

“Nhưng tôi muốn gặp em thì làm sao” Lữ Phóng nói,

“Tại sao anh muốn gặp tôi?” Thật quá kinh ngạc, Dục Uyển trở mắt nhìn hắn.

“Vì tôi bắt đầu có hứng thú với em.”

Người nói không ngại và người nghe lại ngượng, Dục Uyển suýt nữa bị sặc mà thôi bay chiếc khăn che mặt của mình. Tên Lữ Phóng này muốn chơi trò đánh tâm lý với cô sao, trước khi vào trận đã muốn đã kích tinh thần của cô để dễ dàng giành phần thắng.

“Anh đừng nghĩ vì câu nói đó của anh...sẽ làm tôi phân tâm, chúng ta có thể bắt đầu chưa...thời gian của tôi rất ít.”

“Chúng ta thay đổi luật chơi một chút...em qua đây” Lữ Phóng nắm tay của Dục Uyển kéo đến trước một bàn chất đầy rượu.

Cô không biết từ lúc nào cô và hắn lại tỏ ra thân thiết đến như vậy.

“Trên bàn có tất cả là hai mươi chai rượu, mỗi bên mười chai...nếu bên nào uống hết số rượu trên bàn trước thì xem như thua, em thấy thế nào?”

Dục Uyển thật không tự tin về khoản này chút nào, oản tù tì thì cô có thể bắt chước. Nhưng còn về chuyện uống rượu thì.

“Sao...không dám, nếu vậy thì hãy chịu thua...bỏ chiếc khăn đó xuống, để tôi nhìn thấy mặt của em.” Lữ Phóng nhìn ra được chút chần chừ trong ánh mắt của Dục Uyển, cho nên hắn càng chắc thắng hơn.

“Sợ...trong từ điển của tôi, còn chưa có từ đó.”

“Rất mạnh miệng...để xem từ lượng của cô em có mạnh như cái miệng của mình hay không.”

Độ ngông của Lữ Phóng và Dục Uyển nếu đặt lên bàn cân, chắc cũng kẻ tám lạng người nửa cân. Cả hai đều cho rằng mình rất lợi hại, nhưng thật ra từ lượng của họ đều dờ như nhau. Cái này cũng được xem là một may mắn cho Dục Uyển.

Ba mươi phút sau, mọi chuyện vẫn tiếp diễn theo kịch bản cũ. Hai người bước ra giữa sân nhà, bốn mắt nhìn nhau, tập trung cao độ và cùng giấu tay ra phía.

“Một! hai! ba...!!!”

Vào cái thời điểm ra “ba” thứ n của Dục Uyển thì Lữ Phóng đã đổ cái “rằm” xuống sân nhà. Mặc dù hắn chưa uống hết năm chai. Còn Dục Uyển thì...

“Ê...dậy đi..anh say rồi sao? dậy mau.” Dục Uyển lao đảo đi tới, đá vào người của Lữ Phóng nhưng hắn như một cái xác bất động, không nhúc nhích. “Đám đánh cược với tôi...đúng là không biết chữ thua viết hết nào.” Thật ra Dục Uyển cũng không được xem là tinh táo, người đã ngấm men rượu, trước mặt cứ quay mòng mòng, cô ngã phịch xuống dưới ghế nằm dài.

Ngẩn đầu lên, mới phát hiện thì ra trong phòng vẫn còn một người khác. Tất cả bởi vì từ lúc cô bước vào hắn không hề nói một tiếng nào, chỉ ôm cái điện thoại của mình.

“Rằm.m...!!!”

Người thanh niên ra đi với bó hoa khi nãy, lại một lần nữa quay lại phòng. Hắn khúm núm, đứng trước mặt của Mã thiếu. Còn sợ sệt hơn lúc nãy.

“Có chuyện gì?”

“Mã thiếu! Từ tiểu thư nói...nếu cậu còn tiếp tục gửi hoa làm phiền cô ấy, thì cô ấy sẽ báo cảnh sát.”

“Choang..!!!” Lại một lần nữa, hắn ném mấy chai rượu trên bàn xuống dưới đất.

“Khốn kiếp! cút ngay cho tôi.”

Bản tính nóng nảy này vẫn không có gì thay đổi so với trước. Dục Uyển biết rõ về về người này, vì hắn từng là người mà Dục cô thầm mơ tưởng. Bộ tứ bất hảo của thành phố. Tề Hạo, Lữ Phóng, Trịnh Thăng và hắn luôn là cặp bài trùng, chơi thân từ nhỏ với nhau.

Gã này rất là nổi tiếng, mỗi ngày đều thấy hắn xuất hiện trên báo. Gần đây nhất, là tin tức hắn đang theo đuổi đại minh tinh Từ Lộ, tặng hoa, tặng du thuyền, còn mua nguyên cả căn biệt thự dâng đến trước mặt người ta, nhưng đều bị khước từ. Nghe đồn, hắn còn dùng cảm trầm ti để mua một cuốn tự truyện của cô Từ Lộ này, nhưng không biết đó có phải là thật hay không. Nếu thật sự là vậy, thì Mã Thiếu đúng là tên đại si tình ngốc nghếch nhất.

Nhìn hắn gọi điện liên tục mà không ai nghe máy, cô cũng có thể đoán ra là hắn đang gọi cho ai.

“Anh đừng có phí sức vô ích nữa, cứ như cách của anh....thì mười năm nữa cũng không chinh phục được Từ Lộ.”

Lời của Dục Uyển như gián tiếp một đòn đau vào người của Mã thiếu, hắn quay sang nhìn Dục Uyển, đôi mắt của hắn nheo lại, cố gắng kiềm nén cơn giận dữ của mình. Còn Dục Uyển thì đang nằm sấp xuống ghế và đưa lưng về phía Mã thiếu, nên không hề nhìn thấy vẻ mặt đang tức giận của hắn, con

người đã say hết phân nửa.

“Cô nói như vậy là có ý gì?” hần nói.

“Từ Lộ là một đại minh tinh nổi tiếng, chưa nói đến gia thế hiển hách của cô ta thì mỗi ngày không biết có bao nhiêu kẻ chạy theo đuôi, đẹp trai hơn anh...rất nhiều, gia thế hiển hách hơn anh... cũng không thiếu, còn tiền nhiều hơn anh sao...cả khối người, còn anh thì có gì, ngoài cái mác là con trai của thị trưởng ra.” Đây chắc chắn lời của kẻ say, vì Dục Uyển bình thường sẽ không thừa sức đi kiếm chuyện với người khác, vì cô ngại rắc rối.

Hần ngà phịch xuống ghế. Không phải hần không biết chuyện này, nhưng vì đã lỡ yêu người ta đến điên dại thì biết phải làm sao, chỉ có thể dùng sự kiên trì và thành tâm của hần. Người ta thỉnh thoảng tặng hoa, thì hần mỗi ngày một trăm hoa. Người ta tặng xe thì hần dâng cả phi thuyền, người ta mua nhà thì hần tặng biệt thự. Nhưng cô găng của hần, tại sao lại không đòi được một cái mỉm cười của nàng? “Có biết vì sao anh theo đuổi Từ Lộ lâu như vậy mà chẳng có kết quả không...vì cách anh làm không có gì đặc biệt, giống hệt những gã đàn ông khác đang theo đuổi cô ta.” Dục Uyển ra vẻ như một chuyên gia tình yêu dày dặn kinh nghiệm, mặc dù tất cả lời của cô đều là của kẻ say, sáng mai tỉnh dậy, cô lại chẳng nhớ mình đã nói gì.

Nhưng nó lại có tác dụng với Mã Thiếu. Hần càng nghe chú tâm hơn.

“Vậy theo cô thì tôi phải làm gì?”

“Ngừng việc theo đuổi cô ta, không tặng hoa, không tặng quà và càng không được xuất hiện trước mặt của cô ta, tránh mặt cô ta thì lại càng hoàn hảo.”

Đúng như những gì Dục Uyển đã nói, hần đã theo đuổi Từ Lộ rất lâu, dùng rất nhiều cách nhưng không có kết quả, hần cũng rất muốn thử một lần, theo cách của Dục Uyển. Nhưng...

“Nếu như cách của cô không có hiệu quả thì sao?”

“Không có hiệu quả thì là không có hiệu quả chứ sao....dù sao anh cũng đâu có cái gì để mất.”

Nói xong câu đó thì Dục Uyển đã không còn biết gì nữa, gục mặt xuống ghế mà ngủ một giấc say sưa, đến khi cô tỉnh dậy thì trong phòng đã không còn ai. Và quên sạch sẽ câu chuyện của cô và Mã thiếu.

Cũng không biết hần có làm theo đúng lời của quân sư quạu mo chỉ điểm hay không, chúng ta cùng chờ xem kết quả...

Ba ngày sau-trước cổng lớn của Hoắc gia.

“Sao lâu như vậy vẫn chưa đến?”

Hoắc Phi đang nôn nóng đứng chờ trước cửa, theo như tình báo của hần thì vào khoảng 16h chiều nay, bảng điểm của tất cả những trò “Hoắc” sẽ theo đường bưu điện, chuyển thẳng đến thùng thư nhà hần, trong số đó có bảng điểm của hần. Nên trước đó 15h chiều nay, Hoắc Phi đã đứng cạnh thùng thư.

“Mười! chín! tám! bảy! sáu! năm! bốn! ba! hai! một!” Khi kim đồng hồ tích tắc đang tiến gần đến 16h.

“Ket..t...!!!” Tiếng xe đạp lếch bánh, cán mức thùng thư.

Trước khi nhân viên bưu điện kịp bỏ thư vào thùng, thì Hoắc Phi đã nhanh tay giựt lấy tất cả. Không cần mở ra xem hần cũng biết, nhất bảng chắc chắn thuộc về anh “đại” của hần. Nhị bảng nếu không phải là tên họ Bạch cũng là anh “nhị”. Còn hần...

“Hạng 500....”

Hoắc Phi giựt mình hét lên vì hần quá sốc, không thể tin vào mắt mình. Cùng cấp học với hần chỉ có 500 học sinh, và năm nào hần cũng xếp hạng 499. Nhưng năm nay lại xếp hạng thứ 500. Trước giờ hần không hề tự ti về thành tích học cũng mình, vì luôn có kẻ còn gánh cho hần danh hiệu “ngu nhất khối”. Nhưng bây giờ...

“Chết tiệt! là kẻ nào.”

Hoắc Phi đang cảm hận tên khốn nào đã vượt bậc, hại hần rớt xuống hạng thứ 500.

“Anh đang chờ ai?”

Dục Uyển không biết từ lúc nào, xuất hiện phía sau lưng Hoắc Phi, lúc hần đang lơ đãng, lỏng tay cầm, thì Dục Uyển đã giựt hết bốn bức thư. Từ chiều tới giờ, Hoắc Phi luôn ra vẻ thần bí, nhất định là đang làm chuyện gì mờ ám. Chẳng lẽ liên quan đến mấy cái bảng điểm này. Dục Uyển vừa cầm lên xem thử thì hần đã hét thất thanh.

“Không được mở ra.”

“Anh khẩn trương như vậy, tôi lại càng muốn xem.”

Dục Uyển lập tức ôm mấy bức thư bỏ chạy, cố gắng nhanh nhất có thể để mở ra xem. Hoắc Phi đương nhiên là đuổi theo, mọi người đều có thể xem, nhưng trừ cô ra là không được.

“Trả lại cho anh.”

“Không!”

Cầm đến bảng điểm của Hoắc Khiêm, không cần mở ra cô cũng biết là hần đứng nhất giống như mười mấy năm nay hần vẫn luôn độc tôn, nên không cần xem.

“Vèo!” Dục Uyển nhanh tay ném xuống đất, cầm cái thứ hai.

Là bảng điểm của Hoắc Luật, cũng không cần xem. Vì nếu không hạng nhì cũng hạng ba. Có năm nào anh ấy và Bạch Ngạn Tổ không luân phiên thay đổi vị trí cho nhau.

“Vèo...!!!” Dục Uyển lập tức ném bảng điểm của Hoắc Luật xuống đất.

Và cái này là của cô, lát nữa xem. Dục Uyển nhét vào trong túi, rồi mở tiếp bảng điểm của Hoắc Phi ra xem.

“Rầm.m.!!”

Nhưng Hoắc Phi như cây tên bắn nhanh, lao đến trước mặt, còn đề cô xuống đất. Vì danh nhục của nam nhân, hần không thể để cô xem được. Nên ra sức giành lấy bảng điểm về, còn Dục Uyển với tay đẩy nó ra thật xa.

Hai người cứ lẩn qua lộn lại trên đất, giống như hai con mèo con đang giành nhau cuộc len. Cho tới khi có người đứng ngay trước mặt họ và cất cao giọng

“Hai đứa đang làm cái trò gì hả?”

“Cha...!!”

Cả Dục Uyển lẫn Hoắc Phi đều ngẩn đầu lên nhìn, giựt mình đẩy nhau ra, rồi bò dậy.

Bảng điểm của hần...

Hoắc Phi căng thẳng nhìn bảng điểm của mình đang nằm dưới chân của cha già kính yêu. Một, hai, ba. Hần lập tức bay đến chụp lấy. Nhưng vẫn chậm hơn Hoắc Nghị một giây, ông chỉ việc cúi người xuống đã cầm được trên tay.

“Cái này là cái gì?”

Lúc đầu có lẽ là không biết, nhưng sau khi mở ra xem. Thì hai mí mắt của ông giãn ra, hẹp lại thành một đường ngang, con ngươi di chuyển lên xuống dọc theo những con số, và khuôn mặt tối sầm lại.

Hoắc Phi ngửi được mùi nguy hiểm, hần bỏ mặt tất cả, lặng lẽ đứng sau quay và bước đều bước. Nhưng...

“Hoắc...c.....Phi...i.....i...!!! đứng lại đó”

Tiếng hét kinh thiên động địa của Hoắc Nghị đã vang xa. Hần xoay người lại cười ngu ngơ.

“Ha...a...!!! cha..”

Từ đường Hoắc gia- một tiếng đồng hồ sau..

Trong lúc mọi người đều đã ăn no, nghỉ ngơi chuẩn bị leo lên giường ngủ. Thì có một người đang phải quỳ trước mặt tổ tiên, để tự kiểm điểm bản thân. Là hần, Hoắc Phi. Ngoài cửa lại có người đang thập thò lén lút, nửa muốn vào nửa lại không đủ cam đảm. Nhưng vì tò mò cô đang cầm, sắp nổ nát bấy, Dục Uyển đành phải bước vào.

Mặc dù, bụng đói cồn cào, hương thơm của mì ăn liền nóng hổi đầy mê hoặc. Nhưng tự ái đàn ông không cho phép hần đầu hàng. Hoắc Phi làm ra mặt lạnh không thèm đến xia đến cô. Hần xoay mặt đi chỗ khác. Trên làn da trắng hồng mịn màng, là năm dấu tay đỏ rằn của Ba Nghị. Đúng vậy, hần vừa bị đánh xong.

Dục Uyển không nghĩ mọi chuyện lại thành ra như vậy, đã có một trận cãi vã lớn tiếng giữa hai cha con họ. “Thành tích học tập của con tốt hay xấu thì có can hệ gì, có thể thay đổi được gì sao, vẫn sẽ vào công ty làm việc dưới sự điều khiển của cha.” Hoắc Phi cho rằng hần học hay không thì cũng không có gì khác biệt, vẫn sẽ kế thừa gia nghiệp của Hoắc gia. Nhưng sau khi hần vừa nói xong thì “Chát” một bạt tay của ba Nghị đã tưng tăng vào mặt hần. “Hoắc gia! không có thứ con cháu không có chí khí như mày, tao nói cho mày biết...nếu mày còn giữ những suy nghĩ ấu trĩ đó trong đầu, thì đừng mang

họ Hoắc nữa“.

Sau khi cha Nghị tức giận bỏ lên lầu, thì Hoắc Phi đã bị phạt quỳ ở từ đường. Dục Uyển cảm thấy tội lỗi cô gây ra không phải nhẹ. Nếu không phải cô nằn nì đòi xem cho được bảng điểm của hần thi đã không có gì xảy ra.

Dục Uyển bụng tò mò đặt trước mặt của Hoắc Phi, tỏ ra thân thiết.

“Hoắc Phi! anh còn giận tôi sao.”

“Phải!” Như tát một gáo nước mặt cô, Dục Uyển cảm thấy bị đơ.

Nhìn khuôn mặt phấn hồng của hần đang có thêm một bọt tay, giống hệt như cái bột đỏ trên mặt cô. Có cảm giác họ thuộc về nhau, giống như một cặp trời sinh, đẹp đến từng cm. Hình như cô đang đi lạc đề, phải quay về ngay lập tức.

“Tôi xin lỗi...tôi thật sự không biết mọi chuyện sẽ như vậy, chỉ muốn đùa với anh một chút, nhưng tôi làm sao biết được...thành tích học của anh lại dở tệ như vậy.”

“Em đến xin lỗi hay là đến để đá kích anh...anh không muốn nhìn thấy em, ra ngoài. “

Hoắc Phi thật sự giận cô rồi sao, trước giờ họ vẫn như chó với mèo. Cãi vã không ngừng, nhưng Dục Uyển lại không có cảm giác, hần ghét cô như bây giờ.

“Phi! tôi thật sự là đến để xin lỗi anh mà, tôi còn xuống bếp nấu mì và luộc trứng gà cho anh... anh tha lỗi cho tôi, được không?”

Hần thật không phải giận mà xua đuổi Dục Uyển, chỉ là quá mất mặt. Hần cảm thấy rất xấu hổ với cô. Tại sao Dục Uyển có thể đứng nhì, trong khi hần lại đứng ở hạng 500. Với tư cách một người đàn ông đang theo đuổi cô, thì đó là sự sỉ nhục rất lớn. Không biết tới khi nào hạng năm trăm mới đuổi kịp hạng nhì đây. Hần là đang suy nghĩ vấn đề này.

“Hoắc Phi! tôi biết lúc chiều anh vẫn chưa ăn gì, nhất định là đang đói...anh xem tô mì của tôi trông thật hấp dẫn, anh ăn xong tô mì này xem như chúng ta hòa nhau.” Dục Uyển dâng cả tô mì, đến tận miệng cho Hoắc Phi.

Cô đã xuống nước đến mức này, thành ý đó hần cũng nhận ra. Là một người đàn ông rộng lượng, Hoắc Phi chấp nhận lời xin lỗi của Dục Uyển.”Được! vì tô mì này của em, anh tha thứ cho em...nhưng em phải dứt anh ăn.” Hoắc Phi quay sang mỉm cười nhìn cô.

“Tại sao? anh quỳ bằng chân chứ có phải bằng tay đâu.”

“Vậy em có làm hay là không? để anh biết có nên tha lỗi cho em hay là không.” Hoắc Phi lại cao giọng đại thiếu gia nhìn cô, lâu lâu hần mới có dịp lên mặt, đương nhiên phải tận dụng triệt để.

“Tôi làm...được chưa.” Dục Uyển cầm lấy tô mì, rồi gấp từng thìa đưa vào miệng cho Hoắc Phi, nhưng dâng đến tận miệng hần lại không chịu hé răng.

“Nóng như vậy, em không thổi làm sao anh ăn...thành ý hỏi lỗi của em, sao anh vẫn chưa thể cảm nhận được”

Dục Uyển dần lại, tự nói với mình, chỉ duy nhất hôm nay thôi...cố lên. Cô gấp ra từng muỗng một, sau khi thổi thật nguội, rồi mới dâng lên miệng cho Hoắc Phi ăn.

“Thành ý như vậy đã đủ chưa?”

“Ít ra cũng phải như vậy”

Thấy hần nuốt vào thìa đầu tiên, cô cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Có lẽ lúc bụng đói thì cái gì ăn vào cũng cảm thấy rất ngon, ngay cả giọt nước cuối cùng Hoắc Phi cũng hút cạn. Khi hần đặt tô mì xuống đất, miệng lại dính đầy dầu mỡ, giống hệt như Bìn và Bơ của cô lúc ăn, Dục Uyển mỉm cười rồi bước tới, lấy khăn lau miệng cho hần.

Đến lúc Dục Uyển nhận ra hành động của mình có chút thân mật, thì cũng là lúc cô nhận ra đôi mắt khác lạ của Hoắc Phi, nó sáng và nghiêm túc hơn lúc bình thường rất nhiều.

Nhìn khoảng cách gần này, cô phát hiện ra. Hoắc Phi rất đẹp trai, lông mi đã đen lại cong vút, làn da thì mịn màng trắng hồng, mũi vừa nhỏ lại vừa cao, môi còn đỏ hơn cả cô nữa. Thật là may mắn cho tất cả phụ nữ trên đời này, vì Hoắc Phi không phải phụ nữ, nếu không...hần chính là một đối thủ đáng gờm.

Lại nữa rồi, bệnh cũ lại tái phát. Với những thứ xinh đẹp lung linh đặc biệt là mỹ nam thì những triệu chứng đó lại xuất hiện. Nhịp tim tăng nhanh, hít thở khó không thông, và mặt bắt đầu nóng dần. Chung quy là cô đang xấu hổ đỏ mặt.

“Còn lau nữa...môi của anh sẽ bị em chà nát.” Hoắc Phi giữ chặt bàn tay đang phá nát đôi môi của hần lại.

“Xin lỗi!” Dục Uyển giựt mình bỏ tay ra, và thu về ánh mắt đắm đuối của mình, thật quá mất mặt, tại sao cô có thể nhìn hần lâu đến như vậy, Hoắc Phi nhất định nghĩ cô đang có ý đồ gì với hần.

Không ngoài dự đoán của cô, có người đã sắp lại gần.

“Có phải em bắt đầu cảm thấy anh rất có sức hút đàn ông?” Hoắc Phi mỉm cười mờ ám nhìn Dục Uyển.

“Ha..a..!!! Sức hút đàn ông...anh mơ đi, bốn từ đó còn cách xa anh tới một ngàn tám trăm dặm lận.” Có người vì quá xấu hổ, sợ người ta biết, nên tìm cách đánh trống lảng.

“Vậy tại sao mặt em lại đỏ như vậy?” Hấn nói

“Tôi đỏ mặt vì...vì..tôi đang bệnh, tôi bị cảm nóng, chứ không liên quan gì đến anh.” Dục Uyển càng nói càng bị lộ sơ hở.”Anh chỉ nghe đến cảm lạnh...chứ chưa từng nghe đến cảm nóng để anh kiểm tra xem”

Hành động và lời nói luôn đi đôi, vừa dứt câu thì hấn đã đứng dậy, kéo Dục Uyển lại, đặt tay lên trán cô sờ thử, nhưng Dục Uyển đẩy hấn ra.

“Anh chưa nghe vì anh thiếu hiểu biết...kiểm tra cái gì chứ, tránh ra.”

“Không tránh, tới khi nào em cho anh sờ thử xem...có phải em cảm nóng hay không?”

Dục Uyển lùi bước nào thì hấn tiến bước đó, cô nhắm đến cửa chính mà chạy thì hấn lại đuổi theo ôm lấy. Chỉ là phát sinh một sự cố nhỏ lúc cao trào, đôi tay của Hoắc Phi lại đặt đúng vào hai quả đồi to phía trước của Dục Uyển, chắc cũng hơn một tháng, chưa chạm vào ngực của phụ nữ.

Phải thừa nhận, trong tất cả phụ nữ hấn từng quan hệ, thì ngực của Uyển là to nhất, bóp vào cảm giác tuyệt vời khó cưỡng lại được, mềm mại, co giãn giống như đang bóp hai quả bong bóng. Trong lúc hấn vẫn còn tận hưởng cảm giác lâu ngày không có được, thì Dục Uyển đã xoay người lại thưởng cho một bạt tay.

“Chát...t..!!!”

Dù phản xạ có hơi chậm, nhưng lực tát của Dục Uyển không nhẹ chút nào, bây giờ hai bên mặt của Hoắc Phi đã đều màu.

“Anh...anh...có phải lâu rồi tôi không đập anh...anh ngứa đòn” Dục Uyển bắt đầu lục lọi khắp phòng, để tìm một hung khí để có thể hành hung Hoắc Phi.

“Dục Uyển! anh chỉ lỡ tay thôi, thật ra...anh...”

Nhưng đã quá muộn, Dục Uyển lao vào hấn đánh túi bụi vì không thể tìm ra bất cứ thứ gì khác ngoài đôi tay của mình.

“Đủ rồi.....em đánh thật sao?” Hoắc Phi túm lấy hai tay của Dục Uyển giữ lại.

“Chưa đủ...tôi còn muốn đánh tiếp”

Dục Uyển nhào tới, nhưng bị Hoắc Phi túm lại, còn ép cô lên tường. Khiến cho cô không thể nào nhúc nhích hay động đậy gì được. Hoắc Phi lại càng vô lại hơn, khi đưa ra một đề nghị với cô.

“Được rồi! nếu em muốn đánh anh đến vậy...thì thế này.. em cho anh bóp ba lần, anh cho em đánh một cái...thế nào?” Hấn mỉm cười với Dục Uyển, nhưng chưa tới hai giây sau thì mặt mày hấn trở nên méo mó.

“Bóp...!!!” Hoắc Phi quên mất, ngoài đôi tay lợi ra thì sức mạnh ở chân của Dục Uyển cũng rất ghê gớm, khi cô dốc toàn lực tấn công vào chỗ hiểm của hấn.

Hoắc Phi ôm lấy “tiểu phi tử” của hấn, nằm dài dưới đất, và cam chịu những trận mưa đòn tiếp theo của Dục Uyển.

“Đủ rồi! em đánh anh...em cũng đau tay mà, đừng đánh nữa, nếu không anh sẽ phản đòn.”

Trước khi Hoắc Phi bật người dậy để mà đánh trả, thì Dục Uyển đã nhanh chân, leo lên người hấn đè bẹp xuống. Cô còn không chế lấy hai tay của Hoắc Phi ép sát xuống sàn nhà.

“Tôi xem anh làm sao phản đòn” Dục Uyển đắc chí mỉm cười, không để tâm để tư thế thân mật giữa mình và Hoắc Phi rất ám muội.

Còn hấn đương nhiên không có chút khó chịu nào, còn rất hưởng thụ khi được Dục Uyển đè nằm xuống dưới thân. Hấn mỉm cười nhìn cô.

“Thì ra là em thích nằm trên, tại sao ngay từ đầu không nói...anh tình nguyện nằm dưới”

“Anh..vô lại..” Dục Uyển xấu hổ hơn khi nãy, lúc cô nhận ra thì đã muộn, cô bò dậy khỏi người Hoắc Phi, nhưng bị hấn giữ chặt lại.

Ngoài cửa, có kẻ lại có kẻ đang đứng yên bất động với khay thức ăn trên tay. Vốn dĩ muốn mang vào cho Hoắc Phi, nhưng có lẽ nó đã không còn cần thiết. Hoắc Luật xoay người đi xuống lầu.

“Nhị thiếu gia! không phải cậu nói mang thức ăn cho tam thiếu gia sao?” Hoắc quân gia lên tiếng.

“Không cần nữa.”

Lúc Dục Uyển rời khỏi Hoắc gia thì trời bên ngoài cũng đã tối..

“Em về sao?”

Dục Uyển vừa bước ra, thì nghe thấy tiếng nói từ phía sau vọng đến. Hoắc Luật từ trong bóng đêm đi ra. Cô có thể ngửi thấy mùi rượu đầu đó phảng phất xung quanh người hắn.

“Anh uống rượu sao?”

“Có một chút ít.”

Thấy Hoắc Luật loạng choạng bước tới, Dục Uyển lại sợ hắn ngã mà bước tới đỡ lấy hắn. Nhưng người trượt ngã không ngờ lại là cô.

“Á...a...!!!” Hoắc Luật ôm lấy Dục Uyển.

Hắn biết là không thể được như trước, nhưng khi nhớ đến hành động thân mật giữa Phi và Dục Uyển khi nãy, thì hắn cảm thấy không được thoải mái. Thứ cảm giác không dễ chịu đó đã chi phối toàn bộ suy nghĩ và hành động của hắn lúc này.

“Xin lỗi” Dục Uyển cuống cuống đẩy Hoắc luật ra, thì hắn lại kéo sát cô lại.

“Luật! buông em ra đi...”

“Ừm..m..!”

Trong giây phút nhìn vào đôi mắt của cô, và bờ môi mọng đỏ đó thì hắn như bị thôi miên, hắn đã cưỡng hôn Dục Uyển, môi hắn mút chặt không chịu nhả. Thật ra, hắn chỉ muốn nghiền nát nó, có như vậy thì sự bức bối trong lòng hắn mới nhẹ đi.

Lúc đầu Dục Uyển có chút kháng cự, nhưng cơ thể của cô đã luyện thành thói quen phục tùng, nó tiếp nhận đụng chạm của Hoắc Luật và bắt đầu hòa nhịp.

Hắn biết hành động rò dại lúc này, không phải do rượu mà là bản năng sâu bên trong con người hắn. Ngay lúc này đây, hắn muốn cô. Chính là cái hương vị ngọt ngào, mùi hương và thân thể mềm mại này, làm cho hắn không thể kiểm soát được mình, càng chạm vào cô thì hắn lại càng muốn cô nhiều hơn, cũng có thể là do một phần tác động của rượu, không cần phải suy nghĩ gì hết, chỉ cần hành động theo ham muốn của bản năng.

Có lẽ khi nãy Phi cũng có cái tâm trạng này giống, khi ôm lấy cô. Đôi tay của Hoắc Luật luồn dưới váy, men theo mép quần lót, tiến sâu vào bên trong. Vuốt ve những sợi lông mao mềm mại, khi ngón tay của hắn vô tình chạm nhẹ vào hạt châu ở giữa hoa huyệt, Dục Uyển lập tức ngăn lấy tay của hắn, vì cô biết hắn sắp làm gì tiếp theo, nếu hắn tiếp tục khiêu khích nơi mẫn cảm đó của cô, thì cô sẽ không thể nào mà từ chối được. Trước khi lý trí mất dần, cô phải làm rõ một chuyện.

“Luật! nói cho em biết...người anh yêu là ai?”

Câu nói của Dục Uyển như canh giải rượu đánh thức người đang say, Hoắc Luật quay trở về với hiện tại. Câu thần chú thôi miên mà hắn tự thôi miên mình lại hiện ra “người hắn yêu là chị Mạn Ni”, hắn cần phải có trách nhiệm với chị Mạn Ni, hắn phải làm tròn lời hứa đó.

Sự im lặng thay cho đáp án của hắn, nhưng cả hắn và cô đều đã hiểu rõ. Đã quá đủ cho tất cả. Lúc này cả hai người đều tự biết bản thân nên phải dừng lại.

“Anh xin lỗi..”

“Không có gì, em về đây.” Dục Uyển mỉm cười với Hoắc Luật, rồi xoay người đi.

Thật là kì lạ, cảm giác không phải quá tệ như cô nghĩ. Khi đã biết rõ đáp án người Luật yêu là chị Mạn Ni, ngay lúc này đây, cô lại không còn cảm giác đau đớn như trước kia từng có. Nó bình thản hơn rất nhiều, có lẽ cô đã có thể quên đi Hoắc Luật.

Dục Uyển rời đi, Hoắc Luật cũng xoay người đi vào trong nhà. Thì trong bóng tối, có người lặng lẽ bước ra. Hoắc Mạn Ni rung rung hai mắt, rồi ôm mặt chạy về phòng khóc nức nở.

“Àm..m..!!!”

Cửa đóng sập lại, cô ngã quỵ xuống trước gương, mà gào khóc.

“Chị ơi! chị ra đây đi...em muốn gặp chị...chị ơi!”

Hoắc Mạn Ni từ nhỏ đã hình thành một thói quen, những lúc chịu uất ức, bị người khác bắt nạt, hoặc không giải quyết được bất kỳ vấn đề nan giải nào thì đều tìm đến “người chị” của mình, trên đời này chỉ có chị ấy là yêu thương cô thật lòng.

“Hu..ư.....!!!! chị ơi, em muốn gặp chị, chị ơi...”

Lúc Mạn Ni vật vã không còn chút sức lực nữa thì người trong gương mới chịu xuất hiện. Vẫn là khuôn mặt đó, trong bộ trang phục đó nhưng Mạn Ni ngồi trước gương, và Mạn Ni đang hiện hữu trong gương lại mang hai thần thái đối lập nhau. Một người là yếu đuối nhu nhược, người còn lại sắc sảo thủ đoạn.

“Chị! Hoắc Luật đã không còn yêu em...em phải làm sao đây, dù cậu ấy không thừa nhận nhưng em nhận ra người cậu ấy yêu là Dục Uyển....em rất hối hận, không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn, giờ đây em chỉ còn có mỗi Luật, em không muốn đánh mất cậu ấy, chị em phải làm sao để kéo cậu ấy lại.”

“Mạn Ni! chị sẽ không để cho Luật rời xa em...tất cả những kẻ phá hủy hạnh phúc của chị em chúng ta, rồi sẽ bị trừng phạt...Dục Uyển sẽ không có cơ hội cướp Luật từ tay em”

“Thật không chị.”

“Phải! em chỉ cần nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật dài...cho tới khi nào chị đánh thức em dậy, lúc đó...Hoắc Luật sẽ quay về bên em như trước đây, Mạn Ni, em có tin chị không?”

“Em tin chị..”

“Ngoan! bây giờ thì hãy nhắm mắt lại và ngủ đi...nhớ là đừng bao giờ thức dậy cho đến khi chị gọi.”

“Dạ!”

Hoắc Mạn Ni từ từ nhắm mắt lại và khép thật chặt. Cô bắt đầu giấc ngủ dài của mình, cũng là mở đầu cho những cơn ác mộng của Dục Uyển sau này.

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Âm mưu của Trình Mỹ

“Con không đồng ý!”

Không phải một người mà là hai người cùng lúc lên tiếng. Lời nói cùng hành động của Hoắc Phi và Hoắc Luật vô cùng đồng bộ, thậm chí thời gian họ bật dậy khỏi ghế cũng giống hệt nhau, sau khi Hoắc Khiêm vừa dứt câu.

“Con không đồng ý cho Dục Uyển đi du học.” Hoắc Luật lớn tiếng nói lại một lần nữa.

Dục Uyển ra nước ngoài du học, thì trong một khoảng một thời gian dài 7 năm, hẳn sẽ không thể nào nhìn thấy cô, chuyện này không thể xảy ra. Sau cái sự cố đêm hôm đó, thì tần suất hẳn nghĩ đến Dục Uyển lại càng nhiều hơn, thì trong thời gian bảy năm tiếp theo, hẳn phải chịu thêm bao nhiêu sự dày vò như vậy nữa.

“Con cũng không đồng ý để Dục Uyển ra nước ngoài du học, trong nước có rất nhiều trường học danh tiếng, tại sao nhất thiết phải đến nước Ý?” Và Hoắc Phi một lần nữa lặp lại lời hắn đã nói

Dục Uyển dọn ra ngoài sống với hắn đã rất khó khăn. Bây giờ lại đưa cô ấy sang nước ngoài du học thì cơ hội hẳn nhìn thấy Dục Uyển mỗi ngày sẽ càng ít đi. Khoảng cách giữa nước Ý và Á Lạp Tân là vô cùng xa. Chuyện này hẳn nhất định phải phản đối đến cùng.

Hoắc Khiêm đang ngồi vắt chéo chân lên ghế, hắn mỉm cười, rồi ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Luật lẫn cả Hoắc Phi.

“Anh và cha đã thảo luận rất kỹ...đưa Dục Uyển ra nước ngoài du học, sẽ tốt cho sự phát triển của nó...hơn nữa, Dục Uyển cũng đã đồng ý thì hai đứa tại sao lại phản đối.”

Sự phản ứng quá khích của Hoắc Phi và Hoắc Luật, đã bay xa khỏi phạm vi mà Hoắc Khiêm có thể tưởng tượng ra. Thể hiện quá rõ sự quan tâm của họ giành cho Dục Uyển là rất nhiều.

Và Hoắc Khiêm càng thêm tin tưởng, quyết định lần này của hắn hoàn toàn chính xác, khi cho Dục Uyển ra nước ngoài du học. Trước khi mọi chuyện đi quá xa, hắn phải ngăn chặn lại mối nguy hiểm này.

“Khiêm nói rất đúng, gần đây Dục Uyển đã có tiến bộ vượt bậc trong học tập...cha nghĩ đưa con bé ra nước ngoài du học là chuyện rất tốt, nó có thể phát triển hơn nữa.” Hoắc Nghị lên tiếng.

Dù ông không rõ lý do, tại sao Khiêm nhất quyết “tống khứ” Dục Uyển đi thật xa, còn rất gấp rút. Nhưng ông hoàn toàn tin tưởng và hiểu rõ con trai mình, làm việc gì cũng có lý lẽ riêng. Cho nên không hề truy hỏi nguyên do, chỉ việc gật đầu đồng ý.

“Đợi sau khi thủ tục làm xong thì Dục Uyển sẽ lập tức xuất ngoại, hai đứa đừng có nói gì thêm....mau đi chuẩn bị, tiệc thọ của Trình đại tướng, chúng ta không thể đến trễ.” Hoắc Nghị đứng dậy chỉnh sửa lại cổ áo và tay áo, rồi bước đi.

Không được rồi, với tính khí của cha hắn, một khi đã quyết thì không dễ mà thay đổi được suy nghĩ. Hắn phải nghĩ ra một cách nào thông minh hơn, để làm cho ông ta đổi ý.

“Cha!” Hoắc Phi lớn tiếng gọi.

Hoắc Nghị xoay người lại nhìn Hoắc Phi.

“Có chuyện gì?”

Hoắc Phi từng bước đi tới.

“Cha! thật ra con không đồng ý để Dục Uyển ra nước ngoài du học...vì con nghĩ cho danh tiếng của Hoắc gia...cha cũng biết, từ nhỏ Dục Uyển chưa từng xuất ngoại một lần, ngoại ngữ cũng không biết một chữ, nếu để nó ra nước ngoài...gặp người ngoại quốc lại không biết nói gì hết, không phải nhà họ Hoắc chúng ta sẽ bị cười nhạo sao?” Hoắc Phi biết mặt mũi danh dự của Hoắc gia chính là điều cha hắn rất coi trọng, chỉ cần nhắm trúng chỗ đó mà đánh, không sợ cha hắn không đầu hàng. Nhưng vẫn thua cái đầu của Hoắc Khiêm.

“Cha! thủ tục du học cho Dục Uyển có thể mất vài tháng, trong thời gian đó con sẽ thuê người dạy kèm ngoại ngữ cho Dục Uyển... Tiếng Ý cũng không phải là một ngoại ngữ quá khó học...với sự tiến bộ gần đây của Dục Uyển, con tin con bé sẽ theo kịp, cha không cần phải suy nghĩ đến chuyện đó.” Hoắc Khiêm thông thả lên tiếng.

Hoắc Nghị mỉm cười và đặt tay lên vai của Hoắc Phi vỗ nhẹ.

“Nghe rồi đấy....à, nếu con quan tâm đến mặt mũi của Hoắc gia như vậy...thì siêng năng chăm chỉ vào, cha cũng đã mời gia sư về dạy kèm cho con rồi...nếu học kì sau mà thành tích xếp hạng không có tiến triển, con biết sao rồi chứ?”

Không thể thay đổi được quyết định của Hoắc Nghị, bản thân lại còn bị kéo xuống theo. Nhưng Hoắc Phi không quan tâm đến lời đe dọa của cha mình, dù sao nó cũng là chuyện của tương lai, còn hiện tại chuyện hắn suy nghĩ lúc này là làm sao giữ Dục Uyển lại.

“Khiêm! con lên lầu xem...sao giờ bọn họ vẫn chưa xuống, tiệc thọ của Trình đại tướng không thể tới trễ được.”

“Đạ! để con lên xem.”

Hoắc Khiêm đứng rồi và đi lên lầu. Thì nghe thấy tiếng nói của Hoắc Luật từ phía sau.

“Cha! chuyện Dục Uyển đi du học cha đã nói với dì chưa?” Hoắc Luật lên tiếng.

Hoắc Khiêm đang đi giữa đường phải đứng sững lại, bởi vì lần này Hoắc Luật đã bắt trúng được điểm yếu. Lý do lần này nhất định sẽ có sức thuyết phục hơn so với Hoắc Phi khi này. Mọi người đều biết điểm yếu của Hoắc Nghị chính là mẹ Tiêu. Và điểm yếu của mẹ Tiêu chính là Dục Uyển.

Hoắc Luật nói thêm

“Dục Uyển chưa một lần xuất ngoại, thế giới bên ngoài rất phức tạp...nếu như Dục Uyển ở bên ngoài không ứng phó được hay lại xảy ra chuyện, dì nhất định sẽ là người lo lắng nhất.” Hoắc Luật lên tiếng.

Nước Ý cũng không phải là Á Lạp Tân, ở đây thì Hoắc gia được xem là người có máu mặt nhất nhì không sợ ai gây chuyện, dù Dục Uyển đã dọn ra ngoài sống thì cũng là ở trong nước. Còn lần này là xuất ngoại, mọi chuyện khó mà nằm trong sự kiểm soát của ông. Tiêu Tường nhất định sẽ không đồng ý, cũng sắp tới ngày sinh, nếu làm cho bà ấy kích động sẽ ảnh hưởng đến tiểu công chúa nhỏ của ông.

“Được rồi! chuyện cho Dục Uyển đi du học....đợi qua tiệc thọ của Trình đại tướng rồi tính tiếp.”

Hoắc Phi là người tỏ ra mừng rỡ nhất. Tại sao cái lý do đó hắn không nghĩ ra. Thất vọng nhất là Hoắc Khiêm. Nhưng không sao, ngày tháng còn dài, hắn rồi cũng sẽ tìm được cách, để Dục Uyển không thể nào xuất hiện trước mặt của Hoắc Luật và Hoắc Phi.

“Lão gia!” Tiếng nói của Lữ Trị từ trên lầu vang xuống

Bà lộng lẫy trong đầm dạ hội màu đỏ đuôi cá rực rỡ, dù có chút khoa trương so với tuổi tác của mình, nhưng vẫn rất cuốn hút và quyến rũ. Mặc dù hơn

bốn mươi nhưng Lữ Trị siêng năng chăm sóc tốt, nên vẫn giữ được thân hình như thiếu nữ đôi mươi. Lữ Trị bước tới khoác lấy vai của Hoắc Nghị.

“Lão già! em xuống tới rồi, chúng ta đi thôi.”

Trước giờ lễ hội hay bất cứ loại tiệc tùng nào. Bà ta đều là người thấp tùng Hoắc Nghị. Lữ Tranh, bà cả là người không tranh chấp với đời, sớm chiều gõ mõ tụng kinh, nên với những bữa tiệc náo nhiệt ồn ào, sẽ không thích hợp với bà.

Bà ba Tiêu Tường vì bụng to sắp tới ngày sinh nên không tiện xuất hiện chỗ đông người. Mà dù trước khi mang thai, Tiêu Tường, con người đơn giản không thích sự nhào nháo xa hoa. Bà cũng rất ít khi xuất hiện trong những buổi tiệc tầm cỡ. Nên chỉ có Lữ Trị, luôn là người sát cánh bên cạnh Hoắc Nghị khi đi ra ngoài.

“Sao lại lâu như vậy?” Hoắc Nghị nghiêm trọng, lời nói và sắc mặt đều lạnh theo.

“Em xin lỗi...bây giờ thì đi được rồi, ông đừng giận.”

Hoắc Nghị bỏ qua, ông cũng nắm lấy tay bà. Hai người bước đi bên nhau và ngồi riêng trong một chiếc xe. Chiếc xe của họ cũng là khởi hành trước bọn họ bốn phía sau.

Hoắc Mạn Ni và Dục Uyển cũng đang từ trên lầu đi xuống, một sự tương phản khá rõ rệt. Điển hình cho hai ví dụ về khái niệm “Xấu” và “Đẹp”. Mạn Ni xinh đẹp sắc sảo và hấp dẫn bao nhiêu thì Dục Uyển lại mờ nhạt và thiếu cuốn hút.

Nhưng có lẽ ngoài Hoắc Khiêm ra, thì ánh mắt của hai người đàn ông còn lại đều đang đặt lên người của Dục Uyển, nụ cười nở rộ trên môi của Mạn Ni xinh đẹp trở nên khó coi. Khi cô đã đứng trước mặt của Hoắc Luật nhưng ánh mắt của hắn vẫn đang nhìn xa xăm tận trên lầu. Hoắc Mạn Ni xoay người lại liếc xéo Dục Uyển.

“Luật! em đợi chị có lâu không?” Không che giấu một chút tình cảm nào giành cho Hoắc Luật, cô mỉm cười khoác lấy tay hắn, giành lấy sự chú tâm của hắn.

“Không lâu.” Hắn mỉm cười nhưng hồn vẫn đặt ở đâu đâu.

Dục Uyển đang mặc trên người chiếc váy voan màu trắng, trước ngực phôi lười ren, còn phần váy mềm mại xòe ra những cánh bướm. Mái tóc đen buông xòa một cách tự nhiên. Có lẽ với Dục Uyển cho bản thân mình mờ nhạt thiếu cuốn hút nhưng trong mắt của Hoắc Phi và Hoắc Luật, cô lại tinh khiết xinh đẹp với dạ phục màu trắng.

Mặc dù cô không trang điểm cầu kì hay nguy trang che giấu đi cái vết bớt đỏ trên mặt mình.

Một phần vì tất cả thợ trang điểm đều bị kéo qua phòng của Lữ Trị và Hoắc Mạn Ni suốt mấy tiếng đồng hồ, phần còn lại vì cô cảm thấy “nguy trang” đã không còn cần thiết nên cũng không muốn nhờ đến mẹ Tiêu.

Giới thượng lưu thì có bao nhiêu người. Quanh đi quẩn lại cũng có tầm ấy người, chỉ khác nhau là địa điểm ở đâu.

Từ sau khi cô trở thành trò cười trong tiệc sinh nhật của Kỉ công chúa, thì Dục Uyển tự cảm thấy bản thân cô, đã có quá đủ sự nổi tiếng, cho nên không cần phải làm mình thêm nổi bật nữa. Nếu cô đơn giản một chút, có lẽ hai lỗ tai sẽ được bình yên hơn. Chỉ cần đợi thêm ít ngày nữa, là cô có thể rời khỏi cái nơi rắc rối này, bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Nước Ý mộng mơ xinh đẹp, tôi tới đây. Ha....a...

“Em đang cười cái gì?”

Hoắc Phi bước tới, cắt đứt sự thăng hoa của cô, Dục Uyển nhìn lại xung quanh mình thì mọi người đang nhìn cô, nên có phần hơi xấu hổ.

“Ừc...c...!!! không có gì...” Dục Uyển vừa bước đi thì Hoắc Phi kéo lại.

Dục Uyển xoay người lại nhìn hắn.

“Có chuyện gì?”

“Anh có cái này cho em....sẽ rất hợp với bộ lễ phục em đang mặc trên người.”

Hoắc Phi mỉm cười, rồi lấy trong túi áo ra một hộp trang sức nhỏ, bên trong có một sợi dây chuyền bạch kim rất thời thượng, hình trái tim, chính giữa có gắn một viên đá kim cương lấp lánh.

Hoắc Phi choàng tay qua cổ của Dục Uyển, giúp cô đeo sợi dây chuyền vào. Dục Uyển có chút ngượng ngùng không quen vì hành động đối tốt và sự thân mật của Hoắc Phi.

“Rất hợp với em.” Hoắc Phi mỉm cười nhìn Dục Uyển.

“Sao anh lại tặng nó cho tôi?”

“Tặng quà cho người mình thích, cũng cần có lý do sao? đi thôi.” Hắn nắm lấy tay của Dục Uyển rồi kéo cô đi.

Vượt qua mặt của Hoắc Luật, Mạn Ni và cả Hoắc Khiêm.

“Luật! chúng ta cũng đi thôi” Mạn Ni lên tiếng.

“Ừ”

Thái độ của Hoắc Luật có chút gượng gạo, Hoắc Mạn Ni khoắc lấy tay hắn rồi cùng đi. Chỉ có Hoắc Khiêm vẫn đứng ở phía sau.

Chị Mạn Ni và Luật có tiền triển thế nào, hắn không quan tâm. Thậm chí Phi và Dục Uyển cũng có thể tiến xa hơn, hắn vẫn có thể mất nhắm mắt mờ. Nhưng chuyện Luật và Phi cùng đặt tình cảm lên một người phụ nữ thì không nên xảy ra. Nó sẽ và vỡ tình cảm anh em giữa họ. Tình cảm của Phi giành cho Dục Uyển khi này đã thể hiện quá rõ ràng, còn về phần Luật, không biết đã nhận ra hay chưa, nhưng qua ánh mắt vừa rồi Hoắc Luật giành cho Dục Uyển, hắn có thể nhận ra Hoắc Luật cũng yêu Dục Uyển.

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, rồi cất bước đi. Không biết từ bao giờ Dục Uyển đã trở thành mối lo của hắn, phần lớn thời gian ngoài nghĩ về công việc ra thì hắn luôn nghĩ đến cô. Nghĩ làm sao để tổng khứ cô đi thật nhanh và xa.

Trịnh gia

Đại thọ lần thứ 68 của Trịnh đại tướng là một sự kiện trọng đại nhất ở Á Lạp Tân trong thời gian gần đây, thu hút sự quan tâm từ tất cả các chính giới, thương giới, và báo giới. Mặc dù Trịnh đại tướng đã nghỉ hưu nhiều năm, nhưng tiếng nói của ông ta vẫn có trọng lượng rất lớn ở Á Lạp Tân, mọi người nể mặt ông ta, tới tám chín phần. Không thua gì với danh tiếng Kì lão.

Và những đại gia tộc lớn như Kì gia, Bạch gia, Hoắc gia, Tề gia, Lữ gia đều đang có mặt ở đại sảnh, để chuẩn bị cho tiệc chúc thọ Trình đại tướng. Những thành phần ưu tú nhất đang hòa mình vào đám đông, nhưng từng người họ đều đặc biệt nổi bật. Bắt đầu từ Kì gia, Kì lão được xem là bạn thân thiết với Trình đại tướng, hai người có rất nhiều năm giao hảo, nên không thể vắng mặt.

“Kì tiên sinh! thật không ngờ có thể nhìn thấy ngài ở đây...tôi là Mạc tổng của Maxis, vinh hạnh được biết ngài.”

“Xin chào!”

Dù được rất nhiều người vây quanh, nhưng sự chú tâm của ông vẫn đặt ở trên người của cháu yêu, Kì Quân. Từ sau lần ông tuyên bố tin tức đính hôn trong tiệc sinh nhật của Kì Quân, thì cô cháu gái này đã không thèm ngó ngang gì đến ông, không nói, không cười, cũng không thèm quan tâm đến tất cả mọi thứ. Hàng ngày cũng chỉ biết nhốt mình trong phòng, không thích bước ra ngoài. Nói khó nghe hơn, Kì Quân của bây giờ giống như một con búp bê xinh đẹp không cảm xúc, khoác lên người bộ lễ phục đắt tiền và trang sức quý giá.

Thật tội nghiệp, trong mắt con bé chỉ có mỗi tên nhóc họ Hoắc đó. Từ lúc thằng nhóc đó xuất hiện thì ánh mắt Kì Quân cứ nhìn theo nó. Còn tên nhóc đó thì sao, nó vốn không để tâm đến Kì Quân, bên cạnh lúc nào cũng có tiểu thư họ Lê kia. Cũng may là có Tề Dụ luôn bên cạnh Kì Quân. Tề Dụ dù không phải là một thanh niên hoàn hảo trong lòng ông, nhưng Kì lão biết thằng nhóc này thật lòng yêu thương Kì Quân.

Trong đám đông, Tề Dụ và Kì Quân nhìn thật rất xứng đôi. Kì lão tin chắc, dù sau này Kì Quân không có được thứ tình yêu sâu đậm như con bé kì vọng trong cuộc hôn nhân với Tề Dụ, nhưng nó sẽ có được sự yêu thương vô hạn từ thằng nhóc này.

“Tề đại thiếu gia! khi nào bọn này có vinh hạnh tham dự tiệc đính hôn của cậu đây?”

“Ha...a.!!! Sắp rồi...khi đó các cậu nhất định phải tham dự.”

Mặc dù không khí náo nhiệt là thế, nhưng Kì Quân lại không có tâm trạng. Vì tất cả tâm tư và tình cảm đều đang ở chỗ Hoắc Khiêm.

Tại sao hai người họ lại vui vẻ thân mật, mà cô thì không. Cô Lê Kì đó có gì đặc biệt, tại sao anh lại thích thú như vậy. Đó là điều Kì công chúa đang suy nghĩ, khi nhìn vào hành động thân mật Hoắc Khiêm và Lê Kì đang làm ở chốn đông người.

“Khiêm! lát nữa sau khi buổi tiệc kết thúc... chúng ta đi đâu đó được không?” Lê Kì giả vờ say, dựa vào người của Hoắc Khiêm, hơi ám phà vào tai hắn.

“Vậy chị muốn đi đâu?” Hắn cúi người xuống, bờ môi đặt nhẹ lên tóc của Lê Kì.

“Chỗ cũ...cậu thấy thế nào?” Lê Kì xoay người lại, bàn tay mềm mại đặt lên ngực hắn sờ soạn vuốt ve.

Dù không có tiếng nói chung trong tình yêu, nhưng về những phương diện khác thì họ lại có nhiều điểm hợp nhau, và luôn biết làm sao để kích thích hắn.

“Được!” Hoắc Khiêm mỉm cười, rồi tách Lê Kì ra, hắn đi tới chào hỏi với những đối tác của Hoắc thị.

Ở bên cạnh, cũng đang có một đôi mắt khác nhìn thẳng về phía họ, không phải, chính xác lại là nhìn thẳng về phía sau lưng họ. Chỗ Hoắc Luật và Mạn Ni đang đứng.

“Cậu vẫn không thể quên được Hoắc Luật sao?” Cô bạn bên cạnh lên tiếng.

“Đừng vậy! mình mãi sẽ không thể quên được hắn...nhưng không phải như điều cậu đang nghĩ.”Trình Mĩ đại thiên kim của tập đoàn đá quý Trình thị, gọi Trình đại tướng một tiếng ông cậu, đương nhiên không thể vắng mặt trong buổi tiệc.

Trình Mĩ từ lâu đã có tình cảm với Hoắc Luật, cái này gọi là yêu quá sinh hận. Hai lần cô muốn đến tiếp cận hắn, là hai lần liên tiếp nhận lấy sự sỉ nhục. “Là cô sao...mùi nước hoa rẻ tiền.” Lời lẽ này cô mãi mãi không quên.

Một người tự cao tự đại lại tự phụ như Trình Mĩ đã chịu nhục nhã mà không trả được thù, sẽ không cam tâm.

Lần trước bỏ thuốc Hoắc Luật đưa đến khách sạn, tiếp theo là để cho anh họ Trình Thăng và hắn diễn một màn đam mê trên giường oanh oanh liệt liệt. Dưới sự kích thích của thuốc, Hoắc Luật đã có những phút giây mãnh liệt với anh họ, nếu Dục Uyển không xuất hiện đúng lúc cao trào, phá hư kế hoạch của cô. Thì cô đã trả được thù từ lâu.

Hận lây sang cả Dục Uyển, vì đã phá hỏng kế hoạch trả thù của cô. Lần nữa, trong tiệc sinh nhật ở Bạch gia, mượn tay Thanh Thiếu để biến Dục Uyển thành trò hề. Nhưng không ngờ đến, con nhỏ đó lại đánh cho Thanh Thiếu bầm dập tởm, dù cô đã tung video clip lên mạng.

Có lẽ danh tiếng của dâm phụ trước giờ đã xấu, tương đối sẽ kéo dài suốt mấy ngày, nào ngờ mọi người cũng không có phản ứng gì quá dữ dội, mà lặn một cách nhanh chóng. Còn khiến quan hệ bạn bè giữa cô và Thanh thiếu sút mẻ. Nên cảm giác trả được thù vẫn chưa thỏa mãn.

Hoắc Luật, Hoắc Dục Uyển, tôi nhất định sẽ khiến hai người phải trả giá đắt.

“Dù mình không biết cậu đang suy nghĩ và toan tính điều gì trong đầu...nhưng mình phải nhắc nhở cậu...vị hôn phu Tề Hạo của cậu đang được đám con gái kia vây quanh, vừa rồi mình nhìn thấy có người nhét chìa khóa khách sạn vào túi áo cậu ta..cậu chịu để yên như vậy sao?”

Trình Mĩ xoay người, nhìn sang chỗ Tề Hạo đang đứng. Mặc dù Tề Hạo là bạn thân của anh họ Trình Thăng, nhưng từ nhỏ cô gặp hắn là tránh đi. Bởi vì tai tiếng và những chuyện tởm tệ hắn làm, quá kinh khủng. Không có đứa con gái nào lại dám đâm đầu vào. Nhưng từ sau cái lần, trường bối hai bên nhà, sắp xếp cho họ một buổi xem mắt thì cô đã thay đổi suy nghĩ hoàn toàn.

Nếu xét về diện mạo, gia thế thì Tề Hạo không có điểm nào thua kém Hoắc Luật, hắn cũng không phải quá đáng sợ như cô nghĩ, và cô còn lại tìm thấy ở hắn những điểm rất tương đồng với mình. Hai người họ là một loại người, có thể chắn chắn một điều, Trình Mĩ cô sẽ không thể tìm ở đâu ra, một người đủ tư cách sánh vai cùng bước vào lễ đường với cô, hơn là Tề Hạo.

“Cộp..cộp...!!!!”

Cô cầm ly rượu lên bước tới chỗ Tề Hạo.

“Không biết..các người nói chuyện gì mà vui như vậy, có thể cho tôi tham gia được không?”

Trình Mĩ choàng tay mình qua tay của Tề Hạo, rồi nâng ly rượu trên tay lên, mời những cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình.

Muốn giành đàn ông của Trình Mĩ này sao. Các người không có cửa đâu.

Hành động thân mật, cử chỉ tự nhiên mà Trình Mĩ giành cho Tề Hạo, đã ngầm ra hiệu cho bọn họ biết mà rút lui. Đám con gái đang ve vãn Tề Hạo này giờ, gượng cười, nói thêm vài câu xã giao rồi tìm đường khác mà đi. Tề Hạo đặt ly rượu xuống bàn, rồi xoay người kéo Trình Mĩ vào lòng, tay hắn xiết chặt lấy eo của cô. Hành động này nếu theo góc độ của người bên ngoài nhìn vào, họ sẽ cho là hai người đó đang có hành động thân mật. Nhưng chỉ có Trình Mĩ là nhận ra sự tức giận cũng như khó chịu qua cái xiết mạnh của Tề Hạo.

“Cô nghĩ mình là ai... nhớ cho kỹ, một ngày cô chưa bước qua cửa lớn Tề gia, thì đừng nghĩ sẽ quản chuyện của Tề Hạo này.” Hắn nhẹ đưa môi lên tai của Trình Mĩ, hành động như âu yếm nhưng lời lẽ lại đang đe dọa.

Trình Mĩ xoay người lại, hai tay choàng qua cổ hắn, mỉm cười:

“Vây theo như anh nói...sau khi tôi trở thành bà Tề, có thể quản chuyện của anh sao?”

Tề Hạo gỡ lấy hai tay của Trình Mĩ ra, hất mạnh xuống.

“Cô nghĩ chuyện đó có khả năng sao?” Hắn nhếch môi cười, rồi xoay người bỏ đi.

Nhìn theo hắn Trình Mĩ lại nhếch miệng cười, nụ cười của kẻ nắm chắc phần thắng. Gia thế hiển hách, diện mạo xinh đẹp, Trình Mĩ tràn đầy tự tin, rồi sẽ có ngày cô sẽ thuần phục được con ngựa hoang bất kham này.

“Tề Hạo! vậy chúng ta cùng chờ xem...tôi làm sao trở thành bà Tề.”

Thật là trùng hợp....

Lúc Trình Mĩ vừa xoay lưng lại, thì nhìn thấy Hoắc Luật đang nắm lấy tay của Dục Uyển lôi đi, cách hành xử này không giống với hành động một người

anh trai nên làm với em gái, nó có cái gì đó đủ khả năng và mờ ám đến mức mà Trình Mĩ bị cuốn đi, cô không biết tại sao mình lại đi theo sau họ. Nhưng Trình Mĩ tin rằng đó sẽ không làm cô phải thất vọng.

“Em chấp nhận đi du học, có phải vì chuyện xảy ra tối đêm đó...nếu là vì chuyện đó, anh cam đoan, sẽ không làm vậy với em.”

Đôi mắt của Trình Mĩ trở nên sáng rực sau khi nghe Hoắc Luật nói, “chuyện xảy ra tối đêm đó” rốt cuộc là chuyện gì. Cô thật sự rất phấn chấn, xem ra quan hệ của Hoắc Luật và Dục Uyển không phải đơn giản chỉ là anh em.

“Chuyện em muốn đi du học không liên quan đến chuyện xảy ra đêm đó...thật ra, từ lâu em đã muốn rời khỏi đây, bây giờ lại có người giúp em lo hết tất cả mọi thứ...tại sao em không nên đi.”

Dù không biết lý do của Hoắc Khiêm là gì, hẳn tốt đến một cách cô không thể ngờ đến, lo giấy tờ xuất ngoại, làm thủ tục nhập học, còn chuẩn bị luôn cả chỗ ở mới cho cô ở bên Ý. Hẳn còn nói ngoài tiền học phí ra, hẳn còn chu cấp tiền chi tiêu và sinh hoạt phí hàng tháng cho cô. Quá nhiều sự cảm dỗ như vậy, làm sao cô lại nỡ nói “không”.

“Nhưng thời gian tới 7 năm, em vẫn chấp nhận đi sao?” Hoắc Luật lên tiếng

Con số 7 năm làm cho cô đắn đo suy nghĩ, theo như cái lộ trình mà Hoắc Khiêm đã hoạch định sẵn cho cô.

Bởi vì đã có một hậu phương vững chắc hỗ trợ từ phía sau là hẳn, Hoắc Khiêm nói, cô chỉ cần chuyên tâm lo học không phải bận tâm đến bất cứ chuyện gì. Sau khi học xong mấy năm đại học, cô sẽ học tiếp lên thạc sĩ, và lấy luôn bằng tiến sĩ. Nếu cô muốn định cư luôn bên Ý, hẳn sẽ lo liệu kiếm trường cho cô dạy, và trở thành một giáo sư. Nhưng như vậy thì thời gian 7 năm có đủ không.

“Luật! em thật sự rất muốn đi du học, em muốn được nhìn ngắm thế giới bên ngoài...bảy năm, thật ra không phải quá dài, em hi vọng anh cũng sẽ ủng hộ quyết định này của em.”

“Cho dù là vì anh...em cũng không chịu ở lại” Hoắc Luật tiếp tục thuyết phục.

Dục Uyển kinh ngạc nhìn hẳn, những lúc Hoắc Luật dùng ánh mắt dịu dàng này, cộng với những lời lẽ pha với đường và mật ong. Cô luôn dễ dàng bị lung lay. Nhưng lần này cô phải quyết tâm hơn.

“Luật! anh đừng làm khó em, em thật sự rất muốn đến nước Ý.”

Thuyết phục thất bại, Hoắc Luật chỉ có thể buông xuôi theo quyết định của cô.

“Được! nếu đó thật sự là điều em muốn...anh sẽ ủng hộ em” Hẳn mỉm cười với Dục Uyển.

Hai người họ kẻ trước người sau, quay lại buổi tiệc mừng thọ của Trình đại tướng. Cả hai cùng đi lướt qua, nhưng không hay biết Trình Mĩ đang ở sau lưng mình, sau khi họ đi rồi thì cô ta mới bước ra.

“Hoắc Luật, Hoắc Dục Uyển....cảm ơn hai người đã cho tôi biết bí mật này.” Trình Mĩ nhếch môi cười, rồi mở bóp ra lấy chiếc điện thoại.

“Alo! là tôi.” Trình Mĩ lên tiếng.

Bên kia đầu dây, trong một quán bar tối tăm, với những khói thuốc trắng bay bồng bềnh những ánh đèn quay cuồng nhiều màu sắc của vũ trường, cùng tiếng nhạc sôi động. Khi nhận được điện thoại, người thanh niên giơ tay cho đàn em, tắt bớt nhạc. Hẳn ngã lưng ra ghế sofa và nhấc điện thoại lên nghe.

“Thật là phúc lớn...lại được Trình đại tiểu thư chủ động gọi điện, có nên thấp nhang cảm tạ tổ tiên hay không đây?”

“Bớt lời thôi đi...mấy bữa trước anh có nói vừa nhập về một loại thuốc rất mạnh, còn không...tôi muốn mua nó, giá cả không thành vấn đề nhưng tôi muốn phải có nó ngay bây giờ.”

Người thanh niên mỉm cười qua điện thoại:

“Ok! cho tôi biết địa điểm, tôi sẽ sai người mang qua.”

“Địa điểm là...”

P/S: Nói trước để mọi người không phải than phiền vì sao chương này ngắn một cách vĩ đại, đây có ba cái đã hết. Và những chương tiếp theo cũng sẽ ngắn như vậy (khoảng 4000-5000 chữ)

Vì cả tuần này mình không có thời gian dư giả để ngồi vào máy tính, đi làm về là chỉ muốn lăn lưng xuống giường và ngủ thôi. Chỉ có duy nhất ngày chủ nhật không bị bận gì hết, mới có thể viết truyện. Mọi người thông cảm nha. Dù nó ngắn nhưng mình đã liên tục miệt mài gõ “lạch cạch” hơn nửa ngày đó.

Mong mọi người sẽ có những phút giây thư giãn vui vẻ.

P/S2: Mình đã đọc rồi, nhưng chắc chắn là có bỏ sót. Bạn nào đọc mà thấy có lỗi chính tả nhớ cmt cho mình sửa nha. Cảm ơn trước. Ôm hôn cái nào ^.^

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Mượn nước đẩy thuyền

Đại sảnh Trình gia,

Trong lúc Hoắc Luật và Dục Uyển còn nói chuyện ở bên ngoài, thì Hoắc Phi đang loay hoay với ly nước suối trên tay. Ánh mắt đảo nhìn khắp nơi, bộ dạng của hắn như đang tìm kiếm ai đó.

"Đi đâu rồi?"

Lúc này có người nói với hắn là mình khát nước và chỉ muốn uống nước suối, nghe xong thì Hoắc Phi lập tức nhanh chân chạy đi kiếm nước cho người ta. Đúng vậy, người đó chính là Dục Uyển, nhưng đến lúc hắn quay về thì cô đã biến mất. Thật ra là Dục Uyển mượn cớ để tách hắn ra.

Mọi chuyện đều có lý do. Từ khi bọn họ xuất hiện trong bữa tiệc, Hoắc Phi chưa hề rời bước khỏi Dục Uyển, đó chính là nguyên nhân của vấn đề. Trong mắt hắn chỉ có mỗi một Dục Uyển, như một chú cún con cứ lèo đèo theo sau cô. Những cô gái đến tiếp cận hắn, đều bị hắn ngó lơ.

Dục Uyển đương nhiên trở thành tâm bia của hàng tá cô gái ở đây, nhìn ánh mắt tức tối của họ, trong lòng nhất định đang mắng chửi cô không ngừng. Dục Uyển không muốn tiếp tục làm tâm bia hứng đạn của mọi cô gái, nên mới tìm cách trốn hắn.

Hoắc Phi không tìm được Dục Uyển, nhưng lại tìm được một người khác, bên ngoài ban công.

Tề Hạo đang say bí tỉ, bên cạnh hắn còn cả một thùng rượu lon. Bộ dạng xóc xếch lồi thối của hắn lúc này, làm cho Hoắc Phi rất bất ngờ. Làm oan gia từ nhỏ cho đến lớn, đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, tranh nhau đến một sống một còn, gây đến trời long đất lở. Cũng chưa từng thấy bộ dáng thiếu chí khí này của Tề Hạo.

Hắn lúi tiếp một chai rượu khác ra, nốc hết vào. Uống ừng ực, như thể hôm nay là ngày tận thế, nếu không uống sẽ không còn cơ hội.

Tề gia muốn thuận lợi trên con đường chính trị, thì cần đến sự hỗ trợ về mặt tài lực từ phía Trình gia. Trong cuộc tranh cử tổng thống lần này của ông nội hắn, Trình tổng cũng góp chút công sức. Vì để thắt chặt mối quan hệ giữa hai nhà, nên đã có cuộc hôn nhân chính trị giữa hắn và Trình Mĩ. Tề Hạo không thích Trình Mĩ nhưng không thể cãi lại ông và anh trai mình. Nên chỉ có thể cam chịu và ngồi đây bày tỏ sự bất mãn trong lòng mình.

"Mày có sao không?" Hoắc Phi vừa bước tới.

"Cút ngay!" Tề Hạo lại lớn tiếng xua đuổi.

Đúng là rảnh rồi làm chuyện dở hơi, hắn tại sao lại tỏ ra quan tâm tên này. Hoắc Phi lập tức xoay người đi. Nhưng có kẻ còn dở hơi hơn cả hắn nữa.

"Có bận không? nếu không thì ngồi xuống uống rượu với tao." Tề Hạo lên tiếng.

Hoắc Phi xoay người lại nhìn Tề Hạo đang nốc cạn chai rượu, cũng không rõ tại sao hắn lại ngồi xuống bên cạnh. Tề Hạo xoay người qua đưa một chai rượu cho Hoắc Phi. Nhìn họ giống như hai đôi bạn thân thiết, nhưng chỉ khác không ai mở miệng nói gì cả, chỉ uống uống mà thôi.

Và sau hai mươi phút trôi qua, hai người họ cứ như vậy mà uống hết nguyên cả một thùng rượu, sau đó là say đến bất tỉnh, nằm ngù bên ngoài ban công gió lạnh.

Và trong sảnh lớn lúc này, cũng có một người rơi vào hoàn cảnh tương tự Hoắc Phi, là Hoắc Mạn Ni. Cô đang đi khắp nơi để tìm Hoắc Luật, không biết hắn đã đi đâu. Nhưng mỗi chỗ Hoắc Mạn Ni đi qua, đều lôi kéo không ít đám đàn ông theo đuổi. Họ đều là những ông chủ lớn, những thiếu gia cậu ấm đến từ các thành phố khác, với danh tính của Mạn Ni còn xa lạ, họ không biết gì về cô ta, ngoại trừ khuôn mặt mặt sắc sảo xinh đẹp, dáng người nóng bỏng quyến rũ, cùng cách ăn mặc thời thượng quý phái thuộc tầm thượng lưu ra, nên mới thay phiên nhau đến bắt chuyện làm quen.

"Bởi vì rước về một đứa con dâu như cô ta, Tổng phu nhân mới khổ như vậy...suốt ngày phải ở trong bệnh viện chăm sóc cho con trai mình, thật là tội nghiệp..."

"Trong khi chồng mình đang hôn mê trong bệnh viện, cô ta lại có tâm trạng đến đây dự tiệc, ăn mặc khiêu khích...còn cười lẳng lơ như vậy, chắc là đang muốn mời chào một gã nào đó, mọi người có thấy ai trơ trẽn như cô ta không?"

Những lời lẽ khó nghe giành cho Hoắc Mạn Ni liên tục được nói ra, bởi đám tiểu thư xinh đẹp đang đứng cách đó có mấy bước chân. Đám đàn ông kia có thể nghe không hiểu, nhưng Hoắc Mạn Ni biết là họ đang chửi xéo mình. Nếu nghe rồi mà làm như chưa nghe, để mặc cho người ta mặc xác mình không phải là tính cách của Mạn Ni.

"Xin lỗi! tôi có chuyện...xin phép qua bên kia"

"Ừ! không có gì...đây là danh thiếp của tôi, nếu có cơ hội...tôi hi vọng sẽ được tiếp tục gặp Hoắc Tiểu thư."

"Dạ được" Mạn Ni mỉm cười rồi xoay người đi.

Thấy Hoắc Mạn Ni đi tới mấy người kia cũng tản ra, không còn tụ tập lại một chỗ, một trong số họ có người đi vào nhà vệ sinh nữ. Hoắc Mạn Ni cũng đi theo sau.

"Rầm..!!!"

Cánh cửa nhà vệ sinh đóng sập lại, cô gái đã chửi Hoắc Mạn Ni "trơ trẽn" khi nãy, giựt mình đến thót tim, xoay người nhìn ra cửa.

"Cô vào đây làm gì?" Cô ta bất an nhìn thấy một sợi dây màu trắng trên tay của Hoắc Mạn Ni.

"Làm gì sao? mày sẽ nhanh biết thôi."

Hoắc Mạn Ni bước tới, cô gái kia lập tức bỏ chạy ra cửa vì nhận ra ý đồ của Hoắc Mạn Ni nhưng lại bị kéo về. Mạn Ni túm lấy tóc của cô ta, sợi dây thừng vòng qua cổ nhỏ của cô gái kia, xiết chặt, rồi lúi vào trong.

"Cứu..u...mạng...ura..ura..!!!" Cô gái kia giẫy giụa trên sàn nhà, đôi chân đập đành đạch, khuôn mặt trở nên trắng bệch vì không thể nào thở, kêu cứu cũng không nổi và cửa đã được khóa chốt từ bên trong.

Hoắc Mạn Ni lôi cô ta vào toilet, nhấn đầu xuống bồn cầu, rồi xả nước xuống. Cô thì bị xiết mạnh không thể thở được, miệng phải há ra. Thuận tiện cho nước từ bồn cầu tràn vào trong khoang miệng, mùi vị tanh hôi cùng mùi nước tẩy rửa, làm cô gái kia liên tục kho khan và khóc thét. Đây là lần đầu tiên cô trải qua cái cảm giác đáng sợ này. Mình sẽ chết, chính là điều cô ta nghĩ đến lúc này.

Nhưng may cho cô ta là Hoắc Mạn Ni không có tâm trạng để làm điều đó lúc này, mà kéo cô ta ra ngoài, và lôi đến trước gương, để cho cô ta nhìn thấy bộ dạng thê thảm này của mình có bao nhiêu đáng khinh.

"Có biết tại sao mày lại bị như vậy không?" Hoắc Mạn Ni nhếch miệng cười

"Hoắc Tiểu thư! tôi sai rồi...chị tha cho tôi đi, sau này tôi sẽ không dám nói gì nữa cả...hu..u..!!!" "Bóp..!!!" Hoắc Mạn Ni đập đầu của cô gái xuống bồn rửa mặt.

"Nói lớn tiếng lại một lần nữa...tao chưa nghe rõ."

"Hoắc Tiểu thư! sau này tôi sẽ không dám nhiều lời nữa, chị người lớn rộng lượng...tha cho tôi đi."

Sau một hồi chịu đủ sự tra tấn hành hạ và khóc lóc cầu xin thì Hoắc Mạn Ni đã chịu dừng tay, và buông tha cho cô gái kia.

"Nhớ cho kỹ...nếu lần sau còn thái độ như vậy nữa, kết cục của mày còn thảm hơn cả bây giờ nữa." Hoắc Mạn Ni nhếch miệng cười, rồi ném cô ta sang một góc, còn mình thì bình thần đứng trước gương, và trang điểm lại.

Trong gương là hình ảnh phản chiếu của cô gái đó, đang ngồi bệch xuống trước cửa toilet, đầu tóc và khuôn mặt đều ướt đẫm, tóc tai rồi bời. Mặt trắng bệch đến khiếp đảm, đôi mắt như người ngây dại, cô ta vẫn còn đang run sợ.

"À quên..còn một chuyện nữa, tao phải nói với mày..."

Hoắc Mạn Ni xoay người lại, đi tới gần cô gái kia, rồi ngồi xuống, vuốt ve khuôn mặt tái xanh. Người kia sợ hãi lùi mãi ra xa.

"Nếu mày dám đi nói chuyện vừa xảy ra trong toilet này cho bất cứ ai biết...tao sẽ giết mày."

Ở bên ngoài,

Hoắc Luật và Dục Uyển "hai kẻ đi lạc" này giờ cũng tìm được đường vào. Nhưng nhanh chóng bị tách ra, bởi đám người của Bạch Ngạn Tổ đang kéo đến.

"Luật! Trịnh Thăng nói có thứ hấp dẫn hơn ở trên lầu, đi thôi."

"Tao..!"

Bạch Ngạn Tổ quá háo hức cái thứ đặc biệt mà Trịnh Thăng nói đến. Nên Hoắc Luật chưa mở miệng đã bị lôi lên lầu. Hắn xoay người nhìn xuống thì Dục Uyển vẫn còn tròn trịa đứng đó, giữa một rừng người, nhưng hắn không để ý thấy, cách đó mấy bước chân, có một người đang dõi theo Dục Uyển.

Dục Uyển cũng phải tìm một chỗ nào đó cho bản thân mình, yên ổn không bị ai chú ý hay làm phiền, mà ngồi chờ cho tới khi buổi tiệc này kết thúc. Dục Uyển cũng đã tìm được cho mình một chỗ trống vắng cách xa đám đông, nhưng khi cô vừa đi tới thì...

"Á..a!! xin lỗi...tôi không cố ý."

Quả thật Trình Mĩ không cố ý mà cố tình đổ ly nước uống của mình lên chiếc váy màu trắng tinh khiết của Dục Uyển. Còn tỏ ra rất khản trương, cúi người lấy khăn tay lau đi vết đỏ trên váy của Dục Uyển, nhưng lau mãi vẫn không thể nào sạch được, còn làm cho nó loang rộng hơn.

"Không được rồi...hình như không thể chùi sạch được."

"Không sao, lát nữa tôi về giặt sạch là xong."

Mặc dù Dục Uyển đã cho qua, nhưng Trình Mĩ lại không đồng ý.

"Thôi vậy đi...cô theo tôi lên lầu, tôi vẫn còn một chiếc váy dạ hội khác, xem như là đền bù cho cô." Trình Mĩ lên tiếng.

Nhìn thái độ lưỡng lự đắn đo của Dục Uyển, Trình Mĩ mỉm cười. Con mồi sắp sập bẫy rồi đây, chỉ cần Dục Uyển lên căn phòng đó, thì người của cô đang mai phục, sẽ ra tay hành động, sau đó...ha..ha..."Không cần! dù sao tôi cũng sắp về, mặc như vậy cũng được."

Về mặt đang dương dương tự đắc của Trình Mĩ liền biến hóa, tức giận hệt hẵng đang xen.

Nhìn về mặt này của Trình Mĩ, Dục Uyển tin tưởng suy nghĩ của mình có căn cứ. Phi gian tức đạo, tự dung lại tỏ ra cân cần như vậy, cô không tin Trình Mĩ không có ý đồ xấu xa nào, không biết cô ta đang giờ trò quỷ gì, bởi vì không biết, nên cô không dạy gì mặc bầy.

Chết tiệt, không lừa được nó. Nếu Dục Uyển không chịu lên lầu thì kế hoạch của cô sẽ ra sao.

"Nếu cô mặc như vậy mà bước ra khỏi cửa Trịnh gia...sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người, họ sẽ nghi ngờ cách tiếp đãi khách của Trịnh gia thiếu chu đáo.... có phải cô muốn như vậy?"

Đúng là gấp lửa bỏ tay người, bây giờ đổi ngược lại cô lại là người có ý đồ xấu, hủy hoại danh tiếng của Trịnh gia sao. Xem ra là cô không thể tiếp tục mặc chiếc váy bẩn này được nữa rồi.

"Nhà vệ sinh ở đâu?"

Cùng lúc đó ở trên lầu, kế hoạch của Trình Mĩ vẫn đang diễn ra.

Trong một căn phòng lớn, tiếng nhạc sập sinh ồn ào muốn phá tung cánh cửa, âm thanh vang ra ngoài.

Bên trong những cậu ấm đang trong trạng thái phê thuốc, khuôn mặt đỏ ửng, thân thể chao đảo, lắc lư cùng tiếng nhạc sôi động. Những cô gái quyến rũ trần truồng đang uốn éo quanh người họ.

Và cũng rất nhiều kẻ đã vào cuộc từ sớm...

"Áh...h..."

"Ừm.m...!!!"

Trên tường, dưới đất, phòng ngủ, thậm chí ngay trên bàn. Những hình ảnh dâm mỹ dung tục, những tiếng rên rỉ và tiếng hét còn ghê gớm hơn tiếng nhạc, đang rải rác khắp mọi ngõ ngách căn phòng. Cảnh tượng trước mặt giống như một cuốn phim AV sống động do nhiều người kết hợp, bọn người này giống như uống phải thần dược, sung sức mãnh mẽ vô cùng.

"Á..a...!!!"

Trịnh Thăng đang cười trên người của một thiếu niên trẻ, hậu đình liên tục bị đâm vào không thương tiếc. Người ta chịu không nổi nhiều lần ngắt đi, nhưng đều bị hắn đánh vào mông đau đến tỉnh dậy.

Còn bên kia hai gã đang luân phiên "chà đạp" một cô người mẫu nhỏ tuổi, mặc dù hét lên rất thảm thiết, nhưng về mặt cô ta rất là hưng phấn, không ngừng lắc lư cái mông tròn trịa, để cầu xin được đâm vào.

Và kia..còn ở đằng kia nữa..

"Áh...h..."

"Áh...h... Áh...h...!!! "

Hoắc Luật ngán ngẩm nhìn những thứ xung quanh mình, quay sang nhìn Bạch Ngạn Tổ ngồi bên cạnh cũng chẳng khác đám người "điên loạn" kia.

Thậm chí còn tệ hơn, Bạch Ngạn Tổ dù không chơi thuốc như đám cậu ấm kia, nhưng hẳn đã bị chuốc say đến không biết gì hết. Bị một cô gái lạ lột sạch quần áo và cười lên người cũng không thể phản kháng. Bất quá, hẳn cũng đang hưởng thụ rất tốt, nên Hoắc Luật cũng không muốn tách họ ra. Hoắc Luật cầm ly rượu đỏ trên bàn uống một ngụm, rồi đứng dậy mở cửa ra. Nhưng lúc hẳn đi vừa tới hành lang thì cả người đã không có chút sức lực trụ vững, mới đi thêm vài bước đã ngã xuống sàn.

"Râm..m..!!!"

Khi hai gã đang "phiêu" trong căn phòng đầy trụy lạc đó, lại tinh táo vô cùng. Họ mặc quần áo vào rồi đi theo sau Hoắc Luật, ngay khi hẳn vừa bước ra. Hoắc Luật vừa ngã xuống, thì họ đã bước nhanh đến lôi hẳn đi.

"Nhanh lên! tiểu thư đang đợi chúng ta."

"Ừ!"

Thật ra vấn đề chính là ly rượu mà Hoắc Luật mới vừa uống.

Tất cả rượu trong phòng đều được bỏ thuốc, đó là lý do đám người kia tràn đầy tinh lực và mạnh mẽ như mãnh hổ. Trình Mĩ tỏ ra rất tử tế, khi đề nghị với anh họ Trịnh Thăng sẽ chi tiền cho cuộc vui của mọi người, thuê người mẫu mình tinh đến góp vui, còn cung cấp thuốc. Lần trước sinh nhật ở Bạch gia, Bạch Ngạn Tổ đã rất hào phóng cho mọi người thác loạn một đêm. Được mọi người ca tụng hết lời. Lần này, Trịnh Thăng cũng muốn làm giống như vậy, nên không hỏi lý do, đã gật đầu đồng ý.

Nhưng mục đích chính của Trình Mĩ vẫn là Hoắc Luật.

Cùng lúc đó dưới lầu- toilet

Dục Uyển lấy nước, rửa đi vết bẩn dính trên áo, đã không còn đậm đặc như trước nhưng vẫn còn lưu lại chút vết ố mờ, như vậy cũng đã được rồi.

Trình Mĩ cũng sẽ không tiếp tục mà làm phiền cô. Dục Uyển mỉm cười nhìn mình trong gương, rồi xoay người đi ra ngoài, chỉ là..

"Bốp..!!!" Một khúc gỗ đập mạnh lên đầu của cô, Dục Uyển ngã xuống đất, chưa kịp nhìn rõ diện mạo kẻ hành hung, chỉ biết người đó mang một đôi giày cao gót màu đỏ.

Trình Mĩ, tay cầm khúc gỗ, đang nhìn Dục Uyển. Ánh mắt của kẻ nhìn từ trên cao đầy dè bĩu và tự kiêu.

"Dục Uyển! cô nghĩ mình có thể phá hư kế hoạch của tôi một lần nữa sao."

Trình Mĩ quay sang nhìn hai tên thuộc hạ của mình, lớn tiếng ra lệnh

"Khiêng cô ta đi"

"Dạ! tiểu thư"

Bây giờ thì kịch hay đã mở màn. Mọi người hãy cùng chờ xem

"Két...t..!!!"

Lúc mọi người đi hết thì Hoắc Mạn Ni từ đằng sau cánh cửa toilet đi ra.

Thật ra, cô ta vừa giải quyết xong cô gái kia đáng lý sẽ không còn ở đây. Nhưng vừa bước ra ngoài cửa thì nhìn thấy Dục Uyển tới. Sẵn trên tay còn cầm sợi dây thừng, muốn làm chút gì đó thật đặc biệt. Nên mới núp mình sau cửa toilet, chờ Dục Uyển bước vào.

Nhưng không ngờ lại có kẻ cùng chung chí hướng với cô như vậy. Cô chưa kịp hành động thì Trình Mĩ đã ra tay trước, con Dục Uyển này cũng có lắm kẻ thù. Hoắc Mạn Ni rất tò mò, muốn biết Trình Mĩ này sẽ giở trò gì với Dục Uyển. Nên Mạn Ni đã lén lút theo sau và đi đến một căn phòng dưới tầng hầm của Trình gia. Thật không thể nghĩ, mình lại có thể chứng kiến được những cảnh tượng này.

"Cởi quần áo hẳn ra!"

"Dạ tiểu thư!"

Trên chiếc giường cổ xưa, đậm chất "long sản của hoàng đế". Hoắc Luật đang mê mẩn không đủ tỉnh táo, nằm cạnh Dục Uyển.

"Tiểu thư! mấy viên thuốc còn lại này thì sao?"

Trình Mĩ nhếch miệng cười.

"Nhét vào miệng cô ta, đảm bảo là Dục Uyển tiểu thư của chúng ta, phải nuốt sạch không chừa viên nào."

Hai thân thể bị trúng thuốc, lại được đặt trên một chiếc giường. Không cần phải chỉ đạo họ phải làm gì. Thì tự bản thân họ cũng biết mình phải làm gì, Trình Mĩ nhìn hai bờ môi của Dục Uyển và Hoắc Luật đang tìm đến nhau mà mỉm cười thỏa mãn.

Hoắc Luật lần này tôi nhất định sẽ làm cho anh thanh bại danh liệt...

"Tiểu thư! có thể mất mười phút nữa...thuốc mới phát huy hết tác dụng, bây giờ chúng ta làm gì?"

"Còn làm gì nữa...kịch hay như vậy, nếu chỉ chúng ta xem thì rất uổng phí, đương nhiên phải gọi thêm người đến góp vui." Trình Mĩ lên giềng

"Ý của tiểu thư là..."

"Bây giờ tôi xuống lầu xem như không có chuyện gì, còn hai người thì đi liên lạc với tất cả kí giả và những tòa báo khác, bảo họ đến đây...càng đông vui càng tốt."

"Dạ! tiểu thư"

Hai người này còn hành động nhanh hơn cả Trình Mĩ, đã đi trước khi cô ta nói hết câu.

Hoắc Luật tôi sẽ khiến cho anh và cả nhà Họ Hoắc phải mất hết mặt mũi. Cho anh biết cái giá phải trả, khi đắc tội Trình Mĩ tôi.

"Rầm..m...!!!"

Trình Mĩ đóng sập cửa lại, rồi xoay người đi. Hành lang vắng vẻ không người qua lại.

Ba phút sau....

"Két...t!!" Cánh cửa đó lại được mở ra bởi Mạn Ni

Hoắc Mạn Ni đi thẳng đến bên giường, nhặt quần áo của Hoắc Luật lên. Thật không ngờ trong kế hoạch của Trình Mĩ lại có cả Hoắc Luật. Trình Mĩ muốn khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy cảnh Hoắc Luật và Dục Uyển thác loạn trên giường, anh em loạn luân, sẽ trở thành trò cười cho cả thành phố.

Cô đề cao cái kế hoạch trả thù thâm độc này của Trình Mĩ, nhưng không thể tha thứ được nếu dám lòi Luật của cô xuống nước.

Vừa nhìn thấy Hoắc Luật mơ màng choàng tay qua người của Dục Uyển, và đôi môi hân quần quýt trên môi của Dục Uyển. Hoắc Mạn Ni đã bước tới kéo hân dậy ngay lập tức.

Trước khi đưa Hoắc Luật rời khỏi căn phòng, Hoắc Mạn Ni mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt mê mẩn của Dục Uyển.

Nụ cười thật là nham hiểm..

"Úm..m..!!!"

Dục Uyển vì kích thích của thuốc có phần mất kiểm soát, vấy dạ hội trên người bị cô lôi kéo đến xộc xệch, một tay đang vuốt ve an ủi lấy cơ thể mình."Nhìn không được nữa sao...thật là đáng thương, nhưng mày yên tâm...một lát nữa đây, tao sẽ tìm người vào chơi với mày, mày sẽ không cảm thấy cô đơn...ha..a..!!"

Cộp!! cộp...!!!!"

Hoắc Mạn Ni lôi Hoắc Luật ra xe hơi của họ, nhưng hân đã không thể kiểm soát được dục vọng ẩn sâu, liền đề Hoắc Mạn Ni xuống ghế, và vội vã lôi kéo váy áo trên người cô, còn luồn tay vào trong kéo tuột chiếc quần lót ra, tất cả hành động đều hoang dại mạnh bạo hơn hân ngày thường

"Úm..m..!!!!"

Hoắc Mạn Ni cũng rất muốn được gần gũi hân, nhưng cô còn chuyện quan trọng hơn.

"Luật! chờ chị một lát, chị sẽ quay lại ngay." Hoắc Mạn Ni kiên quyết đẩy hân ra, rồi đóng sập cửa lại.

"Rầm..m!!!"

Hoắc Luật ngã phịch xuống ghế, cả người nóng hừng hực và thở gấp, nhìn Hoắc Mạn Ni.

"Chị sẽ quay lại nhanh thôi."

Hoắc Mạn Ni chỉnh sửa lại đầu tóc rồi quay lại bữa tiệc. Mục đích chính là tìm một người, ánh mắt của cô liếc đến chỗ ban công, nơi có hai con người đang say khướt đến bất tỉnh nhân sự.

Cô bước tới và lôi Hoắc Phi đứng dậy.

"Chị Mạn Ni! là chị sao?" Hoắc Phi mơ màng nhìn Mạn Ni.

"Em say rồi, để chị đưa em về."

Dù không đủ tỉnh táo để bước đi ngay hàng thẳng lối, nhưng Hoắc Phi vẫn nhận ra con đường này vốn không phải đi ra bãi đỗ xe. Mà là vào một căn phòng xa lạ.

"Rầm...m!!!"

Sau khi ném hấn lên giường, thì Hoắc Mạn Ni đã nhanh chóng rời khỏi phòng, vì cô biết Hoắc Luật ở trong xe, khổ sở thế nào.

"Két...t.!!!"

Nhìn cách cửa khép lại và bóng dáng của Hoắc Mạn Ni mờ dần, ý thức được mình bị bỏ phở ở một căn phòng xa lạ. Hoắc Phi mới lồm cồm bò dậy.

Nhưng lại có một đôi tay mềm mại đang tru du khắp người hấn, những ngón đang vuốt ve phần bụng, rồi di chuyển lên ngực xoa nắn. Hơi thở ấm áp phả vào cổ hấn, hai cánh môi mềm mại của ai kia còn đang liếm vòn quanh tai, xuống cổ và tìm đường đến môi của hấn mà mút lấy.

Lúc xoay người qua thì đôi mắt mơ màng của Hoắc Phi chẳng thể nhìn rõ được bất cứ thứ gì, mắt, mũi, miệng, khuôn mặt chỉ là dấu chấm hỏi, nhưng có cái bốt đỏ nở rộ trước mắt là hấn nhận ra.

"Uyển! Là em sao?" Hấn đưa tay vuốt ve lấy mặt của Dục Uyển, mỉm cười một cách khờ khạo.

Dục Uyển bị cho uống thuốc quá liều nên đã bị đánh gục triệt để, chỉ biết buông thả bản thân mình, cô như bị phát điên.

Ai đã đứng đằng sau tất cả chuyện này, tại sao cô lại bị như vậy, và tại sao Hoắc Phi lại có mặt ở trên chiếc giường này. Tất cả câu hỏi đều bị gạt sang một bên, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết hoạt động theo bản năng.

Khắp người cô nóng hừng hực như lửa, còn bên dưới thì ngứa ngáy và ướt át chảy nước. Dục Uyển hiểu, thứ cô đang khát khao lúc này nhất chính là sự nóng bỏng được lấp đầy, và cô biết rõ mình sẽ tìm được cái cảm giác đó ở đâu trên người của Hoắc Phi, nên nhanh nhất cởi tung quần áo của hấn, trèo lên người hấn ngồi, tháo dây nịt, cởi khuy và kéo dây khóa xuống. Tất cả hành động đều vội vàng gấp rút, cô thật không thể chịu hơn được nữa.

Nhưng khi chạm tay vào dưới đũng quần của Hoắc Phi..

Tiểu phi tử của hấn lại không có động tĩnh gì, hình như nó đã ngủ đông quá lâu nên chưa thể tỉnh dậy tức khắc. Cô cần phải làm chút hành động để khiêu khích nó.

Dục Uyển với tay ra phía sau lưng kéo dây khóa áo xuống, cổ áo liền rũ xuống, tuột khỏi đôi vai nõn nà, hai bầu vú trắng nõn tròn trịa bị ép chặt bên dưới áo lót, lộ lộ trước mắt Hoắc Phi, đôi mắt của hấn trở nên nóng hơn.

Và Dục Uyển còn chủ động cầm lấy tay của Hoắc Phi đặt lên ngực mình, mềm mại ngay trước mặt nếu không "xoi" chán chán không phải là đàn ông.

Hoắc Phi thỏa sức mà xoa nắn, nhào nặn theo ý thích.

"Ừm.m.!!!"

Dục Uyển ưỡn ngực và cong mông lên. Vì cô cảm nhận được sức ép mãnh liệt từ bên dưới đũng quần kia. Anh bạn nhỏ của Hoắc Phi đã thức tỉnh, đâm vào bên dưới cô. Mặc dù bên dưới đang ướt át lạnh lẽo nhưng vẫn cảm nhận được độ cực nóng của nó, như muốn xuyên thủng quần lót cô đang mặc.

Dục Uyển không thể cưỡng lại được, khát khao được Hoắc Phi lấp đầy càng mãnh liệt hơn. Cô đẩy hấn ra, Hoắc phi có hơi hụt hẫng nhưng khi hấn nhìn thấy hành động tiếp theo đầy khiêu khích của Dục Uyển thì hấn lại càng hưng phấn hơn.

Dục Uyển đứng dậy trước mặt của Hoắc Phi, cô vén váy lên cao. Đôi chân thon dài trắng thẳng tắp còn trắng muốt, thu hút ánh mắt của hấn, Hoắc Phi nuốt vào một ngụm nước bọt. Đến khi hấn nhìn thấy chiếc quần lót màu trắng tinh khiết vì dâm thủy chảy ra, mà ướt át thành mảng, có thể nhìn xuyên được những sợi lông mau màu đen óng ánh bên dưới, thì Hoắc Phi gần như nín thở. Và đến khi Dục Uyển đặt tay lên quần lót và kéo xuống trước mặt hấn, Hoắc Phi đã không thể kìm chế được. Hấn chỉ muốn đè Dục Uyển xuống, rồi xỏ xuyên vào người cô.

Hoắc Phi lập tức bật dậy kéo lấy Dục Uyển, nhưng Dục Uyển lại đè hấn xuống giường trước. Cô dang chân ra, rồi ngồi lên người Hoắc Phi, giữ chặt hai tay hấn ép sát xuống giường, không cho hấn động đậy.

"Ừm.m.!!!" Cảm giác tê dại, sung sướng khiến cô bật ra tiếng rên. Mặc dù dục vọng của hấn chỉ vừa chạm nhẹ vào, chưa tiến sâu vào bên trong cô,

nhưng Dục Uyển đã cảm thấy kích thích.

Nhất định là hắn đang nằm mơ, nhưng giấc mơ này là quá tuyệt vời.

Sau tất cả Hoắc Phi vẫn cho là hắn đang mơ, nhưng dù là mơ thì cũng không sao, vì cuối cùng hắn cũng có được Dục Uyển. Nhưng tại sao không cho hắn hưởng sự ngọt ngào tới cùng, ngay trong cả giấc mơ, hắn cũng không thể nằm trên, chỉ có thể nằm dưới.

Không được, đây là giấc mơ của hắn thì phải do hắn làm chủ, có lý nào ngay cả trong mơ hắn cũng không thể nắm quyền chủ động. Hắn muốn nằm trên, muốn là người thượng Dục Uyển.

"Rầm...m...!!!" Hắn lật người đè cô nằm xuống.

Cũng hi vọng lần này Hoắc Phi sẽ được toại nguyện, thượng được Dục Uyển như tâm nguyện bấy lâu nay của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68-2: Giới thiệu nhật vật nam chính (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

HOẮC KHIÊM (17 tuổi)

Hoắc Khiêm, đại thiếu gia của Hoắc gia, gương mặt thanh tú, và vẻ ngoài thư sinh cùng làn da sáng mịn.

HOẮC LUẬT (17 tuổi)

Hoắc Luật nhị thiếu gia của Hoắc gia, gương mặt tuấn tú băng lãnh, sóng mũi cao thẳng, đôi mắt sắc bén như mắt phượng, mái tóc thì đen nhánh, một kiện tướng thể thao nên dáng người cao to săn chắc, và làn da màu đồng rám nắng.

HOẮC PHI (17 tuổi)

Hoắc Phi tam thiếu gia của Hoắc gia, nổi bật chính là khuôn mặt xinh đẹp như con gái, và vẻ ngoài trong sáng ngây thơ như thiên sứ.

----- Tâm sự-----

Bị nghiền , tiếp nối phần một. Phần hai tạo hình có thay đổi nhỏ. Mọi người có chút cảm giác nào không???

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Long sàng

"Xin lỗi! các người không có tên trong danh sách khách mời nên không thể vào."

"Sao lại như vậy, có người gọi điện cho chúng tôi đến đây, sao lại không cho vào."

"Đúng đó, tôi cũng nhận được điện thoại."

"Thành thật xin lỗi! chắc có sự nhầm lẫn ở đây..bạn tôi không nhận được thông báo gì, nên xin về cho."

Trước cổng lớn Trịnh gia, đang có một cuộc tranh cãi giữa những ký giả từ tòa soạn báo giải trí và vệ sĩ của Trịnh gia. Bọn họ bị giữ lại ở bên ngoài vì không có thiệp mời. Còn đám vệ sĩ thì làm tròn nhiệm vụ, chặn cổng không cho vào. Cho nên trận tranh cãi ngày một lớn tiếng.

"Xin lỗi...mời các người về cho."

"Chẳng lẽ chúng ta bị người ta chơi...shit..!!!"

Cả mười mấy phóng viên thất vọng cảm thấy ánh ra về, khuôn mặt khó chịu còn chửi tục.

Đám vệ sĩ nhìn theo lắc đầu, bộ dạng đang cười nhạo bọn phóng viên. Nhìn cách ăn mặc và hành xử biết ngay đến từ những tờ báo lá cải rẻ tiền, chuyên theo đuổi nhưng tin tức giật gân. Nếu cho đám người này vào, lỡ gây chuyện thì bọn họ không gánh nổi trách nhiệm.

Phải hiểu tiệc thọ của Trịnh đại tướng là sự kiện rất lớn, không phải tòa báo nào cũng may mắn được mời tham dự. Nên vừa nhận được điện thoại của chủ biên tập, họ bỏ hết mọi công việc, tức tốc chạy đến đây, kết quả...

"Khoan đã!"

Tất cả ký giả và vệ sĩ đều xoay người lại, Trình Mĩ từ bên trong đi ra. Những vệ sĩ bên ngoài nhìn thấy cô ta đều cúi đầu chào. Còn đám ký giả thì không ai lạ gì với Trình Mĩ, ngày nào cũng xuất hiện trên các tạp chí, bọn họ cũng từng làm việc với cô ta.

"Cô Trinh!" Bọn phóng viên lịch sự chào hỏi một tiếng.

Trinh Mi gật đầu chào hỏi lại với đám ký giả, rồi bước đến trước mặt đám vệ sĩ.

"Là do tôi mời họ đến, các anh cho họ vào đi...tôi đã nói với ông cậu rồi, các anh không phải sợ gì cả."

"Dạ! tiểu thư"

Trinh Mi thường xuyên lui tới nhà họ Trịnh, lại là cháu gái gọi Trinh lão là ông cậu. Nên bọn vệ sĩ ở đây đều nghe theo lời của cô ta, Trinh Mi như chủ nhân của họ. Và Trinh Mi đã lên tiếng thì họ không có quyền nói "không".

Chỉ có thể nép ra hai bên đường, mở rộng công chào đón đám ký giả.

"Mời...!!!"

Đám ký giả hớn hờ đi vào trong, trước sự đồ sộ và hoành tráng của Trịnh gia, cùng với sự có mặt của rất nhiều đại nhân vật nổi tiếng hiếm hoi, cho dù xin xếp lịch trước một tháng nhưng tới một năm sau cũng chưa có cơ hội gặp mặt. Một phóng viên không kiềm chế được cảm xúc dâng trào, đã lấy máy ảnh trong túi ra, chụp lại khoảnh khắc trọng đại đó.

"Tách...!!!"

Nhưng ánh đèn vừa lóe lên, âm thanh vừa phát ra. Và người ký giả đó cũng chưa kịp thu lại máy ảnh, đã có một vệ sĩ từ xa tức tốc chạy đến, hấn giựt lấy máy ảnh của người ký giả.

"Chỗ này không được phép chụp hình, phiền các người giao máy ảnh ra."

Đó là quy định của Trịnh gia, không phải lúc nào muốn chụp hình là chụp, tất cả máy ảnh sẽ bị tịch thu, cho tới khi nhà họ Trịnh cho phép họ được phóng vấn, thì họ mới được phép cầm lại máy ảnh.

Bọn ký giả không biết phải làm sao. Họ có cảm giác như mình đang rơi vào trường hợp của một võ tướng vào triều phải giao nộp vũ khí, mới được diện kiến thánh thượng. Nhưng máy ảnh là bạn bất ly thân, nếu không có nó làm sao họ săn tin.

"Ha...a...!!! tôi biết rồi...sẽ không chụp nữa, nhưng tôi có thể cầm máy ảnh của mình được không?"Người ký giả cố tỏ ra thân thiết.

"Không được...xin anh giao lại máy ảnh...và tất cả mọi người ở phía sau nữa, không ai được mang máy ảnh vào." Người vệ sĩ quay sang những ký giả đứng ở phía sau.

Xem ra là không được rồi, vậy đành nhập gia phải tùy tục thôi. Nhìn lại những đồng nghiệp đến từ các tòa báo lớn đang có mặt ở bên trong, cũng không có ai mang theo máy ảnh. Nên bọn họ đành phải làm theo, tháo máy ảnh ra giao cho vệ sĩ.

Nhưng lúc này...

"Cứ để bọn họ mang máy ảnh vào, tôi sẽ nói với ông cậu sau...nếu có chuyện gì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm "

"Tiểu thư! đây là quy định trước giờ của Trịnh gia, có cần phải đi hỏi ý kiến của lão gia....tôi sợ..."

Cho phép ký giả mang máy ảnh vào không phải chuyện nhỏ, ở đây có bao nhiêu nhân vật tầm cỡ, lỡ như bọn chó săn này chụp được vài bức hình gì đó, rồi đăng bậy bạ, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Trịnh gia, trách nhiệm của họ sẽ cực kì lớn nếu như Trịnh lão truy cứu.

"Anh sợ cái gì, không phải tôi nói mình sẽ chịu hết trách nhiệm sao...anh cứ đi làm việc của mình đi, bọn họ để tôi lo."

Trước thái độ cương quyết và phản ứng mạnh mẽ của Trinh Mi thì người vệ sĩ phải nhún nhường.

"Dạ! tiểu thư."

Bọn họ trở xoay người đi, quay lại vị trí ban đầu của mình, tiếp tục công tác đảm bảo an ninh cho bữa tiệc.

Còn Trinh Mi đang được sự vây quanh của ký giả. Hóa ra người mời họ đến là Trinh đại tiểu thư, theo như những lời úp mở của chủ biên tập qua điện thoại, thì tối nay ở Trịnh gia sẽ xảy ra một chuyện chấn động, bọn họ cần phải nắm bắt cơ hội này và phải phối hợp thật tốt với người đó, có lẽ người đó mà chủ biên nói chính là Trinh đại tiểu thư.

"Trinh tiểu thư! không biết...cô muốn bọn tôi làm gì."

"Đến lúc đó các người sẽ biết." Trinh Mi nhếch miệng cười, rồi tiến đến gần chỗ đông vui nhất, nơi Trịnh lão đang đứng.

Khấp Á Lạp Tân đều biết Trịnh lão là người có tình yêu mãnh liệt với đồ cổ, và sở thích cuồng nhiệt với việc sưu tập cổ vật. Chỉ cần nghe nói ở đâu có cổ vật, thì không quan tâm bất cứ thứ gì, thời gian, tiền bạc, ông ta đều có mặt và phải có cho bằng được món hàng đó.

Mọi người đồn rằng Trịnh lão có một căn phòng chuyên dùng để cất giữ cổ vật mà ông ta sưu tập được, suốt bốn mươi năm thì con số đó đã hơn hẳn viện bảo tàng quốc gia. Mọi người trong và ngoài nghề đều hiếu kì muốn tận mắt chiêm ngưỡng những món đồ cổ của ông ta, nhưng mãi không có cơ hội.

"Wo...!!! màu sắc thật trong suốt tinh khiết..lại thêm cái độ sáng bóng không ti vết...cái này không phải là loại thường...Mạc Tổng, ông kiểm đầu ra một món cổ vật đặc sắc như vậy." Mọi người đều trầm trồ, tất cả họ đang quay quanh Mạc Tổng và chiếc chén lưu ly mà ông ta vừa đấu giá được từ bên Pháp.

Mạc Tổng chỉ vừa xuống tới máy bay không kịp về nhà để cất đồ, vì phải tham dự tiệc sinh nhật của Trịnh lão nên lập tức đến đây. Cũng là một tay săn đồ cổ, và không giấu nổi niềm vui hạnh phúc khi sở hữu được món hàng quý, ông ta đã mở ra để khoe khoang với mọi người.

Nhìn thấy chén ngọc lưu ly quý hiếm đã làm họ lóe mắt, không ai còn nhớ, họ có mặt là vì tham dự tiệc thọ của Trịnh lão.

"Thật quá tinh xảo...Mạc tổng, ông thật quá may mắn khi có trong tay món hàng hiếm này."

"Ha...a...!!!!" Mạc Tổng cũng không giấu nổi vui mừng, quay sang nhìn ông lão bên cạnh mình.

"Trình đại tướng! tôi cũng muốn được chiêm ngưỡng những cổ vật ngài đã sưu tập được...không biết so với cái chén cổ lưu ly năm trăm năm này thế nào?"

Một ông lão gần bảy mươi tuổi, tay đang cầm tẩu thuốc và miệng thì thổi phì phèo. Mặc dù tóc đã bạc trắng nhưng thần thái và khí phách tỏa ra từ ông ta vẫn ngời ngời. Cũng có thể nhận ra, ẩn sau bộ vest xám là một thân thể cường tráng dũng mãnh và thân thủ rất linh hoạt. Trước sự "tung hô" về cái chén nhỏ lưu ly của Mạc Tổng, Trịnh lão chỉ nhếch miệng cười, có vẻ gì đó ngạo mạn và khinh người.

"Ông cậu! con nghe cha nói...ông vừa tìm được một món cổ vật hơn cả vạn năm...từ thời vua Vũ Văn Hy của Bách Lãng quốc, không biết có thật không?"

Trình Mĩ vừa cất tiếng nói trong trẻo của mình thì tất cả khách có mặt ở sảnh đều ồ lên, họ xôn xao, xầm xì rồi quay sang nhìn Trịnh lão như xác minh lại lời của Trình Mĩ có phải thật không.

"Hơn vạn năm sao..?"

"Từ thời vua Vũ Văn Hy...? có thật không đây?"

"..."

"Chắc là thật, trước giờ Trịnh lão đều có sở thích sưu tầm đồ cổ....sở hữu một món đồ cổ vạn năm cũng bình thường thôi. "

Họ cứ nói mãi, nói mãi. Trong đại sảnh Trịnh gia không còn yên bình nữa. Phải biết trước giờ họ luôn tò mò về căn phòng bí mật của Trịnh lão. Bây giờ lại thêm món đồ cổ vạn năm, Trình Mĩ đã chạm ngay đúng sợi dây thần kinh hiếu kì của họ. Cả người như có kiến bò, tay chân ngứa ngáy không yên. Nếu hôm nay không được tận mắt nhìn thấy, tối về họ nhất định sẽ không thể ngủ được.

"Trịnh lão tướng quân! hôm nay là tiệc thọ của ngài, tất cả mọi người đều có mặt...không biết chúng tôi có dinh dự chiêm ngưỡng những món cổ vật của ngài?" Mạc tổng lên tiếng.

"Tôi cũng muốn xem nữa."

"Tôi cũng vậy..."

Trước làn sóng hiếu kì của mọi người, Trịnh lão không muốn khi mọi người ra về lại truyền tai nhau nói, ông là kẻ keo kiệt nhỏ mọn. Nên ông ta đành đáp ứng, miễn cưỡng dẫn bọn họ đến căn phòng yêu quý của mình, trước giờ không cho phép ai vào ngoại trừ ông.

"Được rồi! nếu mọi người muốn xem thì tôi dẫn mọi người đi." Trịnh lão hào sảng lên tiếng, giọng nói vừa khỏe lại vang xa.

Trịnh lão dẫn đường đi trước, bước thẳng lên lầu. Đám người phía sau rầm rộ đi theo sau ông ta.

"Cộp..cộp..!!!"

Cả đoàn người đều kéo đi hết, Kì lão, Hoắc Nghi, Bạch Bang, Lữ Trị...những trưởng lão này cũng không ngoại lệ, còn được nhường cho vị trí đi đầu đàn, đi trước.

"Khiêm! Tôi không thích đồ cổ cho lắm...hay chúng ta đi thôi, tôi đã đặt xong phòng ở khách sạn." Lệ Kì uốn éo trong ngực của Hoắc Khiêm.

"Chờ một chút...tôi lại muốn xem cổ vật vạn năm đó là gì, chị không cần lên cứ ở đây chờ tôi." Hoắc Khiêm vừa nói xong đã đẩy Lệ Kì ra, rồi đi thẳng lên lầu.

"Khiêm..!!!"

Chưa nói kịp nín kéo thì Hoắc Khiêm đã lên đến nửa cầu thang. Lê Kì đứng dưới lầu vừa hụt hẫng lại khó chịu. Cô xinh đẹp rực rỡ trẻ trung như vậy, lại chẳng sánh bằng cái đồ cổ mấy trăm tuổi đó sao. Bọn đàn ông đứng là điên hết, nghe có đồ cổ mắt họ sáng rực, rồi mất hút.

"Hừ...!!!"

Lê Kì giận dữ, dậm chân rồi bỏ ra ngoài. Đi lướt qua người của Trình Mĩ.

Trong đại sảnh bây giờ chỉ còn lại mỗi cô ta và một vài người không hứng thú với đồ cổ. Số lượng còn lại cũng rất ít.

Mọi chuyện đều đang đi theo đúng kế hoạch của cô ta, nên Trình Mĩ cảm thấy rất phấn khích. Theo như thời gian ước tính, và tốc độ phát huy của thuốc thì lúc này là thời khắc cao trào nhất. Bọn họ nhất định đang làm chuyện đó...

"Ha.a...!!! Hoắc Luật, tôi xem lần này anh phải giấu mặt đi đâu?" Đây là tiếng lòng của cô ta.

"Cộp..cộp...!!!"

Nhấc đôi giày cao gót của mình lên, Trình Mĩ cũng vội vã chạy lên lầu, xem kịch vui.

Căn phòng bí mật.

"Kết..t...!!!"

Cánh cửa sau khi được mở ra, thì đôi mắt của những kẻ nghiện đồ cổ được bừng sáng. Sao lại không hào hứng, tùy tiện nhặt một thứ nhỏ nhặt nhất được trưng bày trên kệ, cũng có lịch sử trên cả mấy trăm năm.

"Lão gia! mấy cái món đó xấu xí..lại cũ kỹ có gì hay ho mà bọn họ như phát điên." Lữ Trĩ lên tiếng, nếu so với những viên kim cương đá quý bà đeo trên người thì chẳng có gì đẹp.

"Hay ho là ở chỗ vì quá cũ kỹ, nên mới gọi là đồ cổ....không biết thì đừng lên tiếng." Hoắc Nghị quay sang nhìn bà ta.

Kì lão cũng có chút sở thích với đồ cổ, nhưng không thể hiện sự quá trớn như mọi người, ông chỉ đứng từ xa mà quan sát. Khiêm tốn, điềm đạm như cách thể hiện trước giờ của ông.

"Vi giao hảo nhiều năm của chúng ta...lão Kì, ông thích món nào thì nói đi...tôi sẽ tặng cho ông." Trịnh lão lên tiếng.

"Nếu vậy thì tôi không khách sáo...cặp đôi ngọc như ý đằng kia, tôi thích." Thăng thẳng và quyết đoán.

Đúng là Kì lão, không lên tiếng thì thôi. Mà lên tiếng là chọn ngay hàng hiếm giá trị liên thành. Trịnh lão đơ mặt, không phải ông tiếc vì giá trị liên thành đó mà là công sức mình đã bỏ ra để có được nó. Nhưng lời đã thốt ra không thể thay đổi.

"Lát nữa tôi sẽ cho người mang qua nhà ông."

Trình Mĩ háo hức bước vào, nhưng nhìn thấy cảnh tượng bên trong lại điên tiết lên. Bọn người này mắt đều vấn đề hết, thứ lộ ngay trước mặt lại không ai xem. Mà chú tâm vào cái thứ gì đâu. Cô vội vã bước vào, và chỉ tay về phía trước còn kêu gọi sự chú ý của mọi người.

"Ông cậu! cái thứ to lớn đó là gì? có phải là món hàng cổ ông nói đến... có giá trị hơn vạn năm." Trình Mĩ lên tiếng

Trong căn phòng rộng lớn đang nháo nhào, lên im thin thít. Họ nhẹ nhàng đặt đồ cổ trên tay xuống vị trí ban đầu vốn thuộc về nó, rồi tiến sâu vào bên trong hơn.

"Trịnh lão tướng! đằng sau cái rèm lụa này là cổ vật vạn năm sao?"

"Cổ vật gì mà lại to như vậy, bên trong thật ra là cái gì?"

Trịnh lão ung dung đi tới trước mặt họ, vẻ mặt rất tự hào khi nói về lai lịch của món hàng cổ mà ông tìm được.

"Cái đó thật ra là.....long sàng của hoàng đế Vũ Văn Hy, hôm nay tôi sẽ cho mọi người chiêm ngưỡng...thật sự là thế nào..."

"Bíp..p...!!!"

Trịnh lão bấm nút điều khiển từ xa, thì tấm rèm lụa phủ kín tự động kéo lên. Trước con mắt chờ đợi của mọi người, thứ họ nhìn thấy là...

"Vèo...!!!"

Chưa kịp nhìn thấy gì hết thì chiếc nịt ngực của phụ nữ đã ném ra cùng lúc khi rèm lụa được kéo lên. Đúng là rất biết lựa chọn người, Hoắc Phi đã ném ngay chiếc áo lót của Dục Uyển lên đầu của cha mình.

Hoắc Nghị ngạc nhiên, tức giận, rồi đến xấu hổ. Mặt mũi đã tối xạm lại, không biết nói gì. Còn đám người xung quanh thì thay phiên nhau nói. Mọi người đều quá sững sốt.

"Sao..sao...lại có chuyện này." Trịnh lão ngạc nhiên đến nghẹn thở, chiếc long sàng yêu quý mà ngay cả ông chưa nằm lên thử một lần lần, vậy mà lại bị ô uế bởi bọn nhóc này.

"Đó không phải là tam thiếu gia của Hoắc thị sao?"

"Cô gái nằm bên dưới....là....bọn họ là anh em mà, sao có thể làm chuyện đó?"

Sẽ không ai có tâm trạng như Trình Mi lúc này, kế hoạch hoàn hảo của cô tại sao lại biến thành thế này. Ai đã trộn long tráo phụng, ai đã mang Hoắc Luật đi.

"Khốn kiếp!" Trình Mi tức giận đập tay xuống bàn, xoay người đi ra khỏi phòng đầu tiên.

Còn hai nhân vật chính thì vẫn trong trạng thái mơ màng..

Hoắc Phi quần áo xộc xệch ngồi trên người Dục Uyển, nhưng hắn vẫn chưa kịp làm gì hết chỉ vừa cởi chiếc áo lót của cô ra, còn Dục Uyển gần như lơ đãng trước mắt bao nhiêu người. Một kẻ thì say hết phân nửa người, một kẻ thì trúng thuốc kích dục. Cho nên không còn ai đủ tỉnh táo để biết cái gì là "xấu hổ" che đậy cho nhau.

Hoắc Phi thì cứ gắt gỏng nhìn mọi người xung quanh, không hiểu gì hết, và nắc cù liên tục. Trong đầu hắn đang suy nghĩ "Cái quái gì, tại sao ngay cả trong giấc mơ cũng không thể....ở đâu ra mà lắm người như vậy, còn có cha của hắn nữa....". Tội nghiệp Hoắc Phi đang vân vân, bởi vì là giấc mơ, vậy hắn có nên tiếp tục hay là không? Không biết bao lâu nữa, hắn mới có giấc mơ này lần nữa, cơ hội thượng được Dục Uyển không phải nhiều.

"Úm...m...!!!:

Dục Uyển thì nghiêm trọng hơn, cô đã bị trúng thuốc kích dục quá lâu nhưng vẫn chưa được ai "thỏa mãn", nó ảnh hưởng trực tiếp đến hình ảnh cô lúc này. Cô đang đau đớn khó chịu, khắp người đỏ bừng, và môi hồng thì đỏ ửng nhợt nhạt. Cùng lúc với đôi tay đang đặt lên ngực mình không biết cào cấu hay âu yếm, là tiếng khóc xen lẫn tiếng rên rỉ.

"Ret.t....t.!!!"

Hoắc Khiêm kéo mạnh rèm cửa sổ xuống, rồi bước vội đến bên giường. Hắn phủ lên thân thể trần truồng của Dục Uyển. Sau đó lại cầm quần áo dưới đất lên, ném vào người Hoắc Phi.

"Mau mặc quần áo vào...!"

"Ừc...ừc...!!! anh...sao ngay cả anh cũng vào trong giấc mơ của em?" Hoắc Phi thật sự là đã quá say, chưa thể phân biệt được đâu là thực đâu là mơ.

"Tách..ch..!!!"

Hoắc Khiêm dù có nhanh tay, nhưng đám ký giả cũng không phải hạng xoàng. Họ như cá gặp nước lớn, thỏa sức vùng vẫy. Lập tức máy ảnh trong túi ra.

"Tách...ch...c.h!!!"

Thật sự không ưởng phí công sức bọn họ đến đây. Tam thiếu gia nhà họ Hoắc cùng em gái mình loạn luân trên giường, sẽ là một tiêu đề nóng hổi của ngày mai.

"Hoắc chủ tịch! ông có biết gì về chuyện này không?"

"Quan hệ loạn luân giữa hai anh em họ, có phải ông đã biết từ trước, và cũng cho phép họ làm điều đó?"

"Hoắc chủ tịch! cho chúng tôi biết chút suy nghĩ của ông đi...ông tán đồng hay phản đối chuyện này?"

Trước những câu hỏi dồn dập của ký giả, khuôn mặt của Hoắc Nghị đã tối xạm lại. Ông không mở miệng nói câu nào, giận dữ xoay người đi. Không thể lấy tin từ Hoắc Nghị, bọn ký giả quay sang chỗ Hoắc Khiêm và Lữ Trị tiếp tục đào đào bới bới vấn đề lên.

"Hoắc phu nhân! có phải bà cũng biết chuyện này từ trước rồi không?"

"Có phải vì gia đình không đồng ý mối quan hệ này, nên hai anh em họ mới chọn cách này để công khai cho mọi người biết? đưa mọi người vào thế đã rồi?"

"Tránh ra đi! tôi không biết gì hết?" Lữ Trị rồi bởi không biết ứng xử ra sao trong cái tình huống này, trước giờ bà chưa bao giờ bị nhiều ký giả bao vây và ép cung như bây giờ. Vừa dìu Hoắc Phi đi, vừa lấy tay che mặt.

"Tránh ra...tôi không có gì để nói cả." Lữ Trị vừa tìm đường, vừa đẩy ký giả ra.

"Tách...ch...c...!!!" Máy ảnh vẫn hoạt động liên tục, không ngừng.

"Tách..c...c..h...!!!"

"Hoắc đại thiếu gia! còn cậu... thì có cảm nghĩ gì về mối quan hệ loạn luân này của em trai mình, dù Hoắc tiểu thư không phải là con ruột của Hoắc chủ tịch, nhưng theo pháp luật họ vẫn là anh em."

"Cũng sẽ ủng hộ mối quan hệ này của em trai mình, hay phản đối?"

"Hoắc đại thiếu gia! cậu nói gì đi?"

Bỏ ngoài tai những câu hỏi của ký giả, và cảnh tượng náo loạn xung quanh. Hoắc Khiêm vẫn bình tĩnh lấy điện thoại ra và liên lạc với tài xế.

"Alo! bác Trần...mang xe ra trước cổng."

"Dạ! đại thiếu gia"

Sau khi gọi điện cho tài xế, thì hắn lại tiếp tục cầm điện thoại gọi cho một người khác. Chuông điện thoại rung khá là lâu, có lẽ đầu dây bên kia đang bận. Hoắc Khiêm phải gọi lại lần thứ hai mới có người nghe máy.

"Viện trưởng Trần! có thể đến nhà tôi ngay được không? Dục Uyển hình như là bị trúng thuốc....tình trạng.." Hắn hơi cúi người xuống nhìn Dục Uyển rồi nói tiếp.

"Tình trạng hình như rất nghiêm trọng."

"Tôi sẽ đến đó ngay." Bên kia đầu dây, viện trưởng Trần lập tức tháo tạp dề ra, xoay người hôn lên trán bà xã rồi phóng như bay. "Em yêu! tối nay anh không thể ăn cơm với em..bye"

Ở bên này, Hoắc Khiêm nhét điện thoại vào trong túi rồi cúi người xuống, hắn lấy rèm cửa quán quanh người Dục Uyển rồi nhấc bổng cô lên, ôm ra ngoài. Trong khi mọi người đang trong trạng thái quá kích động, còn hắn lại rất bình tĩnh xử lý vấn đề.

"Làm ơn tránh đường giùm"

Cùng lúc đó ở bên ngoài - trong xe hơi.

"Ah...a..h...!!!"

Hoắc Mạn Ni đang phải chịu đựng sự xâm nhập mãnh liệt từ phía sau, mái tóc dài đen mượt tán loạn khắp nơi, cả người bị ép sát xuống ghế, mông vênh cao tiếp nhận dục vọng cuồng loạn của Hoắc Luật. Mỗi lần hắn đẩy người tiến vào thì Mạn Ni đau đến chảy ra nước mắt, nhưng lại cắn chặt răng chịu đựng, hai tay bấu chặt dưới ghế.

"Áh..a.h..ah...!!!"

Hắn vì tác dụng của thuốc kích dục nên không thể kiềm chế được bản thân, không chút dịu dàng âu yếm chỉ toàn là phát tiết, giải đi cơn khát dục vọng trong người. Trên khuôn mặt tuần mi là sự khốc khổ chịu đựng và những giọt mồ hôi.

Theo từng cái động thân kịch liệt của hắn, những giọt mồ hôi cũng chuyển động theo, lăn từ trán đổ xuống cằm và rơi trên cặp mông tròn trịa cùng tấm lưng trắng mịn của Mạn Ni. Hoắc Luật lật người của Mạn Ni dậy, nắm hai chân của cô kéo tuột về phía mình, hai tay đặt dưới mông của Mạn Ni nâng lên cao, đem dục vọng một lần nữa tiến sát hoa huyết mạnh mẽ đẩy vào.

"Á..a...!!!" Hoắc Mạn Ni lấy tay bịt lại miệng, ngăn lại âm thanh phát ra, tiếp nhận luật động liên hồi của Hoắc Luật.

Gần ba mươi phút trôi qua thì thuốc kích dục trong người Hoắc Luật dần biến mất, phần tỉnh táo trong người hắn có lại. Mặc dù dục vọng của hắn vẫn đang chôn chặt trong người của Mạn Ni và động thân không ngừng nghỉ, nhưng tâm trí lại đặt vào một chuyện khác.

Mọi chuyện dù mơ hồ nhưng Hoắc Luật vẫn nhớ. Hắn bị người ta đánh thuốc đưa đến căn phòng lạ, và ném lên một chiếc giường. Hắn dường như đã nhìn thấy Dục Uyển nằm ngay bên cạnh mình, mặc dù lúc đó hắn không thể mở mắt ra, nhưng hắn có thể ngửi được mùi hương trên người cô, nó rất đặc biệt không thể lẫn với bất kì ai. Nhưng tại sao bây giờ lại là Mạn Ni, đó chỉ là ảo giác của hắn sao. Thật ra đã xảy ra chuyện gì...

Lúc này thì Hoắc Luật hoàn toàn tỉnh táo, hắn rời tay khỏi cặp mông tròn trịa của Mạn Ni và chuẩn bị rút dục vọng đang cắm sâu trong người cô ta ra. Nhưng lúc này Mạn Ni lại nắm chặt lấy tay hắn, không cho phép hắn rút ra.

"Luật! đừng rút ra..hãy bắn vào bên trong chị."

Hoắc Luật chán kinh nhìn Mạn Ni. Những lời lẽ táo bạo này hẳn không nghĩ sẽ từ miệng của Mạn Ni mà hẳn biết nói ra. Giống như một con người hoàn toàn khác

"Luật! hãy cho chị một đứa con...chị muốn có đứa nhỏ thuộc về chúng ta, không phải em yêu chị sao?" Chỉ cần cô có con với Luật, thì có thể ràng buộc được cậu ta, Luật sẽ chỉ thuộc về cô mà thôi.

Đúng vậy, hẳn yêu Mạn Ni, từ trước giờ vẫn vậy. Trong tim hẳn cũng có mỗi mình cô, nhưng..

Hoắc Mạn Ni cảm thấy hụt hẫng tột cùng, cảm giác trống rỗng bên dưới cho cô biết Hoắc Luật đã rút đục vọng của hẳn ra.

"Xin lỗi...em nghĩ lúc này không phải là lúc thích hợp để chúng ta làm chuyện đó." Hẳn mặc quần áo vào rồi bước xuống xe.

"Rầm..m..!!" Hẳn đóng sập cửa xe lại.

Nếu là trước đây có thể hẳn sẽ không ngần ngại mà đáp ứng cái yêu cầu đó của Mạn Ni. Nhưng bây giờ... không biết có thứ gì đó ngăn cách lại. Cũng giống như vừa rồi, khi hẳn quan hệ với Mạn Ni lại không còn cảm giác hưng phấn trước kia, chỉ là đơn thuần là phát tiết.

"Cộp...!! cộp...!!!"

"Tách...!! tách...!!!"

Tiếng bước chân gấp rút, tiếng máy ảnh phát ra liên tục. Hoắc Luật quay sang nhìn xem có chuyện gì.

Cả một đám người từ trong sảnh lớn của Trình gia đang kéo ra. Rất nhiều ký giả đang bao vây lấy cha và anh hẳn. Và cả đám đông đang xầm xì chỉ trỏ dù không rõ họ đang nói gì.

Hai chiếc xe hơi của họ Hoắc, theo lệnh của Hoắc Khiêm đã có mặt ở cổng trước của Trình gia từ sớm, cửa xe đã sẵn mở, chỉ đợi họ bước ra.

"Cộp...!!cộp...!!!"

Hoắc Nghị thì vội vã rời khỏi chỉ muốn nhanh chóng biến mất khỏi đây. Mặt mũi của ông ta phải nói rất là khó coi, vừa tức giận lại xấu hổ, cũng không biết giấu mặt chỗ nào cho bớt nhục, nên chỉ có thể bước nhanh và cúi mặt xuống đất tránh đi máy quay phim của ký giả.

Còn Hoắc Phi thì quần áo xộc xệch, nút áo chưa kịp cài lại. Đầu óc vẫn còn quay cuồng, chóng mặt nên phải nhờ vào Lữ Trị để diu ra ngoài xe. Và bây giờ thì hẳn đã nhận thức được, mọi thứ không phải là mơ.

Và Dục Uyển đang nằm trên tay của Hoắc Khiêm, con nóng nực bởi thuốc kích dục mang đến còn chưa được giải tỏa, thì lại chịu tiếp một cái nóng khắt nghiệt bên ngoài nữa, khi Hoắc Khiêm dùng tấm rèm cửa quần chặt lấy người cô rồi ôm ra ngoài.

Cũng phải hiểu, trong hoàn cảnh nhạy cảm và gấp rút như vậy. Hoắc Khiêm không thể đứng trước mặt bao nhiêu phóng viên, bấy nhiêu con mắt của mọi người, kéo Dục Uyển dậy và mặc quần áo vào cho cô được. Hẳn chỉ có thể nắm kéo một cái rèm cửa từ trên cửa sổ xuống, chạy đến bên giường trùm kín lấy cô lại.

"Anh! Dục Uyển bị làm sao vậy?" Hoắc Luật chạy đến trước mặt của Hoắc Khiêm, khẩn trương lo lắng nhìn Dục Uyển đang quần quai.

"Khoan hãy hỏi...về nhà rồi nói tiếp."

Hoắc Khiêm lướt nhanh qua người Hoắc Luật, đi thẳng đến chiếc xe hơi đang chờ hẳn phía trước. Cửa xe đã mở sẵn từ lâu, hẳn ném Dục Uyển vào trước rồi mới bước vào sau. Hoắc Luật cũng vội bước lên xe tức khắc, hẳn lo lắng muốn biết tình hình của Dục Uyển thế nào.

"Cho xe chạy." Hoắc Khiêm lên tiếng.

"Dạ thiếu gia"

----- hết chương 69-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chuyện không ai ngờ

5 tiếng đồng hồ sau...

Trước ngôi biệt thự Hoắc gia, hàng tá những chiếc xe xịn đến từ những hãng xe hơi nổi tiếng như Audi, Bentley, BMW, Cadillac, Ferrari, Ford, Porsche...Toyota đang phải xếp hàng chờ đợi, suốt mấy tiếng đồng hồ trong đêm tối lạnh lẽo. Bởi vì chủ nhân của chúng còn đang bị Hoắc Khiêm giữ lại ở bên trong chưa thấy ra.

Sôi nổi, náo loạn và có rất nhiều người, đó là ấn tượng ban đầu đập vào mắt người nhìn, khi họ vừa bước vào đại sảnh Hoắc gia, giống như bị cuốn vào một thế giới bận rộn của những con người đang say mê làm việc. Mặc dù đã hết giờ làm việc, và đây cũng không phải là công ty mà là nhà riêng của ông chủ.

"Bên tôi chưa liên lạc được với ai...còn cậu thế nào?" Người thứ nhất mệt nhừ, ngã lưng ra ghế.

"Vẫn chưa tìm được địa chỉ IP...còn cậu thì sao?" Người thứ hai vò đầu như ở quạ, nhìn sang người bên cạnh.

"Giá cổ phiếu vẫn đang rớt...còn mấy người thì sao?" Người cuối cùng chỉ muốn gục mặt xuống bàn và ngủ một giấc, mặc cho thiên hạ ra sao thì ra.

Những phần tử tinh anh, những nhân tài kiệt xuất của Hoắc thị, từ bộ phận IT, tài chính và PR đều tụ họp về đây. Vừa nhận được cú điện thoại triệu tập khẩn của Hoắc Khiêm, thì tất cả công việc trọng đại nhất đều phải tạm gác lại. Tội lắm, có người dù đã lên kế hoạch sinh con cả tháng trời, chỉ chờ đợi có mỗi đêm nay, nhưng khi nhận được cuộc gọi từ hân, cũng phải hoãn lại, hẹn vợ vào dịp khác.

Hoắc Khiêm đứng lặng yên giữa biển người đang sôi nổi, mọi thứ như chuyển động nhanh trước mặt hân. Đây có lẽ là scandal đầu tiên của Hoắc thị, hân không ngờ, chuyện của Dục Uyển và Hoắc Phi lại ảnh hưởng không nhỏ đến giá cổ phiếu và danh tiếng Hoắc thị.

"Mọi người hãy tỉnh táo lại...tiếp tục...trước khi trời sáng mọi thứ phải trở lại như ban đầu." Hoắc Khiêm lớn giọng hét lên.

"Dạ! thiếu gia."

Trước sự thúc giục của Hoắc Khiêm, đôi mắt lim dim rơi vào cõi mộng của bọn họ đều bừng sáng, mọi người lại bắt tay vào cuộc.

"Alo! tôi là Lư Thanh của Hoắc thị..xin hỏi có..."

"Lạch...cạch...lạch...cạch...!!!"

"Bây giờ giá cổ phiếu là bao nhiêu rồi?"

.....

"Tích...tắc...tích...tắc...!!!!"

Một tiếng đồng hồ sau...

Tình hình có vẻ khởi sắc hơn khi nãy, khuôn mặt của tất cả mọi người đều không còn căng thẳng như trước. Ít nhất cũng đã có nụ cười đầu tiên trên mặt của Lư trợ lý. Vì hân đã hoàn thành xong nhiệm vụ được giao, là trước khi trời sáng.

"Cám ơn anh...lần sau tôi sẽ mời cơm." Hân hớn hờ, bước tới chỗ của Hoắc Khiêm.

"Thiếu gia! tôi đã liên lạc được với tất cả chủ biên của tòa soạn báo... sẽ không có bất kì tin tức nào được đăng vào sáng mai."

Sau khi bọn họ rời khỏi Trại gia thì các bạn nhà báo đã tức tốc làm việc và không may...

Một đoạn clip quay lại cảnh Hoắc Phi và Dục Uyển quần quýt trên giường được tung lên mạng cũng ngay sau đó. Trong thời gian ngắn đoạn clip đã đạt được lượt view khủng bố, vừa nhìn thấy được cái tiêu đề nóng "Anh em Hoắc gia loạn luân" chưa cần xem thì họ đã ấn nút share tức khắc.

"Anh La! bên phía anh thì sao?"

Hoắc Khiêm quay sang đám người người bên tay phải của hân. Không ai lên tiếng chỉ nghe thấy những âm thanh...

"Lạch..! cạch...! lạch..cạch...!!!"

"Tích..ch...tích...!!!!"

Một tổ hợp âm thanh phát ra từ bàn phím và từ những cái click chuột, các nhân tài IT của Hoắc thị đang vò đầu bứt tóc, vì phải liên tục để gỡ bỏ tất cả đoạn clip đã được tung lên mạng trong mấy giờ vừa qua.

"Lạch..! cạch...!!!"

"Lạch..cạch...!!!"

Một sự tập trung cao độ, tay không tách khỏi bàn phím, mắt không rời khỏi màn hình. Dù lúc này bầu trời đêm nay có sập xuống, cũng không thể bắt họ ngừng lại. Chính là trạng thái tinh thần làm việc của họ bây giờ.

"Yeah..h...h!!! thành công rồi."

Một người đàn ông đang mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng lịch lãm, kết hợp cái quần short ngắn trên đầu gối, mà nhiều người thích gọi là cái quần lót, cùng gọng kính dày trên mặt. Chỉ vì câu nói "trong mười phút phải có mặt ngay lập tức" của Hoắc Khiêm, ngay cả quần áo ông ta cũng chưa kịp mặc vào, đã xô giày vào chạy ra ngoài, chỉ kịp nói với vợ yêu "tháng sau em nhé".

"Két..t..!!!"

Ông ta vội kéo ghế ra, vui mừng bước nhanh đến chỗ Hoắc Khiêm.

"Thiếu gia! tất cả đoạn clip trên mạng đã được gỡ xuống."

"Các anh làm tốt lắm." Hoắc Khiêm cười rạng rỡ, chỉ còn lại một chuyện khiến hắn lo lắng nhiều nhất.

Hoắc Khiêm nhìn sang phía bên tay trái hắn. Năm sáu người đang đầu xù tóc rối với những con số chuyển động liên tục trên màn hình. Đó là giá cổ phiếu của Hoắc thị liên tục giảm trong mấy tiếng đồng hồ qua, họ đang rút tiền vào để kéo nó lên.

Một người bất ngờ xoay ghế lại, cười rạng rỡ với Hoắc Khiêm.

"Thiếu gia! giá cổ phiếu đã tăng lại gấp đôi..tới sáng mai, có thể trở lại bình thường."

Gánh nặng cuối cùng đã được gỡ xuống. Bây giờ thì Hoắc Khiêm đã có thể thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hắn hướng mắt nhìn lên lầu, không biết cha hắn xử lý chuyện của Dục Uyển và Hoắc Phi thế nào.

Hoắc Khiêm sửa lại gọng kính của hắn, rồi giờ tay lên nhìn đồng hồ. Đã hơn 12h.

"Các anh có thể về nghỉ ngơi...sáng nay gặp lại ở công ty"

"Dạ! thiếu gia."

Mọi người bắt đầu thu xếp đồ đạc và rời khỏi đại sảnh. Họ chờ đợi cái giây phút này đủ lâu, vừa nghe Hoắc Khiêm "tha bổng", bọn họ đã ào ạt nhảy lên xe rồi phóng đi mất, chỉ trong tích tắc sảnh lớn Hoắc gia, đã không còn ai.

Hoắc Khiêm cũng đi lên lầu, không biết tình hình của Hoắc Phi và Dục Uyển thế nào. Hi vọng cha hắn sẽ không làm chuyện gì nghiêm trọng với bọn họ.

"Chát...t...!!!!!"

Âm vang thật là xa, tận dưới lầu đều có thể nghe thấy. Cánh tay của Hoắc Nghị vẫn còn đang dửng ở trên không, lòng bàn tay thì đỏ rần, cho thấy lực tát vừa rồi ông đã dùng hết sức. Nhưng đó thế nào cũng không bằng, chất lỏng đặc sánh đang chảy ra từ miệng chàng trai quý bên dưới.

"Mây vừa nói gì?"

Hoắc Phi đang nghiền một bên mặt, hơn phân nửa dấu tay của Hoắc Nghị được in hết trên mặt hắn. Hoắc Phi đưa lưỡi liếm đi vết máu đang chảy ra từ khóe môi của chính mình, rồi nhếch miệng cười. Bộ dạng tinh bơ này, càng làm cho Hoắc Nghị thêm tức giận.

Trong phòng trở nên im lặng. Chỉ có âm thanh của đồng hồ quả lắc đang treo trên tường phát ra và lời nói phẫn nộ của Hoắc Nghị vừa rồi. Còn mọi người vẫn giữ trạng thái lặng yên...

Ba bà vợ của ông ta, bà cả Lữ Tranh, bà hai Lữ Trị và bà ba Tiêu Tường thì ngồi mỗi người ở một góc, họ đều tròn mắt và há mồm vì quá kinh ngạc, nói thẳng ra...là họ bị sốc nặng.

Nặng nhất có lẽ là Lữ Trị, bà ta luôn là người phản ứng mạnh mẽ nhất trong mọi tình huống liên quan đến lợi ích của Hoắc gia. Lữ Trị bật dậy khỏi ghế ngồi, bà bước nhanh đến trước mặt của Hoắc Phi.

"Phi! có phải con vẫn chưa tỉnh táo, để đi sai người làm... nấu tiếp canh giải rượu cho con uống."

"Hoắc quân gia...Hoắc quân gia...ông đâu rồi?" Lữ Trị lớn tiếng réo gọi người đang ở dưới lầu.

Dục Uyển sau khi được viện trưởng Lương tiêm thuốc đã trở lại bình thường, còn Hoắc Phi trước khi uống thuốc giải rượu đã tỉnh táo, lại được Lữ Trị ép uống thêm cả thố canh giải rượu. Mục đích của bà ta là muốn hắn hoàn toàn tỉnh táo, để vạch mặt Dục Uyển, cái mà Lữ Trị nói là mưu thâm kế hiểm, dàn cảnh để hãm hại Hoắc Phi.

Nhưng bà ta không thể ngờ đến...

"Con muốn cưới Dục Uyển làm vợ."

Lời nói đồng dạt của Hoắc Phi vang ra khỏi cửa, Hoắc Khiêm vừa mới bước chân lên cầu thang thì đã nghe được, hắn giựt mình ngẩn đầu lên và đứng yên tại chỗ. Còn tất cả mọi người trong căn phòng đó đều ngờ ngàng, hoảng loạn, muôn vạn cảm xúc. Lữ Tri lại ngã phịch xuống ghế.

Hoắc Luật đôi mắt ánh lên sự hoang mang lo lắng, trước ngực có một loại cảm giác thôi thúc mãnh liệt. Đôi tay hắn xiết chặt lại như cố níu giữ, khi biết vĩnh viễn sẽ mất đi một thứ gì đó, người ta lại phát hiện ra nó rất quý giá với mình.

Cái cảm giác này hắn từng từng trải qua một lần, đó là lúc Tổng Thiếu Hoàn đến Hoắc gia cầu hôn Mạn Ni. Nhưng cảm giác khi đó không mãnh liệt như bây giờ, vì lúc đó Mạn Ni chưa từng thuộc về hắn, giữa họ không có bất cứ ràng buộc. Còn Dục Uyển đã từng thuộc về hắn, cô đã là của hắn. Hắn không muốn buông tay, không muốn cô gả cho người khác. Hi vọng cha hắn sẽ không đồng ý cái yêu cầu này của Hoắc Phi.

Hoắc Mạn Ni có lẽ là người vui nhất trong chuyện này....

Hoắc Phi và Dục Uyển lấy nhau thì Hoắc Luật sẽ không còn tư tưởng đến con nhỏ đó nữa. Mạn Ni hướng nụ cười tự mãn của mình về Hoắc Luật, thì nụ cười đó lập tức tắt ngay. Một sự giận dữ thay vào trong đôi mắt.

Tại sao...chỉ mới nghe Hoắc Phi muốn cưới Dục Uyển, thì cậu lại có vẻ mặt thất thần đó, Luật tới bao giờ thì cậu mới chịu thừa nhận là mình thích nó, cậu còn muốn lừa gạt tôi và bản thân mình đến bao giờ.

"Ha....a.....!!!"

Trong khi bầu không khí đang ngột ngạt thì giọng cười của Dục Uyển lại phá bỏ đi tất cả...

"Ha....a.....!!! mọi người đừng có tin là thật..chỉ là đùa thôi....xem mọi người tại sao lại căng thẳng như vậy."

Dù đã được tìm thuốc nhưng cơ thể Dục Uyển vẫn còn lờ lờ một mõi. Và khi nghe được lời cầu hôn của Hoắc Phi, cô đã hoàn toàn tỉnh táo. Phải thừa nhận, Hoắc Phi luôn có những phát ngôn giựt gân, khiến người ta hết hồn

Dục Uyển quay sang nhìn Hoắc Phi, nụ cười trên mặt cô vẫn chưa dừng lại.

"Hoắc Phi! vừa rồi anh chỉ đùa cho vui thôi, đúng không? tôi hiểu mà...nhưng lần sau đừng có như vậy nữa...sẽ dọa chết tất cả mọi người ở đây...ha...a.....!!!"

Dục Uyển vẫn cười rạng ngời, cô nhìn hết mọi người trong phòng. Nhưng tại sao ngoại trừ cô trong căn phòng này không có ai cười cả. Mọi người đều có vẻ mặt căng thẳng, bọn họ đều tin vào những lời nói đùa này của Hoắc Phi sao...

"Dục Uyển! Anh không đùa....anh thật sự muốn cưới em."

Trước bộ dạng nghiêm túc và lời nói phát ra từ tận trái tim, cùng ánh mắt chân thật không thể giả hon được nữa. Hoắc Phi không đùa, cô cũng không nghe nhầm.

"Anh....anh..muốn cưới tôi?" Dục Uyển bị đóng băng toàn thân, nụ cười của cô cũng đơ, giữ nguyên hiện trạng.

"Phải! anh yêu em và anh muốn cưới em làm vợ."

Bây giờ Hoắc Nghị không còn muốn tát cho Hoắc Phi thêm bạt tay nào nữa, ông chỉ muốn lôi hắn ra đánh cho một trận nhừ tử, để hắn tỉnh táo lại. Hoắc Nghị xoay người đi, và lấy ra một sợi roi da dài đầy gai góc. Kịp lúc ông ta lao vào Hoắc Phi, thì cả đám người đều hoảng hốt, chạy đến ngăn ông ta lại.

"Lão gia! ông bình tĩnh lại đi...lão gia.."

"Các người mau tránh ra..hôm nay tôi phải đánh cho thằng nghịch tử này một trận...đánh cho tới khi nào nó tỉnh táo lại."

Hoắc Khiêm từ dưới lầu nghe thấy tiếng roi da đang quần hục vào không trung, nghe vì vu. Hắn hoảng hồn lập tức chạy lên lầu. Cha hắn thật sự đã tức giận, nếu hôm nay ông mà đánh Hoắc Phi, thì nó chỉ có thể nằm liệt giường.

"Cha! mau bình tĩnh lại...cha đánh nó cũng không giải quyết được vấn đề, danh dự của Hoắc gia sớm đã bị người bên ngoài cười nhạo." Hoắc Khiêm lên tiếng.

Thật ra trong cái nhà này, chỉ có Hoắc Khiêm là ngăn được con thịnh nộ của Hoắc Nghị. Nói thẳng ra, hắn là con cưng của Hoắc Nghị. Cũng giống như sự thiên vị của Lữ Tri giành cho Hoắc Luật và Lữ Tranh giành cho Hoắc Phi.

"Khiêm! vừa rồi con có nghe nó nói gì không...bên ngoài mọi người đều đang cười nhạo Hoắc gia chúng ta..." Hoắc Nghị dừng lại, lấy hơi để nói tiếp, mặc dù chưa đánh Hoắc Phi được cái nào, nhưng đám người lao ngăn cản đã làm ông ta mất sức.

"Bây giờ nó còn muốn cưới Dục Uyển, không phải khiến cả gia tộc chúng ta bẽ mặt...không nói gì hết, Dục Uyển theo như kế hoạch lập tức đi du học...nếu chuyện này chưa lắng xuống thì không bao giờ được quay về Á Lạp Tân."

Sau khi tuyên bố bản án từ giành cho Dục Uyển, thì Hoắc Nghị quay sang trừng mắt nhìn Hoắc Phi.

"Còn mày....không bao giờ được tìm Dục Uyển nữa, hai đứa bây không được phép gặp lại nhau." Hoắc Nghị quay sang nhìn Lữ Tri

"Bà liên lạc với các người bạn chơi mặt chược với bà, xem con gái của họ...có ai thích hợp làm con dâu của họ Hoắc, tôi muốn Hoắc Phi và cô ta nhanh chóng đính hôn, có như vậy tin đồn sẽ lắng xuống."

"Được! lão gia....tôi sẽ đi làm ngay" Trước sự sắp đặt này của Hoắc Nghị, thì Lữ Tri là người vui mừng nhất.

"Con không đồng ý...ngoại trừ Dục Uyển ra con sẽ không lấy bất cứ người con gái nào khác.." Kẻ ngoan cố cứng đầu nhất, lại là Hoắc Phi.

Thật sự mọi người đều đang run rẩy, lo lắng cho sự an nguy của hân bấy giờ, một khi mà Hoắc Nghị thật sự tức giận.

"Cha có tìm một trăm người cũng vậy thôi, cả đời này con chỉ sẽ lấy một mình Dục Uyển làm vợ...cô ấy đi du học, con cũng sẽ đi theo."

"Mày...mày...cái thằng khốn."

Bấy giờ thì không ai ngăn lại được nộ khí xung thiên của Hoắc Nghị, ông cầm roi da quần mấy phát liên tục lên người của Hoắc Phi.

"Bật...bật...!!!"

Hoắc Phi nằm lăn xuống dưới sàn, chỉ sau vài lần roi da quất mạnh lên xuống người hân.

"Á....!!!" Hoắc Phi cắn chặt răng, dù đau cũng cố không chịu kêu la.

"Bật....bật...!!!" Hoắc Nghị vẫn không dừng tay, bản tính ngoan cố cứng đầu này thì hai cha con họ giống hệt nhau.

Mỗi lần roi da đánh xuống, thì da thịt trên người hân toét ra, máu chảy thấm ướt cả lưng. Với tính khí của Hoắc Nghị mọi người đã rõ, nếu bây giờ có người đứng ra nói đỡ cho Hoắc Phi, thì chỉ có chịu chung số phận, dù là ai, ông ta cũng sẽ không dừng tay.

"Nói mau...mày sẽ từ bỏ cái ý định ngu ngốc đó, từ bỏ Dục Uyển."

"bật...!!!" Hoắc Nghị tiếp tục vung roi quất xuống.

"Á..a...!!!" Hoắc Phi vẫn cắn chặt răng, chứ không chịu thua, dù cả người hân đều đau đến cuộn tròn lại.

"Người phải từ bỏ phải là cha...cha từ bỏ ý định của mình đi...con có thể bỏ tất cả, chứ bỏ Dục Uyển..." Lời của Hoắc Phi như đổ thêm dầu vào con giận dữ của Hoắc Nghị, lửa nóng được bốc phát cùng với cái roi giáng xuống tiếp theo.

"Thằng khốn!"

"Bật...!!!"

"A...!!!" Hoắc Phi co rút người nằm dưới sàn nhà, mọi người đều nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp.

Dục Uyển nhìn Hoắc Phi máu chảy ướt cả lưng, mắt cũng ướt theo. Cô không thể ngờ, một Hoắc Phi luôn không nghiêm chỉnh, hay giận cột, một thiếu gia bốc đồng, lại có bộ dạng ngoan cố quyết liệt như vậy. Tất cả là vì cô, Hoắc Phi thật sự yêu cô, bây giờ thì cô đã tin. Dục Uyển thật đã bị hân làm cho động lòng. Có một người giành tình cảm cho cô nhiều như vậy, sao cô lại không nhận ra.

"Bật...!!!"

Tiêu Tường hốt hoảng chạy tới, giữ lấy cây roi của Hoắc Nghị, trước khi ông tiếp tục đánh xuống.

"Tiểu Uyển!"

Mọi người đều giật mình há hốc, khi cái quất roi vừa rồi của Hoắc Nghị không phải đánh trên người của Hoắc Phi mà là trên người của Dục Uyển. Họ đều không ngờ đến, Dục Uyển sẽ chạy ra đỡ đòn thay cho Hoắc Phi.

"Á....!!!" Dục Uyển cắn chặt răng, ôm chặt lấy Hoắc Phi, khi roi da quất xuống người cô.

Một vết hằn sâu trên tấm lưng của Dục Uyển, máu đỏ theo đó mà loàn ra. Hoắc Phi có thể cảm nhận được, cô đang trải qua nỗi đau giống hệt hân. Hân là đàn ông còn chịu không nổi, huống chi cô là con gái, da thịt mềm mại, sao có thể nổi cơn đau này.

"Dục Uyển! em điên rồi...mau tránh ra." Hoắc Phi hét lên.

"Anh vì em mà chịu đòn...sao em có đứng yên nhìn anh bị cha đánh." Dục Uyển sôi sục nước mắt nước mũi, cả khuôn mặt đều lem lức.

Lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận được tình yêu của một người đàn ông to lớn đến thế. Hoắc Phi ngốc nghếch, cô có điểm gì hơn người, vừa xấu, lại không dịu dàng. Tại sao hân lại yêu cô, làm nhiều chuyện cho cô như vậy. Dục Uyển càng nghĩ lại càng khóc nhiều hơn, nhưng không phải khóc cho vết

thương trên lưng mình, mà khóc vì sự ngu ngốc, sự đại đột của Hoắc Phi. Hắn quá ngu ngốc, ngu đến hết thuốc chữa.

Dục Uyển gạt đi nước mắt, cô nắm chặt tay của Hoắc Phi, rồi quay lại nhìn Hoắc Nghị.

"Cha! con không muốn đi du học nữa...con muốn ở lại đây."

Lời nói và thái độ này của Dục Uyển như ngầm đồng ý, cô đã tiếp nhận tình cảm của Hoắc Phi. Có thể nhìn thấy được điều đó trên khuôn mặt rạng rỡ của Hoắc Phi lúc này. Đôi tay hắn cũng nắm chặt lấy tay của Dục Uyển.

Hoắc Luật đứng ngoài cuộc, nhưng người lạc lõng ở không trung. Nụ cười hạnh phúc của Hoắc Phi và Dục Uyển giành cho nhau, như nói cả thế giới biết "dù có bất cứ chuyện gì, chúng ta cũng sẽ không tách nhau ra", tim hắn như bị xiết lại cảm giác rất đau, là vì sao...

"Hai đứa bây...thật sự là điên hết rồi."

Hoắc Nghị không còn biết phải nói sao, ông vung roi lên nhưng nhìn ánh mắt van nài của Tiêu Tường, cũng chỉ bắt lực hạ roi xuống.

"Cha! để cho hai đứa nó lấy nhau...không phải là chuyện xấu."

Lời lẽ của đại thiếu gia Hoắc Khiêm, càng khiến cho mọi người trong nhà thêm giựt mình hơn.

"Con có ý gì?" Hoắc Nghị lên tiếng.

"Nếu lúc này cha tách hai đứa nó ra, Dục Uyển đi du học...Hoắc Phi đính hôn với người khác, mọi người cho rằng Hoắc gia có tật giật mình, muốn che đậy sự việc nên mới tìm cách trốn tránh, sau này bọn họ sẽ không ngừng việc bới móc vấn đề, vậy tại sao.... chúng ta không chấm dứt nó ngay lúc này."Hoắc Khiêm dừng lại nhìn tất cả mọi người trong nhà.

"Ý của con là để tụi nó kết hôn, tin đồn sẽ không còn." Hoắc Nghị lên tiếng.

"Dạ phải! mọi người ở Trịnh gia lúc đó đều đã nhìn thấy hết tất cả, cho dù chúng ta làm gì cũng không thay đổi được nhận định ban đầu của họ... dù sao Dục Uyển cũng không có huyết thống với Hoắc gia, để hai đứa nó kết hôn cũng không xem loạn luân...có thể mọi người sẽ bàn tán nhưng qua một thời gian, mọi chuyện sẽ lắng đi...con tin như vậy"

Trước những lời lẽ có sức thuyết phục của đại thiếu gia Hoắc Khiêm, mọi người đã siêu lòng. Chấp nhận cho Hoắc Phi và Dục Uyển đính hôn trước. Nhưng không ai biết, ẩn đằng sau những lời nói hoa mỹ và khuôn mặt ôn thuận nho nhã này của Hoắc Khiêm là sự tính toán, hắn không bao giờ chấp nhận Dục Uyển làm em dâu.

Hắn đồng ý, chỉ để làm dịu đi con giận của Hoắc Nghị và dư luận. Đính hôn chỉ là kế sách tạm thời, cũng chưa nói lên được điều gì, đợi mọi chuyện lắng xuống, hắn sẽ tổng khứ Dục Uyển đi theo như kế hoạch ban đầu. Chỉ cần cô không lớn vồn trước mặt Phi và Luật, tình cảm anh em họ sẽ không bị sút mẻ.

Tại sao Hoắc Khiêm lại kiên quyết như vậy, chính là vì thái độ của Hoắc Luật bây giờ.

Hắn là người rời khỏi căn phòng đó đầu tiên, sau khi nghe được Hoắc Nghị đồng ý cho Dục Uyển và Hoắc Phi đính hôn.

Ba mươi phút sau...

"Á...a.....!!!"

"Anh cũng biết đau sao? lúc này không phải anh rất lợi hại."

Dục Uyển tay cầm bông băng, tay cầm thuốc sát trùng. Còn Hoắc Phi đang ngồi trên giường, đưa lưng về phía cô, nhìn tấm lưng trần rần trụi nhẵn nhụi với những vết thương chi chít trên người hắn. Dục Uyển một lần nữa lại rơi nước mắt, cô không ngờ ba Nghị lại ra tay nặng đến như vậy, đây là da là thịt chứ có phải là bao cát đâu, mà nặng tay đến như vậy. Ông ấy thật là ác, Hoắc Phi dù sao cũng là con ruột của ông ấy.

"Anh đúng là ngốc nghếch...biết rõ cha đang tức giận, còn gây chuyện với ông ấy, anh muốn chết?" Lời nói thì nặng nề, nhưng trong lòng lại đang rất lo lắng cho hắn.

"Anh chết rồi thì em không phải trở thành quả phụ sao....hon nữa, em đi đâu mà tìm được một chú rể đẹp trai như là anh."

"Bên ngoài còn cả khối người, đâu phải chỉ có mình anh...anh yên tâm không phải lo về chuyện đó." Sau khi sát trùng xong, Dục Uyển đã lấy băng lại vết thương trên người Hoắc Phi, lúc cô chuẩn bị treo xuống giường thì có người kéo lại.

Chưa cưới nhau mà cô đã có ý định bỏ hắn. Con ghen tuông bộc phát, Hoắc Phi xoay người lại, kéo Dục Uyển nằm xuống. Dục Uyển muốn đẩy hắn ra nhưng rồi lại buông tay, cô ngoan ngoãn nằm trên đùi của Hoắc Phi.

"Em vừa nói gì...có cả khối người...là thằng nào dám động vào em, anh sẽ không tha cho nó, cả đời này em chỉ có thể là của riêng anh, không được phép

nghĩ đến thẳng khác, nếu không.."

Tại sao trước đây cô không hề nhận ra bộ dạng đáng yêu này của Hoắc Phi, và cô cũng chưa từng cảm thấy giọng nói của hắn lại ngọt ngào đến vậy.

"Chụt..t..!!!"

Hoắc Phi đang nói giữa chừng, thì Dục Uyển lại vòng tay qua cổ Hoắc Phi kéo xuống, và hôn lên môi hắn. Dù chỉ nhẹ nhàng thoáng qua, nhưng cũng đủ làm cho Hoắc Phi tê dại khắp người, hắn lặng đờ nhìn cô.

Dục Uyển mỉm cười nhìn hắn.

"Anh nói nhiều quá...em mệt rồi, muốn ngủ."

Dục Uyển nhắm mắt lại thì có người cô lay dậy, còn lải nhải bên tai.

"Sao em có thể vô trách nhiệm như vậy, hôn anh xong rồi....phải chịu trách nhiệm đi...không cho em ngủ, dậy mau...chúng ta tiếp tục."

Hoắc Phi liên tục lắc lư người Dục Uyển, như cô vẫn cố trụ không chịu mở mắt ra. Còn vùi mặt vào trong người của Hoắc Phi cọ cọ vài cái. Khiến cho cả người hắn nổi lửa.

"Có phải em cố ý...đừng có giả bộ nữa, mở mắt ra mau."

Họ mùi mẫn đáng yêu như vậy, thì không ai nỡ vào phá đám. Mặc dù đây là căn phòng chung của ba anh em. Hoắc Luật và Hoắc Khiêm đều đang đứng yên ở ngoài cửa.

"Anh nghĩ chúng ta cũng nên tách phòng ra, em thấy thế nào?" Hoắc Khiêm quay sang mỉm cười nhìn Hoắc Luật.

"Tùy anh." Hoắc Luật xoay người đi xuống lầu.

Nụ cười hòa nhã của Hoắc Khiêm lại biến mất sau khi Hoắc Luật xuống lầu, hắn nâng gọng kính lên. Đôi mắt sắc bén hướng về phía căn phòng, nơi Hoắc Phi và Dục Uyển đang ngọt ngào.

----- Hết chương 70-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Buổi lễ đính hôn

"Nhanh lên...dọn cái này qua đó."

"Dạ! Hoắc quản gia.."

Mới sáng ra mà Hoắc gia đã tất bật bận rộn, tất cả người làm trong nhà đều tập hợp trong phòng của ba vị thiếu gia. Người thì khiêng bàn, khiêng ghế, kẻ thì lau chùi quét dọn. Nói chung là rất đông người, và người nào cũng bận cả. Chỉ có một mình Hoắc quản gia là theo sát họ.

"Cẩn thận!" Hoắc Quản gia giục mình hét lên, khi nhìn thấy cây đàn đang chênh chênh, sắp rơi xuống sàn.

"Cây đàn đó là báu vật của nhị thiếu gia, phải chú ý...nếu làm hư thì sao?"

"Dạ! tôi biết rồi...tôi sẽ cẩn thận hơn"

Nguyên nhân của sự bận rộn này là vì ba vị thiếu gia muốn tách riêng phòng. Chuyện này thì cũng bình thường, Hoắc gia rộng lớn như vậy, còn rất nhiều phòng trống. Ba vị thiếu gia ngày càng lớn, không thể cứ ở chung một phòng như hồi nhỏ mãi. Nhưng mọi người không hiểu, tại sao lại có sự thay đổi đột ngột như vậy.

Cách đây có mấy tháng, bà hai có đề cập đến vấn đề tách phòng một lần rồi, nhưng ba vị thiếu gia lại không đồng ý. Mặc dù mọi việc đã có người làm trong nhà lo hết, bọn họ không cần phải bưng bê hay khiêng vác bất cứ thứ gì, chỉ làm mỗi việc duy nhất, là di chuyển cái thân vàng ngọc của họ đến căn phòng mới. Nhưng họ lại nói làm vậy thì rắc rối, lại phiền phức, mất thời gian, thôi bỏ đi.

Vậy mà sáng nay đại thiếu gia, lại thông báo với mọi người, họ muốn tách phòng, bảo Hoắc quản gia sắp xếp, vậy mới lạ chứ.

"Bạch thiếu gia! cậu mới đến.."

"Hoắc quân gia! Hoắc Luật ở phòng nào?" Bạch Ngạc Tổ lên tiếng, dù sao thì nhà là của người ta, muốn dọn phòng cũng là của người ta, nhưng hắn lại cảm thấy bất tiện vô cùng.

"Để tôi dẫn cậu đi."

Từ xa đã nghe thấy tiếng đàn guitar vọng ra dọc hành lang lâu bốn, âm thanh du dương bay bổng.

Trong phòng Hoắc Luật đang lau chùi cây đàn, có chút nhớ về chuyện cũ. Lần cuối cùng hắn cầm cây đàn này lên là khi hắn hát cho bạn trẻ ở cô nhi viện nghe. Lúc đó, cũng là lần đầu tiên hắn hiểu thêm về một Dục Uyển khác, một Dục Uyển khiến hắn phải động tâm.

"Vèo...!!!"

Hoắc Luật đang thần thờ trong phòng với cây đàn guitar thì Bạch Ngạc Tổ bước vào, ném ngay cái đĩa trên tay vào người hắn.

"Đây là phòng mới của mày sao?" Bạch Ngạc Tổ nhảy lên giường nằm, rồi nhìn ngó khắp phòng.

Hắn có chút không quen với sự thay đổi này. Mười mấy năm nay, mỗi lần hắn đến Hoắc gia, muốn gặp Hoắc Khiêm, Hoắc Luật hay Hoắc Phi, cứ nhắm thẳng lầu ba phòng đầu tiên mà đi tìm, còn bây giờ mỗi người một phòng, muốn tìm người nào phải lên xuống thêm một lầu, đó là điều bất tiện hắn đề cập trước.

"Cái mày nhờ tao tìm...tất cả đều nằm trong cái đĩa đó...mà mày tìm nó để làm gì"

Nó mà Bạch Ngạc Tổ đề cập đến, là cuộn băng ghi hình vào ngày đại thọ của Trịnh lão tướng quân. Hoắc Luật rất muốn biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì và hắn muốn xác thực một chuyện.

Nhìn thấy bộ dạng gấp gáp của Hoắc Luật, Bạch Ngạc Tổ cũng rất hiếu kì.

"Luật! bên trong cái đĩa này có gì sao?"

Hắn đã xem qua cuộn phim, cũng chỉ mấy lão già nói chuyện huyền thoại và mấy em chân dài lượn tới lui, thì chẳng có gì đặc biệt. Nhưng nhìn ánh mắt chăm chú và bộ dạng nghiêm túc của Hoắc Luật đang xem cuộn băng chiếu chậm, Bạch Ngạc Tổ cũng bị cuốn theo. Mặc dù trên màn hình, giống như những gì hắn đã kể trước đó, mấy lão già nói chuyện dài dòng lồi thối, mấy em chân dài đang cố mời chài làm dáng.

Nhưng biết đâu sẽ có gì đó đặc biệt xảy ra. Bạch Ngạc Tổ cũng có căng mắt lên xem.

Ba mươi phút...

Năm mươi lăm phút...

Một tiếng hai mươi phút...

Cũng chỉ có vậy, mấy lão già và mấy em chân dài. Dù hắn rất cố gắng để thâm thấu cái hay trong đó, nhưng có lẽ thể loại này không hợp với hắn. Tự nhận bản thân mình không đủ kiên nhẫn như Hoắc Luật. Hắn đầu hàng.

"Mấy cứ từ từ xem, tao về trước."

Nhưng Hoắc Luật lại không hề đếm xỉa gì đến hắn, một cái liếc mắt cũng không có. Bạch Ngạc Tổ bắt đầu phát cáu. Cái gì mà xem đến xuất thần như vậy, cái thằng này...

Bạn đây rất vất vả mới tìm được cuộn băng ghi hình cho mày, một tiếng để nghe cũng không có. Bây giờ bạn về cũng không nói tiếng nào. Bạch Ngạc Tổ lăm bằm chửi tục trong miệng, rồi đóng cửa cái rầm.

"Àm..m.m!!!"

Nhưng âm thanh này vẫn không ảnh hưởng gì đến Hoắc Luật. Vì lúc này đây, hắn đã tìm ra được thứ mình cần tìm. Trên màn hình là hình ảnh Mạn Ni đi ra khỏi Trịnh gia vào ngày hôm đó. Mười phút sau cô ta đã vội vã quay vào trong.

Hoắc Luật đã hỏi Mạn Ni tại sao cô lại tìm được hắn, Mạn Ni nói lúc cô nhìn thấy hắn thì hắn đã nằm ngất xỉu trên sàn, sau đó cô dìu hắn ra xe. Nhưng Mạn Ni chưa từng nói đã quay vào trong một lần nữa. Trong thời gian mười lăm phút đó, chị ta đã làm gì...

Trước cửa phòng của Mạn Ni

Người vui mừng trong chuyện đính hôn giữa Hoắc Phi và Dục Uyển, không chỉ có mình hắn mà còn có Mạn Ni. Cô không ngờ mọi chuyện lại viên mãn

như vậy, đúng là thiên cao có mắt. Dục Uyển đính hôn với Hoắc Phi, cha đã đồng ý, còn chọn vào thứ ba tuần sau thì cử hành.

Ha...a...!!! Luật, tôi xem cậu còn tơ tưởng đến nó hay không....

"Két...t!!"

Mạn Ni vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy Hoắc Phi đang ngồi trên giường của mình, trên tay hắn còn cầm lấy tấm hình, lúc nhỏ mấy chị em cùng chụp chung.

"Phi! Sao em lại vào đây?" Hoắc Mạn Ni rất kinh ngạc khi nhìn thấy Hoắc Phi trong phòng.

"Không có gì...em chỉ đến để cảm ơn chị."

Hoắc Phi đặt tấm ảnh xuống bàn, rồi đứng dậy. Hoắc Mạn Ni vô cùng sửng sốt nhìn Hoắc Phi.

"Phi! sao...sao lại cảm ơn chị...chị không hiểu gì hết." Mạn Ni gượng cười nhìn hắn.

Hoắc Phi nhếch miệng cười, hắn đi đến trước mặt của Mạn Ni, cảm giác áp đảo này làm cho Mạn Ni thấy có sức ép vô cùng lớn, bất giác lại lùi ra sau.

Đúng là tất cả mọi thứ trên đời này đều có thể thay đổi, một chị Mạn Ni lương thiện luôn nghĩ cho người khác mà hắn biết, cũng có thể vì tình yêu, vì lợi ích bản thân mà tính kế trên người khác.

"Em phải cảm ơn chị, vì nếu không có chị...bọn họ sẽ không bao giờ chấp nhận cho em đính hôn với Dục Uyển...đó là lý do tại sao, em không khai ra chị trước mặt cha."

Nó nói như vậy, có nghĩa là nó đã biết hết tất cả việc cô làm. Nhưng lúc đó không phải nó đã say đến không biết gì. Về mặt của Mạn Ni trở nên trắng bệch, hai tay cô vấu mạnh vào váy áo.

"Dù em không rõ chị dính líu bao nhiêu đến kế hoạch lần này của Trình Mĩ? nhưng em muốn cho chị biết, bây giờ Dục Uyển đã là người của em... nếu chị có ý định gì với Dục Uyển, em sẽ không đứng ngoài cuộc."

Không được, có khi nào nó sẽ đem chuyện này kể với Luật, cô có phần trong kế hoạch lần này của Trình Mĩ. Luật sẽ...

"Phi! thật ra..."

Hoắc Mạn Ni xoay người lại, đuổi theo Hoắc Phi ra cửa, muốn viện một lý do nào đó, để bản thân đứng ngoài cuộc trong chuyện lần này, nhưng không ngờ Hoắc Luật lại đang đứng trước mặt cô.

"Luật...!!!" Hoắc Mạn Ni nghẹn họng không nói được từ nào tiếp theo, điều làm cho cô lo sợ là Hoắc Luật đã đứng đó từ khi nào, và nghe được bao nhiêu phần câu chuyện.

Hoắc Phi cũng không nghĩ Hoắc Luật lại đứng sau lưng mình, hắn đi lướt qua người của Hoắc Luật rồi bước xuống lầu.

"Cộp...cộp...!!!"

Không gian như ngưng đọng, âm thanh chỉ còn lại mỗi tiếng bước chân của Hoắc Phi. Hoắc Mạn Ni và Hoắc Luật đứng yên nhìn nhau, không ai lên tiếng.

"Luật! thật ra..."

Mạn Ni vừa lên tiếng thì Hoắc Luật lại xoay người bỏ đi, cô vội chạy theo kéo lại.

"Luật! tất cả chỉ là sự hiểu lầm...không phải giống như những gì em đang nghĩ...em đừng tin vào những lời Phi nói." Mạn Ni nắm lấy tay của Hoắc Luật ghi chặt, hắn xoay người lại nhìn cô.

"Vậy cho em biết...chị dính líu bao nhiêu phần vào chuyện này?"

Đôi tay của Hoắc Mạn Ni vô vọng mà tuột khỏi tay của Hoắc Luật, cô xoay mặt đi chỗ khác, tránh đi ánh mắt đang của Hoắc Luật.

"Có phải người đã đưa em ra khỏi căn phòng đó là chị?"

"Em nói cái gì chị chẳng hiểu...căn phòng nào? chị không biết." Mạn Ni chối hết tất cả, không thừa nhận bất cứ chuyện gì mình làm.

"Chị không biết? vậy những gì trong cái đĩa ghi hình này là giả hết sao?" Hoắc Luật nhếch miệng nhìn Mạn Ni, có chút gì đó đau xót, hắn giơ cái đĩa đang cầm trên tay lên.

Hắn đến phòng Mạn Ni chính là vì chuyện này. Nhưng nhìn thấy Hoắc Phi xuất hiện trong phòng và nghe được những lời nói vừa rồi, thì Hoắc Luật biết điều đó đã không cần thiết, vì hắn đã có đáp án.

"Sau khi chị đưa em ra ngoài, chị đã quay vào trong...chị vào trong để làm gì? chị nói đi?" Hoắc Luật tiến tới ép sát Hoắc Mạn Ni, dồn cô ta đến tận chân giường.

"Chị..chị..!!!" Hoắc Mạn Ni ngồi phịch xuống giường.

"Chị vào trong để đổi người...chính là chị đã đưa Hoắc Phi vào trong căn phòng đó?" Hoắc Luật lớn tiếng, hét vào người của Mạn Ni

Chuyện đã thành ra như vậy, Hoắc Mạn Ni cũng không muốn phải đóng kịch. Cô ta từ từ ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Luật với nụ cười giận dữ, và lớn tiếng hét vào mặt hắn.

"Phải! tất cả là chị làm, cậu vừa lòng chưa...chị muốn tất cả mọi người chứng kiến Dục Uyển và Hoắc Phi lên giường...chỉ có như vậy, cậu mới không nghĩ về nó nữa."

"Mạn Ni! chị đã thay đổi rồi...chị không còn là Mạn Ni của trước kia." Về mặt đáng sợ và thái độ quá khích vừa rồi của Mạn Ni, làm cho Hoắc Luật phải khiếp đảm.

"Mạn Ni của trước kia thế nào...như nhược yếu đuối, hay bị người ta chà đạp...cậu nói đến nó sao?" Hoắc Mạn Ni bước tới trước mặt của Hoắc Luật.

"Luật! cả chúng ta đều đã thay đổi...tại sao cậu mãi cố chấp không chịu thừa nhận, cậu yêu Dục Uyển."

"Em không yêu Dục Uyển"

Hoắc Mạn Ni như nghe được một câu chuyện cười, nhưng câu truyện cười này lại làm cho người ta chưa xót đau đớn, nụ cười của Mạn Ni lúc này làm cho người ta thấy thương tâm hơn là đáng ghét.

"Cậu không yêu Dục Uyển...vậy tại sao cậu lại phản đối việc đính hôn của Hoắc Phi và Dục Uyển...tại sao cậu vất vả tìm cuộn băng ghi hình để vạch tội chị và bây giờ cậu lại tức giận đứng đây, tất cả việc cậu làm không phải là đều vì Dục Uyển?"

Hoắc Mạn Ni đã ép Hoắc Luật tới đường cùng, ép hắn phải đối diện với tình cảm thật của bản thân mình. Tất cả lời Mạn Ni nói đều chạm vào tận gốc khuất trong tim hắn, hắn luôn muốn giấu nó đi, hay chính hắn cũng không muốn phải thừa nhận thứ tình cảm giành cho Dục Uyển.

"Mạn Ni! có thể chị đúng...mọi người trong chúng ta đều đã thay đổi."

Hoắc Luật mỉm cười với Mạn Ni, nụ cười của hắn cũng đau đớn như Mạn Ni vừa rồi, nếu hắn thừa nhận yêu Dục Uyển, đồng nghĩa với việc hắn phải chấp nhận sự hối tiếc lớn nhất vì đã bỏ lỡ cô.

Nhìn vào tấm lưng rộng lớn của Hoắc Luật, Mạn Ni như người tỉnh mộng. Tại sao cô lại thiếu suy nghĩ như vậy, tại sao lại thúc ép Luật, tại sao lại để Luật thừa nhận cậu ấy yêu Dục Uyển.

"Luật! xem như chưa từng có chuyện gì được không? chúng ta vẫn cứ như trước đây...chị không thay đổi và em cũng chưa từng thay đổi, giờ đây Uyển đã đính hôn với Phi, chúng ta.."

Trong khi Hoắc Mạn Ni vẫn đang ôm chặt lấy lưng của Hoắc Luật, hắn lại gỡ tay của cô ra rồi bỏ đi. Trong giờ phút này Hoắc Mạn Ni càng cảm hận Dục Uyển hơn.

"Á...A...!!!! Hoắc Dục Uyển...Hoắc Dục Uyển... tao hận mày...tao hận mày.."

Hoắc Mạn Ni như người điên nổi loạn, cô gào thét, rồi đập phá tất cả mọi thứ trong phòng.

"Choang..ng..!!! choang...!!!!"

Thứ ba -tuần sau

Á Lạp Tân hôm nay sẽ chào đón một sự kiện khá là quan trọng, từ sáng sớm người dân cả thành phố đã xôn xao dữ dội, thật ra là đã lao đao từ mấy ngày trước. Ngay sau khi tin tức đính hôn của tam thiếu gia của Hoắc thị và...

Em gái mình được đăng trên các mặt báo.

Thì đó đã trở thành tin tức của mỗi nhà, mọi lúc, mọi nơi và mọi người đi đâu cũng đều nhắc đến nó, họ nói nhiều như vậy, bởi vì họ vẫn chưa thể chấp nhận được cái sự thật không thể tin này, sao có thể...

Lại nữa rồi, chạm đến huyết của họ rồi, họ lại bắt đầu nói tiếp...

Hoắc gia một gia tộc lớn giàu có nhất nhì, một tam thiếu gia nữ mạo như thiên sứ. Với tất cả những điều hoàn mỹ đó, nếu họ muốn tìm một nàng dâu, một người vợ hoàn hảo vô khuyết, điều đó có khó gì. Có lý nào, lại chọn một damsai nữ tiếng xấu vạn dặm, đàn ông nghe ba chữ "Hoắc Dục Uyển" của Hoắc gia, chỉ biết lắc đầu. Trên mặt còn cái bốt đỏ xấu đến mức ma chê quỷ hờn.

Thật là...chuyện lạ trên đời này đâu đâu cũng có.

Đó là suy nghĩ của đám người không biết gì cả. Còn những người đã tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra ở Trịnh gia vào đêm đó, hay những ai may mắn xem được đoạn clip trước khi Hoắc Khiêm cho người gỡ xuống. Thì họ đều hiểu không có gì lạ cả, Hoắc gia làm vậy chỉ để che đậy tất cả tin đồn.

Trong buổi tiệc hôm nay, tất cả quan khách được mời đều có mặt đông đủ, muôn màu rực rỡ, và tiếng cười nói rộn ràng. Hoắc Nghị và Hoắc Khiêm thì lo tiếp những đối tác, và báo giới. Lữ Trị, Lữ Tranh và Tiêu Tường thì lo tiếp đãi khách khứa.

Đông đủ là vậy, nhưng lại thiếu mất một người...người đó là ai thì mọi người cũng có thể đoán ra.

Quay về với hai nhân vật chính của đêm nay.

Dục Uyển cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ hi vọng cái buổi lễ đính hôn này mau kết thúc. Dậy từ sáng sớm, lo trang điểm, làm tóc, chọn lễ phục, đã quần cô hết cả một buổi. Cái gì mẹ Tiêu cũng nhớ và hỏi thúc cô, nhưng không nhớ cho cô ăn. Mỗi lần cô mở miệng "mẹ ơi! có cái gì cho con ăn không" là mẹ Tiêu nói "lát nữa...lát nữa..". Nhưng dù bụng cô đang đói meo, nhưng vẫn phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu và miệng cười thật tươi. Bởi vì tất cả máy quay phim trong khán đài này đều đang "chĩa" vào cô.

Còn Hoắc Phi thì vui đến cười tít cả mắt, chỉ mới là đính hôn thôi mà hấn cứ tưởng là ngày cưới. Từ lúc đeo nhẫn vào tay Dục Uyển, thì người ta luôn thấy hấn mỉm cười. Khuôn mặt hạnh phúc như có được cả thế giới của hấn, khiến cho tất cả mọi người không hiểu nổi.

Có phải nào hấn có vấn đề rồi không, đó là suy nghĩ của mặt bằng chung..

Cách xa khán đài, có một đám cậu ấm đang đứng. Họ nhìn Hoắc Phi và Dục Uyển trên khán đài mà cười cợt chế giễu. Ngày thường học hành thi tệ, giới nhất là ăn chơi, nhưng được cái có tiền và có vẻ ngoài đẹp trai nên đám con gái chạy theo rất nhiều.

Giờ lúc này đây, bọn họ đang rất là say...

"Thật không hiểu nổi, một đứa con gái vừa xấu lại dám đăng như vậy... Hoắc Phi lại có thể thích được?" Một vị thiếu gia mặc bộ suit trắng, tay cầm ly rượu vang, đứng dựa lưng vào tường.

Vị thiếu gia khác nhếch môi, hấn đưa ly rượu trên tay uống cạn rồi quay sang nhìn.

"Mấy thử chưa mà biết nó dám đăng...tao nói con Hoắc Dục Uyển đó."

"Cần gì phải thử...cả thành thành phố này ai mà không biết, chỉ cần là đàn ông nó đều muốn lên giường cả, mày không biết đó thôi...trước đây nó dính tao như keo." Vị thiếu gia suit trắng mỉm cười tự đắc, thật ra điều hấn nói hoàn toàn là sự thật, nhưng đó là chuyện của mấy tháng trước.

"Tao cũng bị nó đeo bám, trước đây nó còn từng cời đồ trước mặt tao... phải nói thân hình của nó đúng là rất đẹp, chỉ tiếc... mặt nó xấu quá...nhìn cái bốt trên mặt thôi, tao muốn cương cũng không cương nổi." Giọng nói của vị thiếu gia thứ ba lên tiếng, người này thì miệng lưỡi còn ghê gớm hơn, lời của hấn cũng hoàn toàn là sự thật, nhưng đã là quá khứ.

"Ha...a.....!!!!"

Cả ba kẻ ăn không ngồi rồi này, lại cười rất khoái chí, việc đem Dục Uyển ra làm cho hề khiến cho họ rất là phấn khích. Giọng cười của họ không chỉ chói tai, mà còn rất lớn.

Nhưng có một người lại cảm thấy rất...là...không được vui.

"Bóp..p..p..!!!!"

Một cú đấm nhanh như tia chớp đập thẳng vào mặt những kẻ đã nặng lời với Dục Uyển, cú đấm mạnh nhất hấn từng nhận được, đừng nói chỉ là máu miệng trào ra mà cả xương quai hàm cũng muốn gãy. Nước bọt cùng với máu đỏ tươi bắn ra khỏi miệng hấn cùng một lúc, rất là đáng sợ, chỉ hai từ "gớm ghiếc".

"Mày là thằng nào hả?" Trong lúc hấn khò sở đề đứng dậy, vừa xoay mặt qua thì lại nhận lên một cú đấm thứ hai, lần này là nằm liệt luôn.

"Bịch..!!!!"

Hai cậu ấm còn lại, có bước tới ngăn cản nhưng không kịp, lại bị đánh cho một trận, chỉ với hai cú đấm tiếp theo thì bọn họ đã nằm sấp dưới sàn.

"Bóp...p..!!!!"

"Bóp...p..!!!!"

Hoắc Luật kẻ mặt tích từ đầu buổi tiệc đính hôn, đã xuất hiện trong trạng thái nồng nặc mùi rượu, và mất kiểm soát khi nghe đám người kia lăng mạ Dục Uyển, đúng lúc hấn muốn giải tỏa bất mãn trong người, xem như như họ không may.

Hắn bước tới, lời hai kẻ đang nằm liệt dưới đất dậy, đánh tới tấp mà không nói một lời nào, cũng không cho người biết lý do, tại sao bị đánh. Có bao nhiêu bất mãn tích tụ, bao nhiêu khó chịu trong lòng Hoắc Luật đều bộc phát cùng lúc.

"Bốp...bốp...!bốp...!!!!" Cú đấm của hắn rất mạnh tay.

Trong tiếng nhạc tung bừng của buổi tiệc, tiếng cười nói của mọi người xung quanh. Nếu muốn được chú ý phải dốc toàn lực mà kêu cứu. Nhưng bọn họ muốn mở miệng kêu la cũng không được, mồm vừa há ra thì Hoắc Luật lại đấm vào, âm thanh không thể vọt ra khỏi miệng thì ai mà nghe đến giúp đỡ, cứ vậy mất mũi miệng dần lại thành một tụ máu.

"Luật! đủ rồi đó...em muốn tất cả mọi người chú ý sao, bỏ bọn họ ra đi" Hoắc Mạn Ni bước tới ngăn Hoắc Luật lại.

Đánh như vậy chắc cũng đủ rồi, Hoắc Luật thả gãi kia xuống, rồi xoay người đi. Lúc hắn đi lướt qua khán đài thì nghe thấy tiếng reo hò và vỗ tay như vũ bão của đám người Bạch Ngân Tỏ.

"Hôn đi..hôn đi..hôn đi...!!!!"

Sau khi đeo nhẫn vào tay của Dục Uyển thì đám người bên dưới lại hồi thúc Hoắc Phi. Cầm đầu phá đám là Bạch Ngân Tỏ.

"Hôn đi..hôn đi..hôn đi..."

Trước sự quá khích của đám bạn xấu bên dưới, Hoắc Phi giờ hai tay lên, ý là "bọn bây im đi". Bên dưới thật sự đã im. Hoắc Phi bước tới bên cạnh Dục Uyển, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán cô.

Tưởng thế là xong, nhưng bên dưới đâu có cam tâm với cái nụ hôn "chúc ngủ ngon" này của Hoắc Phi, họ muốn cái gì đó ướt át hơn, mãnh liệt hơn.

"Ê..ê...!!! vậy là không được rồi, mày có biết hôn hay là không...có cần bọn tao dưới này lần lượt lên... thì phạm cho mày thấy không?" Người nổi loạn vẫn là Bạch Ngân Tỏ, hắn quay sang nháy mắt với đám người khác.

Cả đám người lập tức tràn lên sân khấu, bao vây lấy Dục Uyển. Hoắc Phi vung tay đá chân, đập từng tên rớt xuống khán đài.

"Bọn bây tránh ra...đứa nào dám lại gần, chết với tao."

"Bọn tao không bước lên nữa, vậy thì mày phải hôn cho đàng hoàng vào...nếu không biết, anh em ở đây sẽ giúp mày...có đúng không mọi người?" Bạch Ngân Tỏ cầm đầu lên tiếng, còn kích động tất cả mọi người xung quanh.

"Phải..i...i...!!!!" Cả một khán đài đều hò reo.

"Bọn mày.." Hoắc Phi lúc này chỉ muốn lời kẻ cầm đầu đập một trận.

Tình hình không được rồi, Hoắc Phi đành thuận theo...

Hắn xoay người lại nhìn Dục Uyển, bắt đầu chỉnh sửa cổ áo, chỉnh lại tư thế. Nói chung là hắn mất cả mấy phút cho những động tác dư thừa, nhưng chưa vào động tác chính. Bên dưới lại càng nóng lòng hơn. Có vẻ Hoắc Phi hơi thẹn thùng trong cái chuyện hôn trước mặt rất nhiều người, nhưng Dục Uyển thì lại mạnh bạo hơn.

"Cộp...!!!!"

Hai tay nâng váy lên phục lên, cô tiến thêm một bước dài tới trước mặt Hoắc Phi. Trong lúc Hoắc Phi đang tự hỏi "cô ấy muốn làm gì", thì Dục Uyển đã đặt tay lên eo hắn kéo xích lại, sau cùng là đè hắn xuống. Đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi của hắn, hành động nam tính này của Dục Uyển khiến cho cả khán đài đều vỡ òa trong thích thú.

"Wo..o...!!! phải như vậy chứ.."

Hoắc Phi đang ngập tràn trong sung sướng, đây có thể xem là nụ hôn đầu tiên của hắn và Dục Uyển, cô còn chủ động hôn hắn trước bao nhiêu người. Cho thấy Dục Uyển rất yêu hắn, thật quá là hạnh phúc. Tâm trạng của Hoắc Phi đang lâng lâng trên mây, khó mà diễn tả được. Nhưng tại sao lúc nào hắn cũng nằm ở kèo dưới, tư thế này của họ phải đảo ngược lại mới đúng, như vậy thì mất hết phong độ của nam nhân.

Mà thôi kệ đi, được môi mềm mại này cắn mứt, thì nằm dưới hắn cũng cam tâm tình nguyện. Hoắc Phi nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác ngọt ngào từ miệng đang lan tỏa khắp người hắn. Đến khi Dục Uyển thu đôi môi mềm mại của mình về, thì Hoắc Phi lại ngậm chặt không thả ra. Cô phải dùng sức ngắt vào eo của hắn, Hoắc Phi mới chịu nhả ra.

"Á...A...!!!!"

Tất cả người bên dưới lại cười ầm lên..

"Ha..a...!!!!"

Dục Uyển mỉm cười vẫy tay với đám người bên dưới, rất ra dáng một soái nữ. Không hay biết, hành động vừa nãy của cô đã làm tan nát trái tim bên

dưới.

"Luật! đi thôi.. Luật.."

Nụ hôn nóng bỏng và ngọt ngào của Dục Uyển giành cho Hoắc Phi, khiến cho Hoắc Luật đứng lặng, mặc dù Hoắc Mạn Ni bên cạnh vẫn đang cố lôi hắn ra khỏi đây.

Đau, là điều duy nhất Hoắc Luật cảm nhận được bây giờ. Cái cảm giác đau đớn dồn nén muốn được bùng phát. Hắn đang có một ý nghĩ táo bạo trong đầu, ngay bây giờ đây, hắn muốn chạy đến tách hai người họ ra, nắm lấy tay của Dục Uyển bỏ trốn.

Thật kì lạ, hắn yêu chị Mạn Ni suốt nhiều năm nhưng trong hôn lễ của chị ấy và Tống Thiệu Hoành, hắn cũng chưa có ý nghĩ điên rồ đó, nhưng ngay lúc này hắn lại rất muốn làm điều đó với Dục Uyển.

Lần đầu tiên trong đời của Hoắc Luật biết nếm trải mùi vị hối hận, chính vào cái ngày đính hôn của Dục Uyển và Hoắc Phi, cái cảm giác đó ăn sâu vào trong người hắn, hối hận vì đã buông tay Dục Uyển ra trước khi nhận thức được cô quan trọng với hắn thế nào.

"Luật! đi thôi.."

Lần này Hoắc Mạn Ni không cần phải ra sức thì Hoắc Luật đã tự mình đi.

Vũ Trường hoàng hậu...

Những tiếng nhạc sôi động cùng những ánh sáng nhiều màu sắc của đèn led, những điệu nhảy bốc lửa của những cô nàng xinh đẹp đang lác mông ở giữa sân khấu, và những tiếng reo hò phấn khích của bọn đàn ông xung quanh. Khiến cho không khí của Vũ trường càng nóng bùng lên.

Hoắc Luật cởi áo vest ra, rồi tháo cái nơ bướm trên cổ áo ném xuống đất, tiếp tục cởi vài cúc áo sơ mi ra, thân hình lực lưỡng, màu da lúa mạch và vòm ngực vạm vỡ, tất cả khiến cho những người xung quanh, những cô nàng đã để mắt đến hắn từ lúc mới bước vào, càng mê mẩn hơn.

Trước ánh si dại của bọn con gái xung quanh, Hoắc Mạn Ni cảm thấy rất khó chịu, Luật là của cô, không ai được ngắm nhìn cả.

"kết...t.!!!!"

Hoắc Mạn Ni lập tức kéo ghế ra, lôi hắn về.

"Luật! đi thôi...em say rồi, chị đưa em về."

Hoắc Luật cầm ly rượu trên bàn lên uống sạch một hơi, rồi chao đảo đứng dậy. Cả người hắn đều đổ gục trên vai của Mạn Ni, Và....

"Dục Uyển! Dục Uyển...anh xin lỗi...Dục Uyển"

Đây là điều Hoắc Luật đang nói và Mạn Ni cảm thấy đau đớn vô cùng. Cô lấy hết sức lực đỡ hắn đứng dậy, rồi dìu ra ngoài.

Luật ra nông nổi này, tất cả là tại con nhỏ đó. Chứng kiến người đàn ông mình yêu, suy sụp vì một người đàn bà khác, lửa ghen hờn đổ kị trong lòng của Mạn Ni càng mãnh liệt.

"Taxi..!!!!!"

"Rầm..m..!!!!"

Tất cả người nhà Hoắc gia còn đang ở tiệc đính hôn của Dục Uyển và Hoắc Phi nên không có ai ở nhà. Sau khi đặt Hoắc Luật lên giường, Mạn Ni đã giúp hắn cởi giày, cởi quần áo và lấy khăn ướt lau khắp người.

Cô nhẹ nhàng xà vào lòng hắn, kê mặt mình lên khuôn ngực vạm vỡ của Hoắc Luật, hai tay ôm chặt lấy hắn như báu vật, không muốn ai cướp đi. Nếu giây phút này mãi mãi dừng lại, thế giới chỉ còn cô và Luật thật quá tốt.

"Luật! chị rất yêu em...em khổ sở như vậy, chị rất đau lòng." Cô xoay người lại, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt mỹ nam đang ngủ say của hắn.

Ngón tay Mạn Ni chậm rãi vuốt ve dọc từ ngực, đến cổ và dừng lại trên bờ môi quyến rũ của Hoắc Luật...

"Dục Uyển...Dục Uyển...!!!!"

Lại đến, không biết đây là lần thứ mấy trong đêm nay. Mạn Ni nghe thấy cái tên "Dục Uyển" được nói ra từ miệng của Hoắc Luật. Con tức giận, sự tuyệt vọng, lửa ghen hờn lại lần nữa ập đến. Tại sao mọi thứ lại thay đổi, trước đây trong lòng của Luật chỉ có mỗi cô, người Luật yêu là cô, là cô...

"Dục Uyển...Dục Uyển...anh xin lỗi...cho anh một cơ hội được không?"

Lời nói của kẻ say như đòn tra tấn tinh thần của người tỉnh táo. Hoắc mạn Ni đẩy Hoắc Luật ra, rồi bỏ đi trong cơn tức giận.

"Rầm...!!!!"

Cánh cửa đóng sập lại phía sau lưng Mạn Ni, và cô ta đã quay lại vũ trường Hoàng Hậu, bắt đầu cuộc điên loạn và buông thả bản thân mình.

Khách sạn KQ

"Áh...ah...h...!!!!"

Trong không gian mờ ảo của căn phòng, quần áo ném khắp mọi nơi. Những tiếng rên rỉ mất hồn liên tục thoát ra từ bờ môi căng mọng của Mạn Ni, cô đang nằm dưới thân của một gã đàn ông xa lạ. Hai chân trần trườn quấn chặt lấy hông của hắn, người đàn ông liên tục dùng vũ khí lợi hại của hắn, đâm mạnh vào hoa huyết nhạy cảm của Mạn Ni. Cảm giác chặt hẹp nút lấy, hắn như muốn phát điên, chỉ biết đâm mạnh vào.

"Áh...ah...h...!!!!"

"U...um...!!!"

Cảm giác thật sung sướng, đã lâu rồi hắn không có quan hệ với một người đàn bà xinh đẹp như vậy, hắn không thể ngờ Mạn Ni lại đồng ý đến khách sạn cùng hắn. Lúc nhìn thấy cô bước vào vũ trường Hoàng hậu, có rất nhiều đàn ông khác đến ve vãn nhưng Mạn Ni đều giữ im lặng, còn hắn chỉ mới cảm lý rượu đến mời cô. Thì "anh có muốn ngủ với tôi không?"

Hắn tách hai chân của Mạn Ni đang thật rộng và ép sát xuống giường. Dưới ánh sáng huyền ảo, dâm thủy rỉ ra khiến cho huyết hoa càng ướt át, hai cánh hoa run rẩy như mời gọi hắn hãy chà đạp. Gã đàn ông xa lạ càng điên cuồng hơn, hắn mạnh mẽ đem dục vọng đẩy sâu vào trong.

"Á..h..h..!!!"

Cảm giác đau đớn cực hạn, nhưng lại rất sung sướng, Mạn Ni cắn chặt lấy môi hưởng thụ khoái lạc tình dục của đàn ông xa lạ mang đến cho cô.

"Um...m...!!!!"

"Áh...ah...!!!!"

Tiếng rên rỉ chân thật của người phụ nữ này thật dễ nghe, không như những con diêm rẽ tiền hắn đã từng chơi qua. Không kìm lòng được, hắn muốn thử một lần cắn nát hai cánh môi mềm mại kia, nhưng khi hắn cúi người xuống chuẩn bị hôn Mạn Ni, thì...

"Anh muốn làm gì?"

"Tôi..tôi..."

Mạn Ni lại đẩy hắn ra, trên đời này chỉ có Luật mới có thể hôn cô. Tất cả đàn ông khác không có cái tư cách đó. Mạn Ni bước xuống giường, mặc quần áo vào.

"Cho tôi biết tên của em " Người đàn ông lạ chòm người dậy, say đắm nhìn Mạn Ni.

"Anh hãy quên hết chuyện tối nay, xem như chúng ta chưa từng gặp nhau." Mạn Ni sau khi mặc quần áo xong, thì cầm túi xách rời khỏi phòng.

Quá si mê người phụ nữ xinh đẹp xa lạ này, dù là lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng hắn đã nhất kiếm chung tình, một kẻ giang hồ như hắn, quen những ngày tháng chém giết mưa máu, không tin cái gì là tình yêu, cho nên bốn từ "tiếng sét ái tình" là vĩnh viễn cách xa hắn. Nhưng lần đầu tiên, sau ba mươi năm, hắn biết rung động trước một người đàn bà.

Lúc Mạn Ni bước gần tới cửa, thì gã đàn ông lạ lập tức đuổi theo. Hắn chạy ra cửa nắm chặt tay của Mạn Ni.

"0033090807 đó là số điện thoại của tôi... chỉ cần em lên tiếng tôi có thể làm bất cứ chuyện gì vì em...lời của tôi hoàn toàn thật lòng."

"Tôi sẽ nhớ kỹ lời của anh."

Hoắc Mạn Ni mỉm cười rồi gỡ tay của hắn ra, nhưng hắn vẫn giữ chặt không buông, vì trong lòng hắn còn một thắc mắc. Lúc này ở vũ trường Hoàng hậu, tại sao hắn lại may mắn được chọn.

"Tại sao em lại muốn lên giường với tôi?"

"Vì khuôn mặt anh giống một người."

Hoắc Mạn Ni hất tay hất ra, rồi xoay mặt đi. Tiếng giày cao gót vang khắp hành lang. Người đàn ông vẫn còn đứng yên nhìn theo.

"Cộp.. Cộp..!!!!"

----- Hết chương 71-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Kế sách dạy chồng

Trong buổi lễ đính hôn của đêm nay, không phải chỉ có Hoắc Luật găm nhấm nỗi đau mất đi, mà còn một người nữa. Cũng giống như hân, cô chỉ muốn đứng từ xa mà nhìn. Nhưng lý do thì hoàn toàn khác. Thế giới tràn ngập ánh sáng của mọi người ở đây, không phải là nơi thích hợp cho kẻ đã quen sống trong bóng tối, dưới đáy của xã hội như cô.

Không đặt quá nhiều kỳ vọng thì khi mất đi sẽ không thấy quá đau đớn. Từ đầu, cô đã hiểu rõ một đạo lý, Hoắc Phi không bao giờ là người đàn ông của mình. Và cũng đã tưởng tượng ra được viễn cảnh của ngày hôm nay.

"Có phải rất đau lòng...khi nhìn người đàn ông của mình yêu, đứng bên cạnh người đàn bà khác?"

Không cần quay lại nhìn Phi Yến biết rõ, tên ác ma đó đang đứng ở phía sau cô. Lau sạch đi nước mắt, Phi Yến xoay người lại và đi lướt qua người Tề Hạo. Cô như một làn gió nhẹ nhàng, cứ thẳng đường mà đi không hề nhìn đến sự tồn tại của hân.

Tề Hạo đang dựa lưng vào tường, tâm trạng rất không vui. Dám lơ luôn cả hân, đôi mắt của hân nheo lại. Không rõ vì thái độ như người xa lạ của Phi Yến, hay vì hai mắt khóc đến sưng đỏ của cô vì Hoắc Phi.

Hân đã đuổi theo bắt cô lại...

"Tề Hạo! anh thả tôi ra mau...anh muốn dẫn tôi đi đâu? mau buông ra."

Phi Yến suốt dọc đường đi cứ vùng vẫy và đẩy Tề Hạo ra, nhưng hân một tay khống chế hai tay trong buồng đang đánh loạn xạ của Phi Yến, một tay xiết chặt lấy eo của cô lôi đi. Sự ồn ào của Phi Yến và Tề Hạo, đã gây ra không ít sự chú ý cho nhiều người xung quanh. Bởi vì Tề Hạo cũng không phải là nhân vật tầm thường, danh tiếng của hân cũng rất nhiều người biết đến.

Tề Hạo gượng cười, vẫn bộ dạng lịch lãm phong độ của một Tề nhị thiếu gia, hân cúi mặt xuống kề miệng vào tai của Phi Yến.

"Nếu em muốn phá hủy buổi đính hôn của Hoắc Phi, thì cứ tiếp tục gây sự chú ý cho mọi người...tôi thì không sợ mọi người nhìn thấy."

Tề Hạo đang đi bất ngờ dừng lại, hân mỉm cười nhìn Phi Yến.

"Hay mục đích chính của em đến đây thật sự là như vậy, phá hủy lễ đính hôn của Hoắc Phi...thật sự tôi đã đánh giá thấp em."

"Vô sỉ! không phải ai trên đời này cũng thấp hèn như anh."

Phi Yến vùng vẫy đẩy hân ra. Tề Hạo bước tới, dồn ép cô lên tường. Bá khí của hân đang bao trùm khắp người Phi Yến, trước đây có lẽ cô sẽ rất sợ hãi ánh mắt uy hiếp này của hân, nhưng lúc này cô lại không cái cảm giác đó.

"Miệng lưỡi của ghê gớm thật... nghe chửi rất thuận tai, có phải ngày nào em cũng nhắc đến tôi?" Tề Hạo mỉm cười, bàn tay to lớn của hân bóp chặt lấy cằm của Phi Yến, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. Muốn xem cô bộ dạng của cô lúc này thế nào, có phải cứng rắn như những lời mắng chửi vừa rồi hay không.

Đôi mắt ướt át của cô đang này lờ vì hân. Tề Hạo có thể nhìn thấy sự tức giận và căm hận trong đôi mắt của Phi Yến mỗi khi nhìn hân, khác xa với lúc cô say đắm nhìn Hoắc Phi.

Tại sao một chút dịu dàng em cũng không giành cho tôi, tôi có chỗ nào không sánh bằng Hoắc Phi. Tề Hạo sẽ không bao giờ thừa nhận thứ tình cảm giành cho Phi Yến, và hân cũng sẽ không nói cho cô biết. Vì nếu nói ra thì hân mãi mãi là kẻ thua cuộc, Phi Yến sẽ không cho hân một cơ hội nào được gần cô.

"Hai người đang làm cái trò gì hả?"

"Cộp..cộp..!!!!"

Tiếng hét đánh thép cùng âm thanh giày cao gót phát ra. Trình Mĩ vội vã đi tới trước mặt của Tề Hạo và Phi Yến. Suốt cả buổi tiệc, hân luôn tìm cách để

chọc tức cô, công khai thân mật với những cô gái khác, hôn môi ôm eo, còn cười quá trớn có những cử chỉ khiếm nhã ở chỗ đông người. Bây giờ còn tệ hại hơn, kéo người ta vào tận nhà vệ sinh.

Hắn muốn làm cô bẽ mặt tới khi nào...

"Hóa ra là cô... Dương Phi Yến, chỗ này là nơi mà người như cô có thể tới sao? còn dám ve vãn chồng của tôi?"

Trình Mĩ kéo Phi Yến ra khỏi người của Tề Hạo, hất mạnh vào tường. Không cho người khác quyền được nói, Trình Mĩ đã mắng chửi tới tấp. Khi nãy bị đám con gái trong tiệc đính hôn chọc giận, bây giờ cô ta liền chửi hết xuống người của Phi Yến.

Tề Hạo đẩy Trình Mĩ ra, bước tới đỡ Phi Yến đứng lên.

"Em có sao không?"

Phi Yến không trả lời, và cũng không cho Tề Hạo cơ hội chạm vào mình. Cô đã né tránh bàn tay của hắn. Tự mình đứng lên.

"Cô nổi điên đủ chưa? từ khi nào cô đã trở thành vợ của tôi?" Tề Hạo quay sang sẵn sọ với Trình Mĩ.

"Trường bối hai nhà đã quyết định...tôi sẽ trở thành vợ của anh đó là điều chắc chắn không thể thay đổi, chỉ còn là vấn đề thời gian."

Lời Trình Mĩ như chạm vào nỗi đau của Tề Hạo. Đúng vậy, hắn không bao giờ thay đổi được quyết định của anh và ông nội. Chỉ cần hai người họ đã định hắn chỉ có thể làm theo, chỉ cần có lợi cho gia tộc thì hắn phải cúi đầu chấp nhận, làm tròn trách nhiệm của một người cháu ngoan, người em trai tốt. Nhưng không có nghĩa hắn sẽ làm một người chồng tốt.

"Trình Mĩ! Cho dù sau này tôi đã cưới cô đi nữa, cô cũng không thể quản được chuyện của tôi...cô đừng tự đánh giá mình quá cao."

Trình Mĩ mỉm cười, cô bước đến trước mặt hắn.

"Tề Hạo! tôi cũng có một chuyện muốn anh hiểu rõ...Trình Mĩ tôi không phải là những cô tiểu thư luôn xoay xung quanh anh...anh đừng đánh giá thấp vợ của mình."

Kẻ tám lạng người nửa cân, đều kinh chống đối phượng. Phi Yến không muốn tiếp tục làm bức tường đứng giữa hai người họ, cô chọn rời đi. Tề Hạo do dự đuổi theo nhưng Trình Mĩ lại kéo về.

"Anh còn muốn đuổi theo? thì ra sở thích của anh hạ đẳng như vậy...thích loại tiếp viên rẻ tiền đó?"

"Cô...!!!" Tề Hạo cũng không thích tiếp tục đấu võ mồm với Trình Mĩ, hắn hất tay cô ta ra rồi bỏ đi.

Trình Mĩ cảm giác thái độ của Tề Hạo giành cho Phi Yến khác xa những cô gái trước đó, thái độ qua tâm và sự do dự vừa rồi của hắn, không thể coi nhẹ. Thật ra quan hệ giữa hai người họ là gì. Bởi vì đã xác định Tề Hạo sẽ là người đàn ông của mình, Trình Mĩ muốn quản hết tất cả mối quan hệ bên ngoài của hắn, đặc biệt là về phụ nữ, cần phải có sự rõ ràng. Nên đã đuổi theo Phi Yến.

"Phi Yến! cô đứng lại đó cho tôi...Phi Yến."

Càng kêu thì Phi Yến càng đi vội, tất cả chuyện liên quan đến Tề Hạo. Cô đều không muốn dính líu đến, thì vợ sắp cưới của hắn, cô càng phải tránh xa.

"Á...!!! xin lỗi!"

"Cô gái! cô có sao không?"

Phi Yến một lần nữa lại tông vào người đàn ông này, người mà cô đã gặp ở trước cửa rạp chiếu phim chiều hôm đó. Mặc dù đã hơn một tháng, nhưng cảm giác thân thuộc mà người đàn ông này mang lại, để lại ấn tượng rất mạnh trong lòng cô, nên lần tái ngộ này Phi Yến dễ dàng nhận ra ông ta.

"Là chú?"

"Là cô?"

Cả hai đều nhận ra đối phương, lần gặp này lại làm cho tâm trạng bình ổn trước giờ của ông ta dậy sóng. Ông ta nhìn Phi Yến đến ngẩn người.

"Cô thật sự rất giống với cô ấy.."

Khác xa với khuôn mặt mộc mạc của con bé lần trước, lần này nó trang điểm sắc sảo hơn, một vẻ đẹp quyến rũ thành thực của người phụ nữ trưởng thành. Cho nên lại càng giống cô ấy hơn.

Cô ấy mà ông chú này nói thật ra là ai, giống cô sao...

Phi Yến rất muốn hỏi tới, nhưng Trình Mĩ đã đuổi tới phía sau, tiếng kêu réo đó nghe rõ vô cùng.

"Phi Yến! cô đứng lại đó...không được đi...Phi Yến"

"Xin lỗi! tôi xin phép đi trước." Phi Yến lập tức nhặt hết những thứ đã đánh rơi dưới đất lên, rồi vội vã tạm biệt người đàn ông trước mặt mình.

"Ừ...!!!"

Trình tổng còn ngờ người nhìn theo Phi Yến. Không phải bình thường, nếu hai người có diện mạo giống hệt nhau, giữa họ nhất định có liên hệ. Nhưng nhiều lần hi vọng rồi lại thất vọng, ông không muốn lần này lại đem về một sự tuyệt vọng, nên cần phải thật cẩn trọng hơn.

"Râm..m..!!!"

"Bác tài! cho xe chạy mau."

Trình Mĩ đuổi tới cửa thì Phi Yến đã leo lên taxi, cánh cửa taxi đóng sập lại. Cô tức giận xoay người đi vào trong. Nhìn thấy cha mình đứng trước mặt, nhưng lại xem như không thấy.

"Trình Mĩ! con quen với cô gái vừa rồi sao?"

Trình Mĩ dừng lại, xoay người nhìn lại nhìn cha mình.

"Cha! nếu để đi biết..cha đang để ý đến một cô gái trẻ đẹp khác, bà ta nhất định sẽ đau lòng, có khi... lại nghĩ quần mà tự sát giống mẹ con cũng chừng "

Mặc dù người tự sát là mẹ ruột của mình nhưng Trình Mĩ lại không có chút tình cảm gì với người mẹ ruột nào, sinh cô ra được mấy tháng thì bà ta đã tự xác trước khi nghe được tiếng "mẹ" từ miệng cô nói ra. Nhưng gia đình bên ngoại không ngừng chỉ trích, Trình Mĩ cũng bị nhiễm bởi họ. Có lẽ là quá báo, mấy bà của cô nói như vậy. Tình nhân mới của ông ta, hiện tại mọi người gọi là Trình phu nhân. Lúc đó cũng sinh được đứa con gái, nhỏ hơn cô ba tháng, trong lúc bà ta dẫn con lên chùa lễ phật đã làm lạc mất đứa con gái duy nhất của mình, mười mấy năm nay bà ta cứ như người ngây dại.

"Con nói nhầm gì vậy...rất cuộc có biết cô gái đó hay là không?"

"Cha không cần phải lớn tiếng như vậy...cha có từng nghe đến Đế vương chưa? Cô ta chính là bà chủ của quán bar đó, nói thẳng ra...cô ta hành nghề tiếp viên"

Trình Mĩ nhếch miệng cười, rồi quay lại buổi tiệc đính hôn của Hoắc Phi, cô cũng không tha thiết gì cái buổi tiệc này, nếu không phải là canh chừng Tề Hạo. Không biết hẳn lại bị con nhỏ nào ve vãn nữa.

"Đế vương? tiếp viên?"

Trình tổng sững sốt vô cùng khi nghe Trình Mĩ giới thiệu qua về Phi Yến. Nhìn tuổi tác của Phi Yến chỉ sắp si bằng con gái Trình Mĩ của con, tại sao lại...

Cho dù lần này có thể sẽ phải thất vọng như bao lần trước. Ông cũng muốn thử một lần trong đời.

"Alo! Trình tổng.. có gì xin cần dặn."

"Anh giúp tôi điều tra lai lịch của một người...là bà chủ của Đế vương, tôi muốn biết cha mẹ của cô ta là ai?"

Con hư tại mẹ, trò hư tại thầy, chồng hư là tại vợ. Cái triết lý đó không biết từ đâu mọc ra, mà sau khi lễ đính hôn kết thúc thì cô được ba Nghi giao cho một trọng trách vô cùng nặng nhọc, là vực dậy tinh thần hiếu học của Hoắc Phi, nâng cao thành tích học tập của hắn, khiến hắn từ TOP năm trăm lọt vào TOP năm.

Ba Nghi cũng đã nói thẳng không che đậy gì cả, chưa tới hai tháng nữa sẽ là sinh nhật của cô. Ông quyết định chuyển nhượng cho cô mười phần trăm cổ phần của Hoắc thị, giống như những gì cô đã nghe trước cửa phòng của mẹ Tiêu bốn tháng trước. Nhưng lần này lại kèm theo một điều khoản nhỏ, đó là Hoắc Phi. Nếu cô có thể khiến hắn lọt vào Top năm trong học kì tiếp theo thì, sẽ được tặng thêm năm phần trăm nữa, còn không thì mười phần trăm còn lại cô cũng không được nhận.

Bầu trời sụp đổ, học kì tiếp theo chỉ có ba tháng, mà khoảng cách từ hạng 500 và hạng 5, nó xa vời vợi. Dục Uyển mang theo gánh nặng trên vai, cùng chồng sách đặt hết lên bàn cho Hoắc Phi. Nhưng hắn lại không hề ngó ngang đến. Hai tay gối dưới đầu, hai chân vắt chéo trên ghế và mắt thì không bao giờ chịu mở ra.

"Hoắc Phi! dậy mau cho em..anh muốn nằm tới khi nào nữa hả?" Dục Uyển bước tới kéo hắn dậy, ngày thường nhìn ốm yếu, không ngờ nặng ra phết.

Hoắc Phi bộ dạng biếng nhác, hắn nhăn nhó mặt mày nhìn Dục Uyển.

"Uyển à! tối qua anh uống rất nhiều rượu...đầu còn rất nhức, em cho ngủ thêm một chút nữa đi, em đừng có bắt chước cha...anh cần gì phải học, thành tích học cao hay thấp thì để làm gì?"

Dục Uyển kéo cả buổi, lưng hắn vừa tách khỏi ghế sofa thì lập tức lại nằm xuống, cô thật không biết làm sao với một anh chồng lười như vậy.

"Anh ngủ suốt cả ngày nay vẫn chưa đủ sao...dậy mau!" Dục Uyển tiếp tục lời lần nữa, không bàn đến cái giao kèo giữa cô và ba Nghị, thì việc có một anh chồng lười như vậy cô biết trông cậy vào ai.

"Uyển! em yên tâm đi, cho dù sau này chúng ta cưới nhau, anh không cần học hành gì hết, vẫn có thể lo cho em đầy đủ...cho nên để anh ngủ, đừng có phá anh nữa."

Hoắc Phi lại nằm xuống, xoay người úp mặt vào tường, và tiếp tục hoàn thành sứ mệnh sâu lười của hắn.

"Bốp..p..p..!!!!"

"Anh ngủ cho chết luôn đi."

Dục Uyển tức giận quăng cái gối vào người hắn, rồi hậm hực chạy xuống lầu.

Suốt cả hai tiếng đồng hồ, bao nhiêu năng lượng và sức lực của cô đều đổ sông đổ biển. Cái tư tưởng học hay không, chẳng khác gì nào của Hoắc Phi đã ăn sâu trong gốc rễ suốt mười bảy năm, cô muốn búng cái rễ này đi thật không dễ dàng gì.

"Ừc...c..!!!!"

Dục Uyển mở tủ lạnh ra lấy một chai nước uống ừng ực, bù lại tất cả năng lượng bị mất. Mẹ Tiêu cũng vừa mới xuống tới. Cái bụng của mẹ Tiêu càng ngày càng to, dự định tuần trước sanh. Nhưng tới bây giờ, em gái cô vẫn nằm im re trong bụng vẫn chưa muốn chui ra.

Tiêu Tường cũng bước tới để lấy nước uống, nhìn bộ dạng uống nước như trâu của Dục Uyển, cũng biết là vất vả thế nào. Tất cả gia sư mà lão gia mời đến, dạy kèm cho Hoắc Phi, đều bị hắn chọc tức mà bỏ về giữa chừng, không ai muốn đến lần hai. Lão gia lại trọng sĩ diện, nhất quyết phải nâng thành tích học của Hoắc Phi lên. Nên chỉ có thể đặt hết tâm huyết vào Dục Uyển.

"Con và Hoắc Phi thế nào rồi? Nó chịu ngoan ngoãn ngồi vào bàn học chưa?"

"Mẹ à! mẹ không biết đâu...anh ta rất là lười, nói thế nào anh ta cũng không nghe."

Dục Uyển đặt cái chai xuống bàn, nói một tràng dài, sự bất mãn trong lòng. Tính ngang tàng cứng đầu của Hoắc Phi cô biết quá rõ, thích thì làm, không thích không làm. Cô hết cách, lần này chắc cô phải bỏ cuộc.

"Thật ra muốn Hoắc Phi nghe theo lời con cũng không quá khó, quan trọng... con có biết cách hay là không?"

Thật bất ngờ, mẹ Tiêu làm cho Dục Uyển mở rộng tầm nhìn. Cũng phải, mẹ Tiêu làm phụ nữ hơn mấy chục năm, chắc chắn có nhiều kinh nghiệm hơn cô.

"Kẹt....t..!!!!"

Dục Uyển hí hửng kéo ghế ra ngồi bên cạnh.

"Mẹ à! vậy con phải làm sao để khiến cho Hoắc Phi ngoan ngoãn nghe lời con."

"Rất đơn giản...con lại đây."

Hoắc Phi không phải muốn ngủ thật, hắn đã ngủ suốt mười hai tiếng đồng hồ đến mức cả xương cốt cũng không thiết tha gì cái ghế sofa. Nhưng vì Dục Uyển cứ mang một đống sách ra tra tấn hắn, còn liên tục lải nhải bên tai. Hoắc Phi không nhớ lần cuối cùng hắn cảm đến quyền sách khi nào, mà bây giờ nhìn thấy nó là ác cảm vô cùng.

Nên sau khi Dục Uyển vừa rời khỏi phòng thì hắn nhảy vọt lên giường nằm, lôi cái máy chơi game trong tủ ra bấm khí thế...

"Phi..i..i...à...à...à..!!!!"

Không lâu sau, trong lúc hắn đang say sưa với trò chơi điện tử, với những màn đánh nhau quyết liệt giữa các anh hùng, thì có giọng nói nhỏ nhẹ, êm tai và dịu dàng, nghe muốn rụng rời tay chân, mà đàn ông nào cũng thích từ ngoài cửa vọng vào.

"Bịch..!!!"

Máy chơi game của hắn rơi khỏi tầm tay. Hắn si ngốc nhìn ra cửa...

Dục Uyển đang trong tư thế đầy khiêu khích, tuyên chiến với tính nhẫn nại của đàn ông. Chiếc váy ngủ màu trắng, chất liệu vải vừa mềm mại lại trông suốt ôm sát cơ thể, thân hình bốc lửa của cô khiến hắn dục hòa bốc cháy, chỉ muốn lột sạch quần áo và đè cô xuống ngay lập tức.

"Phi..i..i..!!!!"

Dục Uyển nhướng vai về trước, khẽ cắn môi và gọi tên hắn. Cô còn cố tình để tuột dây áo ra khỏi vai, uốn eo lắc mông. Hơn một nửa to lớn căng tròn lộ trước mắt Hoắc Phi, hắn bắt đầu cảm thấy đắng lưỡi, khô khốc ở cổ họng, bắt gặc nuốt vào một ngụm nước bọt.

Hoắc Phi bước xuống giường, đi đến bên cạnh Dục Uyển.

Hành động tiếp theo của cô, hoàn toàn đánh gục được Hoắc Phi. Cô từ từ kéo váy áo lên cao, đôi mắt của hắn cũng hồi hộp theo di chuyển đôi tay của Dục Uyển. Hắn có thể nhìn thấy đôi chân thon dài nõn nà, quần lót trắng đang ôm sát nơi nhạy cảm đó, và cái bụng phẳng lì nhỏ nhắn của Dục Uyển, cùng với...

Cởi ra...cởi ra mau...cởi ra...

Cho đến lúc Hoắc Phi nghĩ rằng Dục Uyển sẽ cởi chiếc áo ngủ ra, thì cô lại dừng lại. Hoắc Phi rơi vào hố sâu hút hăng. Dục Uyển là một học trò tốt, thầy dạy sao thì thực hành y chang trên người của Hoắc Phi. Sau khi đã chuẩn bị thật đầy đủ, thì Dục Uyển đã quay trở lại và đáng gờm hơn trước.

Không phải bình thường Dục Uyển lại chủ động câu dẫn hắn. Cô làm như vậy, không ngoài chuyện học hành vớ vẩn đó, nhưng lúc này hắn không muốn nghĩ, chỉ muốn hành động.

"Râm.!!!"

Hoắc Phi bước tới ôm lấy Dục Uyển ném lên giường. Sau đó hắn lập tức cởi sạch hết hàng nút áo trên người, quăng cả chiếc áo sơ mi, và lao vào Dục Uyển như một con sói háo sắc.

"Râm.!!!"

Nhưng cô lại lăn sang chỗ khác, hắn ôm hệt lấy một khoảng không trống trải. Hắn đưa tay kéo lấy thì Dục Uyển lại bẻ ngược lại phía sau.

Nếu là Hoắc Phi của mấy tháng trước thì hắn đã là "Á...a...!!!" rồi, nhưng Hoắc Phi của hiện tại thì không. Hắn lộn người lại và thoát khỏi màn khóa tay của Dục Uyển, và đè ngược cô lên giường.

"Râm..mm!!!"

Dục Uyển lại tiếp tục phản công. Hai người giằng co cả buổi tối, căn phòng đều rối tung cả lên, tất cả những thứ trên giường lần lượt dôi chỗ xuống đất, bao gồm cả hắn và Dục Uyển, hai người hỗn chiến ồn ào tiếng đồng hồ nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Hoắc Phi cả người đỏ mề hôi thở gấp, và khuôn mặt đỏ bừng, vì hắn đang bị Dục Uyển kẹp chặt lấy cổ.

"Em lợi hại...anh đầu hàng...nói đi, phải làm sao em mới ngoan ngoãn cho anh thượng."

"Trong học kì sau...em muốn anh phải có tên trong danh sách top 5 của trường."

"Được rồi! anh đồng ý."

Dục Uyển buông tay ra khỏi người của Hoắc Phi, thì cả hai kiệt sức lăn đùng xuống đất...

"Râm...!!!"

Phải mất cả năm phút thở hổn hển và nhìn lên trần nhà thì cả hai mới trở lại bình thường.

"Sáng mai anh sẽ tìm chỗ ở mới cho em, em sống ở Đế vương rất bất tiện." Hoắc Phi quay sang nhìn Dục Uyển.

"Không cần! em đã tìm được nhà, vài ngày nữa em sẽ dọn đến chỗ mới...em về đây, anh không cần phải tiễn em." Dục Uyển bật người dậy, rồi đi ra khỏi phòng.

"Ừ! Tạm biệt em" Hoắc Phi được Dục Uyển tấn cho một trận nãy giờ, cả người đã không còn sức lực, cũng lười dậy.

Trước cửa Đế vương.

"Khốn kiếp."

"Râm..m.!!!"

Xe taxi vừa dừng lại thì Dục Uyển đã nhìn thấy Lữ Phóng đang tức giận leo lên xe, ông anh họ này xem ra lại đến đây gây chuyện. Không biết lần này ai lại đắc tội với hắn. Dục Uyển vừa bước qua cửa thì Phi Yến đã kéo lấy tay của cô...

"Lữ Phóng! lại đến gây chuyện sao?" Dục Uyển lên tiếng.

"Phải! hần lại đến tìm cậu nữa, mình nói cậu không có ở đây thì hần lại làm loạn lên, nhưng còn một chuyện nữa...liên quan đến Mã Thiếu."

Mã thiếu là con trai của Mã thị trường, người đã bỏ mấy chục tỉ để mua một cuốn tự truyện của minh tinh Từ Lộ, trong kí ức của Dục Uyển còn đọng lại không nhiều về người này.

"Mã thiếu thì sao?"

"Hần cũng như Lữ Phóng, muốn gặp được cậu... mấy ngày nay, ngày nào hần cũng đến, hình như có chuyện rất gấp."

Trên đời này chỉ có một việc duy nhất khiến cho tên thiếu gia họ Mã này gấp, không ngoài Từ Lộ đại minh tinh kia, lần này đến tìm cô nhất định cũng là vì chuyện đó. Lần trước cô không nhớ rõ mình đã nói gì với hần.

"Két.t.!!!!"

Dục Uyển đắn đo rất lâu mới đẩy cửa vào, nhìn thấy chiếc khăn quen thuộc trên mặt Dục Uyển, thì Mã thiếu mừng rỡ, bật khỏi ghế ngồi, quân sư quạt mo của hần tới rồi.

"Nghe bà chủ nói...anh muốn gặp tôi?"

"Phải! lần trước cô nói tôi không đi tìm Từ Lộ..tôi đã làm theo, nửa tháng nay tôi không gọi điện cho cô ấy...sáng nay tôi nhận được điện thoại của Từ Lộ, cô ấy muốn hẹn tôi ra ngoài" Mạc Thiếu rất là háo hức kể cho Dục Uyển nghe, đây là lần đầu tiên Từ Lộ chủ động gọi điện thoại cho hần, niềm vui lớn này tất cả là nhờ vào công lao của quân sư quạt mo.

"Rồi anh trả lời sao?"

"Đương nhiên là đồng ý, tôi đến đây để hỏi cô... bước tiếp theo tôi nên làm gì...tôi có phải nên chuẩn bị một nhà sang trọng, mời một đầu bếp Pháp... hay đưa cô ấy lên du thuyền ra biển ngắm cảnh đêm?"

Có lẽ sẽ làm cho Mã thiếu phải thất vọng, vì Dục Uyển lại có suy nghĩ khác.

"Anh nên gọi điện lại và từ chối cuộc hẹn với cô ta."

"Tại sao? Tôi làm tất cả theo lời cô, cũng chỉ để Từ Lộ chú ý đến tôi...bây giờ cô lại bảo tôi hủy cuộc hẹn với cô ấy?" Mã thiếu kinh ngạc nhìn Dục Uyển.

"Anh yên tâm...một người luôn kiêu ngạo và có tất cả như Từ Lộ, cũng giống như anh...cô ta chưa bao giờ nhận được sự khước từ của một ai...nếu anh hết lần đến lần khác từ chối cô ta, thì vị trí anh trong lòng cô ta sẽ khác so với người đàn ông khác, cô ta lại càng muốn gặp anh hơn."

Cũng có lý, đạo lý không có được mới là cái quý nhất. Tại sao trước giờ hần cũng nghĩ ra, luôn cứ báo dính Từ Lộ. Hạ thấp giá trị của bản thân mình, trong khi nhất cũng là một thanh niên không hề kém cỏi.

"Vậy trong khoảng thời gian không gặp Từ Lộ... tôi sẽ làm gì?"

"Không phải anh đã bỏ ra mấy chục tỉ ra mua cuốn tự truyện của cô ta sao, thì cứ lấy ra đọc...có thể anh sẽ hiểu rõ hơn về sở thích hay những thứ cô ta ghét...chờ đợi đến cuộc hẹn lần sau, thể hiện tất cả tình cảm của mình giành cho Từ Lộ, tôi tin... cô ta nhất định sẽ tiếp nhận anh."

Thật lòng chia sẻ, hần bỏ mấy chục tỉ mua cuốn tự truyện của Từ Lộ cũng lâu rồi, nhưng chưa từng lật xem trang nào. Lúc hần muốn cuốn tự truyện đó chỉ có hai mục đích, thứ nhất là ra oai với những vệ tinh đang vây quanh Từ Lộ, thứ hai thể hiện cho Từ Lộ thấy hần luôn hào phóng với cô.

"Cám ơn cô....tôi lập tức sẽ về đọc cuốn tự truyện đó ngay, nếu như tôi và Từ Lộ có kết cuộc viên mãn...thì cô nhất định sẽ quay lại tìm cô."

"Rầm..m.!!!!" Hần như một trận cuồng phong bão tố, đi rất vội vã.

Sau khi Mã thiếu rời khỏi căn phòng VIP thì Dục Uyển mới tháo khăn che mặt ra, và ngã lưng xuống ghế. Lại có người đến..

"Cộp..cộp..!!!!"

Phi Yến hối hả đi vào trong lúc cô đang lim dim đôi mắt. Cũng phải ngồi dậy.

"Uyển có chuyện rồi...lần này cậu phải giúp mình." Phi Yến ngồi xuống ngay bên cạnh Dục Uyển.

"Có chuyện gì." Dục Uyển vừa ngáp dài vừa gục vào vai của Phi Yến, vai của Phi Yến dù nhỏ nhưng trên người lại có mùi hương rất thơm, người rất thích.

"Có một đám ông chủ lớn còn kéo theo mấy người khách nước ngoài..bọn họ đều muốn gặp mặt cậu"

Nghe xong mà tỉnh người..

"Mình nổi tiếng đến vậy sao?" Dục Uyển ngẩn đầu lên nhìn Phi Yến, dù biết trước giờ cô vốn đã rất nổi tiếng, nhưng không biết từ lúc nào nó đã vượt ra khỏi phạm vi trong nước, bay xa đến nước bạn.

"Phải! gần đây cậu rất nổi tiếng...mọi người đến đây đều để tìm cậu."

Cũng bởi vì Lữ Phóng và Mã Thiếu ngày nào cũng đến Đế vương, bao nhiêu tiếp viên nóng bỏng nổi trội, họ không chọn, mà chỉ gọi đích danh người luôn dùng khăn che mặt. Càng làm cho mọi người thêm hiếu kì, cái người dùng khăn che mặt đó rốt cuộc có điểm gì hơn người, mà cả hai vị thiếu gia lần nào đến cũng tìm cô ta....

"Minh không muốn gặp họ....giống như những lần trước, cậu nói mình không có ở đây."

Dục Uyển lại lẩn xuống ghế và nhắm mắt lại.

"Lần này không được..vì người dẫn bọn họ đến là đại thiếu gia, mình không thể từ chối được cậu ấy."

Đại thiếu gia, có nghĩa là hần. Dục Uyển lập tức mở mắt ra.

"Cậu nói là Hoắc Khiêm."

----- hết chương 72-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Em xem tôi là trai bao sao?

Bệnh viện Gok

"Cha, mẹ! hai người đừng đi, đừng bỏ con một mình..!"

"Luật! em đừng đi...mọi người đừng đi."

Hoắc Mạn Ni đang mê mẩn trên giường, khuôn mặt ướt mồ hôi, và những tiếng nấc nức nở đang bật ra khỏi cuống họng. Kí ức kinh hoàng của năm bảy tuổi, là nỗi ám ảnh không thể nào xóa bỏ khỏi Mạn Ni. Những người thân thương lần lượt rời bỏ, Hoắc Mạn Ni đang hoảng loạn trong cơn ác mộng của chính mình.

"Àm..m..!!!"

Âm vang của tiếng sét như tiếng chuông báo thức đã khiến cho Mạn Ni tỉnh giấc. Cô bật mạnh khỏi giường, và hoảng hốt nhìn xung quanh mình. Sáng nay cô và Luật đến nhạc viện xem hòa nhạc, nhưng khi tiếng nhạc vừa vang lên thì cô lại ngất xỉu. Và sau đó...

"Luật...!!!"

Điều đầu tiên Hoắc Mạn Ni nghĩ đến sau khi tỉnh dậy chính là tìm kiếm Hoắc Luật, may mắn suốt cả ngày hần chưa từng rời khỏi phòng, hần đang nằm ngủ ở giường bên cạnh.

Hoắc Mạn Ni nhìn hần ngủ bên cạnh, mỉm cười hạnh phúc.

Dù chỉ những hình ảnh mơ hồ không rõ ràng, nhưng cô biết thái độ khản trương, và sự lo lắng của Hoắc Luật, khi bỗng cô chạy khỏi nhạc viện không phải là ảo giác. Bao nhiêu uất ức khó chịu trước đó đều không còn, vì Mạn Ni đã hiểu ra cô vẫn còn vị trí quan trọng trong lòng hần.

Trong ba anh em họ, Hoắc Luật có tính cách khác biệt nhất, không có chứng tỏ mình là đứa trẻ ngoan như Hoắc Khiêm, hay lanh lợi hoạt bát lấy người lớn như Hoắc Phi, Hoắc Luật luôn lặng lẽ không muốn chú ý, không thích nổi bật. Nhưng cô luôn bị cậu bé có dáng vẻ lầm lì ít nói đó thu hút, có cảm giác họ giống nhau, đều là những con người cô độc. Nếu như không phải "em gái" cô ngu ngốc không nhận ra tình cảm thật của mình sớm hơn, thì cô và Luật đã đến được bên nhau, và cô cũng không đánh mất cậu ấy.

Mạn Ni như một con mèo nhỏ, nằm gục mặt lên người Hoắc Luật. Thật ấm áp, thật thoải mái, mùi hương trên người hần như thứ độc dược, khiến cô nhớ mãi những giây phút họ gần gũi. Sự động chạm của Mạn Ni đã làm cho Hoắc Luật tỉnh giấc.

"Chị tỉnh rồi sao?"

Hoắc Luật mở mắt ra, hần uể oải ngồi dậy, vừa nhấc lưng lên thì bị Mạn Ni đẩy xuống giường. Cô ôm chặt lấy hần không buông. Và thực hiện hành động cường hôn.

"Um..m..!!!Mạn Ni! chị đang làm gì?"

Mạn Ni ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Cậu nghĩ chị đang muốn làm gì?"

Mạn Ni nhếch miệng cười, cởi xong chiếc áo lót ném xuống trước mặt Hoắc Luật, bầu vú căng tròn ép sát xuống mình trần rần rỗi của hắn, và bàn tay nắm chắc vật đàn ông bên dưới cũng rất biết phối hợp. Không lâu sau, thì cô đã nhận ra được sự khó chịu trên gương mặt tuần mã.

Hoắc Mạn Ni mỉm cười.

"Luật! Cậu cũng thích được chị vuốt ve như vậy đúng không?"

Phản ứng của Hoắc Luật là rõ ràng nhất, hắn cũng đang động tâm với Mạn Ni. Môi lưỡi mềm mại, nhẹ nhàng liếm mút phần bụng dưới của hắn, khơi dậy những ham muốn nguyên thủy của bọn đàn ông. Hắn bắt đầu thuận theo Mạn Ni, nhưng khi hắn nhắm mắt lại thì hình ảnh của Dục Uyển, lại xuất hiện trong đầu hắn.

Nụ cười của cô, ánh mắt của cô và từng động thái biểu cảm trên mặt, hàng trăm hàng ngàn Dục Uyển cứ luân phiên thay chỗ cho nhau, vui, buồn, khóc, giận dữ...tất cả những hình ảnh của cô, đang bức ép hắn muốn nổ tung. Ranh giới sức chịu đựng của hắn đã vượt mức giới hạn.

Còn Mạn Ni vẫn đang tiếp tục với những hành động khiêu khích..

Hoắc Luật bất ngờ đẩy Mạn Ni ra, mà bước vội xuống giường. Hắn cài lại cúc áo lại. Từ ngay giây phút này, Hoắc Luật nhận ra hắn đã không còn chút cảm giác nào với Mạn Ni.

"Luật!" Mạn Ni ngạc nhiên nhìn hắn.

"Mạn Ni! chị hãy nghỉ ngơi, sáng mai em tới thăm chị."

Hoắc Luật xoay người đi thì Mạn Ni lập tức đuổi theo, ôm chầm lấy hắn.

"Luật! cậu đừng đi...tôi nay hãy ở lại đây."

"Mạn Ni! xin lỗi." Hắn lạnh lùng gỡ tay của Mạn Ni ra, và đi thẳng.

Bỏ lại một mình cô trong căn phòng tối.

"Rầm.m!!!"

Cánh cửa đóng sập lại từ phía sau. Hoắc Mạn Ni giận đến mất hết kiểm soát, ánh mắt đỏ hoe, cô cầm cái gối bên cạnh, ném mạnh ra cửa.

"Vèo!!!"

Khoảng cách giữa cô và Luật ngày càng xa cách, mặc dù Hoắc Luật vẫn rất quan tâm và đối xử tốt với cô. Nhưng hắn lại không còn muốn chạm vào người cô, thì sự ân cần đó còn có ý nghĩa gì nữa. Cô cũng như những người phụ nữ bình thường khác, cô có ham muốn của mình, muốn được đàn ông âu yếm.

Mạn Ni cầm điện thoại lên và gọi cho người đàn ông đó.

"Chỗ cũ."

Đế Vương- Phòng Vip

"Mộ chủ tịch! dự án cảng xanh ở Vịnh Thiên Sa, không rõ chủ tịch Mộ có cảm nhận thế nào?"

"Vịnh Thiên Sa là một địa điểm thích hợp để xây dựng cảng biển, tầm nhìn của cậu không tồi, trong tình trạng quá tải ở các cảng biển trong nước hiện nay, thì việc đầu tư cảng biển ở Hán Trì rất đúng thời điểm..lại thêm điểm mạnh của Vịnh Thiên Sa núi non và phong cảnh cảng biển, có thể sẽ thu hút khách du lịch như lời cậu nói, trở thành một trung tâm để các tàu du lịch cập cảng, thật rất đáng đề hợp tác... nhưng mà.."

"Nhưng mà thế nào?"

Hoắc Khiêm đang ngồi ở chính diện, vừa đẩy cửa vào đã có thể nhìn thấy hắn ngay. Dáng vẻ vẫn tự cao tự đại, và kiểu cười nhếch môi ngạo mạn mang thương hiệu Hoắc Khiêm. Bên cạnh hắn là một vài nhân vật cấp cao của Hoắc thị.

Và Hai bên hàng ghế trái phải, là người của Mộ thị và những đối tác nước ngoài của ông ta. Mộ thị chính là đối tượng hợp tác lần này của Hoắc thị, người sở hữu số lượng tàu thuyền lớn nhất cả nước.

Chủ tịch Mộ đặt ly rượu trên tay của ông ta xuống bàn, rồi ngã lưng ra ghế...

"Nhưng mà ở đây chính là...đợi sau khi dự án này của cậu được chính phủ thông qua, rồi hãy bàn đến vấn đề hợp tác giữa đôi bên, tôi không muốn phí thời gian vào những thứ không khả thi."

"Chủ tịch Mộ! tôi thật không hiểu, nếu ông đã hết lời khen ngợi dự án lần này của Hoắc thị, vậy sao lại cho là nó không khả thi?" Lưu trợ lý của Hoắc Khiêm nhin không được đã lên tiếng.

"Chuyện đó thì còn tùy thuộc vào Hoắc đại thiếu gia nhà cậu, mọi người đều biết... bất kỳ một doanh nghiệp nào muốn đầu tư vào Hán Trì, thì phải qua được ải của thị trưởng Kỉ, trước giờ ông ta nổi tiếng khó tính với nhà đầu tư."

"Và tôi còn nghe thêm một tin đồn...là thị trưởng Kỉ không có thiện cảm với Hoắc đại thiếu gia nhà cậu cho lắm."

Lời của Mộ chủ tịch vừa nói ra thì Không gian trong phòng trở nên im lặng bất thường, những thành viên của Hoắc thị đều quay sang nhìn Hoắc Khiêm.

Nói không có thiện cảm, thì thật quá nhẹ nhàng. Nói nặng hơn chính là nhìn hắt từ đằng sau đã ghét lây sang đằng trước. Đó là lý do tại sao, hắt lại bỏ tiền vào Hán Trì để xây dựng một trung tâm y tế cộng đồng, bị tất cả mọi người mắng là thẳng ngu không biết kiếm tiền.

Mục đích thật sự của hắt đổ cả núi tiền vào một Trung Tâm Y Tế cộng đồng, phục vụ không công cho tất cả mọi người ở Hán Trì, không phải muốn được báo chí ca ngợi là "đại anh hùng tạo phúc cho dân", mà mục đích chính là đánh bóng tên tuổi của mình, mua chuộc lòng người và giành lấy thiện cảm.

Đến khi trung tâm y tế cộng đồng hoàn tất, hắt sẽ được tất cả người dân Hán Trì chào đón, có được sự ủng hộ của họ, thì những dự án tiếp theo của hắt ở Hán Trì nhất định cũng được họ ủng hộ. Dù Kỉ lão không thích hắt, cũng phải thể xem nhẹ phản ứng của số đông.

"Chủ tịch Mộ không phải bận tâm, dự án cảng biển của Hoắc thị nhất định sẽ được thông qua..."

"Được! tôi sẽ chờ tin tốt của cậu...Cạn ly."

"Cạn ly..!"

Xem như cả Hoắc Khiêm và chủ tịch Mộ đã có được sự thỏa thuận của đôi bên. Cả hai cùng nâng ly lên chúc mừng.

"Chủ tịch Mộ! khi nào thì cô tiếp viên đó mới đến?."

"Bọn tôi còn phải chờ tới khi nào, cô ta mới xuất hiện?"

Bọn người Bunradi này đều là đối tác của Mộ thị, theo lộ trình thì chiều nay họ đã lên máy bay trở về nước, lại nghe được tin đồn về người tiếp viên nổi tiếng của Đế vương, người có sở thích mang khăn che mặt nhưng cùng làm cho hai vị thiếu gia tay chơi nổi tiếng ở Á Lạp Tân mất ăn mất ngủ, ngày nào cũng đến tìm nhưng bao giờ gặp được, đúng lúc lại có Hoắc Khiêm đến bàn việc hợp tác với Mộ chủ tịch, hắt cũng thường xuyên lui tới Đế vương, nên bọn họ cùng đến.

"Bọn họ nói gì?" Chủ tịch Mộ nhận ra được sự không hài lòng từ những đối tác của mình nên quay ang nhìn anh chàng thông dịch viên, kiêm trợ lý của mình.

"Bọn họ hỏi khi nào thì cô tiếp viên đó mới xuất hiện? chuyến bay của họ đã trì hoãn khá lâu...họ không còn nhiều thời gian nữa"

"Hoắc thiếu gia! Chuyện này..." Chủ tịch Mộ chuyển vấn đề sang cho Hoắc Khiêm.

Hắt lại nhìn sang Lưu trợ lý.

"Thiếu gia! để tôi đi ra ngoài xem."

Lưu Trợ lý tự động hiểu và tự động biết mình phải làm gì. Nên nhắc mông khỏi ghế...

Cùng lúc đó ở bên ngoài.

Dục Uyển lấy hết can đảm, tự động viên tinh thần mình, và dốc toàn lực thẳng tiến đến căn phòng Vip, nhưng...

"Không được! nếu mình đi vào, Hoắc Khiêm nhất định sẽ nhận ra mình."

Đi chưa tới giữa đường thì cô đã xoay đầu lại lẫn trốn. Phi Yến lập tức kéo lại.

"Dục Uyển! không phải đã nói rồi sao...chỉ cần cậu đổi giọng một chút, thiếu gia nhất định sẽ không nhận ra...cậu cũng biết, quán bar này là do cậu ấy bỏ tiền ra, nếu cậu ấy đã lên tiếng, cậu mà không xuất hiện, mình thật sự sẽ rất khó xử...giúp mình lần này. "

Chỉ trách bản thân, tự mang dây buộc mình, giờ đã leo lên lưng cạp cũng không thể trèo xuống. Suy nghĩ lại, mà cho dù Hoắc Khiêm nhận ra cô thì đã sao chứ, chẳng có gì là to tát...

Chỉ là thêm một lần nữa mất mặt, trong cái danh sách dài hơn cả tờ A4 số lần cô phải mất mặt trước đám đông, thật sự không ít, thêm lần này nữa cũng chẳng có sao. Được rồi, vào thôi...

"Két...t...!!!"

Trước khi Lưu trợ lý mở cánh cửa ra, thì Phi Yến và Dục Uyển đã đẩy cửa vào trước.

Diện mạo xinh đẹp của Dương Phi Yến thì mọi người ở đây đều đã chiêm ngưỡng, nên chuyện làm họ đang háo hức chính là người đang đứng bên cạnh cô ta, không biết dưới cái khăn đỏ có một khuôn mặt như thế nào.

"Có phải là cô ta?"

"Chắc là cô ta rồi?"

"Nhưng che mặt như vậy thì làm sao biết mặt mũi thế nào?"

"Vèo..o..!!!"

Một sấp tiền mặt được ném xuống bàn, từ túi tiền của Chủ tịch Mộ. Ông ta rất muốn làm cho những đối tác của mình hài lòng, nên không ngại chi hầu bao. Lần này lại không cần người phiên dịch, ông có thể nhìn hình đoán ý.

"Bà chủ Dương! bảo người của cô cởi khăn che mặt xuống? số tiền trên bàn sẽ thuộc về cô ta." Ông ta lên tiếng.

"Chủ tịch Mộ! thật ra cô ấy không phải là tiếp viên ở đây, nên tôi không có quyền ra lệnh cho cô ấy, nhưng người bạn này của tôi có một nguyên tắc của mình...chỉ cần các vị ở đây có thể thắng được cô ấy, thì cô ấy sẽ mở khăn ra."

Phi Yến vừa nói xong, thì có một người đàn ông ngoại quốc tỏ ra khó chịu, khuôn mặt đỏ bừng vì uống quá nhiều rượu, dáng đứng cũng không vững, gãi đầu bước tới chỗ Dục Uyển, và bất ngờ giơ tay kéo khăn mặt của cô xuống.

"Chỉ là làm gái bao..có gì phách lối."

Phản xạ của kẻ tập võ nhiều năm khi bị tấn công không báo trước, Dục Uyển né sang một bên, tiện tay đẩy hắn ra.

"Rầm...m...!!!!"

Một cái hắt nhẹ hần đã nằm sấp dưới đất, bởi vì vô tình hất va vào những chai rượu trên bàn, gây ra sự chú ý cho tất cả mọi người, bộ dạng gã lúng túng xấu hổ hơn mọi ngày nên tức giận. Gã bò dậy, rồi giơ nắm đấm của mình lên.

"Con điếm rề tiền này!"

Lời mắng chửi này của gã thì mọi người trong căn phòng lại không nghe hiểu gì, ngoại trừ bạn của gã và người phiên dịch.

Bọn họ đang lo lắng cho an toàn của cô gái nhỏ trước mặt, vì hiểu quá rõ tính nóng nảy của bạn mình. Khi nóng lên thì không phân giới tính, không phân tuổi tác, tất cả đều được sang bằng và cư xử như nhau. Cho nên hai người bạn của ông ta đã bước đến can ông ta lại.

Nhưng thật nhảm to. Vì họ đã ngăn cản nhầm người. Người họ nên ngăn lại chính là Dục Uyển mới đúng.

"Bốp..p..p!!!"

Dục Uyển bước tới, một cước dứt điểm.

"Ông nói ai là con điếm?" Dục Uyển đáp trả lại lời lẽ của gã người đàn ông ngoại quốc.

Thật bất ngờ, không ai trong phòng nghĩ đến một tiếp viên trong quán bar lại biết tiếng Bunradi. Một thứ ngôn ngữ khó và hiếm phổ biến nhất.

"Bốp..p..!!!"

Một quyền thứ hai. Dục Uyển thoi vào bụng hắn, không thờ gấp hay đổ một giọt mồ hôi nào, trong khi gã kia lại nằm im re dưới đất. Sự mạnh mẽ, cường hãn và giọng điệu Bunradi chuẩn của cô, đã khiến cho bọn người ngoại quốc đi cùng phải há mồm, mở to mắt kinh ngạc.

"Chủ tịch Mộ! con gái của Á Lạp Tân luôn mạnh mẽ và lợi hại như vậy?"

Chủ tịch Mộ của lần đầu tiên nhìn thấy, đúng là hàng hiếm. Người ngoại quốc vừa rồi phải nói là to gấp rưỡi Dục Uyển, mồ hôi lạnh trên trán ông ta cũng đang bắt đầu chảy.

"Có lẽ vậy..."

Ngày hôm đó Dục Uyển không hề nói một câu nào tiếng mình, mở miệng ra là bắn liên tục thứ tiếng Bunradi, cho nên Hoắc Khiêm không thể nào nhận ra được cô. Dục Uyển tự tin về điều đó, nhưng lạ thật, sao cô vẫn có cảm giác hần luôn nhìn cô. Chẳng lẽ hần đã nhận ra cô rồi sao? chắc không đâu?

Mặc kệ hần đi...

Cô còn chuyện quan trọng hơn phải đối phó..

"Một! hai! ba...!!!"

"A...a.!!! cậu lại thắng nữa rồi."

Phi Yến phấn khích hét lên trong khi quan sát Dục Uyển chơi trò oẳn tù tì với đám người Bunradi, một lần thua, một ly rượu. Kết cuộc, một mình cô đã hạ gục hết cả năm người họ, tính luôn gã bị cô đánh bất tỉnh đang nằm dưới đất chưa tỉnh dậy là sáu người.

Nhìn thấy đám người ngoại quốc thua cuộc, thì những người còn lại trong phòng cũng háo hức muốn thử sức. Chủ tịch Mộ và đám người của ông ta, lại không phải thuộc tốp người thích hợp cho những loại trò chơi này, miễn cưỡng lấy lòng ông chủ, cũng ra thi với Dục Uyển nhưng kết cuộc là ba ly bất tỉnh.

"Hoắc thiếu gia! chỉ còn mình cậu, phải lấy lại mặt mũi cho chúng tôi."

"Vây đề tôi thử xem." Hoắc Khiêm mỉm cười, hần đứng dậy, và cởi áo khoác ngoài ra.

Trực diện đối mặt với Hoắc Khiêm, Dục Uyển lại hơi mất bình tĩnh. Cô ghét nhất chính là vẻ mặt luôn cho mình tài giỏi, và nụ cười nham hiểm, tự cao tự đại, luôn thích độc tôn của tên ngụy quân tử này.

"Chúng ta gặp nhau bao giờ chưa?" Hoắc Khiêm hơi nheo mắt lại, phụ nữ tình nguyện đến tìm hần rất nhiều, nên hần không cần phải để ý nhiều đến họ, cũng không có ấn tượng gì nhiều, nhưng người con gái này cho hần cảm giác rất quen.

"Chưa..chưa từng gặp." Dục Uyển cố ý luyện giọng mình để Hoắc Khiêm không phải nhận ra.

Dục Uyển thì dốc sức suy nghĩ xem Hoắc Khiêm sẽ ra kéo, búa, hay là bao. Trong khi đó thì Hoắc Khiêm lại rất bình thản, bộ dạng điềm tĩnh dù thiên hạ có sập cũng không liên hệ gì, chính là thứ mà Dục Uyển ghét nhất.

"A...a...!!! thiếu gia, cậu thắng rồi...thắng rồi."

Người thắng là Hoắc Khiêm nhưng người vui mừng nhảy cẫng lên là Lưu Trữ Lý.

Dục Uyển không ngờ mình lại thua trong ngay lần giao đấu đầu tiên với Hoắc Khiêm. Thông tin truyền tải lên não quá nhanh, chưa xử lý kịp nên vẫn còn hoang mang.

Không phải chỉ có cô biết biết quan sát người khác, mà Hoắc Khiêm cũng biết. Trong lúc Dục Uyển hạ gục từng người một, bằng tài lẻ "kéo búa bao" của mình, thì hần đã quan sát từng biểu hiện, cử chỉ nhỏ của cô, nên mỗi lần cô ra tay, thì hần có thể đoán ra được cô muốn làm gì.

Theo như giao ước ban đầu, thì giờ đây là lúc Dục Uyển phải tháo khăn che mặt xuống. Cô bắt đầu đấu tranh tư tưởng dữ dội, tháo khăn xuống hay là không đây.

Thấy thì thấy đã sao chứ...

"Không cần!"

Lúc cô vừa động tay lên chiếc khăn thì Hoắc Khiêm đã lên tiếng cản lại.

"Là bọn họ muốn nhìn thấy mặt cô, không phải tôi...giờ họ đã ngủ say hết, tôi nghĩ cũng không cần nữa." Hoắc Khiêm quay sang nhìn đám người đang nằm lăn lóc, trên ghế sofa.

Hần bước tới cầm áo khoác lên rồi rời khỏi phòng. Lưu Trữ Lý lập tức đuổi theo sau.

"Thiếu gia! chờ tôi."

Dục Uyển thở phào, ngồi phịch xuống ghế...

"Số mình thật là may."

Lúc Hoắc Khiêm ra khỏi Đế vương thì trời đã tối, và bắt đầu đổ mưa. Tiểu Cường nhìn thấy hần bước ra, đã khăn trương chạy đến.

"Thiếu gia! cậu đứng đây chờ để tôi lái xe qua."

"Cũng được." Hoắc Khiêm nhẹ gật đầu.

Mặc dù chiếc xe đậu chỉ cách cửa Đệ Vương chưa tới mười bước chân, đi qua đó cũng chỉ mất khoảng ba mươi giây và mưa cũng nhẹ hạt. Nhưng Tiểu Cương lại lo lắng cho Hoắc Khiêm sẽ bị ướt người, nên khẩn trương lái xe qua. Có thể nhận ra, trong lòng hắc vị trí "ân nhân" của Hoắc Khiêm đã vượt quá ngưỡng cửa cho phép, sự mến mộ của hắc giành cho Hoắc Khiêm cũng vượt hẳn mọi người, không rõ người trong cuộc như Hoắc Khiêm có nhận ra hay không, chứ người ngoài cuộc như Lưu trợ lý thì đã nhìn thấu.

Mấy ngày trước hắc còn vì Hoắc Khiêm đỡ lấy tấm gỗ rơi từ công trường xuống, phải nằm viện một tuần. Người như Tiểu Cương quá đơn thuần, khi thích ai thì hết lòng vì người đó, còn khi hận ai thì cũng hận rất sâu. Nếu sau này, hắc biết được sự thật. Cái chết của bà nội mình có liên quan đến thiếu gia, thì không biết sẽ gây ra những hành động điên rồ gì.

"Thiếu gia! tôi nghĩ cậu nên giữ khoảng cách với anh Cường sẽ tốt hơn." Lưu trợ lý lên tiếng.

Thật rất hiếm khi Lưu trợ lý, lại có bộ dạng và thần sắc nghiêm túc như bây giờ. Đáng phải lưu tâm. Thật ra, Hoắc Khiêm cũng không phải dạng ngu ngốc không nhận ra tình cảm khác thường của người ta giành cho mình.

"Tôi biết rồi, anh không cần phải lo về chuyện của anh Cường...hãy tập trung vào Trung Tâm Y Tế Cộng Đồng ở Hán Trì, tôi muốn nó hoàn thành xong trong tháng này."

"Dạ! thiếu gia"

Khách sạn.

Với mọi người thì ban đêm có thể là sự kết thúc của một ngày, nhưng với những người luôn hoạt động trong bóng tối thì khi đêm xuống chính là bắt đầu của ngày mới. Trước đây hắc rất ghét đêm xuống, cứ muốn nó chóng qua, nhưng từ khi người phụ nữ đó xuất hiện, thì hắc lại muốn đêm dài hơn ngày.

"Ào..a....o..!!!!"

Người đàn ông nằm trên giường đang si ngốc nhìn về phía phòng tắm. Tiếng nước chảy trong nhà tắm và thân hình quyến rũ của người phụ nữ in trên tấm kính. Cho tới khi người phụ nữ đó bước ra, thì hồn phách của hắc vẫn còn ở đâu đó.

Hoắc Mạn Ni tươi tắn từ trong nhà tắm đi tới, không để ý đến sự hiện diện của gã đang nằm trước mặt. Hoắc Mạn Ni cầm túi xách lên và rời khỏi phòng. Mặc dù cách đây nửa tiếng, cô ta còn nằm dưới thân của hắc rên rỉ và rất nhiệt tình phối hợp. Nhưng bây giờ trong mắt cô, hắc như người xa lạ.

Còn một việc nữa, giống hệt như những lần trước. Sau khi lên giường với hắc, Hoắc Mạn Ni luôn đặt trên bàn một tấm chi phiếu, nhưng đó không phải là điều hắc muốn.

"Em xem tôi là gì? trai bao sao? tôi không nhận chi phiếu của em...em giữ lấy đi." Hắc cầm tờ chi phiếu đuổi theo Mạn Ni. Hắc nắm chặt lấy tay cô.

Hoắc Mạn Ni xoay người lại nhìn hắc.

"Nếu anh chấp nhận tờ chi phiếu này thì lần sau chúng ta còn gặp nhau, bằng không...thì đây sẽ là lần cuối."

Tại sao trên đời này lại có một người phụ nữ lạnh lùng đáng sợ như vậy. Hắc đương nhiên không muốn đây sẽ là lần cuối cùng.

Hắc buông tay của Mạn Ni ra...

"Cộp...cộp..!!!!"

Nhìn thấy bóng dáng của Mạn Ni biến mất, gã như muốn phát điên. Khi cánh cửa đóng sập lại thì hắc cũng đập đổ hết tất cả mọi thứ trong phòng. Bản tính này của hắc và Mạn Ni thì rất giống nhau. Nếu cô ta chịu nán lại thêm ít phút, có thể sẽ nhìn ra được điểm tương đồng và tăng thêm vài phần thiện cảm với hắc.

"Choang...ng..!!!!"

"Bốp...!!!!"

Bàn ghế ly tách...tất cả đều gãy bể, đến thư duy nhất còn nguyên vẹn trên giường cũng không được yên. Hắc cầm điện thoại lên ném xuống đất, nhưng vừa vung tay lên thì chuông điện thoại lại reng.

"Alo!"

Tô Lâm nghe điện thoại với giọng điệu rất bức bối. Người đầu giây bên kia, nghe thấy tiếng hét của hắc cũng run sợ không dám nói chuyện, đợi lần thứ hai "alo" của Tô Lâm, thì người đó mới dám mở miệng.

"Thiếu gia! lão gia muốn biết khi nào cậu sẽ quay lại Cabo?"

"Nói với cha tôi... sau hai ngày sau tôi sẽ quay về."

Trong lúc Tô Lâm định tắt điện thoại thì nghe thấy âm thanh "do dự" phát ra từ đối phương.

"Có chuyện gì?"

"Thiếu gia! là liên quan đến tiểu thư...chuyện này phu nhân không dám cho lão gia biết, bà cũng chỉ mới biết đây....muốn tôi chuyển lời đến cậu."

"Tiểu Lâm thế nào?"

"Thiếu gia! một tháng trước....tiểu thư đã rời khỏi trường nội trú, nếu chuyện này lão gia mà biết nhất định sẽ tức giận, phu nhân muốn cậu đưa tiểu thư trở về Ý."

Ngoại trừ tên nhóc Bạch Ngạn Tô đó ra, thì không có ai đủ năng lực để khiến cho Tiểu Lâm bỏ hết tất cả mà vượt biên giới chạy đến đây. Đúng là con bé ngu ngốc, thằng nhóc Ngạn Tô đó có gì tốt, mà con bé lại si mê mù quáng đến vậy.

"Nói mẹ tôi không phải lo lắng, lần này trở về Cabo...tôi sẽ lôi con bé về."

"Bốp..p..!!!"

Tô Lâm ném điện thoại xuống giường, rồi bước vào trong phòng tắm.

Bạch gia

"Ha...a..!!!"

Từ ngoài cửa lớn đã nghe thấy tiếng cười nói và ánh đèn lan tỏa của Bạch gia phát ra. Trong phòng khách Tô Lâm và Bạch lão đại đang ngồi, vừa uống trà, vừa nói chuyện.

"Tiểu Lâm! cháu thử nói xem, ai mới là con của ông ấy...bác hay là cha của cháu đây? "

"Thật ra, ông nội vẫn rất quan tâm đến bác....nếu không đã không nhờ cháu chuyển quà về cho bác." Tô Lâm lên tiếng

"Cháu nói cục đất này sao.. ta thấy là ông ta tùy tiện nhặt đâu đó ở bên đường mang về thì đúng hơn...cái gì là đá phong thủy, mang vận đều tốt lành cho người sở hữu, trăm năm có một..ông già đó muốn lừa ai đây."

"Sao lại gọi cha mình là ông già... để bọn trẻ nghe lại cười cho."

Bạch phu nhân và Tô Lâm bước vào, hai người dính như sam, tay trong tay như hai mẹ con thân thiết. Không thể một bước thẳng tiến vào trong tim Bạch Ngạn Tô, Tô Lâm đã đi đường vòng, lấy cảm tình của Bạch Phu nhân, ban ngày thì cùng bà tham gia các hoạt động phụ nữ, đêm đến thì cùng vào bếp, học nấu ăn công gia chánh, muốn trở thành nàng dâu điểm mười trong mắt mọi người.

Khuôn mặt tươi cười của Tô Lâm liền biến mất khi nhìn thấy Tô Lâm trong phòng khách. Theo phản xạ Tô Lâm núp sau lưng của Bạch Phu nhân. Nhưng có tác dụng gì chứ..

"Tiểu Lâm!"

Tô Lâm nghe anh trai gọi tên mình, mà rụt rè ló đầu ra. Về mặt nhăn nhó khó coi vô cùng. Hai tiếng "anh hai" miễn cưỡng thoát ra khỏi cửa miệng.

"Anh hai"

Phòng của Tô Lâm- mười lăm phút sau...

"Em lại phẫu thuật nữa sao?"

Tô Lâm đang đi dạo khắp phòng, hắn đặt biệt hứng thú với những bức hình đặt trong phòng hơn. Thật ra căn phòng này là của Bạch Ngạn Tô. Nhưng từ lúc Tô Lâm dọn đến Bạch gia thì viện đủ mọi lý do để được ở gần Bạch Ngạn Tô, mỗi ngày một gần, cuối cùng là dọn luôn cả đồ đạc qua phòng của hắn. Cho nên Bạch Ngạn Tô đã nhường lại phòng của hắn cho Tô Lâm.

Quay lại những bức hình mà Tô Lâm đang xem, hình của Bạch Ngạn Tô cùng với ba anh em họ Hoắc, ghi lại tất cả kỉ niệm của bọn họ từ lúc nhỏ cho đến lúc trưởng thành. Hắn rất ngưỡng mộ Bạch Ngạn Tô, vì họ trưởng thành trong môi trường giống nhau, nhưng hắn lại không có được nhiều bạn như

Bạch Ngân Tô. Về điều đó thì tên nhóc này tốt phước hơn hẳn.

"Đúng vậy! em vừa mới nâng mũi...thế nào, anh thấy có đẹp không?" Tô Lâm đang trang điểm trước gương, rất hào hứng nhìn anh trai mình, thật ra không cần hỏi, cô cũng biết bản thân mình rất đẹp.

"Đẹp...thì có đẹp, nhưng mà...." Tô Lâm đắn đo nhìn từ trên xuống dưới rồi thở dài.

"Anh vẫn thích cái mũi tẹt trước kia của em hơn....rất hợp với mặt em"

"Anh...em đang vui đừng làm em mất hứng...lần này em đã xinh đẹp hơn, anh họ nhất định sẽ không thể thoát khỏi bàn tay của em."

Trước nhiệt huyết đang dâng trào của Tô Lâm, hẳn cũng không muốn hạ nhục khí của em gái mình xuống. Nhưng người trong cuộc lần ngoài cuộc đều nhìn thấy rất rõ, mặt dù tên nhóc Ngân Tô đó không chịu thừa nhận với mọi người, nhưng hẳn thật lòng yêu Lý Nhã.

Chuyện của bọn nhóc đó thì liên can gì hẳn chứ, còn chuyện của hẳn đang phải đối mặt đây. Hẳn sắp rời khỏi đây, nhưng ngay cả cái tên của người con gái đó cũng không biết...

Tô Lâm đặt tấm hình xuống bàn, nhưng vừa xoay lưng thì lướt thấy có một bức hình nằm trên kệ, khuôn mặt của người con gái đó như thoáng qua, là hẳn đang ảo giác chăng....

"Tiểu Lâm! em có biết cô ta không?" Hẳn không hề ảo giác, người trong hình chính là người phụ nữ thần bí đó.

"Chị ta rất nổi tiếng....anh không biết sao? chị ta là Hoắc Mạn Ni."

Tô Lâm nhếch miệng cười. Mạn Ni, cuối cùng tôi cũng tìm được em.

----- Hết chương 73-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Trò chơi chỉ mới bắt đầu

"Cho tam giác ABC biết $A(4;4)$, $B(0;2)$, $C(8;-4)$. Diện tích tam giác ABC là?"

"20...."

"Từ 6 chữ số 1, 2, 3, 4, 5, 6 lập được bao nhiêu chữ số có 4 chữ số khác nhau và chia hết cho 5?"

"60...."

"Tam giác ABC có $(4; 0; 0), (0; 3; 1), (2; 4; -1)$ là tam giác gì?"

"Tam giác thường..."

"Có tất cả bao nhiêu số chẵn có 4 chữ số đôi một khác nhau và nhỏ hơn 3045 từ tập hợp sau: $\{0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7\}$ "

"216...."

"Àm...!...âm...!...âm...!!!"

Những tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Dục Uyển như tiếng sấm. Cô bàng hoàng, ngã phịch xuống giường. Sau bảy trăm năm mươi câu hỏi trắc nghiệm liên tiếp đưa ra, Hoắc Phi không chậm một giây, không bỏ lỡ một nhịp, rõ ràng rành mạch đưa ra từng đáp án chính xác nhất.

Dù rất miễn cưỡng, nhưng Dục Uyển phải thừa nhận một điều...

"Hoắc Phi! anh không phải người thường"

Có người đang ở trong nhà tắm nghe được câu nói đó của Dục Uyển nên rất đặc ý, miệng cứ cười mãi. Hẳn có nên hiểu là đang được Dục Uyển khen không.

Nhưng Phi ca à, còn về sau nữa, chị Uyển chưa nói xong, anh khoan hãy mừng vội.

"Hoắc Phi! trí nhớ anh tốt như vậy, tại sao thành tích học của anh luôn đứng cuối trường?"

Đó là điều Dục Uyển đang thắc mắc. Sau một tuần ngồi chung bàn, đọc cùng quyển sách trắc nghiệm với Hoắc Phi, cô phát hiện ra hần sở hữu bộ não vô cùng khủng khiếp, mà không phải người thường nào cũng có được, lợi hại đến mức có thể nhớ hết tất cả câu hỏi cô đưa ra.

Cô xin nhấn mạnh lại từ "nhớ" chứ không phải là "biết". Vì nếu bây giờ cho Hoắc Phi một bài toán bất hần giải trong vòng mười lăm hai mươi phút, hần nhất định sẽ vẫy tay chào thua, cả ngày vẫn chưa giải xong, cũng như giải thích tại sao lại biết được đáp án đó, hần cũng không thể nói ra.

Nhưng...

Với những gì đã đọc qua thì Hoắc Phi lại nhớ rất tốt, giống như máy tính nguyên trạng không bỏ sót chữ nào, tùy thời có thể phát ra bất cứ lúc nào. Như cách hần đã trả lời bảy trăm năm mươi câu hỏi trắc nghiệm vừa rồi.

"Em có thể không nói đến hai chữ "cuối trường" nữa được không?"

Chạm đến sự tự tôn đàn ông, Hoắc Phi khó chịu bước ra từ phòng tắm. Trên người hần chỉ quấn mỗi chiếc khăn duy nhất, Hoắc Phi đi lướt qua chỗ Dục Uyển và đi thẳng đến tủ quần áo.

Cùng phân tích câu nói vừa rồi của Dục Uyển tại sao Hoắc Phi lại khó chịu như vậy, chúng ta chỉ cần tập trung vào hai từ "cuối trường", đã không còn ở phạm vi trong lớp mà lan rộng ra toàn trường, nếu cứ liên tục nhắc đến "cuối trường", điều đó đồng nghĩa với việc nói hần là người dốt nhất trường, chúng ta đã hiểu tại sao hần lại xù lông.

"Vèo..!!!"

Hoắc Phi kéo chiếc khăn tắm xuống và thả lên giường. Không rõ vô tình hay cố ý, chiếc khăn đó lại trùm lên đầu của Dục Uyển, nhưng cô lại không muốn lấy xuống. Vì Dục Uyển biết, Hoắc Phi đang trần như nhộng đứng trước mặt mình.

Dù hần không sở hữu thân hình cao lớn như Hoắc Khiêm, rắn rỏi như Hoắc Luật. Nhưng hần có khuôn mặt long lanh, da trắng môi hồng vô khuyết như thiên sứ, đặc biệt hần vừa mới tắm xong, khắp người đều long lánh nước, dưới ánh đèn thì vẻ đẹp lung linh đó càng có sức lôi cuốn chết người. Cô chỉ sợ mình kim lòng không được mà phạm tội thì phá vỡ kế hoạch.

Sau khi nghe được những âm thanh "xoạt..xoạt.." Dục Uyển có thể đoán được Hoắc Phi đã mặc quần áo xong, lúc này cô mới kéo chiếc khăn tắm xuống, và nhìn thẳng.

Quả nhiên...

Giống hệt những lần trước, hần không mặc áo. Cô biết thừa ý đồ của Hoắc Phi chính là muốn câu dẫn cô, và hần đã đạt được mục đích của mình vì cô đang bị hần thu hút.

Cô phải thừa nhận bộ dạng của Hoắc Phi lúc này rất đẹp trai, cuốn hút từ tư thế đứng lau tóc, đến động tác hất tóc ra phía sau cũng làm cho người ta điên đảo. Sao hần có thể đẹp lung linh đến như vậy, không đơn giản chỉ không thể rời mắt, mà còn làm cho người ta muốn được sờ, muốn được chạm vào làn da trơn tru mịn màng của hần.

Giống như những giọt nước đang lăn tăn trên người Hoắc Phi, di chuyển chậm rãi, nhẹ nhàng rơi từ tóc xuống gò má, chảy đến cổ và trước ngực, sau đó là đến bụng dưới và tiếp theo nữa là xuống tới...

Không được rồi, khăn giấy, máu mũi của cô sắp chảy.

Đạo gần đây Dục Uyển phát hiện ra, bản thân hay có những suy nghĩ tiến xa hơn với Hoắc Phi, không rõ lỗi do ai nhưng chắc chắn không phải tại cô, mà do hần, là hần tạo điều kiện, cố ý gieo mầm những tư tưởng phạm tội đó vào đầu cô.

"Có phải anh nhìn rất đẹp mắt?" Hoắc Phi quay sang, nở nụ cười thân thiện với Dục Uyển.

"Anh mơ đi...anh mà đẹp sao....ha.....a.....!!! buồn cười.."

Hần đẹp là điều cả thế giới đã công nhận nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận trước mặt hần. Người như Hoắc Phi nếu nuông chiều quá, nhất định sẽ bay lên chín tầng mây. Di dời ánh mắt háo sắc của mình sang chỗ khác, nhưng càng giấu càng lộ. Vẻ mặt ngượng ngùng của Dục Uyển làm cho Hoắc Phi thêm đắc ý.

"Anh khiến em buồn cười đến vậy sao?"

"Phải đó." Vẫn có người gương cao mắt, và to tiếng thách thức Hoắc Phi.

"Không dạy cho em một bài học, em sẽ không biết chồng của em lợi hại thế nào."

Hần từng bước ép sát mục tiêu, đi đến bên giường và từ từ cúi thấp xuống, Dục Uyển bị vây hãm trong người Hoắc Phi.

Hai tay hần chống xuống giường, khoảng cách gần đến mức chóp mũi của cả hai đang chạm vào nhau, khuôn mặt của Dục Uyển bắt đầu nóng dần lên,

theo nhiệt độ đang gia tăng giữa hai người họ. giống như lúc này, Hoắc Phi càng cúi người thấp xuống, nhịp thở và hương thơm trên người hắn xen lẫn với mùi hương sữa tắm, tất cả làm đầu óc của cô trở nên mụ mẫm, không còn đủ sáng suốt, theo bản năng đáp trả lại hắn, đôi môi muốn chạm vào môi hắn.

"Hoắc Phi! anh...muốn làm gì hả?" Ba phần tỉnh táo, bảy phần điêu đứng, Dục Uyển cố tỏ ra bình tĩnh để hỏi Hoắc Phi muốn gì.

Hắn lại mỉm cười nhìn cô.

"Làm điều mà em đang nghĩ trong đầu, em có hứng thú không?"

"Sao...sao.. anh biết em đang nghĩ gì."

Hỏi thì hỏi cho có lệ thôi, chứ hành động của Dục Uyển đã đi ngược lại, cả người chủ động tiến lên trước, hai mắt cũng từ từ khép hờ, và bờ môi căng mọng đang có xu hướng nhích lại gần môi của Hoắc Phi hơn.

Có người đang đắc ý và phấn khích tột độ trong bụng. Hoắc Phi đã chờ đợi giây phút này rất lâu, không uổng phí cả tuần nay hắn sử dụng mỹ nam kế và khoe thịt trước mặt Dục Uyển, cuối cùng đã có kết quả. Bảo hắn đợi đến khi có kết quả bảng điểm của học kì này, mới chạm vào cô thì quá lâu. Mất hơn ba tháng nữa, hắn không đợi được.

"Bốp..p..!!!"

Vẫn là hắn đã vui mừng quá sớm...bởi vì có một sức mạnh còn ghê gớm hơn đã cản trở hắn. Dục Uyển bất ngờ đẩy Hoắc Phi ra, hắn té xuống giường.

"Không được....chúng ta phải thật sáng suốt trong chuyện này...điểm số của anh vẫn là điều kiện đầu tiên, chúng ta không nên nôn nóng, hãy đợi hết học kì này"Cô thì bật người dậy.

"Uyển! học kì này còn tới ba tháng...rất lâu... không phải vừa rồi em cũng..." Hoắc Phi sát tới gần thì Dục Uyển lại đẩy hắn ra.

"Ngưng!"

Có người xấu hổ quá nên thẹn, khi Hoắc Phi nhắc lại chuyện vừa rồi. Dục Uyển lập tức tỏ ra cứng rắn, cố che đậy sự xấu hổ.

"Lâu cũng phải chờ....chúng ta đã giao ước trước, muốn làm gì cũng phải đợi sau khi anh lọt vào top năm của trường....không được phá vỡ giao ước."

Vì mười lăm phần trăm cổ phần của Hoắc thị, nửa cuộc đời sau của cô, cơm ăn cơm ăn cháo cũng nhờ vào nó. Nên cô không thể để mình bị mê hoặc trước Hoắc Phi, mặc dù cô cũng rất muốn ăn hắn, nhưng cũng phải đợi sau khi hắn lọt vào top năm của trường đã. Giao ước đó là vũ khí duy nhất để cô mặc cả, ra giá với Hoắc Phi, cô phải tận dụng triệt để cơ hội lần này.

"Vậy nếu cả đời này anh không lọt vào được top năm của trường, thì không thể chạm vào em sao?"

"Phải! cho nên anh phải học cho tử tế vào."

Dục Uyển gom hết tất cả sách trên giường, đặt vào tay của Hoắc Phi, rồi rời khỏi phòng.

Cả một núi sách đè lên người Hoắc Phi, con đường trước mặt thật gian nan, hắn phải vượt qua trường ngại của bốn trăm chín mươi lăm người, để lọt vào được top 5.

"Hãy za..a...!!!!"

Hoắc Phi thờ dài rồi ngã phịch xuống giường.

"Rầm....m..!!!!"

Mức độ nguy hiểm của Hoắc Phi càng ngày càng gia tăng, mỗi lần ở gần hắn cô lại mất bình tĩnh. Cho nên những lần sau cũng phải kiên định hơn nữa. Dục Uyển cố gắng thôi miên bản thân, sau lần suýt nữa vượt rào với Hoắc Phi tối qua.

"Tiểu thư! ly trà sâm đó là của người khác."

"Hoắc quản gia! ly trà sâm này ông pha cho ai uống?"

Tối qua Dục Uyển không quay lại Đế Vương mà ngủ lại ở Hoắc gia. Sáng ra lại khát nước, nên bước vào bếp tìm cái gì đó để uống, thì nhìn thấy ly trà sâm trên bàn, vừa chạm tay vào thì Hoắc quản gia đã ngăn lại.

Sớm như vậy, các trưởng lão trong nhà vẫn chưa thức giấc, vậy trà sâm này pha cho ai uống.

"Là nhị thiếu gia...cậu ấy đang ở ngoài vườn."

"Của Luật.."

Gần đây, hình như cô rất ít nhìn thấy hắn, không biết có phải do cô suy nghĩ quá nhiều, nhưng Dục Uyển có cảm giác Hoắc Luật đang tránh mặt cô.

"Hoắc quản gia! đề tôi giúp ông mang trà ra ngoài, ông hãy đi làm việc khác."

"Cảm ơn tiểu thư, cũng muộn rồi...tôi phải đi đánh thức lão gia và phu nhân."

Hoắc quản gia giao trà sâm tận tay cho Dục Uyển, rồi vội vã đi lên lầu. Còn Dục Uyển cầm ly trà sâm lên hít một hơi thật sâu, trước khi mang ra ngoài.

"Thật thơm quá."

Bên ngoài, tiếng nhạc cao vút, bay bổng khắp nơi.

Những làn sương đêm vẫn còn lượn lờ xung quanh, Hoắc Luật đang mặc chiếc áo len màu lục, tay cầm đàn guitar. Dáng vẻ soái ca đó, làm cho người ta muốn choáng ngợp, đứng lại mà ngắm nhìn. Mặc dù hắn thường xuyên đánh đàn, nhưng đôi tay lại rất đẹp, không hề thô thiển một chút nào, những ngón tay thon dài như điêu khắc.

Mái tóc hơi bông bênh, đôi mắt đen quyền rũ và sống mũi cao thẳng tắp cùng với khuôn mặt đẹp không góc chết, và thân thể trắng kiêu được che phủ bởi chiếc áo len, đằng sau đó là...

Dục Uyển! mày đang nghĩ tới đâu vậy...

Màu đỏ thật là hoa tâm, đã có Hoắc Phi sao vẫn còn suy nghĩ lung tung với Hoắc Luật. Phải loại ngay những tư tưởng không tốt này ra khỏi đầu, nếu không, sẽ có lỗi với Hoắc Phi. Mày đã hứa hôn với hắn, chỉ có thể toàn tâm toàn ý nghĩ về một mình hắn mà thôi.

Sau khi chấn chỉnh tinh thần. Dục Uyển cầm ly trà sâm bước tới chỗ của Hoắc Luật. Nhưng ngoài dự liệu của cô.

Từ xa thấy Dục Uyển, thì có người đã ngưng đàn đứng dậy. Hoắc Luật xoay lưng, cầm cây đàn guitar đi vào trong nhà.

Lại muốn tránh mặt cô...

Dục Uyển lập tức đuổi theo, những tư tưởng vẫn vờ cũng thổi bay. Cô không phải là kí sinh trùng nguy hiểm, mà vừa nhìn thấy cô là hắn đã xoay người bỏ đi, cô đáng ghét đến vậy sao, vấn đề này cần phải làm cho ra lẽ.

"Hoắc Luật! anh đứng lại cho em."

Dục Uyển lập tức chạy lên trước.

"Có phải anh đang tránh mặt em."

Dục Uyển lớn tiếng đứng trước mặt Hoắc Luật, còn hắn lại im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn cô, trong mắt như có rất nhiều điều muốn nói.

Cũng một tuần, hắn không nhìn thấy cô, vẫn xấu xí và dữ dằn như trước. Nhưng hắn lại yêu.

Kể từ sau cái đêm cùng Hoắc Mạn Ni ở bệnh viện, thì Hoắc Luật đã xác định rõ người hắn yêu là Dục Uyển, nhưng đã quá muộn để hắn có thể bắt đầu lại. Hiện tại cả thành phố này đều biết, Dục Uyển là vợ sắp cưới của Hoắc Phi. Cho dù trước đây hắn và Dục Uyển là loại quan hệ gì, thì hiện tại thân phận của cô là em dâu của hắn, hắn không thể làm ra chuyện có lỗi với em trai mình.

"Anh không có tránh mặt em." Hoắc Luật lạnh lùng nhìn cô.

"Không có....mà vừa nhìn thấy em anh lại cất đàn đi, anh nghĩ em ngồi đến không nhìn ra, anh đang cố ý lẩn tránh em"

"Em suy nghĩ quá nhiều, chỉ là anh không muốn đàn nữa nên mới cất đàn đi."

"Em không tin, thái độ gần đây của anh rất kì lạ...giống như anh muốn giữ khoảng cách với em, rốt cuộc là sao? anh nói rõ đi...em không thích cái thái độ này của anh"

"Em và Phi đã đính hôn, anh nghĩ chúng ta nên giữ khoảng cách sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người, tránh cho người ngoài đàm tiếu."

Mặc dù biết quan hệ giữa cô và Hoắc Luật đã chấp dứt từ lâu, cô cũng cho là mình đã thông suốt. Nhưng tại sao trước thái độ xa lạ và nghe những lời lẽ lạnh lùng của Hoắc Luật, trong lòng cô vẫn không vui, tại cũng nhói lại.

"Anh...anh nói cũng đúng." Dục Uyển gượng cười, xoay người đi vào trong nhà.

Có phải những lời vừa rồi, hắn đã làm tổn thương cô. Hoắc Luật cũng khó chịu bởi vì những lời lẽ vừa rồi của mình, nhưng tránh gặp mặt nhau cho đến khi hắn không còn cảm giác với cô nữa, có lẽ đó là giải pháp tốt nhất.

"Cẩn thận...!"

Hoắc Luật vừa xoay người đi thì nhìn thấy một chậu hoa từ trên ban công, không rõ là lầu nào rơi xuống đất. Trước ngay mặt của Dục Uyển, hấn hoảng hốt chạy tới ôm chặt lấy cô.

Dục Uyển theo phản xạ ngẩn đầu lên nhìn, đã quá muộn, chậu hoa từ trên cao rơi xuống quá nhanh. Tưởng đầu sẽ đẹp mặt vì chậu hoa, nhưng không ngờ lại có một vòng tay lực lưỡng quen thuộc, ôm chôn người cô vào trong lòng.

"Choang...ng...!!!"

Chậu hoa vì vậy mà đập vào lưng của Hoắc Luật, rơi xuống đất, mảnh vỡ chạm vào nền đá vỡ nát và tạo ra tiếng vang dữ dội, cùng với tách trà trên tay của Dục Uyển.

"Em có sao không? có chỗ nào bị thương không?"

Không màn đến an nguy bản thân, và vết thương ở trên lưng, điều mà Hoắc Luật bận tâm là thương tích trên người của Dục Uyển.

"Em không bị thương...còn anh có sao không?"

Tình cảm tưởng đã nguội lạnh, lại bùng cháy trong đôi mắt nồng nàn của cả hai. Hoắc Luật và Dục Uyển đều rất quan tâm đến đối phương, hấn lo cho cô bị thương, cô sợ hấn xảy ra chuyện.

Hình ảnh hai người đứng cạnh bên nhau, dính như sam, tay cầm tay, làm cho lửa giận của người đứng trên ban công lâu ba, thêm tức tối.

"Dục Uyển! Tại sao chậu hoa vừa rồi không giết chết được mày.."

Hoắc Mạn Ni tức giận xoay người đi vào trong.

"Cốc...cốc...!!!"

"Cửa không khóa."

Dục Uyển lưỡng lự rất lâu mới dám gõ cửa phòng của Hoắc Luật. Cô vừa đẩy cửa vào, thì nhìn thấy Hoắc Luật đang chật vật với chai rượu thuốc bên cạnh. Bởi vì vết thương là ở sau lưng, nên hấn không thể tự mình thoa thuốc được.

"Em.em...có mang rượu thuốc cho anh"

Hoắc Luật khoác tạm chiếc áo sơ mi vào, tỏ ra không sao. Hấn đứng dậy đuổi khách

"Không cần! anh vừa mới thoa xong."

Ngay cả chai rượu thuốc còn chưa mở nắp ra, thì thoa xong làm sao chứ. Hoắc Luật đang muốn đuổi cô mà. Mặc kệ, hấn vì cô bị thương, dù có mặt đây cũng phải ở lại, giúp hấn thoa thuốc xong rồi cô mới đi, xem như cô và hấn không ai nợ ai.

"Em biết anh vẫn chưa thoa thuốc....cởi áo ra, em giúp anh thoa thuốc" Dục Uyển đẩy Hoắc Luật ngồi lại giường

"Anh yên tâm, sau khi thoa thuốc cho anh xong, em và anh hết nợ nần, em sẽ đi...được chưa."

"...."

Dục Uyển đã nói quá rõ, Hoắc Luật muốn trốn cũng trốn không được. Hấn đành phải cởi áo ra và nằm xuống giường.

Dục Uyển cũng trèo lên giường và mở chai rượu thuốc ra.

Không gian căn phòng trở nên nóng và yên lặng khác thường, không ai lên tiếng hay phát ra bất kì tiếng động, chỉ có mùi rượu thuốc lan tỏa và thời gian trôi qua vô cùng chậm.

Đã rất lâu rồi, cô và Hoắc Luật không đơn độc ở chung một phòng, cảm giác có hơi kì lạ...

"Vết sẹo này.."

Bàn tay của Dục Uyển lướt nhẹ qua vết sẹo mới lành trên người của Hoắc Luật, nó làm cô nhớ đến chuyện ở đảo Không Tên.

"Là lần trước...anh đánh nhau với đám võ sĩ ở Á Tư Mã nên bị thương"

Đúng thật là vết thương này từ đó mà ra.

Vết thương không nặng, nhưng nó lại để lại một vết sẹo trên người của Luật, hẳn vì cô mà bị thương.

Dục Uyển bắt tri bắt giác lại đặt tay lên vết sẹo. Hoắc Luật có thể cảm nhận được những ngón tay của cô đang di chuyển trên lưng hắn, cảm giác bức rức cùng dòng điện như đang chạy qua người hắn.

"Được rồi! để anh nhờ Hoắc quản gia...em ra ngoài đi."

Hoắc Luật bất ngờ bật người dậy, tách Dục Uyển ra thật xa. Nếu còn tiếp tục hắn không tự tin có thể làm chủ hành động của bản thân, làm ra những hành động rồ.

"Vậy...vậy em ra ngoài." Dục Uyển bước xuống giường và kéo cửa ra.

"Két.t...!!!!"

Cô đứng sững lại trước cửa.

Bây giờ thì cô đã tin, cái gì gọi là tình ngay lý gian, có miệng mà không thể giải thích được. Tại sao cái tình huống oái oăm đó lại xuất hiện vào lúc này. Lúc Dục Uyển vừa bước ra khỏi phòng của Hoắc Luật, thì đúng lúc Hoắc Phi và Bạch Ngạn Tô đi ngang qua phòng của Hoắc Luật.

Nụ cười trên môi đang rạng rỡ của Hoắc Phi, lịm tắt ngay khi nhìn thấy cô từ phòng anh trai mình bước ra, Hoắc Luật còn đang trong bộ dạng khó ai giải thích được là hắn vừa mặc áo vào.

"Tao về trước..." Bạch Ngạn Tô thì lập tức xoay người đi.

Cả ba người trong cuộc nhìn nhau, im lặng...

"Tại sao cậu không giải thích."

"Cậu bảo mình giải thích thế nào, không ai khảo mà lại khai...Phi, anh đừng hiểu lầm, giữa em và Luật không có chuyện gì sao? trong khi anh ấy không nói gì lại bỏ đi."

"Vậy cậu còn yêu anh Luật không?"

"Mình rồi lắm...mình không biết đâu."

Tại trường đua ngựa - Bạch gia

Dục Uyển và Lý Nhã đang ngồi trên khán đài nhìn xuống cuộc đua ngựa bên dưới, một con ngựa đang dẫn đầu, và hai con ngựa phía sau vẫn liều mạng đuổi theo.

"Cộp...cộp...!!!!"

Đã hai ngày từ sau khi Hoắc Phi nhìn thấy Dục Uyển bước ra từ phòng của Hoắc Luật, mọi thứ bình yên như chưa từng có chuyện gì xảy ra, không to tiếng, không ầm ĩ...

Dục Uyển thở dài, gục mặt lên lưng của Lý Nhã.

"Tại sao mình lại dính líu vào hai anh em họ...hai ngày nay Hoắc Luật thì tránh mặt mình, còn Hoắc Phi thì xem mình như người vô hình, mình không biết đã đắc tội gì với hai anh em họ, cậu nói xem?"

Tâm trạng của cô đã nặng nề, nhưng xem ra Lý Nhã còn nặng nề hơn cả cô. Ít khi nào cô thấy Lý Nhã có bộ dạng chán chường, uể oải như bây giờ. Trong cái thế giới nhỏ bé, một tiếng cũng thiếu gia, hai tiếng cũng thiếu gia ời, thì chuyện này chắc chắn dính líu đến Bạch Ngạn Tô.

"Tiểu Nhã! có phải cậu và Bạch Ngạn Tô đã xảy ra chuyện, hay hẳn ở bên ngoài lằng nhằng không?"

"..."

Im lặng, thì có nghĩ là đúng rồi, tên Bạch Ngạn Tô này, đi đâu để tìm được một người vừa ngoan vừa hiền, vừa ngốc nghếch lại xinh đẹp như Lý Nhã, hẳn còn dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Đề mình đi dạy dỗ hắn."

Máu nóng nữ hiệp trời dậy, Dục Uyển bật người đứng lên. Nhưng Lý Nhã lại cản lại.

"Cậu đừng đi! không phải liên quan đến thiếu gia...mà vấn đề của mình."

"Cậu thì có vấn đề gì chứ.... Lý Nhã có phải cậu có chuyện giấu mình...còn nói là chị em tốt, có chuyện gì mình cũng kể cho cậu nghe, cậu có chuyện lại giấu mình."

"Được! mình kể cho cậu, nhưng cậu phải giữ bí mật....cậu sang đây, mình nói nhỏ cho cậu nghe"

Nhìn thái độ cẩn trọng và sự do dự của Lý Nhã, Dục Uyển có thể tưởng tượng được tính nghiêm trọng của vấn đề mà Lý Nhã sắp nói ra, nhưng chuẩn bị làm sao cũng không thể thoát được cái gọi là ngac nhiên bất ngờ.

"Cái gì..cậu có thai"

Nếu không phải khán đài không có người, nếu có chừng mấy chục người ngồi rải rác, đảm bảo tần số vừa rồi đủ làm cho tất cả mọi người nghe thấy.

"Cậu nói nhỏ thôi!"

Lý Nhã khản trương, lo sợ Bạch Ngạn Tổ sẽ nghe thấy, mặc dù hấn và anh em Hoắc Luật, Hoắc Phi đang đua ngựa bên dưới, sẽ không thể nào nghe thấy.

"Tiểu Nhã! cậu có thai là chuyện lớn..tại sao lại giấu mọi người...Bạch Ngạn Tổ có biết chuyện này không? hấn nói sao? hấn có có nói sẽ chịu trách nhiệm với cậu không?"

Những câu hỏi liên tiếp được bắn ra, nhưng chỉ một câu nói của Lý Nhã đã dập tắt...

"Mình...mình không muốn nói cho thiếu gia biết."

Dục Uyển xoa xoa mặt mày...

"Tiểu Nhã! cậu ngốc vừa đủ sai thôi chứ....sao lại ôm hết một mình.... cậu phải cho hấn biết, xem hấn xử lý chuyện này thế nào, cậu không muốn nói cho hấn biết thì để cho mình..."

Dục Uyển hùng hổ, nóng nảy như muốn trèo xuống khán đài, nhưng Lý Nhã lại hai tay kéo về...

"Đừng mà... cậu đừng đi."

"Cậu đừng cản mình, để mình đi."

"Uyển! mình xin cậu mà...cậu đừng đi..được rồi, mình...mình sẽ lựa thời điểm thích hợp, nói chuyện này cho thiếu gia biết."

"Vậy khi nào mới thích hợp, để cái bụng cậu to ra hay lúc cậu sinh con xong mới là thích hợp..."

"Tiểu Nhã, mình lo lắng cho cậu, chuyện này không phải tầm thường, cậu mau nói cho hấn biết, nếu hấn không chịu trách nhiệm với cậu, mình sẽ không để hấn yên."

Nghe Lý Nhã hứa, Dục Uyển mới bình tĩnh lại. Nhưng cô vẫn rất lo cho Lý Nhã, tên hoa hoa công tử đó, nếu hấn bảo tiểu Nhã phá bỏ đứa bé thì sao, cô nhất định sẽ xử đẹp hấn.

"Mình biết cậu lo cho mình...nhưng chuyện này, cậu để tự mình giải quyết được không? Uyển..."

"Được rồi! cậu phải nhớ...cậu luôn có một chị em tốt là mình bên cạnh, mình sẽ luôn đứng về phía cậu."

Bạch Ngạn Tổ, tốt nhất anh không được có lỗi với tiểu Nhã. Mặc kệ, anh là thái tử gia hắc đạo đi nữa, tôi cũng không tha cho anh. Vừa nhắc đến hấn, thì hấn lại xuất hiện.

"Phi! mày có thấy ánh mắt của Dục Uyển đang nhìn tao....tao ngửi thấy mùi sát khí!"

Từ xa, Hoắc Phi và Bạch Ngạn Tổ đang phóng ngựa chạy tới, gió thổi cát bay, bụi mờ tán loạn. Nhưng vô tình lướt qua chỗ Lý Nhã đang ngồi, nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Dục Uyển, hấn lạnh cả người.

Bạch Ngạn Tổ vẫn còn bình thần để ý xung quanh, còn Hoắc Phi thì đang dốc toàn lực để chạy đua với Hoắc Luật, không có thời gian đâu mà trả lời câu hỏi của Bạch thiếu.

Trước giờ cái gì hấn cũng chậm hơn Hoắc Luật, chào đời chậm hơn, có được trái tim Dục Uyển cũng chậm hơn. Lần này hấn muốn được nhanh hơn, nhưng hấn đã chọn sai môn thi, nếu bơi lội có thể phân thắng sẽ thuộc về hấn, còn đua ngựa thì cho dù hấn tập luyện thêm năm hay mười năm nữa, cũng không phải là đối thủ của Hoắc Luật. Nên chỉ có thể hít bụi ở phía sau.

"Cộp..!! cộp...!!!!"

Bụi bay mù trời, Bạch Ngạn Tổ vì phân tâm nên bị đẩy lùi lại phía sau. Chạy được giữa đường, thì hấn quay đầu ngựa lại. Hấn tham gia cuộc đua này thì

cũng không có lợi gì, chỉ phí sức, đổ mồ hôi, cuộc chiến giữa anh em họ, hẳn không nên xen vào.

"Hí..í.....!!!" Bạch Ngạn Tô thẳng ngựa lại rồi, nhảy xuống đất.

"Tiểu Nhã.."

Chân vừa chạm đất thì hắn đã gọi "Lý Nhã", còn Lý Nhã thì đang nói chuyện với Dục Uyển, nhưng vừa nghe Bạch Ngạn Tô gọi tên mình, lập tức chạy đến, cầm khăn và đưa nước cho hắn uống.

"Thiếu gia! nước của cậu."

Bạch Ngạn Tô sau khi uống xong cũng không đóng nắp chai lại, đã đưa cho Lý Nhã, rồi lạnh lùng đi vào trong mát ngòi. Lý Nhã chỉ có thể lùi thui đi theo sau, cầm quạt cho hắn.

Dục Uyển từ xa đứng nhìn, chỉ biết lắc đầu. Bộ dạng không có tiền đồ này của Lý Nhã, chuyện cô lo chị em tốt sẽ bị Bạch Ngạn Tô bắt nạt đã quá dư thừa, vì ngay lúc này tên thái tử gia đó đã vắt kiệt Lý Nhã. Nhưng sự phục tùng vô điều kiện và nụ cười hạnh phúc của Lý Nhã khi làm bất cứ chuyện gì cho Bạch Ngạn Tô, mới là điều đáng để cô lo hơn.

"Có muốn thi với chị không?"

Giọng nói của kẻ đứng phía sau, đã cắt đứt sự liên kết giữa Dục Uyển về chuyện của Lý Nhã và Bạch Ngạn Tô, cô xoay người nhìn lại.

"Chị Mạn Ni!"

"Đến trường đua mà không cưỡi ngựa sẽ rất chán...em không muốn thử sao?"

Dục Uyển bị Mạn Ni thuyết phục, nên đã đồng ý. Nhưng không phải muốn phân thắng thua với Mạn Ni chỉ là cô nhớ cảm giác được cười lên lưng ngựa, giống như lời của Mạn Ni vừa rồi, đến trường đua mà cưỡi ngựa thì thật rất chán.

Sau khi Dục Uyển gật đầu thì năm phút sau đã có một con hắc mã to lớn, được dẫn đến trước mặt cô. Mọi chuyện đều rất bình thường cho tới khi Dục Uyển trèo được lên lưng ngựa. Con ngựa như điên dại, bất ngờ lao thẳng về phía trước với tốc độ kinh hoàng. Dục Uyển không thể nào kiểm soát được nó, khiến cho tất cả mọi người đều hốt hoảng.

"Á..á...a.....!!!"

Bạch Ngạn Tô và Lý Nhã đều chạy hết ra ngoài. Còn kẻ đầu sỏ gây ra chuyện thì đứng đó mỉm cười, Hoắc Mạn Ni chờ nhất chính là giây phút này, hi vọng con ngựa đó sẽ nghiền nát Dục Uyển ra, thật cô đã giờ một chút thủ đoạn nhỏ trên con ngựa mà Dục Uyển cưỡi.

"Luật!" Nhưng vừa nhìn thấy Hoắc Luật đi tới, Mạn Ni lại tỏ ra lo lắng.

"Tại sao lại đưa con ngựa đó cho cô ấy cưỡi.."

Hoắc Luật trừng mắt, lớn tiếng với người đã dắt ngựa ra cho Dục Uyển vừa rồi, hắn run rẩy, lúng túng nhìn Hoắc Mạn Ni, nếu không có lệnh của cô ta thì hẳn làm sao dám đưa con ngựa khó hầu đó cho Dục Uyển cưỡi.

"Thiếu gia! là..Mạn Ni tiểu.."

Trước khi hắn mở miệng hết câu, thì Hoắc Mạn Ni đã đẩy hắn ra.

"Luật! vừa rồi chị có nói con ngựa đó rất hung dữ, nhưng Dục Uyển vẫn cương quyết cưỡi nó...em đừng trách anh ta" Mạn Ni lên tiếng.

"Cộp...cộp...!!!"

Nhìn con ngựa đang chạy như điên như dại, hắn quá lo cho Dục Uyển, nên không còn thời gian để đổ lỗi cho ai.

"Vèo..o.....!!!" Hoắc Luật lập tức đã nhảy lên ngựa đuổi theo Dục Uyển.

"Luật! chờ chị với..Luật"

Hoắc Mạn Ni cũng nhảy lên ngựa đuổi theo, và Hoắc Phi vừa mới dắt ngựa vào trong, cũng xoay đầu lại, thúc ngựa đuổi theo.

"Cộp...cộp...!!!"

Một màn rượt đuổi đang diễn ra trên trường đua...

Con ngựa của Dục Uyển đang cười cợt chạy thẳng về phía trước, mặt dù trước mặt có rất nhiều trước ngại vật, nhưng nó bất chấp tất cả, đạp đổ những bụi cây xung quanh, phóng ra khỏi rào chắn, và băng thẳng vào rừng.

Khả năng nổi loạn của con ngựa này đã vượt ngoài tầm kiểm soát của Dục Uyển, phía trước mù mịt, không rõ là vực sâu hay thung lũng, cô bắt đầu hoảng loạn, có khi nào cô sẽ chết như thế này không..

"Dục Uyển..!!!"

Tiếng nói của Hoắc Luật từ phía sau vọng đến, Dục Uyển cảm giác như người đang lạc phương hướng tìm được đường ra, chỉ cần có Luật bên cạnh, cô sẽ không sao. Dục Uyển luôn có niềm tin mãnh liệt giành cho Hoắc Luật.

"Dục Uyển!"

Với tài cưỡi ngựa thân sâu của mình, Hoắc Luật đã đuổi theo phía sau.

"Luật...!!! con ngựa bị làm sao...em không thể kiểm soát được nó." Cô hoảng hốt, nhìn hấn

"Dục Uyển! đưa tay cho anh..nhanh lên!"

Nhưng không thể, tốc độ của con ngựa quá nhanh, phía trước đã là con suối với dòng nước đang chảy xiết. Nếu không thể ngăn con ngựa lại, cả cô và nó đều sẽ rơi xuống suối. Hoắc Luật không còn sự lựa chọn nào khác.

Hắn bay tới ôm lấy Dục Uyển, cả hai cùng lăn xuống chân đồi.

"Á...a.....!!!!!"

"Cộp...cộp.....!!!!!"

Tiếng ngựa vang dội từ xa, sau khi Hoắc Luật và Dục Uyển rơi khỏi ngựa thì đám người của Hoắc Phi, Bạch Ngạn Tổ, Lý Nhã và Hoắc Mạn Ni đã đuổi tới nơi. Bọn họ cũng đã chứng kiến hết tất cả hành động anh hùng của Hoắc Luật, liệu mình ôm lấy Dục Uyển khi con ngựa sắp đâm đầu xuống con suối.

"Luật..!!!!!"

"Dục Uyển..!!!"

Hoắc Luật và Dục Uyển đều đang nằm ở dưới chân đồi, mỗi người mỗi ngã. Dục Uyển dưới sự che chắn của Hoắc Luật, chỉ bị trầy xước ở tay. Nhưng đầu của Hoắc Luật lại va mạnh vào tảng đá chảy máu.

"Hí..i.....!!!!!"

Hoắc Phi khăn trương nhảy xuống ngựa, bước nhanh đến chỗ Dục Uyển, hấn ôm chặt lấy cô.

"Dục Uyển! em có sao không?"

"Em không sao."

Nhưng Dục Uyển lại đẩy Hoắc Phi ra, trong tâm trí của cô lúc này chỉ có Hoắc Luật, không nhìn thấy thái độ lo lắng của Hoắc Phi, cô lao ra khỏi vòng tay của hấn, chạy thẳng đến chỗ Hoắc Luật.

"Luật! anh có bị làm sao....anh có chỗ nào bị thương không?"

"Anh không sao."

"Cái gì không sao... trán anh đang chảy máu..."

"Em đừng có khóc, anh thật sự không sao.."

Hiện tại Hoắc Luật và Dục Uyển như ở thế giới của hai người họ, mọi người đều trở thành vô hình.

Hoắc Phi vẫn còn hệt đứng ngoài lề, hấn biết trong lòng của Dục Uyển vẫn chưa quên hấn Luật, nhưng hiện tại cô đã là vợ sắp cưới của hấn, hấn không cho phép cô vì người đàn ông khác khóc trước mặt hấn. Cho dù là anh trai của hấn đi nữa.

"Đi theo anh" Hấn bước tới đẩy Hoắc Luật ra, và lôi Dục Uyển đi

Nhìn thấy thái độ khó chịu mà khuôn mặt tối sầm của Hoắc Phi, Dục Uyển như người bừng tỉnh, cô biết thái độ vừa rồi của mình không đúng, nhưng cô và Hoắc Luật vừa trải qua cơn thập tử nhất sinh, cận kề cái chết, hấn còn vì cô bị thương, cô quan tâm hấn có gì sai.

"Luật! em bị thương rồi...đề chị xem" Hoắc Mạn Ni vừa mới bước tới, tay chưa kịp chạm vào trán của Hoắc Luật đã bị hất ra.

"Không cần!" Hấn lạnh lùng đi lướt qua người của Mạn Ni

Dù Hoắc Luật không nói thẳng ra, nhưng Hoắc Mạn Ni biết, hắn đang khó chịu vì cô đã đưa con ngựa đó cho Dục Uyển cười.

Luật, trong mắt cậu chỉ nhìn thấy vết thương trên người nó, còn vết thương trong lòng chị, cậu mãi không chịu nhìn thấy.

"Hoắc Dục Uyển! trò chơi giữa tao với mày chỉ mới bắt đầu." Mạn Ni cảm hận, xiết chặt lấy nắm tay cậu mình, rồi xoay người đi.

"Cộp..cộp..!!!!"

Mọi thứ dường như đã sóng yên biển lặng, bão táp qua đi. Sự yên tĩnh đã trở lại trường đua. Thì lúc này, một bóng dáng to lớn mới từ trong bóng râm đi ra.

Tô Lân mỉm cười nhìn theo bóng lưng của Hoắc Mạn Ni.

"Thú vị thật..."

----- hết chương 74-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Đại nhân vật mới

Trước cửa phòng thay đồ...

"Buông em ra, anh kéo em đi đâu?"

"Phi! thả em ra....anh thô bạo với người bị thương như vậy sao, Hoắc Phi...."

"Rầm.m.!!!!"

Hoắc Phi đẩy mạnh Dục Uyển vào trong, cảm giác đau đớn khi lưng đập mạnh vào tường chưa thích ứng, thì hai cánh môi đã bị cưỡng đoạt một cách thô bạo.

"Hoắc Phi! anh điên rồi sao..."

Dục Uyển lớn tiếng hét lên và dùng sức đẩy Hoắc Phi ra, nhưng hắn nắm chặt lấy hai tay cô ép sát lên tường. Thân hắn như một tảng đá cứng ngắt không thể dịch chuyển, động tác vừa cường hãn lại gấp gáp. Cướp từng hơi thở, lần tiếng nói của cô.

Rốt cuộc Hoắc Phi bị làm sao, cô rất muốn biết nhưng hắn không cho cô cơ hội để mở miệng.

"Ừm.m.m.!!!! Phi..um..!!!!"

Một môi vì sự vùng vẫy vô ích, Dục Uyển đầu hàng trước sự thô bạo của Hoắc Phi, không phải chỉ là nụ hôn thôi sao. Cô buông lỏng hai tay, từ từ choàng qua cổ hắn và kiễng chân lên, mí mắt cũng khép lại để đáp trả nụ hôn của Hoắc Phi.

Nụ hôn đủ lâu để khiến cả hai bình tĩnh lại. Dục Uyển không còn muốn kháng cự, Hoắc Phi cũng không còn cưỡng đoạt. Không gian xung quanh trở nên lắng đọng và yên bình, cả thế giới chỉ xoay quanh họ.

Hoắc Phi thừa nhận, hắn đang ghen tị với anh trai của mình, bởi vì trong mắt Dục Uyển chỉ có thể nhìn thấy một người là Hoắc Luật, mãi không nhìn ra sự tồn tại của hắn. Điều đó trở thành rào cản lớn nhất giữa hắn và cô, và càng sợ hãi tình yêu của hắn sẽ không thể giữ được Dục Uyển cho riêng mình, vì tình yêu cô giành cho Luật nhiều hơn hắn đã nghĩ.

Một Hoắc Phi cao ngạo, coi thường mọi thứ trên đời, tại sao lại trở nên thảm hại tầm thường như bây giờ, chỉ biết đổ kỵ và không tự tin vào bản thân mình.

Dục Uyển rốt cuộc em đã làm gì khiến anh ra nông nỗi này...

Bờ môi của Hoắc Phi từ từ trượt khỏi môi của Dục Uyển, cả người hắn ngã gục trên vai cô. Dục Uyển cũng từ từ mở mắt ra. Nhìn vào bộ dạng Hoắc Phi lúc này, cô cảm thấy lo nhiều hơn là giận, không phải người bị thương là cô, tại sao người tỏ ra không bình thường lại là hắn.

"Phi! anh...anh có bị làm sao không?" Cô đỡ hắn đứng lên.

"Uyển! chuyện trước đây anh không quản, nhưng hiện tại.. ngoại trừ anh ra, đừng quan tâm bất kì người đàn ông nào khác, được không?"

Khẩu khí vừa ra lệnh lại nghe ra như cầu xin của Hoắc Phi..

Cảm giác này là gì, tại sao cổ họng cô như nghẹn thất lại. Dục Uyển nhìn thấy sự đau xót khi nhìn vào mắt hắn. Một Hoắc Phi tuyệt vọng và yếu đuối thế này, cô chưa từng nhìn thấy. Có phải cô vừa làm tổn thương hắn, đã không nghĩ cho cảm nhận của Hoắc Phi.

"Uyển! hứa với anh...ngoại trừ anh ra, đừng đặt tình cảm lên bất kì ai khác....được không?"

Hắn và cô đã có hôn ước, cô nên toàn tâm toàn ý nghĩ cho hắn. Cô thật vô tâm, tại sao không nghĩ cho cảm giác của Hoắc Phi.

"Em hứa." Dục Uyển mỉm cười nhìn hắn.

Nhìn thấy cái gật đầu của Dục Uyển, Hoắc Phi mừng rỡ kéo cô vào lòng vào.

"..."

Cảm giác ôm người mình yêu vào lòng thật là thoải mái, thật muốn giây phút này cứ kéo dài mãi.

"Reng....ng...!!!"

Nhưng tại sao lại như vậy.

Tiếng chuông điện thoại của Dục Uyển đã phá hủy hết tất cả mọi thứ, thật sự hắn rất muốn bình tĩnh.

Chết tiệt...

Tại sao những giây phút lãng mạn như phim truyền hình như vừa rồi, không thể nào kéo dài lâu. Mặc kệ, hắn không quan tâm, hắn chỉ muốn ôm Dục Uyển.

"Reng...ng...!!!"

"Reng...ng...eng...!!!"

Cho dù chiếc điện thoại vẫn đang cựa quậy trong túi của Dục Uyển. Hoắc Phi vẫn hai tay xiết chặt lấy cô không buông ra. Lần thứ nhất, lần thứ hai có thể không nghe máy, nhưng đã rung đến lần thứ ba, nhất định là có chuyện gấp.

"Phi! hình như em có điện thoại?" Dục Uyển rút rịch trong lòng của Hoắc Phi.

"Anh biết."

Biết, mà anh vẫn cứ ôm chặt như vậy thì Uyển tỉ làm sao nghe điện thoại được, Phi ca. Làm ơn tránh ra.

"Em muốn nghe điện thoại." Dục Uyển lên tiếng

Chết tiệt, vâng vâng đến phút cuối cùng, cũng chỉ có một phút năm mươi chín giây, thời khắc lãng mạn giữa hắn và Dục Uyển phải chấm dứt.

"Được! vậy em nghe điện thoại đi.."

Hoắc Phi buông Dục Uyển ra, ngoài mặt thì đang cười nhưng trong bụng đang lòi cả mười tám đời tổ tông của người ta ra mắng chửi, không biết là gã khốn nạn nào lại gọi điện phá đám hắn, đúng là đáng chết.

"Alo.."

Dục Uyển xoay người đi nghe điện thoại, chưa tới năm giây hốt hoảng hiện rõ trên mặt, Hoắc Phi nhìn thấy cũng khản trương. Hắn bước tới bên cạnh cô.

"Uyển! có chuyện gì? là ai gọi đến?"

Cô tắt điện thoại, xoay người lại nhìn hắn. Vẻ mặt vẫn chưa hết sửng sốt.

"Là cha gọi điện."

Các vị tổ tiên tại thượng, vừa rồi xem như đứa cháu bất hiếu này chưa nói gì. Các người cứ yên nghỉ ở trên thiên đường.

"Cha có nói gì không?" Hắn lên tiếng.

"Cha nói...mẹ em sinh rồi."

"Á...Á...Á...A....A.....!!!!!!!"

Tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng sản phụ phát ra, khiến cho xóm làng gần xa, những căn phòng bệnh bên cạnh, và lẫn cả những y bác sĩ đang đi dọc hành lang bên ngoài, đều phải bịt tai mà đi.

Chắc là đau lắm đây...

Cũng đúng, sinh con ai lại không đau. Mẹ Tiêu đã gần bốn mươi còn trải qua nỗi đau vượt cạn một mình, thì hét to như vậy cũng là điều dễ hiểu. Nhưng khó hiểu nhất ở đây là tiếng hét vừa rồi không phải xuất phát từ miệng mẹ Tiêu, mà là của Hoắc chủ tịch.

Đằng sau cánh cửa..

Trong căn phòng thoáng rộng, ngập tràn ánh sáng và đầy đủ tiện nghi cỡ khách sạn năm sao, Chỉ có một sản phụ cao tuổi họ Tiêu đang ngồi trên giường, yên lặng, vừa ăn cháo vừa xem ti vi, thì những người còn lại trong phòng lại nháo nhào, bao vây lấy chủ tịch Hoắc.

Người thì lo lắng, kẻ thì khẩn trương..

Quay lại năm tiếng trước, lúc mẹ Tiêu có dấu hiệu sinh, cả nhà náo loạn cả lên, chuẩn bị xe, gọi cứu thương rất là đông vui. Hoắc Nghị người từng trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn trên thương trường, lại không thể giữ được bình tĩnh khi nhìn thấy mẹ Tiêu la ó quần quai, trong lúc mọi người đều mẹ Tiêu lên xe cứu thương, thì ông ta lại trượt chân, té từ cầu thang xuống đất đến tẹo chân. Khoảnh khắc xấu hổ đó may mắn không ai để ý, nếu không thì mặt mũi của chủ tịch Hoắc, thật đã mất hết.

Bà cả, bà hai, Hoắc Khiêm và cả Hoắc quản gia đều có mặt, ngoài ra còn có thêm...

"Anh la lớn như vậy làm gì? người bên ngoài còn tưởng là anh sinh...chứ không phải con gái tôi sinh?"

Một đại nhân vật mới xuất hiện. Ông lão với tóc bạc trắng, nhưng dáng người rất là uy phong, thân thể rất săn chắc và dẻo dai, nhìn động tác linh hoạt dứt khoát lúc nấn lại chân cho chủ tịch Hoắc vừa rồi, có thể đoán ra, người này là một cao thủ.

"Cha vợ! cha có ý phải không?"

"Phải đó! tôi có ý đó, so với nỗi đau con gái tôi vừa trải qua....anh chỉ là hạt muối giữa đại dương" Ánh mắt trách cứ của ông lão đặt lên người đứa con rể không có tiền đồ, Hoắc Nghị.

Tiêu lão hất cái chân của Hoắc chủ tịch xuống, rồi đứng dậy đi đến chỗ của mẹ Tiêu.

Cả đám người đang bu lấy chủ tịch Hoắc giãn ra, tránh đường cho Tiêu lão đi tới. Chủ tịch Hoắc đứng dậy đi lại vài bước, thì cái chân bị trật khi nãy đã không còn đau nữa.

Hoắc Nghị đã có thể đi lại bình thường. Tay nghề của nhạc phụ đại nhân đúng là lợi hại, không hổ danh là quyền vương, vết thương nhỏ này không thể làm khó dễ ông ta.

"Lão gia! hay gọi viện trưởng Lương vào xem sao? em vẫn thấy lo cho ông" Lữ Trị bước tới điu ông ta.

"Phải đó lão gia, ông cảm thấy thế nào, chân còn đau không?" Bà cả Lữ Tranh, cũng sốt ruột vì cái chân của Hoắc Nghị.

"Tôi...."

Trước khi Hoắc chủ tịch lên tiếng, thì có người đã mở miệng cắt ngang.

"Hai người đừng lo, tay nghề của lão Tiêu rất lợi hại....lợi hại như cú đấm của lão ta vậy, Hoắc Nghị sẽ không sao."

Tiếng nói của một ông lão khác lại vang lên trong phòng, nếu không lên tiếng thì có lẽ mọi người sẽ không biết đến sự tồn tại của ông ta. Quá sức im lặng từ khi bước vào, thân phận của đại nhân vật này chắc cũng không phải tầm thường, có thể ngang nhiên gọi thẳng tên "Hoắc Nghị" nhưng khoan hãy nói đến ông ta là ai, xem ông ta đang làm gì đã.

"Tại sao lau mãi không sạch."

Hình như đang rất bận với cái máy ảnh trên tay, có thể lâu ngày không dùng đến nên bám đầy bụi. Mà lau rồi lại chùi, chùi xong lại lau, ống kính cũng sắp bị lão làm mòn, lóng bóng đến mức có thể soi cả mặt mình lên đó nhưng vẫn cho là không sạch.

Có người vì vậy mà ngứa mắt vô cùng, như có thù với cái máy ảnh.

"Lão Bạch! từ sáng tới tối...ông chỉ ôm cái máy ảnh đó, không phát chán sao?"

"Lão Tiêu! ông ôm bảo bối của mình cả ngày có thấy chán không? chiếc máy ảnh này chính là bảo bối của tôi...ông phải hiểu hơn ai hết mức độ thân thiết

giữa tôi và nó, ông muốn đồ ký cũng không được."

"Ông bị bệnh sao...tôi mà đồ ký với cái máy ảnh của ông, vì cái máy ảnh đó mà tôi với ông suýt nữa bị con gấu Bắc Cực đó nuốt chửng, ông còn xem nó như bảo bối!"

"Nhắc đến chuyện đó là phải trách ông...nếu ông nhẹ tay hơn đã không làm gãy hai cái răng của con gấu trắng đó, cũng không nhận được đơn khiếu nại của hiệp hội bảo vệ động vật...buộc phải về nước."

"Ông bị đuổi về nước là lỗi của tôi sao? là ông biết rõ đó là khu vực cấm vẫn lên vào, bị bọn người đó tống về nước còn trách tôi."

"Không trách ông thì trách ai? nếu không vì ông...tôi đã hoàn thiện bộ sưu tầm của mình."

"Ông..."

Trận đấu khẩu giữa hai đại nhân vật càng lúc càng lớn, nhưng Hoắc Nghị, và chị em họ Lữ chỉ biết đứng nhìn, mặc dù ngày thường các bậc trưởng bối này là những người quen hô to hét lớn, và trước mặt họ cũng không ai dám lớn tiếng gây sự. Nhưng trước mặt hai đại nhân vật này, chỉ có thể xếp hàng xưng hậu bối. Nên không dám lên tiếng chen vào, mà có lên tiếng chưa chắc gì đã ngăn được hai lão oan gia kia.

"Àm.m...!!!"

Cánh cửa phòng bệnh được kéo ra, ánh sáng bên trong tràn ra bên ngoài.

Cả một đám người trẻ tuổi đang đứng trước cửa, đi đầu là Dục Uyển với dáng vẻ khảnh trương. Phía sau là anh em Hoắc Luật, Hoắc Phi, bên cạnh là Hoắc Mạn Ni, Bạch Ngạn Tô và Lý Nhã.

"Ông nội..!!!"

"Ông ngoại...!!!"

Nhưng vừa đẩy cửa vào, thì Bạch Ngạn Tô và Dục Uyển nhìn thấy hai lão già cộng lại đã ngoài trăm mấy tuổi, lại đang xách cổ áo của đối phương, cả hai đều rất ngạc nhiên. Đúng là một sự kinh hi lớn.

"Tiểu Tô!" Lão Bạch xoay người lại nhìn ra cửa

Xin giới thiệu đại nhân vật này trước, người mà ngay cả đế vương hắc đạo cũng phải cúi đầu gọi tiếng "cha" và thái tử gia cũng phải quỳ gối gọi tiếng "ông". Bạch lão, người đứng đằng sau thế lực của nhà họ Bạch.

"Tiểu Uyển!"

Lão Tiêu mừng rỡ, đẩy lão Bạch, chạy đến nhắc bổng Dục Uyển lên, như nhắc một đứa cháu lên ba. Xin giới thiệu người này là cha của mẹ Tiêu, tức là ông ngoại của cô.

"Ông ngoại! ông thả con xuống đi...ông ngoại..."

Trước sự xuất hiện của người gọi là ông ngoại này, Dục Uyển vẫn chưa hết sững sờ.

Số lần gặp được ông ngoại chắc chỉ tính trên mười đầu ngón tay, một năm chỉ gặp mặt nhau có một lần vào dịp sinh nhật của mẹ Tiêu. Nếu không phải có được lần gặp mặt mỗi năm một lần đó, chắc ngay cả mặt mũi của người ông ngoại này thế nào cô cũng không nhận ra. Nhưng ngoài trừ mẹ Tiêu ra, thì ông ngoại có lẽ là người quan tâm Dục Uyển thứ hai.

"Ông ngoại! con chóng mặt quá, ông thả con xuống đi...ông ngoại!"

"Tiểu Uyển! lâu rồi ông ngoại không nhìn thấy con, để ông ngoại xem...sao con lại nhẹ như vậy?"

"Con không nhẹ đâu...mà ông ngoại quá khỏe...ông thả con xuống mau...con sắp buồn nôn"

Ông ngoại của cô là quyền vương nổi tiếng, có nhiều đệ tử của ông đều là những võ sư thành danh. Tính tình của ông ngoại, giống hệt nhưng đại hiệp trong phim cổ trang. Thích đi vân du tứ hải, không muốn gò bó mình ở một chỗ. Ở lâu một nơi, nhất định sẽ bệnh chết, là một thần long thấy đâu không thấy đuôi, ngay cả con gái ruột là mẹ Tiêu cũng rất ít khi gặp mặt.

"Cha! cha bỏ Dục Uyển xuống đi, nó đã lớn rồi đâu phải con nít nữa."

"Được!"

Chân vừa chạm đất, thì Dục Uyển đã xoay vòng vòng, trước mắt như có ngàn vì sao đêm đang đổi chỗ cho nhau.

"Dục Uyển! con lại đây...mẹ cho con xem thứ này." Tiêu Tường vui mừng, muốn khoe ngay tiểu công chúa của mình với con gái yêu, nên vẫy tay gọi Dục Uyển.

"Dạ.!"

Dục Uyển choáng váng mặt mày, đi tới chỗ mẹ Tiêu, cũng không dễ dàng gì mới định vị được đường đi. Hình như cô đã nhìn thấy được cái ghế...

"Con xem...đây là em gái của con, con bé thế nào?"

Dục Uyển vừa đặt mông ngồi xuống, thì mẹ Tiêu đã phản kích đưa bức ảnh mà Bạch lão đã chụp được ở phòng chăm sóc. Trong hình là đứa trẻ sơ sinh thật kháu khỉnh, làn da thì hồng hào, lúc cười lộ rõ hai lúm đồng tiền, mặc dù bị ngăn cách bởi tấm kính nhưng nhìn vẫn rất xinh đẹp.

"Wo..o...!!! thật là xinh đẹp...em gái của con thật sao?"

Dục Uyển rất vui mừng khi nhìn thấy tiểu thiên sứ trong bức ảnh, may mắn là không có cái bớt đỏ giống như cô, có thể thở phào, lúc mẹ Tiêu mang thai, ai cũng sợ sẽ sinh ra một Tiêu Dục Uyển thứ hai, giống như cô có cái bớt trên mặt. Nhưng xem ra, em gái cô được thừa hưởng tất cả gen ưu tú được di truyền từ mẹ Tiêu và cha Nghị nên rất xinh đẹp, sau này nhất định sẽ là mỹ nhân làm siêu lòng người, giống như ba ông anh trai của mình.

"Tiểu Uyển! sau này con và Tiểu Tổ kết hôn, hãy sinh một đứa giống hệt như vậy...Tiểu Tổ nhà ta có gen di truyền tốt từ ông, sẽ không làm con thất vọng, tôi nói đúng không lão Tiêu?"

"Rất đúng...ha...a.....!!! Tiểu Uyển nhà tôi sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất...ha...a..."

"Ha...a.....!!!"

Trong khi cả hai lão Tiêu Bạch vẫn đang cười rất phóng khoáng, còn rất là to, thì những người còn phòng lại cúi đầu, họ lên lúc nhìn nhau. Có lẽ họ đã bỏ sót một điều rất quan trọng.

"Có chuyện gì? về mặt của mấy đứa như vậy là sao?" Bạch lão lên tiếng.

Đây là thời khắc mà Hoắc chủ tịch thể hiện vai trò của người đứng đầu gia tộc...

"Bác Bạch...cha vợ...con chưa nói cho hai người biết, thật ra... hôn ước giữa Ngạn Tổ và Dục Uyển đã hủy rồi."

Im lặng chưa tới 5 giây, thì Bạch lão và Tiêu lão đều phá lên cười

"Ha...a...!!!! ông xem...bọn trẻ bây giờ, biết đùa vui thật...ha...ha...a...!!!"

"Đúng vậy...ha...a...!!!"

"Rầm...m...!!!"

Bạch gia

Tiếng đập bàn, quát tháo của Bạch lão khiến cho tất cả mọi người trong nhà đều không dám ngẩng đầu lên. Từ Bạch Bang đến vợ thân yêu và con trai quý tử Bạch Ngạn Tổ đều đang quỳ gồi trước mặt ông ta.

"Có phải các người xem tôi chết rồi? chuyện hủy hôn giữa Tiểu Tổ và Dục Uyển lớn như vậy, tại sao không có ai thông báo cho tôi biết." Tiếng hét một lần nữa vang lên.

Nhịn cũng phải có giới hạn. Cho dù là cha đi nữa, cũng không thể khiến cho con trai mình mất mặt như vậy. Xung quanh có bao nhiêu là người ăn kẻ ở trong nhà, lại đường đường là ông trùm của hắc đạo, phải quỳ gồi như đứa trẻ tiểu học.

Bạch Bang phản kháng.

"Cha! muốn con báo cho cha biết, thì cũng phải cho con biết cha đang ở đâu...ngay cả một chút tin tức của cha, con cũng không có...lấy cái gì mà báo?" Bạch Bang bật dậy không muốn quỳ nữa, mà ngã lưng ra ghế, rồi châm điếu thuốc lên hút.

Bạch phu nhân giỏi ăn nói, cũng đứng dậy, nhỏ nhẹ bước lại gần Tiêu lão.

"Dạ phải cha, lúc đầu con và Bạch Bang cũng muốn báo cho cha biết, nhưng cha lại thay đổi chỗ ở liên tục, tui con... cũng không biết phải làm sao mà liên lạc." Bạch Phu nhân lên tiếng.

"Cái này..."

Cái này thì hoàn toàn chính xác, Bạch lão không thể trách được người khác, cũng không còn lời để nói. Ông cũng không phải là lão già hồ đồ không hiểu đạo lý, ông biết Yêu là không thể miễn cưỡng, và hôn nhân phải nói đến duyên phận. Nhưng ông chỉ tiếc mỗi việc, là hôn ước giữa Tiêu Bạch hai nhà, đã kéo dài suốt nhiều đời, từ thời cha của ông đến đời ông, rồi đời con đời cháu cũng không thể thành. Xem ra Tiêu Bạch hai nhà không có thể thành thông

gia được rồi.

"Ông nội! chuyện cũng đã qua lâu rồi...hơn nữa Dục Uyển và Hoắc Phi bây giờ đã đính hôn mọi người đều biết, ông đừng giận hai bác và anh họ nữa."

Lý Nhã vừa bung ra một tách trà, thì em họ Tô Lâm lại giành lấy, rồi bước tới chỗ của Bạch Lão, hai tay dâng trà.

"Vì ly trà để uống này của cháu, ông sẽ không so đo với tụi nó." Sau khi uống xong tách trà, Bạch Lão đã đồng ý cho qua mọi chuyện, ông đặt ly trà xuống bả.

"Cám ơn ông nội...cháu yêu nhất là ông." Tô Lâm một lần nữa lại ghi được điểm, cô nàng mừng rỡ ôm chầm lấy Bạch Lão.

Xem như là đã ổn thỏa, Bạch phu nhân bước ra, ra lệnh cho người dọn cơm tối lên, thì lúc này...

"Uạ...a...!!!"

Bầu không khí đang bình lặng trong đại sảnh, chỉ một động tác nhỏ của Lý Nhã, đã khiến tất cả mọi người trong nhà phải chú ý. Lo lắng khi tất cả người trong nhà đang nhìn mình, lại sợ lộ chuyện mình mang thai, Lý Nhã cố gắng kìm lại, nhưng lại không thể nhịn được quá lâu, bởi vì mùi cá tanh thoảng thoảng bay vào mũi cô, khi người làm ở Bạch gia bụng thức ăn lên.

"Uạ,..ua....!!!" Lý Nhã lập tức lấy tay che miệng và chạy vào nhà vệ sinh.

Rất lâu sau thì Lý Nhã mới trở ra, sắc mặt xanh xao, cả người yếu ớt. Bạch Ngạn Tô rất lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Lý Nhã, hần lập tức đứng dậy mà chạy đến bên cạnh cô.

"Tiểu Nhã! em bị làm sao vậy? tại sao lại nôn nhiều như vậy...cần anh gọi bác sĩ không?"

"Thiếu gia! em...em..." Trôi bỗng quay cuồng, mặt đất như đổ nghiêng.

"Rầm.m...!!!"

Lý Nhã ngã ngay xuống sàn. Tất cả người trong Bạch gia lập tức bu lấy cô.

"Tiểu Nhã... Tiểu Nhã."

Cùng lúc đó-Hoắc gia...

Hoắc Mạn Ni vừa bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Hoắc Luật đang ngồi ở trên giường. Bao lâu rồi hần không đến phòng cô, nụ cười trên môi còn chưa nở rộ thì chạm ngay ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Luật khi hần ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Con ngựa Dục Uyển cười có phải chị đã giới thiệu."

Lại là vì nó...

Sự giận dữ hiện rõ trong đáy mắt, Hoắc Mạn Ni nhếch môi cười, con nhỏ đó luôn chen vào mối quan hệ giữa cô và Luật, tới khi nào nó mới biến khỏi cuộc đời cô.

"Chị không hiểu cậu nói gì." Mạn Ni lạnh nhạt nhìn Hoắc Luật, không mản đến hần, đi thẳng đến bàn trang điểm, ngồi xuống ghế và bắt đầu lau tóc.

Hoắc Luật bật người dậy, hần bước tới, nắm lấy tay của Mạn Ni, kéo cô đứng lên.

"Em đã hỏi những người ở trường đưa ngựa hôm đó, là chị đã quyết định đưa con ngựa đó cho Dục Uyển cười....không thể trùng hợp đến mức, con ngựa gây ra chuyện lại là con ngựa đó" Hoắc Luật xiết chặt lấy tay của Mạn Ni.

"Rốt cuộc có phải là chị đã làm hay không?"

Hoắc Mạn Ni chán ghét cái thái độ và ánh mắt này của Hoắc Luật, tại sao hần có thể vì một người phụ nữ khác mà cư xử với cô như vậy, buộc tội cô. Cho dù tất cả là do cô đã làm thì đã sao.

"Phải! là chị làm"

Cho dù tôi giết chết hết tất cả người trong thiên hạ, nhưng cũng là họ đáng bị đối xử như vậy. Ánh mắt của Mạn Ni lúc này chính là nói lên điều đó. Tôi không có tội trong tất cả mọi chuyện.

"Mạn Ni! chị thay đổi quá nhiều...chị không còn là Mạn Ni lương thiện, luôn nghĩ cho người khác mà em từng biết..."

"Lương thiện...thích nghĩ cho người khác, kết cuộc thì thế nào...bị tên Dương Phàm đó bỏ rơi, bị Tống Thiếu Hoành phản bội...và cậu thì chạy theo Dục

Uyển, vậy thì nghĩ cho người khác có ích gì, chỉ bằng nghĩ cho bản thân mình." Mạn Ni mỉm cười nhìn Hoắc Luật.

"Chị..." Hoắc Luật ngơ ngàng, buông tay Mạn Ni ra.

Hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, cho dù biết là Mạn Ni đã làm ra chuyện này, nhưng hắn thà tự dối lòng nghe lời phủ nhận của cô, vẫn sẽ thuyết phục bản thân tin là Mạn Ni vô tội. Chỉ ít, hắn sẽ không cảm thấy hối tiếc vì tình cảm mình đã giành cho Mạn Ni trước đây.

Nhưng Mạn Mi thành ra nông nổi này có phải là lỗi của hắn, vì hắn đã không đủ kiên định với tình cảm giành cho cô, là hắn phụ bạc cô trước nên mới khiến cô thành người độc ác như hiện tại, hắn nên trách Mạn Ni hay trách chính mình.

"Mạn Ni! lần này em sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng đây sẽ là lần duy nhất và cũng là lần cuối cùng.. em mong chị đừng làm tổn thương Dục Uyển, nếu không..tình cảm giữa chúng ta sẽ hoàn toàn chấm dứt." Hắn xoay người kéo cửa ra và rời khỏi phòng.

Lời lẽ và thái độ lạnh lùng của Hoắc Luật, càng làm cho Hoắc Mạn Ni tăng thêm sự hận thù, và muốn hủy diệt Dục Uyển hơn bao giờ. Cô đuổi ra tới cửa, nhưng lại không đủ dũng khí để giữ chân Hoắc Luật lại, vì cô hiểu rõ thứ cô nhận được lúc này, sẽ chỉ là sự từ chối phủ phàng từ hắn.

"Hoắc Dục Uyển! mày không chết..thì tao chết..."

Hoắc Mạn Ni lau đi nước mắt, xoay người cửa khép cửa lại. Nhưng lại nhìn thấy Hoắc Phi đi tới. Không cần hỏi cũng biết là vì con nhỏ đó.

"Chị mệt rồi...muốn nghỉ, có gì sáng mai nói."

Mạn Ni vừa đóng cửa lại thì Hoắc Phi chen tay vào giữa, hắn đẩy cửa vào trong.

"Cậu muốn gì?"

"Mạn Ni! không phải em từng nói với chị, đừng kiểm chuyện với Dục Uyển....em không giống như Luật sẽ cư xử nhẹ nhàng với chị..." Hoắc Phi bước tới đặt tay lên chiếc cổ mảnh khảnh của Hoắc Mạn Ni xiết thật chặt.

"U..ur...!! cậu điên rồi sao...chị đã làm gì hả, cậu thả chị ra...nếu không chị sẽ la lên."

"Chị la lên cũng tốt..để cho tất cả mọi người biết, chuyện xấu xa mà chị đã làm "

"Chị đã làm gì mà cậu nói là xấu xa?"

"Chị đã cho con ngựa thứ gì? đừng nghĩ là em không thể điều tra ra...chị không biết Bạch gia có thói quen gắn camera ở tất cả mọi nơi sao, chỉ cần xem lại cuốn băng ghi hình ở chuồng ngựa ngày hôm đó, có thể biết được...Mạn Ni lương thiện đã giở trò gì lên con ngựa đó." Nói ra được những lời này, đồng nghĩa với việc Hoắc Phi đã xem được cuốn phim đó.

Điều duy nhất hắn chưa vạch tội Mạn Ni, chính là tình cảm anh em suốt mười mấy năm đã níu giữ hắn, nhưng mọi thứ đều có một giới hạn nhất định, khi bạn đã vượt qua rạn rãnh đó thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đôi chân của Mạn Ni dần lơ lửng ở trên không, hơi thở cũng trở nên vô cùng yếu ớt, tất cả máu đều dồn lên mặt, nhưng vẫn là một Hoắc Mạn Ni điên dại, không sợ hãi, còn rất bình tĩnh, trên môi vẫn không thiếu nụ cười.

"Cậu cũng như Luật, điên loạn vì Dục Uyển sao...cậu muốn giết..giết...chị sao?"

"Giết chị...em sẽ không làm những chuyện phạm pháp như vậy, có nhiều thứ thú vị hơn có thể làm" Hoắc Phi đẩy ngã Hoắc Mạn Ni xuống giường.

"Ý cậu là sao?"

"Bởi vì chúng ta lớn lên bên nhau, em không muốn bức chị đến bước đường cùng....nhưng nếu chị còn làm nguy hại cho Dục Uyển, em sẽ để cho Luật nhìn thấy những tấm hình này."

"Vèo..vèo...!!!"

Hàng chục những tấm hình tung bay lên không trung. Hoắc Phi giơ tay quăng những bức ảnh chụp ra, ném thẳng vào mặt của Mạn Ni, dù chỉ là chớp nhoáng nhưng Mạn Ni nhận ra đó là ảnh của mình.

"Đây là..." Mạn Ni hốt hoảng cầm những tấm hình lên xem, đó là hình cô ra vào khách sạn với đàn ông, và những cử chỉ thân mật âu yếm trong thang máy được kí giả chụp rất rõ nét.

Khuôn mặt của Mạn Ni trở nên tái nhợt. Những bức hình này từ đâu mà Hoắc Phi có, nếu Luật nhìn thấy những tấm hình này, cô và hắn khi đó thật sự là chấm hết. Cô mãi mãi sẽ không có cơ hội đứng cạnh cậu ta.

"Cậu lấy những tấm hình này ở đâu ra? là ai đưa cho cậu?"

"Từ tay của một tên kí giả, may cho chị là người hắn gặp là em..không phải là Luật, nếu để anh ấy nhìn thấy những bức hình thân mật này của chị, không

biết Luật sẽ có những suy nghĩ gì."

"Cậu..." Hoắc Mạn Ni tức giận vò nát những tấm hình, rồi mỉm cười nhìn Hoắc Phi, như thông suốt được điều gì đó.

"Nếu phá vỡ mối quan hệ giữa tôi và Luật, thì người thiệt hại nhiều nhất chính là cậu....việc xảy ra ở trường đua sáng nay cậu đã nhìn thấy, Dục Uyển vẫn còn tình cảm với Hoắc Luật....nếu tôi và Luật chia tay, Luật sẽ không còn vương bận gì mà đến với Dục Uyển."

"Mạn Ni! thật không nhìn ra chị....chị làm em rất bất ngờ, nhưng em rất tin tưởng vào tình yêu của Dục Uyển giành cho mình, chỉ là...tình cảm của Luật giành cho chị thì em không dám chắc, hay chúng ta thử cuộc....bây giờ em đem những bức hình này cho Luật xem, đoán xem phản ứng của anh ấy thế nào?"

"Rầm...m.!!!"

Hoắc Phi vừa cầm những tấm hình xoay người ra cửa, thì Mạn Ni đã chạy lên trước đóng sập cửa lại, còn giờ hai tay ngăn cửa, không cho Hoắc Phi đi.

"Cậu không được làm như vậy" Mạn Ni lên tiếng.

Phải cô sợ, tình cảm giữa cô và Luật đã không còn như trước. Nếu Luật nhìn thấy những bức hình này thì nhất định sẽ cắt đứt với cô, hấn và cô sẽ không có cơ hội quay lại.

"Phải xem, chị đối xử với Dục Uyển thế nào?" Hoắc Phi vô lại mỉm cười

"Được! tôi hứa với cậu...sẽ không động đến Dục Uyển nữa, cậu mau trả những tấm hình đó cho tôi."

"Không được! lời hứa của chị không đủ thuyết phục bằng những tấm hình này, em thấy mình nên giữ những tấm hình này sẽ an tâm hơn....chúc chị ngủ ngon"

Hoắc Phi mỉm cười đi lướt qua người của Mạn Ni, nhưng còn vô lại dừng lại nói nhỏ vào tai cô.

"Thật ra....những bức hình trong phòng em, còn nóng bỏng hơn nữa..."

"Rầm.m.!!!"

Cánh cửa đóng sập lại bởi Hoắc Phi, là lúc cơn thịnh nộ của Mạn Ni phát tác.

"Á.....a.....a.....!!!!"

Cô la hét như một người điên, ném bay hết mọi thứ trong phòng giống hệt như mọi lần trước. Kiệt sức Mạn Ni ngã phịch xuống đất, là lúc chuông điện thoại nằm dưới sàn vang lên.

"Reng...ng...!!!"

Mạn Ni nhìn thấy dãy số quen thuộc hiện trên màn hình điện thoại nhưng lại không được đặt một cái tên trong danh bạ.

"Không phải tôi đã nói đừng gọi điện cho tôi rồi sao." Mạn Ni hần học lên tiếng.

"Nếu tôi có cách giúp em loại bỏ Hoắc Dục Uyển, em có muốn gặp tôi không?"

-----hết chương 75-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hôn lễ của Bạch Ngạn Tổ

Đại Tử Sơn- Biệt Thự Bạch gia

Nằm trên đỉnh của ngọn đồi Đại Tử là tòa lâu đài nguy nga tráng lệ, điển hình của một kiến trúc cổ đại thời xưa, với diện tích đồ sộ hơn 70 ngàn mét vuông và 2300 trăm phòng khách, xung quanh được bao phủ bởi những rừng thông xanh đẹp. Toàn lâu đài này, là một trong những thứ đáng ngưỡng mộ của người bên ngoài giành cho Bạch gia.

Đứng từ trên đỉnh cao cảm nhận những cơn gió mát đang chạm vào da thịt, hương thơm tinh khiết của rậm thông vờn quanh chớp mũi, cùng tiếng nước chảy róc rất bên tai, nấn nhá cùng vẻ đẹp hùng vĩ của Đại Tử Sơn bên dưới. Không hề khoa trương chút nào, khi báo chí ca ngợi Đại Tử Sơn chính là

một bữa tiệc thiên nhiên thịnh soạn.

Cho dù trong đầu có bao nhiêu phiền muộn, nhưng trước một Đại Tử Sơn xinh đẹp thế này thì...

"Tạm biệt cuộc sống độc thân...cạn ly"

"Choang.ng...!!!"

"Cạn ly..."

Đó là lý do tại sao, sương mờ còn chưa tan Dục Uyển không ở trong nhà ngủ, mà chạy ra ngoài ngắm thiên nhiên. Bởi vì quá ồn ào để có được một giấc ngủ yên lành với đám người đồ.

Cô xoay người nhìn lại ngôi biệt thự, những tiếng nhạc sôi động, những bóng người đang lắc lư cùng tiếng reo hò phấn khích, dấu hiệu cho thấy tiệc vui vẫn chưa kết thúc, mặc dù đã ba ngày ba đêm...

Bên trong ngôi biệt thự.

Một khung cảnh xa hoa trụy lạc bậc nhất mà bạn không thể nào tưởng tượng ra..

"Cạn ly...!!!"

"Vô...!!!"

"Ha...a...!!! cạn ly...cạn ly.."

Hàng ngàn người trẻ tuổi, những thiếu gia tiểu thư xuất thân từ những gia đình tài phiệt, những tiểu minh tinh mới nổi, những siêu mẫu nổi tiếng, đa phần họ đang say đến không đứng dậy nổi, nằm rải rác khắp phòng, từ ghế sofa đắt tiền đến sàn nhà khảm đá quý, những con người bại trận trong cuộc chiến thác loạn tối qua.

Vậy còn những kẻ thắng cuộc là ai...

Họ là những người vẫn có thể đứng vững, không, lúc này sắp ngã rồi, là Bạch Ngạn Tổ chủ nhân của buổi tiệc, là Hoắc Khiêm ba ngày chưa uống hết một chai rượu, là Hoắc Luật người có tư lượng giỏi nhất và nhiều người khác....

"Khiêm.Luật! tao rất vui...tao sắp được làm cha rồi, tội bây biết không?"

Bạch Ngạn Tổ loạng choạng bước tới chỗ Hoắc Khiêm và Hoắc Luật.

Đó chính là lý do của buổi tiệc trác táng trong ba ngày ba đêm ở trên núi Đại Tử. Sau khi chuyện Lý Nhã mang thai được bác sĩ khám ra, phản ứng và hành động của Bạch Ngạn Tổ chỉ gói gọn trong bốn chữ "chúng ta kết hôn". Vì hần tin tưởng một trăm phần trăm, đứa trẻ của Lý Nhã đang mang trong người là con của hắn.

"Tao biết...mày đã nói suốt ba ngày nay, mọi người ở đây cũng đều biết...có phải không mọi người?" Hoắc Khiêm lên tiếng.

Hường ứng hẳn chính là âm thanh đầy khí thế của cả dàn người bên dưới..

"Phải...i...i...!!!"

Kể cả những người đang nằm im dưới đất, cũng giơ tay hưởng ứng.

"Vậy sao...tao nói rồi sao?"

Bạch Ngạn Tổ cười rất là hạnh phúc như kẻ si ngốc, sau khi cười xong cũng là lúc hắn ngã nhào xuống đất, nằm im không nhích được nửa người.

Hoắc Khiêm thờ dãi nhìn người huynh đệ tốt của mình.

"Luật! đem nó lên phòng nghỉ, xem ra đã rất say... anh phải quay lại Thành Phố, sáng nay anh có cuộc họp sớm với cổ đông." Hoắc Khiêm cảm ao khoác lên đứng dậy

Nhưng nhìn bộ dạng chán nản này của cậu em trai mình. Hoắc Khiêm không muốn bận tâm cũng không được, Hoắc Luật vốn đã rất ít nói, nhưng mấy ngày nay số lần Hoắc Khiêm nhìn thấy Hoắc Luật mở miệng gần như là không.

"Luật! em có chuyện gì sao?"

"Không có gì"

Hoắc Luật đặt chai rượu trên tay xuống bàn, rồi đứng dậy dìu Bạch Ngạn Tổ đi lên lầu.

"Luật! em có nhìn thấy Hoắc Phi?"

Đang đi Bạch Ngạn Tổ giữa đường, Hoắc Luật phải dừng lại.

"Chắc còn ngủ trong phòng."

Giọng điệu không nóng không lạnh của Hoắc Luật và thái độ tỏ vẻ dửng dưng, Hoắc Khiêm càng khẳng định, Hoắc Luật vẫn chưa buông xuống được tình cảm giành cho Dục Uyển.

Tối qua lúc lúc hần và Hoắc Luật đi ngang qua phòng của Hoắc Phi, từ bên trong vọng ra tiếng rên rỉ của phụ nữ, hần đoán có lẽ đó là của Dục Uyển. Cho nên suốt cả đêm tâm trạng của Hoắc Luật rất không thoải mái, tối sáng vẫn không thể chợp mắt.

Vấn đề của Dục Uyển có lẽ nên càng sớm giải quyết càng tốt.

Lầu hai..

"Luật! tao sắp được làm cha rồi...tao sắp được làm cha rồi...ha..a...!!!"

Hoắc Luật đi Bạch Ngạn Tổ lên lầu, nhưng lỗ tai không hề được yên. Bởi vì Bạch Ngạn Tổ liên tục đọc câu thần chú là mình sắp được làm cha.

Một lần nữa đi ngang qua phòng của Hoắc Phi, một chút cảm giác không thoải mái níu giữ hần lại, khi nhìn vào cánh cửa, dường như là vẫn chưa hề mở ra từ tối qua đến sáng nay, liên quan gì đến hần nhưng tại sao tâm trạng lại nặng nề khó chịu như vậy, ngay cả đi tiếp cũng không được.

"Két..t...!!!"

Trùng hợp cánh cửa được mở ra, Hoắc Phi trong bộ dạng nhếch nhác, cúc áo chưa cài và vẻ mặt rất là hốt hoảng khi nhìn thấy Hoắc Luật trước cửa phòng mình.

Hoắc Luật không tự chủ được mà lướt nhìn vào trong.

Khe hở giữa cánh cửa dù không quá lớn, nhưng đủ để làm cho hần mất hết bình tĩnh, cơn giận bộc phát khiến không thể kiểm soát được hành động lẫn suy nghĩ, bỏ lại người bạn thân đang say xỉn, hần tông cửa vào trong phòng.

Bởi vì Hoắc Luật nhìn ra người phụ nữ đang nằm trên giường không phải là Dục Uyển.

Rời khỏi vòng tay của Hoắc Luật, Bạch Ngạn Tổ lập tức té ngã xuống nền nhà lạnh ngắt.

Hoắc Phi bước tới, nắm chặt lấy chốt cửa, không cho Hoắc Luật bước vào phòng.

"Anh muốn làm gì?"

"Tránh ra." Hoắc Luật lớn tiếng quát

"Rầm..m..!!!" Hần đẩy Hoắc Phi ra, đập mạnh cửa vào..

"Á...a...!!!"

Người phụ nữ trong phòng hốt hoảng khi nhìn thấy Hoắc Luật, trên người trần truồng không mảnh vải, cô ta giựt mình hét lên, rồi lấy chăn trùm kín người.

"Cô ta là ai?"

Hoắc Luật tức giận chỉ tay về phía người phụ nữ trước mặt, nhưng ánh mắt nóng như lửa lại đặt tên người Hoắc Phi.

"Không liên quan đến anh...chuyện tối qua chỉ là một tai nạn."

Hoắc Phi không còn gì phải giấu, hần bình thần bước vào trong phòng và cài lại cúc áo.

"Đồ khốn! em lên giường với người đàn bà khác mà xem đó là tai nạn...không cảm thấy có lỗi với Dục Uyển sao?" Hoắc Luật túm lấy cổ áo của Hoắc Phi xách lên.

Hoắc Phi cười khẩy nhìn anh trai mình, mặc cho cổ áo đang bị Hoắc Luật xiết chặt.

"Không thấy nhục cười sao? người không có tư cách nói ra những lời này nhất chính là anh...anh nghĩ bản thân mình tốt hơn tôi sao? không phải anh cũng đã từng làm chuyện có lỗi với Dục Uyển, cho nên không có tư cách mà giáo huấn tôi."

Hon ai hết, Hoắc Phi càng ân hận và cảm thấy có lỗi vì chuyện xảy qua tồi qua. Hấn không hề muốn chuyện này xảy ra, không muốn làm tổn thương Dục Uyển. Nhưng tồi qua hấn đã quá say để bị người ta đưa lên giường, nhầm tưởng người phụ nữ đó là Dục Uyển.

"Phải! em nói rất đúng, anh đã làm tổn thương Dục Uyển, cho nên... anh không muốn cô ấy phải nhận thêm bất cứ tổn thương nào khác, đặc biệt là em...không phải em nói, em rất yêu Dục Uyển sao, tại sao lại lên giường cùng người đàn bà khác."

"Tôi yêu ai, lên giường với ai... không liên quan gì anh, nếu còn muốn tiếp tục làm anh em, thì chuyện xảy ra vừa rồi xem như chưa nhìn thấy."

"Em.."

Hoắc Luật tức giận chỉ muốn đánh vỡ mặt Hoắc Phi ra lúc này, nếu như Hoắc Phi là một người khác, không phải là em trai cùng hấn lớn lên từ nhỏ. Năm đám đã giờ ra cũng phải thu lại.

"Được! anh sẽ xem như chưa từng nhìn thấy gì, nhưng anh mong...đây sẽ là lần cuối cùng." Hoắc Luật đẩy Hoắc Phi ra rồi đi thẳng ra ngoài.

Nhưng lúc Hoắc Luật vừa ra khỏi phòng thì từ xa đã nhìn thấy Dục Uyển đi tới. Tâm trạng của hấn rất kích động, nhìn vào trong phòng của Hoắc Phi. Bởi vì gười phụ nữ kia vẫn còn ở bên trong nếu Dục Uyển nhìn thấy thì..

"Luật! anh có nhìn thấy Hoắc Phi không?"

Bên trong

Hoắc Phi nghe thấy giọng nói của Dục Uyển cũng giật thót tim ra ngoài, người phụ nữ sau lưng hấn vẫn chưa kịp mặc quần áo, giờ hấn phải làm sao, để Dục Uyển không phát hiện ra chuyện này.

Nhìn sang cánh cửa khép hờ, Dục Uyển cho rằng có thể Hoắc Phi đang ở trong phòng, không cần hỏi tiếp Hoắc Luật, cô tự đẩy cửa vào.

Khi tay của Dục Uyển đặt trên chốt cửa, thì Hoắc Luật bất ngờ nắm lấy tay cô lôi đi, trước khi cô kịp đẩy cửa phòng vào.

"Theo anh ra ngoài, anh có chuyện muốn nói với em"

Hoắc Luật kéo Dục Uyển ra khỏi biệt thự, nhưng thật tội Bạch Ngạn Tô vẫn nằm dưới sàn không ai đếm xỉa

Bên trong phòng,

Hoắc Phi ngã phịch xuống giường, hấn thờ phào. Người phụ nữ phía sau lưng hấn, từ từ ngồi dậy, choàng đôi tay mảnh khảnh trắng nõn của mình qua cổ Hoắc Phi.

"Hoắc thiếu gia! chuyện tồi qua.." Lời chưa nói xong thì Hoắc Phi đã hất văng cánh tay của cô ta.

"Tránh ra."

"Hoắc Luật! có chuyện gì thì anh nói mau...chúng ta đã đi quá xa...Hoắc Luật."

Cô không biết Hoắc Luật muốn nói chuyện thần bí gì với cô mà lại kéo đi một quãng đường xa như vậy, cũng chưa mở miệng nói một chữ.

"Hoắc Luật! buông em ra...Hoắc Luật...dây giày của em tuột rồi"

Chỉ toàn là nghe giọng của cô, chắc cô phát điên mất...

Cuối cùng Hoắc Luật cũng đã buông tay cô ra, những tia nắng gắt gao đã thiêu đốt da mặt cô, khi mặt trời to tướng đang rọi thẳng xuống đỉnh đầu, từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán. Dục Uyển đang chờ đợi xem Hoắc Luật sẽ nói điều gì với cô.

"Vèo...o...!!!" Một con gió thổi qua, cùng với cái bóng lưng của hấn đang xa dần.

Nhưng kết quả không ngờ đến, sau những giây phút lặng im, bốn mắt nhìn nhau, là hấn không nói câu nào, đã xoay người quay lại ngôi biệt thự. Cô chết trân tại chỗ vì cách cư xử không thể hiểu nổi của Hoắc Luật.

"Hoắc Luật! anh bị thần kinh sao?"

Ba ngày thác loạn trên Đại Tử sơn đã kết thúc, hàng loạt những chiếc xe hơi siêu xe đặc tiền như như đoàn diễu hành nối đuôi nhau. Âm thanh động cơ vang khắp núi, hết chiếc này đến chiếc khác như cây tên bắn nhanh xuống núi. Chủ nhân ngồi trong xe đều phờ phật thiếu sắc nhưng vẫn còn sức đề hồ reo.

"Wo...o...!!!"

"Vèo...!!!!"

"Vèo...o...!!!"

Bụi bay loạn xạ phía sau...

Riêng Bạch thiếu lại có riêng một chiếc phi cơ đến rước, vì hiện tại hắn vẫn đang trong trạng ngủ say như chết, mặc dù đã được Hoắc Phi, Hoắc Luật lôi dậy khỏi giường từ một tiếng trước nhưng vừa đặt người xuống ghế thì hắn lại lăn đùng ra ngủ.

Hoắc Luật và Bạch Ngạn Tô đều đang ở dưới phòng khách, còn Dục Uyển thì đang ở trên lầu thu xếp những đồ đạc còn lại.

"Xong rồi.."

Dục Uyển đứng dậy, xách theo hành lý bước ra khỏi phòng, ra tới cửa thì nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người phụ nữ. Cô có ấn tượng sâu đậm với người phụ nữ xinh đẹp tóc xoăn trước mặt, là một nữ minh tinh, chuyên đóng những vai thứ chính phản diện, là đối thủ của Từ Lộ.

Nhưng cũng không có chút liên hệ nào với cô, để Dục Uyển phải trở thành kẻ rình mò nghe lén câu chuyện của hai người kia, nếu họ không nhấn mạnh hai chữ "Hoắc Phi" nhiều lần.

"Cậu đã lên giường với Hoắc Phi? có thật không đó.."

"Thật...mình còn chụp cả hình, có muốn xem không?"

"Àm.m!!!!"

Dục Uyển đánh rơi cả hành lý, cô đẩy cửa bước ra...

"Tôi muốn xem"

Dục Uyển bước tới, giựt lấy chiếc điện thoại trên tay của hai nữ minh tinh kia. Nụ cười trên môi thật diễm lệ nhưng đầy bi thương, trước ngực như có dao đâm vào tim, cũng không thể ngăn được những giọt nước mắt đang chảy trên mặt.

Thật sự là Hoắc Phi, hắn đang trần trụi nằm gục trên người phụ nữ kia. Cảm giác đau đớn này tại sao cô phải nếm trải thêm một lần nữa, đã tưởng Hoắc Phi sẽ không giống như Hoắc Luật, nhưng hóa ra anh em họ cũng chỉ là một loại người.

Nếu không yêu thương cô, tại sao lại cho cô hi vọng chứ.

Hoắc Phi tôi ghét anh, tôi ghét anh...

"Xảy ra chuyện gì?"

Hoắc Phi từ dưới lầu đi lên, nhìn thấy Dục Uyển đang gục mặt ngồi khóc dưới đất, hai người phụ nữ kia thì đứng chết trân tại chỗ, không nhúc nhích. Hắn phân nào đã đoán ra tất cả mọi chuyện.

"Cô đã làm gì cô ấy hả? không phải tôi đã bảo cô phải cầm miệng" Hắn tức giận bước tới trước người phụ nữ đem qua, túm chặt lấy cổ của cô ta.

"Hoắc thiếu! không phải tôi...tôi không ngờ Hoắc tiểu thư lại ở trong phòng, tôi không phải cố ý nói ra, cậu hãy tin tôi." Cô ta là ai chứ, chỉ là một nữ minh tinh tầm thường, làm sao giám chọc giận người của Hoắc gia, cô ta sợ hãi nhìn Hoắc Phi.

"Đồ bản thủ...lập tức cút khỏi đây cho tôi." Hoắc Phi hét mạnh cô ta ra, người phụ nữ kia sợ hãi đến mặt xanh, vội vã bỏ đi.

Hoắc Phi hít một hơi thật dài, bây giờ hắn phải làm sao để ứng phó với việc này đây...Dục Uyển của hắn.

"Uyển! em nghe anh giải thích...thật ra anh và người phụ nữ đó..." hắn bước cạnh cô

"Chát...t.....!!!"

Lời giải thích còn chưa tròn câu thì bạt tay kia đã tát xuống, Dục Uyển mắt đầy nước đau đớn nhìn Hoắc Phi, còn hắn thì ngơ ngàng trong im lặng.

"Anh mắng cô ta là bản thủ....tôi thấy anh mới chính là người bản thủ, không phải anh cũng đã lên giường với cô ta sao?"

Dục Uyển gạt đi nước mắt trên mặt, rồi đẩy Hoắc Phi ra. Hiện tại cô không hề muốn đứng cạnh hắn một chút nào.

Hoắc Phi bất ngờ bước tới nhấc bổng Dục Uyển lên..

"Hoắc Phi! anh muốn gì...thả tôi xuống...đồ lưu manh, xấu xa, bẩn thỉu...thả tôi ra.."

"Rầm..m..!!!"

Sau khi ném Dục Uyển lên giường, Hoắc Phi đã đóng cửa lại và khóa chốt phòng. Nếu bây giờ để Dục Uyển rời đi, chuyện của hắn và cô sau này sẽ khó mà giấu hời.

"Đồ bẩn thỉu! anh muốn làm gì hả?" Dục Uyển vùng dậy, lao ra khỏi cửa.

Hoắc Phi nắm tay cô lôi trở về, Dục Uyển xoay người nhiều lần tránh đi sự trôi buộc của hắn, nhưng vẫn là không thể thoát khỏi. Tức giận, tay còn lại cô vung ra đánh thẳng vào mặt Hoắc Phi, lại dễ dàng bị chụp lấy.

Động tác và thân thủ của Hoắc Phi thật sự linh hoạt hơn trước rất nhiều lần, thật không thể ngờ trong vài tháng ngắn ngủi cô lại dễ dàng trở thành bại tướng dưới tay của hắn.

Hai tay đều bị khống chế, Dục Uyển còn bị Hoắc Phi ép lên tường, cả người hắn như một khối núi phủ lên người cô.

"Cho anh một cơ hội để giải thích, người anh yêu chỉ có mình em."

"Phụt...!!!"

Không còn gì khác có thể giúp Dục Uyển hạ được cô giận này, đánh thì đã không đánh lại Hoắc Phi, Dục Uyển tức giận phun một ngụm nước bọt vào mặt hắn. Cảm thấy lời lẽ trái tai của Hoắc Phi thật là buồn cười.

"Cạn bã...yêu tôi mà lại lên giường với người đàn bà khác, đó là cách thể hiện tình yêu của anh với tôi sao?"

Hoắc Phi cũng không phải là một người giỏi nhịn nhục, hắn lau đi nước bọt của Dục Uyển trên mặt mình. Từng cái một, cởi hết cúc áo trên chiếc áo sơ mi của mình. Hoắc Phi lấy áo sơ mi của mình buộc lại hai tay của Dục Uyển và đẩy cô lên giường.

"Căn bã...đúng sẽ dùng cách cạn bã nhất để thể hiện tình yêu của mình với em."

"Đồ khốn! tránh ra...không được chạm vào tôi...tránh ra."

Hoắc Phi cúi thất lưng, từng bước đến cạnh giường. Dục Uyển không hoảng sợ chỉ là rất tức giận, cô biết hắn đang muốn làm gì cô, nên càng giận hơn vì trên tấm lưng trần trắng muốt của hắn là những vết cào cào của người phụ nữ kia.

Phải mãnh liệt thế nào thì trên người hắn mới đầy những ấn kí của người ta, bây giờ còn muốn chạm vào cô khi trên người hắn còn lưu lại mùi vị của người đàn bà khác sao.

"Hoắc Phi! anh mà dám bước tới, tôi sẽ ghét anh suốt đời."

Đôi chân thon dài của Dục Uyển liên tục vùng vẫy trên giường, cô lùi ra phía sau. Tránh tất cả sự đụng chạm và tiếp xúc của Hoắc Phi, "bóp" một tiếng vang dội, đôi chân của Dục Uyển đạp thẳng vào mặt hắn. Một vết đỏ to tướng nhanh chóng lan trong trên mặt Hoắc Phi, đôi mắt của hắn trở nên điên cuồng hoang dã hơn bao giờ hết.

Phải, hắn đang rất tức giận.

Hoắc Phi bước tới, nắm chọn hai cổ chân của cô thô bạo kéo mạnh về phía hắn. Chỉ một động tác đơn giản của hắn, chiếc váy của Dục Uyển vén lên tận hông, mạnh tay kéo tuột chiếc quần lót của Dục Uyển xuống tận gối.

Hoắc Phi tách hai chân của Dục Uyển ra.

"Cứu mạng...có ai không...cứu mạng.."

Tiếng hét kêu cứu của Dục Uyển đã kinh động đến Hoắc Luật đang ở dưới phòng khách...

"Dục Uyển."

Hoắc Luật hoảng hốt, hắn bật dậy khỏi ghế và chạy thẳng lên lầu, tiếng hét của Dục Uyển mỗi lúc càng lớn và rõ ràng hơn. Hắn dễ dàng biết được cô đang ở trong căn phòng nào.

"Rầm...m...!!!"

"Dục Uyển! em có bên trong không? Dục Uyển..."

Trước cửa phòng, Hoắc Luật nhiều lần tông cửa vào nhưng bất thành, cửa của Bạch gia không phải là hạng xoàn như những cánh cửa rẽ tiền trong các bộ phim truyền hình, chỉ cần nam chính tông vài ba lần hay dùng chân đá "phăng" một phát có thể mở ra.

"Luật! mau cứu em...Luật."

Nghe thấy giọng nói của Hoắc Luật, Dục Uyển càng ra sức vùng vẫy và kháng cự Hoắc Phi. Hoắc Luật ở bên ngoài càng nóng lòng hơn khi nghe thấy tiếng khóc nức nở của Dục Uyển, cứ liên tục tông cửa.

Trong phòng, Dục Uyển rung rung hai mắt nhìn hấn, giọng nói đầy giận dữ.

"Hoắc Phi! đừng khiến tôi càng căm ghét anh hơn."

"Em là hôn thê của tôi, tôi lên giường với em có gì sai...từ lâu, em đã sớm thuộc về tôi." Hoắc Phi mỉm cười, từ từ ép sát xuống người cô.

"Rầm.m.!!!" Thêm những lần tông cửa khác từ Hoắc Luật ở bên ngoài.

"Phi! mở cửa ra...Hoắc Phi..."

"Luật! mau cứu em..."

Con ghen tức, khó chịu, đồ kị cùng lúc đang nhiễu loạn tâm trí của Hoắc Phi. Vị hôn thê của hấn đang nằm dưới thân của hấn liệu mạng từ chối và gọi tên người tình cũ đến cứu cô ấy, còn ông anh trai yêu quý thì ở bên ngoài đang muốn tông cửa vào cướp người con gái hấn yêu, và hấn như một tên cặn bã đang muốn cưỡng bức chính vị hôn thê của mình.

Phải, Dục Uyển là hôn thê của hấn, là đàn bà của hấn, chỉ có thể thuộc về một mình hấn.

"Xoạt...!!!"

Hoắc Phi kéo khóa quần xuống và tách hai chân của Dục Uyển ra, không có chút sự âu yếm vuốt ve nào, sự đồ kị đã khiến hấn mất hết lý trí, hấn chỉ muốn lúc này chiếm hữu lấy Dục Uyển. Hấn đem dục vọng của mình tiến thẳng vào hoa tâm đang khô khốc của Dục Uyển, cảm giác đau đớn thô bạo lần đầu tiên ném trái, cô đau đến bật ra tiếng kêu.

"Áh...a...!!!"

Những luật động điên cuồng tiếp theo của Hoắc Phi chẳng khác nào những con tra tấn tàn phá thể xác lẫn tâm hồn của cô, hấn nâng mông của Dục Uyển lên, đem hai chân buộc chặt ở hông và đẩy thật sâu vào.

"Áh..ah..ah...!!!"

Hoắc Luật, tức giận, bắt lực ở ngoài cửa, khi nghe thấy những âm thanh "phanh phách" trong phòng kịch liệt phát ra cùng tiếng khóc nức nở đa, hấn như muốn phát điên liên tục đập tay lên cửa.

"Rầm...m.!!!"

Nửa tiếng trôi qua...

Dục Uyển như một cái xác bất động trên giường, bộ dạng rất thê thảm, nửa thân trên thì nguyên vẹn áo vẫn chưa cởi ra, trong khi bên dưới thì...

Hai bên đùi đầy những vết thâm tím, do đôi bàn tay hữu lực của Hoắc Phi lưu lại. Hai mắt Dục Uyển vẫn sưng đỏ và những giọt nước mắt đang khô dần trên mặt. Cô không có bất kỳ phản ứng nào trước sự xâm phạm của Hoắc Phi, nửa thân dưới cứ liên tục đẩy lên xuống theo từng động tác ra vào của hấn.

"Áh..h...!!!"

Sau khi phóng thích mầm nóng vào trong người Dục Uyển, Hoắc Phi thỏa mãn mà rút dục vọng ra khỏi người cô. Hấn chồm người lên trước, cời trói cho Dục Uyển.

"Chát...!!!" Việc làm đầu tiên sau khi được thả ra.

"Dục Uyển! anh xin lỗi.."

"Chát.!" Cái tát thứ hai tát vào bên má còn lại.

"Cút! cút ra khỏi đây cho tôi...trước khi tôi giết chết anh." Dục Uyển phát điên, ném chiếc gối vào mặt của Hoắc Phi, hấn không hề né tránh.

Hoắc Phi bước xuống giường, khoác chiếc áo rồi đẩy cửa phòng ra.

"Rầm.m.!!!"

Hoắc Luật vẫn còn đang ngồi gục mặt trước cửa, hấn bật người dậy khi nghe tiếng khóa cửa mở ra. Khi nhìn thấy Hoắc Phi bước ra khỏi phòng, thì hấn đã lao tới, túm lấy cổ áo và đánh thẳng vào mặt Hoắc Phi.

"Bốp...!!"

"Thằng tòi! em có biết vừa rồi mình đã làm gì không hả?" Cú đấm thứ hai rất muốn, nhưng vẫn không thể xuống tay, dừng lại ở trên không.

"Làm tình với vị hôn thê của mình là phạm pháp sao?" Hoắc Phi mỉm cười lau, lấy ngón tay lau đi vết máu dính trên miệng hắn.

"Cái việc em vừa làm là cưỡng bức, không phải em rất yêu Dục Uyển sao? tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy?"

"Tôi có yêu Dục Uyển hay không tự tôi hiểu rất rõ, không cần anh quản...chuyện giữa tôi và Dục Uyển, anh bớt nhúng tay vào tốt nhất, đây sẽ là lần cuối cùng tôi không đánh trả lại...nếu lần sau anh còn ra tay đánh người, tôi sẽ không khách khí" Hoắc Phi hất tay của Hoắc Luật ra rồi bỏ đi.

Hoắc Luật lập tức chạy vào trong xem Dục Uyển thế nào, nhưng cô lại xua đuổi hắn ra.

"Luật! em muốn một mình yên tĩnh. "

Hai ngày sau...

Ngày đại sự mà cả người dân Thành Phố đều háo hức đã đến. Bạch thiếu của Bạch gia sẽ kết hôn với cô hầu gái xinh đẹp của nhà mình. Hôn lễ sẽ diễn ra vào chính hôm nay, tất cả các phương tiện thông tin đại chúng sáng nay đều đang đưa tin, và từ rất sớm các phóng viên của những tòa báo lớn nhỏ trong thành phố, đều túc trực trước cửa lớn Bạch gia để tận mắt chứng kiến chuyện có thật nhưng khó tin này.

Chuyện tình hoàng tử và lọ lem không phải trên phim ảnh, mà có thực ngoài đời...

Mặc dù hôn lễ tiến hành rất gấp rút, nhưng sự long trọng và tráng lệ của nó khiến mọi người choáng ngợp, không một hôn lễ nào có thể bì kịp. Có hơn hai ngàn quan khách, nhưng người nào cũng đều là những nhân vật có máu mặt trong hai giới hắc bạch, những cái không còn xa lạ với truyền thông. Bọn họ đều xuất hiện từ rất sớm.

Bạch Ngạn Tổ lịch lãm trong bộ lễ phục màu trắng như một chàng hoàng tử, mặc dù đứng ở giữa chôn đông người, nhưng trên người hắn toát ra một sức hút không thể cưỡng lại được, khiến tất cả mọi người phải chú ý.

Nhất là em họ Tô Lâm, từ đầu đã không thể rời mắt khỏi hắn, nhưng không giống những đôi mắt si mê ngưỡng mộ của những cô gái khác, đó là ánh mắt đau thương và căm phẫn.

"Đưa tôi chai rượu?"

"Tiểu thư! cô say rồi, không nên uống tiếp."

"Anh điếc sao? đưa rượu cho tôi." Tô Lâm bước tới đẩy người hầu của mình ra, giành lấy chai rượu trên bàn.

Từ khi biết Lý Nhã mang thai đã có bộ dạng bất mãn, cô ghét anh họ, cô hận Lý Nhã. Tại sao mọi thứ lại bất công như vậy, người nên được anh họ nắm tay vào lễ đường hôm nay phải là cô mới đúng, cô và anh họ là mô đăng hộ đối, còn là thanh mai trúc mã, cô điếm nào cũng hơn hẳn con nhỏ cô nhi Lý Nhã kia.

"Tiểu Lâm! em đã say...để anh hai đưa về phòng." Tô Lâm bước tới giật lấy chai rượu trên tay của em gái, đặt lại bàn

"Anh hai! em có chỗ nào thua con nhỏ trôi sông lạc chợ đó...nó có gì ghê gớm, tại sao anh họ lấy kết hôn với nó, anh nói cho em nghe đi...hic...c..." Tô Lâm ngã vào ngực của anh trai khóc nức nở.

"Tiểu Lâm! ở đây có rất nhiều người...em đừng tự làm mất mặt nhà họ Tô được không? theo anh hai về phòng."

"Anh hai! em không đi, em còn muốn phá cái đám cưới này, con nhỏ đó có cái gì tài giỏi chứ...nó chỉ có cái bụng là giỏi, cái đó em cũng có thể mà....em có thể sinh con cho anh họ, tại sao anh họ không kết hôn với em...hic...c"

Tô Lâm thật sự đã quá say, không ý thức được bản thân đang gây náo loạn trong buổi lễ, gây ra sự chú ý của không ít người. Tô Lâm lo lắng em gái sẽ làm ra chuyện ngu ngốc, nên ẵm Tô Lâm về phòng.

"Anh hai! thả em xuống, để em phá nát cái đám cưới này...em..."

Tô Lâm thật đã rất say, say đến mức chưa lên tới phòng đã ngủ say trong lòng anh trai, mặt dù hai mắt đã nhắm chặt nhưng miệng vẫn lầm bầm muốn phá hôn lễ của Bạch Ngạn Tổ.

Sau khi đặt em gái lên giường, người anh trai tốt đã giúp em gái cởi giày, đắp chăn.

"Đứa ngốc này! trên đời này đâu phải chỉ có Bạch Ngạn Tổ là đàn ông?"

Hắn đứng dậy, đóng cửa lại và quay lại buổi tiệc, chuông điện thoại trong túi lại reo lên.

Tô Lân nhất định thoại lên nghe máy.

"Thiếu gia! mọi thứ đã chuẩn bị xong?" Người bên kia đầu dây lên tiếng.

"Làm cho sạch sẽ vào, đừng để lại bất cứ manh mối nào."

"Dạ thiếu gia"

Tô Lân mỉm cười, rồi cất điện thoại vào túi sau đó bước xuống lầu...

----- hết chương 76-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Bị bắt cóc

Chung cư Hoắc Lữ- phòng 702...

"Cậu thanh niên đó vẫn chưa đi sao?"

"Phải đó, đã hai ngày rồi... sao vẫn còn quỳ ở đó."

Mất hướng về trước, lưng thẳng đứng và hai gối chạm sàn. Tất cả các chị em nội trợ trong khu chung cư ra vào, mở cửa ra thì đều nhìn thấy. Không biết có phải đã quỳ suốt như vậy hay không, mà hai ngày nay họ đều nhìn thấy một tư thế duy nhất.

Thật là tội nghiệp...

Nhìn thấy một cậu thanh niên xinh xắn đáng yêu như vậy phải quỳ suốt hai ngày, nhìn sao cũng thấy đau lòng thay cho cha mẹ cậu ta. Không ít các cô thím bà đi đến gần bắt chuyện, hỏi xem có thể giúp được gì cho hắn hay không, nhưng cậu thanh niên vẫn im lặng không trả lời.

Có người còn thiện tâm giúp hắn đập nát cả cánh cửa, nhưng chủ nhân căn hộ 702 vẫn không thấy bước ra.

"Anh bạn trẻ! điện thoại của cậu đang rung...có lẽ là người nhà cậu gọi, không muốn nghe máy sao?"

"..." Hoắc Phi vẫn im lặng không lên tiếng.

Suốt hai ngày nay Hoắc Phi gần như mất tích, hắn biến mất khỏi Hoắc gia và 24/24 tiếng túc trực trước căn hộ của Dục Uyển đang thuê, cầu xin sự tha thứ của cô.

Mặc cho chuông điện thoại cứ reng in ỏi, Hoắc Phi vẫn cứ như không nghe thấy. Nhưng hắn có thể chịu đựng, không có nghĩa là người khác có thể nhẫn nhịn được sự ồn ào này.

"Rầm.m.!!!"

Cánh cửa bất ngờ kéo ra, Dục Uyển trong bộ dạng mệt mỏi với hai mắt như gấu trúc, lớn tiếng hét.

"Hoắc Phi! rốt cuộc anh muốn gây rối tới khi nào? có phải muốn tôi đánh chết anh...rồi mới chịu đi."

Biết rõ là cô đang còn giận, ghét hẳn tận xương tủy, chỉ muốn cắn xé nghiền nát. Nhưng Hoắc Phi lại dĩnh như sam, đuôi mãi không đi, còn quỳ trước căn hộ của cô. Khiến cho hai ngày nay cô không thể bước ra khỏi căn hộ chỉ có thể ăn mì tôm, vì sợ sẽ không đủ bình tĩnh mà đập chết Hoắc Phi.

Lại thêm mấy bà thím tốt bụng xung quanh, cứ đập cửa ầm ầm khiến cô không thể nào ngủ yên. Cả tinh thần và thể xác đều bị tên Hoắc Phi này hành hạ thể thảm, có nay xử hắn ngay tại đây luôn không.

Nhưng khó mà hài lòng được người xung quanh, chỉ một mình Dục Uyển hô to hét lớn, bày ra bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống, còn Hoắc thiếu gia lại đáng thương, với bộ mặt thiên sứ long lanh nước mắt.

Thật ra không phải Hoắc Phi yếu đuối muốn khóc, vì hắn quá vui mừng. Dục Uyển cuối cùng cũng chịu gặp hắn, còn nói nhiều với hắn.

Nhưng người bên ngoài lại không nghĩ như vậy. Bắt đầu xài xẻ trách cứ Dục Uyển.

"Cô gái đó sao lại dữ dằn như vậy?"

"Tôi cho cậu thanh niên này thật...cho dù có lỗi gì đi nữa, cũng nên tha thứ cho người ta đi chứ, đã quý ở đây gần hai ngày"

"Đúng vậy! cô ta thật quá đáng...nếu là tôi đã không thể nào chịu nổi, bỏ về từ lâu."

"Xấu như vậy cũng có được người yêu. phải biết quý trọng chứ, khó mà kiếm được...nếu là tôi có được một cậu nhóc si tình như vậy, lỗi gì cũng bỏ qua hết"

Là cô ép hán quý sao, là tự hán muốn làm như vậy, bây giờ còn gieo tiếng ác cho cô. Hoắc Phi anh giỏi lắm.

"Theo tôi vào đây." Dục Uyển to mắt mở trừng nhìn Hoắc Phi.

"Được!"

Nhìn cánh cửa đang rộng mở, Hoắc Phi mừng rỡ vội đứng dậy, đi theo Dục Uyển vào trong.

"Khép cửa lại"

"...." Hoắc Phi mỉm cười, ngoan ngoãn như chú cún nhỏ, hán khép cửa lại, chỉ cần Dục Uyển không bỏ mặt hán, không xem hán là người tàn hình nữa, bắt hán làm gì hán cũng sẽ làm.

"Vào....!!!"

Hoắc Phi vui mừng xoay mặt lại, thì chiếc gối bay tới tấp ném thẳng vào mặt hán. Không hề né tránh, Hoắc Phi mang tâm thế của người có tội đến cầu xin sự tha thứ, nên đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị ăn đòn, hán chấp nhận tất cả sự trút giận của Dục Uyển, chỉ cần cô cảm thấy thoải mái thì cứ mặt cho cô ném.

"Bốp....!!!"

"Bốp...p....!!!"

Một, hai, ba, bốn, sau khi tất cả gối trên sofa đều được cô ném bay, thì trên sofa đã trống trải không còn gì để ném tiếp. Dục Uyển cũng đủ mệt, ngã phịch xuống ghế.

Hoắc Phi cúi người xuống, gom hết tất cả chiếc gối dưới sàn lên, và đi đến trước mặt Dục Uyển, hai tay dâng cho cô. Như cậu học trò nhỏ làm lùi cúi mặt trước giáo viên chủ nhiệm, hai tay dâng hình cụ.

"Uyển! nếu chưa thấy thoải mái, anh sẽ đứng gần cho em ném...cho tới khi nào em hết giận."

Dục Uyển ngẩng đầu lên nhìn hán, tên này... đang chọc điên cô. Hán nghĩ cô không muốn đánh hán sao. Dục Uyển bật người dậy khỏi ghế sofa.

"Bốp...bốp....!!!"

Không phải ném nữa mà đánh trực tiếp, hai tay giết lấy hai chiếc gối trên tay của Hoắc Phi. Trái phải đánh tới tấp lên người hán, không biết là đánh bao nhiêu lần, mồ hôi đã lăn dài trên trán. Hoắc Phi cũng bất tỉnh nhân sự.

Dục Uyển thở hổn hển, đưa chân đá lên người hán.

"Đứng dậy mau! đừng có nằm giả chết đó...anh nghĩ làm như vậy tôi sẽ hết giận sao, đứng dậy mau."

Dù cô đánh rất nhiều, nhưng những chiếc gối này rất nhẹ, bên trong toàn lông vũ thì làm sao đánh chết hán được. Dục Uyển gọi nhiều lần nhưng Hoắc Phi không hề phản ứng, cô bước tới, giơ chân đạp vào người hán vài lần, Hoắc Phi vẫn không hề nhúc nhích.

Thần sắc chuyển biến đột ngột, từ rất tức giận trở nên khẩn trương lo lắng. Cô quý xuống sàn đỡ Hoắc Phi ngồi dậy, đưa tay đặt lên mũi hán, may mắn quá, hán còn thở.

"Hoắc Phi! anh bị làm sao vậy...đừng làm em sợ...Hoắc Phi, mở mắt ra nhìn em đi...Hoắc phi" Dục Uyển ra sức lay hán dậy.

Sau một hồi lay động, Hoắc Phi vẫn không có phản ứng, nhưng lại có thứ khác đáp trả Dục Uyển.

"ộc...ộc....!!!"

Âm thanh này từ đâu phát ra, sao nghe quen tai đến vậy. Dục Uyển di dời tầm mắt xuống phía dưới bụng của Hoắc Phi. Hán mở mắt ra nhìn cô

"Uyển! anh đói."

Hóa ra là tiếng dạ dày của Hoắc Phi đang kêu.

"Rằm!"

Dục Uyển ném Hoắc Phi xuống sàn, rồi đứng dậy xoay lưng đi.

Mười phút sau...

Trong bếp âm thanh lục đục liên tục phát ra. Ấm điện vừa sôi là Dục Uyển cất gói mì tôm ra cho vào tô. Cái này không phải nấu cho cô mà là cho Hoắc Phi, ngoài miệng và trong bụng đều đang mắng chửi bản thân. Tại sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho những chuyện Hoắc Phi đã làm, còn nấu thức ăn cho hắn, phải bỏ mặt để hắn đói chết.

"Gừ...m...!!!"

Dục Uyển tức giận, cắn nát gói bột nêm, hơi cay xông thẳng vào mũi. Tất cả là tại cô ngu.

Hoắc Phi từ nhà tắm bước ra, trên người cũng chỉ quấn mỗi khăn tắm. Hai ngày nay hắn đã không có tắm rửa gì cả, khắp người đều bốc mùi, sau khi tắm xong cả người đều trở nên thoải mái hơn, hắn từ phía sau ôm lấy Dục Uyển.

"Buông ra! đừng nghĩ tôi nấu mì cho anh ăn, là đã tha thứ cho anh."

Hoắc Phi vẫn không hề nhúc nhích, hai tay vẫn ôm chặt và vùi mặt vào cổ của Dục Uyển.

"Uyển! tha thứ cho anh chỉ lần này thôi, anh và người phụ nữ đó thật không có gì...người anh yêu chỉ có mỗi em."

"Anh có thể thề...từ lúc quen em, đó là lần đầu tiên anh lên giường với người phụ nữ khác, cũng sẽ là duy nhất...tha thứ cho anh."

Dục Uyển từng suy nghĩ, Hoắc Phi đã có thể chấp nhận quá khứ giữa cô và Luật, hắn không để tâm. Có phải cô đã quá khắc khe với hắn. Cô có nên tin hắn, tha thứ cho hắn lần này không?

Cho Hoắc Phi một cơ hội, cũng cho cô thêm một lần cơ hội được hạnh phúc. Mặc dù biết số mình rất xui quẩy, mua vé số không khi nào trúng, nhưng Dục Uyển muốn đánh cược lần này.

"Được! em tin anh...em sẽ tha thứ cho anh, nếu còn lần sau..."

"Anh cam đoan sẽ không có lần sau."

Dục Uyển xoay người lại nhìn hắn, lời chưa nói xong thì Hoắc Phi đã giơ tay ngăn lại. Hắn cũng không quá tham lam, bước đầu tiên đã nhận được sự tha thứ của Dục Uyển thời gian còn dài. Hoắc Phi buông Dục Uyển ra, rồi ngồi ngay ngắn xuống ghế.

Dục Uyển đặt tô mì lên bàn, rồi xoay người vào trong phòng tắm, thay đổi y phục. Hôm nay là hôn lễ của chị em tốt Lý Nhã, cô dâu phụ như cô lại đến trễ nếu không phải vì hắn.

"Dục Uyển! em chuẩn bị đi đâu sao?"

"Hôm nay huynh đệ tốt của anh kết hôn, không nhớ sao?" Dục Uyển trong phòng tắm, lên tiếng.

Bên ngoài.

"Cạch...!!!"

Đôi đũa trên tay của Hoắc Phi rơi xuống bàn. Hôm nay là ngày kết hôn của Ngạn Tổ, tại sao hắn lại quên mất chuyện trọng đại như vậy.

"Reng..reng..!!!"

Chuông điện thoại một lần nữa reng lên, khiến cho Hoắc Phi giật mình, hắn nhấc điện thoại lên. Có hàng trăm cuộc gọi "truy sát", phần nhiều là của Bạch Ngạn Tổ. Bởi vì rể phụ của hắn đã mất tích hai ngày, không một cuộc gọi về.

"Alo..!"

Hoắc Phi vừa nhấc máy thì nghe thấy tiếng hét như sấm của Bạch thiếu. Bởi vì hôm nay người làm rể phụ chính là hắn.

"Thằng khốn! mày đang ở đâu? hôn lễ sắp bắt đầu...dâu phụ và rể phụ đều mất dạng, hai người đang chơi tao hả?"

"Mày đừng nóng...tao lập tức tới ngay."

Hoắc Phi đứng dậy nuốt vội tô mì, rồi mở cửa chạy ra ngoài.

"Uyên! anh thay lễ phục xong sẽ qua đón em."

"Rầm...m!!!"

Dục Uyên từ trong phòng tắm chạy ra đuổi theo, trên tay còn cầm bộ y phục bản của Hoắc Phi. Nhưng cửa đóng sập lại, hần hoàn toàn mất dạng.

"Hoắc Phi! anh vẫn..."

Người đã đi mất, Dục chỉ muốn nói...

"Anh vẫn chưa mặc quần áo."

Trí nhớ của Hoắc Phi thật sự không phải là quá tốt như cô đã tưởng, ngay cả quần áo cũng chưa mặc, chỉ quần mỗi khăn đã chạy ra ngoài. Hi vọng những người trong chung cư sẽ không nghĩ hần là tên biến thái đập một trận.

Dục Uyên bước tới khóa cửa lại, rồi xoay người vào phòng tắm. Nhưng vừa đi tới ghế sofa thì nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Chắc là Hoắc Phi quay lại.

"Em biết thế nào anh cũng..."

Cô vừa mở cửa ra thì một mùi hương lạ liền xông thẳng vào mũi, trước mặt cô xuất hiện ba người đàn ông to lớn, che mặt.

"Các người là ai?"

"Rầm.m.!!!"

Cả ba người họ đập vừa vào trong, Dục Uyên lùi lại phía sau.

Biết rõ người đến không có ý tốt, Dục Uyên đã chuẩn bị tư thế ứng chiến. Nhưng đòn vừa giờ ra, chân tay liền bủn rủn không sức lực, bóng dáng ba người trước mặt trở nên mờ ảo, mặt đất và mọi thứ trong phòng bắt đầu ngã nghiêng.

Chuyện gì đang diễn ra với thân thể cô...

Không phải mọi thứ nghiêng ngã mà là cô sắp ngã.

"Rầm.m...!"

"Dẫn cô ta đi."

Ba ngày sau...

Hoắc gia.

"Hu.u...!!! Tiểu Uyên...thật ra con đang ở đâu?"

"Hu...u.!!!"

Trước khi bước qua cửa lớn Hoắc gia thì đã nghe thấy tiếng khóc của mẹ Tiêu vang khắp biệt thự. Từ sau khi Dục Uyên mất tích thì mẹ Tiêu đã trở thành bạn thân thiết với khăn tay và nước mắt. Một sản phụ cao tuổi vừa mới sinh xong đó là chuyện không tốt chút nào.

"Tiêu Tường! em vừa mới sinh xong, không nên quá xúc động, để tôi đưa em về phòng nghỉ ngơi."

Dục Uyên mất tích nhưng Hoắc Nghị lại không lo lắng bằng việc Tiêu Tường cứ ngồi khóc suốt ngày, ông lo cho tình trạng sức khỏe của bà nhiều hơn.

"Lão gia! Tiểu Uyên mất tích đã ba ngày, tới giờ vẫn không biết thế nào...em làm sao có thể đi nghỉ."

"Hoắc Nghị nói rất đúng...suốt cả đêm còn đã không ngủ, con còn phải chăm sóc Hoắc Tâm, quên rồi sao " Tiêu lão lên tiếng.

Hoắc Tâm là tiểu công chúa nhỏ Hoắc Nghị và Tiêu Tường, vừa nhắc đến là nghe thấy tiếng khóc của cô nhóc, vú nuôi từ trên lầu ầm tiếu công chúa nhỏ xuống, bởi vì đồ mãi không nín. Người duy nhất có thể làm điều đó là mẹ Tiêu.

"Con xem..con bé lại khóc, con mau dỗ nó...ở đây đã có cha và Hoắc Nghị, mọi người sẽ giúp con tìm tiểu Uyên."

"Cha! vậy con lên lầu dỗ Hoắc Tâm..khi nào có tin tức của Dục Uyên, mọi người phải báo cho con biết."

Lớn hay nhỏ đều là con. Đứa nào xảy ra chuyện mẹ Tiêu cũng sẽ sốt ruột. Nghe Hoắc Tâm khóc, bà cũng nóng lòng đứng dậy chạy đến chỗ của vú nuôi, từ tay vú nuôi bỗng lấy cô nhóc rồi đi lên lầu.

"Kiêm! con nghĩ chuyện này có phải do bọn bắt cóc làm?"

"Con nghĩ không phải"

Nếu chuyện này do bọn bắt cóc làm, thì ba ngày nay đã phải có điện gọi đến tiền chuộc. Nhưng đã ba ngày trôi qua, chuông điện thoại vẫn chưa reo.

"Vậy có phải là kẻ thù của Hoắc thị? nhưng kẻ thù của Hoắc thị rất nhiều...có thể là ai trong số bọn họ, lại nhắm vào Dục Uyển?"

Với khả năng này Hoắc Khiêm cho là không thể, người bên ngoài đều biết Dục Uyển chỉ là con gái riêng, ngoài cái họ ra thì không có quan hệ với Hoắc gia, nếu muốn gây khó khăn Hoắc gia, thì cũng nên chọn một đối tượng nào có quan hệ thân thiết hơn, không phải là Dục Uyển.

Vậy chỉ có thể là ân oán cá nhân, kẻ thù của Dục Uyển gây ra. Nhưng là người nào có khả năng một tay che trời, ngay cả Bạch gia cũng không thể tìm ra chút manh mối.

Đảo mắt một lượt, Hoắc Nghị cảm thấy đại sảnh thật trống trải, như thiếu ai đó

"Luật và Phi đâu? mấy ngày nay sao cha không nhìn thấy" Hoắc Nghị lên tiếng.

Ba ngày nay không chỉ Tiêu Tường không nhìn thấy Dục Uyển, mà cả Hoắc Nghị muốn nhìn thấy mặt hai thằng con trai của mình cũng không được. Suốt cả ngày Hoắc Luật và Hoắc Phi đều ở bên ngoài, chạy qua lại giữa sở cảnh sát à Bạch gia, không lúc nào có mặt ở nhà.

"Lão gia!"

Hoắc quản gia từ ngoài cửa vội vã chạy vào.

"Lão gia! cục trưởng Hà đến..đã có tin tức của tiểu thư."

Ngoại ô - kho chứa hóa chất, gần bến tàu ca cách trung tâm thành phố 50km

Ngoài cửa nhà kho, hai trong ba gã đàn ông đã xuất hiện ở căn hộ của Dục Uyển ngày hôm đó, đang ngồi xỏm hút thuốc.

"Tao mệt mỏi lắm rồi, chuyện này tới khi nào mới chấm dứt? "

Sau khi Dục Uyển mất tích, không chỉ thành phố mà cả Á Lạp Tân đều xôn xao. Hoắc Nghị đã nhờ đến sự can thiệp của cả hai giới hắc bạch để tìm kiếm tung tích của cô, báo chí và giới truyền thông cũng vào cuộc. Ba ngày nay chỉ cần bật tivi lên hay là mở báo ra xem, đều là tin tức về Dục Uyển.

"Mây bình tĩnh lại, tối mai tàu sẽ cập bến, sau khi đưa ả lên tàu...chúng ta sẽ lên máy bay trở về Cabo."

"Mẹ kiếp! không ngờ lại rắc rối như vậy." Một gã đứng dậy, hít một hơi dài nốt liều thuốc, rồi ném xuống dưới đất.

"Này ở đây canh chừng nó...tao ra ngoài kia hít thở chút không khí." Hắn nghiền nát liều thuốc dưới chân rồi bỏ đi.

Bên trong căn phòng.

Cách âm không tốt nên đoạn đối thoại bên ngoài, Dục Uyển đều nghe hết tất cả.

"Tối giờ ăn."

Cánh cửa được kéo ra, ánh đèn vào trong căn phòng lạnh lẽo, cô có thể cảm nhận được một chút hơi nóng yếu ớt đang chạm vào mặt mình. Hắn bước vào trong phòng, kéo chiếc ghế ra và ngồi trước mặt Dục Uyển.

"Há miệng ra!"

Hắn mở hộp cơm ra, đúc từng miếng và gấp từng đũa thức ăn cho cô.

Chân tay đều bị bọn họ bắt chối, ngay cả mắt cũng bị kín. Với Dục Uyển ba ngày qua ngày hay đều như nhau, trước mặt là một dãy màu đen. Cô không biết đã đắc tội với ai, mà khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh này. Cũng không biết hiện giờ bản thân đang ở đâu, chỉ rõ một điều duy nhất, tối mai đám người này sẽ bán cô đến Đảo Chết, một hòn đảo bất trị mà chính phủ phải đầu hàng, cái nôi của tội phạm, và nơi đầu mối chế tạo và sản xuất vũ khí, thuốc phiện.

Cô từng nghe Hoắc Luật kể qua, chỉ cần đặt chân lên đảo thì cơ hội trở ra là con số không. Đòi cô coi như xong nếu bị bán lên đảo chết.

Làm sao để thoát khỏi nơi này...

Thức ăn vừa nuốt vào lập tức phun ra, vọt thẳng vào người gã. Gã nổi điên, ném hộp com xuống đất, rồi phúi hết thức ăn dính trên người.

"Mày giờ trò gì hả?"

Dục Uyển lần dùng xuống đất, hai tay ôm bụng, mặt mày thì nhăn nhó, và dáng vẻ rất đau đớn.

"Mày có chuyện gì?" Gã ta nắm tóc Dục Uyển giựt ngược dậy.

"Chắc do thức ăn bị hư rồi, tôi..tôi..muốn đi đại tiện"

"Mày muốn lừa ai? tưởng tao là thằng ngu." Hấn nhếch miệng cười.

"Tin hay không tùy anh, nhưng tôi chịu hết nổi hay... để tôi giải quyết tại đây luôn cũng được, tôi nhịn hết nổi rồi."

Nghe Dục Uyển nói xong mặt hấn liền tối sầm. Nếu để con đàn bà này phóng uế ngay tại đây, thì tới nay anh em bọn họ làm sao ngủ, hơi thối chết đi được.

"Đứng dậy! tao dắt mày ra ngoài"

Sau khi đạp đổ cái ghế, hấn bước đến lôi Dục Uyển ra phía sau căn nhà kho, để cô giải quyết mớ hỗn độn trong bụng ra.

"Đừng có giờ trò, đi nhanh."

"Anh giúp tôi cởi trói được không? bất tiện như vậy thật khó đi."

"Đàn bà phiền phức..chờ một chút."

Sau khi lấy cái khăn đen trong túi quần ra, che kín lại mặt mũi của mình. Gã mới bước tới cởi trói cho Dục Uyển. Sau đó quay lưng đi, rồi châm một điếu thuốc lên hút hơi dài.

Hấn ta vừa xoay mặt đi, Dục Uyển lập tức tháo khăn bịt mắt ra. Cô bắt đầu bước lùi bước, nhẹ nhàng, cẩn trọng và không hề phát ra bất kì tiếng động nào. Nhưng tác dụng của việc tìm thuốc an thần quá liều, khiến người cô choáng váng, đầu óc cứ quay cuồng.

Ở đây là nơi hoang vắng, cách xa thành phố chỉ cần cô tìm đến gần nơi dân cư sinh sống thì có cơ hội thoát khỏi đây.

Nhưng người tính lại không qua được ý trời, Dục Uyển có thể may mắn trốn được gã ngu ngốc kia. Lại xui quẩy đụng ngay vào gã muốn ra ngoài hít khí trời khi này. Lúc cô trượt chân ngã phịch xuống đất, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một bóng đen phủ lấy mình, mặt mũi thì cô không nhìn ra, nhưng giọng nói của hấn thì quen tai vô cùng, là một trong ba gã đang giam giữ cô.

"Muốn đi đâu? "

"Tôi..tôi.."

"Râm.m.!!!"

Một cú đập sau gáy, Dục Uyển ngã xuống đất. Gã "ngu" kia đã chạy đến kịp lúc và đánh ngất Dục Uyển.

"Thằng ngu! không phải nói mày canh giữ ả rồi sao?"

Nhà kho-gần bến tàu.

"Nó mà biến mất...tao với mày khó sống với thiếu gia, mày biết tính khí của hấn...là một thằng điên."

"Tao...tao..không phải đã bắt lại được nó rồi sao, mày la lối cái gì?"

Mọi người ở Cabo đều nói thiếu gia của họ Tô là thằng điên, tính khí thất thường lúc thì ôn như nước khi thì nóng như núi lửa, không ai có thể lường trước được hậu quả, nếu chọc giận đến hấn.

Mạng như vừa nhặt được từ quỷ môn quan trở về, tâm trạng vẫn còn kích động, hấn thật không tưởng tượng được chuyện gì xảy ra, nếu lúc đó con đàn bà đó biến mất.

Hấn tức giận đi đến trước mặt Dục Uyển, giơ tay nắm lấy tóc cô giựt ngược lên.

"Con đàn bà thú! mày hại ông suýt chết."

Cảm giác đau đớn ập đến đã đánh tỉnh Dục Uyển. Theo phản xạ mà cô mở mắt ra, nhưng trước mặt vẫn là một màu đen tối tăm, không chút ánh sáng nào có thể xuyên qua lọt được bằng vải trên mắt.

"Bóp..p..!!!"

Hắn dùng sức thổi vào bụng của Dục Uyển.

"Á..Á...!!!"

Dục Uyển đến đến gặp người lại, nhưng giờ cô mới nhận ra, cả hai tay hai chân đều bị treo lên trên cột, không thể cử động được.

"Không phải tao đã nói mày đừng giờ trò rồi sao? dám bỏ trốn...mày đúng là muốn chết."

Lúc hắn định giờ tay ra đánh tiếp. Thì cánh cửa nhà kho lần nữa được đẩy ra. Một đôi nam nữ bước vào. Người đàn ông thì họ biết quá rõ, còn người phụ nữ thì họ không biết vì khuôn mặt của cô ta được che giấu dưới lớp mặt nạ.

"..." Nhìn thấy Tô Lân, hai gã đàn em liền cúi đầu chào.

Người đang đến là ai, với đôi mắt đang được bịt kín. Dục Uyển khó mà hình dung được chuyện gì đang diễn ra, cô chỉ có thể cảm nhận được âm thanh của tiếng giấy cao gót, đang tiến gần đến chỗ cô. Và một chút hơi thở của người kia.

"Cô là ai?" Dục Uyển lên tiếng.

Hoắc Mạn Ni ngồi xuống trước mặt của Dục Uyển. Tô Lân nói tới mai Dục Uyển sẽ được đưa đến Đào Chết, cả đời này ả đừng mong có hi vọng quay lại Á Lạp Tân. Cho nên Mạn Ni muốn đến gặp lần cuối, có bao nhiêu thù hận cô muốn trả một lần.

"Chát...t...!!!" Đây chính là câu trả lời của Mạn Ni.

Ba ngày nay Luật vì tìm kiếm nó, mà không ăn không ngủ, lật tung cả thành phố này lên. Hắn càng khổ sở tìm kiếm thì càng khiến cô căm ghét nó hơn.

Trước khi Dục Uyển biến mất khỏi đây, Mạn Ni muốn tặng cho Dục Uyển một món quà lớn.

"Tôi muốn hai người chơi chết nó ngay tại đây."

Giọng của Mạn Ni qua chiếc mặt nạ, hoàn toàn biến dạng. Không còn là giọng nói trong trẻo ấm áp của một Hoắc Mạn Ni, nó khàn đục và lạnh lẽo. Mạn Ni chỉ tay về phía hai gã thuộc hạ của Tô Lân.

Cả Dục Uyển, Tô Lân cùng hai gã kia đều kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng.

Mạn Ni muốn nhìn thấy bộ dạng phóng túng dâm dăng của Dục Uyển, ghê gớm như thế nào có thể khiến cho Hoắc Luật điên đảo. Nếu Luật tận mắt chứng kiến cảnh nó bị hai thằng đàn ông luân phiên cưỡng bức, tâm trạng sẽ thế nào, Mạn Ni rất là mong đợi được nhìn thấy, ngay cả máy quay quay phim cô cũng đã chuẩn bị sẵn.

"Tôi và cô rốt cuộc có ân oán gì, tại sao lại muốn hại tôi... cô là ai?" Dục Uyển tức giận, vùng vẫy cả tay lẫn chân, muốn tiến lại gần Mạn Ni.

"Sao còn đứng yên đó? tôi muốn hai người làm nhục nó." Mạn Ni lớn tiếng hét lên.

Hai gã phía sau lại càng lúng túng hơn, họ quay sang nhìn Tô Lân, như cầu khẩn một sự trợ giúp.

"Họ không thể?" Tô Lân lên tiếng

"Tại sao?" Hoắc Mạn Ni khó hiểu nhìn Tô Lân, chẳng lẽ họ chê khuôn mặt xấu xí của nó.

"Bọn họ là gay."

Xung quanh lắng đọng bất ngờ, câu trả lời này ngoài dự định của Mạn Ni. Cô đã tưởng tượng ra cảnh Dục Uyển bị lăng nhục trước khi tới đây, lẫn cả cảm giác thỏa mãn khi trút được cơn giận. Nhưng bây giờ...

"Đừng nhìn anh...chuyện tàn nhẫn như vậy anh không làm được." Tô Lân nhếch miệng cười nhìn Mạn Ni, rồi từng bước đi đến bên cạnh Dục Uyển.

"Nhưng anh có cách khác giúp em hạ cơn giận."

Hắn cúi người xuống, nhặt lấy khúc gỗ dưới đất lên, vung lên thật cao và...

"Á.....A.....A...!!!"

----- hết chương 77 -----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Nhà kho bốc cháy

Sở cảnh sát

Bảo vệ của khu chung cư bị đánh ngắt đi, và cuộn băng ghi hình từ camera của chung cư cũng biến mất. Cho nên một ít manh mối cũng không thể tìm ra, nhưng có người đã nhìn thấy đám người đưa Dục Uyển đi. Sau ba ngày đầu tranh tư tưởng dữ dội, người này đã quyết định hợp tác với sở cảnh sát, nhận diện kẻ tình nghi.

Cục Trưởng Hà đã dựa vào miêu tả của nhân chứng, phác họa ra diện mạo của kẻ bắt cóc. Sau khi thu hẹp phạm vi, những kẻ từng có tiền án tiền sự và có diện mạo tương tự, đều đang đứng xếp hàng dài sau tấm kính có tất cả là mười người, theo mô phỏng trí nhớ của người nhận dạng, họ đều che nửa mặt lại.

Hoắc Luật, Hoắc Phi phát hoảng suốt nhiều ngày vì không thể tìm ra chút tung tích nào của Dục Uyển, tinh thần và thể xác đang xuống dốc trầm trọng. Ba ngày nay, số lần họ ngủ không thể tính giờ mà là đếm từng phút. Hi vọng duy nhất của họ chỉ có thể đặt trên bà cô trước mặt.

Nhưng...

"Không phải! tất cả bọn họ đều không phải." Sau khi chậm rãi đi lướt qua từng người một, bà cô xoay người lại nhìn cục trưởng Hà.

"Không thể nào, bà nhìn kỹ xem...nhất định phải có ai trong số bọn họ, tại sao lại không có." Hoắc Phi phát hoảng, hần bước tới lùi bà cô già đến trước tấm kính, buộc bà ta phải xem lại một lần nữa.

"Thật...thật sự không phải bọn họ..."

Trước sự kích động của Hoắc Phi, bà cô già cũng bị hấn làm cho dọa sợ, chân tay đều run rẩy.

"Phi! mình hãy bình tĩnh lại, mày đang làm cho bà ta sợ." Bạch Ngạn Tổ bước tới kéo Hoắc Phi về.

"Mày bảo tao làm sao bình tĩnh, trong khi Dục Uyển vẫn không rõ sống chết? nếu tao biết bọn nào làm ra chuyện này, tao sẽ không tha cho chúng."

"Rầm.m!!!"

Hoắc Phi giật dử đập tay xuống bàn.

"Cô Từ! cảm ơn sự hợp tác của cô...khi nào có thêm manh mối mới, mong cô liên lạc với chúng tôi..Tiểu Tân, cậu đưa cô Từ về nhà." Cục Trưởng Hà lên tiếng.

"Dạ! Cục Trưởng." Một viên cảnh sát trẻ bước đến chỗ của bà cô già.

Bà ta lập tức lấy ngay túi xách, rồi vội vã theo Tiểu Tân ra ngoài.

Hoắc Luật đang đứng dựa tường, bộ dáng rất mệt mỏi. Hần bước tới chỗ cục Trưởng Hà.

"Cục Trưởng Hà! không còn ai nữa sao?"

"Hoắc thiếu gia! tất cả những người khả nghi ở Lạp Tân này, đều bị chúng tôi mang về hết...từ sáng giờ cũng hơn cả trăm người, chúng tôi đi đâu mà tìm nữa đây." Cục Trưởng Hà thờ dãi nhìn Hoắc Luật.

"Nếu bọn chúng không phải là người ở đây thì sao...đến từ nơi khác ngoài Á Lạp Tân?" Hoắc Luật lên tiếng

"Chuyện này... tại sao tôi không nghĩ ra, tôi sẽ lập tức liên hệ với bên phía xuất cảnh, cậu chờ tin tốt của tôi."

Cục trưởng Hà hớn hờ cầm mấy tấm họa phát thảo rồi cùng đám người của ông ta rời khỏi sở cảnh sát.

"Rầm.m!!!"

Thật ra em đang ở đâu, Dục Uyển....

Đó là điều duy nhất cả hai anh em Hoắc Luật, Hoắc Phi đang cùng nghĩ đến.

"Áh...ah...!!!"

Tiếng rên rĩ kịch liệt, cùng âm thanh rung động của cánh cửa phát ra từ nhà kho. Đủ mạnh mẽ đủ kích thích thị giác, để người ta có thể đoán được bên trong đang diễn ra cảnh tượng gì.

Ngoại ô-nhà kho chứa hóa chất.

Mặc dù đã vào ban đêm nơi này rất hiếm người lui tới, nhưng vẫn phải cẩn thận nếu không muốn thu hút sự chú ý. Bọn họ không thể mở điện sáng vào ban đêm vì sẽ khiến người bên ngoài nghi ngờ, chỉ có thể sử dụng đèn dầu thay thế, không quá sáng để bên ngoài từ xa có thể nhìn thấy, cũng không quá tối để tận hưởng cuộc thâu hoan lúc nửa đêm.

Một gã nằm sấp xuống bàn, cặp mông tròn trịa bị chiếm giữ, và phía sau hậu đình mạnh mẽ bị ra vào. Còn kẻ phía sau liên tục động thân, luật động mỗi lúc một nhanh, lực đạo càng lúc càng sâu, khiến hắn mất kiểm soát.

"Mày siết chặt thật? tốt hơn mấy thằng điếm rẻ tiền ở Cabo nhiều." Người nằm trên lên tiếng

"Mẹ nó! mày đem ông so với mấy thằng ai cũng có thông sao... làm xong.cút ra cho ông."

Kẻ nằm dưới, tức giận từng ngón tay đang cào bầu xuống mặt bàn, cảm giác thống khổ cùng sung sướng đan xen, khiến mắt cũng mất dần tự chủ. Khi người nằm trên liên tục đâm mạnh vào, như cố ý giày vò hắn.

"Áh...ah...!!!"

"Mày muốn làm cái gì?" Bất ngờ bị người ta bỗng lên, gã kinh ngạc trợn mắt.

"Muốn chơi chết mày."

Ngày thường "kẻ nằm dưới" luôn kiêu căng ngạo mạn, ý mình thông minh hơn hẳn một chút, đánh đấm cũng lợi hại hơn hẳn một chút và bắn súng cũng giỏi hơn hẳn một chút, nói chung là tất cả các mặt đều hơn hẳn một chút, mà thường xuyên hô to hét lớn, bắt nạt hắn, tự xem mình là đại ca của hắn. Nhìn nhục suốt mấy năm, đây là lúc hắn phải trả đũa lại.

"Tao muốn nhìn thấy bộ mặt dâm đăng của mày? " Hai tay đặt lên trên hông kẻ nằm dưới, bất ngờ lật mặt lại, khiến cho hắn nằm ngửa ra trên mặt bàn, đang rộng hai chân ra.

Bởi vì hoàn cảnh hiện tại của hắn là "kẻ nằm dưới" nên không có khả năng chống cự, chỉ có thể nằm ngửa, dang chân ra cho người thông. Bọn họ cùng vào sinh ra tử cũng nhiều lần, quen biết nhau cũng đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên làm tình.

Nếu không phải thiếu gia và người đàn bà thần bí đó đang làm tình trong căn phòng phía trước, cách một cánh cửa để bọn họ nghe nghe thấy những âm thanh khiến người đỏ mặt, toàn thân khó chịu nóng bừng. Cũng cả tuần trôi qua bọn họ chưa làm tình bao giờ, nhìn thấy cảnh tượng kích thích thị giác đang trước mắt, dục vọng ham muốn trong lòng trời dậy mãnh liệt.

Hai chân bị người ta đang rộng ra, ép sát xuống bàn, kiên định đàn ông thì cứng rắn ngẩng cao ngạo nghễ, bộ dạng vô cùng xấu hổ, không dám nhìn thẳng mặt người nằm trên, chỉ có thể cắn răng và nhắm chặt mắt lại.

"Nhìn xem, mày cứng như vậy...có phải thích lắm không?" Tay của người nằm trên, nắm mạnh lấy dục vọng của kẻ nằm dưới, cố ý xoa nắn.

"Áh...ah...!!!" Cảm giác đau đớn lại ngọt ngào khó tả, khiến hắn không được tiếng rên, cũng vì vậy cảm thấy tức giận, vì bản thân mình thật hạ đẳng.

"Câm cái mồm mày lại! không được nói nữa?"

Người nằm trên mỉm cười, rồi cúi người xuống nhắm tới điểm hồng trước ngực kẻ nằm dưới tấn công, đầu lưỡi vờn ra liếm lấy, quét một vòng rồi nhẹ nhàng cắn lấy.

"Áh...Ah...!!!"

Kẻ nằm dưới vừa hét lên, thì gã kia đã nhích người tiến sâu vào, tay siết mạnh lấy dục vọng của gã nằm dưới, miết mạnh.

"Tao làm mày sướng lắm phải không? trả lời tao...nếu không tao sẽ đem nó rút ra." Dọa dẫm không chỉ dùng lời nói mà phải kèm theo hành động thì mới thuyết phục được người nghe, hắn dừng động tác, không tiếp tục động nữa, đem nửa dục vọng từ từ tách ra khỏi hậu đình ướt đẫm.

Cảm giác sung sướng lâng lâng như đang ở thiên đường, khiến người ta bị nghiện không thể dứt ra. Kết quả của nhiều ngày chưa được làm tình, chỉ có bao nhiêu đó thì làm sao thỏa mãn được ham muốn kẻ nằm dưới.

Hắn phải thừa nhận, cái thằng vô dụng nằm trên, làm gì cũng bất cần tẻ nhạt nhưng năng lực làm tình thì hơn hẳn những thằng khác, khiến hắn sướng đến phát điên, đặc biệt là thứ đang chôn trong người hắn, to lớn âm áp, mỗi lần tiến vào khiến cả người hắn đều tê dại bần rùn.

"Mày không lên tiếng, vậy chúng ta dừng lại ở đây."

Hành động còn nhanh hơn cả lời nói, hơn hai phần ba to lớn của hắn đã rút ra khỏi hậu đình kẻ nằm dưới, cảm giác trống trải chơi vơi, buộc gã phải đầu hàng.

"Sướng...sướng lắm...thằng khốn, mày vừa lòng chưa, mày làm ông sướng chết đi được, mày dám rút ra, ông đập chết mày."

"Mày còn sức hét lớn như vậy, xem ra tao vẫn chưa làm mày thỏa mãn đủ...đồ dám đàng."

"Áh...Áh...!!!!"

Phân thân chỉ vừa rút ra, lại lần nữa cắm sâu vào trong, luật động mỗi lúc một nhanh, chiếc bàn gỗ cũ kỹ nhiều năm, liên tục phát ra những tiếng "kot..kẹt" theo từng cái đẩy người của gã.

Khắp cả nhà kho, là những cảnh tượng dâm mỹ vô cùng, dưới ánh đèn dầu mờ ảo, mọi thứ đều trở nên mờ lung không rõ ràng, chỉ có những âm thanh động thân mạnh mẽ, những tiếng rên rỉ cùng lời nói tục tĩu là chân thật rõ ràng.

Lúc này dưới sàn si mắng lạnh lẽo..

Dục Uyển đang cuộn tròn lại như một đứa trẻ nằm bất động, cả tay chân đều bị đánh gãy cách mấy tiếng trước, cô tưởng mình đã chết lúc đó nhưng cô vẫn còn sống.

Mà sống hay chết lúc này có khác gì nhau, vì bộ dạng cô bây giờ chẳng khác nào người đã chết, đôi mắt vô thần nhìn lên trần nhà. Con đau đớn đang bào mòn thể xác lẫn tinh thần, khiến cô không thể nào trụ vững bằng chính đôi chân tàn phế của mình, chỉ có thể nằm lê trên sàn.

Cho đến khi...

Hai gã đang mãi mê hưởng lạc trên bàn, không hay biết bọn họ đã gây ra một tai họa vô cùng khủng khiếp. Một kẻ vô tình đã đẩy ngã cây đèn dầu xuống đất nhưng lại không hề hay, ngọn lửa bắt đầu cháy lan ra.

"Cháy..!"

Dục Uyển là người đầu tiên nhìn thấy. Lời nói yếu ớt như tiếng thì thầm của cô làm sao đã động được những kẻ đang điên cuồng chìm trong dục vọng, tiếng rên rỉ và âm thanh phanh phách của bọn họ phát ra, còn to gấp mười lần tiếng báo động của Dục Uyển.

"Cháy...có cháy...!!!!"

Một lần nữa Dục Uyển cố gắng hét thật to, lần này thì đã có người nghe thấy. Nhưng có vẻ cũng đã quá muộn để làm đám cháy dừng lại, bởi vì kho chứa hóa chất nên mọi thứ lại càng dễ dàng bốc cháy hơn.

Sức nóng gia tăng cùng với ánh sáng khác thường bên ngoài, đã khiến hai người trong phòng không thể tiếp tục cuộc vui.

"Có chuyện gì?" Tô Lâm hồi hải chạy ra khỏi phòng, chỉ kịp khoác chiếc áo sơ mi vào chưa cài nút.

Nhưng nhìn lửa lớn đã lan rộng ra, mọi thứ đều đang bốc cháy, những cây cột trên cao cũng đổ sụp xuống sàn. Dầu, lửa, gỗ, bộ ba hoàn hảo kết hợp lại thì đám cháy này có tới sáng đập cũng không thể nào tắt được. Người thông minh đều hiểu rõ được điều này.

"Ặc..ặc...!!!"

Mạn Ni thì liên tục ho sặc sụa, hít vào quá nhiều khói khí độc. Tô Lâm ôm chặt lấy cô rồi kéo ra ngoài. Hai gã nằm trên và nằm dưới kia cũng không nghĩ đến chuyện phải mặc quần áo vào, đã xông thẳng ra đầu tiên.

Trong tình trạng cấp bách, tính mạng mình còn khó giữ, thì bọn họ làm sao bận tâm đến một Dục Uyển tàn phế đang nằm hôn mê dưới sàn. Bốn người họ đã chạy ra ngoài, mà không mang Dục Uyển theo cùng, một mình cô chống chọi với căn nhà kho đang bốc cháy.

Ngọn lửa lớn như một con quái vật há mồm to nuốt chửng mọi thứ, những bình đựng axit trên kệ đang nghiêng ngã, không còn là từng giọt mà là thành dòng nước, theo những con đường nhanh nhất đến bên cạnh Dục Uyển.

"Hu...u...!!!! phải làm sao? không thể thể để Dục Uyển chết được"

"Phán Quan, Át Diễn đại nhân! hai người phải giúp tôi... cứu lấy Dục Uyển"

Qua thiên kính, mọi sự trên trần gian đều gói gọn trong một khung hình. Dưới âm phủ, Chị Hảo không ngày nào không dõi theo từng bước của Dục Uyển. Nhìn thấy ngọn lửa gần như nuốt chửng con gái, tâm trạng của một người mẹ như chị Hảo như đang ngồi trên chảo dầu sôi.

"Chúng có thể giúp chị, nhưng có một điều kiện." Phán quan lên tiếng.

Biết được con gái mình, sẽ có thêm một cơ hội được sống. Người làm mẹ hận không thể ngay lúc này dùng mạng đổi lại mạng cho con gái, thì cho dù là điều kiện gì chị Hảo cũng sẽ chấp nhận.

"Phán quan đại nhân! bất cứ điều kiện gì..tôi cũng đồng ý, chỉ cần ông chịu cứu Dục Uyển"

"Chị phải hứa với ta sẽ đi đầu thai...và đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta nhúng tay vào chuyện của Dục Uyển, mọi sự trên trần gian đều có vận số của nó...việc của nhân gian phải để nhân gian giải quyết, chị hiểu không?"

"Tôi...tôi hiểu..ngài mau cứu Dục Uyển, nếu không... con bé sẽ chết mất...hu..u" Chị Hảo cuống cuống, lời kéo Phán quan đại nhân.

"Ất Diễm! ông mau đi tìm Phong Thành Vũ." Phán quan lên tiếng

"Ta lập tức đi ngay, à..còn chuyện này nữa." Ất Diễm vừa ra tới cửa, đã quay đầu vào căn dặn Phán quan đại nhân.

"Nếu người của Diêm Hạo đến tìm ta thì nói... đường nhan lộ của Diêm Hạo ta đã bào chế xong, ta để trên bàn"

"Ta biết rồi...ông mau đi đi."

Hoắc gia...

Lại thêm một ngày nữa không ai trong Hoắc gia có một giấc ngủ ngon, bởi vì lo lắng cho Dục Uyển. Ngoại trừ Hoắc Mạn Ni ra..

"Mọi người định không ăn sao?" Lữ Trị lên tiếng

Điểm tâm sáng đã chuẩn bị sớm hơn mỗi ngày, một tiếng đồng hồ, bởi vì tất cả thành viên trong nhà đều không ngủ được và dậy từ rất sớm. Nhìn một bàn đầy điểm tâm, mà không ai có tâm trạng ăn cầm đũa, một mối chán nản.

Mạn Ni ngồi bên cạnh chủ động gấp thức ăn cho Hoắc Luật, chưa kịp mở miệng thì hắn đã đứng dậy kéo ghế ra.

"Em không đói...mọi người ăn trước đi" Hoắc Luật cúi đầu chào những trưởng bối trong nhà rồi rời khỏi bàn ăn.

Vừa bước tới sảnh thì Hoắc Luật đã cầm điện thoại lên gọi cho cục trưởng Hà về tin tức của Dục Uyển. Hoắc Phi cũng không khá hơn, một hơi uống sạch ly sữa, cũng kéo ghế đứng dậy, sau đó gọi điện cho Bạch Ngạn Tô.

Một buổi sáng thiếu sinh khí, không ai còn có tâm trạng ăn, chỉ gấp vài đũa, vài muỗng rồi cũng đứng dậy. Ăn ngon miệng nhất có lẽ là Mạn Ni.

Trong lúc mọi người đang mệt mỏi vì không biết tung tích của Dục Uyển vì Mạn Ni lại biết chính xác đó là đâu.

Chính là địa phủ, với một đũa tay chân tàn phế muốn rời khỏi căn nhà kho đó là điều không tưởng, lại xuất hiện thêm đám cháy thì cơ hội thoát chết là con số không.

Hoắc Mạn Ni tin chắc Dục Uyển bây giờ đã là một bộ xương khô cháy đen trong căn kho, cho dù có người phát hiện ra, chắc chắn cũng không thể nào nhận dạng ra được.

"Sáng nay vào lúc 6 giờ, tại nhà kho chứa hóa chất của Bạch thị ở ngoại thành, cách trung tâm thành phố về phía nam 50 km, đã xảy ra một trận hỏa hoạn lớn...không rõ nguyên nhân, trong căn nhà kho chúng tôi đã tìm ra một cô gái, nghi ngờ có liên quan đến phụ hỏa hoạn....hiện cơ quan chức năng đang bắt đầu điều tra."

Hoắc Khiêm vô tình ấn nút remote đã chuyển sang kênh tin tức, không phải những kênh chứng khoán, kinh tế mọi ngày hắn vẫn thường xem nên chuẩn bị chuyển kênh.

Trên truyền hình đang tường thuật trực tiếp tất cả hiện trường vụ hỏa hoạn, căn nhà kho Dục Uyển bị bỏ lại.

Hon ai hết trong Hoắc gia, Hoắc Mạn Ni là người có những phản ứng mạnh nhất, cô giựt mình ngẩn đầu lên. Và từng bước đi đến đại sảnh.

Tại sao lại như vậy, tại sao được khiêng ra không phải là bộ xương cháy khét của nó, mặc dù khắp người bóng rất nặng, nhưng Mạn Ni có thể khẳng định một điều "nó" vẫn còn sống.

Một không khí ngột ngạt cho ngày mới, và phải đối diện với những khuôn như đưa tang đã đủ làm cho Hoắc Khiêm thấy mệt mỏi. Hoắc Khiêm muốn chuyển kênh, và cũng không ai quan tâm đến điều đó, vì họ đã có đủ chuyện để lo, không cần bận tâm đến một nhà kho chứa hóa chất, đã bỏ hoang suốt nhiều năm mà Bạch gia cần như quên lãng, cùng một cô gái bị nghi ngờ là thủ phạm gây đám cháy.

Hoắc Luật nhắm mắt ngã lưng ra sau ghế, mọi thứ trong đầu hắn lúc này đều xoay quanh Dục Uyển.

Hoắc Phi đứng dậy, hắn không thể cứ ngồi yên chờ tin tức của Bạch Ngạn Tô, dù là vô vọng mò kim dưới bể hắn cũng phải đi Dục uyển

Lúc Hoắc Khiêm chuẩn bị chuyển kên thì trên truyền hình là cảnh tượng, hai nhân viên y tế đang khiêng một cô gái nửa tỉnh nửa mê, ra khỏi nhà kho.

Nhân viên cứu thương đang khiêng Dục Uyển từ trong nhà kho ra, với họ đây là một chuyện rất thần kì chưa chứng kiến bao giờ, trong khi tất cả mọi thứ trong nhà kho đều bị cháy thành cho bụi thì cô gái này vẫn còn có thể thở được, có lẽ phải cảm ơn cơn mưa tối qua dập tắt đám cháy.

"Cô gái! cô tên gì..cho chúng tôi biết để liên lạc với người nhà của cô."

"Hoắc..Hoắc...Dục...Uyển..".Đôi mắt mờ màng không thể mở nổi, hơi thở yếu ớt như người sắp chết, Dục Uyển cố gắng nói ra từng chữ,

Hoắc Luật kinh ngạc mở mắt ra, Hoắc Phi thì đứng lại tại cửa. Tất cả mọi người trong Hoắc gia đều ngẩn đầu lên nhìn màn hình.

"Dục Uyển."

Phòng vip - Gok

Dục Uyển sau khi được đưa đến bệnh viện, trong tình trạng nửa mạng sống. Nhịp tim gần như ngưng đập, khắp người toàn vết bỏng, chân và tay đều bị đánh gãy, một đội ngũ bác sĩ hùng hậu được quy tụ tại phòng cấp cứu, suốt năm tiếng đồng hồ giành giật với tử thần họ đã mang Dục Uyển toàn vẹn bước ra khỏi phòng cấp cứu

Chuyện mà tất cả mọi người tin tưởng sẽ không thể, hay vẫn gọi là kì tích đã xảy ra trên người Dục Uyển. Với những gì một bệnh nhân như cô phải trải qua, mọi người đều nghĩ ít nhất một tuần mới có thể hồi tỉnh, thì sau ba ngày cô đã mở mắt ra, tốc độ hồi phục nhiều gấp mười lần người bình thường.

Chỉ là lúc này, Dục Uyển cảm giác bản thân như một cục bột. Băng trắng quấn khắp người từ đầu đến chân, hai tay hai chân còn bị treo lên cao. Hệt như một xác ướp Ai Cập cổ đại trong viện bảo tàng.

Còn hai gã khổng bên cạnh cô suốt mấy ngày qua, dù chưa thể tỉnh dậy, nhưng ý thức đã hồi phục từ tối qua, tất cả những lời thổ lộ lẫn những lời nói sồn gai óc của bọn họ cô đều nghe tất cả. Đó là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng khóc của Hoắc Phi, và một Hoắc Luật luôn kiêu kì, lại biến thành một bà thiếp lải nhải suốt đêm bên tai.

Bọn họ đều nói yêu cô...

Mở mắt ra người cô nhìn thấy đầu tiên là Hoắc Luật, dù rất muốn chạm tay vào mái tóc đang rối bời của hắn, nhưng không thể, hai cánh môi từ từ hé ra, gọi tên hắn..

"Luật...!"

Hoắc Luật sững sốt vui mừng khi nghe thấy tiếng nói của Dục Uyển, hắn đang mệt mỏi gục mặt xuống giường. Ba ngày nay Hoắc Luật luôn ở trong bệnh viện, từng giây từng phút đều không rời khỏi phòng chỉ mong Dục Uyển tỉnh dậy.

Hắn muốn xác thực có phải Dục Uyển đã tỉnh dậy...Hoắc Luật ngẩn đầu lên, trên môi hắn là nụ cười rạng rỡ đã biến mất từ khi Dục Uyển mất tích, là Dục Uyển của hắn, cô thật sự đã tỉnh lại.

"Luật..có...có phải trông em rất buồn cười?"

"Không! không buồn cười chút nào cả..." Lời nói nghẹn lại ở cổ họng, vừa cười vừa khóc cảm xúc đang xen là đây, Hoắc Luật mừng rỡ ôm chặt lấy Dục Uyển.

"Dục Uyển! cuối cùng em đã tỉnh lại...em đã tỉnh lại."

Bó người trong lớp băng kín đã khiến cô đủ ngột ngạt, lại thêm cái ôm xiết chặt của Hoắc Luật, cô thật không thể thở nổi, cô cần không khí.

"Luật! thả em ra."

"Được..."

Hoắc Luật vừa buông ra thì liền có hai cánh tay khác xiết mạnh lấy cô.

"Uyển..!!"

Hoắc Phi từ ngoài cửa đi vào nhìn thấy cô tỉnh dậy, hắn mừng rỡ chạy đến ôm chặt lấy Dục Uyển. Tiếp theo là mẹ Tiêu, Tiêu lão, Hoắc Nghị. Dục Uyển lần lượt đón tiếp những cái ôm và tiếng khóc xem lẫn tiếng cười của mọi người. Sau ba mươi phút ồn ào náo nhiệt của mọi người thân vì sự tỉnh lại của Dục Uyển trôi qua, giờ đây là thời khắc mà mọi người hồi hộp nhất.

"Viện trưởng Lương! tình trạng của Dục Uyển thế nào?" Hoắc nghị lên tiếng.

Sau khi khám lại tổng thể cho Dục Uyển, về mặt của viện trưởng Lương có rất nhiều biểu cảm, vui mừng, lo ngại...khiến cho mọi người rất sốt ruột, nhất

là thái độ thíp đóng mở của ông ta.

"Hoặc chủ tịch! những vết bồng trên người và trên mặt của Hoắc tiểu thư chúng tôi sẽ cố gắng, nhưng còn..." Viện Trưởng Lương áp úng nhìn những người trong phòng bệnh.

"Nhưng thế nào... Viện trưởng Lương?" Mẹ Tiêu khẩn trương lên tiếng, những điều con gái bà đã trải qua đã đủ tồi tệ, liệu còn những điều tồi tệ nào khác giành cho đứa con gái đáng thương Dục Uyển của bà đây.

"Viện Trưởng Lương! Dục Uyển thế nào? chú đừng khiến mọi người phải lo lắng hơn" Hoắc Phi nóng vội lên tiếng, hơn ai hết, hẳn là một người rất lo lắng cho tình trạng của Dục Uyển.

"VẬY TÔI NÓI THẮNG...những vết bồng trên người của tiểu thư rất nặng, thật sự nếu sau khi tiểu thư bình phục dù có phẫu thuật thẩm mỹ cũng sẽ để lại rất nhiều sẹo, còn tay và chân của tiểu thư...." Viện trưởng Lương dừng lại, bởi vì ông sắp nói đến vấn đề quan trọng hơn, nên cần phải chuẩn bị tâm lý trước, ông chỉnh sửa lại giọng kính lễ, rồi nói tiếp.

"Tay và chân của Dục Uyển thế nào?" Hoắc Phi gấp gấp lên tiếng.

"Tay và chân của tiểu thư đều bị đánh gãy, mặc dù không ảnh hưởng đến sinh hoạt thường nhật, nhưng sẽ không thể nào vận động mạnh"

"Thế nào gọi là vận động mạnh? Viện trưởng Lương, chú có thể nói rõ hơn?"

"Tôi muốn nói bắt đầu từ bây giờ.. Hoắc tiểu thư sẽ không thể tập võ được nữa, bất cứ động tác mạnh nào cần nhiều sức lực sẽ khiến cho cô ấy ngã quỵ"

Với người tập võ mà nói không thể động tay chân đó chính là bản án tử hình. Dục Uyển hoàn toàn bị sốc nặng. Nhưng với những người quan tâm Dục Uyển, chỉ cần cô còn sống thì những chuyện khác không quan trọng.

Tối hôm đó- gần 12h đêm

Bệnh viện về đêm vô cùng yên tĩnh, đặc biệt vào giờ này lại càng hạn chế người lui tới. Cho nên bệnh viện rất vắng vẻ, dọc hai hành lang căn phòng VIP thì lại càng không có người qua lại.

"Nhanh lên! trời sắp mưa."

"Ừ! mình biết rồi..cậu chờ mình một chút"

Cô ý tá vội kéo túi xách ra bỏ chìa khóa vào, bất ngờ rơi ra ngoài, cô cúi người nhặt chìa khóa.

"Cộp...cộp...!!!"

Một bác sĩ đang đi tới, trên ngoài khoác áo blouse trắng giống như các bác sĩ trong bệnh viện, nhưng có điều gì đó khiến cô tá không thể rời mắt khỏi người đàn ông này. Một cảm giác lạnh lẽo thấu tận xương, sự rợn người khi vị bác sĩ đó lướt qua cô.

"Người vừa rồi.. là bác sĩ trong bệnh viện sao? nhìn không ra."

"Chắc là bác sĩ mới đến."

Nhưng cô ý tá vẫn cảm thấy có gì đó khác thường, có gì đó khiến níu giữ ánh mắt của cô mãi nhìn theo bóng lưng của kẻ lạ mặt. Trong bệnh viện không có bác sĩ nào kì quái như người vừa rồi, tay trái cầm sô, tay phải cầm bút lông. Không có bác sĩ nào đi thăm bệnh lại mang theo những thứ đó, nhưng mà đã mười hai giờ đêm, vẫn còn bác sĩ đi thăm bệnh nhân giờ này sao. Thật khó hiểu.

Cô ý tá vẫn cứ xoay lưng nhìn theo vị bác sĩ kì lạ đó, cho tới khi ông ta biến mất tại căn phòng bệnh Vip.

"Ké...t...!!!"

Cách cửa phòng bệnh mở ra, người đàn ông mặc blouse trắng bước vào căn phòng của Dục Uyển. Cô vẫn còn mê mang trên giường, bởi vì tác dụng của thuốc an thần vừa mới uống.

Một lọ sứ màu trắng được mở ra, hương thơm ngào ngạt khắp phòng cùng thứ ánh sáng màu hoàng kim sáng chói lấp lánh như những vì sao, xoay tròn, xoay tròn và biến mất trên người của Dục Uyển.

"Chị Hảo! chị muốn được nhìn thấy Dục Uyển...giờ đã nhìn thấy, có thể yên tâm đi đầu thai" Phán quan đại nhân xoay người nhìn sang, thì chị Hảo đã xuất hiện bên cạnh.

Chị ngồi xuống bên giường Dục Uyển, dù biết người ma khác biệt, không thể tiếp xúc được với con gái. Nhưng chị không thể cưỡng lại khao khát được chạm vào Dục Uyển. Con gái cô đang ở trước mặt.

"Tiểu Uyển! đáng thương của mẹ."

Tay của Chị Hảo chạm vào khuôn mặt đang băng kín của Dục Uyển như chạm vào hư không, điều này khiến cô càng đau lòng hơn. Vì đây sẽ là lần cuối cùng cô được nhìn thấy con gái của mình, vì Phán Quan đã giúp cô cứu sống con gái, cô không thể khiến người khác khổ, đồng ý đi đầu thai.

"Phán Quan đại nhân! những việc mà người đã làm cho Dục Uyển, tôi không biết làm sao để báo đáp...xin nhận một lạy này của tôi."

"Chị Hảo! chị đứng lên đi...sau khi đầu thai, hãy sống một cuộc đời mới vui vẻ hạnh phúc là báo đáp lớn nhất giành cho ta."

Hàng canh giờ trôi qua, Chị Hảo vẫn ngồi bên giường không nói lời nào, chỉ đơn giản là nhìn Dục Uyển đang ngủ say. Đây sẽ là duy nhất cô được nhìn thấy con gái, duyên phận mẹ con giữa họ cũng kết thúc tại đây. Chị Hảo rất luyến tiếc giây phút này, muốn nó dài hơn nữa.

Phán quan nhìn ra cửa sổ, thật là nhanh, mới đó mà trời đã sáng, thời gian của họ không còn nhiều. Bên ngoài tiếng bước chân của người đến càng gần, bọn họ không nên ở đây.

"Chị Hảo! bên ngoài có người...chúng ta đi thôi."

"Phán Quan! tôi..."

Một vầng sáng lóe lên, khi Hoắc Phi đẩy cửa vào thì cả Phán quan và Chị Hảo đều biến mất.

Cùng lúc đó- Dưới địa phủ.

"Rốt cuộc là ở đâu? tại sao lại biến mất..."

Có người đang vò đầu bứt tóc, lật tung từng ngõ ngách lớn nhỏ trong phòng, mồ hôi chảy khắp cả người, nhưng vẫn không thể tìm ra thứ cần tìm. Át Diễm quá mệt, ngã gục xuống bàn. Vì không thể tìm ra được lộ đường nhan lộ, dùng để hỏi lộ Diêm Hậu.

Nghe tên cũng đã biết công dụng là gì. Bởi quy tụ tất cả những thành phần thiên nhiên quý hiếm trong cả Tam giới, và hơn tám ngàn bảy trăm sáu mươi canh giờ mới điều chế ra được một lộ đường nhan lộ siêu vô cấp vô địch.

Chỉ cần một giọt nhỏ của đường nhan lộ, cũng sẽ mang đến một vẻ đẹp trắng hồng không tì vết, xua tan vết nám, loại bỏ tàn nhang, đẩy lùi mọi vết sẹo, đến đến một vẻ đẹp hoàn mỹ, một làn da trơn lán mịn màng như da em bé cho dù ở bất kỳ độ tuổi nào. Bảo chúng là một bà lão mấy vạn tuổi như Diêm Hậu sau khi sử dụng xong một lần, đã sở hữu một làn da tuyệt vời không kém các tiểu tiên nữ mấy trăm tuổi.

Tóm lại, đường nhan lộ của lão là một sản phẩm tuyệt vời trên cả tuyệt vời, vậy mà...không cánh mà bay.

"Phán Quan! ông có nhìn thấy đường nhan lộ... ta đặt trên bàn?"

Muốn trốn lại trốn không được, vừa đi qua thấy bạn hiền đang gục mặt xuống bàn, tưởng không nhìn thấy mình không nhìn thấy nên lén lút mà đi cho qua chuyện, nhưng không ngờ vẫn bị nhận ra.

Dù không xoay người lại, chỉ cần Phán Quan lướt ngang qua, nghe cái hơi thổi, thì Át diễm cũng đủ biết đó là bạn hiền của mình.

"Đường nhan lộ gì chứ...ta...ta..không có nhìn thấy, mất rồi sao?"

Bởi vì một đoạn repeat nhỏ "ta...ta..." này của Phán Quan đã làm cho Át Diễm tỉnh người, ông bật người dậy khỏi đàn. Bởi vì Phán Quan có một thói quen rất xấu, mỗi lần nói dối thì liên tục nói lắp. Nếu không hiểu rõ điều này, thật xấu hổ khi tự nhận là bạn hiền của Phán Quan.

"Ta..ta...không có nhìn thấy là sao? Phán Quan, lão có biết mỗi lần lão nói dối là sẽ có bộ dạng này không? đưa cho ta." Át Diễm không cần hỏi thêm, đã giờ tay ra đòi hàng.

"A...Diêm hậu đến." Phán quan bất ngờ hét lên, kèm theo là động tác chỉ tay về phía xa.

"Diêm hậu.."

Người mà Át nghe tên sợ nhất lúc này chính là phu nhân của Diêm vương, diêm hậu. Vì sợ bà ta sẽ đòi đường nhan lộ, nên không cần quay người lại kiểm chứng, đã co giò bỏ chạy.

Mà khoan đã, Diêm Hậu vừa mới lên thiên cung dự tiệc, không thể nhanh vậy đã trở về.

"Phán quan chết tiệt! ông dám gạt ta."

Lúc Át Diễm xoay người lại thì không thấy Diêm Hậu đâu mà cả bạn hiền Phán Quan cũng đã biến mất.

----- hết chương 78-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Cuộn băng ghi hình

Một tháng sau...

Vào thời điểm ngày tàn trăng lên cao, thành phố hoa lệ lộng lẫy với những ánh đèn rực rỡ ở khắp mọi nơi, cũng là lúc những cuộc vui thâu hoan, điên cuồng với những điệu nhảy, và lư lư cùng men rượu chính thức bắt đầu.

Đế Vương- Á Lạp Tân

Hoắc Khiêm vừa bước ra khỏi Đế vương thì đã không thể trụ vững, hần dựa lên cánh cửa để trấn tĩnh, trước mắt vẫn một mảnh tối, mọi thứ trên đường đều đang mơ hồ chao đảo.

"Hoắc thiếu! cậu có sao không?"

"Tôi..không sao."

Nam tiếp viên của Đế Vương nhìn thấy hần sắp ngã, nên bước tới đỡ, nhưng Hoắc Khiêm lại đẩy người ta ra.

Năng lực uống rượu của hần không phải lúc nào cũng lợi hại như năng xuất xử lý công việc. Hoắc Khiêm luôn có chứng mực trong việc buông thả mình, nếu không phải thật cần thiết hoặc trong tình huống bất đắc dĩ. Hần sẽ không uống rượu, khiến mình trở nên khôn đốn.

Nhưng đêm nay, để chúc mừng cho dự án khu chung cư Xóm Miếu đã hoàn thành, mọi người thay phiên nhau mời rượu hần, khiến hần say đến mất phương hướng.

Hần tự cho là bản thân ổn, nên nam tiếp viên kia cũng không lưu lại quá lâu. Quay vào trong và tiếp đón những người khách khác.

"Thiếu gia! đám người đó sao lại chuốc say cậu như vậy? "

Tiểu Cường đem xe chạy xe đến, từ xa nhìn thấy Hoắc Khiêm đang nôn ở bên đường. Nên lập tức thắng gấp, diu hần lên xe. Hoắc Khiêm mơ màng nhìn người trước mặt, hình ảnh cứ chập chờn, vừa quen vừa lạ, hóa ra là tài xế của hần.

"Là anh?"

"Phải! để tôi đưa cậu về...thiếu gia cẩn thận bậc thang."

Hai tay vòng qua người ôm lấy Hoắc Khiêm, mở cửa xe ra và đặt hần ngồi xuống ghế. Nhưng Hoắc Khiêm đã quá say nên vừa dựa lưng vào, đã nằm lăn ra ghế, còn kéo theo cả Tiểu Cường ngã theo.

Mất thân bằng, thuận theo đà Tiểu Cường nằm đè lên người của Hoắc Khiêm. Cơ thể họ dính sát vào nhau, nhiệt độ, mùi rượu xen lẫn mùi hương trên người Hoắc Khiêm, Tiểu Cường chân thật mà cảm nhận được, bởi vì họ đang quá gần, gần đến mức, chóp mũi của họ đang chạm vào nhau.

Hoắc Khiêm vì rượu nên say, Tiểu Cường lại vì bộ dạng động lòng của hần mà say cùng. Khuôn mặt xinh đẹp, làn mi cong, sóng mũi thẳng và bờ môi mềm mại này nữa. Tất cả đều đang giằng vò Tiểu Cường, mất dần sự kiềm chế.

Chỉ một lần này thôi, một lần duy nhất trong đời, hần...

"Um.m..!!"

Hần muốn có được Hoắc Khiêm một lần trong đời.

Tiểu Cường từ từ cúi người xuống, hôn lên môi của Hoắc Khiêm, không mãnh liệt mút lấy, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua nhưng với hần đã quá đủ. Tiểu Cường thuộc tuyết người đơn giản và dễ thỏa mãn. Hần hiểu rõ một điều, người trước mặt vĩnh viễn không thuộc về mình. Cho nên Tiểu Cường chỉ cần ngày ngày nhìn thấy, được lái xe cho Hoắc Khiêm đã mãn nguyện.

Đặt Hoắc Khiêm ngồi ngay ngắn lại ghế, Tiểu Cường đóng cửa xe và quay lại ghế trước.

Đây mới chính là vị trí của hần.

Sáng hôm sau- Hoắc gia

Hậu quả của một đêm say khướt, Hoắc Khiêm mắt hoa đầu choáng, khắp người nhức mỗi bước xuống lầu.

"Chào buổi sáng thiếu gia."

"Chào."

"Chào buổi sáng thiếu gia.."

"Chào."

Đọc theo những hành lang, từ cầu thang, ngoại trừ những người hầu siêng năng chăm chỉ ra. Hoắc Khiêm không nhìn thấy bất cứ một người nào khác, mặc dù đã chín giờ hơn. Người mà hắn nói chính là ám chỉ cha, mẹ, dì, và thằng em Hoắc Phi duy nhất trong nhà cũng mất tăm.

Hoắc Khiêm kéo ghế ra và ngồi vào bàn ăn

Cả bàn ăn dài mấy m cũng chỉ có mình hắn độc tôn. Cả thế giới như chỉ xoay quanh một mình "ta". Cảm giác của Hoắc Khiêm lúc này chính là vậy. Hoắc Khiêm ngưng đũa, quay sang nhìn ông lão đứng phía sau.

"Hoắc quản gia! mọi người trong nhà đâu hết rồi?"

"Thiếu gia! hôm nay Dục Uyển tiểu thư sẽ về nước, tất cả mọi người đều ra sân bay đón tiểu thư."

Nhanh thật, đã một tháng kể từ ngày Dục Uyển xuất viện. Bởi vì mức độ bỏng và vết thương trên người quá nặng. Tiêu Tường muốn tìm một nơi phẫu thuật thẩm mỹ tốt cho cô, trong nước không phải là không tốt nhưng gần mười năm vẫn không thể xóa cái bớt đỏ đã ăn sâu vào trong máu thịt của Dục Uyển, thì bà đã không còn hi vọng vào những bác sĩ trong bên viện.

Nên quyết định đưa Dục Uyển sang Ý điều trị, nghe nói ca phẫu thuật rất thành công.

"Thiếu gia! cậu không ăn nữa sao?"

"Tôi no rồi...nói bác Trần chuẩn bị xe, tôi sẽ đến công ty." Hoắc Khiêm lấy khăn tay lau miệng rồi kéo ghế ra, đi lên lầu.

"Dạ thiếu gia."

Sân Bay quốc Tế

Chờ đợi hơn ba tiếng, những hành khách trên những chuyến bay khác đều lần lượt xuống máy bay. Nhưng người họ chờ đợi vẫn chưa xuất hiện.

Nôn nóng lo lắng nhất có lẽ là mẹ Tiêu và Hoắc Phi.

"Tới giờ sao vẫn chưa thấy Tiểu Uyển, không phải nó lại xảy ra chuyện?" Tiêu Tường cứ dỗi mắt nhìn theo cánh cửa, hết người này ra, người kia ra, nhưng Dục Uyển cần nhất, vẫn không thấy đâu.

Dục Uyển xuất ngoại điều trị, mẹ Tiêu rất muốn đi cùng. Nhưng việc đó đã bị Hoắc Nghị bác bỏ, với lý do Tiêu Tường vừa mới sinh xong không nên đi xa. Và tiểu công chúa nhỏ Hoắc Tâm vẫn cần có mẹ bên cạnh, nên Tiêu Tường tuyệt đối không được đi cùng Dục Uyển ra nước ngoài.

"Em đừng tự mình dọa mình, có Luật bên cạnh...anh tin tưởng nó sẽ chăm sóc tốt cho Dục Uyển." Hoắc Nghị đặt hai tay lên vai của Tiêu Tường, nhỏ giọng trấn an.

Bộ dạng quan tâm ân cần này của ông ta giành cho Tiêu Tường, làm cho người bên cạnh rất ngứa mắt.

"Phải đó! em không nên lo lắng cho Dục Uyển...chị nghĩ nên lo cho Luật thì đúng hơn," Lữ Tri bên cạnh mỉa mai, để con nhỏ lắng lo đó bên cạnh Luật, không biết có ăn tươi nuốt sống thẳng bẻ hay không.

Lần xuất ngoại này không ai khác, chính là Hoắc Luật người tháp tùng cùng Dục Uyển.

Hoắc Mạn Ni là người không thoải mái với điều đó nhất, với lý do Hoắc Luật là người thành thạo tiếng Ý và thường xuyên xuất ngoại, nên trở thành ứng cử viên sáng giá cho việc đi cùng Dục Uyển sang Ý điều trị.

Suốt một tháng với Mạn Ni dài như một năm, ăn ngủ đều không yên. Bởi vì không biết Hoắc Luật và Dục Uyển sẽ làm ra những chuyện gì khi không có ai bên cạnh.

"Sao không bắt máy? Uyển, em mau nghe điện thoại."

Người tiếp theo sốt ruột đứng sau mẹ Tiêu, chính là Hoắc Phi. Hắn liên tục gọi điện thoại và đi lại. Hắn chính là người muốn đi cùng Dục Uyển nhất, muốn ở bên cạnh chăm sóc cô đến khi hồi phục.

Nhớ đến một tháng trước, khi mọi người có ý định đưa Dục Uyển sang Ý. Hắn là người đầu tiên mở miệng "Con muốn đi với Dục Uyển." Đề nghị này hoàn toàn hợp tình lý, hắn là hôn phu của Dục Uyển, sẽ không ai thích hợp hơn hắn. Nhưng câu trả lời của Hoắc Nghị lại là "Luật! con hãy đi với Dục Uyển."

Hàng loạt lý do Hoắc Nghị đưa ra đều thuyết phục hơn hẳn lời đề nghị của Hoắc Phi.

Lý do thứ nhất liên quan đến thành tích học của Hoắc Phi, quá kém nên cần phải phụ đạo thêm với gia sư.

Lý do thứ hai Hoắc Phi không biết tiếng Ý.

Lý do thứ ba số lần hắn xuất ngoại nước Ý chiếm tỉ số rất nhỏ.

Đã một Dục Uyển không biết ngoại ngữ, kéo theo một Hoắc Phi chỉ biết một câu "Buongiorno" xin chào. Hai kẻ mù ngoại ngữ mà ra nước ngoài cùng nhau thì ai sẽ lo cho ai, hay khiến cho cả nhà phải lo lắng vì bọn họ. Cho nên đối tượng hoàn mỹ vẫn là Hoắc Luật.

Chờ đợi thêm mấy tiếng, hành khách trên những chuyến bay khác cũng xuống hết. Nhưng Dục Uyển và Hoắc Luật vẫn không thấy đâu. Cho người tìm hiểu thì mới biết, ở Ý vừa xảy ra một trận bão tuyết, tất cả chuyến bay sẽ hạ cánh trễ hơn một ngày.

Lại thêm một đêm nữa, Hoắc Phi mất ăn mất ngủ, vì nôn nóng gặp được Dục Uyển.

Khách sạn- Ý

"Rầm..m...!!!"

"Rầm..m..m...!!!"

Trước cửa khách sạn, một cô gái xinh đẹp có mái tóc dài đen mượt mà, và da mịn màng trắng muốt, hờ trên lộ dưới, bởi vì trên người cô đang chỉ quấn mỗi khăn tắm, còn đang ra sức đập cửa.

"Luật! anh có trong phòng không? Luật..."

"Rầm..m...!!!

Trên mặt là sự hốt hoảng, nghĩ đến con vật tròn lằng lằng dài hơn hai mét, đang cuộn tròn trong bồn tắm, giây phút mà nó trườn người ra ngoài và ló cái đầu trọc lóc ra. Chân tay của Dục Uyển đều rụng rời, thần kinh tê dại không thể nghĩ ra bất cứ gì khác, ngoại trừ chạy ra khỏi đây.

Tiếng nhạc quá lớn lên lẫn với tiếng nước chảy ra từ vòi sen. Mọi âm thanh không đủ lớn bên ngoài, đều vô dụng với Hoắc Luật lúc này. Muốn hắn nghe được thì Dục Uyển phải ra sức nhiều hơn nữa.

Hoắc Luật ở trong phòng tắm với những bọt xà phòng khắp người, hắn bắt đầu cảm nhận được chút ồn ào nho nhỏ bên ngoài, hình như có ai đó đang gõ cửa phòng, còn gọi tên hắn.

Ngoại trừ Dục Uyển ra thì hắn không nghĩ ra được người nào khác, nhanh chóng tắm cho xong. Hoắc Luật với tay lấy chiếc khăn tắm đang treo trên tường.

Cùng lúc đó ở ngoài cửa.

Bốn gã ngoại quốc đáng vẻ hơi say, bọn họ bước tới chỗ Dục Uyển. Một gã đặt tay lên vai của cô, xoay người lại.

Thân hình nóng bỏng của Dục Uyển họ đã được chiêm ngưỡng từ xa, quá cuốn hút đến mức khiến họ phải chủ động đến gần. Nhưng lúc này nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, thì biết quyết định đó hoàn toàn chính xác. Trong tất cả các cô gái phương Đông mà họ từng gặp, thì cô gái này quyến rũ hơn hẳn, từ làn da, mái tóc, đến khuôn mặt đều đạt đến độ hoàn mỹ.

Bốn người ngoại quốc mỉm cười nhìn nhau, rồi nói ra một tràng dài thứ tiếng mà cô không thể hiểu.

Mặc dù suốt một tháng qua, Hoắc Luật luôn tận tình dạy dỗ, tự đánh giá bản thân cũng đã tiến bộ đôi chút, những đứng trước mặt bốn người này cô như vẹt nghe sấm.

Nhưng nhìn cách ăn mặc, áo sơ mi, quần âu lịch sự, không có vẻ gì là người xấu..

Đôi chân thon dài và bờ vai trần thanh mảnh của một cô gái trẻ, luôn khiến cho mọi đàn ông phải phải để mắt, đặc biệt là lúc trên người cô ta chỉ có mỗi

chiếc khăn tắm xuất hiện trước mặt, bộ ngực căng tròn như ẩn hiện bên dưới chiếc khăn bông, tùy hứng có thể rơi bất cứ lúc nào. Bọn đàn ông sẽ nghĩ đến điều gì...

"Cô em! giá đi khách một đêm của em là bao nhiêu?" Một gã ngoại quốc lên tiếng.

"Bao...bao.. nhiều?"

Dục Uyển đặt tay xuống cảm suy nghĩ rất lâu, nguyên cả một câu văn dài cô chỉ nghe hiểu được hai chữ "bao nhiêu". Cô nhớ Hoắc Luật từng dạy qua hai từ này, hình như... cái này là dùng để hỏi thời gian.

Chắc bọn họ muốn hỏi cô bây giờ là mấy giờ, cái này thì cô biết. Thật là nhầm lẫn tai hại, thầy dạy tận tâm nhưng trò lại học không tới nơi tới chốn.

Dục Uyển bắt đầu tính ngược thời gian. Lúc cô bước vào phòng tắm là khoảng chín giờ, còi đồ ra, rồi nhìn thấy anh bạn nhỏ đó, sau đó chạy ra khỏi phòng..., bây giờ có lẽ đã hơn mười giờ.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, Dục Uyển đã đưa mười ngón tay lên, còn là hai lần liên tiếp.

"Nhiều... hơn...mười...mười"

Vội vội tiếng Ý bập bẹ của mình, Dục Uyển không biết bọn họ có hiểu cô nói gì hay không, nhưng thấy họ cười rất là tươi chắc là hiểu rồi, người Ý thật là thân thiện.

"100 euro...ok, nếu em phục vụ tốt, bọn tôi đồng ý trả thêm cho em nhiều hơn."

Bởi vì Dục Uyển đưa mười ngón tay, còn đưa tới hai lần. Nên bốn người họ suy đoán, mười lần mười tức là một trăm euro. Với một vẻ đẹp truyền thống của một cô nàng phương Đông quyến rũ, thì cái giá đó quá rẻ. Nếu cô khiến cho tất cả bọn họ vui vẻ, hưởng thêm cho cô cũng không là vấn đề.

Tiếp theo họ cũng nói rất nhiều, Dục Uyển lại chẳng hiểu họ nói gì. Chỉ biết tỏ ra thân thiện, Dục Uyển cười rất tươi, nụ cười cô được bốn người ngoại quốc hiểu ngầm là cô đã đồng ý đi đêm với họ. Nên bước tới nắm tay kéo Dục Uyển đi.

"Các người...sao lại lôi đi...buông ra..các người muốn đưa tôi đi đâu?"

Lúc này Dục Uyển vẫn chưa hiểu ra vấn đề. Nhưng theo bản năng bị đàn ông lạ kéo đi, cô hét thật to.

"Luật! cứu em..Luật."

"Luật..."

Hoắc Luật từ trong phòng mở cửa bước ra, thì nhìn thấy Dục Uyển bị bốn gã ngoại quốc to khỏe đang lôi đi, chiếc khăn tắm xộc xệch dù được cô níu giữ cả hai tay nhưng sắp rơi ra. Đôi mắt của Hoắc Luật đã nổi lửa, hấn bước tới.

"Bốp..p..!!"

"Bốp..p..!!!"

Không nói lời nào hấn đã đâm thẳng vào mặt của từng người, cho tới khi kéo được Dục Uyển về phía mình. Tội nhất là bốn kẻ ngoại quốc kia, họ không phải là dân đầu gấu gì ghê gớm, chỉ là những người đàn ông rất bình thường có nhu cầu sinh lý cũng bình thường, họ chơi gái có thỏa thuận, bên tình nguyện bán, bên đồng ý trả tiền, sao lại bị đánh.

Mười lăm phút sau...

Trong phòng của Hoắc Luật.

Bởi vì anh bạn tròn lẳn kia vẫn còn ở trong phòng của Dục Uyển, nhân viên của khách sạn đang bận rộn xử lý nó. Cho dù họ đã đem nó rời khỏi đó, nhưng Dục Uyển vẫn bị ám ảnh tâm lý rất lớn, không dám quay về phòng mình ngủ.

Nhưng đến phòng của Hoắc Luật, thật sự...

Cũng không dễ thở hơn chút nào.

Một không khí trầm mặt, im lặng đến ngột thở, Dục Uyển như cô học trò nhỏ đang phạm tội, hai tay vấu vào mép khăn tắm vò tới vò lui, cúi mặt sát đất. Thỉnh thoảng, cô cũng len lén ngán đầu lên nhìn hấn.

Tới giờ Dục Uyển vẫn còn mơ hồ, không hiểu tại sao cô lại bị bốn đám người kia lôi đi. Cô cũng không hiểu, sau khi Hoắc Luật đánh cho người ta một trận toi tã, lại phải móc ví tiền ra đưa cho bọn người kia. Và điều cô khó hiểu nhất, tại sao hấn lại tức giận với cô.

Hoắc Luật không biết nên xem đây là phúc hay họa, từ sau khi Dục Uyển phẫu thuật thành công, không chỉ những vết bầm trên người mà cả vết bót đỏ trên mặt cũng hoàn toàn biến mất, tất cả như chưa từng tồn tại.

Cô trở nên rất xinh đẹp, kéo theo đó là hàng tá những rắc rối đến từ những gã đàn ông xung quanh. Những nơi bọn họ đi qua, bọn đàn ông luôn bị cô thu hút, mặc dù hẳn biết Dục Uyển không làm gì, chỉ những cái liếc mắt vô tình hay nụ cười lơ đãng, lại như khiêu khích bọn đàn ông. Đây không phải là lần đầu tiên Dục Uyển gặp rắc rối với bọn đàn ông từ khi cô tháo băng ra.

Dục Uyển đã không còn là Dục Uyển của trước đây, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, hẳn ước gì cô có thể quay lại như trước.

"Luật! anh...anh đang giận em sao?"

"Tại sao em lại ngốc nghếch như vậy..không phải anh đã dặn em ở yên trong phòng đừng ra ngoài gây chuyện?" Bởi vì quá lo lắng cho Dục Uyển mà Hoắc Luật đã lớn tiếng với cô.

"Em gây chuyện? là đám người đó đến kiếm chuyện với em...tôi giờ em vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, em đã làm gì sai?." Dục Uyển bật dậy khỏi giường, dù mọi thứ bao gồm cả diện mạo của cô đã thay đổi, nhưng tính khí ương bướng kia vẫn còn.

"Em không biết sao? vừa rồi bọn người đó nghĩ em là gái gọi."

"Gái gọi... bọn họ bị điên sao? em có chỗ nào giống?" Mặc dù bộ dạng cô lúc này, trời sinh yêu nghiệt rất giống hồ ly tinh nhưng cũng không rõ ràng đến mức, hiện ngay trên mặt ba chữ "cần đi khách".

Nhưng khi tự mình nhìn lại bản thân, có chút chột dạ, bộ dạng cô lúc này thật đúng là khó nhìn oan. Khăn tắm trên người suýt nữa rơi ra ngoài, Dục Uyển bắt đầu đỏ mặt, hai tay đặt lên chiếc khăn tắm chỉnh sửa cho thật ngay ngắn.

Khuôn mặt thanh thoát, ngũ quan hoàn mỹ, cùng vai trần gợi cảm và khuôn ngực tròn đầy quyến rũ. Dừng lại trên chiếc khăn tắm trên người của Dục Uyển, cổ họng Hoắc Luật như bị xiết chặt lại, lửa dục bắt đầu cháy lan. Hắn chỉ muốn ném bay chiếc khăn, sau đó đè cô xuống dưới thân, và giằng vò cái thân thể yêu nghiệt của cô.

Hắn là đàn ông, đám đàn ông bên ngoài cũng vậy, họ cũng sẽ có cùng suy nghĩ của hắn lúc này.

"Bởi vì hành động của em khiến cho họ hiểu lầm, không có người phụ nữ đài hoàng nào lại chạy ra ngoài khi chỉ quấn khăn tắm, nếu anh không xuất hiện kịp...con ngốc như em sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lúc đó bị con trần đó dọa sợ, không thể suy nghĩ được nhiều. Nhưng nếu quay ngược lại thời gian, khi nhìn thấy con trần đó bò trong bồn tắm một lần nữa, cô vẫn sẽ khoác khăn tắm mà chạy ra ngoài.

"Phải! em rất ngốc...ngay cả mấy câu ngoại ngữ đơn giản nghe cũng không hiểu, khiến cho một đại thiếu gia như anh phải bận tâm, nếu anh khó chịu thì lần sau cứ để mặc em...em có thể tự mình xoay sở, không phiền đến anh"

Dục Uyển tức giận xoay người đi thì Hoắc Luật bất ngờ bước tới, hắn vắt ngang eo cô rồi vác lên vai. Đi thẳng đến bên giường và ném cô xuống.

"Em có thể xoay sở thế nào? anh sẽ chứng minh cho em thấy...em sẽ không thể làm được gì". Hắn tức giận vì sự cứng đầu, cứng họng của Dục Uyển, bản tính này của cô nếu không sửa sẽ dễ chuốc lấy họa.

Dục Uyển vừa bật dậy, thì Hoắc Luật đã như con báo dữ nhào đến, hắn phủ lên người cô. Hai tay chống lên ngực của Hoắc Luật đẩy hắn ra, nhưng hắn lại như tảng đá không dịch chuyển, nếu là cô của trước kia đã không chặt vật như bây giờ.

"Luật! anh buông em ra..Luật..."

"Ừm...m...!!"

Những nụ hôn mãnh liệt mang hơi thở và dã tâm chiếm đoạt của mãnh thú, cắn mút lấy hai cánh môi mềm mại của Dục Uyển, nuốt chửng những lời nói, ngăn lại tất cả âm thanh kháng cự.

Một tay bắt lấy hai cánh tay trước ngực của Dục Uyển, đặt lên đỉnh đầu. Tay còn lại cường hãn tách một bên chân của Dục Uyển ra, những ngón tay lần mò vào bên dưới khăn tắm, luân phiên chà đạp lên hoa huyết nhỏ bé đang run rẩy.

"Áh..áh.."

Di dời những nụ hôn cường bạo xuống trước ngực, cách lớp khăn tắm hắn cắn mút lấy ngực của Dục Uyển, vẫn mạnh mẽ cường chiếm thân thể cô cho đến khi nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của Dục Uyển, thì hắn mới dừng lại.

Hoắc Luật nói đúng, bây giờ cô đúng là vô dụng, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có. Những giọt nước mắt bất lực cứ tràn mi.

Chạm vào khuôn mặt ướt át đầy lệ của Dục Uyển, hắn giúp cô lau đi và xoay người cô chặt cô vào lòng. Uất ức cho bản thân quá không thể làm được gì, tức giận vì sự bất nạt của Hoắc Luật, cô vừa khóc vừa đánh tới tấp vào ngực hắn.

"Đồ tồi! anh biết rõ em đã vô dụng..còn bất nạt em, làm em sợ..làm em khóc...đồ xấu xa."

"Uyên! anh xin lỗi..nín đi em."

Hoặc Luật ôm lấy cô, và hôn nhẹ lên tóc. Hấn không có ý làm cô sợ, hấn chỉ muốn Dục Uyên nhận thức được một điều, cô đã không còn là Dục Uyên của trước đây.

"Uyên! anh sẽ tìm ra thủ phạm gây ra tất cả chuyện này, bọn phải trả giá vì những gì đã gây ra."

Tòa soạn báo thể giới- Á Lạp Tân

"Rầm..m..!!!"

Nguyên một sấp bản thảo được ném xuống bàn, những tờ giấy trắng không điểm tựa lần lượt bay lên rồi rơi xuống mặt sàn. Một cậu trai trẻ với âu phục sang trọng và gọng kính cận giầy khuy, dù cổ ngực trang bản thân thật ngẫu, thật chừng chặc, nhưng nhìn sao cũng chỉ là một cậu nhóc.

Nhưng hấn lại là tổng biên tập của tòa báo, không phải học thức hấn cao hay tài năng nổi bật. Mà bởi vì tòa soạn này là của nhà hấn.

"Tổng biên tập! có chuyện gì mà cậu tức giận?"

"Anh còn hỏi tại sao...tôi cho anh nghỉ phép một tuần đến Bunradi hưởng thụ cuộc sống như ông hoàng ở khách sạn lớn, để làm gì...mà anh đem mới rác này đặt lên bàn của tôi?"

Thằng nhãi ranh, cho dù mày bỏ mắt cả tháng cũng không thể viết ra được "rác" như bố mày, dám đứng đó mà to tiếng với ông. Nếu không phải mày vừa sinh ra đã ngậm ngay chìa khóa vàng, thì có tư cách gì mà lên mặt.

"Ha...a...!!! tổng biên tập, không phải tôi đã nói với cậu rồi sao...máy quay phim của bị hư, không thể sửa được...cho nên.."

"Rầm..m..!!!"

Một lần nữa cậu nhóc tổng biên tập, tỏ ra giận dữ, hấn đập tay xuống bàn, dấn mặt anh nhà báo.

"Đó không phải là điều tôi muốn nghe...thứ tôi cần là chứng cứ ngoại tình của tên họ Lợi đó và phu nhân thị trưởng Hán Thành, trong sáng ngày mai nếu không nhìn thấy thứ tôi cần trên bàn...thì anh...còn có anh...và anh nữa...tất cả hãy tự động viết đơn thôi việc, trước khi tôi tổng cổ lũ vô dụng các người ra khỏi đây."

Khi thế áp đảo quá lớn, tổng biên tập trẻ chỉ tay thẳng mặt, điểm danh từng người một. khiến cho tất cả mọi người run rẩy đổ mồ hôi trán.

"Hãy nhớ kỹ những lời tôi vừa nói" Vị tổng biên tập trẻ xoay người bỏ đi.

Sau khi thấy hấn ta khuất bóng, thì kẻ ngồi dưới ghế mới bật dậy to tiếng mắng chửi.

"Thằng ranh con chết tiệt! nếu thích vợ người ta thì đi đến trước mặt người thổ lộ...lại sai ông mày đi rình rập chồng của người ta."

"Suyt! anh nhỏ tiếng thôi..nếu để tổng biên tập nghe thấy, không chỉ anh...còn khiến cả bọn này vạ lây...tôi còn muốn giữ bát com của mình, anh đừng có đập bẻ nó." Người bên ghế trái lên tiếng.

"Đúng đó...anh phải biết da mặt của tổng biên tập rất mỏng...chuyện cậu ta thích Tề đại tiểu thư chỉ có chúng ta biết, cậu ta biết...nếu để người khác nghe thấy, cậu ta nhất định sẽ thanh trừng tập thể, tôi còn một bà vợ già và bầy nhân tình phải nuôi." Người bên ghế phải lên tiếng.

Thở dài, xoa trán, và bất mãn ngã phịch xuống ghế. Phải, Gã cũng cần bát com này...

Thằng nhãi đó chỉ giỏi hô to hét lớn với với bọn họ. Yêu thầm Tề đại tiểu thư của Tề gia từ lâu nhưng không dám thổ lộ, trước mặt người ta thì như thằng câm, mở miệng cũng không dám nói. Đến khi Tề đại tiểu thư gả cho tên Lợi thư kí thì thằng nhóc này lại chạy đến tòa soạn, thành lập một đội chó săn hùng hậu, không làm gì khác chỉ cần cầm máy ảnh và máy quay phim bám lấy tên họ Lợi 24/24.

Mục tiêu cao cả là tìm ra chứng cứ tên họ Lợi đó có lỗi với Tề đại tiểu thư. Nhưng trời đã không phụ người khổ công. Tên họ Lợi dù rất cẩn thận cũng để họ nắm được cái đuôi. Lợi dụng việc đi công tác sang Bunradi, hấn và phu nhân của thị trưởng Hán Thành đã hẹn gặp nhau ở khách sạn.

Không ngờ tên họ Lợi đó lại dám lên giường với vợ của ân sư mình, đúng là thứ chẳng ra gì. Biết được tin này, cả một đội chó săn do hấn làm đội trưởng đã lên máy bay đến Bunradi, thuê căn phòng bên cạnh và đặt máy quay lên.

Cuối cùng đã quay được cảnh hot ở trên giường, lúc bọn họ đang "Ừm...ừm...Áh...Áh.." quần chặt lấy nhau. Nhưng lúc về đến Á Lạp Tân thì không biết tại sao máy ảnh của họ lại bị hư, không thể nào mở lên được. Có phải trời đang chơi họ không.

Vì nghĩ đến chén com mỗi ngày và tiền lương háng tháng, dù trong ngoài đều bất mãn, gã vẫn phải vác máy ảnh lên, rời khỏi tòa soạn.

12 tiếng sau- 2h sáng

Bên ngoài mưa tầm tã, tất cả các cửa tiệm từ cao cấp đến bình dân đều đã đóng cửa, ngay cả một chiếc xe trên đường cũng không nhìn thấy. Vậy mà, lại có kẻ khoác áo mưa lủi thủi trong đêm. Đó mới thấy sức mạnh của "giấy bạc" thật là mãnh liệt.

"Mày có biết mấy giờ rồi không? vì mày mà com chiều com tối tao bỏ hết." Một gã trung niên đầu tù tóc rối, từ trong căn tiệm bước ra, trên tay còn cầm theo cái máy quay phim

"Lần sau tao sẽ đãi com...máy quay phim của tao, mày sửa xong rồi sao?"

"Nếu không xong, tao gọi điện cho mày làm gì."

Bát com của hắn được giữ rồi, vui mừng hiện hẳn ra mặt. Gã giựt lấy máy quay phim từ tay bạn thân, rồi xoay người đi.

"Khoan đã!"

Không cần hỏi gã cũng biết tên bạn thân này muốn gì, vô cùng thân thiện, anh nhà báo xoay người lại cười thật tươi.

"Mày hiểu mà...cuối tháng rồi, đợi tháng sau tao lãnh tiền lương sẽ trả cho mày...ok"

"Tao không phải nói vấn đề đó, tao có thứ này cho mày xem."

Giật lại máy quay phim từ tay nhà báo, người bạn thân lập tức khởi động máy, và một đoạn clip đã hiện ra...

"Áh...ah...!!!"

"Thật sướng quá...anh Lợi, đâm mạnh vào...đâm chết em...Áh...h...!!!"

Thật không ngờ già như phu nhân thị trưởng lại có thân hình bốc lửa như vậy, eo nhỏ, hông to, còn cặp ngực thì hết như những em xinh tươi trong phim AV, to đến ngập cả mắt. Một bàn tay của tên họ Lợi cũng không thể nào nắm hết.

"Mạnh như thế này đủ chưa?"

"Áh...áh...!!! nhẹ một chút...em chịu không nổi...áh..a...!!!"

Thứ đàn ông của tên họ Lợi cũng không phải tầm thường, mạnh mẽ ra vào không ngừng, khiến cho thị trưởng phu nhân phải khóc thét. Nhìn hai người này làm tình còn gây cản hơn mấy bộ phim hắn dùng thủ dâm mỗi tối, kiểu nào cũng có, tư thế nào cũng chơi được. Bọn diễn viên đó chắc cũng phải hổ thẹn khi xem được cuộn băng này, thật là lợi hại.

Cậu nhỏ bên dưới đũng quần của hắn cũng muốn cương lên, khi nhìn thấy tên họ Lợi lật người của phu nhân thị trưởng nằm bò lên giường, đem dục vọng đói khát chuẩn bị...

"Bụp...p...!!!"

Đây lúc cao trào nhất, thì âm thanh giống như cúp điện, một màn nhìn màu đen tối thui, những lần đen xanh đỏ cứ chập chòn trên màn hình. Chẳng lẽ lại hư nữa sao, tên nhà báo ngẩn đầu lên nhìn anh bạn thân.

Chưa kịp mở miệng hỏi tội thì âm thanh phát ra..

"Muốn tôi tin thì hãy để tôi kiểm tra trên người cô...Hoắc Mạn Ni, nếu cô dám phản bội tôi lên giường với thằng khác, tôi sẽ bắt cô chết"

"Không được....anh là thằng điên, anh không được làm vậy...A...A...!!!"

Trên màn hình là hình ảnh hai một người nam và một người nữ đang giằng co ở gần ban công khách sạn.

Gã nhận ra khách sạn này, là khách sạn ở Bunradi bọn họ đặt máy quay trộm. Bộ dạng của hai người này trông rất quen mặt. Nhưng hiện thời thì gã vẫn chưa nghĩ ra, cho tới khi nghe thấy...

"Á....A...!!! Thiếu Hoàn"

Thì đôi mắt nhà báo rực sáng vì gã đã nhớ ra, người vừa bị ngã đập đầu vào ban công là đại thiếu gia của Tổng thị, cửu đời đang truyền, Tổng Thiếu Hoàn. Hiện tại vẫn còn đang hôn mê trong bệnh viện chưa thể tỉnh lại.

Còn người phụ nữ vừa ném cậu ta ra khỏi ban công là con gái nuôi của Hoắc thị, Hoắc Mạn Ni. Cũng chính là vợ của cậu ta.

"Đó là thứ tao muốn cho mày xem."

Gã nhà báo ngẩn đầu lên nhìn bạn thân mình.

"Tao với mày sắp phát tài rồi."

----- hết chương 79-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tái phạm

Khách sạn 1001.

Tiếng động cơ, tiếng kèn xe đinh tai bên dưới tòa nhà. Cùng âm thanh phát ra từ máy hút bụi, và tiếng bước chân người ngoài hành lang. Gần hơn là thứ ánh sáng chói mắt rất da đang hắt qua từ khung cửa sổ, chiếu rọi lên giường. Tất cả đủ để đánh tỉnh một kẻ say, sau đêm dài cuồng loạn.

Vừa mở mắt ra thì đầu đau như búa bổ, mọi thứ trong phòng vẫn cứ rất mơ hồ, và xoay vòng trước mặt. Hoắc Phi đưa tay lên chán cố giữ cho cái đầu đang quay cuồng được yên vị và giảm bớt cơn đau nhức đang khiến hắn muốn nôn tung.

Hoắc Phi đảo mắt nhìn khắp căn phòng, lục tung kí ức để tìm lời đáp cho câu hỏi đầu tiên. Tại sao hắn lại có mặt trong căn phòng này?

Sau khi nhìn lên trên xong, vẫn chưa có đáp án thì hắn lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới sàn.

Một đồng hồ ồn ã như những tấm vải rách nát. Tất cả đều còi sạch, quần áo trên người hắn thậm chí quần lót đều đang nằm dưới sàn. Và trong cái tình huống này, thì không thể nào thiếu được quần áo của phụ nữ nằm xen lẫn bên cạnh. Anh còi, tôi còi, kết quả là đây.

Suy sụp hoàn toàn, câu hỏi thứ hai nhanh chóng xuất hiện. Hắn đã làm cái quái quỷ gì với người phụ nữ bên cạnh?

Đặt tầm mắt lên tấm chăn mỏng trên người phụ nữ lạ, sự che phủ chỉ dừng lại ở cặp mông nhô cao, những đường cong gợi cảm, những chỗ lõm lõm trên tấm lưng thon trắng muốt. Từ rãnh hẹp ở giữa mông chạy dọc lên đôi vai trần gợi cảm, chói mắt với những dấu hôn bầm xanh tím, vết tích cho sự mãnh liệt đêm qua.

Người phụ nữ đang vui mặt vào chán, mái tóc đen mượt mà tán loạn khắp trên giường. Như một con búp bê rách nát, rõ ràng người không chút sức lực. Không hay biết trời đã sáng cũng như sự tỉnh lại của người đàn ông bên cạnh.

Không có câu hỏi thứ ba, Hoắc Phi hai tay ôm chặt lấy đầu ân hận và tự trách. Hắn đã có đáp án cho tất cả chuyện xảy ra. Hàng loạt kí ức vụng vọt tới qua như một mảnh ghép nhỏ trong trò chơi xếp hình, lần lượt được hắn đặt vào đúng vị trí.

Một lần nữa trong cơn say, hắn lại lên giường với người phụ nữ lạ, nhưng khác hẳn lần trước. Lần này hắn lại cảm thấy thỏa mãn, hắn mê luyến thân thể người phụ nữ này, mặc cho những tiếng cầu xin thúc thích bên tai, đêm qua hắn vẫn điên cuồng độc chiếm thân thể cô.

Hon nhiều lần trong đêm tối hắn đã buông thả bản thân, nài nỉ, cưỡng ép, dụ hoặc, tất cả những điều hắn đã làm khiến người phụ nữ trên giường phải nằm yên, để hắn chôn chặt vào cái nơi mềm mại, ướt át, và bức người đến điên loạn, thật đáng xấu hổ.

Nhưng hắn hận nhất bản thân tại sao lại dư thừa tình lực, hết lần này đến lần khác phóng thích mầm mống vào cái khe nhỏ đó, chưa một lần có ý định dừng lại. Hoắc Phi rất muốn đổ tất cả lỗi do tác dụng của rượu, nhưng hắn phải thành thật với chính mình, bản thân đêm qua muốn người phụ nữ này đến mất kiểm soát.

"Dục Uyển! anh xin lỗi...anh phải làm sao đây."

Cảm giác lúc này của Hoắc Phi chính là tự trách, cảm thấy có lỗi với Dục Uyển. Lần trước phạm tội, nhưng mới một tháng hắn lại tái phạm lỗi lầm. Hôm nay cô sẽ về nước, hắn lại tặng cô món quà bất ngờ này.

Không được, chuyện này hắn không thể để cho Dục Uyển phát hiện ra.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Hoắc Phi vội bước xuống giường, mặc quần áo vào, rồi rời khỏi phòng.

Nhưng nhớ đến tất cả những gì mà người phụ nữ trên giường đã làm vì hắn tối qua. Hoắc Phi đã lấy ra một tấm chi phiếu, viết lên đó mấy con số, xem đó là thù lao cho những hành động tích cực của cô ta tối qua.

Hoắc Phi đáng thương tội nghiệp của chúng ta, giựt mình khi nhìn thấy người phụ nữ trên giường có dấu hiệu chuyển mình. Gần như nín thở, vì hắn sợ sự rắc rối, sợ sự đem bầm của cô ta như bao nhiêu người phụ nữ khác trước đây hắn từng quan hệ, sợ sự tái phạm này sẽ đến tai Dục Uyển, sợ sẽ mất đi cô. Nên lập tức đặt tấm chi phiếu trên bàn, rồi bỏ chạy.

"Rầm.m...!!!"

Nhưng sai lầm của hắn chính là bắt đầu từ tấm chi phiếu này, rất nhanh Hoắc Phi sẽ hối hận vì điều này.

Hoắc gia

Hoắc Phi trở về nhà trong trạng thái thờ thần, giằng vật vì những chuyện đã làm tới qua trong khách sạn với người phụ nữ lạ. Hôm nay hắn sẽ ra sân bay đón Dục Uyên, hắn cần phải thật bình tĩnh, đã một tháng hắn và cô không gặp nhau.

Lần trở lại này, hắn không thể để Dục Uyên nghi ngờ.

Bước vội lên lầu chuẩn bị về phòng tắm, lúc đi ngang qua sảnh lớn Hoắc Phi không hề lướt nhìn. Nhưng tới lúc nghe thấy tiếng cười của một người, thì hắn lại cảm thấy giận dữ vô cùng.

"Bạch Ngạn Tô..."

Chính là kẻ đã mang đến cho hắn cảm giác đáng nguyên rủa này, khiến hắn phải tự giày vò mình, vì có lỗi với Dục Uyên.

Tối qua hắn và Bạch Ngạn Tô đến Đế vương uống rượu, tên huynh đệ tốt này đã dẫn theo rất nhiều em chân dài xinh đẹp cùng chơi đùa, tặng riêng cho hắn trái phai hai cô để phục vụ. Người phụ nữ đã lên giường với hắn đêm qua, có lẽ cũng là một trong số họ.

Điều cuối cùng hắn có thể nhớ bản thân và đám người mẫu đó đã uống quá say, và hắn cũng đã có những hành động quá trớn với họ. Sau đó...

Chết tiệt!

Hoắc Phi xoay người lại đi ngược xuống lầu, chỉ muốn "xử" Bạch Ngạn Tô, vì đã giao hắn cho một người phụ nữ lạ, trong trạng thái say khướt. Nếu là huynh đệ tốt phải gọi xe đưa hắn về, chứ không phải đặt phòng cho hắn ở khách sạn và tặng kèm một cô nàng nóng bỏng để hắn phạm tội không thể tha thứ.

"Ha...a...!!!"

Tiếng cười của Bạch Ngạn Tô càng như trêu tức Hoắc Phi, cảm thấy người anh em này trưởng mắt vô cùng. Hoắc Phi bước tới trước mặt Ngạn Tô.

"Phi! về tới rồi sao?" Bạch Ngạn Tô nhếch miệng cười, hắn lướt nhìn lên đồng hồ quả lắc trên tường, đã gần 11h sáng.

"Bốp..p!!!"

Một cánh tay vung thẳng ra, đập thẳng vào mặt của Bạch Ngạn Tô, hắn chao đảo ngã nhào xuống đất. Khiến cho tất cả mọi người trong nhà đều bất ngờ.

"Phụt!"

Phun ra một chút nước bọt, xen lẫn chút ít máu tươi trên miệng. Bạch Ngạn Tô muốn tới trả đòn Hoắc Phi, nhưng Hoắc Khiêm cản lại.

"Bình tĩnh lại! có chuyện gì hãy từ từ nói."

"Khốn kiếp! mày bị điên sao? tại sao lại đánh tao..." Bạch Ngạn Tô lên tiếng nhìn Hoắc Phi.

Điều làm cho người ta khó chịu nhất chính là kẻ đã gây ra tội, lại không hề nhận ra tội lỗi mình gây ra.

"Nếu không phải tại mày...thì tao đã không...đã không..."

Tức giận nhưng vẫn không thể nói ra, Hoắc Phi chỉ có thể giữ lăm sai cho riêng mình.

"Mày đã không cái gì... nói cho rõ...bồn thiếu gia là bao cát sao? để cho mày trút giận." Bạch Ngạn Tô rống giận.

Hoắc Phi không thể trả lời trước câu hỏi của Bạch Ngạn Tô, chỉ biết giận dữ xoay người đi. Nhưng vừa quay lưng ra cửa thì nhìn thấy Hoắc Luật đã đứng ngay trước mặt mình. Hắn có hơi sửng sốt.

Không phải hôm nay bọn họ mới về nước sao, tại sao Luật lại xuất hiện lúc này, vậy còn...

"Dục Uyên đâu?"

Mọi người đều im lặng không lên tiếng, có phần kinh ngạc nhìn hắn. Giữ nguyên khoảng lặng cho tới khi tiếng nói của Bạch thiếu vô can, bị đánh oan lên tiếng.

"Mày hỏi ai? trong khi mày là người đi cùng với Dục Uyên? Dục Uyên ở đâu thì mày phải hiểu rõ hơn ai."

Một mớ bông hồng hỗn loạn trong đầu của Hoắc Phi, hắn xoay người lại nhìn Bạch Ngạn Tô.

"Mày nói cái quái gì? tao đi cùng Dục Uyển?"

"Mày say quá hay mất trí...tôi qua người đưa mày rời khỏi Đế vương là Dục Uyển, mày không biết sao?"

Bạch Ngạn Tô vừa nói xong, thì Hoắc Phi đã chạy như bay ra khỏi cửa, tông ngã cả Hoắc Luật. Hắn đúng là mất trí thật mà, tại sao lại không nhận ra người phụ nữ tới qua lên giường với hắn là Dục Uyển.

So với việc hắn lên giường với người phụ nữ khác, thì việc hắn đã giãy vò thân thể cô tới sáng, sau đó biến mất khỏi khách sạn và đặt một tờ chi phiếu trên bàn còn đáng sợ hơn.

Cho nên việc đầu tiên Hoắc Phi suy nghĩ, sau khi quay lại khách sạn là giấu nhem tờ chi phiếu đó đi. Trăm ngàn lần, hi vọng cô vẫn còn chưa tỉnh dậy.

"Két...t...!!"

Máy mần cho hắn là người quản lý nói, Dục Uyển vẫn chưa trả phòng. Nhẹ nhàng mở cánh cửa ra sợ sẽ làm kinh động đến người đang nằm ngủ trên giường. Nhưng xui cho hắn, trên giường đã trống không, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, hắn đoán Dục Uyển đang tắm ở bên trong.

"Tờ chi phiếu..."

Hắn lập tức chạy đến cạnh bàn, tìm kiếm thứ sẽ khiến hắn khôn khổ, nhưng chẳng thấy đâu. Thay vào đó là giọng nói đầy khó chịu của một người.

"Anh đang tìm thứ gì? có phải là cái này?" Dục Uyển đang tựa lưng lên cánh cửa phòng tắm, mỉm cười nhìn Hoắc Phi.

Người bên ngoài liền dừng động tác.

Giọng nói này...đúng là Dục Uyển của hắn. Cô thật sự đã trở về, Hoắc Phi vừa mừng lại vừa lo khi xoay người lại nhìn cô. Nhưng điều hắn thể hiện lúc này lại là sự ngỡ ngàng.

Dục Uyển của hắn thật sự quá xinh đẹp, đẹp đến mức khiến hắn như thăng giáng không thể nói hay suy nghĩ gì khác. Hắn vô thức mà bước đến bên cạnh cô, đưa tay đặt lên khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp, nơi mà vết bớt đã biến mất.

Những ngón tay vờn quanh, di chuyển dọc theo từng đường nét trên mặt Dục Uyển và dừng lại ở bờ môi gợi cảm bị hắn dầy vò suốt đêm, đang sưng tấy.

"Đồ khốn! bỏ tay của anh ra, trước khi tôi cắn nát nó..."

Đúng là cái khẩu khí vô đối này, chỉ có Dục Uyển của hắn, mới mắng chửi hắn một cách trôi chảy và thuần thục như vậy.

Không thể nào mà đoán được, trong người Dục Uyển đang tích tụ nhiều tức giận giành cho Hoắc Phi. Xuống máy bay vào nửa đêm, vừa đặt hành lý xuống thì cô đã đi tìm hắn. Vì cô muốn Hoắc Phi nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của mình, muốn tạo cho hắn bất ngờ.

Nhưng người nhận được sự bất ngờ lại là cô. Lúc cô tìm đến Đế Vương thì nhìn thấy hắn, trái phải, tay ôm hai em chân dài xinh đẹp. Còn cười nói quá tròn, hạnh phúc như ôm được cả thế giới vào người. Nếu không phải hắn đã quá say, Bạch Ngạn Tô phải vội vã về nhà trình diện gấp, giao hắn cho cô thì cô đã bỏ mặt hắn lại đó.

Gian nan lời hắn ra được taxi, nhưng vừa chui đầu vào cửa thì hắn đã nôn đầy hết ra xe, mùi tanh hôi xộc thẳng lên ghế trước, khiến cho bác tài tức giận từ chối tiếp nhận khách. Cô chỉ có thể thuê một căn phòng ở khách sạn, nhét hắn vào. Chuyện xảy ra tiếp theo thì...

"Uyển! em..em về nước...sao không cho anh hay, để anh ra sân bay đón em." Bộ dạng không đánh mà khai, hắn tự dừng lại trở thành kẻ nói lắp.

"Bên trái ôm em tóc dài, bên phải hôn em tóc xoăn...bận rộn như vậy, anh vẫn có thời gian đến sân bay đón tôi?"

Dục Uyển bước tới, cười đến híp mắt nhìn hắn, may cho hắn là hắn không còn đủ khả năng như trước. Nếu không lúc này cô đã rất muốn hạ hắn đo sàn.

"Cái này là cái gì?" Cô cầm tấm séc, đưa đến trước mặt Hoắc Phi.

"Cái đó... hình như là chi..chi phiếu."

Hắn xong đời rồi.

Dục Uyển mỉm cười nhìn Hoắc Phi, cô đương nhiên không ngờ đến mức không nhận ra đây là tờ chi phiếu. Nhưng cô muốn nghe một đáp án khác, một sự giải thích đủ dài để khiến cô hài lòng bỏ qua mọi chuyện.

"Vậy tại sao nó lại nằm trên bàn?" Dục uyển hỏi tiếp.

"Vì sao à...cái đó..."

Câu hỏi này Hoắc Phi không biết làm sao để trả lời, chẳng lẽ hắn khai thật. Vì hắn tùy tiện lên giường với người phụ nữ trong lúc say, nhưng lại không nhận ra đó là cô. Hay đi thẳng vào vấn đề, hắn muốn trả công cho những giọt mồ hôi cũng như công sức ở trên giường của cô, tối qua đã làm hắn rất thỏa mãn.

Nói cách nào cũng chết. Dục Uyên từng bước ép đến, Hoắc Phi cứ thế mà lùi đến ngã xuống giường.

"Anh nói..tại sao tờ chi phiếu này lại đặt ở trên bàn? hay do người khách trước bỏ quên lại?"

"Đúng vậy...sao lại có người đăng trí như vậy, em nói phải..."

Hoắc Phi mỉm cười nhìn cô. Dục Uyên cũng dịu dàng đáp lại bằng một cái gò. Cô túm lấy nó trên giường và đập tới tấp vào người hắn.

"Bốp...bốp...!!!!!"

"Anh xem tôi là con cóc sao? trong một tháng qua anh đã lên giường với bao nhiêu phụ nữ? hơn tám con số, ra tay cũng hào phóng thật... mỗi lần lên giường xong anh đều cho tiền bọn họ nhiều tiền như vậy sao?"

"Bốp...bốp...!!!!!"

Dục Uyên đánh không ngừng tay, nhưng sức lực của cô chỉ như là đang phui bụi cho Hoắc Phi, hắn không hề cảm thấy chút đau đớn mà lại lo lắng cô sẽ mệt vì quá sức. Hoắc Phi giữ chặt hai tay đang hành hung của Dục Uyên, bằng ánh mắt chân thành và lời lẽ ngọt ngào nhất ngăn đi cơn giận dữ của cô.

"Dục Uyên! em hãy tin anh, đây là lần duy nhất từ khi em rời khỏi thành phố, anh không có chạm vào bất cứ người phụ nữ nào khác, ngày nào cũng nhớ đến em...ở đây..ở đây...chỉ có mình em thôi...tin anh đi"

Hoắc Phi tự đánh nhẹ vào ngực hắn, để nhấn mạnh vị trí của cô trong tim hắn là không gì thay thế được, rất quan trọng. Hắn kéo ngã cô về phía mình rồi ôm chặt, không để cô động đậy.

"Dục Uyên! hãy tin tưởng anh."

"Buông ra...anh mau buông tôi ra, mở miệng là nhớ đến tôi...nhưng lúc trên giường anh lại không nhận ra đó là tôi, Hoắc Phi...đây là câu chuyện cười dở nhất tôi từng nghe."

Dục Uyên cực lực đẩy hắn ra, Hoắc Phi xiết càng mạnh hơn. Con giận không chỉ thể hiện qua lời lẽ, và còn tăng dần âm lượng. Hoắc Phi muốn Dục Uyên nghe hắn, thì âm vang của hắn phải to gấp đôi. Hắn gần như hét lên.

"Làm sao anh có thể phân biệt được khi anh đã rất say, hơn nữa...em đã trở nên rất xinh đẹp, anh thật sự không nhận ra."

Trước sự kích động của hắn, Dục Uyên cũng bình tĩnh hơn, không còn miệng lưỡi lạnh lợi, cô ngăn người nhìn hắn.

Thật ra, đêm qua trong lúc cuộc yêu mãnh liệt nhất đến khi Hoắc Phi như tướng bại trận nằm gục trước ngực cô, thờ ơ. Thì cả quá trình yêu hắn luôn miệng gọi tên "Uyên..Uyên". Điều đó làm cô cảm thấy rất hạnh phúc, những lời lẽ dịu hoặc những tiếng thì thầm bên tai, khiến cô mê muội mà phục tùng tuyệt đối trên giường, hắn bảo sao thì cô làm vậy, dù đã thân đã kiệt quệ sức lực vẫn nhiệt tình phối hợp tới gần sáng.

Nhưng khi mở mắt ra, bên cạnh hoàn toàn trống trải. Cả căn phòng chỉ còn lại mình cô với tờ chi phiếu đặt trên bàn. Điều đó làm cô hiểu ra, tối qua Hoắc Phi không hề nhận ra người đó là cô. Nhưng người ta vẫn thường tin, người say luôn nói lời thật lòng, nên cô có thể tha thứ cho tất cả sự ngu ngốc đó của hắn.

Cảm nhận được sự lùi bước của Dục Uyên, khi cô ngoan ngoãn không phản kháng trong ngực hắn. Hoắc Phi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục sử dụng ba tất lưỡi lợi hại của mình, kèm theo là hành động dịu dàng hôn nhẹ lên tóc cô.

"Uyên! tha lỗi cho sự ngu ngốc của mình, vì đã không nhận ra em...nhưng em hãy tin anh, anh thật sự rất nhớ em, mỗi ngày đều nghĩ đến em." Hoắc Phi xoay nhẹ, đặt Dục Uyên nằm dưới thân hắn, hắn rất muốn nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp của cô một lần nữa.

Dục Uyên có thể nhìn ra ánh mắt nồng nhiệt và si mê của Hoắc Phi lúc này, cô lần tránh, xoay mặt qua chỗ khác.

"Uyên! em thật rất xinh đẹp, để anh nhìn kỹ em hơn."

Lời lẽ của hắn như có ma thuật, sao lại ngọt ngào mê hoặc đến như vậy. Khiến cô không thể kháng cự. Dục Uyên xoay mặt để cho Hoắc Phi ngắm mình. Những ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển trên mặt cô, từ làn mi, đôi mắt, sống mũi đến cánh môi, hắn đều lưu luyến dừng lại rất lâu.

Một tháng xa nhau, kỹ năng "đốt lửa" của hắn thật đã tiến bộ vượt bậc, chỉ những cái chạm nhẹ nhàng đã khiến khắp người cô nóng bừng, tim đập bồi hồi. Nhưng cảm giác này thật không tệ chút nào, khi hắn bắt đầu thay những ngón tay bằng những nụ hôn thì cô cũng bắt đầu nhắm mắt lại cảm nhận.

Nhưng không phải hắn, chỉ muốn nhìn kỹ khuôn mặt cô... Vậy tại sao lại cởi khăn tắm trên người cô ra, khi Dục Uyên giật mình nhận ra được điều đó.

Cô lập tức mở mắt ra, trực diện nhìn thấy chính là Hoắc Phi đang từng bước cởi nút áo sơ mi trên người hắn. Vòm ngực rắn rồi cùng cơ bụng săn chắc thoáng ẩn hiện.

"Phi! không được...em vừa mới tắm xong...không được...um..m!!"

Kháng cự không thành, Hoắc Phi đã phủ hết người cô. Dục Uyển tinh thần và cơ thể đều bị đánh gục bởi những nụ hôn nóng bỏng và bàn tay nhiệt tình của Hoắc Phi.

"Áh...Áh.."

Cuộc yêu lại bắt đầu, qua khe hở giữa hai cửa, hai thân thể nóng cứng rắn mềm mại đang giao hoan tại một chỗ, những giai điệu ái tình mập mờ phát ra.

Dương gia

Ngôi biệt thự này ngày càng trở nên u ám từ sau khi lão gia nhập viện, chủ nhân duy nhất kế nghiệp lão gia cũng lại đang hôn mê trên giường. Dương gia thật ra kiếp trước đã làm chuyện thất nhân gì mà kiếp này báo ứng cứ liên tiếp vồ lấy họ.

Tất cả người làm trong biệt thự đều không có chút sinh khí nhiệt tình nào, mọi người đều dật dờ như những bóng ma.

"Cộp...cộp...!!!"

Dương quản gia già nua tay cầm gậy lê từng bước chân lên bậc thang. Căn phòng tối tăm ú ám như không khí chung của cả ngôi biệt thự.

Nhưng lúc ông mở kéo hết rèm cửa lên, thứ ánh sáng chói mắt tràn ngập khắp căn phòng thì lão mới phát hiện ra một chuyện vô cùng khủng khiếp, chuyện gì đã xảy ra, khi giường còn nguyên đó nhưng người nằm trên nó thì đã biến mất.

"Thiếu gia...!!!"

Tiếng hét thất kinh của Dương quản gia vang khắp ngôi biệt thự và vọng ra khỏi phòng.

.....

Hoắc Mạn Ni mệt mỏi chạy bộ trở về nhà. Tức giận ông trời quá bất công với nàng, hay mắng chửi thần may mắn luôn đứng về phía nó. Tại sao tại nạn đó không thể giết chết nó, còn khiến nó trở nên động lòng xinh đẹp.

"Đã lâu không gặp..."

Cô vừa chạy qua khỏi cổng thì một bóng đen xuất hiện ngay bên cạnh. Ngõ ngang đến đánh rơi cả khăn bông trên tay. Tất cả ngôn từ đều không thể diễn đạt được cảm xúc bấn loạn của Mạn Ni lúc này.

Khi người đàn ông có bộ dạng tuấn mỹ đang tiến lại gần.

"Sợ nhìn thấy anh đến như vậy sao?"

"Sao..sao..anh lại tỉnh lại?"

Đây là nơi thứ hai Dương Phàm đến sau khi rời khỏi giường. Nơi hắn đến đầu tiên chính là phòng bệnh của cha hắn, chứng kiến sự suy yếu của Dương Thăng, khi phải dựa vào những cỗ máy vô tri để duy trì mạng sống, cha hắn vẫn nằm im đó, chứ chuyển động là những cơn số và những biểu đồ tượng trưng sự sống đang yếu dần.

Dương Phàm hận không thể đem tất cả oán hận chút xuống người của Hoắc Khiêm. Nhưng trước khi hắn làm điều đó, hắn cần phải có sự chuẩn bị thật tốt.

"Không cần phải sợ...anh không phải đến tính sổ với em, mặc dù anh rất bất ngờ..tại sao người gây ra tai nạn như em vẫn có thể tự do ở bên ngoài, bọn cảnh sát đó không đến gặp em hỏi chuyện của anh? dù sao..chúng ta cũng từng có một đoạn tình cảm rất đẹp đẽ."

Lời lẽ của Dương Phàm như sợi dây thừng đang xiết chặt lấy chiếc cổ nhỏ của Mạn Ni, cô cảm thấy nghẹn thở vô cùng, năm đó cô lái xe tông vào Dương Phàm, nhưng người thay cô nhận tội lại là Hoắc Luật. Chứng cứ cố tình gây ra tai nạn quá rõ ràng, không gì chối cãi được. Nhưng vì em trai mình, Hoắc Khiêm đã dùng rất nhiều thủ đoạn bẩn thỉu mà cô không thể biết, để xóa nhòa tất cả mọi thứ, biến điều đã chắc chắn trở thành mơ hồ, đó trở thành một tai nạn ngoài ý muốn. Hoắc Luật trắng án, và cô cũng trở thành người ngoài cuộc.

Khi hắn đưa tay chạm vào mặt cô thì Mạn Ni lại hất tay hắn ra.

"Thứ rác rưởi như anh đừng chạm vào tôi...anh đã phản bội tôi trước, còn có tư cách đứng trước mặt tôi chất vấn?"

"Đó là lý do em lái xe tông vào anh...Mạn Ni ơi là Mạn Ni, lòng dạ của em còn độc hơn mãng xà." Dương Phàm nhếch miệng cười.

"Tôi xem đó là lời tán thưởng của anh..cũng rất mừng cho anh, vì đã tỉnh lại." Hoắc Mạn Ni mỉm cười.

"Vừa tỉnh dậy, em có biết người thứ hai tôi nghĩ đến là ai không? chính là con đàn bà xấu xa như em..Hoắc Mạn Ni, em khiến tôi lãng phí mất hai năm trên giường và em cũng chưa từng bao giờ đến thăm tôi."

"Nên anh đến để được bồi thường?"

Khoảng không lặng im. Tô Lâm hút một hơi dài thuốc đang dang dở, hất bỏ thuốc xuống đất và dẫm nát dưới chân.

"Giúp anh liên lạc với Tô Lâm, ân oán giữa chúng ta sẽ chấp dứt."

Cô nhi viện...

Dục Uyển mệt lử nằm lăn ngửa trên xích đu, ánh nắng buổi sáng phản chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, thêm phần long lanh, làn da trở nên trắng hồng, đôi môi cũng óng ánh gọi cảm. Khiến người muốn phạm tội.

Hoắc Phi cúi người xuống hôn nhẹ lên môi của Dục Uyển. Thật ngọt ngào, cái vị ngọt này là ngọt tận bên trong, khiến người dễ bị nghiện. Hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vì mỗi ngày có thể thưởng thức vị ngọt trên môi của Dục Uyển.

"Bốp..p..!!"

Một quả bóng từ xa ném tới, đập mạnh vào lưng hắn. Đôi mày kiếm nhăn lại, hắn đặt tay sau lưng cảm nhận chỗ đau, rồi từ từ xoay người lại. Tính sổ với kẻ hành hung.

Quả bóng đập mạnh vào lưng Hoắc Phi bị dội ngược lại, từ từ lăn đến chân của Bin. Nó cảm quả bóng lên, bộ dạng không sợ ai. Giương cao ánh mắt, với hàm ý "anh bị như vậy là đáng đời"

Một nhỏ thấp chưa tới hông, một lớn cao gấp đôi. Hoắc Phi và Bin đang trong tư thế kinh nhau, giao đấu bằng ánh mắt.

"Nhóc! bóng là em ném?"

"Phải!"

Đúng là một tên nhóc xác xược, lấu cá. Kiểm lại con giận của mình, bản thân là người lớn nên phải đầy kiên nhẫn và vị tha.

"Có thể cho anh biết, tại sao mình lại bị ném?" Rất là thân thiện, không hề to tiếng chút nào, Hoắc Phi mỉm cười nhìn Bin.

"Vì anh vừa chạm vào người phụ nữ của tôi, tôi không cho phép."

Thế giới này đã đảo lộn rồi sao...Hoắc Phi chỉ muốn bật cười. Có người ngang nhiên đến giành phụ nữ của hắn, còn là một cậu nhóc con.

"Nhóc! nhóc biết mình vừa nói gì không?"

"Chị Uyển là phụ nữ của tôi... sau khi lớn tôi sẽ cưới chị Uyển làm vợ...tôi sẽ mang hạnh phúc đến cho chị Uyển, anh nghe rõ chưa."

"Ha..a...!!!"

Không phải hắn xem thường tình địch, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy buồn cười như lúc này. Hoắc Phi ôm bụng cười đến ra nước mắt. Có lấy lại phong độ, không để cho mình tiếp tục cười.

"Nhóc con! anh có lời khuyên cho nhóc..nhóc muốn cưới chị Uyển thì phải cải thiện chiều cao của mình trước... anh nghĩ với nỗ lực của nhóc, nhanh nhất chắc cũng mười năm.." Hoắc Phi cố nhịn cười, nhưng kìm nén thế nào cũng để sót vài tiếng cười bật ra.

"Khi đó...nhóc biết chuyện gì sẽ xảy ra không? Chị Uyển của nhóc đã là ma ma của một đám nhóc con cao cỡ nhóc bây giờ, thật là đáng lòng phải không? thế giới này luôn tàn nhẫn như vậy...Ha..a..a..!!!"

Một Bin gan lì bị đánh không bao giờ khóc, nhưng lại bị những lời lẽ "sỉ nhục" "khinh thường" của Hoắc Phi mà tức đến phát khóc. Nhưng nó lại rất biết cách khóc, bạn cần phải học hỏi nó, đôi khi khuyết điểm lại chính là ưu thế.

"Hu...u...!!! chị Uyển ơi...anh Phi bắt nạt em..hu...u"

"Chị Uyển..."

Bin chạy đến chỗ Dục Uyển khóc lóc vật vã, kêu gào thảm thiết, còn chỉ tay thẳng mặt Hoắc Phi, nói hắn bắt nạt nó.

Giữa một tên to xác thích gây chuyện và một nhóc con đáng yêu đầm đìa nước mắt, không cần phải hỏi. Mọi người đều biết phần thắng thuộc về ai.

"Hoắc Phi! nó chỉ là một đứa trẻ...anh không nên bắt nạt nó, ngay từ đầu em không nên dẫn anh tới đây."

Bộ dạng oan ức không nói thành lời, nếu Dục Uyển tận mắt nhìn tên nhóc này ném quả bóng vào người hắn như thế nào, rồi nghe thấy khẩu khí khiêu khích vừa rồi, còn nghĩ nó là một đứa trẻ ngây thơ. Nhìn bộ dạng đặc thác và nụ cười giễu cợt của tên nhóc lúc này xem.

"Uyển..thật ra..."

"Tránh ra!" Cô đẩy Hoắc Phi ra, rồi dẫn Bin vào nhà.

"Bin..chị dẫn em đi rửa mặt...đừng đem xia đến người này"

Bộ dạng ngạo mạn của kẻ thắng cuộc, trước khi biến mất khỏi tầm mắt của Hoắc Phi, Bin còn xoay người lại cười chọc tức hắn. Hoắc Phi tức giận chỉ biết trút giận lên quả bóng, một chân sút thật mạnh, quả bóng bay tít trên trời, rồi....

"Choang...ng...!!!"

Cánh cửa sổ cô nhi viện thế là xong.

Lầm lũi đã gây không thể nào cứu chữa được, mặc dù những tấm kính nguyên vẹn đã được chuyển đến ngay tức khắc, và đang trong quá trình lắp đặt lại. Nhưng Hoắc Phi vẫn phải lãnh trách nhiệm cho tội lỗi mình đã gây ra.

"Chị Uyển! có người làm biếng...đang ngồi chơi"

Bin vừa hét lên, thì Hoắc Phi lập tức đứng dậy, ra sức giẫm, đập. Chưa lúc nào, hắn ghét ai như tên nhóc giả tạo này. Trong khi hắn phải đứng đập nát mớ rèm cửa, muốn phòng cả đôi chân thì tên nhóc ngồi chênh vênh trên ghế ăn socola.

Dục Uyển đang giúp viện trưởng phơi sổ rèm cửa và chặn mền, cô vén rèm lên, rồi nhìn Hoắc Phi, ánh mắt thay lời muốn nói "có chuyện gì."

"Anh vẫn rất siêng năng..anh đang làm việc...nhìn xem, anh đang làm công việc em giao rất tốt"

"Bốp...bốp...!!!"

Tiếp tục dùng chân giẫm nát thao rèm cửa, giẫm tới, giẫm lui đến hắn trượt chân bật ngửa phía sau, cả thao nước và bọt xà phòng đều đổ hết lên người hắn.

"Ha...a...!!!" Giọng cười này là của Bin, có lẽ nó là người vui nhất khi nhìn thấy Hoắc Phi khốn đốn.

Hoắc Phi dẫn vào trong thay đồ, nhưng vì cô nhi viện không có đồ nam, nếu có cũng chỉ là những nhóc con cỡ Bin. Cho nên Hoắc thiếu gia cũng chỉ có thể mặc đồ của viện Trưởng.

Nhìn bộ dạng hần bước ra, với chiếc áo hoa và váy dài, khiến Dục Uyển cười đến lộn ruột. Thật là thảm bại. Cả đời anh mình, lại bị nhục vì thao đồ. Hần hận, lần sau sẽ mang đến đây, chục cái máy giặt.

Mỗi tháng một lần, sẽ có một đoàn bác sĩ đến cô nhi viện khám và chữa bệnh từ thiện, hôm nay chính là ngày đó trong tháng. Những soái ca lẫn những mỹ nữ nóng bỏng năm cuối của khoa Y, đang thực tập ở Gok đều có mặt.

Bọn họ thật sự rất nhiệt tình trong việc khám bệnh cho bọn trẻ ở đây, suốt từ sáng tới chiều vẫn rất vui vẻ, không hề tỏ ra cáu kỉnh khó chịu. Còn trò chuyện và mang theo rất nhiều quà cho bọn trẻ.

"Anh chàng đó...rất đẹp trai sao?" Mùi giấm chua đã bốc hơi ra khỏi bình dù chưa cần mở nắp, Hoắc Phi nhìn anh chàng soái ca đang khám bệnh cho mấy em nhỏ với nửa con mắt.

"Phải rất đẹp trai...nhưng không bằng anh."

Một câu trả lời khiến cho Hoắc Phi rất hài lòng, cười rạng rỡ, nhưng...

"Vậy tại sao em vẫn còn nhìn anh ta....không cho nhìn, chỉ được nhìn anh thôi?" Hoắc Phi bước lên trước, che lại tầm ngắm của Dục Uyển.

"Hoắc Phi! anh đừng trẻ con như vậy được không?" Dục Uyển tiếp tục ôm thao đồ ra ngoài sân phơi tiếp, Hoắc Phi cũng tò tò theo sau.

"Vậy nói cho anh biết...tại sao em thích nhìn anh ta với ánh mắt thèm khát như vậy?"

"Anh..."

Thôi bỏ đi, cô đã quá hiểu tính thiếu gia của Hoắc Phi, nên cũng quen dần khẩu khí nói chuyện của hắn.

"Anh không cảm thấy những hành động họ làm rất đẹp sao? em cảm thấy họ như những thiên sứ khoác lên người bộ áo trắng, mang niềm tin và hi vọng đến cho rất nhiều người."

Lần đầu tiên hần nhìn thấy Dục Uyển có ánh mắt sùng bái và thái độ ngưỡng mộ khi nói đến nghề nghiệp của một người. Đây là khởi nguồn của một viện trưởng Hoắc, trẻ tuổi tài ba và nổi tiếng của rất nhiều năm sau. Dục Uyển không ngờ chỉ một câu nói của cô, Hoắc Phi đã phấn đấu để trở thành người mà cô nói.

"Vậy nếu anh trở thành bác sĩ...có phải em càng yêu anh nhiều hơn, cũng sẽ dùng ánh mắt đầy khao khát đó nhìn anh."

"Anh sao? không thể nào..."Dục Uyển phì cười, rồi đẩy Hoắc Phi ra, bỏ đi.

Tự ái trời dậy, người đã đi rồi, vẫn có kẻ đứng đó gào thét.

"Uyển! em đừng quá xem thường chồng em....anh không chỉ sẽ trở thành bác sĩ, còn phải là bác sĩ giỏi nhất."

Chiều ngày hôm đó..

Từ sau khi trở về từ cô nhi viện, Hoắc Phi đã ngâm mình trong đóng sách. Tạm biệt những quyển sách đen, xa rời những cuốn tạp chí khiêu dâm. Thay vào là những quyển sách y khoa nổi tiếng, ăn, ngủ,tắm, ngày ba bữa đều làm bạn với sách Y.

"Phẫu thuật tim mạch...Cấp cứu và lồng ngực...Hướng dẫn đọc điện tim...Hóa sinh lâm sàng....sổ tay dược lý trị liệu..."

Bạch Ngạn Tô nhíu mày, tùy tiện cầm mấy quyển sách đang nằm ngổn ngang dưới sàn lên đọc. Đều là những cái tên khiến hần phải giựt mình. Nhìn kẻ đang vui đầu trong mớ sách, miệng thì liên tục lầm bầm, còn tay thì lật trang mới liên tục. Bộ dạng cực kỳ hăng say, không thể ai có thể làm phiền.

Bạch Ngạn Tô né đi, cố không làm giảm lên những quyển sách quý báo của Hoắc Phi, rồi phóng lên ghế.

"Hoắc Phi! nó bệnh sao?"

Hần xoay sang nhìn Hoắc Luật và Hoắc Khiêm. Cũng chỉ là những cái lắc đầu qua loa, thái độ không biết.

"Có tin tức gì về bọn người đó?" Hoắc Luật lên tiếng.

Đáp lại là nụ cười tự kị lạ, lại khó hiểu của Bạch Ngạn Tô trước khi hần lên tiếng.

"Rất bất ngờ...thật ra là tao bị bất ngờ... tao đã biết bọn người đó là ai."

----- hết chương 80-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Có thích tiền không?

Tổng thị.

"Chủ tịch! đây là báo cáo tài chính của tháng này."

"Bên phía Maxis đã có liên lạc gì chưa?"

"Dạ,Chủ tịch..trợ lý của Mạc tổng nói ông ta sẽ đến trễ 15 phút"

"Chủ tịch! đây là chiến dịch quảng cáo cho sản phẩm mới...mời bà xem qua."

Một ngày đầy bận rộn cho Tổng phu nhân, khi sáng nào đến công ty đều bị quay cuồng trong công việc, tất cả nhân viên của Tổng thị đều vây lấy bà, mọi việc dù lớn hay nhỏ đều cần đến đến cái gật đầu và tiếng nói của bà để tiến hành. Điều đó làm cho bà không có thời gian để nghỉ ngơi và rất mệt mỏi

Từ lúc đưa con trai đáng thương của bà hôn mê trên giường, thì gánh nặng trên vai càng nặng, nặng đến mức bà sợ bản thân sẽ không thể nào gánh tiếp.

"Cho tôi vào đi..tôi có chuyện quan trọng cần nói với chủ tịch Tổng."

"Chủ tịch hiện rất bận...anh không có lịch hẹn trước nên không thể gặp chủ tịch, nếu anh còn tiếp tục gây rối, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ"

Không nhớ hết mỗi ngày họ phải xua đuổi bao nhiêu tên kí giả rắc rối như gã vừa rồi, từ lúc thiếu gia gặp nạn, thì tần suất có mặt của bọn kí giả ở công ty càng dày đặc, gần như ngày nào cũng có người đến moi tin. Cho nên những cô tiếp tân ở đây, rất có kinh nghiệm trong chuyện này, chỉ cần dọa bảo vệ là họ gần như tránh ra.

"Chết tiệt!" Gã nhà báo khốn khổ, tức giận đi tới lui trước cửa ra vào.

Từ khi có đoạn video này trong tay, hẳn biết cơ hội đòi đòi của mình đã tới. Hắn phải đắn đo suy nghĩ, mới quyết định đem bằng chứng này đến tìm Tổng phu nhân, không phải Hoắc Mạn Ni.

Thứ nhất, kinh nghiệm làm nhà báo nhiều năm cho hắn biết, bản thân sẽ an toàn hơn khi không đi tổng tiền một kẻ giết người, vào bước đường cùng, vì an toàn bản thân họ có thể làm bất cứ chuyện nguy hiểm gì. Hắn thì chỉ cần tiền, không muốn mất luôn cả mạng.

Thứ hai,sẽ không ai trả cái giá nào cao hơn một người mẹ yêu con, muốn biết rõ sự thật. Hơn nữa, số tiền của Tổng phu nhân nhất định sẽ hơn Hoắc Mạn Ni.

Nhưng lúc này, ngay cả cơ hội nhìn thấy bà ta hẳn cũng không có.

Bing... boang...

Cửa thang máy bất ngờ mở rộng, Tổng Phu nhân từ trong bước ra. Xung quanh bà ta được bao bọc bởi hàng tá bảo vệ, lẫn những nhân viên cấp cao của Tổng thị. Như một bức tường, không có chỗ để hắn chen chân vào.

"Chiến dịch quảng cáo lần này phải tiến hành nhanh, trước khi những công ty khác tung ra sản phẩm tương tự chúng ta.."

"Dạ chủ tịch"

"Còn nữa...dòi lịch hẹn với chủ tịch Mạc lại ba mươi phút, tôi có nơi cần đến...|

Tổng phu nhân lên tiếng thì tên nhà báo dùng hết sức lực đeo đai của mình chen lấn đẩy đám người xung qua của bà ta ra. Thành công đứng trước mặt Tổng phu nhân.

"Chủ tịch Tổng! tôi là kí giả của Tòa báo Thế giới mới...đây là danh thiếp của tôi, liên quan đến tai nạn của Tổng Thiếu, tôi có chuyện muốn.."

Nhưng hắn chưa kịp đề cập đến cuộn băng video, bằng chứng Hoắc Mạn Ni sát hại Tổng Thiếu Hoành thì Tổng Phu nhân đã không thèm quan tâm, bà thẳng bước đi ra xe. Vì bà nghĩ hắn cũng như bao nhiêu tên nhà báo khác.

"Đuổi hắn ra ngoài, từ đây không cho phép hắn bước vào Tổng thị."

"Dạ chủ tịch."

Từ khi Thiếu Hoành xảy ra tai nạn, thì hàng ngày bọn nhà báo vẫn đến làm phiền bà. Tại sao bọn họ có thể vô tâm đến vậy, khơi dậy nỗi đau của một người mẹ, chỉ vì mấy đồng xu lẻ bán được báo. Họ muốn có thêm tin tức gì ở bà, họ muốn biết con trai bà đã tắt thở, hay muốn nhìn bà suy sụp thế nào...

Tổng Thiếu Hoành là nỗi đau mà Tổng phu nhân không muốn ai nhắc đến, những đối thủ và kẻ thù của Tổng thị luôn đang dòm ngó, cười cợt bà. Vì vậy, Tổng phu nhân luôn cảnh giác với đám nhà báo, không muốn bất cứ một tin tức nào liên quan quan đến Tổng gia xuất hiện trên các trang báo.

"Rầm.m.!!"

Nhìn cánh cửa xe đóng sập lại, chiếc xe xa dần trong tầm mắt. Gã nhà báo không thể nào đuổi kịp, nhưng hắn không bỏ cuộc, thứ hắn đang nắm trong tay là thứ vô cùng giá trị, hắn tuyệt đối sẽ sử dụng nó để đòi đòi.

Bên trong xe..

Tổng phu nhân mệt mỏi ngã lưng ra ghế, mặc dù một ngày dài đã gần kết thúc, màn đêm cũng đã buông xuống. Nhưng tất cả công việc bà vẫn chưa xử lý xong, một núi công việc cần bà giải quyết. Nếu như lúc này Thiếu Hoành có thể tỉnh lại, thật quá tốt.

Bà hạ kính xe xuống, và nhìn thế giới bên ngoài cửa kính, thở dài...

"Chủ tịch! ngày mai là lễ đính hôn của hai nhà Tề-Kì...bà có muốn tham dự?" Người trợ lý ngồi bên cạnh lên tiếng.

Tại sao hắn phải hỏi, trong khi lễ đính hôn của Kì công chúa của Kì gia, và đại thiếu gia Tề Dị, cháu trai của Tổng thống. Được xem như là sự kiện quan trọng của cả thành phố. Tất cả nhân vật tầm cỡ đều trong cả chính giới và thương giới đều có mặt. Không lý nào Tổng phu nhân lại từ chối không tham dự.

Nhưng bởi vì liên quan đến thiếu gia, dù đã qua lâu nhưng chuyện của thiếu gia vẫn là đề tài nóng khiến cho các giới quan tâm, có ai trong số bọn họ là

thật lòng. Tổng Phu nhân vì không muốn phải nghe với những lời lẽ quan tâm giả tạo, hai những tiếng xầm xì của người xung quanh nên luôn lựa chọn tránh mặt, không phải xuất hiện ở những nơi đông người.

"Tôi sẽ tham dự...cậu hãy đi chuẩn bị."

Người trợ lý bên cạnh rất là kinh ngạc...

"Dạ! chủ tịch."

Trốn tránh như vậy cũng đã đủ, bà cũng nên đương đầu với thực tại. Bà phải mạnh mẽ phải chống đỡ Tổng thị cho đến khi Thiếu Hoành tỉnh lại.

"Tôi chưa muốn về nhà.. đến bệnh viện."

"Dạ! phu nhân."

6h chiều.

Quá sớm để Đế Vương mở cửa hoạt động vào giờ này. Nhưng vì sự xuất hiện hi hữu của một người, và cũng như sự quan tâm đặc biệt của một người giành cho một người. Nên phá lệ mở cửa.

Phòng Vip.

"Sau khi nghe anh ấy nói... từ lâu tôi đã muốn đến cảm ơn, nhưng nhiều lần đều không gặp được cô....nếu không có cô, tôi và Mã thiếu cũng không hạnh phúc như lúc này."

Sở hữu giọng nói trong trẻo ngọt ngào, phát âm tròn vành rõ chữ này là người đã thống trị màn ảnh rộng trong năm vừa qua, còn liên tiếp giành danh hiệu nữ chính xuất sắc nhất của liên hoan phim quốc tế hai năm liền, mặc dù tuổi đời và tuổi nghề đều rất trẻ. Đại minh tinh Từ Lộ.

"Bỏ đi về ngoài đại thiếu gia của anh ấy... thật ra tôi và Mã Thiếu có rất nhiều điểm chung...nếu anh ấy không nghe theo những lời khuyên của cô, có lẽ tôi đã đánh mất người đàn ông giành cho đời mình"

Không gì hạnh phúc hơn khi may mắn có được một tình yêu đẹp, cũng không gì đẹp bằng một người phụ nữ khi yêu. Nhìn ánh mắt ngọt ngào mà Từ Lộ giành cho Mã Thiếu lúc này, có thể đoán họ đang trong giai đoạn mặn nồng nhất của tình yêu. Không phải chỉ riêng Từ Lộ, mà ngay cả Mã Thiếu cũng có chung vẻ mặt.

"Tất cả nhờ vào cô, tôi mới hiểu ra..Từ Lộ thật sự chính là người phụ nữ giành cho mình, tôi yêu cô ấy..yêu cả con người và những sở thích của cô ấy."

"Em cũng vậy...em yêu chính con người anh, không vì anh là con trai của thị trưởng, chúng ta như sinh ra giành cho nhau...Mã thiếu...."

"Từ Lộ.."

Càng nghe càng ớn lạnh, có ai giúp cô ngăn chàng Romeo và nàng Juliet này lại không. Hoặc nói cho cặp đôi tình cảm này biết, trong phòng vẫn còn sự tồn tại của cô.

Mặc dù câu nào họ đề cập đến cô, nhưng cả Mã Thiếu và Từ Lộ lại cư xử như cô là người vô hình, chưa từng nhìn vào cô khi nói chuyện. Họ chỉ tha thiết nhìn đối phương, anh nhìn em, em nhìn anh. Chúng ta không cần nhìn đến ai khác.

"Thật ra, hai người đừng quá tăng bốc..làm tôi rất là ngượng.."

Một lần nữa Dục Uyển lại xuất hiện với danh nghĩa cô tiếp viên "đệ nhất" của Đế vương, người có sở thích dùng khăn che mặt. Đó bởi vì sức hút của đại minh tinh Từ Lộ quá lớn. Cũng rất xấu hổ, khi phải thừa nhận lúc đó cô đã đưa ra lời khuyên gì với Mã thiếu, bản thân cũng không nhớ rõ.

Dục Uyển trước giờ rất ít xem phim, nhưng số lần cô đến rạp đều là xem phim của Từ Lộ. Không chỉ dừng lại ở sự ngưỡng mộ vẻ đẹp thanh tao thoát tục, cả tài năng diễn xuất mà những việc từ thiện nữ minh tinh này giành cho các bạn nhỏ, xuất phát từ sự lương thiện bên trong, không giống như các đại minh tinh khác mượn danh làm từ thiện để mưu cầu danh tiếng. Nên Dục Uyển đã rất thích Từ Lộ.

"Tháng sau..tôi và Từ Lộ sẽ tổ chức đính hôn, nếu cô có thể đến tham dự... thật quá tốt." Mã Thiếu dù nói chuyện với Dục Uyển, nhưng ánh mắt và nụ cười đều giành hết cho Từ Lộ.

Sau khi nghe theo lời khuyên nguy hiểm có phần đại dột của Dục Uyển.Chuyện tình giữa Mã thiếu và người tình trong mộng của hắn, đại minh tinh Từ Lộ đã đơm hoa kết trái, bằng một lễ đính hôn.

Không đeo bám như đĩa, không làm vật chứng mất, không tặng quà, chỉ ngoan ngoãn ở yên trong nhà và nghiên cứu quyển tự truyện Từ Lộ đã viết. Mã Thiếu đã nhận ra giữa họ có rất nhiều điểm tương đồng và sở thích giống nhau mà trước giờ hắn chưa bao giờ tìm hiểu.

"Rất tiếc lễ đính hôn của hai người tôi không thể tham dự..." Cô đến đó với cái thân phận gì đây, cô tiếp viên của Đế vương, hay Hoắc Dục Uyển.

"Nhưng tôi có một chuyện nhờ vả...Từ Lộ tiểu thư, những người bạn của tôi rất mến mộ cô, có thể cho tôi xin chữ kí được không?"

Những người bạn mà Dục Uyển nói, kể đến đầu tiên là Bo, con bé rất sùng bái Từ Lộ, ước mơ của nó là trở thành một đại minh tinh tài năng và giàu có như cô ta. Nghĩ thật buồn cười, khi nghe được lời nói này của em gái, Bin đã cho một lời khuyên rất chân thành, là Bo phải giảm cân trước khi muốn trở thành một Từ Lộ thứ hai.

Kết thúc cuộc trò chuyện giữa họ là Dục Uyển trong bộ dạng hơi say. Cô cầm điện thoại lên gọi cho Hoắc Phi, bộ dạng biếng nhác nằm dài trên ghế. Tất cả là lỗi của Hoắc Phi, gần đây quá nuông chiều cô, làm cô luôn muốn dựa dẫm vào hắn..

Bên kia đầu dây...

"Zá...a...!!!"

"Bốp..!!!:

Hoắc Phi khắp người nhể nhãi mồ hôi, đang cùng những vị sư phụ ngoại quốc của hắn tỉ thí tay đôi trên sàn đấu võ. Trình độ càng được lên cấp, không còn tập với bao cát hay thực hành trên người những vệ sĩ như mới ngày đầu tiên, mà bây giờ phải đích thân các vị sư phụ phải sàn giao đấu.

Lúc đầu đơn giản chỉ muốn thưởng được Dục Uyển, Hoắc Phi mới dốc toàn sức lực luyện ngày luyện đêm. Nhưng càng theo đuổi, tập trung quá nhiều vào một việc, hắn phát hiện ra mình yêu thích nó từ khi nào không biết, giống như tình cảm hắn đặt trên người Dục Uyển.

"Thiếu gia! cậu có điện thoại."

Không hẳn hạ được cùng lúc mười mấy người họ, nhưng hơn phân nửa đã lão đảo ngã xuống sàn. Hoắc Phi nhảy xuống sàn đấu khi có người đưa điện thoại cho hắn.

"Phi! anh đang ở đâu?"

Nghe thấy giọng điệu lười nhác và chút men say của Dục Uyển. Hắn có thể đoán ra...

"Em uống rượu sao?" Một tay nghe điện thoại, một tay cầm khăn lau đi mồ hôi trên tóc.

"Một chút xiu xiu xiu..không nhiều" Dục Uyển phì cười qua điện thoại, hắn có thể tưởng tượng ra bộ dạng cô đang say khướt của cô.

"Em đang ở đâu? anh đến rước em..." Ném mạnh chiếc khăn cho đám vệ sĩ phía sau, hắn đi thẳng ra cửa.

"Đế vương."

Cùng lúc đó- cũng tại Đế vương.

Phi Yến đang tiếp một người khách rất quan trọng. Những ngày gần đây người này thường xuyên lui tới, còn gọi đích thân bà chủ đến phục vụ. Trước giờ ngoại trừ Hoắc Phi ra, rất ít khi Phi Yến phải ra hầu khách, nhưng vì thân phận của người này nên ngoại lệ.

"Bà chủ Dương! trên tóc cô hình như dính thứ gì..."

"Vậy sao?"

Phi Yến vừa đưa tay lên thì Trình Tổng lập tức ngăn lại, thay cô làm việc đó.

"Không phải chỗ đó...để tôi giúp tôi."

Trình tổng không giống những gã đàn ông khác đến Đế vương tìm vui, cảm giác ông ta cho cô rất thân thuộc, ông lịch sự từ tốn, cư xử đúng mực không có những hành động khiếm nhã, như một bậc trưởng bối đáng kính. Nên tạo nơi Phi Yến cảm giác an toàn và tin tưởng tuyệt đối.

"Sao lại không nhìn thấy..." Khi Phi Yến cúi người xuống, thì Trình Tổng lại "lục tung" đầu của Phi Yến, nhưng mục đích thực sự của ông ta là..

"Á...!!!"

Chỉ là cảm giác chút đau thoát qua, nhưng vẫn là đau. Phi Yến nheo mắt lại, khi Trình tổng cố tình bứt đi vài sợi tóc trên đầu cô, đương nhiên việc này Trình tổng chưa hề xin phép trước, và cũng không hề cho Phi Yến phát hiện ra.

"Xin lỗi! tôi già rồi...chắc là đã hoa mắt." Cẩn thận, cất giữ những sợi tóc của Phi Yến vào túi áo, Trình Tổng mỉm cười giả hồ đồ nhìn cô.

"Không sao..để tôi tiễn Trình tổng ra ngoài."

"Cám ơn."

Mãi nhìn theo chiếc xe rời đi, Phi Yến có hơi mong chờ sự trở lại của Trình Tổng lần nữa, rất muốn trò chuyện cùng ông ta. Nhưng đó không phải là cảm tình giữa nam và nữ, khi ở gần ông cho cô một cảm giác rất ấm áp, như được trò chuyện với cha của mình, mặc dù cô không biết cảm giác có cha là hạnh phúc thế nào.

"Nhanh như vậy mà em đã tìm được kim chủ mới...Phi Yến, em giỏi hơn tôi nghĩ."

Lúc Phi Yến xoay người, đi vào trong Đế Vương, thì sau lưng có kẻ nắm chặt cánh tay cô. Nhìn hình ảnh phản chiếu của "ác ma" đang in lên cửa kính. Đôi vai của Phi Yến hơi run rẩy, nỗi sợ quen thuộc lại đang bao trùm lấy cô, tay vấu chặt vào váy, hai chân dịch chuyển muốn bỏ chạy.

Đó không chỉ là phản ứng tâm lý tự nhiên của Phi Yến, mỗi khi nhìn thấy Tề Hạo, mà cơ thể cô cũng dần phát sinh loại phản ứng này với hắn.

"Đi theo tôi, trước khi tôi khiến em phải khó xử."

Hơi thở lạnh lẽ và lời đe dọa của Tề Hạo thấm thía bên tai, khi hắn cúi sát vào người cô. Phi Yến không chút phản kháng nào, mặc tình hắn lôi đi. Phải, cô sợ hắn, rất sợ hắn.

"Họ vào trong rồi...mau bám theo."

"Nhưng mà...thôi bỏ đi, Tề gia không phải là thứ có thể vấy vào."

Tề Hạo và Phi Yến vừa vào trong thì hai phóng viên đang lấp ló bên ngoài, cũng chui đầu ra, họ là theo Trình Tổng mà đến đây.

Trình Tổng nổi tiếng là người đàn ông mẫu mực, suốt gần hai mươi năm thời gian biểu gần như hoàn hảo của mẫu đàn ông giành cho gia đình. Tan tằm là về nhà ăn cơm với vợ, cũng không đi đêm, càng không có bất cứ scandal ngoại tình nào được thấy trên báo.

Nhưng những ngày gần đây, sau khi tan sở là ông ta thường đến Đế vương, và chỉ gặp một người. Cho nên đã khơi dậy sự tò mò của đám phóng viên. Bọn họ đã theo sát ông ta và Phi Yến nhiều ngày, cũng làm một cuộc điều tra nhỏ về các mối quan hệ xung quanh liên quan đến cô.

"Chúng ta đã chụp được tấm hình thân mật giữa Trình Tổng và cô tiếp viên đó, thôi đủ rồi...quay về tòa soạn viết bài." Lo sợ trước thế lực của Tề gia, người phóng viên này không dám theo đuôi Tề Hạo, nhưng không phải ai cũng dễ dàng thỏa mãn như hắn.

"Cái đó mà gọi là thân mật? cái này mới là gây scandal...cha vợ và con rể cùng tranh giành một cô tiếp viên quán bar, cậu thấy tiêu đề này ngày mai có giật tít hay không?"

Thấy đồng nghiệp do dự, gã còn lại lập tức giật lấy máy ảnh.

"Nếu cậu không vào, thì mình vào...đưa máy ảnh đây!"

Do dự không lâu, người phóng viên còn lại cũng chạy vào theo.

"Chờ mình với."

Tề Hạo kéo Phi Yến vào trong Đế Vương, đập cửa một căn phòng trước mặt, mặc kệ đó là phòng của ai. Những người bên trong đều bị hắn ngang ngược đuổi đi.

"Cút! mau ra ngoài."

Người đến đây chơi đều là những kẻ có tiếng tăm trong giới thượng lưu, nên không ai lạ gì Tề nhị thiếu của Tề gia, có Tề gia chống lưng, lại thêm một ông nội làm Tổng thống. Nên không ai dám làm phật ý hắn. Mọi người lũ lượt kéo ra ngoài, mặc dù đang giữa chừng "cuộc yêu", chỉ có thể gom hết quần áo dưới sàn, mà chạy loạn ra ngoài.

Nhìn khách của mình rời khỏi phòng trong bộ dạng xộc xệch khó coi, Phi Yến tức giận, đẩy Tề Hạo ra.

"Tề Hạo! anh đừng có quá đáng...bọn họ đều là khách của Đế vương, anh như vậy là đang đuổi khách, sau này Đế Vương làm sao tiếp tục kinh doanh."

"Em sợ mất lòng họ...nhưng lại không sợ mất lòng tôi, bọn họ trả em bao nhiêu...Tề Hạo này trả gấp mười, như vậy đã đủ chưa."

"Bộp.!!!"

Tề Hạo tức giận, ném nguyên cả một sập tiền trên bàn, những tờ tiền văng ra khắp nơi, tràn xuống sàn nhà. Nhưng chuyện làm tức giận không phải vì Phi Yến xem hắn không trọng bằng đám người vừa rồi, mà vì nguyên nhân khác. Hắn bước tới cạnh cô.

"Hôm qua người của tôi nhìn thấy em đến bệnh viện...em bệnh sao?"

Hai từ bệnh viện được thốt ra từ miệng Tề Hạo, làm cho Phi Yến giật mình kinh hãi. Tề Hạo luôn cho người giám sát cô, cô biết điều đó. Nhưng đó không phải là vấn đề Phi Yến lo sợ. Xoay người đi, cô lần tránh ánh mắt đáng sợ của hắn.

"Tôi bị sốt...nhưng giờ đã không sao?"

Tề Hạo nhếch miệng cười, hần bước tới gần cô hơn. Đưa tay, cưỡng ép khuôn mặt của Phi Yến, nâng cằm của cô lên, tay khác đặt lên trán.

"Bị cảm...nhưng lại đến bệnh viện phụ khoa, em nghĩ tôi là thẳng ngốc"

"Anh.."

Người ngốc phải là cô mới đúng, thừa biết nếu hắn đã biết cô đến bệnh viện thì không khó để hắn điều tra ra cô đến bệnh viện làm gì. Với năng lực của Tề Hạo, cô nghĩ lúc này hồ sơ bệnh án của cô đang ở trong tay hắn.

"Anh tránh ra! tôi không muốn tiếp tục nói chuyện với anh." Phi Yến đẩy hắn ra, rồi bỏ ra ngoài.

Tề Hạo cũng đi theo sau cô.

"Em sợ cái gì..hay sợ phải thừa nhận, đang mang thai con của tôi."

Phi Yến bất động đứng yên. Hai vai cô run rẩy, tay xiết chặt lại.

Phải, đứa trẻ này là con của Tề Hạo. Nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận điều này, mối quan hệ mập mờ day dưa với hắn đã làm cô quá mệt mỏi. Giờ lại thêm chuyện của đứa nhỏ, cô vĩnh viễn sẽ không thể nào cắt đứt được với hắn.

"Nó không phải là con của anh." Phi Yến tiếp tục đi tiếp.

Câu trả lời này không thể nào làm vừa lòng Tề Hạo, hắn biết quan hệ giữa Phi Yến và Hoắc Phi không chỉ dừng lại ở những cái ôm, cái chạm tay. Nhưng có gì đó trong hắn đang thôi thúc mãnh liệt, nhỏ nhoi phần trăm trong hắn đang mong chờ đứa trẻ trong bụng Phi Yến là con của hắn.

"Em đứng lại...chúng ta vẫn chưa nói xong...em nghĩ tôi sẽ hoàn toàn tin những gì em nói."

Tề Hạo lập tức đuổi theo Phi Yến ra tận ngoài hành lang. Hắn giữ chặt lấy cô, hắn ghét việc mình phải bị đối xử như kẻ ngốc, và không cho phép cô lừa gạt hắn, càng không muốn con hắn gọi kẻ khác là cha.

"Nếu nó không phải là con của tôi...thì là ai?"

"Tề Hạo! anh đã đính hôn với Trình tiểu thư, tại sao vẫn không chịu buông tha tôi? tôi thật sự quá mệt mỏi vì phải dính lấy anh."

"Nói cho tôi biết cha đứa trẻ là ai? tôi sẽ buông tha em..."

Là thật sao...hắn sẽ buông tha cô. Tận bên trong Phi Yến bắt đầu dao động. Cơ hội này không phải lúc nào cũng xuất hiện. Cô quan sát thật kỹ vẻ mặt của Tề Hạo lúc này, từng biểu cảm trên gương mặt. Và nhận ra, ánh mắt nghiêm túc này của hắn là lần đầu cô nhìn thấy, có nên tin lời Tề Hạo, chỉ cần cô nói cha đứa bé là ai, hắn sẽ buông tha cô.

"Được! tôi nói cho anh biết cha đứa trẻ là... Hoắc Phi."

"Tách...!!!"

"Tách...!!!"

Phi Yến vừa nói thì ánh đèn chớp nhoáng sáng lên. Không chỉ chụp một mình Phi Yến, mà còn nhắm vào đôi nam nữ phía sau đang đi tới. Hoắc Phi, Dục Uyển và cả cô đều nằm trong ống kính.

Đôi mắt phát sáng, không đơn giản là chuyện tình tay ba nữa, mà đã nâng thành tay tư tay năm. Chưa bao giờ họ phấn khích như lúc này. Không chỉ cha vợ và chàng rể cùng có quan hệ với một cô tiếp viên, mà cô tiếp viên này còn có thai với vị hôn phu của bạn thân. Kịch tính hơn cả phim truyền hình, hay rồi...tất cả đều là những nhân vật nổi tiếng, báo ngày mai sẽ bán rất chạy.

Những người trong cuộc vẫn bất động, không hề để tâm đến bọn kí giả đã chụp được bao nhiêu hình, hay tiêu đề ngày mai sẽ viết gì. Bởi vì họ đều có những rắc rối của riêng mình.

Dục Uyển vừa được Hoắc Phi dìu ra khỏi phòng, thì không chỉ nhìn thấy mà có nghe được câu quan trọng nhất cần nghe.

Chỉ có ba ly rượu không làm cô say đến mất phương hướng, lời của Phi Yến cũng đủ đến cô phải tỉnh táo. Dục Uyển đẩy Hoắc Phi ra, bước đến trước mặt Phi Yến. Chỉ là cô muốn xác thật lại.

"Phi Yến! cậu có thai với Hoắc Phi?"

Có thể cô sẽ không bận tâm trước đây Phi Yến và Hoắc Phi có quan hệ thân thiết ra sao, hiện tại họ đã chấm dứt. Cô tin tưởng Phi Yến lẫn Hoắc Phi sẽ không lừa gạt cô. Nhưng chuyện của đứa nhỏ thì quá bất ngờ, nó sẽ là sợi dây liên kết không bao giờ có thể cắt đứt được. Giữa Hoắc Phi, Phi Yến và đứa nhỏ, bọn họ là một đại gia đình, không có chỗ cho cô chen vào.

"Dục Uyên! mình..."

Trước hoàn cảnh này Phi Yến đã không có đường lui. Cô không hề muốn phá hoại mối quan hệ của Dục Uyên và Hoắc Phi. Cô chỉ muốn tách Tề Hạo ra. Nếu bây giờ cô phủ nhận, thì Tề Hạo sẽ không bao giờ buông tha cô, nhưng nếu cô thừa nhận sẽ làm tổn thương Dục Uyên. Cô phải làm sao đây...

Sự do dự của Phi Yến làm cho Dục Uyên càng thêm hiểu lầm.

"Vậy là thật rồi." Dục Uyên cười si dại như con ngốc.

Cái tên được nhắc nhiều nhất này giờ, là Hoắc Phi vẫn chưa có phản ứng gì. Hắn vẫn đứng yên, hắn cần thời gian thích ứng với sự việc hắn sẽ đối mặt. Phi Yến là hồng nhan tri kỉ của hắn, là người con gái lương thiện nhất hắn từng biết, trước giờ hắn luôn tin tưởng cô tuyệt đối, vì Phi Yến sẽ không nói dối hắn.

"Phi Yến! là thật...em đang mang thai con của anh?"

"Hoắc Phi! em..."

Phi Yến lại không biết làm sao để trả lời, trong khi ánh mắt của Tề Hạo đang đặt trên người cô. Hắn cũng đang chờ đợi đáp án từ cô.

Từng cử chỉ thái độ của cô bây giờ, không thể để hắn nghi ngờ. Xin lỗi, Hoắc Phi, anh hãy tha thứ cho em lần này. Chỉ có thừa nhận, em mới cắt đứt được với hắn. Sau này, em sẽ giúp anh giải thích với Dục Uyên.

"Phải! nó là con của anh."

Không rõ là tâm trạng gì lúc này, thất vọng, tức giận, buồn bã. Khi nghe chính miệng Phi Yến xác nhận đứa trẻ là của Hoắc Phi. Tề Hạo cười như không, hắn xoay người đi. Thật sự, là con của Hoắc Phi...

Thật không hiểu, bản thân tại sao lại đau như vậy, hắn đã mong chờ vào điều gì. Có phải tận sâu bên trong hắn, đang hi vọng sẽ có sự gắn kết chặt chẽ với Phi Yến, sự có mặt của đứa trẻ sẽ là sợi dây vĩnh hằng liên kết hắn và cô. Cô sẽ không bao giờ chối bỏ được sự tồn tại của hắn.

Tề Hạo rời đi. Dục Uyên biến mất, Hoắc Phi lập tức chạy đuổi theo nhưng lại không thể tìm được cô. Chỉ còn Phi Yến đứng yên...

"Dục Uyên! em đang ở đâu...Dục Uyên"

Tiếng gọi của Hoắc Phi còn đang vang mãi bên ngoài. Không chỉ hắn, mà cả Phi Yến cũng liên tục gọi điện thoại cho cô, nhưng Dục Uyên không muốn nghe máy. Chỉ muốn tìm một nơi thật yên tĩnh.

Dục Uyên đã không đi xa khỏi phạm vi của Đế Vương, "ăn nhờ ở tạm" đủ lâu ở đây, nên biết rõ nơi nào ở Đế Vương dùng để cất giữ rượu. Sau khi lần lượt ôm hết tất cả những chai rượu trên kệ, nhiều hơn số lượng mà Dục Uyên nhìn thấy trước đây. Không quan tâm đến độ mạnh yếu của rượu, không hề nhìn đến thương hiệu dán trên mỗi chai. Chỉ cần là rượu Dục Uyên đều gom đi hết.

Cũng bởi vì độ cách âm khá tốt, cô không ngần ngại hét thật to, gào thật lớn cũng không lo sẽ bị khiếu nại bởi những người bên cạnh.

"Ông trời! có phải kiếp trước tôi có thù oán với ông...nên kiếp này chơi tôi sát ván như vậy, ông muốn gì ở tôi hả...muốn nhìn tôi khổ sở thế nào sao? ông thành công rồi..."

Trên sàn.

Những chai rượu, rỗng vỏ đang lăn lóc khắp sàn nhà, chỉ cần sơ xuất là có thể trượt ngã bởi bất kì chai rượu nào. Trong vô số chai rượu đang nằm đó, thì cả "thùng" rượu, một con ma men đang say đến không biết gì, chỉ biết chửi mắng.

Những lời nói không đầu không đuôi, không rõ ý nghĩa luôn là thương hiệu của kẻ say, Dục Uyên đang thể hiện điều đó rất tốt, bởi vì cả tôi và bạn đều sẽ không ai hiểu cô đang nói gì.

"Ông có vui không...tôi hỏi ông có vui không? ông cảm rồi sao? phải mà.. ông rất vui, ông nên cười đi...còn tôi..tôi..."

"Hu..u..u...!!!"

Sau khi la khản cả cổ thì Dục Uyên lại gục mặt ngồi khóc.

"Hoắc Phi có thai với Phi Yến..không phải, Phi Yến có thai với Hoắc Phi...họ có con rồi...vậy tôi là cái gì?"

Cô ước gì tất cả chỉ là cô nghe lầm hay đây chỉ là giấc mơ của kẻ say. Phi Yến không hề mang thai, và đó cũng không phải là con của Hoắc Phi.

Quan hệ giữa cô và hắn đang rất tốt. Khi cô gần như quên đi Hoắc Luật, và bắt đầu tiếp nhận Hoắc Phi, đặt hết tình cảm trên người hắn, còn nghĩ đến một tương lai tốt đẹp cùng với hắn, thì chuyện này không nên xảy ra.

Tim cô như vỡ rồi, rất đau...đau đến mức cổ họng cô thắt chặt, hít thở không thể nào thông được. Con đau này hoàn toàn khác với lần trước, hình như nó đau hơn thì phải, khi nghe Hoắc Luật nói lời chia tay, khi hắn thừa nhận đã lên giường với Mạn Ni. Cô còn đủ sức lực tát hắn một bạt tay. Còn vừa rồi, ngay cả phải làm gì cô cũng không biết, đầu óc trống rỗng.

Anh em họ thật tài giỏi, rất giỏi, khiến cô thất bại, khiến cô đau, khiến cô phải rơi nước mắt vì họ.

"Hoắc Phi...Hoắc Luật...anh em các người là lũ khốn...tại sao lại giày vò tôi như vậy, Hoắc gia đều là lũ khốn kiếp, tôi căm ghét các người...ghét tất cả những người mang họ Hoắc...."

Tiếng hét của Dục Uyển như khiến cho kẻ ở căn phòng bên cạnh phải giật mình...

"Hoắc Khiêm! anh không uống sao?"

Hắn hơi thất thần, xoay lưng lại nhìn bức tường ở phía sau. Là ảo giác chăng, hắn hình như vừa nghe thấy ai đó vừa nhắc đến nhà họ Hoắc. Nhưng cách âm mỗi căn phòng đều rất tốt, hơn ai hết là người trực tiếp bỏ tiền đầu tư vào Đế vương, hắn hiểu rõ vấn đề này.

Nhìn Kỉ công chúa tiếp tục, tự chuốc say mình.

"Kỉ Quân! đây không phải là nơi em nên đến."

Hoắc Khiêm nhóm người về trước, chặn lại chai rượu trên tay của cô, Kỉ Quân mỉm cười hất tay hắn ra, tiếp tục rót rượu đầy ly.

"Vây đâu mới là nơi em nên đến? một nhà hàng Pháp cao cấp những buổi hòa nhạc nghiêm túc ở nhạc viện, hay những nơi sang trọng phải giữ hình tượng của một Kỉ công chúa...tại sao mọi người luôn áp đặt tất cả mọi thứ lên người em, trước khi hỏi em có thích hay là không? rồi tự cho mình cái quyền...điều đó là tốt cho em."

Chỉ mới có một ly mà cô đã say, một Kỉ Quân mẫu mực luôn biết cách giữ lấy hình tượng, không làm mất danh tiếng Kỉ gia đã không còn, lúc này chỉ có một Kỉ Quân đang muốn làm càn, làm quấy.

"Em say rồi, để anh đưa em về." Hoắc Khiêm đứng dậy, bước tới chỗ Kỉ công chúa, nhưng cô lại dùng hai tay đẩy hắn ra.

"Rượu vẫn chưa uống xong, em không đi đâu hết."

Kỉ công chúa vừa cầm ly rượu lên, thì Hoắc Khiêm bước tới giành lấy ly rượu trên tay cô. Thay cô uống sạch, một hơi dài nhấp cạn ly rượu.

"Uống xong rồi...về thôi."

Hắn đặt ly rượu xuống bàn, rồi bước tới chỗ Kỉ Quân lôi cô đứng dậy. Nhưng Kỉ công chúa dựa vào mình có chút men say trong người mà loạn, đẩy hắn ra.

"Em không về...không muốn về...về rồi thì phải đính hôn, em không muốn đính hôn."

"Kỉ Quân! đừng bướng nữa...anh đưa em về."

Hoắc Khiêm bước tới, nhưng có chút sự cố phát sinh ngoài ý muốn.

Trước giờ Hoắc Khiêm không mấy tự hào về tửu lượng của mình. Nhưng cũng không tệ đến mức mới uống có một ly mà đã choáng váng, chân bước đi không vững. Cả người ngã phịch xuống ghế. Thời gian từng giây trôi qua, nhiệt độ trong phòng càng trở nên ngột ngạt khó thở.

Máy điều hòa đột ngột bị hư...

Nếu không, tại sao khắp người hắn cảm thấy nóng bức. Hoắc Khiêm một tay tháo cà vạt vứt xuống sàn, lần lượt cởi từng cúc áo trên người hắn, hơi thở cũng trở nên gấp gáp khó hiểu.

Hắn ngã lưng ra sau ghế, lý trí dần trở nên mơ hồ, những thứ đang có trong phòng cũng không rõ ràng, cứ chập chờn. Đáng quan tâm hơn, chính là những thay đổi trên người hắn. Ngọn lửa trước ngực đang bắt đầu cháy lan, từng trận thở gấp dồn dập, cùng những giọt mồ hôi chảy ướt tóc. Dục vọng đàn ông dưới đống quần, cũng trở nên cương cứng trường đau, không cưỡng lại được những ham muốn ả sâu, hắn biết chuyện gì đang xảy đến với mình.

Hắn đứng dậy, lao đảo đến trước mặt của Kỉ Quân, nắm lấy tay cô kéo dậy.

"Em đã bỏ gì vào trong rượu."

"Điều đó không còn quan trọng...ngày mai em sẽ đính hôn, em muốn đêm nay anh thuộc về em." Kỉ Quân đẩy ngã Hoắc Khiêm xuống ghế.

Thất quá dễ dàng, để khiến cho hắn phải khuất phục trong bộ dạng này. Không còn sự đoan trang, ngoan hiền đúng mực của Kỉ công chúa mọi ngày. Kỉ Quân như thành người khác, đôi tay chậm rãi như khiêu khích, cô vén vạt váy lên tận đùi, kéo đến eo và tuột ra khỏi người.

Cởi đôi giày cao gót ra, từng bước tiếp cận Hoắc Khiêm.

Thân hình nóng bỏng chỉ với nội y trên người, chưa từng để lộ cho bất kì người đàn ông nào nhìn thấy. Đặt tay lên khuôn mặt đẹp trai của Hoắc Khiêm vuốt ve di chuyển, rồi từ từ dang rộng hai chân ra và trèo lên người của hắn ngồi.

Hoắc Khiêm xoay mặt đi chỗ khác, thì Kỉ Quân lại kéo hắn về.

"Khiêm! hãy nhìn em..chỉ lần này thôi."

Cánh tay trắng nõn nhấn vòng ra phía sau, cởi ra khuy áo lót và phóng thích bộ ngực căng tròn trước mặt Hoắc Khiêm. Ở vị trí mà hắn có thể nhìn thấy, cảm nhận được vẻ đẹp của cô.

Thật sự Kỉ Quân rất xinh đẹp, nhưng hắn không cho phép mình bị mê hoặc. Vì hắn không tự tin sẽ kiềm chế được bản thân.

Thoáng buồn trong mắt của Kỉ Quân, vì Hoắc Khiêm không vồ vập chiếm lấy thân thể cô như cô đã nghĩ. Nhưng khi cơ thể trần trụi được phơi bày trước mắt người đàn ông mình yêu, sâu thẳm bên trong Kỉ Quân khao khát được hắn chạm vào.

Kỉ Quân muốn một lần được hưởng thụ cảm giác ấm áp khi bàn tay hắn đặt trên ngực cô xoa nắn, hay mê mẩn lúc hắn dùng môi chiếm giữ cùng chiếc lưỡi xấu xa treu đùa như hoa búp cô đến điên loạn. Cả Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều vỡ òa, khi những ngón tay lạnh lẽo tiến vào nơi nhỏ hẹp nhất trong người cô, khiêu khích những dòng mật dịch tuôn chảy, để hắn tròn tru tiến vào, chà đạp hủy hoại cô. Tất cả những điều đó cô đều muốn trải qua cùng Hoắc Khiêm.

"Tại sao anh lại không nhìn em...Khiêm, hãy thử nhìn em một lần thôi."

Kỉ Quân nhóm người về trước, ôm chặt lấy Hoắc Khiêm, để bộ ngực xinh đẹp tí sát vào mặt hắn. Hương thơm ngọt ngào từ da thịt thiếu nữ, và sự mềm mại thật khiến bất cứ đàn ông nào cũng phải xao động.

Hơi thở gấp gáp của hắn phả vào da thịt mềm mại trước ngực, khiến cô từng đợt run rẩy, hai chân dần nhũn ra, ngồi phịch xuống đùi hắn. Cảm giác giết mình khi hoa huyết mềm mại vô tình chạm vào dục vọng đang nóng hừng hực giữa hai đùi của Hoắc Khiêm, Kỉ Quân lập tức nhắm mắt, nhưng cảm giác vừa rồi rất hưng phấn.

Thêm một lần nữa, Kỉ Quân cố tình di chuyển mông lên xuống, cố tình cọ sát mạnh vào dục vọng đang trướng đầu của của Hoắc Khiêm, cô biết nó cũng rất muốn cô, nhưng chủ nhân của nó thì không. Đó là lý do cô hạ thuốc kích dục vào rượu của Hoắc Khiêm.

Trước sự gầy gò khiêu khích của Kỉ Quân, Hoắc Khiêm nhin cũng rất khổ sở, khi cô cứ liên tục di chuyển mông.

"Em điên rồi...Kỉ Quân, dừng lại mau.."

"Khiêm! đừng cố chịu đựng...em biết anh đang kìm chế mình rất khổ sở, hãy chiếm đoạt lấy em...để em trở thành của anh." Kỉ Quân quàng tay ôm chặt lấy cổ hắn, luật động ở mông càng nhiều.

"Không được! ngày mai em đã đính hôn..chuyện này không được."

"Bởi vì ngày mai em sẽ đính hôn, nên em càng phải làm điều này, em không muốn bản thân phải nuối tiếc..anh không hiểu sao, em yêu anh...em tình nguyện làm mọi thứ cho anh, Khiêm..không cần phải chịu trách nhiệm với em...hãy đối xử với em như những người phụ nữ khác của anh."

Hắn không có bất kì tình yêu mãnh liệt nào để níu giữ, càng không cần phải giữ thân sạch sẽ vì một người phụ nữ nào. Kỉ Quân nói đúng, hắn không cần phải kìm chế ham muốn bản thân, để mình phải khổ sở.

"Râm.m.!!!"Hoắc Khiêm lật mình, nằm trên người Kỉ Quân.

"Phải đó...hãy tiếp tục, đừng dừng lại.."

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng đầy ham muốn ẩn sâu trong đôi mắt của Hoắc Khiêm. Cô biết hắn đã động tình, cô mỉm cười, và nhắm mắt lại. Cảm nhận những cái hôn thật mãnh liệt và sự xâm chiếm của hắn.

Nhưng điều cô đòi lại là sự dừng dừng.

"Kỉ Quân! anh không thể...anh xin lỗi." Lấy hết lý trí còn sót lại, hắn đẩy Kỉ Quân ra.

Đúng vậy, cơ thể hắn đã bị ép đến điên loạn, và ngay lúc này dù đó là bất kì ai, chỉ cần là phụ nữ. Hắn hoàn toàn có thể đặt dưới thân phát tiết, không cần phải đắn đo suy nghĩ. Nhưng không bao gồm Kỉ Quân. Trong mắt hắn cô mãi là đứa em gái, ngày mai cô sẽ đính hôn với Tề Dụ, với bản tính độc đoán kiêu ngạo của Tề Dụ nếu biết Kỉ Quân không còn trong sạch khi gã cho hắn, những ngày tháng sau này của cô sẽ rất khổ sở.

Lão đảo bước ra khỏi phòng, nhìn cánh cửa đang đóng sập lại. Những giọt nước mắt trên mặt Kì Quân không ngừng rơi, cô gào thét trong tuyệt vọng.

"Tại sao..tại sao...anh không thể chấp nhận em."

Cô đã từ bỏ đi danh dự tự trọng, và cả mặt mũi của mình. Làm ra những hành động phải đáng xấu hổ như vừa rồi, nhưng Hoắc Khiêm vẫn không thể cho cô một cơ hội.

"Hoắc Khiêm! em ghét anh...em hận anh..."

Hoắc Khiêm loạng loạng bước ra khỏi phòng, men theo hành lang, hấn vội vã cầm điện thoại lên.

"Lệ Kì..chị đang ở đâu?" Hấn dựa lưng vào tường, thở gấp.

"Tôi đang ở Hawaii không phải tới qua đã nói với cậu....Alo.." Lệ Kì còn chưa kịp nói xong thì Hoắc Khiêm đã tắt máy.

Ngay lúc này đây, thần trí hấn đã không còn đủ tỉnh táo, người phụ nữ gần đây hấn quan hệ có trong danh bạ chỉ cũng chỉ có mình Lệ Kì, còn những người khác hấn không bao giờ lưu số của họ.

"Chết tiệt..!!!"

Những dãy số trên điện thoại không hề yên vị, cứ nhảy lung tung. Gian nan lắm, hấn mới gọi điện thoại cho ba người mà hấn nghĩ ngay lúc này, Hoắc Phi, Hoắc Luật và cả Bạch Ngạn Tổ.

Khốn thay cho Hoắc Khiêm, trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng thế này, lại chỉ có tiếng nhạc chờ không người bắt máy, hấn còn cần cái điện thoại vô dụng này còn giữ để làm gì nữa.

"Bốp.p.!!! " có kẻ tức giận ném ngay điện thoại lên tường.

Con nóng đang thiêu đốt hấn, chỉ ít lúc này hấn cần phải làm gì đó để giải nhiệt cơ thể, mon men theo hành lang hấn tìm đến nhà vệ sinh, mượn vòi nước để làm nguội đi cơ thể đang nóng bừng lửa dục, nhưng mất không bao lâu thì con nóng lại ập đến, bao nhiêu cũng không đủ với hấn. Hoắc Khiêm ngã phịch trong nhà vệ sinh với cái vòi nước.

Chết tiệt! không phải quán bar sao, tất cả tiếp viên nữ chết đâu hết rồi..

Hoắc Khiêm sáng suốt ngày thường lại không nhớ ra, hấn đang ở tầng của khách vip, cần sự riêng tư không quá nhiều. Không phải tiếp viên nữ nào cũng có thể lảng vảng ở khu vực này, nếu không được gọi. Chỉ cần hấn bước xuống hai tầng nữa, mọi chuyện sẽ được giải quyết, nhưng lúc này nhiều nhất hấn chỉ có lếch nhếch tới cầu thang là cùng.

Tôi cần phụ nữ...tôi cần phụ nữ...

Bốn chữ này liên tiếp xuất hiện trong đầu Hoắc Khiêm, hấn như muốn gào thét cho cả thế giới biết. Chưa lúc nào hấn khao khát thân thể của một người phụ nữ, với cái khe nhỏ ướt át như lúc này, tất cả bọn họ luôn tự tìm đến hấn, cũng tự mình chuẩn bị sẵn chỉ cần hấn tiến vào, hấn không cần phải bán tay dù chỉ một lần trong đời.

Đây có được xem là quả báo của hấn, vì đã xem thường những phụ nữ trước đây hấn từng quan hệ...

Cơ hồ trước mắt cũng có một bóng đen xiu vẹo đi vào, tầm mắt của Hoắc Khiêm lúc này chỉ có thể dừng lại ở nửa thân dưới của người ta.

Mặc váy ngắn... chân thon nhỏ và còn rất trắng...

Đó là điều hấn đang suy nghĩ lúc này, kết luận là phụ nữ rồi....quá tốt

Dục Uyển uống quá nhiều rượu khắp người rất khó chịu, mặt nóng, cả người cũng nóng nên muốn đi rửa mặt, cũng khổ sở không kém gì Hoắc Khiêm, mò mẫm theo những bức tường, gian nan lắm đến được nhà vệ sinh. Đã hơn vài lần đẩy cánh cửa này vào nhưng không ngờ lần này lại đẩy nhầm phòng, nhìn thấy một vật to lớn lù lù đang ngồi phịch xuống sàn.

Sinh vật này có mắt mũi miệng, còn có hai tay, hai chân rất thon dài...mặc quần âu, áo sơ mi trắng, không có ngực, kết luận là đàn ông.

"Xin lỗi! tôi đi nhầm phòng...bên kia mới đúng" Dục Uyển lão đảo xoay người đi, bước qua căn phòng đối diện.

Cô đi nhầm phòng, nhưng Hoắc Khiêm không nhìn nhầm, sau khi nghe được giọng nói của cô, hấn đã chắc chắn đây chính là thứ hấn cần.

"Phụ nữ.."

Mặc dù không nghe rõ người phụ nữ này nói gì, nhưng hấn nhận ra đó là giọng nữ.

Dục Uyển vừa xoay lưng, thì Hoắc Khiêm bật người dậy. Hắn từ phía sau giữ lấy cô. Biết có người đang ôm lấy mình, không, phải nói là có một ngọn núi đồ sập xuống người cô. Dục Uyển vẫn không thể kháng cự, vì tất cả sức lực trong người cô đã bị mấy thùng rượu trong phòng vắt đến cạn kiệt.

Khắp người cô đã nóng, hắn còn nóng hơn cả cô. Người đàn ông này cũng say giống cô sao...

"Có thích tiền không?" Hắn nói.

Dục Uyển phì cười, sao gã này lại hiểu cô như vậy, hỏi ngay thứ cô yêu nhất..

"Thích..tôi rất thích tiền."

Sau khi bị hai người đàn ông nhà Họ Hoắc làm tổn thương, Dục Uyển nhận ra, cô không còn chút nào tin tưởng vào thứ tình yêu mù quáng nữa, giờ chỉ có tiền là thứ khiến cô hạnh phúc nhất. Phải, chỉ cần tiền, tránh xa anh em nhà họ Hoắc ra, phải loại bỏ hết tất cả người mang họ Hoắc ra khỏi đầu cô.

Nhưng mà, giọng nói của gã này có chút quen, đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

"Thích tiền là tốt...tôi sẽ cho cô rất nhiều tiền."

Trước khi Dục Uyển nhận ra được sự nguy hiểm sau lời nói của Hoắc Khiêm, thì đã bị người ta lôi ngược vào trong nhà vệ sinh.

"Cạch..!!" Chốt khóa bị bấm lại.

Cửa phòng vệ sinh bị Hoắc Khiêm khóa lại từ bên trong, người bên ngoài muốn đi vệ sinh...xin lỗi, bạn phải chờ. Sau khi Hoắc đại thiếu gia giải quyết xong vấn đề của cậu ta trước đã.

----- Hết chương 81-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mùi hương quen thuộc

Nhà hàng Nặc Danh

"Cà phê của cô."

"Cám ơn."

Sau khi nam tiếp viên đặt tách cà phê xuống bàn và rời đi. Mạn Ni mới cảm nó lên thưởng thức, nhẹ nhàng thổi bay những làn khói lượn lờ trên tách cà phê, và cùng lúc ngắm nhìn cảnh thú vị của Thành phố đang diễn ra.

Bên ngoài cửa sổ.

"Rầm.m.!!!"

Sấm đánh càng lúc càng nhiều gần như mỗi phút đều có, kèm theo những tia chớp chói mắt giữa trời đêm. Và cả tiếng bước chân vội vã cùng bộ dạng gấp gáp của người trên đường, xen lẫn tiếng còi xe kêu inh ỏi trong không khí ồn ào của Thành phố. Tất cả chỉ đề báo trước sẽ có một bão dữ dội kéo đến.

Và lúc này cơn bão đó đã bắt đầu.

"Alo! mẹ..mưa lớn quá, con sẽ về trễ..mẹ không phải lo."

"Thời tiết bây giờ thật thất thường...tại sao lại có bão lúc này, không biết khi nào mới kết thúc?"

"Không thất thường chút nào, sáng nay đài khí tượng thủy văn có cảnh báo, là bão cấp 12...may mà tôi có chuẩn bị, đó là thiệt thòi khi không xem tin tức mỗi ngày."

Vẽ đẹp của thành phố dưới con mắt của Mạn Ni vẫn đang tiếp diễn, bên ngoài mọi người hối hả với những chiếc ô trên tay, hay khoác lên những bộ "áo giáp dày khui" không sợ ướt, cũng không thiếu những kẻ phải đội túi xách lên đầu vì thiếu sự chuẩn bị trước.

"Ping..ping..!!!"

"Chết tiệt! có biết chạy xe không đây?"

"Ping...ping...!!!"

Trời mưa, giao thông tắc nghẽn, là lúc những chiếc kèn hoạt động được hết chức năng, nhưng tiếng mưa đã át đi hết tất cả, tiếng xe lẫn những tiếng cầu nhàu khó chịu của người đi đường. Mạn Ni nhếch mím cười, đặt tách cà phê xuống bàn, có vẻ cô ta rất có nhã hứng thưởng thức cảnh đẹp, khi gọi người tiếp nam khi nãy và kêu thêm một tách cà phê.

Cùng lúc này, bên phía nhà hàng đối diện...

Hoắc Luật đang lặng lẽ quan sát Mạn Ni. Hai tách cà phê trên bàn chưa một lần được nhắc lên. Tâm trạng nặng nề khi nhớ đến những lời buộc tội của Hoắc Phi, sau khi Bạch Ngạn Tô cho biết, hẳn đã điều tra ra lai lịch của ba gã bắt cóc Dục Uyển ngày hôm đó.

"Người phụ nữ đó chính là Mạn Ni."

"Không thể nào..."

Quay ngược lại hai ngày trước- Hoắc gia

Đã hơn một tháng nhưng chuyện xảy ra vẫn là ám ảnh lớn với Dục Uyển. Ngoại trừ người phụ nữ đó, thì giọng nói của ba gã còn lại, cô ấy không thể nào quên. Cho nên vừa nghe được giọng nói Tô Lân, Dục Uyển đã nhận ra. Nếu không phải hắn ngăn lại, thì ngay lúc đó cô đã lao ra liều mạng với Tô Lân.

Theo như lời của Dục Uyển thì mọi việc Tô Lân làm, đều vì một người phụ nữ có giọng nói kì lạ mà cô không thể nhận ra.

Người đó là ai? Có mối hận sâu đậm gì với Dục Uyển? Tại sao lại nghĩ cô ấy sẽ nhận ra, mà cả giọng nói cũng phải che giấu? Người phụ nữ này chắc chắn là người Dục Uyển biết rất rõ.

Sau khi những câu hỏi được đặt ra, và xâu chuỗi những nghi ngờ lại, thì người đầu tiên Hoắc Phi nghĩ đến chính là Mạn Ni. Nhưng giữa Tô Lân và Mạn Ni có mối quan hệ gì? tại sao hắn lại vì chị ta gây tổn hại cho Dục Uyển.

Đôi mắt của Hoắc Phi sáng lên, khi nghĩ đến đến những bức hình đang nằm trong ngăn kéo tủ. Nếu không có đối tượng để đặt lên bàn cân so sánh, thì không nhận ra là điều bình thường. Nhưng đã có một Tô Lân lọt thẳng vào vòng tình nghi, thì dễ dàng nhận ra người đàn ông trong hình, người đã cùng Mạn Ni bước vào khách sạn chính là Tô Lân.

Hoắc Phi đã nói ra suy nghĩ của hắn, và nhận ngay sự phản ứng gay gắt từ Hoắc Luật, khi muốn lôi Mạn Ni vào vấn đề của Dục Uyển. Không khí trong phòng càng trở nên ngột ngạt và căng thẳng với tiếng cãi vã dữ dội.

"Với những việc mà chị ta làm gần đây, anh vẫn tin tưởng chị ta vô tội?"

"Phải! Mạn Ni đã thay đổi, không còn như trước đây...nhưng không có nghĩa là chị ấy liên quan đến chuyện này...khi chưa có gì xác thật, anh không muốn em lôi chị ấy vào."

Hoắc Luật thà tự đổ lỗi cho bản thân, vì hắn mà cô ta thay đổi, cũng không muốn thừa nhận hắn chưa hiểu hết con người mà hắn từng yêu, không muốn niềm tin trước đây bị hủy hoại, không muốn bản thân cảm thấy hối tiếc vì từng yêu Mạn Ni.

Cuộc cãi nhau giữa Hoắc Luật và Hoắc Phi tiếp diễn càng gay gắt hơn, cả hai bước tới nắm lấy cổ áo của đối phương. Nếu Hoắc Phi còn tiếp tục kéo Mạn Ni vào cái rắc rối này, nếu Hoắc Luật vẫn lớn tiếng bênh vực một người có tội, thì sẽ có một trận đánh nhau thật sự diễn ra.

"Tao thấy.. không nên căng thẳng như vậy, cứ bình tĩnh ngồi xuống...rồi từ từ nói...thật.." Bạch Ngạn Tô vừa mở lời thì.

"Mày tránh ra! chuyện này không liên quan đến mày."

Cả hai anh em cùng quay sang, quát tháo vào mặt Bạch Ngạn Tô, hắn ngồi xuống và làm người vô hình.

Cổ áo cả hai càng xiết chặt hơn, Hoắc Luật và Hoắc Phi đều kéo đối phương xích lại gần. Không khí có vẻ nặng nề hơn, mùi thuốc súng đang trùm kín căng phòng, cả hai vẫn không chịu thay đổi suy nghĩ của mình.

"Đủ rồi! hai đứa muốn làm gì? muốn đánh nhau?"

Hoắc Khiêm lớn tiếng quát tháo, lời nói của hắn luôn có trọng lượng với cả hai Luật và Phi.

"Cả hai đứa đều ngồi xuống!"

Khi hắn đứng dậy, thì Luật- Phi dần nói lỏng tay, buông đối phương ra và bình tĩnh ngồi xuống cùng nói chuyện.

"Phi! anh cũng như em... rất muốn tìm ra người đã hãm hại Dục Uyển, nhưng không nên lôi chị Mạn Ni vào chuyện này, chị ấy không phải là loại người

tàn nhẫn."

"Anh vẫn muốn bảo vệ chị ta...được, vậy tôi cho anh xem thứ này." Hoắc Phi tức giận, xoay người bỏ đi.

Bạch Ngạn Tô cảm thấy không khí vừa trải qua thật nguy hiểm, nếu không có Hoắc Khiêm ngồi đây, hẳn tin mình không thể ngăn lại hai anh em họ Hoắc này.

"Vào...o!!"

Một sập hình được ném lên bàn. Rất nhanh, Hoắc Phi đã quay lại với hành động vừa rồi.

"Xem cho kỹ...Mạn Ni thánh thiện trong mắt anh thật ra là một người phụ nữ lẳng lơ, một con quái vật đáng sợ, bàn tay nhuộm đầy máu...anh vẫn tin chị ta vô tội?"

Sững sờ trước vô số tấm hình nằm đầy ra bàn, tấm này xen lẫn tấm khác. Nhưng tất cả chỉ là một người mà hắn biết. Hoắc Luật cảm từng tấm lên xem.

Trong mỗi bức ảnh đều là hình của Mạn Ni, cô được một người đàn ông ôm chặt, hai người bước vào khách sạn, lên thang máy và đẩy cửa phòng ra. Đây là người trưởng thành, không khó đoán ra họ sẽ làm gì khi bước vào căn phòng đó.

Cả Bạch Ngạn Tô và Hoắc Khiêm cũng tò mò khi thấy dáng vẻ sững sờ của Hoắc Luật, họ cũng nhặt những tấm hình lên xem.

"Cái này..cái này là chị Mạn Ni thật sao?" Bạch Ngạn Tô ngạc nhiên, chỉ tay vào tấm hình.

Hoắc Khiêm thì miễn bình luận giành cho những tấm hình đang cầm trên tay, điều hắn quan tâm đến là cảm nhận của em trai mình hơn.

"Luật! em không sao chứ?"

Thật kì lạ hắn lại không cảm thấy khó chịu hay tức giận chút nào. Hoắc Luật không ngờ bản thân lại tiếp nhận chuyện Mạn Ni có người đàn ông khác dễ dàng như vậy. Cảm giác duy nhất của hắn lúc này, là bất an. Hắn lo sợ lời của Hoắc Phi là đúng, sợ khi phải chấp nhận con người thật của Mạn Ni mà hắn chưa từng biết.

Trong lúc Hoắc Luật đang thất thần vì những tấm hình thì Hoắc Phi đã có hành động.

"Mọi người đã xem và thấy rất rõ, người đàn ông đi bên cạnh Mạn Ni và Tô Lân, có rất nhiều điểm tương đồng, nếu không nói họ cùng là một người...mọi chuyện giờ đã rõ, chúng ta sẽ bảo cảnh sát."

Dứt lời nói, Hoắc Phi lập bước tới cầm điện thoại lên và nhấn số.

"Alo! có phải là sở cảnh sát...tôi muốn báo án.."

Nhưng hắn vẫn chưa nói xong, thì Hoắc Luật như cây tên bắn tới, chặn lại cuộc điện thoại của Hoắc Phi.

"Cho anh thêm hai ngày...để anh điều tra rõ chuyện này."

Điều duy nhất để Hoắc Luật kiên trì, chính là người đàn ông trong hình vẫn chưa chắc chắn là Tô Lân, vì góc chụp không mấy rõ ràng. Hắn chỉ cần chứng minh gã đó không phải là Tô Lân, thì Mạn Ni sẽ vô can trong chuyện này.

"Đúng là mu muội hết thuốc chữa, anh vẫn tin tưởng chị ta...được, tôi sẽ cho anh hai ngày, nhưng nếu sau hai ngày anh vẫn không thể chứng minh nữ thần của anh vô tội, thì sao?"

"Anh sẽ làm điều này...sẽ tự mình báo án."

Hoắc Luật là kiểu người mặt lạnh nhưng nội tâm lại ấm áp, xem trọng tình cảm.

Hiện tại dù hắn không còn yêu Mạn Ni, nhưng không còn tình yêu thì vẫn còn tình thân, mười bảy năm hắn trưởng thành cùng Mạn Ni, tất cả những hồi ức đẹp bọn họ đã trải qua là không thể nào chối bỏ, nếu bảo hắn đừng không quan tâm và bỏ mặc Mạn Ni sống chết thì hắn không thể làm được.

Thật ra, Hoắc Luật không phải là tên ngốc không biết phán đoán, nhưng hắn vẫn quyết định tin tưởng vào Mạn Ni một lần cuối cùng, điều này xuất phát từ cảm giác mắc nợ, hắn đã hứa sẽ mang đến hạnh phúc cho cô, nhưng bản thân lại thay đổi, khi đặt tình yêu đó lên người Dục Uyển. Hi vọng Mạn Ni sẽ không làm hắn thất vọng.

Hai ngày nay hắn luôn theo dõi Mạn Ni, không chỉ vì muốn tìm ra chân tướng sự thật và còn tìm đáp án cho chính mình, niềm tin của hắn có đặt nhầm chỗ hay không? nhưng người đàn ông đó vẫn chưa thấy xuất hiện.

Hoắc Luật quay lại, đối diện người huynh đệ tốt đang nhăn mặt với cái điện thoại này giờ không biết có chuyện gì.

"Nếu mày có chuyện cần làm thì đi trước, không cần phải ở đây với tao"

"Không phải tao mà là Hoắc Khiêm, trên điện thoại hiện cuộc gọi nhớ...nhưng tao gọi lại nhiều lần thì không ai trả lời." Bạch Ngạn Tỏ lên tiếng.

Trước giờ Hoắc Khiêm rất ít khi chủ động gọi điện cho hắn, chỉ khi nào cần hay muốn thứ gì đó từ nơi hắn thì mới gọi điện, đó chính là giá trị tồn tại của Bạch thiếu gia hắn. Lần này lại có chuyện gì...

"Thật vậy?"

Hai ngày nay điện thoại của Hoắc Luật đều đặt ở chế độ im lặng, nghe Ngạn Tỏ nói không liên lạc được với Khiêm ca, nên hắn cũng mở điện thoại ra. Xuất hiện trên màn hình là cuộc gọi nhớ gần đây nhất của Hoắc Khiêm. Cũng giống như Ngạn Tỏ khi hắn gọi lại thì không có tính hiệu hồi đáp.

Người anh trai này của hắn dù rất ít khi gọi điện, nhưng không bao giờ từ chối nghe cuộc gọi. Đặc biệt là của hắn và Phi. Lần này lại là chuyện gì...

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hoắc Luật, Bạch Ngạn Tỏ cảm thấy dư thừa. Trong ba người họ, thì Hoắc Khiêm là người hắn tin tưởng nhất, không bao giờ vướng vào rắc rối, mà có rắc rối nào có thể làm khó được cái thứ xảo huyệt đó.

"Chắc không có gì...mày cũng biết anh trai mày lợi hại thế nào? trên đời này chắc không có gì làm khó được hắn."

Nhưng lần này thật sự đã có thứ để Hoắc Luật xao lãng sự lo lắng của hắn giành cho Hoắc Khiêm. Khi Bạch Ngạn Tỏ vô tình nhìn sang nhà hàng đối diện.

"Luật! nhìn kia.." Bạch Ngạn Tỏ hướng tầm mắt qua bên kia đường.

Mạn Ni đang từ nhà hàng đi ra mặc dù trời vẫn đang mưa, một chiếc taxi dừng ngay trước mặt cô. Người đàn ông bước xuống xe với chiếc ô trên tay, hắn đi tới chỗ Mạn Ni vòng tay qua eo cô. Khi hai người họ xoay người lại thì tất cả sập đổ, khuôn mặt của Tô Lân sớm đã được Hoắc Luật khắc như in trong đầu.

"Luật! mày muốn đi đâu? chờ tao với...Luật.."

Đế Vương

"Rầm.!!!!" Tia sét từ trên cao đánh thẳng xuống.

Có lẽ Bạch Ngạn Tỏ đúng nhưng chỉ là một phần. Khó khăn thì không nhưng khó chịu thì có. Lần đầu tiên trong đời Hoắc đại thiếu gia rơi vào trường hợp hi hữu này, cả Bạch Ngạn Tỏ và Hoắc Luật sẽ không bao giờ nghĩ đến.

Đó chính là hệ thống điện ở Đế vương, sau khi bị sét đánh trúng thì tất cả đèn trong đều bị tắt, mọi thiết bị liên quan tới điện cũng ngừng hoạt động, bao gồm cả nhà vệ sinh.

"Chết tiệt.."

Hoắc Khiêm vừa khép cửa lại, chưa kịp làm bất cứ hành động gì thì đèn tắt, người biến mất. Trước mắt mọi thứ đều mơ hồ, không hắn tới nhưng muốn nhìn rõ thứ gì là không dễ. Nếu có thể dùng ngọn lửa đang cháy bùng trong người hắn thắp sáng chỗ này thật quá tốt, nhưng không thể. Dục hỏa đốt cháy làm đầu óc hắn mơ hồ, thân thể rã rời không chút sức lực.

Bên ngoài cơn bão vẫn tiếp diễn, mưa ào ào rơi, cả con đường thành phố ngập tràn nước, sấm chớp liên hồi.

"Rầm.m!!!"

Lại một tia chớp khác, dù là thoáng qua ngắn ngủi, nhưng ánh sáng vừa rồi cũng đủ để Hoắc Khiêm nhìn thấy, người phụ nữ trong định nghĩa của hắn, đang nằm sấp dưới sàn nhà trơn láng.

Dục Uyển đã say đến không phân biệt được Đông Tây, không biết đến ngày đêm, cũng không định nghĩa được sàn nhà hay là giường ngủ, chỉ muốn nằm xuống và ngủ. Lớp vải mỏng manh trên người không là trở ngại, ngăn cản sự tiếp xúc giữa cơ thể và sàn gạch mát rượi.

Cảm giác thân thể như đang nổi trên mặt biển, tự do bơi lội trong nước.

"Ư...ư.!!!! thật mát." Cô cười ngây dại, rồi cuộn tròn dưới đất.

Lão đảo bước tới. Hoắc Khiêm không muốn lãng phí thời gian để tiếp tục suy nghĩ, hắn gấp gấp cúi thắt lưng, kéo khóa xuống và ném quần sang một bên, giải thoát cho người bạn nhỏ bên dưới.

Cảm giác thật là thoải mái, phần khởi khi được phóng thích. Nó đã quá khổ sở khi phải kiềm nén sự phát triển của bản thân, khi tốc độ trưởng thành và kích thước lớn dần theo từng giây, lại bị giam cầm trong đũng quần của Hoắc Khiêm. Luôn kêu gào được phóng thích, cuối cùng đã có hồi đáp.

Như một tù nhân mãn hạn tù, sau khi ra ngoài được hít thở khí trời và cơn gió mát vừa rồi chạm vào da thịt, thì tinh thần phấn chấn, mức độ tăng trưởng tăng đột biến, kích thước lại lớn thêm, kéo theo đó là sự khó chịu vô hạn mà bất kì một người đàn ông nào có thể chịu đựng, đang hành hạ Hoắc Khiêm

từ thần trí đến thể xác.

"Rầm..!!!"

Hắn ngã phịch xuống sàn, quỳ giữa hai chân của Dục Uyển, nắm lấy cổ chân của cô kéo xích lại gần.

"Á..!!!"

Không phải tiếng kêu đau mà là âm thanh của sự kinh ngạc. Dục Uyển nghĩ mình bị chuột rút trong lúc bơi, hai chân không thể cử động, càng vùng vẫy lại càng bị giữ chặt, kéo cô xuống xuống và nhấn chìm tận đáy đại dương.

Hoắc Khiêm mệt mỏi vì phải giằng co với Dục Uyển, hắn kiệt quệ vì thuốc, còn cô thì không muốn phối hợp, hai chân đạp lung tung. Bàn tay thon dài bắt đầu từ cổ chân đi lên.

"Nằm yên! Không phải cô thích tiền? tôi sẽ cho cô tiền"

Giọng nói khàn đục của hắn như có như không, hoàn toàn vô dụng trong sự ồn ào của cơn bão, tiếng mưa tiếng sấm chớp đã lấn át tất cả âm thanh lớn nhất trong nhà vệ sinh. Dục Uyển không hề nghe được sự thương lượng đến từ một phía vừa rồi.

Cô lại cảm nhận những sợi rong mềm mại đang quấn lấy hai chân, từng chút từng chút, di chuyển lên gối, đến hai bên đùi, luồn vào trong váy, và lướt nhẹ qua nơi mẫn cảm giữa hai chân.

"Ừm..!!!"

Cảm giác nhột nhột, tê dại truyền tới, khiến nửa người dưới bủn rủn, cô chưa bao giờ biết bị chuột rút lại thích thú như vậy.

Hai chân cô đang được Hoắc Khiêm tách ra. Bàn tay hắn bắt đầu vén chiếc váy lên, những ngón tay mò mẫm trên đùi và di chuyển lên trên, theo bản năng tìm kiếm chiếc quần lót không rõ hình thù trong bóng tối và chỉ việc kéo nó xuống.

Không còn sự vương bận, khi da thịt trần trụi tiếp xúc với sàn nhà, thứ mà cô cho là những dòng nước mát rượi trong đại dương xanh biếc nào đó, cô yêu cái cảm giác này. Dục Uyển lại khép hai chân lần nữa và tiếp tục cuộn tròn trên sàn nhà. Mặc dù, mới vừa rồi, Hoắc Khiêm phải gian nan mới tách chúng ra.

"Chết tiệt! người phụ nữ này...cô không thể nằm yên?" Tác dụng của thuốc khiến Hoắc Khiêm mất dần kiên nhẫn.

Hắn nắm chặt hai chân của Dục Uyển vừa tách ra, vừa kéo xích lại gần hắn. Chưa bao giờ hắn cảm thấy khó khăn, phải vật lộn với một người phụ nữ chỉ vì vấn đề này. Tất cả phụ nữ khác đều tự nguyện dang chân ra cho hắn tiến vào.

Trước mắt vẫn là màu xám mờ hồ không rõ, nhìn vào hạ thân trần trụi của người phụ nữ lạ, hắn biết mình nên làm gì tiếp theo. Hoắc Khiêm gấp gấp đem dục vọng đến gần hoa huyệt, lại dựa vào bản năng tìm ra lối vào.

"Áh...ah..!!!"

Lần này không phải là âm thanh của sự kinh ngạc mà là cơn đau thật sự đến từ Dục Uyển. Cửa huyệt vẫn chưa có sự chuẩn bị, bất ngờ có khách tới thăm. Hoa huyệt nhỏ hẹp buộc phải hé ra, nuốt vào to lớn của Hoắc Khiêm. Cơn đau này đã làm Dục Uyển ý thức được chuyện gì đang diễn ra.

Hoắc Khiêm cũng đang phải trải qua một cơn đau tương tự, cũng không dễ dàng gì cho hắn. Dục vọng của hắn đang được hoa huyệt cô mút rất chặt, từng lớp cánh hoa tách ra và âm áp bao bọc lấy hắn. Khi hắn tiến vào thì hắn nhận ra người phụ nữ này không còn là xử nữ, nhưng bên dưới vẫn chặt khít, chặt chẽ đến mức hắn không thể cử động được, hắn như bị giam cầm trong nơi nhỏ hẹp nhất của cô.

"Ừ.....!!! đừng kẹp chặt như vậy..thả lỏng ra, cô đang làm tôi đau..."

Hoắc Khiêm đang phải gồng mình, các cơ trên người đều căng ra chịu đựng, những giọt mồ hôi khó khăn lăn dài trên tấm lưng trần, nhưng khoái cảm hết sức tuyệt vời làm hắn hưng phấn, sự kích thích mãnh liệt đến từ bên dưới lan tỏa ra, tất cả tế bào đang ngủ say trong hắn bừng tỉnh. Nó muốn hắn phải làm điều gì đó ngay lúc này, thôi thúc hắn.

Hắn ép hai chân của Dục Uyển xuống sàn và ra sức đẩy mạnh vào.

"Áh..h..!!!"

Cơn đau khủng khiếp lần nữa ập đến, khiến thần trí của kẻ say thêm tỉnh táo, ánh mắt mờ sương mờ ra. Hai tay yếu đuối chống lên ngực của Hoắc Khiêm đẩy hắn ra, nhưng căn bản sức lực phản kháng là không có, tất cả tại vì rượu.

Cô nhận bản thân không phải đang bơi, cũng chẳng có cát hay nắng và đại dương xanh biếc nào cả.

Cô bị khúc thịt to lớn của một gã đàn ông đâm vào, và cô hiểu rõ..chuyện gì đang diễn ra.

"Thả tôi ra..anh là ai...đừng mà...đồ khốn...Á..á.."

Tiếng kêu gào cũng ngắt quãng sau mỗi lần Hoắc Khiêm tiến vào, cảm nhận to lớn của đàn ông đang ở sâu bên trong người mình ra sức, cơn đau hủy diệt làm Dục Uyển tạm thời ngậm miệng lại, nhưng khi hắn vừa rút ra, cô lại tiếp tục gào khóc.

"Áh...Áh....!!! tôi sẽ báo cảnh sát...anh cưỡng hiếp tôi...thả tôi ra..hu..u..dừng lại..dừng lại."

Hoắc Khiêm hoàn toàn lạc lối trong cơ thể mềm mại của Dục Uyển, người luôn dùng lý trí để hành động lúc này lại hoàn toàn dựa vào bản năng, mãnh mẽ dùng lực đẩy thật sâu vào và sau đó dứt khoát rút ra. Sự sướng khoái cực hạn khiến hắn mất hết kiểm soát, chỉ muốn chôn sâu vào hoa huyết non mềm đang rỉ nước. Không còn tâm trí chú ý lời nói của Dục Uyển, vẫn bạo lực tiến vào.

"Tôi đau quá...anh dừng lại đi, tôi hứa sẽ không báo cảnh sát...Áh..ah..."

Lời nói dù mạnh mẽ nhưng lại không đủ hơi sức, trên nền nhạc sôi động của bão cấp 12, gió thổi rầm rầm, sét đánh ầm ầm, mưa rơi ào ạt bên cửa sổ. Hoắc Khiêm hoàn toàn không thể nghe được bất cứ thứ gì từ miệng của cô phát ra, mặc dù hắn vẫn mơ hồ nhận ra miệng của người nào đó đang hoạt động hết công suất.

Và hắn biết trong tình trạng nào phụ nữ sẽ ngoan ngoãn cắn chặt môi và ngậm miệng lại.

Hắn túm lấy hai tay của cô đẩy lên đỉnh đầu, một động tác duy nhất là kéo chiếc váy ở vị trí đang dở ở thắt lưng, tuột ra khỏi người cô, lúc này cô hoàn toàn trần trụi. Động tác ra vào bên dưới cũng dần chậm lại.

Trong bóng tối, không thể hình dung được hình dạng của bộ ngực hắn sẽ chơi đùa. Hoắc Khiêm chỉ có thể dựa vào xúc cảm ở tay và cảm giác để tưởng tượng. Hắn đặt tay lên ngực, những ngón tay bầu chập vào da thịt xoa nắn.

Cảm giác không tệ, căng tròn, mềm mại và co giãn, đây chính là ngực của một thiếu nữ. Hắn cúi người xuống, dùng miệng mút vào nhũ hoa, lưỡi nhẹ nhàng quấn lấy và dùng răng khiêu khích, cứng rắn nhanh chóng hình thành, nhũ hoa đã nở rộ trong miệng hắn.

Bàn tay thon dài bắt đầu vỗ về thân thể đang căng cứng của Dục Uyển, vuốt ve từ ngực xuống bụng, sang bên hông và dừng lại ở trên đùi, hắn tách nó ra, và chen tay vào chỗ nhỏ hẹp mà hai người đang dính chặt. Hắn khiêu khích, trêu đùa và chạm vào nó.

Cô run rẩy cảm nhận được sức nóng thiêu đốt bên dưới, khi những ngón tay của gã đang phủ lấy toàn bộ nơi ẩn cảm của cô. Một tia lý trí nhỏ nhoi còn sót lại của kẻ say. Dục Uyển không cho phép bản thân trầm luân cùng kẻ cưỡng hiếp. Thật là bệnh hoạn khi cô cảm thấy sung sướng, phát ra tiếng rên rỉ khi bị cưỡng hiếp.

Nhưng trên người tên này có một mùi hương rất quen thuộc, giống hệt với mùi hương trên người của Hoắc Phi và Hoắc Luật, cơ thể sớm đã hình thành thói quen với loại mùi hương này, nên không thể bày xích được hắn. Bên dưới còn dễ giải khi tiết ra mật dịch, hoan nghênh hắn tiến vào cưỡng đoạt lấy cô.

Hai tay xiết mạnh lấy eo của Dục Uyển, nhiều lần đổi tư thế, nhiều lần bắn mầm móng tinh dịch vào bên trong người cô, nhưng chung từng có ý muốn dừng lại. Hoắc Khiêm lật người của cô lại, để cô nằm bò dưới sàn, hai tay chống dưới đất, hắn nắm chặt lấy eo, mạnh mẽ từ phía sau tiến vào.

"Áh...!!!"

Hắn thở gấp, cô rên rỉ cả hai cũng trầm luân trong bóng tối, và đều không lên tiếng..

Cơ thể người phụ nữ này đang tiết ra một mùi hương rất kì lạ, còn độc hơn cả rượu, chỉ cần hít vào cũng đã say. Mùi hương này hắn đã từng ngửi thấy ở đâu đó, nhưng tạm thời vẫn không có thời gian để suy nghĩ.

Dù biết mình đang bị một gã xa lạ chiếm đoạt thân thể, nhưng cô lại vì mùi hương quen thuộc trên người hắn mà đầu hàng. Một cơn đau nhói lại ập đến, khi nghĩ đến hai tên Hoắc Phi và Hoắc Luật, đã lấy đi của cô hết bao nhiêu nước mắt. Trong lúc này cô không muốn tiếp tục nghĩ đến nó, cô cần mình phải xao nhãng.

Dục Uyển đẩy ngã Hoắc Khiêm xuống sàn, cô nằm lên người hắn và trở thành người chủ động. Hai tay chống lên ngực của hắn, nhấp mông lên xuống. Hành động này làm Hoắc Khiêm rất bất ngờ.

Ban đầu hắn chỉ cần phát tiết, không quan tâm đó là ai. Nhưng lúc này hắn lại tò mò về diện mạo của người phụ nữ này. Bên dưới vẫn động, nhưng bàn tay của hắn không còn đặt trên ngực của Dục Uyển mà là trên mặt, vuốt ve sờ soạn tất cả đường nét trên gương mặt cô.

Hắn cảm nhận dung mạo của người phụ nữ này có thể rất xinh đẹp, ít nhất làn da của cô rất mịn màng là điều hắn chắc chắn. Khi chạm tay vào cánh môi mềm mại thì hắn lại có ý định...

"Um..m..!!!"

Kính ngạc trước nụ hôn của hắn, đôi mắt tròn xoe mở to. Cảm nhận được sự ấm nóng từ chiếc lưỡi đang len lỏi vào trong khoang miệng. Bàn tay của hắn cũng ấn ý mà đặt lên tấm lưng trần của cô âu yếm.

Dục Uyển vừa định đẩy hắn ra, nhưng không rõ tại sao, lại dùng môi đáp trả. Hai tay vòng qua cổ của Hoắc Khiêm. Mãnh liệt mút lấy môi của hắn, cả hai lại tiếp tục dây dưa...

Hai tiếng sau...

Dục Uyển trần trụi nằm co người dưới sàn nhà, cô không còn sức lực để mà đứng dậy, cảm giác căng nhức và run rẩy ở hoa huyết như vẫn còn, chất dịch nhầy còn đang tiết ra ở giữa hai chân, không rõ là của hân hay là thuộc về cô.

Lần đầu tiên Dục Uyển nhận mình thật điên rồ, lại cùng một gã xa lạ làm chuyện này trong nhà vệ sinh. Ngay cả gã là ai cô cũng không biết, cô cũng không muốn biết. Chỉ muốn nhanh chóng quên sạch sẽ chuyện đêm nay.

Hơi ẩm đều đặn từ phía sau phả lên cổ, Dục Uyển biết gã không hề ngủ. Hoắc Khiêm bất ngờ lật người dậy, nằm đè lên Dục Uyển.

Cô giựt mình..

Chẳng lẽ hân lại muốn đổi tư thế...tinh lực của gã sao lại dư thừa như vậy, không được...lần này thật sự không được. Dục Uyển muốn mở miệng để thương lượng. Nhưng lần này thì cô đã đoán sai. Đó không phải là điều Hoắc Khiêm muốn.

"Nói cho tôi biết...em tên gì?"

Con mưa đã tạnh, xung quanh trở nên tĩnh lặng, và âm thanh cũng trở nên rõ ràng.

Rượu trong người có lẽ đã tuông trào cùng những giọt mồ hôi ướt đầm trên người cô, lý trí đã không còn mơ hồ như trước. Cô đã gần như tỉnh táo, cho nên...

Dục Uyển kinh ngạc không thể nói lên được lời nào, toàn thân cô đông cứng lại.

Cô không thể tiếp nhận được chuyện khủng khiếp này. Vì cô nhận ra giọng nói mà quái này là của ai, kẻ mà cô luôn muốn tránh ra thật xa. Hoắc Khiêm, nguy quân tử.

Ông trời, ông đang chơi tôi sao. Sau khi nghe tôi tuyên bố cắt đứt với Hoắc Phi, Hoắc Luật, và những người họ Hoắc thì nửa tiếng sau, ông lại để tôi cùng Hoắc Khiêm đây đưa trong nhà vệ sinh.

Thấy cô im lặng, Hoắc Khiêm lại dùng lời lẽ ngọt ngào đẩy dụ hoặc.

"Trước giờ tôi chưa từng có cảm giác này..không thể cho tôi biết tên của em sao?"

Đương nhiên rồi, tôi điên sao mà dính tới thứ rắc rối như anh. Dục Uyển khóc thầm trong bụng.

Tuyệt đối không thể cho Hoắc Khiêm biết đó là cô. Trong mắt hân luôn xem cô là u nhọt, là nỗi hổ thẹn của Hoắc gia, nếu để hân biết được hân vừa cùng "u nhọt" dính chặt lấy nhau, với bản tính biến thái của hân, không muốn chuyện xấu hổ này truyền ra ngoài, có hay không giết cô diệt khẩu.

Hoảng sợ, rối bời, Dục Uyển lập tức đẩy hân ra, tìm kiếm quần áo của mình dưới sàn, vội vã mặc vào.

Hân nằm ngửa dưới sàn, ngơ ngác nhìn Dục Uyển. Lần đầu tiên có người phụ nữ sau khi làm tình với hân xong, không quần lấy hân, còn có hành động hết sức kì lạ.

Bỏ chạy...thật khó mà tiếp nhận.

Có phải vì cô không biết hân là ai? không biết lai lịch của hân, nên mới có hành động này.

Sai lầm..sai lầm rồi Khiêm ca. Bởi vì Uyển tỷ biết anh là ai nên mới trốn.

Dục Uyển mặc quần áo vào, nhưng tìm mãi vẫn không nhìn thấy cái quần lót của mình đâu. Thật ra nó đang nằm dưới lưng của Hoắc Khiêm. Nhưng trước sức ép quá lớn của Khiêm ca, cô biết hân đang nhìn cô với ánh mắt muốn thiêu đốt, cô sợ hân sẽ nhận ra mình, nên đành bỏ của chạy lấy người.

Cô không cần quần lót nữa, nếu chậm hơn, cô không biết đôi mắt làm sao với hân, vừa rồi..cô thật sự hơi nhiệt tình thái quá, còn phối hợp rất ấn ý, từ âm thanh đến hình ảnh, cô đều không muốn nhớ đến.

Nghĩ đâu sẽ chạy thoát dễ dàng, nhưng vừa kéo cửa ra thì có một cánh tay phía sau giữ lại.

"Tôi là Hoắc Khiêm...tôi muốn biết tên của em." Có đi thì phải có lại chính là bản chất của kẻ làm kinh doanh, hân đã cho cô biết tên của mình trước, lịch sự tới thiểu, cô sẽ đáp trả lại bằng một cái tên.

Dục Uyển lại khóc thầm trong bụng lần hai..

Tôi đương nhiên biết anh là Hoắc Khiêm, vì biết anh là ai nên mới phải bỏ chạy. Có chết cũng không thể mở miệng, khai ra mình là ai.

Dục Uyển Xoay người lại đẩy Hoắc Khiêm ra và bỏ chạy như một tên tội phạm lắm lỗi. Thật buồn cười, cô vừa bị cưỡng hiếp nhưng lại sợ kẻ cưỡng hiếp nhận ra mình là ai. Đứng là điên mà.

Thật đầu tiên Hoắc Khiêm gặp một người phụ nữ kì lạ đến như vậy, nếu người ta đã không thích thì hẳn cần gì phải cưỡng ép. Hoắc Khiêm mặc lại quần áo vào, rồi thản nhiên bước ra.

Lúc này thì hệ thống điện của Đế vương đã được sửa chữa, mọi thứ trở lại bình thường. Hoạt động ở Đế Vương vẫn tiếp diễn.

Nhưng lúc hắn vừa bước xuống cầu thang, tầng 1 của Đế Vương thì nhìn thấy một đám đàn ông đang vây quanh một cô gái có mái tóc đen dài đen mượt, khuôn mặt xinh đẹp, thân hình căng nóng bỏng, và giọng nói chói tai quen thuộc.

"Tránh ra! các người muốn gì...buông tay ra."

"Cô em...bạn anh có muốn gì đâu...chỉ là muốn chơi em thôi...ha..a.."

Cả đám ngà ngà say bao vây lấy Dục Uyển, không nhiều chỉ có ba tên. Nếu là trước đây, trong vòng một phút cô đã có thể đánh cho mũi miệng chúng xị máu và nằm đẹp dưới sàn. Không phải dây dưa với chúng này giờ.

Một gã bước tới túm lấy hai tay của Dục Uyển, ép lên tường hôn loạn trên mặt cô. Dục Uyển đẩy hắn ra bỏ chạy, nhưng bị gã kéo giựt ngược về, lưng cô đập mạnh vào tường. Một cơn gió mạnh bất ngờ tạo ra, chiếc váy của Dục Uyển tấp lên cao.

Khốn thay cho số phận con rệp của cô. Dục Uyển ước gì chết ngay tức khắc. Cô ngồi phịch xuống đất, ôm chặt lấy váy.

"Ha....a!!! nhìn xem...ngay cả quần lót cũng không mặc, cô em...em như vậy là có ý đồ gì, muốn câu dẫn bọn này sao? vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa"

"Không! buông tay ra...buông ra.."

Gã bước tới lôi Dục Uyển đứng dậy, và kéo cô đi vào căn phòng trước mặt. Dục Uyển sợ hãi gào khóc và ôm chặt lấy cửa.

"Cứu mạng...cứu mạng...có ai không?"

"Rầm.m.!!!" Một tiếng vang dữ dội.

Gã kia bị Hoắc Khiêm dùng chân đá mạnh vào bụng, nằm lăn xuống sàn. Hai gã còn lại cũng vùng vằng nắm đấm đánh tới, hắn nghiêng người né sang một bên. Trượt đà, hai gã tự lao đầu vào nhau rồi nằm lăn dưới đất, Hoắc Khiêm không tốn chút sức lực nào.

Tại sao lại là hắn nữa, Dục Uyển gục mặt cúi đầu sát đất, khi nghĩ đến chuyện hắn và cô đã làm trong nhà vệ sinh vừa rồi.

Hoắc Khiêm bước tới trước mặt Dục Uyển, dáng vẻ vẫn cao ngạo đáng ghét như trước. Trước mặt người khác lời lẽ của hắn luôn hoa mỹ dễ nghe, nhưng sau lưng lại cay độc chói tai, đó là thứ cô ghét nhất, nên luôn gọi hắn là quỷ quân tử.

Hắn đẩy cằm của Dục Uyển lên.

"Không phải tao đã nói. đừng ra ngoài gây chuyện làm mất mặt Hoắc gia sao?" Hắn thật không hiểu nổi, ở Dục Uyển có điểm nào khiến cho hai thằng em của hắn phải điên đảo.

"Tôi không có..là bọn họ gây chuyện trước." Dục Uyển rống hòng lên cãi, nhưng mà thật sự là như vậy.

Hoắc Khiêm cười nhếch môi, kiểu cười khinh bỉ, xem thường kẻ khác. Khi hắn nhìn thấy những dấu xanh đỏ trên cổ Dục Uyển, còn rất mới. Hoắc Khiêm cúi người sát xuống, kề miệng vào tai cô.

"Bọn họ gây chuyện trước..hay mày thêm đàn ông đến phát điên, cả quần lót cũng không mặc...mày nghĩ tao sẽ tin lời mày?"

Đồ khốn kiếp..không phải tất cả vì anh sao...Dục Uyển chỉ muốn tát và khuôn mặt cao ngạo của hắn vì đã sỉ nhục cô thậm tệ. Nhưng hắn đã cách cô rất xa, mà cho dù hắn đứng gần, cô chắc chắn cũng không thể ra tay.

"Còn chưa muốn về...hay muốn tiếp tục dùng bộ dạng lẳng lơ đó...câu dẫn đàn ông ở đây."

Hoắc Khiêm đang đi bắt ngờ xoay người lại, cũng nụ cười đó, vẫn thái độ coi thường, và giọng điệu ra lệnh đó.

Cô căm ghét hắn, ghét tận xương tủy. Nhưng vẫn phải theo hắn về.

Bệnh Viện KOG

Trước căn phòng vip, có một hàng dài vệ sĩ với bộ vest đen, dáng vẻ to lớn lực lưỡng, họ đứng khoanh tay đứng như một vị thần gác cửa. Nhiều khi những bác sĩ hay y tá cũng bị bộ dạng dữ tợn của họ làm cho giựt mình.

Nhiệm vụ của họ chính là ngăn những người không được phép, tiến vào căn phòng này, giống như trường hợp của hai cô gái này.

"Hai người không thể vào...nếu chưa có sự đồng ý của chủ tịch, bất cứ ai cũng không thể tiếp xúc với thiếu gia"

"Chúng tôi không có ý đồ xấu...em gái tôi chỉ muốn đứng ngoài cửa nhìn hân, như vậy cũng không được sao?"

Một cô nàng nóng bỏng với giọng nói đanh thép, đang giằng co với đám vệ sĩ. Tương phản với cô ta, là một cô nàng yếu đuối với vẻ đẹp thùy mị, nhưng sắc mặt hơi tái nhợt.

"Xin các người..mở cửa ra để tôi nhìn thấy Thiếu Hoành...tôi sẽ không bước vào trong." Mộc Nhu yếu đuối rơi nước mắt, thân thể yếu ớt lại choáng váng sắp ngã.

"Mộc Nhu! em đừng có quá xúc động..em không nhớ bác sĩ căn dặn sao? sức khỏe em còn khá yếu...phải cẩn thận, bọn họ không để chúng ta vào..hay chị đưa em về nhà trước, sáng mai hãy đến." Mộc Thanh uyển chuyển lên tiếng.

Chuyến du lịch sang Ý mà Hoắc Khiêm kì công sắp đặt cho cô đã không thành. Mộc Thanh chưa từng đến nước Ý. Sau khi gặp được bạn thân của Mộc Nhu tại sân bay sáng hôm đó, biết tất cả sự thật, thì Mộc Thanh lập tức đặt vé máy bay đến Bunnadi.

Sau ba tháng chạy ngược xuôi, từ đại sứ quán, đến tất cả những nơi mà đoàn bác sĩ tình nguyện đi qua, cả những người Mộc Nhu từng gặp, hay từng ở, vẫn không có chút tin tức. Kiệt quệ mất sức mà Mộc Thanh đã ngã xỉu bên đường, may mắn được người ta đưa đến bệnh viện.

Đúng là ông trời không quá độc ác với cô, để cô tìm thấy em gái mình ngay trong chính bệnh viện. Mộc Nhu cũng tỉnh dậy sau hơn ba tháng hôn mê trên giường. Bọn họ cũng mới về nước cách đây nửa tiếng, em gái cô đã vội vàng chạy đến đây, vì muốn gặp người đàn ông đó.

"Hai người mau đi đi, chủ tịch sắp đến... nếu nhìn thấy các người làm phiền Tổng thiếu gia, bà ta sẽ không nhẹ tay như bọn tôi."

"Đi..đi.."

Một gã vô tình đẩy ngã Mộc Nhu, khiến cô trượt ngã xuống đất. Hoảng hốt đến giựt mình, Mộc Thanh liền mình giữ lại.

"Các anh có biết mình làm gì không?" Mộc Thanh ôm chặt em gái mình, quát tháo đám vệ sĩ.

"Chị à...em không sao."

Nghe Mộc Nhu nói không sao, Mộc Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô không thể cho qua hành động quá đáng của đám người trước mặt.

"Nói cho các anh biết, em gái tôi đang mang thai...đứa trẻ trong bụng nó là cháu của Tổng gia, cha của nó chính là người nằm trong phòng bệnh mà các anh đang bảo vệ, nếu nó có bề gì...chủ tịch Tổng sẽ tha cho các người sao?"

Lời lẽ của Mộc Thanh không chỉ làm cho đám vệ sĩ xung quanh hoảng sợ, mà còn khiến cho người đang đi tới phải bất động đứng yên.

Bà có nghe nhầm không? là con của Thiếu Hoành thật sao?

Tổng Phu nhân hơi choáng váng, đứng lặng tại chỗ.

Tổng gia cửu đời đơn truyền. Bà cũng chỉ sinh được mỗi Thiếu Hoành, rồi chồng bà mất, cũng không có cơ hội sinh tiếp đứa thứ hai. Bây giờ Thiếu Hoành lại nằm liệt giường, không biết có thể tỉnh lại hay không. Bà luôn cảm thấy có lỗi với liệt đại tông của Tổng gia. Nếu lời vừa rồi không phải bà nghe nhầm, mà là sự thật. Thì ông trời thật sự đã không bạc đãi Tổng gia.

Nhìn Tổng chủ tịch bước tới, đám vệ sĩ đều cúi đầu kính chào. Bà không để ý đến họ, mà chỉ nhìn Mộc Thanh.

"Lời vừa rồi của cô có phải không...cô gái này đang mang trong mình giọt máu của Tổng gia?" Tổng phu nhân chỉ tay về phía Mộc Nhu.

"Đúng vậy! đứa trẻ trong bụng của Mộc Nhu... là con của con trai bà, Tổng Thiếu Hoành."

----- hết chương 82-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ác ma

"Tôi muốn chính miệng cô nói...đứa trẻ trong bụng cô là của Thiếu Hoành."

Biệt thự- Tổng gia.

Ánh mắt sắc bén, khẩu khí bức người. Cái uy phong mà Tổng phu nhân luôn dùng để trấn áp những lão già trong hội đồng quản trị Tổng thị, khiến họ không dám ngẩng đầu lên vào các cuộc họp thường niên. Và nó đang làm cho cô gái nhỏ nhút nhát như Mộc Nhu run rẩy vai, ly trà trên tay cũng không vững.

"Mộc Nhu! đừng sợ...có chị ở đây." Mộc Thanh đặt tay mình lên tay của Mộc Nhu, cô vỗ trấn an em gái mình.

"Chị Hai..."

Nhìn thấy nụ cười của Mộc Thanh, Mộc Nhu cảm thấy rất yên tâm, chỉ cần có chị hai bên cạnh cô không còn sợ gì nữa. Chuyện này sớm hay muộn cô phải đối mặt. Nếu không chứng minh được mối liên hệ giữa cô và Thiếu Hoành cùng đứa bé, Tổng phu nhân sẽ không bao giờ cho cô gặp hẳn. Cô thật sự rất nhớ đến hẳn, cha của con cô.

"Sao...không dám nhìn thẳng vào mặt tôi, hay tất cả chỉ là một sự lừa đảo....hai chị em các người muốn lợi ích gì từ Tổng gia?" Tổng phu nhân mỉm cười rồi đặt tách trà xuống bàn, thật ra, hơn ai trên đời này bà hi vọng Mộc Nhu thật sự mang thai của Thiếu Hoành.

"Tôi...tôi...thật sự đang mang cốt nhục của Thiếu Hoành, tôi không hề lừa đảo hay có ý đồ gì với Tổng gia"

"Tôi chỉ muốn được gặp Thiếu Hoành... muốn biết hiện giờ anh ấy thế nào? có khỏe không? cầu xin bà, cho tôi gặp anh ấy. "

Không thể làm chủ được tinh thần, dễ dàng kích động và hay rơi nước mắt, tất cả đều là di chứng sau tai nạn, bác sĩ nói chỉ cần qua một thời gian Mộc Nhu sẽ trở lại bình thường, nhưng cần phải hạn chế những tình huống kích thích điều đó sẽ tốt cho cả mẹ lẫn con.

Nhìn Mộc Nhu đỏ sụp xuống sàn, nước mắt đầm đìa, nhớ tới lời của bác sĩ, Mộc Thanh rất lo lắng cho em gái.

"Mộc Nhu! không nên kích động, sức khỏe vẫn còn rất yếu.."

Mộc Thanh nghĩ em gái cô không có gì phải quy lụy van xin ai cả, họ cũng không phải vì tài sản của Tổng gia mà đến, cũng không muốn dựa vào đứa trẻ để bước vào hào hôn. Cho nên không có gì phải khiếp sợ Tổng phu nhân. Đặt em gái ngồi lại ghế, Mộc Thanh nhìn thẳng Tổng phu nhân.

"Chủ tịch Tổng! chúng tôi không đòi hỏi bất cứ thứ gì từ Tổng gia, chỉ có một yêu cầu duy nhất...em gái tôi muốn nhìn thấy Tổng Thiếu Hoành, sau đó chị em tôi sẽ rời khỏi đây..không yêu cầu một xu nào từ Tổng gia."

Tổng Phu một người phụ nữ lão luyện cả Tổng gia, cũng không phải dạng phụ nữ tầm thường. Bà biết nhìn người, thật giả cũng có thể nhìn ra phần nào. Nếu thật sự cô gái này đang mang thai của Thiếu Hoành, bà sẽ không thể nào để con cháu của Tổng gia trôi nổi bên ngoài, nó phải nhận được sự giáo dục tốt nhất. Bà gần như đã mất đi con trai, thì không thể nào để mất luôn đứa cháu này.

"Hai chị em cô thật sự không muốn nhận bất cứ thứ gì từ Tổng gia?"

"Đúng vậy." Mộc Thanh dứt khoát lên tiếng, không hề do dự, tất cả sự kiên định đều thể hiện trên mặt.

Tổng Phu nhìn sang Mộc Thanh, rồi lướt sang người Mộc Nhu.

"Cô muốn gặp Thiếu Hoành...vậy cô có dám cùng tôi làm xét nghiệm ADN...chứng minh đứa trẻ trong bụng cô thật sự là huyết thống Tổng gia."

Chuyện này không thể kinh xuất, cốt nhục nhà họ Tổng không phải là chuyện có thể nhận bừa.

"Chỉ cần tôi chấp nhận làm xét nghiệm ADN...bà sẽ cho tôi gặp mặt Thiếu Hoành?" Từ lúc bước vào cửa nhà họ Tổng, lần đầu tiên Mộc Nhu không tỏ ra khiếp sợ, dám nhìn thẳng Tổng Phu nhân mà nói chuyện.

"Đúng vậy, ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho cô đến bệnh viện làm xét nghiệm..nếu lời cô là thật, tôi sẽ cho cô gặp Thiếu Hoành. " Tổng phu nhân mỉm cười nhìn Mộc Nhu, nụ cười này có vẻ hòa nhã và dễ chịu hơn trước.

Mộc Thanh cũng như trút xuống gánh nặng. Còn Mộc Nhu không hề lo nghĩ gì đến cuộc xét nghiệm vào ngày mai, vì cô chắc đứa trẻ trong bụng là thuộc về Tổng Thiếu Hoành, chỉ mong sớm ngày gặp được hẳn.

"Khi này cô nói người đã gây ra tai nạn cho Mộc Nhu...có thể là Hoắc Mạn Ni, chuyện này là sao? "

Lời nói của Tổng phu nhân, khiến cho tâm trạng vui mừng của Mộc Nhu chuyển hướng. Khi nhớ đến vụ tai nạn xảy ra ở Bunradi. Những kí ức vụng vụng đáng sợ, trên con đường vắng, bóng tối mờ mờ hư ảo, một chiếc xe hơi không ngừng đuổi theo sau.

Cô như một con mồi chạy trong tuyệt vọng, ánh đèn xe chói mắt chiếu thẳng vào mặt cô, cô ngã xuống đất nhưng chiếc xe không dừng lại, ga đạp mạnh tông thẳng về phía cô. Cơ thể của Mộc Nhu run rẩy và muốn buồn nôn, cô nhớ đến cảm giác vỡ vụn đau đớn, và mùi máu tanh bao trùm khắp người mình, hai tay cô bấu chặt vào nhau.

Nụ cười và ánh mắt đáng sợ của Hoắc Mạn Ni, khi nhìn cô thoi thóp dưới vũng máu, và quay ngược xe bỏ đi, là cơn ác mộng mỗi đêm của Mộc Nhu.

"Á..A..!!"

Mộc Thanh vừa định trả lời câu hỏi của Tổng phu nhân, nhưng nhìn thấy thần sắc biến nặt của Mộc Nhu, mà khẩn trương hoảng hốt.

"Mộc Nhu! bình tĩnh lại...nhìn chị...mọi chuyện đã qua, hiện tại không có gì...đã có chị"

"Chị hai.em.em."

"Râm.m!!" Mộc Nhu ngất xỉu xuống ghế, khắp người cô lạnh ngắt và đổ đầy mồ hôi.

"Gọi bác sĩ...gọi bác sĩ mau."

Tiếng hét thất thanh của Tổng phu nhân, khiến cho tất cả trên dưới trăm người của Tổng gia đều tức tốc chạy đến. Một buổi tối đầy náo nhiệt, đội ngũ bác sĩ hùng hậu đã có mặt trong thời gian ngắn nhất.

Dù chưa chắc chắn cái thai đó có phải của con trai bà hay không, nhưng cho tới khi bà nhìn thấy tờ xét nghiệm đó, thì tình trạng sức khỏe của Mộc Nhu rất quan trọng, vì đứa cháu đích tôn duy nhất của Tổng gia đang ở trong bụng cô ta.

Mặc dù sức khỏe của người mẹ rất yếu, nhưng thai nhi trong bụng phát triển vẫn bình thường. Đó là lời của bác sĩ, cũng là điều mà Tổng phu nhân muốn nghe nhất. Bà thở phào nhẹ nhõm, khi biết đứa trẻ không sao. Các bác sĩ sau khi khám cho Mộc Nhu cũng lần lượt ra về. Mộc Nhu thì đang nằm ngủ trong phòng, Mộc Thanh nhìn em gái ngủ say rồi khép cửa lại, cùng Tổng Phu nhân xuống lầu.

Trên cương vị của hai người rất lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Mộc Nhu, Tổng phu nhân và Mộc Thanh đã có một cuộc nói chuyện bắt đầu lại từ đầu.

"Cô nói...Hoắc Mạn Ni đã hẹn gặp riêng Mộc Nhu, và lái xe tông vào Mộc Nhu."

"Phải! nhưng tôi vẫn chưa tìm được cứ có buộc tội cô ta, camera gắn ở gần đó..lại không thể ghi hình được vụ tai nạn xảy ra, nhưng Mộc Nhu đã nhìn Hoắc Mạn Ni trên chiếc xe đó, con bé chưa bao giờ nói dối, tôi tin nó."

Đứa cháu duy nhất của Tổng gia có thể sẽ không đến được thế giới này, chính là vì con đàn bà đó. Trước giờ Tổng phu nhân luôn có thành kiến với Hoắc Mạn Ni, nên sau khi biết chuyện này bà càng ghét hơn.

"Hoắc Mạn Ni..."

Bên ngoài.

"Các người bình tĩnh lại...tôi không phải là ăn trộm, tôi có chuyện rất quan trọng muốn gặp chủ tịch Tổng "

"Không phải ăn trộm, lại nửa đêm trèo tường vào nhà người khác....anh nói xem, có nên tin hay không?"

Nếu có cách nào khác tốt hơn, hẳn cũng không muốn dùng cách này, mất danh tiếng của mình. Dù sao trong giới nhà báo hẳn cũng có chút tên tuổi. Nhưng hẳn đã sử dụng hết cách, mấy ngày này hẳn theo chủ tịch Tổng từ công ty về biệt thự, lại từ biệt thự chạy đến công ty. Nhưng vẫn không thể gặp mặt được bà ta, bảo vệ thì xua đuổi, vệ sĩ thì ngăn cản không cho vào.

"Tôi thật sự không phải ăn trộm...tôi có thứ quan trọng muốn đưa cho chủ tịch Tổng, liên quan đến tai nạn của Tổng thiếu gia, các người phải tin tôi."

"Anh có biết..hàng ngày có bao nhiêu người như anh, giả mạo chạy đến đây đều nói vì chuyện của thiếu gia, muốn vòi tiền của chủ tịch... kết cuộc của họ thế nào? không phải đang uống cà phê sở cảnh sát."

"Bọn họ là giả, nhưng tôi là thật."

Đôi co một hồi chằng đi đến đâu, đám vệ sĩ cũng đã mệt mỏi với miệng lưỡi của gã nhà báo này. Họ đành phải tiến hành biện pháp mạnh, hai trong số nhiều vệ sĩ của Tổng gia bước lên, hai bên xách gã lên ném vào ra khỏi cửa.

Quyết tâm đòi hỏi của gã rất mạnh mẽ, không dễ dàng chịu từ bỏ. Lúc đám vệ sĩ xoay người đi vào biệt thự, thì gã bật dậy, tông thẳng vào hai vệ sĩ trước mặt, liều mạng chạy vào giữa sân.

Không còn cách nào khác, hẳn cũng có biện pháp cuối cùng của mình. May mà hẳn đã chuẩn bị trước.

"Tên đó đang muốn làm gì?"

"Không biết nữa"

Nhìn gã nhà báo gấp gáp chuẩn bị lấy ra thứ gì đó trong túi quần. Sau hàng trăm cuộc tuyển chọn khốc liệt và huấn luyện kiểu địa ngục, thì vệ sĩ ở đây đều là những người có nghiệp vụ chuyên môn cao. Dưới con mắt nhiều năm trong nghề, họ khẳng định tên này có thể không phải là nhà báo như màn giới thiệu ban đầu, mà là phần tử khủng bố. Và thứ có kích thước đủ nhỏ, đặt trong túi quần...

Một là súng, hai là lựu đạn.

Trong tâm thế tập trung cao độ, dõi mắt theo từng cử động của tên nhà báo, cùng lúc đó thì tay phải của họ đều đặt ở bên hông, chạm vào khẩu súng và...

Một âm thanh ma quái đình tai nhức óc giứt dây thần kinh, sau khi gã nhà báo lấy thứ đã giấu kĩ trong túi ra, và đưa lên miệng kéo một hơi thật dài. Hóa ra là chiếc kèn harmonica. Nhưng chỉ khác một điểm, âm thanh hân thối ra khác hẳn người thường.

Bọn họ từng nghe rất nhiều người thổi kèn harmonica, nhưng chưa có cơ hội nghe được âm thanh có sức hủy diệt như tên này.

"Ngăn hân lại! hân bị điên sao."

"Thật đau cả tai...ngăn hân lại mau."

Đám vệ sĩ xông lên túm lấy gã nhà báo, trước khi gặp được Tổng phu nhân, hân cố gắng không để mình bị bắt. Sau khi chạy mấy vòng quanh sân với chiếc kèn harmonica và âm thanh hại não của mình, không lâu sau hân đã thành công khiến cho Tổng Phu nhân xuất hiện.

"Các người đang làm cái trò gì hả?"

Một màn đuổi bắt đang diễn ra quanh sân, Tổng Phu nhân mặt đã đỏ bừng, âm thanh vừa nãy chính là nguyên nhân khiến bà nuốt vào hai viên thuốc giảm đau, trước khi bước ra.

Tổng phu nhân khó chịu nhìn về phía gã nhà báo đang nằm lăn dười đất, bị hai gã vệ sĩ nằm đè lên người nhưng tay vẫn không buông chiếc kèn ra. Bà nhận ra tên này, là gã sáng nay đã đến công ty gây rối.

"Chủ tịch! xin lỗi, chúng tôi sẽ nhanh chóng xử lý hân." Đội trưởng đội vệ sĩ, bước tới trước, cúi đầu trước Tổng phu nhân.

"Đưa hân ra khỏi đây, nếu hân còn xuất hiện thì báo cảnh sát."

"Dạ! chủ tịch."

Tổng chủ tịch xoay người vào trong, nếu là trước đây bà đã gọi cảnh sát ngay tức khắc, và tổng tên nhà báo vào tù. Nhưng vì sự xuất hiện của Mộc Nhu và đứa cháu đích tôn của mình, nên có phần dễ giải.

"Tổng phu nhân! đó không phải là một tai nạn...tôi biết ai là thủ phạm mưu hại Tổng thiếu gia." Vùng vẫy trong lúc bị kéo lê trên đất, gã nhà báo cũng đã nói ra được điều hân muốn nói.

Nổi đau lại một lần chạm đến, Tổng Phu nhân như chết lặng, hai chân không thể nhúc nhích. Tội tay gầy xiết chặt lại. Người đã khiến cho con trai bà rơi vào bước đường tuyệt vọng, kẻ đã cướp đi những giọt nước mắt của bà hàng đêm, bà muốn tên đó là ai, và hân phải trả một cái giá thật đắt cho chuyện mình đã làm.

Vẻ mặt của bà lúc này thật khiến cho mọi người phải khiếp sợ, sự giận dữ và hận sâu trong mắt bà, mọi người đều có thể nhìn ra. Lời nói của bà cũng không còn kiềm nén, cơn tức giận đã được bộc phát, tuôn tràn...

"Kẻ đó...là...ai?"

"Là Hoắc..."

"Mạn Ni"

Tô Lân ra ngoài với chiếc áo choàng trùm trên người, nhìn thấy Hoắc Mạn Ni đang thần thờ nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Mưa đã tạnh, cơn đã đi qua, thứ còn lại chính là là một cơn đường đầy lá rụng, sỏi, cát và không gian tĩnh lặng, lại thừa thốt người. Cô ghét những lúc thế nào, khung cảnh này sẽ làm cho người ngắm nó cảm thấy cô đơn trống trải.

"Em đang suy nghĩ gì?" Tô Lân từ phía, lấy ly rượu ra khỏi tay của Mạn Ni đặt lên cửa sổ rồi ôm cô vào lòng.

"Không có gì." Cô xoay người lại nhìn Tô Lân.

"Khi nào anh sẽ rời khỏi đây? trở lại CaBo."

Chuyến đi của hân đến Á Lạp Tân dự định sẽ là một tuần, nhưng nó đã kéo dài quá lâu. Lâu đến mức đủ để ông già luôn kiên nhẫn của hân, phải mất bình tĩnh và bay sang đây hộ tống hân về. Ông già của hân hiện giờ đang ở Bạch gia, và hạ tối hậu thư cho cả hân và em gái. Sáng mai cả hai phải theo ông quay về CaBo.

"Ngày mai."

Không thể giải thích được cảm giác hụt hẫng của Hoắc Mạn Ni lúc này. Hay đó là sự quyến luyến không muốn buông tay, nhưng tại sao...Gã đàn ông này chỉ là tình nhân một đêm của cô, giúp cô giải quyết ham muốn, khi nào cô cần thì gọi hắn đến, không ràng buộc. Nhưng khi nghe tin ngày mai hắn sẽ đi, cảm lại cảm thấy buồn bã.

"Mạn Ni! đi cùng tôi được không? rời khỏi Á Lạp Tân...quên đi Hoắc Luật, chỉ có tôi và em."

Hắn nâng cằm của Mạn Ni lên, hắn biết rõ con người của Mạn Ni, không thánh thiện, không trong sáng như cô gái khác, cô đen tối và xấu xa. Nhưng hắn lại bị cô cuốn hút, không phải vì cô đẹp, mà vì cô cho hắn một cảm giác không thể nào hiểu thấu. Mạn Ni hiện tại dù tỏ ra mạnh mẽ cứng rắn, nhưng hắn cảm thấy ẩn sâu bên trong là một Mạn Ni rất yếu đuối, khao khát được yêu thương và cần được bảo vệ. Hắn muốn hiểu hết con người thật của cô.

"Muộn rồi..về thôi."

Đây chính là câu trả lời của Hoắc Mạn Ni, Tô Lâm hiểu hắn không thể nào thay thế được tên nhóc Hoắc Luật trong lòng cô, cười giễu cợt bản thân thật là ngu xuẩn, lại nói ra những lời ngốc nghếch vừa rồi.

Hoắc Mạn Ni bước vào phòng tắm và cởi ra chiếc áo choàng, thay vào chiếc đầm màu xanh lá rêu tiền, mà Tô Lâm mua tặng cô. Nếu là trước đây cô sẽ không bao giờ đáp ứng cái yêu cầu trẻ con này của Tô Lâm, nhưng vì sáng mai hắn sẽ rời khỏi Á Lạp Tân, nên cô đã đồng ý mặc cho hắn xem.

Mạc Ni bước ra khỏi nhà tắm với bộ dạng thật thuần khiết, mái tóc đen dài buông xõa, làn da trắng tuyết càng nổi bật trong bộ đầm xanh đơn giản, cô tròn, không tay và làn váy xòe, cũng không phải đến từ một nhà thiết kế nổi tiếng. Tô Lâm chỉ vô tình nhìn thấy trong một cửa tiệm đại hạ giá lúc trên đường đến đây, và nghĩ nó sẽ rất đẹp nếu mặc trên người Mạn Ni.

Tô Lâm mỉm cười, rồi bước tới gần bên Mạn Ni, trên tay cầm theo một trang sức đặc tiền.

"Mạn Ni! Em rất đẹp."

Hắn vòng ra sau lưng và đeo lên cổ Mạn Ni một sợi dây chuyền kim cương chói mắt. Sự rung động nhẹ, sự ấm áp ngọt ngào, khi cánh tay của Tô Lâm vòng qua người cô, không phải vì giá trị hàng tỉ đồng đến sợi dây chuyền. Mà vì Mạn Ni cảm nhận được sự chân trọng của Tô Lâm, cách hắn đặt nó trên cổ cô, cách hắn xem cô là người đặc biệt nhất với hắn.

Rất lâu rất lâu cô đã không cảm nhận được cái cảm giác này.

"Tên Dương Phàm đó...là tình nhân cũ của em?"

"Quan trọng sao?"

Không rõ tại sao Tô Lâm lại đột nhiên nhắc đến Dương Phàm. Nhưng Cô và hắn không chút cảm tình nào, chỉ là "em gái" cô ngu muội lại vì những lời lẽ đường mật đó đánh lừa. Ngay cả tên Tổng Thiểu Hoàn cũng vậy, nếu cô có quyền làm chủ. Thì cô và Luật đã có một kết viên mãn.

"Anh và anh ta đã nói những gì? tại sao hắn lại muốn tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt?" Mạn Ni luôn tò mò về chuyện này, Dương Phàm không nói cho cô biết, chỉ có thể hỏi Tô Lâm.

Tô Lâm mỉm cười, rồi xoay người đi. Hắn không bước vào phòng tắm như Mạn Ni, mà tự cởi áo choàng và mặc vào quần áo của mình ngay trong phòng. Mạn Ni cũng không có gì xấu hổ, cô tựa cửa nhìn thẳng hắn.

"Hai người có thỏa thuận gì.. không thể nói cho tôi biết sao?"

Phải, bọn họ có thỏa thuận. Dương Phàm sẽ không đi khỏi kiện Mạn Ni về tai nạn giao thông hai năm trước. Đổi lại Tô Lâm sẽ phải giúp hắn làm một việc. Và Tô Lâm đã đồng ý.

"Hắn muốn tôi sắp xếp gặp một người?" Tô Lâm ngồi xuống giường, thông thả cài lại nút khuy tay áo.

"Là ai?"

Tô Lâm ngẩn đầu lên, nhếch miệng cười.

"Sát thủ ở Đảo Chết."

Khuôn mặt của Mạn Ni liền đổi sắc, sừng sốt lo lắng và bất an. Tuy cô không phải người của Hắc đạo. Nhưng cô cũng nghe đồn. Sát thủ ở Đảo Chết là đáng sợ vô cùng, sinh trưởng trong vùng đất không có pháp trị, bọn họ vốn không hề biết sợ là gì. Chỉ cần có tiền, bất cứ đó là ai, thân phận, địa vị sẽ không là gì với họ.

Nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Mạn Ni, Tô Lâm đứng dậy, lúc này quần áo trên người hắn đã chỉnh tề. Hắn đi đến trước mặt, đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xoa nhẹ.

"Đừng lo! đối tượng Dương Phàm nhắm đến không phải là em, nếu thật...tôi sẽ giết hắn trước khi kịp gặp bọn sát thủ đó."

"Vậy người mà Dương Phàm muốn giết thật ra là ai?"

Nếu không phải là cô, thì còn ai gây ra mối hận lớn trong lòng Dương Phàm. Không khó để bộ óc thông minh như Mạn Ni suy luận ra. Từ một đại thiếu gia sau khi tỉnh dậy lại trở thành kẻ không có gì, Dương thị đổi chủ, cha hắn lại nằm bất động trên giường bệnh. Và người nào đã gây ra tất cả chuyện đó.

"Là Hoắc Khiêm thật sao..."

Bên ngoài.

Bạch Ngạn Tô thật không thể nào hiểu nổi Hoắc Luật, biết rõ Mạn Ni đang cùng Tô Lân ở ngay trong căn phòng này. Tại sao không phá cửa xông vào, bắt gian tại trận, cho đôi câu nam nữ làm chuyện ác đó không còn đường phải chối cãi.

Nhưng gần một tiếng, bọn họ chỉ đứng ở trước cửa. Mà không có bất cứ hành động gì khác.

"Luật! mày không định xông vào thật sao?"

Hoắc Luật không lên tiếng, hắn chỉ tựa lưng lên cửa, cách đó một căn phòng. Mọi chuyện đã quá rõ ràng, thứ hắn muốn tìm cũng đã có đáp án. Điều Hoắc Luật cần cho chính hắn lúc này, không phải là đập cửa xông vào, chửi bới Mạn Ni hay trừng phạt tên Tô Lân đó. Hắn cần một chút thời gian, để bản thân thật bình tĩnh và thích ứng. Hóa ra, từ trước giờ hắn chưa từng hiểu Mạn Ni là người thế nào.

"Két..t..!!!"

Mạn Ni và Tô Lân vừa bước ra khỏi cửa thì thì đứng lặng tại chỗ, khi nhìn thấy Hoắc Luật. Ánh mắt không có gì là kinh ngạc khi nhìn thấy cô cùng một người đàn ông lạ bước ra khỏi phòng, đồng nghĩa với việc, Hoắc Luật đã biết từ trước, và đứng chờ rất lâu.

Nói gì đây vào ngày lúc này, đương nhiên là giải thích.

"Luật! thật ra...chuyện này...chị.."

"Em đợi chị ở trong xe."

Cắt đứt những lời biện minh chưa kịp nói xong của Mạn Ni, Hoắc Luật xoay người đi. Mạn Ni cũng lập tức chạy theo sau, không ngừng giải thích nhưng Hoắc Luật vẫn không hề nhìn đến. Họ bước vào thang máy, cánh cửa đóng lại.

Tô Lân vừa định đuổi theo Mạn Ni, thì Bạch Ngạn Tô đã giơ tay ngăn lại, cản đường Tô Lân.

"Tôi nghĩ ông nội và cha anh có rất nhiều chuyện muốn nói..."

Trên đường cao tốc...

Hoắc Luật chạy gần như hết tốc độ, Mạn Ni càng giải thích thì hắn càng phóng nhanh. Âm thanh của gió, âm thanh của bánh xe lăn trên đường, âm thanh của tốc độ, tất cả chỉ để không phải nghe bất cứ thứ gì từ Mạn Ni.

Sau khi chiếc xe của họ sắp va vào xe tải thì Mạn Ni mới hiểu ra được điều này, Hoắc Luật không muốn nghe cô nói, cho tới khi hắn muốn điều đó.

Bọn họ cuối cùng đã về tới...

Chiếc xe chậm dần và bánh xe dừng lại trước cổng Hoắc gia. Hoắc Khiêm bước xuống xe và không hề ngoảnh đến người ngồi bên cạnh.

"Rầm.m.!!!" Hắn bước xuống xe và đóng sập cửa lại, đi thẳng vào trong nhà.

Dục Uyển cũng không hi vọng Hoắc Khiêm sẽ cư xử một cách tử tế, vì trước giờ hắn luôn xem cô là u nhọt, nhưng khinh người như vậy thật không thể nào chịu nổi. Thật sự cô rất muốn nhìn thấy vẻ mặt bị sốc của hắn, khi biết người mà hắn quấn chặt rong nhà vệ sinh hai tiếng trước là cô, không biết tâm trạng sẽ thế nào, có kích động đến mức thổ huyết tại chỗ không...

Mà đêm nay thật là dài so với tất cả những chuyện cô đã trải qua. Đồng hồ bây giờ chỉ hơn chín giờ tối, Dục Uyển lướt nhìn sang đồng hồ treo tường, rồi ủ rũ đi lên lầu.

Sau tai nạn bắt cóc trở về, mẹ Tiêu đã không cho cô dọn ra ngoài sống nữa, nên đã quay về Hoắc gia. Bước từng bước lên bậc thang, cảm giác nhức nhối bên dưới lại gây trở ngại khi cô nhắc chân lên. Dục Uyển hồi hận khi nào không bước vào thang máy chung với Hoắc Khiêm. Leo tới lầu ba cũng là một thử thách không hề nhỏ với cô.

"Két...t...!!!"

Dục Uyển vừa đẩy cửa ra thì đã nhìn thấy Hoắc Phi ngồi ngay trên giường, khắp người toàn là nước, và hần đang làm ướt cái nệm của cô.

Vì vấn đề của Hoắc Khiêm làm cô quên mất chuyện của đêm nay, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Phi thì cô biết mình có vấn đề cần đối mặt.

"Em đã đi đâu? anh tìm em ở khắp nơi...gọi điện lại không nghe máy, anh sợ sẽ em sẽ biến mất." Hoắc Phi mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Dục Uyển.

Cái ôm xiết chặt của Hoắc Phi, cô có thể nhận được cái lạnh và những giọt nước mưa đang lưu trên quần áo hần, truyền sang người cô. Có lẽ hần đã chạy bên ngoài suốt đêm để tìm cô. Ngay cả quần áo cũng không thay, đã ngồi trong phòng đợi cô, tên gốc này đang suy nghĩ cái gì trong đầu, hần bệnh thì làm sao..

Dục Uyển đẩy Hoắc Phi ra, rồi bước vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn ném vào người hần.

"Lau khô đi...trước khi anh bị cảm."

Dục Uyển còn quan tâm hần, Hoắc Phi mừng rỡ vì điều này. Hần còn sợ sau chuyện của Phi Yến, Dục Uyển sẽ không còn đếm xỉa đến hần nữa. Trong lúc hần đang vui vẻ nhất thì Dục Uyển lại phá tan như mọi lần.

"Chúng ta chia tay... anh nên có trách nhiệm với Phi Yến và cả đứa trẻ."

Cô từng là cô nhi nên hiểu cảm giác không có cha mẹ bên cạnh là khổ sở thế nào, hoàn cảnh của cô là bắt buộc, trong khi đứa trẻ vô tội trong bụng Phi Yến, cô thể có cả cha lẫn mẹ, cô không thể chen ngang vào mối quan hệ của họ. Cô cũng chẳng phải thánh nhân gì cả, cô làm điều này cũng có lẽ vì bản thân mình, cô hơi ích kỷ, khi yêu ai thì muốn người đó phải toàn tâm toàn ý yêu mình. Quan hệ giữa Hoắc Phi và Phi Yến sẽ vì đứa trẻ đó mà đẩy đưa cả đời, cuộc sống của họ sẽ thế nào...

"Vậy còn em thì sao? chúng ta đã đính hôn...anh không cần có trách nhiệm với em?"

Hoắc Phi đang lau tóc liền bất động, hần nhìn Dục Uyển. Tại sao cô có thể nói ra những lời đó thật dễ dàng, đẩy hần đến với người con gái khác, có phải cô chưa từng thật sự yêu hần.

"Đính hôn thì có thể hủy hôn...còn quan hệ giữa anh và Phi Yến thì khác, hai người không thể cắt đứt vì hai người là cha mẹ của đứa trẻ."

Dục Uyển đã có quyết định từ mấy tiếng trước, sau khi Hoắc Phi và Phi Yến đến với nhau, cô sẽ đi du học như đề nghị trước kia của Hoắc Khiêm. Thời gian đầu có lẽ sẽ khó khăn, nhưng bọn họ còn rất trẻ, qua nhiều năm nữa cô nghĩ mình có thể quên đi Hoắc Phi.

"Râm.m.!!!"

Hoắc Phi bất ngờ bước tới trước cửa, đóng sập cửa lại và ôm Dục Uyển ném lên giường. Cô ngỡ ngàng chưa kịp phản ứng thì hần đã đè lên người. Dục Uyển bị kẹp chặt giữa hai chân Hoắc Phi, sức nặng khi hần ngồi lên người cô và sự không chế bởi hai tay, làm cô không thể cự quạy..

"Hoắc Phi! anh muốn làm gì...buông em ra."

"Em nói quan hệ giữa anh và Phi Yến là không thể cắt đứt bởi vì sự tồn tại của đứa trẻ...cho nên, chỉ cần em mang thai con của anh thì quan hệ của chúng ta cũng không thể cắt đứt."

Cái suy luận quái quỷ gì, đó không phải là giải quyết vấn đề mà càng khiến vấn đề tồi tệ hơn. Cô không muốn cùng bọn họ chơi rơi vào cái vòng luẩn quẩn đó, cô cũng không chấp nhận chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác. Dục Uyển cố sức đẩy hần ra.

"Hoắc Phi! buông em ra...chúng ta không thể bình tĩnh giải quyết mọi chuyện sao?"

"Em vừa muốn chia tay với anh...còn đòi anh bình tĩnh, Dục Uyển, em có thể làm được...còn anh thì không."

Kìm chặt đôi tay đang phá rối trước ngực, Hoắc Phi nhanh chóng cởi áo trên người ném xuống đất, và cúi sát người xuống, giữ chặt lấy khuôn mặt của cô, sóng mũi hai người chạm vào nhau.

"Đêm nay anh nhất định sẽ khiến em mang thai con của anh...đến lúc đó, khi chúng ta có đứa trẻ của riêng mình... em sẽ không còn ý định rời bỏ anh."

"Hoắc Phi! đồ điên này...anh mau buông tay ra.."

Hoắc Phi hôn loạn trên ngực của Dục Uyển, và chạm sờ soạn vào bên dưới.

Mục đích của hần cũng như bao thằng con trai khác, khi luồn tay vào váy của bạn gái mình. Nhưng có một sự bất ngờ lớn giành cho hần, bởi vì thứ hần chạm tay vào không phải là lớp vải ngăn cách nên có, mà trực tiếp cảm nhận được làn da trần trụi và sự mềm mại ẩm áp ở nơi mẫn cảm giữa hai chân cô.

Chết tiệt! cô ấy không mặc quần lót...

Cảm nhận được sức nặng và sự bất động của Hoắc Phi trên người mình. Dục Uyển cảm nhận được bàn tay hần đang đặt ở đâu trên người cô và linh

cảm trước chuyện bất ổn sẽ xảy ra. Và linh cảm của Dục Uyển không sai, khi cô vừa buông lỏng mình. Thì Hoắc Phi như một con báo dữ tợn, đôi mắt sắc bén đáng sợ, hần mạnh liệt túm lấy cổ áo cô, và xé toạt ra hai bên.

"Roẹt...t...!!!"

"Hoắc Phi! anh điên sao...dừng lại mau..."

Dục Uyển sợ hãi túm chặt lấy váy áo giữ lại, chiếc váy vừa bị hần xé rách phần trên. Hoắc Phi tiếp tục cưỡng ép, hần túm lấy hai tay của Dục Uyển ép lên cao, tay còn lại giựt nốt phần váy phía dưới, gấp gấp không thể đợi hơn nữa, hần nồn nóng muốn biết trên người Dục Uyển còn che giấu bao nhiêu dấu hôn của thằng đàn ông khác.

"Roẹt...t...!!!"

Lúc này cô đã trần trụi trước mặt hần, những dấu hôn ngân tràn ngập khắp người Dục Uyển, nhọt nhọt ở quanh ngực, rục rở trên nhũ hoa, rải rác từ eo xuống bụng, và bầm tím ở hai bên đùi...

Và tất cả đều không phải do hần tạo ra...

Khi Hoắc Phi ngẩn đầu lên nhìn cô, thì vẻ mặt của hần không còn hiền hòa như trước, tất cả sự tức giận khó chịu đều dồn hết sức lực lên đôi tay, hần bóp chặt lấy cổ của cô. Dục Uyển cảm nhận xương mặt cô sẽ bị hần bóp nát nếu cô giữ mãi.

"Chát...t...!!!"

Hoắc Phi vung tay tát thẳng vào mặt của Dục Uyển, lửa giận đang cháy khắp người hần. Hần yêu cô, yêu rất nhiều, nhưng hần không cho phép cô sau lưng hần lên giường với thằng khác. Hần có thể không nghĩ đến quá khứ. Nhưng hiện tại cô đã là cuộc hần, thì thân thể và trái tim cô chỉ được thuộc về hần.

"Là ai....em vừa lên giường với ai? tên khốn đó là ai" Hoắc Phi như người điên rồ giận, hét.

Hần tin chắc người đàn ông vừa lên giường với Dục Uyển không phải là Hoắc Luật, hai ngày nay Luật luôn theo sát chị Mạn Ni, cho nên không thể nào là anh ấy. Nếu không phải Luật thì gã đó là ai. Tên khốn kiếp đã chạm vào đàn bà của hần là ai. Ngoài Luật và hần, Dục Uyển còn có người đàn ông thứ ba sao...chuyện này hần không thể chấp nhận được.

"Phụt...t...!!!"

Dục Uyển tức giận phun nước bọt vào mặt Hoắc Phi, dù hơi thiếu vệ sinh. Nhưng cô bây giờ sức lực không đủ, dưới một Hoắc Phi lợi hại, bản thân lại càng vô dụng, nên chỉ có thể dùng cách này. Hần có tư cách gì đánh cô...

"Hoắc Phi! đồ khốn...anh có thể sinh con với Phi Yên...tôi lại không thể lên giường với đàn ông khác...anh có quyền gì bảo tôi phải giữ thân trong sạch, trong khi anh thì bần thiều...hu...u...anh còn đánh tôi..." Dục Uyển vừa khóc vừa mắng vừa chửi và vùng vẫy khỏi Hoắc Phi.

Nếu là mấy ngày trước, có lẽ Hoắc Phi sẽ vì bộ dạng này của cô mà hoảng sợ, cúi đầu xin lỗi rồi rít, thậm chí quỳ dưới chân cô "hãy tha lỗi cho anh.". Nhưng hiện tại hần đã không còn đủ sự sáng suốt như mọi ngày.

"Em chịu thừa nhận...em vừa lên giường với thằng khác"

Dục Uyển cảm thấy hối hận và muốn bỏ trốn ngay lúc này, nụ cười của hần làm cô nín khóc. Hần bắt đầu cởi dây nịt ra, buộc chặt hai tay cô lại và lôi thẳng nhà vệ sinh.

"Hoắc Phi anh muốn làm gì...thả tôi ra."

"Khắp người em toàn là mùi của thằng đàn ông khác, tôi đương nhiên là giúp em tẩy sạch nó...để em nhớ rõ ai mới là đàn ông của em."

Vừa tới nhà vệ sinh hần ném thẳng cô xuống sàn, Dục Uyển ngã phịch xuống, hai đầu gối cạ sát vào sàn gạch đến bầm đỏ. Cô đau đến chảy cả nước mắt. Trong khi đó Hoắc Phi không hề nhìn thấy sự khốn khổ trên mặt cô, trong mắt hần chỉ giận dữ.

Hoắc Phi tháo vôi sen xuống, mở nước và phun nước khắp người Dục Uyển. Từ tên đầu cho tới chân, hần không bỏ sót bất cứ chỗ da thịt nào trên người cô. Thân thể rần rần trong cái rét lạnh của ban đêm, thêm sự lạnh lẽo từ vôi sen chính khiến cho người cô tái nhợt, đôi môi run rẩy đánh vào nhau.

Cô rất lạnh, rất lạnh...

"Hoắc Phi! dừng lại mau...dừng lại mau..."

Cảm giác những nước trong vôi sen không còn phun ra, Dục Uyển nghĩ Hoắc Phi có lẽ đã buông tha cho cô, nhưng không ngờ hần lại ngồi xuống, hần dùng tay đẩy mạnh hai chân cô ra, bộ dạng cô lúc này rất đáng hổ hèn, hai chân banh rộng ra trước con mắt khinh bỉ của hần, hần còn không ngưng, nhìn thẳng vào chỗ đang co rút giữa hai chân cô.

"Gã đàn ông đó rất thô bạo với em thì phải? sưng đỏ hết...có phải rất đau?" Hoắc Phi nhếch miệng cười, cùng lúc đó, ngón tay của hần xuyên thẳng vào

hoa huyết sớm đã bị tổn thương của Dục Uyển mà càng quấy, tiếp theo ngón thứ hai, thứ ba..

"Á...Á...A...!!!" Cô đau đến lệ rơi, cắn chặt môi, từng ngón tay của hắn thô bạo xò xuyên khắp người, hắn muốn hành hạ cô.

Nhìn khuôn mặt vặn vẹo đau đớn của Dục Uyển, lòng dạ hắn rất xót, hắn không muốn làm tổn thương cô. Nhưng Dục Uyển cần phải học được bài học sau chuyện này.

Hắn mỉm cười xấu xa, rút những ngón tay ra khỏi hoa huyết của Dục Uyển, ướt át cả ba ngón tay, chất dịch nhầy dán xấu hổ.

"Bên dưới của em thật hạ tiện...anh chỉ đút mấy ngón tay vào thì nó đã ướt sũng, còn cắn rất chặt...muốn đàn ông đến vậy sao?"

Nếu không phải hai tay cô bị trói, cô nhất định sẽ tát thẳng vào mặt hắn. Dục Uyển lúc này rất là căm ghét Hoắc Phi cho nên nửa lời cũng hé ra, ngay cả nhìn vào hắn cô cũng không muốn.

Hoắc Phi càng bị dáng vẻ này của cô chọc tức, hắn không cho phép cô không đếm xỉa đến hắn, hắn là đàn ông của cô, cô chỉ có thể đặt ánh mắt lên trên người hắn. Hắn nắm tóc của Dục Uyển giựt mạnh lên.

Á...Tên điên này...

"Trả lời anh...em thèm khát đàn ông đến vậy sao...anh không thể thỏa mãn được em, phải chạy ra ngoài tìm đàn ông khác."

"Phải đó! tôi thèm đàn ông đến phát điên...ngoại trừ tên điên anh, thì tất cả đàn ông tôi muốn."

Dục Uyển hoàn toàn thành công khi khiến cho Hoắc Phi nổi điên, và thức tỉnh tên ác ma đã ngủ say trong hắn từ lâu.

"Ha...a...!!!! tất cả đàn ông đều muốn...trừ tôi...Hoắc Dục Uyển, tôi sẽ khiến em phải hối hận, nuốt lại tất cả lời em vừa nói."

Hoắc Phi lật người của Dục Uyển lại, đẩy cô nằm bò trên đất, tì mặt sát xuống sàn nhà, nâng mông cô lên và mạnh mẽ đẩy mạnh vào. Tay hắn túm lấy tóc của Dục Uyển giựt ngược về phía sau, mỗi lần hắn đâm mạnh vào đều túm lấy tóc cô.

"Áh..Áh...!!!"

"Nhớ cho kĩ...tôi là đàn ông của em, nếu em còn dám phản bội tôi một lần nữa...em nhất định sẽ khổ sở hơn đêm nay."

Hoắc Phi như một con mãnh thú cười trên người Dục Uyển, cô lại hèm yếu như một nô lệ đang chịu sự trừng phạt của chủ nhân trong cái tư thế nhục nhã, dục vọng to lớn mang theo sự hung hãn, trừng phạt, hắn xò xuyên khắp người cô, và phóng thích tất cả mầm móng nóng rực vào trong huyết hoa.

"Áh...Áh...!!!"

Âm thanh phanh phách phát ra từ trong nhà tắm phát ra kịch liệt hơn nửa tiếng đồng hồ.

Dục Uyển như một búp bê vô cảm, được Hoắc Phi tắm rửa, mặc quần áo và ôm ra khỏi phòng. Hắn đặt cô nằm trên giường.

"Em nói đúng, anh nên có trách nhiệm với đứa nhỏ đó...anh sẽ nghe theo lời em." Hoắc Phi ôm chặt cô vào lòng, và hôn nhẹ lên trán.

"Nên anh sẽ kết hôn với Phi Yến, nhưng... em đừng nghĩ sẽ chia tay, cho dù anh kết hôn với Phi Yến thì em vẫn phải ở bên cạnh anh, cả ba chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc."

Ác ma thật sự đã trở lại, trước đây cô từng gọi hắn là ác ma. Nhưng rất lâu rồi, cô gần như quên cái tên gọi đó. Bởi vì sự ngọt ngào và dịu dàng mà Hoắc Phi giành cho cô. Cô nghĩ mình thật sự sẽ hạnh phúc vì tình yêu của hắn...có lẽ đã đến lúc cô phải thức tỉnh.

----- hết chương 83-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tôi muốn đi du học

Hoắc quản gia đẩy cửa ra và bước vào, trong phòng ngoại trừ sự im lặng, chính là tiếng nước chảy và âm thanh "tách tách" khi nước chạm sàn. Lướt nhanh về phía phòng tắm, Hoắc quản gia lại lặng im đứng chờ ở bên ngoài.

Trong buồng tắm với vách thủy tinh trong suốt, thiếu niên đang đứng dưới vòi sen. Sau tất cả sự hoang dã, mãnh liệt và bất cần hắn vừa trải qua, thì cảm giác tê buốt khi nước lạnh bắn vào da thịt, làm hắn có được thứ cảm giác mình muốn, sự tỉnh táo.

Mái tóc ướt sũng rũ xuống trán, hần nhẹ nhàng vuốt lên cao, từng giọt nước bắt đầu trượt trên người hần, khắc họa tỉ mỉ đường nét cuốn hút trên gương mặt và thân thể cường tráng của thiếu niên.

Tất vùi sen, hần gục mặt lên tấm gương...

Nước bắt đầu nhỏ giọt, từ sau gáy rơi xuống cổ, vai và hai bên tay, không cơ bắp lực lưỡng nhưng cứng cáp đủ sức nâng một thân thể mềm mại. Cùng lúc những giọt nước lăn dài trên tấm lưng rắn rỏi, không to lớn phô trương, nhưng là nơi bám trụ đáng tin cho những cánh tay mảnh khảnh lúc kịch liệt. Theo độ cong hòa hảo những giọt nước bắt đầu trượt dốc xuống cặp mông tròn trịa săn chắc, nơi thu hút cả nam lẫn nữ. Và cả đôi chân thon dài thẳng tắp kia, đủ khỏe mạnh để chống đỡ những tư thế khó trên giường.

Tỉ mỉ như vậy, chắc cũng đã đoán ra vị thiếu gia này là ai...

"Um.um...!!!"

"Áh...ah...!!!!"

Những kí ức mơ hồ, sự dồn dập, sự mãnh liệt, sự hoang dại và tiếng thở gấp lẫn tiếng rên rỉ. Những chuyện diễn ra trong nhà vệ sinh tối nay, không thể nào xóa khỏi đầu Hoắc Khiêm. Bàn tay hần vẫn còn cảm nhận được sự ấm áp, mềm mại và nóng bỏng của người phụ nữ đó, lẫn hương thơm toát ra từ người cô ta.

Sự hưng phấn khi hai thân thể trần trụi cùng kết hợp chặt chẽ, da thịt cọ sát vào nhau, những giọt mồ hôi nguyền lăn, cùng nhau chuyển động cùng nhau nhịp mờ trong bóng tối, sâu đậm như vậy thì khó để hần quên sạch trong một đêm.

Nhưng người ta đã không muốn dính líu gì đến hần, hà tất phải lưu luyến không quên. Hoắc Khiêm bước ra khỏi buồng tắm, khoác áo choàng lên người và đi ra ngoài.

"Thiếu gia."

Hần bước thẳng đến ban công cửa sổ và nhìn ra bên ngoài. Hoắc quân gia bùng tách cà phê đến bên cạnh hần.

"Cha tôi và mọi người vẫn chưa về?" Nhận lấy tách cà phê, Hoắc Khiêm thổi nhẹ.

"Dạ phải!"

Tối nay Trịnh lão tướng quân tổ chức buổi đấu giá, vật đấu giá chính là những món đồ cổ mà ông ta sưu tập suốt nhiều năm. Mục đích cuộc đấu giá là nguyên góp tiền cho viện dưỡng lão tình thương của Kỉ lão. Nếu không phải Kỉ Quân kéo hần đi, thì có lẽ hần vẫn còn bị kẹt lại ở đó.

Cổng lớn bốn cánh được mở ra, một chiếc xe hơi từ ngoài chạy vào. Thói quen của Hoắc Nghị, dù là sáng hay tối khi về tới nhà đều phải có một tách Bạch trà trên bàn. Hoắc quân gia vội vã chạy xuống lầu.

"Hình như là lão gia về tới, thiếu gia..tôi xuống lầu trước."

Hoắc Khiêm không kịp ngăn ông ta lại. Hoắc quân đã lớn tuổi, mắt không còn tinh như trước. Bởi vì chiếc xe vừa chạy vào trong sân, không phải của cha hần, mà là của Luật.

Hần đưa tách cà phê lên miệng thưởng thức, và nhìn chiếc xe đang dừng lại trước sân.

Trong xe lại là sự yên lặng khác, Mạn Ni hiểu rõ bản thân không nên lên tiếng cho tới khi người nào đó mở miệng trước. Nhưng đó là điều làm Mạn Ni sợ nhất chính, Hoắc Luật có thể đánh, có thể mắng cô, nhưng cô không muốn trở thành kẻ trong suốt trong mắt hần.

"Luật! em nói gì cũng được...đừng giữ im lặng." Mạn Ni xoay người qua, cánh tay đang đặt trên vô lăng của Hoắc Luật, bị cô níu lấy.

Nhưng Hoắc Luật vẫn không có phản ứng, cho nên Mạn Ni vẫn không ngừng giựt lấy tay áo của hần.

"Luật! nói gì đi..Luật..em đừng dọa chị sợ."

Mạn Ni muốn hần chú ý đến cô, muốn hần nhìn cô. Nỗi sợ hãi bị bỏ rơi, lại bao vây lấy Mạn Ni. Trên đời này, ngoại trừ Luật ra, cô không còn bất kì ai khác. Cô chỉ có Luật, nếu Luật bỏ mặt cô thì phải làm sao.

"Tô Lân bắt cóc Dục Uyển là vì chị, hần phé đi tay chân của cô ấy... cũng lại vì chị, đúng không?"

Hoắc Luật cuối cùng đã chú ý đến cô, nhưng đó lại không phải là điều Mạn Ni muốn nhìn thấy. Bởi vì ngay cả khi buộc tội cô, hần vẫn không nhìn vào mặt cô. Hần chán ghét cô đến vậy sao.

Hoắc Mạn Ni thả tay ra khỏi người của Hoắc Luật và xoay mặt đi. Không khí trong xe trở nên ngột ngạt hơn.

"Đúng vậy! chị không chỉ muốn phé đi tay chân nó, còn muốn nó biến mất trên đời...đáp án này đủ làm em hài lòng?" Sự thản nhiên không thể tưởng

tượng của Mạn Ni, những lời lẽ độc địa đó lại dễ dàng nói ra từ miệng cô như chuyện thời tiết.

"Choang...ng.!!!"

Tức khắc đáp lại lời Mạn Ni, không phải những tiếng mắng chửi chửi tai, mà là âm thanh tiếng kính xe vỡ vụn, mảnh vỡ bắn ra, số ít văng vào Mạn Ni.

"Luật! em vừa làm gì? đưa tay chị xem...nếu em chán ghét chị thì có thể đánh chị, tại sao lại tự làm mình bị thương?"

Âm thanh vừa rồi đã làm cho Mạn Ni giựt mình, lúc cô xoay người lại thì nhìn thấy bàn tay chảy máu của Hoắc Luật, những giọt máu bắt đầu nhỏ giọt xuống ghế, và chiếc áo sơ mi xanh biển trên người hắn đã bị vấy bẩn, những vết máu loang lổ trên cổ tay và trước ngực.

Mạn Ni đau như chính mình bị thương, thà hắn đâm vào mặt cô, người chảy máu là cô. Mạn Ni không muốn Hoắc Luật tự hành xác mình. Trước giờ cô rất ghét nhìn thấy chính mình khóc, chỉ có những kẻ yếu đuối mới rơi nước mắt, cô không muốn là kẻ yếu đuối. Nhưng tất cả nước mắt của cô lại đang rơi vì một người.

"Luật! chúng ta vào nhà...chị giúp em băng vết thương."

"Chị tránh ra!"

Hất mạnh Mạn Ni ra, Hoắc Luật bước khỏi xe. Hắn rất chán ghét Mạn Ni, nhưng hắn lại càng chán ghét chính mình hơn. Vì hắn không thể nào ra tay đánh Mạn Ni như lời cô vừa nói.

"Mạn Ni! chị đến sở cảnh sát đầu thú."

Sự ảm áp cô từng nhận được đã không còn, thái độ lạnh nhạt và biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt Hoắc Luật, khiến Mạn Ni trở nên tuyệt vọng hụt hẫng. Mạn Ni mỉm cười một cách chua chát.

"Dục Uyên chết rồi sao? nó đã không chết, còn trở nên rất xinh đẹp... không phải mọi người nên cảm ơn chị? vậy tại sao chị phải ra đầu thú với việc tốt mình làm."

"Chị..chị hết thuốc chữa rồi." Hoắc Luật tức giận xoay người lại

"Mạn Ni! nói cho em biết...nói tất cả, thật ra chị là người thế nào? chị bây giờ hoàn toàn xa lạ như một người khác"...Mạn Ni em từng biết, thật ra đang ở đâu?" Bàn tay đầy máu của hắn đang xiết mạnh lấy vai của Mạn Ni.

"Luật! em vẫn không hiểu sao? Mạn Ni mà em biết vốn chưa từng yêu em, người nó yêu là Dương Phàm, là Tống Thiếu Hoành, nó chỉ xem em là em trai là người thân duy nhất..chị có chị của hiện tại, chị mới là người thật sự yêu em." Mạn Ni đặt tay lên khuôn mặt của Hoắc Luật, sự gần gũi mà cô luôn muốn có, khoảng cách giữa cô và Luật thật ra đã kéo xa đến mức nào.

"Chị..chị vừa nói gì?" Đôi mày kiếm chau lại, sự khó tin hiện rõ trên mặt.

Có phải hắn điên rồi, cái gì mà Mạn Ni hắn biết, và Mạn Ni của hiện tại. Hắn không hiểu gì cả. Rốt cuộc Mạn Ni đang muốn nói điều gì.

"Luật! chị yêu em..trước giờ chưa từng thay đổi, và chị biết trên đời này cũng chỉ có em đối xử tốt với chị... những kẻ ngăn cản chúng ta đều phải nhận cái giá đắt...Dương Phàm, Tống Thiếu Hoành, cả Dục Uyên..bọn họ đáng phải có kết cuộc đó."

Hoắc Luật chưa bao giờ thấy khiếp sợ trước những điều gì, nhưng nội tâm hắn lúc này đang hoảng loạn vì tất cả những điều Mạn Ni vừa nói, hắn không thể hiểu người phụ nữ đáng sợ này đang suy nghĩ gì trong đầu.

"Nếu không có bọn họ chen ngang vào giữa em và Mạn Ni, con bé nó đã sớm chấp nhận em...chị cũng không phải kìm nén tình cảm của mình...chúng ta đã có thể ở bên nhau."

"Mạn Ni! rốt cuộc là chị muốn nói gì?"

"Luật! chị..thật ra.."

Lời của Mạn Ni nhanh chóng bị cắt ngang, bởi một giọng nói đầy phẫn nộ, trầm khàn của ông lão. Tiêu Lão đang đứng phía sau.

"Thật ra... cô chính là hung thủ giết người."

Theo sau Tiêu lão là Hoắc Nghị và các vị phu nhân của ông ta. Thật ra, cả bốn người họ không phải trở về từ buổi tiệc đấu giá của Trịnh lão tướng quân mà là Bạch gia.

Trước mặt mọi người Tô Lân đã thừa nhận tất cả do hắn làm, bắt cóc và phé đi tay chân của Dục Uyên. Nhưng hắn không hề nhắc đến Mạn Ni, khó mà khiến người khác tin, hai con người ở cách nhau cả một đại dương, chưa lần gặp mặt, thì giữa họ làm sao phát sinh mối thù sâu đậm.

Nói ông thiên vị cũng được, hay ưu ái người nhà hơn cũng chẳng oan. Tô Lân dù không phải cháu nội ruột, nhưng Bạch lão đã nhìn hắn chào đời, trưởng thành, còn dạy hắn bắn súng và cưỡi ngựa. Vì vậy dù biết chuyện xấu xa Tô Lân đã làm với Dục Uyên, Bạch lão vẫn run tay khi xử phạt, thêm vào đó

con nuôi mà ông xem như con trai ruột, quý gồi cầu xin "Cha! tha cho Tiểu Lân lần này...con sẽ dẫn nó về CaBo nghiêm khắc xử lý."

Nhưng vẫn phải cho ông bạn già một cái công đạo, nên đã giao Tô Lân cho Tiêu lão xử trí. Kết cuộc của Tô Lân là bị Tiêu Lão đánh gãy một chân.

Mặc dù Tô Lân không khai ra, nhưng dưới sự thúc ép của mọi người, Bạch Ngạn Tổ đã khai ra Mạn Ni. Và hiện tại ở đại sảnh Hoắc gia, đang có người quý gồi dưới sàn, khóc lóc cầu xin sự khoan dung, nhưng đó không phải là Hoắc Mạn Ni mà là Lữ Tri.

"Lão gia! đừng để bọn họ báo cảnh sát...Dục Uyển không phải đã không sao, ông tha cho Mạn Ni lần này, con bé chỉ nhất thời hồ đồ...hu..u..lão gia."

Nhưng trong tình huống này Hoắc Nghị làm sao nói đỡ cho Mạn Ni. Ông nhìn sang hai người ngồi bên cạnh, nhạc phụ đại nhân đang hậm hực giận dữ, và Tiêu Tường thì khóc đến sưng mắt. Nên không còn sự lựa chọn nào khác, là phớt lờ trước những lời cầu xin của Lữ Tri.

"Chị hai! chị giúp em lần này...lời của chị mọi người nhất định sẽ nghe...chị hãy nói giúp Mạn Ni, em cầu xin chị." Lữ Tri lập tức lết đến chỗ Lữ Tranh đang ngồi, quý xuống cầu xin.

"Tiểu Tri...chị...chị.." Nhưng ngay cả Hoắc Nghị cũng giữ im lặng, thì Lữ Tranh biết phải mở lời làm sao.

Một người đàn đá, ích kỷ luôn chỉ nghĩ cho mình, nhìn cách bà ta đối xử với những kẻ xa lạ, như Tiêu Tường và Dục Uyển cũng hiểu không phải là người thánh thiện. Nên khó tưởng tượng ra một người mẹ chết sống vì con gái, bỏ mặt tôn nghiêm sĩ diện, quý gồi trước tất cả mọi người lại cùng một người. Nhưng quan trọng, Hoắc Mạn Ni không phải là đứa con do Lữ Tri cắt ruột sinh ra, chỉ là đứa trẻ nhận về nuôi. Tại sao bà ta lại yêu thương một kẻ xa lạ như Mạn Ni. Ba đầu chấm lớn được đặt ra...

"Em ba! em là mẹ của Dục Uyển...chị biết em rất yêu thương con gái mình, em sẽ hiểu cảm giác của chị lúc này, chị biết trước giờ là chị không tốt, đối xử rất tệ với em và Dục Uyển, nhưng chị hứa sau này sẽ không như vậy."

"Dục Uyển! bây giờ không phải rất tốt...con bé đã trở nên xinh đẹp, lại khỏe mạnh...nhưng nếu Mạn Ni vào tù, con bé sẽ mất hết tất cả...chị xin em, hiểu cho tâm trạng của người mẹ, đừng tiếp tục truy cứu chuyện này."

Không còn cách nào khác, ném đi sĩ diện của mình. Lữ Tri đã phải quý gồi trước người bà khinh bỉ ghét nhất, là mẹ Tiêu. Dù đau lòng thay con gái, muốn thay Dục Uyển lấy lại công đạo, nhưng nhìn bộ dạng khóc lóc đáng thương của Lữ Tri, mẹ Tiêu bắt đầu mềm lòng.

"Vậy còn tâm trạng của những người thương yêu Dục Uyển, di không hiểu cho họ chút nào sao? lần này do may mắn...nếu không Dục Uyển đã chết dưới tay chị ta, nếu có lần sau cô ấy có may mắn thoát chết?"

Tiếng gào khóc, âm thanh nức nở của Lữ Tri đã làm kinh động hết tất cả mọi người trong nhà, ác ma đã xuất hiện. Giọng nói của hán tử trên lầu vọng xuống.

Trong khi bà đang cầu xin sự thương hại từ mọi phía, thì lời của Hoắc Phi như đổ dầu thêm lửa, tâm trạng của mọi người sẽ bị khuấy động bởi những lời vừa rồi. Lữ Tri bản loạn nhìn Tiêu Tường.

"Em ba! sẽ không có lần sau...chị cam đoan với em, Mạn Ni sẽ không làm gì tổn hại đến Dục Uyển."

Hoắc Phi từ trên lầu đi xuống, hán dừng lại ánh mắt và nụ cười trên người Mạn Ni.

"Sự cam đoan tốt nhất chính là tống chị ta vào tù...ông ngoại, di..hai người chắc chắn cũng nghĩ như vậy."

Hoắc Phi quay sang nhìn Tiêu lão và Tiêu Tường. Lời của hán, hoàn toàn hợp ý của Tiêu lão. Dục Uyển là cháu gái ông, ông không thể để kẻ có ý đồ xấu với con bé nhón nhơ bên ngoài, không biết tai họa lúc nào lại ập đến.

"Đừng mà...đừng báo cảnh sát...đừng.."

Trong lúc Lữ Tri vẫn đang ra sức bảo vệ Mạn Ni, quý gồi, dập đầu, cầu xin, dùng tất cả mọi cách để cô tránh xa hai chữ "tù tội". Thì người trong cuộc lại làm điều ngược lại.

"Phải! báo cảnh sát...để họ đến đây bắt hết tất cả...không phải chỉ một mình Mạn Ni này là hung thủ giết người, vẫn còn một kẻ khác...sau khi đã giết chết hai mạng người, vẫn sống tốt suốt mười bảy năm."

Mạn Ni đưa mọi người từ bất ngờ đến kinh ngạc, sau lời lẽ vừa rồi, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô. Sự sững sờ đang phát sáng trong mắt họ. Mạn Ni đang muốn nói điều gì, khi ánh mắt đáng sợ, lại đặt trên người đang quý gồi dưới sàn.

"Lữ Tri! tôi nói có sai không? hung thủ giết người..."

Bốn từ "hung thủ giết người" và cách xưng hô ngang hàng, được thốt ra từ miệng của Mạn Ni làm cho Lữ Tri hoang mang, ngã phịch xuống đất, khuôn mặt đã không còn cảm xúc. Lúc đó Mạn Ni chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, nó có thể nhớ tất cả chuyện xảy ra đêm đó...

"Tiểu Tri...hung thủ giết người...chuyện này là sao? rốt cuộc là chuyện gì?"

Lữ Tranh lần đầu tiên tỏ ra khản trương hốt hoảng, sau nhiều năm phụng sự Bô Tát, tướng đã tâm bình khí lặng, nhưng chuyện lần này lại khác, có người

nói em gái bà là kẻ giết người.

"Chỉ hai.em." Lữ Trĩ không biết làm sao mở miệng, cũng không biết bắt đầu từ đâu, trong đầu bà trống rỗng.

"Bà không dám nói, vậy để tôi nói thay bà...mười bảy năm trước, chính bà hai của Hoắc gia đã phóng hỏa và giết chết cha mẹ tôi."

"Không...không phải...không phải như vậy." Lữ Trĩ đỏ ngầu quy xuống đất, tất cả chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn.

Lữ Trĩ cũng như bao phụ nữ khác, có một thời mộng mơ thiếu nữ, sự cuồng nhiệt, say đắm giành cho chàng gia sư của mình. Mặc cho địa vị cách biệt, sự phản đối của gia đình, bỏ đi thân phận của nhị tiểu thư họ Lữ, Lữ Trĩ đã bỏ trốn cùng tình nhân.

Nhưng thật tình đối lại là sự dối trá, kẻ đó chỉ là một tên khốn. Sau khi nhận tiền của cha bà đã biến mất. Bà đã chờ hẩn ở ga xe lửa tận mười hai giờ đêm. Con ác mộng của cuộc đời bà cũng bắt đầu. Lữ Trĩ bị một lũ đàn ông khốn luân phiên cưỡng hiếp, nổi nhục nhả kinh tởm đó sẽ đeo bám bà suốt đời, khi Lữ Trĩ phát hiện ra mình đã mang thai. Bà không muốn điều đó xảy ra nên quyết định phá thai, hậu quả không ngờ đến, Lữ Trĩ vĩnh viễn không thể mang thai được nữa.

Sáu năm là quãng thời gian bà giành để hận hẩn, cho dù lúc đó đã là bà hai của Hoắc Nghi. Ông trời thật trêu người, để bà gặp lại hẩn. Bà muốn biết cuộc sống hiện tại hẩn có khốn khổ như bà. Nhưng không, hẩn sống rất hạnh phúc, có vợ, có con, và có một gia đình viên mãn.

Bà đứng trước cửa sổ nhà hẩn, chứng kiến tất cả. Lữ Trĩ không cam tâm, bà hận, bà muốn thiêu rụi hết tất cả. Tối hôm đó, Lữ Trĩ đã gõ cửa nhà hẩn và mang theo một bình dầu hỏa. Nhưng khi nhìn thấy hẩn trước mặt, bà đã không còn ý định phóng hỏa, chỉ muốn dọa hẩn, muốn nhìn hẩn khóc lóc sợ hãi, quỳ gối dưới chân bà.

Bà đã hất xăng vào hai vợ chồng họ.

Đại họa ập đến, khi bật lửa vô tình trượt khỏi tay. Lửa cháy lan tràn, càng muốn dập tắt lại càng nghiêm trọng, rèm cửa, ghế sofa, khăn trải bàn, tất cả đều bốc cháy. Kinh hoàng chứng kiến hai vợ chồng họ gào thét lại không thể ngăn lại, Lữ Trĩ bất lực và buông xuôi. Bà nghĩ nếu bà chết cháy cùng với họ, có lẽ là sự giải thoát.

"Hu...u...!!! cha...mẹ...hu...!!!"

Nhưng bà nghe thấy tiếng khóc của một bé gái ở cầu thang, xung quanh toàn là lửa. Bà biết nó là con gái của gã. Nó là vô tội, bà không muốn nhìn thấy nó chết. Ý chí muốn chết vừa rồi của Lữ Trĩ đã không còn, bà bật dậy chạy thẳng lên lầu, ôm lấy đứa trẻ và liều mạng chạy ra ngoài.

Nhìn Mạn Ni nằm im trong ngực. Lữ Trĩ biết bản thân từ giây phút đó, phải có trách nhiệm với đứa trẻ này. Nên bà đã tự tạo ra cuộc gặp gỡ với cao nhân, về ra câu chuyện về thân may mắn sẽ mang vận may cho Hoắc gia, lúc đó Hoắc gia cần người nói dối đến phát điên. Nên mọi người đều tin lời bà nói và đồng ý nhận nuôi.

Đó tất cả là những mảnh khuyết còn thiếu trong cuộc đời Mạn Ni.

Như lời của Viện Trưởng Lương, một đứa trẻ tận mắt nhìn thấy cha mẹ mình bốc cháy. Sự sợ hãi, cô đơn, bất lực, và vô dụng trước hoàn cảnh. Để tự vệ mình, Mạn Ni đã tự hình thành một nhân cách thứ hai, người Mạn Ni thân thiết gọi bằng chị, sẽ luôn ở cạnh và bảo vệ lúc cô bất lực nhất. Lữ Trĩ đã biết rõ căn bệnh này của Mạn Ni từ lâu.

"Lữ Trĩ! bà dám nói trước mặt mọi người, bà chưa từng dùng chiếc bật lửa đó cướp đi sinh mạng của cha mẹ tôi...Lữ Trĩ cho dù bà làm gì, cũng không thể xóa sạch tội lỗi của bà."

Lời buộc tội của Mạn Ni đã khiến tất cả mọi người trong Hoắc gia đều ngỡ ngàng. Họ không muốn tin vào lời của một kẻ điên rồ như Mạn Ni, nhưng sự im lặng không phủ nhận của Lữ Trĩ làm họ phải tin đó là sự thật.

"Mạn Ni! mẹ xin lỗi...mẹ không phải cố ý...lúc đó mẹ chỉ muốn dọa cha con, mẹ không phải muốn giết chết ông ta."

Lữ Trĩ bước tới, nắm lấy tay của Mạn Ni, lại lạnh lùng bị hất mạnh ra. Mạn Ni mỉm cười nhìn bà ta.

"Lữ Trĩ! Bà đã chịu thừa nhận...có biết người tôi muốn giết nhất là ai không? chính là bà."

Tâm trạng kích động đến đỉnh điểm, những kí ức không muốn nhớ cứ ào ạt xuất hiện. Cô ngây dại mỉm cười, đẹp hoa lệ đến mức khiến mọi người khiếp sợ. Khi nhìn Mạn Ni cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn, cô bước tới kéo Lữ Trĩ về phía mình, và kề dao vào cổ bà ta.

"Mạn Ni! đừng làm vậy...buông con dao xuống."

"Mạn Ni! con hãy bình tĩnh lại, mau bỏ mẹ con ra.."

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, bước tới và ngăn cản Mạn Ni. Cô bị bọn họ dồn đến góc tường.

"Không phải mọi người muốn báo cảnh sát? nếu tôi giết chết bà ta...tôi sẽ càng nặng hơn, sẽ mục rữa trong tù, không phải tất cả các người muốn nhìn thấy điều đó?" Lưỡi dao nhẹ nhà lướt qua cổ của Lữ Trĩ.

"Mạn Ni! chị nghe em nói...bỏ con dao xuống, đừng làm chuyện khiến mình không thể quay đầu lại."Hoắc Luật bước lên trước.

Mạn Ni tin, dù mình rơi vào hoàn cảnh nào. Luật cũng sẽ không bỏ mặt cô. Cậu ấy vẫn rất quan tâm đến cô. Mạn Ni mỉm cười, kéo theo Lữ Trị bước gần tới Hoắc Luật.

"Luật! nếu chị bỏ con dao xuống...tha cho bà ta, em sẽ trở về bên chị... chúng ta lại như trước đây?"

"Mạn Ni! lúc này không thích hợp nói đến chuyện đó, chị mau bỏ con dao xuống." Hoắc Luật tiến tới, đưa tay muốn lấy con dao ra khỏi Mạn Ni.

Nhưng cô ta lại cảnh giác, giựt lùi về phía sau và kéo theo Lữ Trị.

"Không! em đừng qua đây, em mau trả lời chị...em sẽ quay về bên chị, chúng ta sẽ lại như trước đây...đúng không?"

"Mạn Ni..."

Thái độ do dự của Hoắc Luật là đáp án mà Mạn Ni không muốn nhận được. Lần này thì Hoắc Luật đã làm cho cô ta hoàn toàn tuyệt vọng. Hi vọng vừa chớm nở lại phủ phàng bị dập tắt. Không có Luật, thì cô cần gì cái thể giới quái quỷ này nữa..

Con dao kề trên cổ của Lữ Trị ấn xuống mạnh hơn, đã bắt đầu thấm máu của bà ta. Điều đó làm cho Lữ Tranh đã ngất xỉu ngay tại chỗ.

"Nếu giết chết mẹ...khiến con thoải mái hơn thì ra tay đi...nhưng xin con, cho mẹ được nhìn thấy em gái con lần cuối, để mẹ được gặp Mạn Ni."

Suốt mười bảy năm qua, bà dùng tình yêu thương để bù đắp lỗi lầm của mình, nhưng có lẽ nó vẫn chưa đủ, đã đến lúc bà trả sạch món nợ này. Món nợ bà đã nợ Mạn Ni.

"Lữ Trị! Bà tỏ vẻ thánh thiện cho ai xem...bà nghĩ em gái tôi sẽ tha thứ cho bà? tôi sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra."

Đoạn đối thoại dù ngắn ngủi giữa hai người họ, nhưng đã hoàn hảo dẫn dắt cả mọi người vào một mê cung, không lối ra. Bọn họ như người trên trời rớt xuống, ngơ ngẩn nhìn nhau.

"Lữ Trị! bà đi chết đi..."

Sau tiếng hét của Mạn Ni, là con dao đâm mạnh xuống người Lữ Trị, nhưng bà giữ lại. Không phải Lữ Trị ham sống, mà bà muốn được nhìn thấy Mạn Ni thật sự lần cuối trước khi chết.

"Mạn Ni! mẹ biết con đang nghe mẹ nói, con hãy ra gặp mẹ...Mạn Ni...Mạn Ni...để mẹ được nhìn thấy con lần cuối cùng trước khi chết, Mạn Ni..."

Những tiếng "Mạn Ni" liên tiếp vang bên tai, giọng nói đó của ai thật quen thuộc...

Ở sâu thẳm bên trong con người của Mạn Ni, một căn phòng được khóa kín, bên trong đang giam giữ một người. Một Mạn Ni khác đang gục mặt, giấu mình trong một góc tối. Cô độc ngồi đó chờ đợi cánh cửa được mở ra.

Là giọng nói của mẹ cô, là mẹ đang gọi cô sao...mẹ ơi, mẹ có nghe con nói không...chị ơi, mở cửa ra, em muốn ra ngoài, em muốn gặp mẹ.

"Mạn Ni! có con nghe giọng của mẹ không? hãy trả lời mẹ...Mạn Ni."

"Lữ Trị...bà im miệng lại..bà không được hét...không...không.."

Cảm giác mọi thứ đang vỡ vụn ra, đầu quay cuồng đau đớn. Trước mặt mờ ảo, chân tay đã không còn sức. Mạn Ni hai tay ôm chặt lấy đầu và đánh rơi con dao xuống đất.

"Choang..!!"

"Mạn Ni! con tỉnh lại đi...Mạn Ni."

Thư phòng của Hoắc gia.

Bên ngoài trắng sắp lặn, âm thanh, tiếng động cũng không còn náo nhiệt như trước, thứ duy nhất còn lại là không gian tĩnh lặng. Mùi xì gà phảng phất khắp phòng, cùng khói trắng lan tỏa theo từng cái thờ dài của người đàn ông, hòa vào hư không và biến mất.

Hoắc Nghị đang đứng trước cửa sổ với điều thuốc trên tay, đây đã là điều thứ ba.

"Theo con... chuyện này nên giải quyết thế nào?" Ông xoay người lại nhìn người thiếu niên đang ngồi trên ghế sofa.

"Mạn Ni không thể vào tù...càng không thể để lộ chuyện này ra ngoài, nếu bị đồn đến đường cùng, chị ta nhất định sẽ kéo cả di xuống nước...danh dự của Hoắc gia và lợi ích của Hoắc thị sẽ vì tội danh giết người của di mà bị tổn hại nghiêm trọng."

Niềm tự hào lớn nhất của Hoắc Nghị, chính là sinh ra một đứa con trai như Hoắc Khiêm, trong cả ba người của ông. Thì Hoắc Khiêm là người hiểu rõ suy nghĩ của ông và luôn đặt lợi ích của Hoắc gia lên trên hết.

Lữ Trị là bà hai của Hoắc gia, nếu chuyện năm xưa bà ta giết người bị phanh phui, thì người bên ngoài sẽ nhìn nhận về Hoắc gia và Hoắc thị như thế nào. Sự tín nhiệm và cả danh dự lâu nay sẽ bị ảnh hưởng, những kẻ ganh ghét đố kỵ Hoắc gia sẽ nhắm đến điểm yếu này mà chà đạp, những đối tác lớn của Hoắc thị sẽ dè chừng khi có ý định hợp tác.

Nếu chỉ vì giành lại công đạo cho Dục Uyển, dồn ép Mạn Ni, chớ cùng rút ruột ruột mà khiến Hoắc gia cả Hoắc thị hi sinh lớn như vậy. Hoắc Nghị không hề muốn chuyện đó xảy ra.

"Sẽ rất khó để thuyết phục được mọi người? lúc ở đại sảnh con cũng nhìn thấy...không dễ mà làm bọn họ thay đổi."

Người mà Hoắc Nghị không nói thẳng tên, chính là nhạc phụ đại nhân, vợ yêu và còn có hai thằng con trai của ông. Những người muốn giành công đạo về cho Dục Uyển.

"Con nghĩ không cần phải thuyết phục bọn họ...người mà chúng ta cần thay đổi suy nghĩ chính là Dục Uyển, chỉ cần nó đồng ý không truy cứu chuyện của Mạn Ni, thì chuyện thuyết phục những người khác sẽ dễ dàng hơn."

"Nhưng con có chắc sẽ thuyết phục được Dục Uyển? cha không nghĩ nó sẽ bỏ qua cho Mạn Ni."

Đó chính là vấn đề khiến cho Hoắc Khiêm cân nhắc bấy giờ, hẳn phải làm gì để thuyết phục Dục Uyển, hẳn hoàn toàn nghĩ không ra...

"Rầm.m...!!!"

"Cậu giấu quyền tiểu thuyết của mình ở đâu? "

Dục Uyển đang cởi bỏ bộ đồng phục của Đế vương ra, thì người bạn thân cùng phòng xông xộc chạy vào, ngay cả cửa cũng không thềm khóa lại.

"Dục Uyển! cậu đã giữ nó suốt mấy ngày, định khi nào trả cho mình?"

"Hi chi! có biết vì sở thích đó của cậu mà tiền điện tháng này vượt mức?"

Dục Uyển vừa mở tủ lấy quần áo ra, chưa mặc vào người thì có người đã giật lấy.

Cầm lấy chiếc áo của Dục Uyển, Hi Chi chạy thẳng đến cửa sổ và mở cánh cửa ra. Một cơn gió ào ạt thổi vào, thật sự rất lạnh. Trên người Dục Uyển chỉ còn sót lại bộ đồ lót dính thân, cô run rẩy khép chặt.

"Mình mặc kệ tiền điện có tăng hay không...nếu cậu không trả quyền tiểu thuyết cho mình, thì mình sẽ ném quần áo của cậu xuống đường."

Trời ạ, tại sao cô có thể kết bạn với thứ vô lại này, còn ăn cùng bàn và ngủ chung giường hết ngày này qua tháng nọ, vì cuốn tiểu thuyết lại đối xử phũ phàng với bạn thân. Lát nữa cô có hẹn với Bìn và Bo, cũng không thể chạy ra khỏi quán bar chỉ với bộ đồ lót trên người. Nếu không sợ bản thân bị cưỡng, cũng lo mình bị bệnh.

"Hi Chi! cậu giỏi lắm..."

Dục Uyển giận đến nghẹn họng, lôi một chiếc ba lô trong ngăn kéo ra, và ném cuốn tiểu thuyết Ái Dục giày cộm về phía Hi Chi.

"Mình giúp cậu mặc quần áo vào, coi chừng bị cảm lạnh."

Sau khi có được quyền tiểu thuyết trong tay, thì kẻ vô lại đã biến mất và người bạn thân tên Hi Chi đã trở về bên cô, rất tử tế, hai tay cung kính dâng quần áo, còn giúp cô mặc vào, cài nút và kéo khóa quần.

Nhận lấy thành ý hối lỗi của bạn thân, Dục Uyển mặc cho Hi Chi đang tung hoành trên người mình, cô vẫn đứng yên.

"Hi Chi! cậu bao nhiêu tuổi? còn mê mẩn tiểu thuyết?"

Hi Chi ngẩn đầu lên nhìn Dục Uyển, miệng cười như hoa.

"Không phải là vấn đề tuổi tác...cái hay trong tiểu thuyết, một người không lãng mạn như cậu, sẽ không thể hiểu được...trong đầu cậu, ngoại trừ kiếm tiền và lo cho Bìn Bo, chắc chắn chẳng còn gì khác."

Thật không thể hiểu, ngay cả cha của Bìn và Bo cũng có thể bỏ rơi chúng đi theo người đàn bà khác, xây dựng hạnh phúc riêng mình. Thì một người chị không cùng huyết thống như Dục Uyển, lại đeo theo hai cục nợ lên người, gọi là ngốc nghếch hay quá mức lương thiện...

"Phải! mục tiêu của mình chính là giành được thật nhiều tiền, mua một gian nhà lớn có ba phòng, sau đó... đón Bìn và Bo về sống chung."

Ngõ ngang khi nghe cái kế hoạch dài hạn của Dục Uyển, giành tiền, mua một căn nhà lớn chỉ có ba phòng. Hi Chi lại không hề nghe nhắc đến căn phòng thứ tư cho mình. Bọn họ dù sao cũng là chị em tốt, cùng nằm chung giường đắp chung chăn, còn share luôn cả tiền thuê nhà hàng tháng.

"Vậy còn mình thì sao? cậu ném đi đâu?"

"Cậu...đương nhiên ném ra đường, trước khi cậu đầu độc mấy cái quyển tiểu thuyết đó vào đầu Bin và Bo."

Miệng bắt gặp mím cười, khi nhớ về chuyện cũ...

Trước đây cuộc sống của cô rất đơn giản, chỉ suy nghĩ làm sao kiếm thật nhiều tiền, cuối tuần sẽ đến cô nhi viện đón Bin và Bo ra ngoài, dẫn chúng đến khu vui chơi, mua những món ngon cho chúng ăn, thỏa mãn khi nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của chúng. Hạnh phúc của cô đơn giản chỉ có vậy, không phức tạp như bây giờ.

Còn hiện tại, những chuyện mà cô đã trải qua từ khi đến đây, khiến Dục Uyển bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, chán chường và không muốn quan tâm bất cứ điều gì khác.

Dục Uyển xoay lưng lại, nhưng không ngờ lại hình thấy "hắn" đang ngồi trên ghế sofa. Ác mộng..

Cô lập tức kéo chăn lên, trùm kín người.

"Đã điều tra được...người đứng đằng sau Tô Lâm chính là Mạn Ni."

Dục Uyển đang vui người trong chăn, nghe thấy những lời nói của Hoắc Khiêm. Lại không hề có cảm giác gì, có phải sau một đêm cô đã đạt đến "lục căn thanh tịnh", cảnh giới cao nhất mà người đời luôn theo đuổi. Cô sắp biến thành Phật rồi..

Không phải, nếu là Dục Uyển của mấy tiếng trước, có thể cô sẽ chạy xồng xộc đến trước Mạn Ni, tát chị ta một bạt tay, chửi mắng thậm tệ, và tổng chị ta vào tù.

Nhưng Dục Uyển của bây giờ đã đuối sức, thể xác và tinh thần mệt mỏi, không còn sức lực, cũng không muốn quản bất cứ điều gì, cô chỉ có duy nhất một việc muốn làm, là thoát khỏi nơi này.

"Hoắc Khiêm! Tôi muốn đi du học."

Nhìn chiếc chăn bông đang phủ kín người Dục Uyển. Hoắc Khiêm hoàn toàn kinh ngạc, hắn không nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Dục Uyển, nên không đoán ra được cô thật sự muốn gì. Tại sao lại không đề cập gì đến Mạn NI, lời vừa rồi của hắn vẫn chưa đủ rõ.

"Vậy còn chuyện của Mạn Ni, mày không muốn truy cứu?" Hắn tiếp tục thăm chừng bằng lời nói.

"Tôi chỉ muốn rời khỏi đây, những chuyện khác... không muốn quan tâm."

Với tính khí kiêu căng, ngang tàng của của Dục Uyển mà Hoắc Khiêm biết, hắn nghĩ sẽ tốn rất nhiều thời gian để thuyết phục cô, ngừng truy cứu chuyện của Mạn Ni, nhưng không ngờ lại dễ dàng hơn sự tưởng tượng của hắn.

"Tao sẽ giúp mày hoàn thành thủ tục xuất ngoại, khi nào xong.. sẽ báo cho mày biết." Hoắc Khiêm nhắc người khỏi ghế và bước ra khỏi phòng.

"Rầm..m...!!!"

Cánh cửa vừa đóng sập lại, thì Dục Uyển mới kéo chăn xuống.

----- hết chương 84-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hoắc Phi! chuyện này là sao?

Dưới sàn, một mớ hỗn độn quần áo được còi ra từ hai phía và ném rải rác khắp nơi, từ cửa cho đến giường ngủ. Thấy rõ một điều, tối qua họ gấp đến mức không thể chậm hơn nữa, chưa khóa cửa lại đã lọt đồ của đối phương, bằng chứng chính là điều chúng ta đang nhìn thấy.

"Roẹt...t!!!"

Trình Mĩ từ trong phòng tắm bước ra, trên người quấn mỗi khăn tắm. Đôi chân trắng muốt tiến tới gần cửa sổ, và kéo mạnh rèm cửa ra.

Ánh nắng sáng chói từ bên cửa sổ hắt thẳng đến chỗ người thiếu niên. Đôi mắt khép hờ cùng hàng mi đen cong vuốt khê chuyển động nhưng hắn vẫn chưa muốn tỉnh dậy. Điều này lại cho thấy, tối qua hắn đã hoạt động rất cực lực.

Trên giường, thiếu niên tóc rối xù đang vùi mặt trên gối, nửa thân trần trụi được che bởi chăn bông hoàn hảo để lộ tấm lưng rộng lớn cùng những bắp cơ lực lưỡng. Mùi rượu từ trên người đêm qua lưu lại vẫn còn phảng phất trong không khí. Khóe miệng hơi nhếch lên khi nhớ đến sự dữ dội đêm qua, sự mãnh liệt trong người vẫn còn. Trình Mĩ trèo lên giường và nằm cạnh Tề Hạo. Những ngón tay bắt đầu trêu đùa trên người hắn, luồn tay vào trong chăn tìm kiếm vật tượng trưng cho phái mạnh.

Bên dưới Tề Hạo vẫn trần trụi, nên thô kệch to lớn nằm gọn trong tay Trình Mĩ. Không rõ dụng ý của hắn thế nào, mặc dù biết rõ Trình Mĩ đang phá rối nhưng vẫn lật người nằm ngửa ra. Xem như là tính hiệu tốt cho Trình Mĩ, Tề Hạo đã ngầm thỏa hiệp.

Cô mỉm cười rồi chui hẳn vào trong chăn và úp mặt vào giữa hai chân của Tề Hạo, đem dục vọng của hắn đưa vào trong miệng, dùng lưỡi non mềm o bé và từng chút một nuốt vào cả cực đại của hắn. Mặc dù Tề Hạo vẫn chưa hề mở mắt ra, nhưng hai tay hắn lại đặt trên đầu của Trình Mĩ ghi mạnh xuống, muốn cô mút hắn càng sâu hơn nữa.

Sau tiếng gầm nhẹ, cùng lúc phóng thích tinh lực tràn trề vào trong miệng của Trình Mĩ, Tề Hạo đã bước xuống giường và đi vào phòng tắm. Dùng tay lau sạch hết chất nhờn trên miệng, Trình Mĩ nhìn theo tấm lưng rộng của Tề Hạo mỉm cười, rồi ngã lưng xuống giường. Hồi tưởng lại chuyện đêm qua.

Lúc đó hắn không ngừng nói "Tại sao.... tôi muốn em phải mang con của tôi." Những lúc cao trào kịch liệt, khi hắn bắn vào sâu bên trong cô, cảm giác sung sướng khiến cô quên đi phải mở miệng, hắn hẳn học, túm lấy tóc cô, cắn chửi. "Trên đời này người muốn sinh con cho Tề Hạo tôi rất nhiều...em là cái thứ gì hả? thứ đàn bà không trong sạch lại không chịu mang con của tôi?", hắn gào thét, giãy vò trên người cô, bên dưới không ngừng tra tấn bằng những cú nhấp đẩy mạnh bạo.

Trình Mĩ cho rằng Tề Hạo nhận ra cô không còn là xử nữ khi hắn tiến vào bên trong nên mới tức giận như vậy. Đàn ông ai không thích là người đầu tiên, nếu biết trước đêm nay sẽ cùng hắn phát sinh quan hệ, cô đã sớm đi và nó lại.

Nhưng cô lại cảm thấy cực hưng phấn, khi hắn cư xử thô bạo bên trong cô, mang đến khoái cảm mãnh liệt. "Hạo! em muốn...em muốn sinh con cho anh...Áh...Áh...!!!" Bởi vì tưởng mình đã thành công chinh phục con ngựa hoang nhà họ Tề, nên miệng của Trình Mĩ tới giờ vẫn còn cười hạnh phúc, vì hắn muốn cô sinh con cho hắn.

Tối qua Tề Hạo say khướt nằm bất tỉnh ở quán bar, nếu không phải cô trùng hợp gặp được, không chừng hắn đã bị mấy con tiếp viên trong quán nuốt chửng. Con ghen bắt đầu nổi lên, Trình Mĩ đã xem Tề Hạo như báu vật trong túi, không muốn bất kì người đàn bà nào nhìn tới. Và bắt đầu suy nghĩ để kế hoạch thanh trừng tất cả những người phụ nữ quanh hắn.

Còn với Tề Hạo, Trình Mĩ lại chẳng khác gì những tiếp viên tối qua đã ve vãn hắn. Trong đầu quay cuồng với ý nghĩ Phi Yến đang mang con của Hoắc Phi, hắn cần rượu để quên, cần phụ nữ để phát tiết bất kể là ai. Cho nên nếu tối qua không phải Trình Mĩ, mà là một người phụ nữ nào khác thì cũng như vậy.

Tề Hạo quần khăn từ trong nhà tắm đi ra, tìm kiếm quần áo của hắn, nhưng không tìm ra, hắn quay sang nhìn Trình Mĩ.

"Quần áo của tôi đâu?"

Trình Mĩ bước xuống giường, quần lấy Tề Hạo, hai tay ôm chặt lấy hắn, đem cả người đặt lên lưng hắn.

"Tối qua anh uống say nôn hết ra áo, em đã cho người làm đem giặt...em vừa gọi điện cho Tề quản gia, lát nữa ông ta sẽ cho người mang lễ phục qua."

"Lễ phục.." Hắn xoay người lại nhìn cô, đôi mắt hơi nhú lại.

Nghe ra giọng điệu kinh ngạc của Tề Hạo, Trình Mĩ lại càng ngạc nhiên hơn.

"Hôm nay anh trai anh và Kì công chúa đính hôn...anh quên rồi sao?"

Hắn đương nhiên không quên, chỉ là tạm thời không nhớ ra. Nhưng vẫn còn rất sớm so với thời gian buổi đính hôn diễn ra. Hắn cũng không cần vội.

"Tôi hơi đói...có gì ăn không?" hắn quay sang nhìn Trình Mĩ

"Có! anh chờ em, em sẽ mang thức ăn lên cho anh."

Trình Mĩ hớn hơ hôn lên má hắn, rồi chạy xuống lầu. Tề Hạo ngã phịch xuống giường, dùng khăn lau khô tóc.

"Đại tiểu thư.."

"Đại tiểu thư.."

Dọc theo hành lang đến nhà bếp, Trình Mĩ tiếp nhận vô số cái cúi đầu từ những người làm trong nhà, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dạng của Trình

Mĩ, họ liền đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn tiếp, đặc biệt là những nam người làm trong nhà.

"Đứng lại đó!"

Trình Mỹ vừa bung khay thức ăn lên cầu thang, thì nghe thấy tiếng hét của người đàn ông trung niên phía sau. Trong nhà này, chỉ có một người dám lớn tiếng với cô, ngoại trừ ông ta ra thì không còn ai.

Trên người khoác chiếc áo len và cặp kính lão, không phải âu phục như mọi ngày. Trình Tổng ra dáng một vị giáo sư nghiêm khắc hơn một tổng tài máu lạnh trên thương trường.

Nhìn bộ dạng tóc tai bù xù chưa chải, trên người chỉ quấn chiếc khăn tắm, lại vô tư chạy khắp nhà, thật sự không ra một thể thống gì. Tất cả dấu hôn trên người đều không thể che giấu, tại sao ông lại có đứa con gái như vậy, nghe Trình quản gia nói, tối qua con gái lại dẫn đàn ông về nhà ngủ, thì ông đã tối tăm mặt mày.

Bởi vì bản tính phóng túng thích giao du bừa bãi này, nên Trình Tổng mới sớm sắp xếp hôn sự với nhà họ Tề. Mặc dù đây là một cuộc hôn nhân chính trị, vì lợi ích của hai nhà. Nhưng ông có dụng ý riêng của mình khi chọn Tề Hạo. Tề nhị thiếu gia nổi tiếng là một tay ăn chơi khét tiếng, đứng nhì thì không ai dám nhận đứng nhất. Vô quyết dày có móng tay nhọn, ông rất hi vọng sẽ tìm được một người đàn ông, có thể uốn nắn con gái mình, khiến Trình Mỹ trở nên tử tế hơn. Vì ông đã hết cách với Trình Mỹ.

"Trình Mỹ! Con nhìn xem..bộ dạng này là thể nào? còn ra thể thống gì...con không biết chữ xấu hổ viết thể nào?" Trình Tổng lớn tiếng quát tháo.

"Suyt! nhỏ tiếng thôi, cha sẽ làm đi tỉnh dậy, cha biết mà...tối qua bà ta đi tìm con gái tới khuya mới về, nếu sớm vậy mà thức giấc, người đau lòng không phải là cha sao?" Trình Mỹ nhếch môi cười, xem nhẹ cha mình, không đợi ông lên tiếng, đẩy bụng khay thức ăn lên lầu.

Trình tổng tức giận đến mặt đỏ bừng...

"Con..con..."

Với đứa con gái này ông đã hết biện pháp, từ nhỏ đã bị gia đình bên ngoại đầu độc, gieo rất cái tư tưởng chính ông là người hại chết mẹ nó nên luôn căm ghét ông. Nhưng câu chuyện thật sự đằng sau chỉ có ông là người hiểu rõ, ông chưa bao giờ hồ thẹn bất cứ điều gì về việc mình đã làm, kể cả cái chết của mẹ Trình Mỹ.

"Lão gia!" Trình quản gia bộ dạng rụt rè đi tới.

"Có chuyện gì?" Trình tổng lên tiếng.

"Lão gia! phu nhân...phu nhân lại ra ngoài, tôi có ngăn lại nhưng không được."

Trình Tổng đưa tay lên trán xoa đầu, và tìm kiếm chiếc điện thoại, gọi cho vợ mình.

Trình quản gia rất thông cảm cho tâm trạng lo lắng của lão gia nhà mình. Từ lúc làm thất lạc nhị tiểu thư, phu nhân cứ như người ngây dại, chỉ cần là tung tích của tiểu thư, thì không màn đến mưa nắng bà đều lao ra khỏi nhà. Thất vọng, tuyệt vọng cứ nối đuôi nhau hết lần này đến lần khác, phu nhân như bị chìm sâu vào cái vòng luẩn quẩn đó, nhưng chưa một lần nào bỏ cuộc.

"Em đang ở đâu? " Trình tổng cầm điện thoại lên gọi cho Trình phu nhân.

"Lão gia! có người biết tung tích của con gái chúng ta...thôi em phải tắt máy, người đó đến rồi, có gì em gọi lại cho ông sau."

Trình Tổng không muốn dập tắt hi vọng của vợ mình, nếu có thể tìm được con gái thì ông không ngại mà chi một số tiền lớn. Nhưng tất cả bọn họ đều đến chỉ vì tiền, lần này chắc chắn cũng vậy.

Một chiếc xe hơi bất ngờ xuất hiện trước cửa Trình gia, người trợ lý đáng tin của Trình Tổng vội vã chạy vào với một phong bì vàng trên tay.

"Chủ tịch! đã có kết quả xét nghiệm DNA từ bệnh viện."

Không chờ được, Trình tổng đã giựt lấy phong bì trước mặt. Bộ dạng khẩn trương mở ra xem, là kết quả xét nghiệm DNA giữa ông và Phi Yến. Nụ cười trên mặt dần nở rộ, đến khi phát ra tiếng. Khi nhìn thấy câu kết luận cuối cùng 99.99% có quan hệ huyết thống.

Ông vội vã cầm điện thoại lên gọi cho vợ mình. Nhưng ông còn chưa kịp lên tiếng thì lại bị cướp lời.

"Lão gia! lát nữa em sẽ về, ông không cần phải..."

"Anh đã tìm được con gái của chúng ta, lần này là thật...là thật."

Khuôn mặt xinh đẹp giống tạt Phi Yến bên đầu dây đang sừng sốt, không thốt nên lời. Bà không bận tâm người đàn bà trước mặt đang nói huyền thuyên tới đâu, vội vã cầm túi xách lên mà chạy thẳng ra chỗ taxi.

Trong xe, bà liên tục hối thúc tài xế, chỉ muốn mau chóng về nhà gặp con gái.

Trên đời này không có người mẹ nào tệ hại như bà, sinh con không lâu lại để bị lạc mất. Lúc vừa mất con tâm trí bà như người ngây dại, hoàn toàn không nhớ được gì. Gần đây, mới bình phục, bà chỉ nhớ đã mang con lên chùa và lạc mất con. Cả Á Lạp Tân này có bao nhiêu ngôi chùa, suốt mấy năm nay bà đều cố công tìm đến, nhưng chút manh mối cũng không có. Cho nên chỉ cần nghe ai nói có tung tích của con gái, không cần biết đó là thật hay giả bà sẽ đi gặp họ. Vì bà không muốn lỡ mất bất cứ cơ hội nào tìm được con gái của mình.

"Phu nhân"

"Phu nhân"

Taxi vừa dừng lại, Trình Phu nhân đã lao thẳng vào trong nhà, và chạy ngay đến trước mặt Trình tổng.

"Lão gia! con gái đâu? ông nói đã tìm được nó...nó ở đâu? em muốn gặp nó."

Hàng loạt câu hỏi tới tấp đặt ra, Trình Tổng đặt tay lên vai vợ trấn an.

"Em bình tĩnh lại đã...nghe anh nói, anh đã tìm được con gái của chúng ta...nó giống hệt như em, từ lần đầu tiên gặp nó anh đã tin nó là con của chúng ta."

Nghe Trình tổng nói thì Trình phu nhân nên tỏ ra vui mừng, đằng này bà lại giận dữ đánh vào người ông ta, vỡ òa trong tiếng khóc.

"Lão gia! nếu từ lâu ông đã tìm được con gái, tại sao không cho em biết? anh phải biết em mong chờ ngày này lâu thế nào không? tại sao không cho em biết sớm hơn?"

"Anh xin lỗi...anh chỉ muốn mọi thứ thật chắc chắn, mới dám nói cho em biết....anh vừa làm xét nghiệm ADN, con bé thật sự là con của chúng ta, nó tên Phi Yến cũng sống tại thành phố này."

Lần này không giống như những lần trước, bà đã tìm được con gái của mình. Niềm vui được đoàn tụ khiến cho Trình phu nhân khóc cười đan xen. Bà gào thét trước mặt của Trình tổng, tâm trạng nô nóng của người mẹ muốn nhìn thấy đứa con gái bị thất, sự bất lực trước những biến cố của con gái mà một người mẹ như bà lại không hề biết, những lúc con gái cần bà nhất bà lại không thể ở bên cạnh. Trình phu nhân không còn giữ được bình tĩnh.

"Lão gia! đưa em đi, dẫn em đi gặp con bé, em muốn gặp nó...em muốn được nhìn thấy nó."

Trình Tổng gỡ bàn tay của vợ ra, đặt bà ngồi xuống ghế để chuẩn bị tâm trạng cho bà thật tốt, bởi vì những ông sắp nói ra sẽ khó mà tiếp nhận được.

"Được! anh sẽ dẫn em đi gặp Phi Yến, nhưng... có một vài chuyện liên quan đến con bé...anh muốn nói cho biết."

"Xin các người chuyển lời lần nữa...nói Phi Yến có chuyện rất quan trọng muốn gặp cậu ấy."

"Phi Yến đúng không? tôi có nói rồi, nhưng tiểu thư nói hiện giờ tâm trạng không tốt, nói cô về trước...có gì tiểu thư sẽ gọi điện sau."

Suốt cả đêm Phi Yến liên tục gọi điện để giải thích. Cô không muốn gây ra rắc rối cho Hoắc Phi và cả Dục Uyển. Điều cô muốn là thoát khỏi Tề Hạo, nhưng Dục Uyển không hề nghe điện thoại. Nên trời vừa sáng, Phi Yến đã vội và chạy đến nhà họ Hoắc tìm người.

Đây cũng là lần đầu tiên cô đến Hoắc gia, đứng trước tòa lâu đài to lớn này, một sợ hãi không tên ập đến, vì cô phải sắp đối diện với lỗi lầm của mình. Nhưng không dễ dàng như cô nghĩ. Phi Yến cho rằng sau khi nghe cô giải thích rõ ràng về chuyện của Tề Hạo, Dục Uyển sẽ thông cảm cho cô. Nhưng không phải vậy, Dục Uyển ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho cô.

"Dục Uyển nói như vậy thật sao?"

"Đúng vậy...nên cô mau về đi, đừng làm tốn thời gian của mọi người."

.....

Buổi lễ đính hôn củ Tề-Ki hai nhà hôm nay sẽ diễn ra, từ sớm tất cả phương tiện truyền thông đã đưa tin. Chỉ cần bật ti vi lên là có thể nhìn thấy buổi ghi hình trực tiếp, tại hội trường khách sạn Đại Ki Nguyên đang chuẩn bị đón rước khách. Những người có mặt đều là thành phần nổi bật, có tiếng trong cả thương giới và chính giới.

Âm thanh tin tức đính hôn vẫn phát ra, Dục Uyển thì đang đứng cạnh cửa sổ. Ở chỗ này, cô có thể nhìn thấy Phi Yến đang xoay người đi. Tới qua Phi Yến đã gọi điện rất nhiều lần lần, nhưng cô không muốn nhắc máy. Vì cô hiểu rõ, Phi Yến có thể nói gì...

Xin lỗi cô về chuyện của Hoắc Phi, vì đã mang thai con của hắn, muốn được cô tha thứ sao... Dù biết chuyện này không thể trách được một mình Phi Yến, nhưng bản thân lại có sự bầy xích khi nhìn thấy Phi Yến lúc này, cảm giác rất khó chịu. Có lẽ bản thân không quá cao thượng như mình nghĩ, phải mất thêm một thời gian nữa, cô mới trở lại trước đây.

Dục Uyển hạ rèm cửa xuống, vừa xoay lưng lại thì nhìn thấy hắn.

"Em thật sự bỏ qua chuyện của Mạn Ni, không muốn truy cứu?"

Cùng một vấn đề nhưng cô đã phải trả lời rất nhiều lần. Tất bọn họ đều hỏi cô cùng một câu hỏi. Sáng nay cô mới nghe mẹ Tiêu kể chuyện đã xảy ra tối qua. Cô thật không ngờ Mạn Ni lại mắc chứng bệnh đa nhân cách, càng khó tin hơn khi biết Lữ Trị là thủ phạm giết chết cha mẹ của chị ta. Mạn Ni còn dùng dao muốn giết chết bà ta.

Vừa rồi cô có ghé qua phòng của Mạn Ni, chị ta đã tỉnh dậy, nhưng hoàn toàn không nhớ gì chuyện đã xảy ra. Bao gồm cả việc, đã dùng dao đâm vào cổ của mẹ mình. Lữ Trị vẽ mặt xanh xao tiêu tụy, có lẽ cả đêm đã không ngủ, bà đang đút từng muỗng cháo cho Mạn Ni.

Nhìn thấy chiếc băng vải quấn trên cổ Lữ Trị, Mạn Ni lại rung rung nước mắt, lo lắng cho bà ta. Nhưng Lữ Trị tự đổ lỗi do bản thân bất cẩn, cũng không hề gọi lại chuyện kinh khủng của đêm qua cho Mạn Ni.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng có một cảm xúc rất khó tả, thắt chặt ở cuống họng, lòng ngực như se lại. Cô từng nghĩ Lữ Trị là một người đàn bà đáng ghét vụ lợi, nhưng không ngờ, bà lại làm những hành động khiến cô phải cảm động đến nghẹn ngào. Sau khi Mạn Ni uống thuốc và ngủ đi. Thì bà đã quỳ xuống dưới chân cô, cầu xin tha thứ cho Mạn Ni, mặc dù bản thân suýt chết trong tay chị ta.

Dục Uyển cảm thấy quyết định tối qua của mình có hơi nhất thời, nhưng bây giờ cảm thấy đó có lẽ là quyết định đúng đắn.

"Tại sao không trả lời anh?"

Dục Uyển làm lơ như không nhìn thấy sự tồn tại của hắn. Hoắc Phi cảm thấy rất khó chịu, hắn bước tới nắm lấy tay cô kéo giật ngược lại.

"Em không sợ bệnh của chị ta tái phát, sẽ làm hại em bất cứ lúc nào?"

"So với việc khiếp sợ chị ta thì... tôi lại càng sợ nhìn thấy thứ rác rưởi anh hơn."

Sự quật cường, ánh mắt chán ghét và giọng điệu khinh rẻ của Dục Uyển. Một lần nữa lại chọc giận đến Hoắc Phi. Nụ cười của hắn, càng ngày càng làm cho cô phải run rẩy, vì sau mỗi nụ cười hắn luôn kèm theo những việc điên rồ.

"Anh muốn làm gì...đồ khốn, dừng lại..."

"Rác rưởi đương nhiên phải làm những chuyện đòi bại...em mắng rất hay."

Hai tay nhấc bổng Dục Uyển lên, hắn đặt cô ngồi lên bệ cửa sổ. Hai cánh cửa mở rộng, gió mát từ bốn phương tám hướng ồ ạt thổi đến, rèm cửa sổ phất phới quấn quanh cô. Chỉ đề nói lên một điều, từ độ cao này mà rơi xuống, cô chết trước khi kịp gọi cứu thương. Không phải mong cô to mà bệ cửa sổ quá nhỏ, cô cảm giác như cả người chênh vênh sắp rơi xuống.

Ngoảnh đầu nhìn xuống thì mắt hoa đầu choáng. Bên dưới không có gì khác ngoài một thềm gạch trơn lán. Đầu cô tuy rất cứng nhưng là cứng đầu, làm sao cứng bằng xi măng bên dưới. Dục Uyển bắt đầu toát mồ hôi hột.

"Đồ biến thái...thần kinh...anh mau thả tôi xuống...hu..u..."

Cho nên chỉ cần một cách tay, Hoắc Phi vẫn dễ dàng khống chế Dục Uyển. Bởi vì đó cũng là điểm bám trụ an toàn duy nhất của cô lúc này. Một tay đặt trên eo của Dục Uyển, tay còn lại hắn kéo khóa quần, sau khi đề lộ dục vọng xấu xa ngoài ánh sáng. Hắn lần mò xuống chiếc quần lót nhỏ bên dưới váy ngủ của Dục Uyển, vén mép của quần lót ra...

Dục Uyển biết hắn muốn làm gì, cô không còn muốn ngăn hắn lại, chỉ mong hắn sẽ đổi một địa điểm khác tốt hơn. Mấy ngày trước cô đọc được trên mạng, có một cặp tình nhân vì muốn cảm giác mạnh đã làm tình bên cửa sổ. Khoái lạc thì chưa thấy nhưng người con gái đã phiêu diêu miền cực lạc, còn người con trai đang gờ lịch trong nhà đá.

"Phi! chúng ta hãy vào trong phòng, trên giường, nhà tắm, hay dưới đất...bất cứ chỗ nào anh muốn, hu..u...trừ chỗ này ra."

"Chỗ này không tốt?" Hoắc Phi mỉm cười nhìn cô.

"Có chỗ nào tốt? không tốt chút nào...rất nguy hiểm...hu..u..!!!" Dục Uyển thì khóc như thác bảy đổ mưa.

Trong lúc này thì...

"Ân..n..!!!"

Cơ thể chấn động, giật nảy người. Cảm giác ngón tay của Hoắc Phi đã chạm tới tử huyệt, hai cánh hoa phấn nộn đang bị ngón tay của hắn tách ra, đẩy ra khỏi vào hoa huyệt, đầu ngón tay trực tiếp áp sát hoa tâm, xoay tròn, chà sát. Đến khi ngón tay thứ hai cùng lúc lôi kéo, thì mật dịch óng ánh lại như núi lửa phun trào, tràn ra ướt cả tay của Hoắc Phi.

"Nhưng bên dưới em cảm thấy rất tốt thì phải, chưa bao giờ anh thấy em ra nước nhiều như lúc này."

Hắn đưa bàn tay nhót nhát lên trước mặt Dục Uyển, những ngón tay bị chất dịch của cô đan dính vào nhau. Mặt Dục Uyển đỏ bừng xấu hổ, bản thân tại sao lại chảy nhiều nước trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy, chỉ muốn đào cái lỗ chui xuống.

"Câm miệng lại."

"Áh..Áh..!!!"

Dục Uyển vừa lớn tiếng hét, thì cảm giác đau đớn bị nhét đầy làm cô nhún ra, không còn sức nói. Hấn cố tình đem thô kệch thẳng tiến, mãnh long gấp nước không ngừng tung hoành. Dục vọng to lớn biến tướng bên trong cơ thể Dục Uyển, hoa huyết buộc phải hé rộng ra để thích ứng với kích thước của hấn, không ngừng nuốt vào, cảm giác đau đớn xen lẫn khoái cảm và sợ hãi, lại khiến cho bên dưới nước rỉ ra càng nhiều hơn, lổ vào càng trở nên trơn lán và thông thoáng.

Dục Uyển chỉ biết ôm chặt lấy Hoắc Phi, vừa khóc vừa van xin...

"Chậm...chậm thôi...coi chừng..hu..u...coi chừng ngã."

"Yên tâm..anh sẽ không để rơi mất em."

"Áh..h...!!!" Dục Uyển rất muốn chửi, nhưng vừa hé môi là hấn lại thúc mạnh vào người cô, cảm giác bủn rủn, tê dại hai chân không còn sức để mà nói. Thử đổi vị trí xem, hấn có sợ như là cô hay không, hấn nói hay như vậy bởi vì người ngồi lên lò lửa là cô không phải hấn. Hoắc Phi cảm thấy thích thú vào sự dựa dẫm này của Dục Uyển, chưa bao giờ họ gắng bó như lúc này, cô bám lấy hấn. Hai tay quàng qua cổ, và hai chân lại kẹp chặt lấy hấn.

"Tiểu thư! phu nhân gọi cô xuống ăn sáng."

"Tôi biết rồi."

Người lên tiếng là Hoắc Phi không phải là Dục Uyển. Hoắc quân gia hơi giật mình, nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì quá bất ngờ. Nên xoay người xuống lầu.

Cuộc vui của Hoắc Phi sẽ kéo dài, nếu ông ta không xuất hiện. Hấn xong chuyện thì thả Dục Uyển ra, hấn vừa nhìn cô vừa kéo hóa quần lại. Bộ dạng rất vô lại, còn cười xấu xa.

"Em còn muốn nhìn nó tới khi nào? hay muốn anh tiếp tục?"

"Đồ khốn kiếp! sao anh không đi chết đi?"

Dục Uyển thì ngồi bệt xuống dưới bậc cửa sổ, thở hổn hển, đôi chân cô vẫn còn run rẩy, chất dịch nhầy lầy lội đang lan ở hai bên đùi là tác phẩm của tên khốn đó, hấn còn đứng đó cười khi để cô. Dục Uyển với tay lấy chiếc quần lót gần đó nhất, mà cô có thể cầm ném thẳng vào mặt Hoắc Phi, nếu có thứ gì cứng hấn cô thì tốt rồi, có thể khiến cho khuôn mặt vô lại đó trở nên méo mó.

Nhưng chiếc quần lót lại không làm tròn sứ mạng được giao, vẫn chưa đến được nơi cần đến đã rơi giữa đường, Hoắc Phi bị hành động của cô chọc cười mà không nhận được.

"Ha.a...!!!"

Đại sảnh- Hoắc gia

Trên bàn ăn lúc này đã không còn đông đủ như trước. Hoắc Luật thì biến mất không lí do, mẹ cả không có tâm trạng xuống ăn, Lữ Trị đang chăm sóc Mạn Ni. Ông ngoại cô thì sáng nay đã ra sân bay, cùng Bạch lão lên đường chinh phục miền đất mới, đã nói lời tạm biệt từ tối đêm qua. Chỉ còn lại cha Hoắc, mẹ Tiêu, Hoắc Khiêm, hấn và cô. Năm người trên một chiếc bàn dài, mỗi người không ai nhìn nhau cũng không ai lên tiếng.

"Tôi ăn xong rồi, mọi người tiếp tục." Hoắc Nghị là người rời khỏi bàn đầu tiên. Lúc này những tờ báo mới được đặt trước mặt của ông ta.

Tiêu đề sáng hôm nay rất chói mắt "Hoắc Tam thiếu gia có con riêng, người thừa kế đời thứ ba của Hoắc thị, có mẹ là tiếp viên quán bar." đập thẳng vào mặt của Hoắc Nghị, khiến ông tối sầm mặt lại.

Không chỉ một mà tất cả những tờ báo tiếp theo, dù tiêu đề và tình tiết có phần được cải biên đôi chút, thêm chút muối, bỏ chút đường, nhưng đều chung một nội dung chính, là công kích Hoắc gia.

"Hoắc Phi! chuyện này là sao?"

----- HẾT CHƯƠNG 85-----

P/S: Vừa gõ mà vừa ngủ gục luôn, mở mắt ra không biết mình đang gõ gì. Nói vui thôi ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Con sẽ không cưới Phi Yến

Nghe tiếng hét của cha già kính yêu, Hoắc Phi không cần phải xoắn não lên suy nghĩ, cũng biết hẳn lại gây ra họa. Nhưng gây ra họa gì, mức độ vì mô hay vì mô có cứu được hay không, thì phải qua đó xem thử.

Hoắc Phi lấy khăn lau miệng, rồi đẩy ghế ra và đi đến chỗ của Hoắc Nghị.

"Cha! có chuyện..?"

"Vèo...o...!!!"

Một sấp báo ném ngay vào người Hoắc Phi, khi hắn lọt vào trong tầm ngắm của Hoắc Nghị, chưa kịp giữ lấy thì nó đã rơi xuống sàn. Có nghiêng đầu nhìn xuống xem thử, cũng không có gì, chỉ là ảnh của hắn trên mỗi trang bìa tờ báo. Bọn kí giả này đúng thật tài giỏi, chụp lên mà hình vẫn đẹp như vậy.

Nhưng đến khi Hoắc Phi nhận ra không chỉ hắn, còn có Phi Yến và Dục Uyển cùng lọt vào trang bìa. Thì nụ cười cợt nhả không nghiêm túc vừa rồi đã theo gió cuốn bay. Hắn gấp rút cầm tờ báo lên xem. Không còn muốn bình luận thêm về gốc độ chụp hình, hắn lật nhanh mỗi tờ báo, tiêu đề mỗi trang đều được tô đậm "Người thừa kế đời thứ ba của Hoắc thị có mẹ là tiếp viên quán bar.". Tên nhà báo khôn kiêu nào đã làm cái trò này.

"Tin tức trên báo có phải thật? "

Hoắc Nghị đang giận đến cực điểm, nhưng vẫn gượng cười. Vì đó là điều cần thiết để ông kìm lại cơn giận của mình. Hoắc Phi phải lấy làm tự hào, vì chỉ có hắn mới khiến Hoắc Nghị đau đầu như ốc, và một bộ mặt đa sắc thái như bây giờ.

Với Hoắc Nghị chuyện này không phải tầm thường, không chỉ ảnh hưởng đến danh dự còn mặt mũi của Hoắc gia. Lần trước chuyện xấu mặt của Hoắc Phi và Dục Uyển ở Trịnh gia, Hoắc Nghị muốn chấm dứt đàm tiếu của mọi người nên đành chấp nhận cho họ đính hôn. Nhưng lần này có sự tồn tại của đứa nhỏ là vấn đề lớn, đính hôn sẽ không thể nào giải quyết được.

"Tại sao lại không lên tiếng, rốt cuộc có thật hay không?"

Tiếng hét lần hai này của Hoắc Nghị đã kinh động hết lực lượng trong nhà, người làm thì không dám lộ diện, nhưng những người khác thì đều chạy lại.

"Lão gia! có chuyện gì?" mẹ Tiêu lên tiếng.

"Cha! có chuyện gì? Hoắc Khiêm xuất hiện sau mẹ Tiêu, cũng lên tiếng.

Dục Uyển bước đến, nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của Hoắc Nghị chỉ tập trung vào mỗi Hoắc Phi, nửa giây không rời mắt.

Lỗi lần này Hoắc Phi gây ra có lẽ không phải nhỏ....

Dục Uyển cảm những tờ báo còn sót lại dưới sàn lên. Cũng rất làm kinh ngạc, dù chỉ đọc lướt qua, nội dung các bài viết đa phần chỉ tập trung vào Phi Yến, tệ hại thế nào, xấu xa thế nào, lên giường với hôn phu bạn thân, mượn đứa trẻ để bước vào hào môn, có bài báo còn nói Phi Yến là kẻ lừa đảo, đứa trẻ đó chưa chắc con cháu Hoắc gia.

Điều đó làm cho Dục Uyển cảm thấy rất lạ, tại sao không bài viết nào xoáy mạnh vào Hoắc gia, hay đề cập đến Tề Hạo, đem qua rõ ràng hắn đang đứng cạnh Phi Yến, nếu chụp được Phi Yến chẳng lẽ bọn kí giả không nhận ra Tề Hạo.

Thật ra, tất cả đều có chủ đích. Những bài báo này cũng chỉ mang tính chất giải trí cao, chủ biên tập vừa sợ người có quyền thế như Tề gia, cũng lo ngại kẻ lắm tiền như Hoắc gia. Nên không dám đá xoáy vào hai đại gia tộc này. Mục đích của họ chỉ là bán chạy báo, kết quả sáng nay báo chưa kịp xếp lên kệ đã có người hỏi mua.

"Dục Uyển! đứa nhỏ đó có phải là con của Hoắc Phi?" Vì Dục Uyển không có bất kì thái độ kích động quá mức nào, nên Hoắc Nghị nghĩ có lẽ Dục Uyển đã biết trước chuyện này. Không dài dòng thôi lời, đi thẳng vào trọng điểm.

Cô nghĩ chuyện này có lẽ đã chấm dứt từ đêm qua. Chỉ có cô, Hoắc Phi và Phi Yến ba người họ biết chuyện này, sau khi cô đi du học, thì bọn họ thế nào cũng không quan tâm. Dù đã thông suốt, nhưng tại sao mở miệng thừa nhận chuyện này trước mặt người khác lại khó khăn như vậy.

"Dục Uyển! cha hỏi lại con...đứa nhỏ cô tiếp viên đó đang mang trong bụng, có phải là của Hoắc Phi?" Hoắc Nghị lại một lần nữa nhấn mạnh, buộc Dục Uyển phải trả lời ông.

"Phải! đứa trẻ đó là con của Hoắc Phi."

Thật sự đó không phải câu hỏi Hoắc Nghị muốn hỏi Dục Uyển, ông chỉ đã thăm dò thái độ của cô về chuyện lần này. Dù hơi gượng ép nhưng Dục Uyển lại không hề làm âm lên, cho nên mọi chuyện sẽ dễ giải quyết.

"VẬY...nếu cha để Hoắc Phi cưới cô ta, giải quyết cái rắc rối này...con không phản đối?" Hoắc Nghị đặt câu hỏi ra, và đảo mắt nhìn Dục Uyển lẫn Hoắc Phi, thật ra đây cũng lại là một sự thăm dò khác.

"Lão gia! ông vừa nói gì?" Tiêu Tường giết mình thay cho con gái, bà vừa mở miệng thì Hoắc Nghị đã giơ tay ngăn lại, ông nhìn Dục Uyển.

"...." không phải mình đã thông suốt, có gì phải do dự.Nhưng Dục Uyển còn chưa lên tiếng thì Hoắc Phi đã mở miệng nói trước.

"Con sẽ không cưới Phi Yên."

Câu trả lời của Hoắc Phi không làm cho mọi người trong nhà quá kinh ngạc. Theo suy diễn thường tình của mọi người, Hoắc gia là gia tộc nổi tiếng có tiền có thế, còn Phi Yên dù sao cũng chỉ chơi qua đường, lại là tiếp viên quán bar, nếu cưới về không phải thể diện nhà họ Hoắc đều mất hết.

Nhưng Dục Uyển lại cảm thấy rất bất ngờ, lời của hân tổi qua cô vẫn nhớ rất rõ. "Anh sẽ cưới Phi Yên, cả ba chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc." Cô ngăn người nhìn hân, thật ra Hoắc Phi đang suy nghĩ gì trong đầu.

"Không chỉ Phi Yên, mà bất cứ người con gái nào cũng vậy...ngoại trừ Dục Uyển, con sẽ không cưới ai." Lúc Hoắc Phi nói ra những lời này, Dục Uyển vẫn chưa nhận ra, hân đã nắm chặt tay cô từ lúc nào.

"Vậy con muốn giải quyết chuyện này bằng cách nào, có thể khiến cho đám người bên ngoài ngậm miệng lại?"

"Con sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc cho Phi Yên và cả đứa nhỏ, nhưng con sẽ không kết hôn với cô ấy...đợi qua một thời gian chuyện này lắng xuống, con sẽ tự mình giải quyết, cha không cần phải bận tâm"

Xuất phát từ cảm giác người có lỗi, nếu không vì hân, Phi Yên vẫn còn tiểu ni cô ngây thơ ở trong chùa, cũng không bị Tề Hạo cưỡng bức. Hoắc Phi xem việc che chở bảo vệ Phi Yên là trách nhiệm của mình. Cho nên dù đứa trẻ đó không phải con hân, chỉ cần Phi Yên lên tiếng hân sẽ chăm sóc hai mẹ con cô cả đời.

Còn chuyện hân nói sẽ cưới Phi Yên, ba người cùng sống hạnh phúc, những lời lẽ đó chỉ là chọc tức Dục Uyển, trả đũa vì cô đã lên giường với người đàn ông khác tối đêm qua. Từ đầu hân đã xác định, ngoại trừ Dục Uyển sẽ không cưới với bất kì người phụ nữ nào, hân đã trúng độc rất nặng, nặng đến mức đã không còn thuốc chữa.

"Được! chuyện này cha sẽ không can thiệp vào, nhưng nhớ những gì con vừa nói." Hoắc Nghị đã thở phào, ông chỉ sợ đứa con trai bốc đồng này lại nhất thời nóng nảy, muốn chịu trách nhiệm với cô tiếp viên Phi Yên gì đó, cưới cô ta về. Thì Hoắc gia nhất định sẽ trở thành đề tài bàn tán suốt nhiều năm sau của mọi người.

"Cha! cũng không còn sớm nữa, lễ đính hôn sắp bắt đầu."Hoắc Khiêm cũng không muốn có một cô em dâu mất danh phận, tổng khứ một Hoắc Dục Uyển không dễ, hân không muốn phải mất công phí sức trên người Phi Yên.

Hoắc Nghị, Tiêu Tường và cả Hoắc Khiêm đều lên lầu thay lễ phục. Chỉ còn lại Dục Uyển và Hoắc Phi đứng dưới sảnh. Tay hân vẫn nắm chặt tay cô không buông, Dục Uyển hất tay hân ra sau khi mọi người đi hết.

"Hoắc Phi! thật ra anh muốn gì? tôi qua không phải anh nói sẽ cưới Phi Yên?"

Dục Uyển chỉ vừa đặt ra câu hỏi thì hân lại tỏ ra rất tức giận, tiếp xúc đủ lâu để cô nhận ra khi nào nụ cười của Hoắc Phi luôn không đồng nhất với tâm trạng.

"Anh không cưới Phi Yên, khiến em thất vọng như vậy sao? Hoắc Dục Uyển... rốt cuộc em có từng yêu tôi hay không?" Hoắc Phi đẩy cô, rồi bỏ lên lầu.

Có thể Hoắc Phi thật sự yêu cô, và cô cũng đã yêu hân. Nhưng bản tính đại thiếu gia của hân, cô lại không thể nào chịu đựng được, dù bên cạnh hân cô có được rất nhiều khung bậc cảm xúc, vui buồn giận dữ khóc cười đan xen, nhưng quá nhiều sóng gió lại không phải thứ cô cần.

Bây giờ lại xuất hiện thêm đứa trẻ, thì cô lại nên càng phải rút lui.

Quay lại diễn biến của Phi Yên...

Sau khi Dục Uyển từ chối gặp mặt, Phi Yên thất vọng trở về Đế vương cùng tâm trạng rất nặng nề. Từ xa đã nhìn thấy rất nhiều người đang tụ tập ở phía trước. Giờ này không phải là thời gian hoạt động của Đế vương, những người này cũng không phải là khách của quán bar mà là kí giả đến từ những tòa báo khác trong thành phố.

Sau khi xem tin nóng sáng nay trên báo, dù biết mình đã chậm hơn người ta một bước. Nhưng những tòa báo bạn vẫn ngửi mùi mà chạy đến. Mở cuộc điều tra, tìm hiểu xuất thân, bối cảnh gia đình, mối quan hệ của nữ nhân vật chính. Mười phút sau khi tờ báo đầu tiên đến tay những người dân thành phố, thì họ đã lần lượt kéo đến trước cửa Đế vương.

Phi Yên vẫn còn chưa kịp xem báo, trời vừa sáng đã ra khỏi chung cư đón taxi đến Hoắc gia. Sau đó cũng theo thói quen mà về Đế vương, nên tin tức sáng nay vẫn chưa hay biết. Mà cũng tội cho những kí giả đang trực chờ ở trước chung cư Hoắc-Lữ vì phải leo cây.

"Có phải là cô ta?"

"Đúng vậy... mau chạy qua đó."

Tới bây giờ, cô cũng không hiểu tại sao phóng viên lại bao vây lấy mình. Nhưng những ánh sáng từ hơn mấy chục cái máy ảnh cùng lúc, rọi vào mặt làm Phi Yến rất khó chịu,

"Cho hỏi... cô và tam thiếu gia của Hoắc thị là mối quan hệ gì? có phải cô đang thai con của cậu ta?" Phóng viên A lên tiếng, người bên cạnh lại rọi máy quay phim vào phía Phi Yến.

"Hoắc tiểu thư có phải là bạn thân của cô? nhưng cô lại mang thai con của hôn phu bạn thân mình, mối quan hệ tay ba này mọi người sẽ định giải quyết thế nào?" Phóng viên B cũng lên tiếng.

"Chủ tịch Hoắc có tới ba vị phu nhân, có phải mọi người sẽ giải quyết vấn đề theo cách này.... Hoắc thiếu gia cũng sẽ giống như cha mình, thứ bậc giữa cô và Hoắc tiểu thư sẽ thế nào?"

Phi Yến nhận ra, lời nói dối của cô đã gây ra một tai hại vô cùng lớn.

"Tránh ra! tránh ra.."

Lần đầu tiên tiếp xúc với nhiều phóng viên. Những câu hỏi liên tục và sự dồn ép của bọn họ, bức ép cô đến ngộp thở, Phi Yến không biết làm sao để vượt qua được chuyện này. Nên lựa chọn giải pháp, bỏ chạy. Đám phóng viên đương nhiên cũng đuổi theo rồi.

Hàng loạt những chiếc xe hơi màu đen bất ngờ xuất hiện trên đường, chỉ riêng một chiếc hơi sang trọng, thân xe bóng lờng màu trắng, là thẳng gấp trước mặt của Phi Yến. Suýt chút nữa cô đã đập đầu vào xe, nhưng may là tài xế thắng kịp, Phi Yến chỉ ngã ra phía sau.

"Tách...tách...!!!!" Âm thanh phát ảnh phát ra

Dù Phi Yến chật vật trên đất, hai tay bị trầy xước đến chảy máu, nhưng không có ai trong số những người có mặt, dù lòng tốt để giơ tay ra đỡ cô đứng lên. Bọn họ chỉ biết chụp hình, càng nhiều càng tốt. Âm thanh tanh tách của máy ảnh phát ra liên tục.

Một cô gái yếu đuối nhỏ bé đang bị bao vây bởi bầy sói. Làm cho tâm trạng của người ngồi trong xe thêm kích động, Trình phu nhân lập tức mở cửa xe chạy ra ngoài, Trình tổng cũng theo cùng, đám vệ sĩ ở phía sau cũng chạy lên trước.

Và đám kí giả bởi vì nhận ra vợ chồng Trình Tổng, nên máy quay phim, máy chụp hình tạm thời nhường hết cho họ. Hai đại nhân vật này tại sao lại xuất hiện ở đây, có thể làm đề tài cho bài báo tiếp theo? Là suy nghĩ của tất cả phóng viên có mặt, nên họ không bỏ qua giây phút nào để lọt hai người này ra khỏi khung hình.

Trình Tổng, người này thì cô đã biết, vị khách cho cô cảm giác thân thuộc của người cha. Còn vị phụ nhân sang trọng này...

Phản ứng của Phi Yến là sự kinh ngạc, khi cô phát hiện ra một điều. Khuôn mặt của vị phu nhân trước mặt và cô rất giống nhau, giống tạc như khuôn đúc. Chỉ là cô không có được khí chất thanh tao và sự cao quý từ vị phu nhân này toát ra.

Nếu cô đã nhận ra, thì đương nhiên những đôi mắt của các tình anh trong nghề đang có mặt ở đây, cũng sẽ nhận ra.

"Hai người họ nhìn rất giống nhau?"

"Phải! thật sự rất là giống."

Đây là lần đầu tiên Trình Phu nhân nhìn thấy Phi Yến, nhưng bà chắc chắn cô chính là đứa con gái đáng thương bị bà làm thất lạc từ nhiều năm trước. Vừa vui mừng lại đau lòng thay con gái, nước mắt bắt đầu chảy ra khi chạm tay vào người Phi Yến.

Bà nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh, cầm lấy bàn tay đang bị trầy xước của Phi Yến lên, dùng miệng thổi bay những hạt cát dính trong lòng bàn tay. Thái độ rất trân trọng, khi chạm vào những ngón tay của Phi Yến, chỉ một chút nhú mảy trên mặt, bà lại sợ mình vừa làm đau cô.

Bàn tay nhỏ bé này...nếu bà nắm thật chặt từ mười mấy năm trước, thì cuộc đời Phi Yến đã không phải khốn khổ như vậy.

Từ lúc bác sĩ cho hay bà đang mang thai một đứa bé gái. Trình phu nhân đã vẽ một viễn cảnh tương lai tươi sáng. Phi Yến là kết tinh của tình yêu, là tất cả sự yêu thương của bà, không có lý do gì để con bé không nhận được hạnh phúc. Bà sẽ cho con gái một môi trường trưởng thành tốt nhất, nhận được sự giáo dục của quý tộc, trở thành một thiên kim mọi người ngưỡng mộ, có được một cuộc hôn nhân hoàn mỹ, và một người chồng thật ưu tú.

Bà sẽ giành những điều tốt nhất cho gái mình. Nhưng hãy nhìn xem bà đã làm gì, chính tay bà đã hủy đi những điều đó. Bà phải làm gì để chuộc lại lỗi lầm của mình, bù đắp mất mát cho con gái.

Vừa thổi tay cho Phi Yến cùng lúc những giọt nước mắt tự trách của Trình phu nhân chảy xuống, rơi vào lòng bàn tay cô. Phi Yến cảm nhận được, đây không phải là nước mưa mà là nước mắt của người phụ nữ này, vị mặn của nước mắt như xát muối vào vết thương, nhưng cô lại cảm thấy ngọt ngào.

"Có đau không?"

"..." Phi Yến không lên tiếng, chỉ là lắc đầu.

Trình Phu nhân cười trong nước mắt, lời nói tiếp theo vì tiếng nấc của bà nghẹn lại ở cổ họng không thể phát ra thành tiếng, sau cùng vẫn không thể nào kìm lại, bà gào khóc và hai tay ôm chặt lấy Phi Yến.

"Con gái! mẹ xin lỗi...mẹ xin lỗi.."

Mọi thứ như quay cuồng trước mặt Phi Yến, vì hai chữ "con gái" này của Trình phu nhân. Tất cả máy chụp hình đều nhá đèn liên tục, ghi lại thời khắc cảm động này, trước khi đặt ra những câu hỏi với đương sự.

Phi Yến thì vẫn không biết nên phản ứng gì, mẹ...là mẹ cô thật sao, người phụ nữ xinh đẹp có khuôn mặt giống hệt cô...

Còn các phóng viên thì liên tục đặt câu hỏi cho Trình tổng.

"Cô tiếp viên đó thật sự là con của hai người như lời của Trình phu nhân?"

"Xin ông trả lời, người này có phải con gái ông?"

"Trình tổng! nếu cô tiếp viên quán bar này thật sự là con gái ông? chuyện cô ta và Tam thiếu gia của Hoắc thị, ông nghĩ thế nào... khi họ nói con gái ông lừa đảo?"

Trình Tổng đang hạnh phúc vì nhìn thấy nụ cười của vợ mình, hạnh phúc vì cả gia đình ông đã được đoàn tụ, hạnh phúc vì nguyện vọng mười mấy năm cuối cùng đã đạt được. Nên không quan tâm đến những câu hỏi của phóng viên.

Nhưng bốn chữ tiếp viên quán bar, như đá xoáy vào nỗi đau của những người làm cha mẹ. Trình gia là một gia tộc thế nào, trên thương trường danh tiếng ra sao, mà con gái của họ phải lưu lạc làm tiếp viên quán bar, mua vui phục vụ cho đàn ông để kiếm sống. Cảm giác tội lỗi không chỉ ăn năn tự trách còn rất khó chịu nếu ai động chạm đến, vì nó sẽ luôn nhắc nhở họ là con nợ, nhưng điều đó thì không ai muốn.

"..." Trình tổng đưa tay lên, ông không lên tiếng nhưng hành động này đã làm đám đông ký giả không còn nháo nhào, giữ im lặng, vì cái họ cần là sự xác nhận của ông ta, và có vẻ như ông ta đang chuẩn bị làm điều đó.

"Phi Yến chính là con gái của Trình gia, đưa con gái thất lạc nhiều năm của Trình mẫu.." Khi ông nói tới đây thì tất cả thật sự đã im lặng.

"Trên cương vị của một người cha không làm tròn trách nhiệm, tôi sẽ dùng nửa phần đời còn lại để bù đắp bảo vệ cho con gái mình...cho nên nếu ai còn tiếp tục nhắc đến quá khứ con bé, bốn chữ "tiếp viên quán bar" xuất hiện trên bất kì một trang báo nào, làm tổn thương đến nó, thì chính là đối đầu với Trình gia, là kẻ thù của Trình mẫu"

Thật sự rất đáng sợ, tình thương của người mẹ có thể rất lớn, nhưng ít ai lại nhắc đến tình cảm của người cha. Lời nói đe dọa, và thái độ giữ vững sẵn sàng đối đầu với cả thiên hạ, chỉ vì danh dự của con gái, Trình Tổng đã làm nhiều người ở đây phải hổ thẹn, vì họ cũng có con gái nhưng không tự tin sẽ làm được như ông ta.

"Mọi người ở đây có lẽ đã biết rõ...nguyên tắc của Trình Mẫu giành cho kẻ thù của mình, nếu ai không rõ hay muốn biết thế nào thì có thể thử...nhưng tôi cam đoan đó sẽ là điều đại đột nhất bạn từng làm và bạn sẽ phải hối hận."

Một nguyên tắc rất đơn giản bất thành văn của Trình tổng mà ai cũng biết, sẽ rất là may mắn nếu được ông ta xem là bạn. Và ngược lại, nếu đã không may được ông ta gắn mác kẻ thù thì chỉ có một chữ "chết". Lấy một ví dụ vui, từ một trang mạng mà họ đọc được trước đây, viết về Trình Tổng thông qua từ người làm vườn ở Trình gia kể lại. Nếu như ông chủ không vừa ý cọng cỏ nào, thì không chỉ bứng luôn cả chùm rễ, mà còn diệt luôn những cây cối không liên quan cách xa hai mét, có thể dùng đến xi măng, lát gạch hay làm bất cứ thứ gì hay ho mà ông ta có thể nghĩ ra, để đảm bảo một điều.

Khu vực đó vĩnh viễn không thể mọc lên bất cứ một cọng cỏ nào.

Tính cách này của Trình tổng có thể từ nhỏ đã bị ảnh hưởng từ cậu nghiêm khắc của mình, Trình lão tướng quân. Xuất thân làm tướng, cho nên những cụm từ như "Truy cùng giết tận", "Diệt cỏ diệt tận gốc", luôn phải thật mạnh tay với kẻ thù, đảm bảo kẻ thù không thể quay ngược lại cắn mình, hủy hoại hết tất cả mầm mống nguy hiểm từ trong trứng nước.

"Trình tổng! vậy còn chuyện của Trình tiểu thư và Hoắc tam thiếu gia? ông định sẽ giải quyết thế nào?"

Một tên phóng viên thức thời, đã nhanh chóng đổi xưng hô, gọi Phi Yến là Trình tiểu thư, cất bốn chữ "Tiếp viên quán bar" vào trong dĩ vãng.

"Như tôi đã nói...tuyệt đối sẽ không để con gái mình chịu chút ủy khuất."

Đây không chỉ là câu nói suông, Trình Tổng đã có quyết định của mình khi lớn tiếng nói ra điều này. Giờ đây họ chỉ cần chờ kịch hay mà thôi.

Hội trường Đại Ki Nguyên, sức chứa lên tới hơn ngàn người. Nhưng vì người được mời đều là những nhân vật tầm cỡ, những nhân vật cấp cao của chính

phủ, những thành phần nổi trội danh tiếng trên thương trường. Sự xuất hiện của họ thường kéo theo cả hàng tá vệ sĩ nên số người có mặt, sẽ có thể lên tới mấy ngàn người.

Vì vậy để đảm bảo an toàn cho họ, do đó số lượng người không cần thiết có mặt là hạn chế tối thiểu, để đảm bảo hội trường đủ thoáng để đảm bảo vệ sĩ đang ẩn nấp có thể đảm bảo cho người họ bảo vệ, vẫn trong vành đai an toàn.

Nên số lượng kí giả được bước vào cũng hạn chế tối đa, chỉ đếm trên đầu ngón tay. Và họ đều rất biết chừng mực.

Cho nên Hoắc Nghị cũng không phải vất vả đối mặt với những câu hỏi liên quan đến Hoắc Phi. Vì vậy, mà hơn mười phút trôi qua mọi thứ vẫn bình yên biến lặng. Bọn kí giả có đến đặt câu hỏi thì ông chỉ trả lời qua loa "chỉ là tin đồn, ông vẫn chưa biết gì về chuyện này...để ông về hỏi lại con trai xem sao" đại loại là như vậy. Thái độ rất thân nhiên bình tĩnh, không quá kích động như lúc ở nhà.

Và lúc này thì chuyện Phi Yến là con của Trình tổng vẫn chưa có bài báo nào đưa tin, mọi người ở hội trường vẫn không hay biết. Vì phóng viên bên ngoài, đang căng não suy nghĩ viết làm sao để không mất lòng Trình tổng. Nên tin tức này bị chậm đi vài tiếng đồng hồ.

Nhưng nghiêm trọng hơn đã có một vấn đề phát sinh...

"Tổng phu nhân không thấy đến?"

"Phải! gần đây ít khi thấy bà ta xuất hiện."

Hoắc Nghị cũng chỉ cười không lên tiếng, tuy nói là thông gia. Nhưng quan hệ của họ gần như bị cắt đứt, sau khi Tống Thiếu Hoành hôn mê trong bệnh viện, Tống phu nhân đã đuổi Mạn Ni ra khỏi Tống gia, thì họ đã không còn liên hệ.

Nghe thấy những âm thanh ồn ào, sự xôn xao của mọi người trong hội trường. Hoắc Nghị còn cho rằng chủ nhân của buổi tiệc, hai gia tộc Tề-Ki đã xuất hiện, chỉ có họ mới khiến cho hội trường nóng lên như vậy. Nhưng không phải, tại vì mọi người đều đang cầm lấy điện thoại, xem rất chăm chú, có người còn nhìn lâu mà chỉ trỏ, không rõ bọn người đó đang xem cái thứ gì.

Cho tới khi Hoắc Nghị quay sang nhìn Hoắc Khiêm, hắn cũng đang dán mắt lên điện thoại như những người có mặt trong hội trường.

"Khiêm! có chuyện gì?"

"Cha! có chuyện lớn rồi..cha xem đi."

Là phát sóng trực tiếp, đang ghi hình tại tòa cao ốc của Tống thị.

Hoắc Nghị đã hiểu tại sao hôm nay Tống Phu nhân không có mặt trong buổi lễ đính hôn, vì bà ta đang bận mở hộp báo. Cũng giải thích luôn, tại sao trước cửa hội trường lúc này lại vắng kí giả, bởi vì họ đã nhận được lời mời từ tối hôm trước dưới danh nghĩa của chủ tịch Tống, nên sáng nay đã có mặt ở Tống thị.

Hoắc Nghị bị cuốn hút từ ngay phút giây đầu tiên nhìn vào điện thoại, bởi vì đoạn video đang được phát ra tại màn hình lớn của Tống thị, được kí giả có mặt quay trực tiếp lại. Hình ảnh của Mạn Ni và Tống Thiếu Hoành lúc trước khi xảy ra tai nạn.

"Không làm gì hết, anh buông tôi ra." Mạn Ni vùng vẫy, đánh tới tấp vào ngực của Thiếu Hoành.

"Tôi không tin, có phải cô đã phản tôi không..nói đi...có phải không?" Hắn như người mất trí gào thét.

"Anh bị điên rồi..mau buông tôi ra...anh muốn làm gì hả?"

Tống Thiếu Hoành gấp gấp dùng cả vũ lực, xé nát hết quần áo mà Mạn Ni đang mặc trên người.

"Muốn tôi tin cô thì hãy để cho tôi kiểm tra trên người cô...Hoắc Mạn Ni, nếu cô dám phản bội tôi, tôi sẽ bắt cô chết"

"Không được...anh là thằng điên, anh không được làm vậy...A..A..!!"

Hoắc Mạn Ni cố sức đẩy Tống Thiếu Hoành ra, và khiến hắn vấp vào bậc thềm ngã đập đầu vào ban công. Lướt nhanh qua 15 giây sau đó, trên màn hình là Mạn Ni lời xác Tống Thiếu Hoành dậy và đẩy khỏi ban công.

Những người sau khi xem xong, đều rùn mình sợ hãi, một chút bất mãn dấy lên trong lòng họ. Mặc dù họ và Tống Thiếu Hoành không hề có quan hệ gì, nhưng vẫn cảm thấy căm ghét Hoắc Mạn Ni.

Đoạn video hoàn toàn dừng lại đó, máy quay phim của kí giả tại hiện trường Tống thị lập tức chuyển sang chỗ của Tống phu nhân.

Nước mắt trên mặt bà đã ướt nhoe cả khăn tay, hai mắt sưng búp khuôn mặt xanh xao vì suốt cả tối đã xem không biết bao nhiêu lần cuộn băng này, cảnh tượng con trai bị sát hại đã man trong mắt bà, suốt cả đêm không thể nào ngủ được.

"Như các vị vừa xem Hoắc Mạn Ni là con quái vật, cô ta đã phản bội con trai tôi, ra bên ngoài vụng trộm...sau khi Thiếu Hoành phát hiện hành vi ngoại tình của cô ta, thì con đàn bà xấu xa đó lại sát hại nó một cách man rợ...hu...u...u..."

Giọng của Tổng phu nhân đã không còn trong như trước, nó khàn vô cùng, vì suốt đêm đã dùng nước mắt để rửa mặt, khi nhắc đến tai nạn của con trai mình.

"Tôi phát đoạn video này lên là để tất cả mọi người ở Á Lạp Tân đều biết tội ác của Hoắc Mạn Ni gây, bộ mặt thật sự của con người luôn giả nhân giả nghĩa... và à nhất định phải bị trừng trị đích đáng."

"Tách...tách..!!!!!"

Sau lời tuyên bố của bà ta, thì tất cả máy quay đều quay cận cảnh, ánh mắt hận thù, vẻ cương quyết không chịu lùi bước, đều thể hiện rõ trên ống kính.

Cùng lúc đó là tại Hoắc gia...

Xe cảnh sát đang đậu ở trước cửa, bên trong cảnh tượng rất hỗn loạn, ồn ào nhất vẫn là bà ta. Vệ sĩ thì chỉ biết đứng yên, mặc dù Lữ Trị không ngừng gào thét, kêu họ đuổi đám cảnh sát này ra khỏi nhà. Không cho phép họ bắt Mạn Ni đi.

Nhưng đó là phạm pháp, trên tay họ có lệnh bắt người của tòa án. Thật ra, cũng có chút lòng riêng, bọn họ cũng vừa xem xong đoạn video đó, nên cảm thấy khiếp sợ con người Mạn Ni vô cùng, cũng giống như Tổng phu nhân, muốn Mạn Ni phải đi tù.

"Các người không có quyền làm như vậy...tôi sẽ kiện các người...Mạn Ni, con đừng sợ, mẹ sẽ mời luật sư giỏi nhất cho con." Lữ Trị vừa khóc vừa chạy đuổi theo, nhưng lúc này Mạn Ni đã bị nhét vào trong xe.

"Mẹ! con sợ lắm...mẹ...mẹ cứu con." Mạn Ni không ngừng đưa tay ra cửa sổ níu lấy tay của Lữ Trị, người mẹ cô thương yêu nhất và người thương cô, cho khi kính xe đóng lại và chiếc xe chạy mất hút.

Lữ Trị vẫn không ngừng đuổi theo...

"Mạn Ni! đừng sợ...mẹ sẽ tìm mọi cách cứu con ra."

----- Có ai chưa VOTE không??? -----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Xin lỗi

Lời đầu tựa cũng là lời xin lỗi của mình giành cho sự chờ đợi của mọi người và không reply lại cmt của mọi người. Công việc gần đây của mình hơi bận một tí, đến mức cả tuần vẫn chưa thể mở máy tính được. Chỉ có ngày cuối tuần là hơi rảnh, trừ ăn, uống, và dọn dẹp cơm nước nhà cửa ra, thì thời gian còn lại là vui đầu vào máy tính để viết truyện cho mọi người.

Mình còn nôn nóng hơn mọi người, muốn mau kết thúc truyện, mọi người cũng đừng hỏi quá, diễn biến thế nào thì từ từ nó cũng lết tới khúc đó. Thật ra mình đã cắt bớt rất nhiều tình tiết mà mình đã nghĩ ra để mọi người không cảm thấy dài dòng lang mang. Nhưng cắt đến đó đã là quá hết mức rồi, mọi người thông cảm

Dù không trực tiếp viết về DU hay nhân vật chính nào, những nhân vật phụ họa đó lại gián tiếp liên quan đến họ, không vô cớ mình lại cho vào, họ là nguyên nhân hay chất xúc tác để phát sinh chuyện, ko có họ thì truyện sẽ không hay. Ai đồng tình thì giờ tay...

Cuối cùng là nhiệt liệt hân hoan vì chap vừa rồi đã vượt hơn 600 vote, là điều mà một tg viết truyện như mình cảm thấy hạnh phúc nhất. Vì có hơn 600 người đang đọc và yêu thích truyện của mình, đúng không..không ai trả lời, thì mình cho là vậy nha. hihi.

Không gián đoạn thời gian đọc truyện của mọi người. GOOD NIGHT!!!

P/S: Cái dòng tâm trạng tự sự ở trên, chỉ vừa mới xuất hiện, sau khi tg lịm mửa đi mua bịch bún riêu về ăn bổ sung năng lượng (viết truyện mà quên ăn luôn, từ sáng chỉ ăn có tô phở nhện đói từ trưa tới giờ, thấy thương chưa..hic..c..TTT_TTT). Những bạn đọc trước đó một tiếng, sẽ không đọc được cái nỗi khổ này của tác giả, bạn nào có bạn trong nhóm này, nhớ chuyển lời giùm nha.

Thương rồi thì cho vote nhiều vào nha.

"Hu...u..!!!! lão gia! ông hãy cho người giúp Mạn Ni, sức khỏe con bé vốn không tốt...ở trong tù không ai chăm sóc...bệnh của Mạn Ni sẽ càng nặng hơn, lão gia..."

"Lão gia...lão gia.."

Mặc cho Lữ Trĩ đang gào khóc, quỳ lết dưới sàn, Hoắc Nghị vẫn không liếc mắt để tâm, thái độ không chỉ dửng dưng còn rất tức giận, ông hất mạnh bà ta và đi thẳng lên lầu.

Duy trì lợi ích Hoắc thị và danh tiếng Hoắc gia là điều quan trọng đối với Hoắc Nghị. Nhưng Mạn Ni đã phá hủy đi mọi thứ, không cho người đi xử lý Mạn Ni đã là nhân từ lớn nhất của ông. Còn muốn ông cho người đi cứu, đùa sao.

Thư phòng..

"Khi nào đại thiếu gia trở về, nói vào thư phòng gặp tôi."

"Dạ! lão gia."

Hoắc quân gia đặt bạch trà xuống bàn, rồi lặng lẽ khép cửa lại. Ông lướt nhìn sang gạt tàn thuốc đặt bên góc, chỉ khi nào gặp vấn đề lớn lão gia mới hút thuốc, vấn đề lần này của Mạn Ni tiểu thư không chỉ lớn còn rất nghiêm trọng, nhìn tàn thuốc trên bàn cũng đủ hiểu.

Con gái Hoắc gia đang dúi với đàn ông, gian tình bị phát nên giết chồng che giấu tội lỗi. Tin tức vừa được phát tán, đã dấy lên sự căm phẫn của người dân cả nước, người bên ngoài đang mắng chửi Hoắc gia vì dưỡng ra một ác nữ như Mạn Ni, còn kì công che đậy tội lỗi của cô ta.

Tường thành vững chắc mà lão gia xây dựng nhiều năm, bắt đầu hiện những vết nứt, liệu có đứng vững được hay là không. Hoắc quân gia thờ dài bước xuống lầu.

"Hoắc thiếu gia! có phải vụ giết người của Hoắc Mạn Ni, tất cả mọi người đã biết từ trước?"

"Người bên ngoài nói...Hoắc gia đã giúp Mạn Ni che giấu tất cả chuyện này, có đúng không?"

"Hoắc thiếu gia! cậu có thể cho chúng tôi phỏng vấn? Hoắc thiếu gia..."

Khi chiếc xe của Hoắc Khiêm vừa về tới thì tất cả kí giả đều bỏ nhào vào. Họ tràn lên trước đầu xe ngăn lại, những câu hỏi tới tấp đưa đến. Tất cả vệ sĩ trong nhà đều được huy động, mới có thể hộ tống cả người lẫn xe chạy thẳng vào trong.

"Khiêm! con phải giúp đi...trong cái nhà này chỉ có con là khuyên được cha con"

Hoắc Khiêm vừa bước vào thì đã gặp Lữ Trĩ, như người rơi xuống nước gặp được phao cứu hộ. Bà bám chặt lấy Hoắc Khiêm không buông.

"Cũng chỉ có con nói cha con mới nghe, giúp gì nói với cha con...cứu Mạn Ni, đi xin con...cứu Mạn Ni, Khiêm...hu.u...!!!!"

"Đi! đi bình tĩnh lại...chuyện của chị Mạn Ni, con sẽ nghĩ cách."

"Hoắc quân gia! đưa đi tôi lên lầu."

Hoắc quân gia bước tới đỡ Lữ Trĩ đứng dậy, suốt cả ngày vì chuyện của Mạn Ni không có gì trong bụng, còn vừa quỳ vừa khóc. Bà gần như ngã quỵ, yếu đuối dựa vào người của Hoắc quân gia.

"Đại thiếu gia! lão gia bảo cậu lên thư phòng."

"Tôi biết rồi."

Nhìn bộ dạng kiệt quệ của Lữ Trĩ, Hoắc Khiêm lại chau mày. Tốt hay xấu gì Lữ Trĩ cũng là di ruýt của hắn, với người ngoài hắn có thể vô tình, nhưng người nhà thì không. Hoắc Khiêm có hai thứ coi trọng. Thứ nhất là Hoắc thị, thứ hai chính là Hoắc gia là nói đến những người mang họ Hoắc.

"Cộp..cộp..!!!"

Hoắc Khiêm vội vã chạy lên lầu, nhưng hắn lại đứng sững lại vì nhìn thấy dáng vẻ trầm tư của Hoắc Nghị. Trong trí nhớ, cha hắn luôn là người đàn ông cao lớn, với đôi tay lực lưỡng, bờ vai rộng lớn, và dễ dàng nhắc bóng hắn đặt lên vai mỗi khi hắn muốn. Mặc dù hình dáng kích thước vẫn như trước, nhưng lại có cảm giác cha hắn đã già đi rất nhiều.

Từ nhỏ Hoắc Khiêm đã xem cha hắn là một tượng đài lớn, hắn muốn giống như cha hắn, bảo vệ Hoắc gia, và phát triển Hoắc thị. Là một đứa con trai khiến cha hắn phải tự hào. Với Hoắc Nghị, Hoắc Khiêm cũng là đứa con mà ông yêu thương và tin tưởng nhất. Chỉ cần là điều hắn muốn, chuyện xấu chuyện tốt ông đều làm. Mọi người đều nói ông quá thiên vị Hoắc Khiêm, ông không phủ nhận điều đó vì đó là sự thật.

"Cha!"

Không hề nhìn sang, Hoắc Nghị vẫn biết người bên cạnh là hắn. Đứa con luôn sát cánh bên ông, cùng ông giải quyết vấn đề, mỗi khi Hoắc gia gặp chuyện.

"Chuyện công ty con xử lý tới đâu?"

Chỉ hơn nửa ngày kể từ khi Mạn Ni bị tống vào tù. Giá cổ phiếu rơi tự do không điểm dừng, chạm mốc thấp nhất trong lịch sử Hoắc thị, những đối tác bất ngờ rút vốn, các công trình đang tiến hành lại đình công, lẫn những dự án chắc chắn sẽ được chính phủ phê duyệt lần lượt bị trả về. Đây chính là khủng hoảng lớn nhất của Hoắc thị từ trước đến giờ.

"Số cổ phiếu bị bán ra con đã cho người mua lại...các dự án bị chính phủ trả về con đang cho người đi tiến hành."

"Các công trình bị đình công đã trở lại làm việc từ nửa tiếng trước.. sẽ tăng lương gấp đôi cho bọn họ, còn chuyện nhà đầu tư muốn rút vốn con đã thương lượng lại, nâng cao lợi ích của họ lên năm phần trăm và họ đã đồng ý."

Với nguồn lực dồi dào của Hoắc thị, có thể chống đỡ được chuyện lần này. Nhưng dù Hoắc thị có lớn mạnh cũng không thể tồn tại một mình đơn lẻ trong cái thế giới này, nếu dư luận tiếp tục công kích, tất cả mọi người đều quay lưng, Hoắc thị có thể trụ được bao lâu. Đó mới là điều mà Hoắc Khiêm và cha hắn đang suy nghĩ đến.

"Cha! con nghĩ muốn giải quyết triệt để chuyện lần này, trước hết phải cứu Mạn Ni ra."

"Nói tiếp!"

"Cứu chị ta chính là cứu lấy mặt mũi Hoắc gia, nếu tội danh giết người của Mạn Ni được rửa sạch, thì người bên ngoài sẽ không còn lý do gì để tiếp tục công kích chúng ta."

Mọi chuyện cũng vì Mạn Ni mang họ Hoắc. Nếu chỉ là một người bình thường khác, bọn họ có làm chuyện này nùm beng lên hay không. Mạn Ni chỉ mẫu vụn nhỏ, thứ họ muốn là cả chiếc bánh to lớn Hoắc gia.

"Bằng chứng rõ như ban ngày, mọi người đều nhìn thấy...con nghĩ Mạn Ni còn cách cứu?"

"Con đã thương lượng với Kim luật sư, chúng ta có thể lợi dụng căn bệnh đa nhân cách của chị ta, ông ta nói chuyện này vẫn có thể cứu vãn, nếu chúng ta có thể khiến quan tòa và mọi người tin chị ta giết người trong tình trạng thần trí không bình thường."

Hoắc Khiêm đã xem lại cuộn video của Tổng phu nhân rất nhiều lần, và hắn nhận ra một điểm sơ hở trong đó. Có thể mọi người khi xem bị cuốn vào cuộc cãi vã của Tổng Thiếu Hoành và Hoắc Mạn Ni, khiếp sợ, phản nộ trước hành động đẩy người sắp chết ra khỏi ban công của chị ta. Nên không cảm thấy kì quặc trước đoạn tự thoại của Mạn Ni trước đó. Đó cũng chính là bằng chứng cho căn bệnh của Mạn Ni.

Có thể sau chuyện này Mạn Ni sẽ được vào viện tâm thần thay vì là nhà giam, nhưng ai bận tâm đến điều đó...hắn, hay Hoắc Nghị. Bọn chỉ quan tâm đến danh dự và lợi ích của Hoắc gia.

Hoắc Luật sau hai ngày nay luôn tìm cách tránh mặt Dục Uyển, bởi vì tự trách bản thân, hắn chính là xui xẻo. Nếu không vì hắn Mạn Ni đã không ra tay trên người Dục Uyển. Đó là lý do hắn đã bốc hơi trong hai chap trước. Và hiện tại Luật ca đã trở lại trong bộ dạng say xỉn, chân chưa kịp bước đã ngã phịch tại cầu thang.

Trên cầu thang lại nghe thấy tiếng thở dài..

Dục Uyển đã nhìn thấy hắn từ lúc bước vào. Cho đến khi hắn lăn xuống sàn và nằm bất động hơn mười phút. Nếu Hoắc Luật có thể tỉnh dậy tự bò về phòng thì cô đã không cảm thấy phiền như bây giờ, không phải thấp thòm ngồi nhìn hắn.

Đem tất cả giấy tờ xuất cảnh, hộ chiếu và những thứ liên quan cho lần xuất ngoại này, mà Hoắc Khiêm đã đưa cho cô lúc sáng, xoay lưng về phòng. Sau khi cất vào trong tủ thì Dục Uyển đã quay trở lại sau ít phút, con ma men vẫn nằm đó chưa xê dịch. Dục Uyển bước xuống và lôi hắn lên.

"Luật! đứng dậy...em đưa anh về phòng."

Lưng vừa rời khỏi sàn, cùng lúc Hoắc Luật cũng mở mắt ra, trong cái ánh sáng lờ mờ hắn không thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Dục Uyển, nhưng mùi hương quen thuộc trên tóc và hơi thở thơm tho này thì hắn nhận ra, người con gái với thân thể mềm mại mà hắn yêu.

"Tránh ra! anh không muốn nhìn thấy em...tránh ra." Đó chính là sự đáp trả của hắn.

Hất mạnh người ta ra, tưởng đầu bản thân tài giỏi nhưng đi chưa tới hai bước lên cầu thang, chân trước treo chân sau, và ngã xuống đất. Nếu không phải Dục Uyển đỡ từ phía sau, hắn đã lăn xuống sàn nhà.

Có lý nào...

"Được! em bỏ mặc anh."

Dục Uyển xoay người đi, hắn có lạnh cóng hay viêm phổi gì đó cũng mặc kệ không quan tâm. Nhưng... vẫn là không thể buông bỏ, lúc bọn họ ở Ý hắn đã chăm sóc cô rất tận tâm, nửa bước cũng không rời, com bung nước rót khi cô nằm trên giường bệnh. Cho nên vẫn là mặt dày bước xuống dìu Hoắc Luật lên lầu.

"Em điếc hay là nghe không hiểu...anh bảo em tránh ra." Vẫn là thái độ bài xích

"Phải! em điếc, em nghe không hiểu gì hết." Dục Uyển cố gắng quàng tay qua người, lôi hấn lên từng bậc thang.

"Rầm..!!!"

Hoắc Luật bất ngờ đẩy ngã cô lên tường. Ở khoảng cách này họ có thể nhìn thấy rất rõ ngũ quan của đối phương. Cô nhận ra vẻ khác thường trên nét mặt của Hoắc Luật, và nhận ra bản thân đã vô tình đốt lửa, dù không biết mình đã châm ngòi từ khi nào, nhưng giờ đây cô đã cảm nhận được sức nóng mãnh liệt từ cơ thể, lẫn đôi tay hữu lực đang khóa trụ trên người mình.

"Anh...anh không muốn về phòng cũng được, em...em muốn về phòng."

Dục Uyển lúng túng đẩy hấn ra, vừa lách người đi, thì một lần nữa bị kéo về, lưng đập vào tường nhưng cô lại không cảm thấy đau đớn vì Hoắc Luật rất có kinh nghiệm trong việc này, lực kéo vừa phải, ra tay đúng lúc, khi lưng vừa chạm lên mặt tường thì hấn đã nắm lấy hai tay cô và ép lên tường, trong tư thế ái muội quen thuộc.

Hoắc Luật cúi mặt sát xuống, chóp mũi của cả hai chạm vào nhau, Dục Uyển liền xoay mặt đi, lời nói trầm khàn của kẻ say rơi hấn xuống hõm vai của cô.

"Tại sao..tại sao cứ phải xuất hiện trước mặt anh, em không biết là anh đang muốn tránh mặt em."

Hơi thở nồng nặc mùi rượu trên người hấn làm cho Dục Uyển cảm thấy đầu choáng như bản thân vừa uống rượu. Hai thân thể dính sát vào nhau, vòm ngực lực lưỡng như lửa của hấn có thể thiêu đốt lớp áo ngủ mỏng manh, cảm nhận sự mềm mại của hai vú của Dục Uyển đang cọ và người hấn.

Cô càng cử động thì thân thể hấn lại càng ép sát, áp chế sự ương ngạnh của cô. Trước ngực vì sự căng thẳng của chủ nhân, đập mạnh không ngừng, căng tròn mềm mại lại phập phồng chống đỡ lên người hấn. Hơi thở của họ dần trở nên dồn dập ám muội, kết hợp với không gian mập mờ trong bóng tối.

Hai tay dần được hấn nói lỏng và thả xuống. Hoắc Luật từ từ cúi người chạm vào môi của Dục Uyển, cô xoay mặt đi, thì bàn tay kia lại dẫn lối cô về. Hấn nhẹ xoay mặt của Dục Uyển lại và nâng cằm cô lên. Thời gian như chậm lại...

"Tiếp theo hai người muốn làm gì?"

Giọng điệu giễu cợt và thái độ hần học của người trên cao vọng xuống. Trong cái không gian đêm tối tĩnh lặng, mọi tiếng động phát ra đều sống động không hỗn tạp. Tiếng bước đi vội vã, hơi thở tức giận của Hoắc Phi, và âm thanh cao vút của cú đâm mà hấn đang đánh thẳng vào mặt của Hoắc Luật đều rõ ràng.

"Bốp...p...!!!"

Hoắc Luật ngã lăn xuống cầu thang, Hoắc Phi bước tới túm lấy cổ áo của hấn xách ngược lên.

"Không nghe tôi hỏi sao? tiếp theo anh muốn làm gì hả? anh trai..."

"Nhìn thấy rồi vẫn không nhận ra...anh là muốn chạm vào cô ấy." Hoắc Luật nhếch miệng cười, lấy tay lau vết máu trên miệng, cũng không chịu thua giờ tay đâm trả Hoắc Phi.

"Bụp...p!!!"

Người đánh đòn, kẻ đáp trả. Cuộc chiến tay đôi của hai anh em họ bắt đầu. Trận chiến nào cũng phải có tổn thất, nhưng thảm nhất không phải họ mà chính là những thứ sành, sứ, thủy tinh mà Hoắc Nghị đã dùng tiền ti để mua về, lần lượt ra đi một cách vô nghĩa.

"Choang...ng!!!"

Hoắc Phi tung chân đá về phía trước, Hoắc Luật nghiêng người né sang trái, thế là chiếc bình cổ hoa văn tinh xảo, chất sứ sáng bóng thời vua Vũ Văn Hy đa hi sinh oanh liệt, và nằm nát dưới sàn.

"Choang...!!!!"

Hoắc Luật phản đòn, tung cước đá tới tấp. Hoắc Phi gập người ngã ra phía sau. Tượng hạc trong suốt cống phẩm triều đình Lăng Thiên quốc, bị đập bể dưới chân sau hai cước liên hoàn, kèm theo vẫn là âm thanh vỡ vụn đặc trưng.

"Dục Uyển là người của tôi, anh không được chạm vào cô ấy." Hoắc Phi tức giận lớn tiếng.

"Người của em? vậy mẹ con Phi Yến thế nào...bọn họ không phải là người em nên chăm sóc lúc này?" Hoắc Luật lớn tiếng đáp trả.

Cả hai quần lấy nhau nằm lăn dưới sàn, xiết chặt cổ áo đối phương. Người tung quyền kẻ đáp cước cứ thế mà đánh mãi không ngừng, không nghe thấy tiếng la hét của Dục Uyển, cô tràn vào ngăn lại thì bị họ đẩy ra.

Thật tức chết tác giả, trong khi người đang được họ giành qua giành lại, té ngã dưới đất mà không ai nhìn đến, mà mở miệng ra là nói yêu, nói thương.

"Chuyện của Phi Yến không phải việc của anh, việc anh nên làm tránh xa Dục Uyển, cô ấy là phụ nữ của tôi...anh nghe rõ chưa?" Hoắc Phi lộn người đè Hoắc Luật xuống sàn.

"Nếu không phải anh buông tay trước thì em có cơ hội xen vào?" Hoắc Luật phản đòn, nắm cổ áo Hoắc Phi quật ngược lại, đè xuống sàn.

"Sao... hồi hận? cảm thấy món đồ chơi anh vứt đi, trở nên rất thú vị muốn giành lại."

"Phải! anh rất hồi hận...anh muốn giành lại Dục Uyển, nếu em đã có Phi Yến thì hãy trả cô ấy lại cho anh."

"Anh đừng mơ, Dục Uyển là của tôi...anh đừng quên, anh đã làm cô ấy tổn thương thế nào? tôi sẽ không trả cô ấy lại cho anh."

"Trước đây anh không biết trân trọng Dục Uyển là anh sai, nhưng em tốt đẹp hơn anh? nếu em muốn chịu trách nhiệm với Phi Yến, thì anh sẽ giành lại Dục Uyển."

Trước đây nhìn những gã đàn ông của Hi Chi vì tranh giành mà đánh nhau, cô cảm thấy hơi ghen tị. Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh tương tự thì mới biết cảm giác không đơn giản chỉ có vậy. Anh em họ xem cô là gì? món đồ chơi truyền tay nhau hay món hàng để họ dùng nắm đầm giải quyết. Hai người này đều là người cô đã yêu sao, cả hai cô đều không cần, bọn họ đều tệ hại như nhau. Dục Uyển bỏ mặc anh em họ đang đánh nhau vật vờ, mà đi thẳng lên lầu.

Nhưng bất ngờ đèn dưới cầu thang được bật sáng.

"Hai đứa đang làm cái trò gì hả?"

Tiếng hét của Hoắc Khiêm vang lên trước khi cô kịp nhìn thấy hắn. Và giờ hắn đang xuất hiện trước mặt cô không báo trước.

Xuyên qua cặp kính trong suốt, là đôi mắt đỏ rực như muốn ăn tươi nuốt sống, hận không thiêu chết cô. Bộ dạng luôn tỏ ra nghiêm túc của hắn đủ để dọa người, không cần khoe luôn vẻ mặt từ thần này. Dục Uyển chẳng nhớ nổi đã làm gì, mà khiến tên quỷ quân tử này ghét cô đến như vậy.

Quét mắt nhìn xuống đại sảnh, một chiến trường đồ nát, không biết bao nhiêu binh sĩ cổ yêu thích của cha hắn đang nằm chất đống dưới sàn, nhưng không khó chịu bằng khi nhìn thấy bộ dạng của Hoắc Phi và Hoắc Luật lúc này, người chảy máu miệng, kẻ xỉ máu mũi nhưng vẫn lao vào nhau đánh túi bụi.

Bao chiêu chán ghét khó chịu tức giận đều dồn hết vào một chỗ, đó chính là ánh mắt của Hoắc Khiêm đang nhìn Dục Uyển. Gây ra chuyện khiến cho Luật Phi bất hòa, rồi muốn bỏ đi như một người qua đường. Hoắc Dục Uyển, người phụ nữ này rất biết cách đùa bỡn hai đứa em của hắn.

"Còn chưa chịu dừng tay...hay muốn đánh thức tất cả mọi người trong nhà."

Nghe tiếng hét của anh đại, Hoắc Phi buông Hoắc Luật ra, và đi thẳng đến chỗ Dục Uyển, lôi cô lên lầu.

"Đi theo anh về phòng."

"Tôi không đi."

Dục Uyển hất tay Hoắc Phi ra, xoay người đi nhưng hắn lại đuổi theo kéo về. Hoắc Luật nhìn ra Hoắc Phi đang cường ép Dục Uyển nên bước tới ngăn lại.

"Uyển không muốn đi theo em, buông tay em ấy ra."

"Không muốn đi với tôi, chẳng lẽ muốn đi cùng anh?" Hoắc Phi nhếch miệng cười

Khói lửa chiến tranh vừa dập tắt thì giờ lại bắt đầu. Hai mắt đỏ rực nhìn nhau, người không chịu buông, kẻ lại muốn ngăn cản. Dục Uyển nằm ở thế giữa, hai tay đều bị anh em họ nắm chặt.

"Uyển! có phải em muốn đi với Luật?" Hoắc Phi nói

"Uyển! chỉ cần em đồng ý...anh sẽ không để Phi dẫn em đi." Hoắc Luật lên tiếng

Cả hai đều gọi tên cô nhưng có hiểu cho cảm nhận của cô lúc này.

"Hai anh bị điên sao? buông tay ra... tôi không muốn đi với ai hết...tôi tự biết đường về phòng mình."

Dục Uyển tức giận hất mạnh hai tay của anh em họ ra. Nhưng sức trâu bò của họ cô đâu không lại, tay không thể thoát ra, càng ra sức họ càng giữ chặt, cô lại càng đau hơn.

"Cả hai đứa buông tay!".

Nhận định của hắn từ đầu không sai, Dục Uyển chính là tai họa. Là nguyên nhân sẽ khiến Luật và Phi bất hòa, tai họa này hắn cần phải tổng khứ đi bằng

mọi giá. Nếu không sự rạn nứt giữa Luật Phi sẽ càng lớn dần.

"Bây giờ ngay cả lời của anh nói, hai đứa đều không nghe."

Dù hơi miễn cưỡng, nhưng Hoắc Luật và Hoắc Phi cùng lúc buông tay ra. Dục Uyển vừa thoát ra khỏi anh em họ, đã muốn đi thẳng về phòng, nhưng lại có một lực khác chạm vào tay cô.

"Đi theo tao." Hoắc Khiêm nắm lấy tay cô lôi đi.

"Râm..m"

Hắn xem cô như phé vật ném thẳng vào phòng. Bộ dáng cao ngạo như kẻ bề trên nhìn xuống người dưới, Dục Uyển lại ngồi bệt xuống đất, chưa kịp ngồi dậy thì tay đã bị hắn dầm lên. Không biết vô tình hay cố ý mà sau khi nghe cô hét lên, hắn vẫn chưa thả chân ra.

Hắn nhấc chân lên, rồi ngồi xồm xuống trước mặt Dục Uyển, tay bóp mạnh lấy cằm của cô.

"Không phải ngày mốt... mà ngay sáng mai, tao muốn mày biến khỏi đây, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Luật và Phi một lần nào nữa, cho tới khi tất cả kí ức về mày đều bị chúng xóa sạch."

"Anh thật sự nghĩ tôi còn lưu luyến cái nơi quái quỷ với những đứa em trai điên rồ của anh sao?"

Cô trừng mắt nhìn, Hoắc Khiêm lại nhếch miệng cười. Khoảng trống của họ đã kéo gần đến mức mà cả hai cũng không nhận ra.

Từ sau khi Dục Uyển trở về từ Ý mà cũng không đúng, phải nói là từ trước đến giờ hắn chưa một lần nhìn kĩ Dục Uyển, ở khoảng cách gần như bây giờ. Thật sự...rất xinh đẹp, Dục Uyển của bây giờ khiến người khác dễ dàng rung động, từ ánh mắt giận dữ, sóng mũi cao nhỏ, làn môi căng mọng đều khơi dậy dục vọng chiếm hữu của đàn ông.

"Á..A...!!!"

Ngón tay của Hoắc Khiêm vừa lạc bước trên bờ môi mọng nước của Dục Uyển, thì đã bị đôi hàm răng sáng bóng của cô cắn chặt. Trả thù cho những ngón tay đáng thương của cô vừa bị hắn giẫm đạp. Nhìn khoảng cách đôi mày kiếm đang kéo gần đến cực hạn, hai mắt nheo lại hẹp như một lưỡi liềm của Hoắc Khiêm cô biết hắn đang rất tức giận.

"Râm...!!!"

Hắn ấn mạnh Dục Uyển xuống sàn, ngồi lên người cô. Khí tức giận dữ dâng tràn, đôi mắt đầy phẫn nộ của cả hai cùng lúc phát ra. Dục Uyển đẩy hắn ra, thì hắn càng dùng sức đè bẹp cô xuống.

"Mày ghê gớm thật...không chỉ khả năng câu dẫn đàn ông mà ngay cả hàm răng cũng rất sắc bén."

"Sắc bén cỡ nào cũng không bằng miệng lưỡi độc địa của nguy quân tử anh....nhưng tôi còn thứ lợi hại hơn, có muốn thử không?"

Lời vừa dứt, Dục Uyển tung nắm đấm về phía Hoắc Khiêm. Mát cảnh giác lần thứ nhất, nếu lại để mình bị thiệt lần thứ hai, tác phong này không phải hắn. Tay còn chưa kịp chạm vào gương mặt đẹp trai lạnh lùng thì đã bị cường chế, khóa lên đỉnh đầu chỉ bằng một tay.

Tên khốn này, đáng vẻ nhìn như thư sinh yếu đuối, nhưng khỏe không kém gì Hoắc Luật và Phi. Đúng là anh em sinh ba.

"Lợi hại mà mày vừa nói..thật là mở rộng tầm mắt." Chỉ một tiếng thở phất ra, với nụ cười khinh bỉ vừa rồi, Dục Uyển cảm thấy bị hạ nhục vô cùng.

"Cứ cười đi...trên đời này không có gì là chắc chắn, Hoắc Khiêm, nếu sau này anh bất hạnh rơi vào tay tôi, tôi sẽ chơi chết anh."

"Ha...a...!!!"

Hoắc Khiêm bất ngờ cười to thành tiếng, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy lời đe dọa từ một người. Nhưng thời gian trôi qua, vẫn tư thế cũ, Dục Uyển nằm dưới Hoắc Khiêm nằm trên, nhưng thái độ cả hai đã thay đổi. Lửa giận nguôi dần, chỉ còn lại sự mập mờ khó nói, ngượng ngùng thoáng trong mắt của Hoắc Khiêm, và khuôn mặt đang tức giận của Dục Uyển trở nên ửng đỏ.

Cảm nhận nơi nhạy cảm đang khít khao chạm vào nhau, cách lớp quần áo, nóng rực đang phản ứng lại với mềm mại bên dưới váy ngủ. Chỉ một động tác trượt nhẹ, cũng làm cả hai rung động mạnh. Thân nhiệt của hai tăng nhanh đột biến, vì hắn đang ngồi trên người cô, sức nặng chống đỡ không nổi, cô thở mạnh, bụng dưới lại cùng cử động.

Mà cử động lúc này là chết...

"Tao sẽ chuẩn bị tài xế, sáng mai mày đưa mày ra sân bay sớm."

Hoắc Khiêm bật người dậy, rồi đi thẳng ra cửa, nói mà không thèm nhìn mặt Dục Uyển. Lần đầu tiên trong đời Hoắc đại thiếu gia cảm thấy lúng túng trong một tình huống khó xử, bởi vì hắn đã đang dựng lên trước mặt người mà hắn ghét nhất.

"Rầm...!!!"

Khuôn mặt của Dục Uyển vẫn còn đỏ, và tim vẫn còn đập rất nhanh....

Rầm...!!!

Hoắc Luật ngã lưng xuống giường, hần vừa nhắm mắt lại thì những kí ức ở Ý sống động xuất hiện trong đầu, là một đêm trước khi họ trở về Á Lạp Tân. Sau khi Dục Uyển bị đám người đàn ông Ý tưởng nhầm là gái gọi.

Nếu chuyện đó không xảy ra, hần có thể đã buông tay Dục Uyển, không còn bất kì ảo tưởng nào về cô.

"Đồ tồi! anh biết rõ em đã vô dụng..còn bắt nạt em, làm em sợ..làm em khóc...đồ xấu xa." Dục Uyển vừa khóc vừa đánh vào người hần.

"Uyển! anh xin lỗi..nín đi em."

Hoắc Luật ôm lấy cô, và hôn nhẹ lên tóc. Hần không có ý làm cô sợ, hần chỉ muốn Dục Uyển nhận thức được một điều, cô đã không còn là Dục Uyển của trước đây.

"Cốc..cốc...!!!"

Trong lúc này thì bên ngoài, có tiếng người đập cửa. Lúc đầu chỉ có một, nhưng tiếp theo lại có nhiều bàn tay cùng lúc đập mạnh, âm thanh nghe rất chấn động. Dục Uyển cảm thấy hồi hộp căng thẳng, không biết có phải bọn người khi nãy bị Luật đánh, quay lại trả thù.

"Khuya rồi, còn ai đến phòng anh?"

"Anh không biết, để anh ra mở cửa."

Buông Dục Uyển ra, Hoắc Luật bước xuống giường.

Cửa vừa kéo ra thì cả mười mấy người Á, Âu, nam, nữ đều có đủ, bọn họ bắn pháo, rồi tràn vào trong phòng. Thì ra là những người bạn ở Ý của Hoắc Luật trước đây, bởi vì biết sáng mai hần sẽ về nước nên mới rủ nhau kéo đến phòng, làm tiệc chia tay. Dục Uyển có gặp họ vài lần, Luật cũng từng giới thiệu họ với cô.

Nhìn thấy Dục Uyển xinh đẹp với chiếc khăn tắm xộc xệch trên người, bọn họ đều há mồm trố mắt, phụ nữ thì không nói đàn ông nhìn thì không được. Hoắc Luật lập tức bước đến dùng tay bịt mắt, lấy chân đá từng người một ra ngoài.

"Cút...cút hết ra ngoài."

Hần bước đến tủ quần áo, mở và li lấy quần short và áo sơ mi của mình, ném vào người của Dục Uyển. Sau khi đã chỉnh chu về hình thức bên ngoài, thì cánh cửa mới mở rộng đón khách...

Ăn uống, ca hát nhảy múa, bọn họ quây nát cả căn phòng. Dục Uyển cũng bị kéo vào cuộc vui và quấy hết mình. Hơn mười hai giờ đêm, tiệc mới tàn. Tất cả mọi người đều say khướt không biết đường về nhà. Hoắc Luật cũng say những vẫn đủ tỉnh táo để gọi taxi, tổng từng người một lên xe.

Đến khi hần quay lại phòng thì không nhìn thấy Dục Uyển đâu, nhưng nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, ngay cả cửa phòng tắm cũng không khóa.

Dục Uyển đang nằm co ro trên sàn, tay ôm chai rượu, không biết là ngủ hay say mà đầu gối lên chai sữa tắm. Nước chảy từ vòi sen vào bồn tắm đang tràn ra ngoài, lan ướt khắp người cô.

"Mở miệng là nói không biết uống nhưng lại uống hết cả năm chai rượu, em là bọm nhậu?"

Hoắc Luật liếc mắt nhìn những chai rượu trên sàn mà chóng mặt. Tức giận thì nói chứ lòng nào lại bỏ mặc cô nằm trong nhà tắm. Hần bước tới gỡ chai rượu ra, nhưng Dục Uyển vẫn ôm chặt không buông, bắt lực bó tay, vì không thể tách chúng ra khỏi người Dục Uyển. Chỉ có thể ôm cô về phòng cùng với nó.

"Đừng...tôi không biết uống."

Hoắc Luật nhìn bộ dạng của Dục Uyển nhìn không được cười, miệng nói không biết uống, nhưng lại đang mút chặt chai rượu, mặc dù bên trong đã rỗng. Hần đặt cô lên giường, giúp cô lau tóc thay quần áo là việc hần sắp làm.

Trên cơ thể Dục Uyển có chỗ nào hần chưa từng nhìn, chưa từng chạm tay vào. Vì vậy mọi thứ có vẻ rất tự nhiên với hần, khi cởi sạch Dục Uyển và lau khắp người cô. Nâng hai chân, trượt nhẹ lên đùi, di chuyển đến bụng và xoa nhẹ hai bên vú với chiếc khăn bông mềm mại. Dục Uyển đã sạch khô. Nhưng hần lại lưu luyến không muốn bỏ tay ra khỏi thân thể mềm mại xinh đẹp này. Hần mỉm cười, chạm tay lần cuối vào nhũ hoa hồng thuận trước vú, rồi buông tay đứng dậy.

"Um.m...!!!"

Một tiếng rên nhẹ của Dục Uyển làm cả người hắn điều đứng, xương cốt muốn rụng rời. Nhưng một chữ, chỉ một chữ tiếp bật ra khỏi môi người đẹp, thì hắn chết lặng.

"Phi! đừng làm loạn...để em ngủ." Dục Uyển ôm chặt hai tay của Hoắc Luật trước ngực.

Biết là không đúng, nhưng hắn lại không làm chủ được mình. Hắn không thích Dục Uyển gọi tên người đàn ông khác trong lúc ngủ say, ngay cả em trai hắn. Có thể rượu là tác nhân thúc đẩy sự ghen hờn trong hắn, khi lý trí đã không còn đủ tỉnh táo và nhường chỗ cho bản năng.

"Em rất yêu Phi sao?" Hắn phì cười nhìn Dục Uyển, chua chát thay cho hắn trong lòng lại rất đau.

Không biết là ai đang hỏi, Dục Uyển cũng không đủ sức để mở mắt ra. Chỉ trả lời theo bản năng khi có người đặt câu hỏi, và không do dự nói ra điều mà mình đang nghĩ, như một robot đã được lập trình sẵn.

"Yêu...anh ấy là vị hôn phu của tôi...tại sao tôi lại không yêu anh ấy." Dục Uyển mỉm cười trong khi hai mắt thì nhắm chặt.

Lại một nhát dao cứa vào tim Hoắc Luật, hắn cúi người sát xuống nhìn vào cô. Và Dục Uyển sẽ không thể nhìn ra sự khó chịu đố kỵ đan xen trong mắt hắn.

"Vậy còn Hoắc Luật, em không còn yêu anh ta?"

"Không yêu...anh ta rất xấu, lúc nào cũng bắt nạt tôi...um...!!!"

Một sự thơm ngát ướt át khiến kẻ say thèm khát, dòng nước ngọt mà cô đang cần. Uống rượu nhiều quen cái vị cay xè nên khi chạm vào nước bọt của Hoắc Luật, Dục Uyển lại tự mặc định đó là nước giải khát. Cô tham lam nuốt lấy cũng như Hoắc Luật đang điên cuồng cắn mút, nhưng càng uống lại càng khát, càng hôn thì lại càng mất tự chủ.

Sự phủ nhận tình yêu giành cho hắn của Dục Uyển, đã làm Hoắc Luật muốn cô ngay lúc này. Bàn tay vội vã trượt xuống bụng, kéo một chân của cô nâng lên, nhấp người đẩy dục vọng tiến vào hoa huyệt giữa hai chân Dục Uyển.

"Um.m...!!!" Chỉ là cái nhũn mảy của kẻ say, cơ thể cô vốn đã quen thuộc với Hoắc Luật, bên dưới lại chân thật hơn cô nhiều.

Ngon lửa dục vọng được đẩy lên mãnh liệt theo từng tiết tấu của Hoắc Luật, hắn không thể dừng lại sự đòi hỏi trên người cô. Sự nuối tiếc, hối hận đang kêu gào trong người hắn, cấp thiết muốn hắn chiếm lấy người phụ nữ này, nếu thời gian quay ngược lại hắn sẽ không giao cô cho bất kì ai, Dục Uyển chỉ là của hắn.

Hắn thỏa mãn trên người cô, Dục Uyển vẫn vùi sâu trong men say. Cô không hề ý thức được chuyện gì, những kí ức những lần chuyện xảy ra cùng Hoắc Luật tựa như một giấc mơ, khiến mặt cô đỏ bừng lúc sáng khi nhìn thấy hắn.

Nhưng quần áo trên người cô vẫn chỉnh tề, Hoắc Luật cũng chẳng có ở bên giường, hắn cư xử một cách rất bình thường khi bước vào phòng, như thể chưa từng có chuyện gì trong buổi sáng hôm đó. Càng làm cho Dục Uyển tin tưởng đó chỉ là giấc mơ xuân của mình. Chỉ là cô muốn xác nhận lại.

"Luật! tôi qua..tôi qua..." Nhưng làm sao để mở miệng.

"Tôi qua có chuyện gì?" Hoắc Luật lên tiếng

Thái độ thân nhiên như vậy, chắc chắn là không có chuyện gì. Dục Uyển thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng là càng ngày càng hư hỏng, có thể mơ loại giấc mơ đó với Luật.

"Không có gì...em chỉ muốn hỏi tôi qua bạn của anh thế nào?"

Cô thì vui, nhưng có kẻ lại đáng lòng vì sự phôi sạch của Dục Uyển, nụ cười mừng rỡ của cô vừa rồi, lại gián tiếp đá kích đến tự tôn của hắn.

"Bọn họ không sao... em mau về phòng chuẩn bị, chúng ta sẽ đến sân bay sau nửa tiếng."

"..."

Nửa tiếng nữa cô sẽ về nước....

Dục Uyển mong chờ ngày này rất lâu. Có thể gặp lại mẹ Tiêu và mọi người. Nhưng mong chờ nhất là nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hoắc Phi, sẽ trông thế nào khi nhìn thấy cô trở nên xinh đẹp. Nghĩ đến đó lại vui mừng đến bật cười thành tiếng.

Nhưng vừa bước chân xuống giường, cả người liền bủn rủn không có sức. Nếu không có người chân dài chạy nhanh đến đỡ, cô đã té xuống đất.

"Sau này uống ít rượu lại."

Rượu thật là tai hại, không chỉ khiến cô hư đốn, còn làm cả người cô nhừ mỏi như bị xe tải cán qua Luật nói đúng, sau này cô sẽ uống ít lại. Nhưng

không có gì là chắc chắn cả...

Tất cả tội lỗi Hoắc Luật gây ra trên người của Dục Uyển, khiến cô kiệt sức thành công bị đổ hết là do rượu. Dục Uyển cũng không còn thắc mắc hay nghi ngờ gì về buổi tối đêm đó, cô cũng hoàn toàn quên sạch cái gọi là giấc "mộng xuân" khi về nước.

Nhưng có người lại nhớ mãi không quên.

"Thật đê tiện...Hoắc Luật, mày đúng là đê tiện."

Hoắc Luật tự cười, tự sỉ vả bản thân vì hành động của mình đã làm trong đêm đó với Dục Uyển, hấn nốc cạn chai rượu, rồi lại ngủ quên dưới sàn.

Chỉ sau một đêm, Phi Yến từ cô tiếp viên thân phận thấp hèn đã thay da đổi thịt, trở thành viên dạ mình châu sáng chói. Cô được nhận tổ quy tông, được mang họ Trình của cha, được Trình tổng chính thức giới thiệu với những người trong tộc, và trở thành nhị tiểu thư của Trình gia.

Phi Yến cảm thấy rất hạnh phúc không phải vì danh phận nhị tiểu thư, được người hầu khum lưng cúi đầu hay tài sản Trình phu nhân nói sẽ thuộc về cô. Mà vì cô đã có được gia đình của mình, có cha, có mẹ. Đó chính là điều làm Phi Yến cảm thấy hạnh phúc.

Trình Thiện chính là cái tên của Phi Yến, nhưng có lẽ hơi xa lạ với cô. Nên Trình phu nhân không ép buộc cô, bà vẫn gọi cô là Phi Yến như trước giờ.

"Phi Yến! con yên tâm, mẹ và cha sẽ lấy lại công đạo cho con...nếu Hoắc gia không chịu trách nhiệm, cha mẹ sẽ không để họ được yên."

Hở mẹ hung dữ với mọi người nhưng với hồ con thì cũng biết dịu dàng và ngược lại, một người phụ nữ hiền lương dịu dàng nhưng vì con gái cũng có thể biến thành cọp mẹ hung tàn.

"Con cháu của Trình gia không thể là đứa trẻ không được thừa nhận, tên nhóc Hoắc Phi đó nếu dám bắt nạt con, cha sẽ không bỏ qua cho nó." Trình Tổng cũng là một người cha rất yêu con, đặc biệt với đứa con gái từ nhỏ đã thiệt thòi như Phi Yến.

Có cha có mẹ làm Phi Yến hạnh phúc đến mức quên hết mọi thứ trên đời, bao gồm cả rắc rối mà cô đã gây ra. Bây giờ thì hay ho rồi, còn kéo theo cả cha mẹ cô vào chuyện này.

"Lão gia! ông định xử lý chuyện này thế nào?"

"Lát nữa anh sẽ sang Hoắc gia gặp Hoắc Nghị... đứa trẻ sinh ra không thể không có cha, Phi Yến cũng không thể làm người mẹ đơn thân."

Với năng lực của Trình gia thừa sức để nuôi trọn cả mẹ con Phi Yến suốt đời, họ cũng không cần đu bám vào cái gia sản của Hoắc gia, thứ họ cần là Phi Yến được mọi người thừa nhận, không chịu sự chỉ trích hay nhận bất cứ lời đàm tiếu nào của người bên ngoài.

"Cha...mẹ! con xin lỗi, thật ra con đã lừa gạt mọi người." Phi Yến bất ngờ trượt khỏi ghế và quỳ gối xuống sàn.

"Phi Yến! có gì thì con đứng lên, cha mẹ mới là người có lỗi...con không có lỗi gì cả, đứng lên đi con." Trình phu bước đến đỡ cô đứng dậy.

"Phi Yến! có gì thì con cứ nói...chúng ta là người một nhà, cha mẹ sẽ luôn bảo vệ con."

Phi Yến được đưa lại trở lại ghế ngồi, hai hàng mi long lánh nước. Lời nói dối của cô phải chấm dứt.

"Cha...mẹ! Hoắc Phi là người rất tốt, con không muốn gây thêm rắc rối cho anh ấy...hai người không cần sang Hoắc gia đòi công đạo cho con, vì con sẽ không lấy Hoắc Phi."

"Tại sao? không phải con đang mang thai con của cậu ta?" Trình phu nhân ngạc nhiên ra mặt, theo như bà cảm nhận được, Phi Yến cũng thích Hoắc Phi.

Cả Trình Tổng và Trình phu nhân đều nóng lòng muốn biết đáp án của Phi Yến, nhưng họ chờ đợi mọi mồn con mắt Phi Yến cũng vẫn chưa biết mở miệng thế nào.

"Thật ra...đứa trẻ...đứa trẻ..."

"Đứa trẻ không hề tồn tại, tất cả chỉ là lời nói dối để được gả cho Hoắc Phi... hoặc đứa trẻ đó là tạp chủng của nó lang chạ cùng mấy gã đàn ông dơ bẩn ở bên ngoài, mà ngay cả cha là ai cũng không phân biệt được."

Tiếng nói độc địa, khinh miệt từ ngoài cửa vọng vào. Trình Mi đã cướp hết tất cả lời của Phi Yến.

"Trình Mi! nói năng cho tử tế vào, Phi Yến là em gái con... hạ nhục nó cũng chính là tự hạ nhục mình." Trình tổng tức giận ra mặt.

"Con chỉ nói ra điều mà mọi người bên ngoài đang nghĩ, cha cũng không nên nóng như vậy."

Thật ra, từ lần đầu tiên gặp Phi Yến, cô đã nảy sinh ra ác cảm vì ả có khuôn mặt giống hệt bà ta. Không ngờ đến mức chưa từng một lần nào nghi ngờ, quan hệ giữa Phi Yến và nhà họ Trình. Nhưng cô không quan tâm, dù có là em gái ruột thì đã sao. Thân phận nó vẫn thấp hèn như mẹ nó, cô mãi là đại

tiểu thư của nhà họ Trình, là người thừa kế duy nhất của Trình gia.

"Phi Yến! đây là chị gái con..Trình Mĩ"

Phi Yến ngỡ ngàng nhìn Trình Mĩ, cô biết vị Trình đại tiểu thư này, cũng nghe cha mẹ nói mình có một người chị cùng cha. Nhưng không ngờ lại là chị ta, vị hôn thê của Tề Hạo, trời đang treo người sao. Phi Yến vừa đứng dậy đã ngã phịch xuống ghế, vì nhận ra sự hiện diện của hắn.

Ác ma...

"Tôi là Tề Hạo vị hôn phu của chị em, rất vui được gặp mặt."

Hắn mỉm cười đưa cái bắt tay về phía Phi Yến, cư xử như họ lần đầu tiên gặp mặt. Thật vô sỉ, hắn có thể trơ trẽn đến như vậy. Suy sụp, mặt mày xanh mét, mồ hôi rịn trán. Lại là phản ứng bản năng khi nhìn thấy Tề Hạo cô hất mạnh tay hắn ra, không cho hắn chạm vào người mình.

"Phi Yến!" Hành động này dưới mắt Trình tổng là vô phép, ông lớn tiếng nhắc khéo cô.

"Không sao bác trai...con nghe nói, phụ nữ mang thai tâm tính bất thường, con sẽ không trách Phi Yến, phải không...em vợ."

Nếu là trước đây Tề Hạo không hề có ý định cưới Trình Mĩ, thì giờ đây hắn đã thay đổi. Hắn không chỉ muốn cưới, còn muốn dọn về Trình gia ở rể. Có như vậy mỗi ngày hắn có thể nhìn thấy Phi Yến, mối quan hệ của họ sẽ mãi dây dưa không thể đứt, quan hệ anh rể-em vợ cũng không tệ.

Nụ cười ác ma thật lung linh, khiến cô càng khiếp sợ. Trong đầu hắn đang nghĩ ra chuyện xấu xa gì để giày vò cô.

"Phi Yến! tại sao con không muốn lấy Hoắc Phi, đừng sợ...đã có mẹ làm chủ cho con, bất cứ ai cũng đừng làm tổn hại đến con" Trình Phu nhân trấn an con gái, nhưng ánh mắt lời nói của bà lại như đang ám chỉ Trình Mĩ.

"Mẹ...con..."

Làm sao cô có thể mở miệng nói ra sự thật khi có sự hiện diện của Tề Hạo. Hai tiếng "em vợ" vừa rồi đã xác định quan hệ của họ. Hắn là hôn phu của chị gái cô, nếu cô nói ra thì gia đình này sẽ vì cô mà đảo lộn.

"Phi Yến! cha hiểu con là đứa trẻ lương thiện, không muốn gây rắc rối cho người khác...nhưng đứa trẻ này là của Hoắc Phi, thì cậu ta phải chịu trách nhiệm với nó."

Trình Tổng đứng dậy, chỉnh lại cúc áo...

"Trình quản gia! chuẩn bị xe."

"Dạ! lão gia."

----- hết chương 87-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Trắng án

Trời còn chưa sáng thì đã có một chiếc ford focus màu đen đậu trước cửa lớn Hoắc gia. Người đến là ai, thân phận thế nào, có thể khiến cho Hoắc Nghị phá lệ thức dậy, và tất cả người trong nhà đều có mặt.

Đại sảnh.

Ngồi đối diện Hoắc Nghị là một ông lão trên cả lục tuần, tóc bạc trắng, nhưng thân thể tráng kiện, phong thái điềm đạm, đặc biệt là động tác đang thưởng trà trước mặt mọi người, rất nho nhã và từ tốn. Nhưng tất cả những ưu điểm kể trên lại không thể che được một khuyết điểm duy nhất trên gương mặt lão, mọi người trong phòng không hề xao nhãng nó dù chỉ một giây, đó là cặp mắt tinh tường và đầy sát khí khiến người khác phải dè chừng khiếp sợ.

Nếu là người từng quen biết và hiểu rõ về lão nhất định sẽ rất ngạc nhiên trong hoàn cảnh này vẫn có thể giữ được bình tĩnh. Sau nhiều năm lăn lộn trên chiến trường, gió cát sa mạc và mùi khói súng đã làm nguôi đi tính khí bất đồng của tuổi trẻ. Nhưng nếu là lão của mười năm trước, có lẽ trên bàn đã đặt thêm mấy khẩu súng, sẽ không do dự mà bắn chết tên nhóc không hiểu đạo lý làm người là phải như thế nào.

"Nhóc con! vừa rồi cậu nói gì?" Trịnh lão tướng quân đặt tách trà xuống bàn, mỉm cười với Hoắc Phi.

Xưa nay chưa có ai dám mở miệng nói "không" trước lời đề nghị của ông. Cho dù điều ông đòi hỏi là vô lý đi chăng nữa, họ cũng chỉ có thể gật đầu lia lịa và chấp hành, nhưng lần này lẽ phải đứng về phía ông, lại có kẻ đần độn dám nói "không". Cho nên Trịnh lão tướng vẫn không tin vào điều ngạc nhiên vừa nghe được.

"Tôi sẽ không cưới cháu gái của ông, cho dù cô ấy là con cháu Trịnh gia đi chăng nữa...cũng chẳng thay đổi gì, trên đời này chỉ có duy nhất một người tôi muốn lấy làm vợ nhưng đó không phải là Phi Yến."

Hoắc Phi không biết sợ, khẳng khái đứng dậy đối diện cùng Trịnh lão tướng quân.

Gần đây hẳn không còn thời gian để đọc báo, nên không biết hề biết Phi Yến là con gái của Trình gia, cháu của Trịnh lão tướng quân, cho đến khi hai người này xuất hiện trong nhà hắn, và bị lôi khỏi giường. Nên khi nghe Trình tổng muốn thay con gái lấy công đạo, hắn rất bất ngờ. Như hắn từng nói trước đó, hắn vẫn sẽ chịu trách nhiệm với mẹ con Phi Yến, nhưng sẽ không bao giờ kết hôn với cô ấy vì người hắn muốn cưới chỉ có Dục Uyển.

"Bốp...bốp...!!!!"

Một tràng pháo tay tán thưởng cho hành động gan dạ của Hoắc Phi. Trịnh lão tướng quân bật dậy khỏi ghế. Ông rút nhanh khẩu súng trong túi ra và nhắm thẳng vào đầu của hắn.

"Nói lại một lần nữa nhưng lần này hãy suy nghĩ thật kĩ."

Tất cả mọi người trong Hoắc gia đều rất hoảng hốt, đứng dậy. Ngay cả Trình tổng cũng phải giựt mình. Lúc ông vừa bước ra cửa thì ông cậu này lại xuất hiện đúng lúc. Ông muốn một mình giải quyết chuyện này, bởi vì quá hiểu bản tính nóng nảy của cậu mình. Nhưng Trịnh lão tướng cứ khẳng khái đòi theo, cam đoan sẽ giữ bình tĩnh không gây ra chuyện, và sẽ ngồi yên như một tượng phật.

Hóa ra đây là lời cam đoan của Trịnh lão tướng quân.

"Người già nên tâm trạng dễ kích động, mà kích động rồi lại không thể làm chủ được mình nên...nhóc con, suy nghĩ thật kĩ rồi hãy mở miệng." Trịnh lão ấn mạnh khẩu súng vào đầu của Hoắc Phi

Lời lẽ của ông đã không còn từ tốn như trước, và sức ép vô hình từ khẩu súng mang đến, đã khiến cho nhiệt độ trong phòng tăng mạnh. Nhưng Hoắc Phi cũng không chịu nhún nhường khi nhìn thẳng vào Trịnh lão.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm với đứa trẻ trong bụng Phi Yến, nhưng sẽ không bao giờ kết hôn với cô ấy...ông còn muốn tôi lặp lại tới bao nhiêu lần."

"Nhóc con chán sống...muốn chết?"

Tìm mọi người như muốn nhảy lộn ra ngoài, khi nhìn thấy ngón tay của ông ta chuẩn bị bóp cò. Dù họ đều tin chắc Trịnh lão sẽ không ra tay giết Hoắc Phi, nhưng chỉ sợ ông ta bị kích động nhất thời khi bị ai đó chọc điên.

Súng là không có mất, mà từng viên đạn trong đó chắc chắn cứng hơn rất nhiều so với cái đầu toàn là bã đậu của Hoắc Phi. Trong tình huống nào, còn chọc tức Trịnh lão tướng, không biết nói những câu dễ nghe hơn sao.

Hoắc Nghị hoàn toàn bất lực còn Lữ Trị lại đau đầu vì sự ngang bướng của Hoắc Phi.

"Cậu! mau bỏ súng xuống, nếu vì tức giận bắn chết hắn thì Phi Yến sẽ thế nào?" Trình tổng chạy đến kéo Trịnh lão tướng quân ngồi xuống, còn giựt lấy khẩu súng cho vào túi của mình.

"Con không nghe thằng nhóc đó nói gì? thái độ của hắn không phải đang coi thường người nhà Trịnh gia." Trịnh lão quay sang nhìn Trình tổng.

"Hắn nói không cưới Phi Yến, chỉ chịu trách nhiệm với đứa trẻ? cả Trình gia và Trịnh gia không có khả năng nuôi nấng một đứa trẻ? phải chạy đến Hoắc gia để nó chịu trách nhiệm."

Thứ họ muốn là sự công bằng cho con và cháu họ. Muốn Phi Yến có một danh phận hợp pháp, để đứa trẻ được sự thừa nhận của mọi người người, chứ không cần khoản trợ cấp hàng tháng của Hoắc Phi. Một người luôn quen được người khác kính sợ như Trịnh lão, không chịu nổi sự sỉ nhục này.

Trên mặt vẫn không có chút gì sợ hãi, Hoắc Phi vẫn thản nhiên như khẩu súng đó chưa từng đặt lên đỉnh đầu của hắn, cho tới khi Trình tổng cướp lấy khẩu súng cho vào túi.

"Nếu không còn gì khác, con xin phép về phòng."

Hoắc Phi cúi đầu chào những trưởng bối, rồi đi thẳng lên lầu, ý định và thái độ của hắn đã quá rõ ràng. Mọi người dù có nói thế nào hắn cũng không thay đổi ý kiến.

Không còn Hoắc Phi thì không ai có khả năng chọc giận Trịnh lão, nên con giận cũng nguội dần.

"Hoắc gia các người định giải quyết chuyện này thế nào?" Trịnh lão đảo mắt, quét một đường dài nhìn tất cả mọi người trong sảnh.

Trước đây Hoắc Nghị không chấp nhận Phi Yến bởi vì thân phận tiếp viên thấp hèn. Nhưng ông ngờ Phi Yến lại là cháu gái của Trịnh gia, con gái của

Trình tổng. Thì đã không lý do gì để ông phải từ chối hôn sự này, dù sao đứa trẻ cũng là con cháu Hoắc gia.

Nếu hôn sự này thành thì Hoắc gia sẽ có thêm một đồng minh vững mạnh. Rất tốt cho sự phát triển của Hoắc thị, cũng có thể hóa giải được những rắc rối gần đây do Mạn Ni gây ra. Chuyện tốt như vậy, tại sao lại không đồng ý.

"Trình lão tướng quân! Hoắc Phi tuổi nhỏ ngây cuồng không hiểu chuyện mới nói những lời lẽ mạo phạm...ông đừng tức giận, hôn sự giữa Phi Yến và Hoắc Phi sẽ không có gì thay đổi." Hoắc Nghị lên tiếng.

"Hôn nhân đại sự là chuyện mà một đứa trẻ có thể tự quyết định? vẫn nên để trưởng bối chúng ta quyết định."

Lời lẽ của Hoắc Nghị hoàn toàn hợp ý của Trình lão tướng quân. Cho tới lúc lão rời đi, vẫn cho rằng Hoắc Nghị nể sợ danh tiếng của mình nên mới có thái độ nhún nhường, nhưng thật ra đằng sau là một thỏa thuận khác.

"Nhưng hôn sự là chuyện lớn, chúng ta cần phải bàn bạc rất nhiều thứ trước khi tiến hành...phải không, Trình tổng." Đôi mắt thâm sâu khó đoán của Hoắc Nghị dừng lại trên người của đối diện.

Mười phút sau....

Sau khi tiễn ông cậu nóng tính của mình ra xe. Trình tổng đã có cuộc gặp gỡ với hai cha con Hoắc Nghị tại thư phòng. Trình lão tướng quân là người bộc trực, thẳng thắn, tác phong của người làm tướng nên không quen cách nói vòng vo tam quốc của bọn người làm kinh doanh, vì vậy không nhìn ra thái độ bất thường của Hoắc Nghị cũng không lạ, nhưng không có nghĩa là không có ai nhận ra.

Khi cáo già gặp hồ ly, hai lão già từng trải trên thương trường thì cuộc thương lượng của họ không ngoài lợi ích.

"Nói đi! yêu cầu của ông là gì? mới chấp nhận cho Phi Yến bước vào cửa Hoắc gia."

Trình tổng đã yên lặng đủ lâu để chờ đợi sự phản hồi của Hoắc Nghị, ánh mắt vừa rời của "ông thông gia" khi nhìn vào ông ở đại sảnh, là hàm trước nhiều điều muốn nói, chỉ có người từng trải vô số cuộc đàm phán mới nhìn ra "tôi đồng ý, nhưng kèm theo là n điều kiện." Nhưng khi vào đến đây thì lại im lặng.

Tiền bạc tài sản, hay bất cứ thứ gì ông sở hữu trong tay, cũng không quan trọng bằng con gái mình. Chỉ cần có thể khiến Phi Yến hạnh phúc, bù đắp sự mất mát thiếu hụt suốt mười mấy năm qua cho cô, Trình tổng đều sẽ làm.

Nhưng Hoắc Nghị này còn muốn ông căng thẳng tới khi nào nữa, mà không chịu nói ra yêu cầu của hắn.

"Hoắc Nghị! rốt cuộc thì ông muốn gì?" Trình tổng nóng vội đứng dậy.

"Quan hệ giữa Trình tổng và Mộ Tổng tình như huynh đệ mọi người đều biết, nên chỉ cần Trình tổng lên tiếng dù đó bất kì là yêu cầu nào, Mộ Tổng đều sẽ đồng ý."

Trình tổng xoay người lại, nhưng người lên tiếng không phải Hoắc Nghị mà là Hoắc Khiêm, đang ngồi trên ghế sofa

Sau khi nghe Hoắc Khiêm nói, thì ánh mắt Trình tổng đang đặt trên người đứng cạnh cửa sổ, đã di chuyển tầm nhìn lên người hắn.

"Cậu muốn ám chỉ điều gì?"

"Chắc Trình tổng cũng nghe qua dự án cảng biển xanh của Hoắc thị gần đây?" Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, hắn ngẩng đầu lên nhìn Trình tổng.

Kế hoạch xây dựng cảng biển ở Vịnh Thiên Sa, hắn bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Không dễ dàng thuyết phục được vua tàu Á Lạp Tân hợp tác. Xây dựng một trung tâm y tế cộng đồng ở Hán Trì, mua chuộc lòng người để giành được sự ủng hộ, khiến cho kẻ cứng đầu như Kỉ lão phải chấp nhận thông qua dự án của hắn. Nhưng bao nhiêu công sức đã bỏ ra, chỉ vì rắc rối của Mạn Ni mà mất trắng. Mộ chủ tịch, vua tàu của Á Lạp Tân lại không muốn hợp tác.

"Dự án xây dựng một cảng biển quốc tế lớn nhất Á Lạp Tân tại Hán Trì, quy mô như vậy... sao lại chưa nghe? nhưng liên quan gì đến chuyện của Phi Yến và Hoắc Phi." Trình tổng lên tiếng.

"Tôi muốn ông thuyết phục Mộ Chủ tịch, để cho tàu bè của ông ta xuất hiện ở bến cảng Hoắc gia." Dự án cảng biển xanh của hắn đã tốn nhiều sức lực, hắn đã lên kế hoạch nhiều tháng không thể đột nhiên biến thành một tờ giấy trắng.

Thì ra đây là cái giá để con gái ông bước vào cửa Hoắc gia, không khó nhưng cũng không dễ dàng chút nào cho ông, vì...

"Nếu cậu đã quan tâm mối quan hệ giữa tôi và Mộ Tổng, chắc cũng biết rõ giữa bọn tôi nảy sinh chút mâu thuẫn, cả hai đã không còn gặp nhau nhiều năm...nên rất khó mà thuyết phục được hắn."

"Nhưng lời của ông vẫn ít nhiều có trọng lượng với Mộ Tổng, vẫn chưa thử sao lại chắc chắn là không được." Hoắc Khiêm vẫn tiếp tục dùng lời lẽ thuyết phục, nhưng xem ra vẫn không có tác dụng.

"Ngoại trừ chuyện này ra...bất cứ yêu cầu nào tôi đều sẽ đồng ý, thậm chí muốn Trình thị bỏ vốn đầu tư vào dự án lần này của Hoắc thị, cũng chẳng

sao." Giữa tiền và tôn nghiêm sĩ diện, thì Trình tổng vẫn chọn tiền để giải quyết vấn đề. Muốn ông xuống nước đi làm hòa với người đó, không phải là chuyện dễ dàng.

Hoắc Nghị đặt điều thuốc của ông xuống bàn, vẻ mặt không mấy gì thoải mái. Không biết là vì câu trả lời của Trình tổng cảm thấy không vừa ý, hay vô tình nhìn thấy mấy tên kí giả đang lấp ló trước cổng lớn của Hoắc gia, cảm thấy trong người rất khó chịu.

"Vậy đợi đến khi nào quan hệ giữa hai người được cải thiện...thì chúng ta hãy suy nghĩ đến hôn sự của Hoắc Phi và con gái ông."

So với cha hắn, thì Hoắc Khiêm còn nhẹ nhàng gấp mấy lần. Hoắc Nghị không muốn tiếp tục chơi trò tình cảm với Trình tổng, mà đi thẳng vào vấn đề. Thời gian không phải là thứ dễ dàng giành, cho những kẻ không có tinh thần hợp tác.

Sĩ diện bản thân quan trọng nhưng con gái còn quan trọng hơn tất cả. Nghĩ đến Phi Yến có thể trở thành mẹ đơn thân, Trình tổng chỉ có thể chấp nhận yêu cầu của Hoắc Nghị.

"Được! vậy chỉ cần tôi thuyết phục được Mộ Tổng, ông sẽ chấp nhận Phi Yến là con dâu Hoắc gia."

"Đúng vậy!"

Trước lời hứa của Hoắc Nghị, Trình tổng đã yên tâm mà ra về. Bởi vì ông tin chắc mình có thể làm được điều này, chỉ cần mặt dày một chút, xuống nước chịu thiệt là có thể giải quyết tất cả.

Còn lại vấn đề khó khăn nhất có lẽ là cha con Hoắc Nghị, làm sao để thuyết phục được Hoắc Phi chấp nhận cuộc hôn nhân này.

"Rầm...m...!!!"

Hoắc Khiêm vừa xoay lưng thì cánh cửa đã bị đẩy vào, Hoắc Luật và Hoắc Phi đáng vẻ hồi hã xuất hiện trước mặt hắn.

"Dục Uyển đang ở đâu?" Đồng thanh tương ứng, cả hai cùng đặt một câu hỏi với Hoắc Khiêm.

Trước khi đến đây bọn họ đã tìm kiếm khắp nhà, tầng trên tầng dưới cả camera cũng đã xem nhiều lần, còn gọi bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng thuê bao đều không liên lạc được. Và nơi cuối cùng họ cũng đã nghĩ đến, chính là tủ quần áo của Dục Uyển. Lúc họ kéo tủ ra thì tất cả quần áo đều được dọn đi sạch sẽ, còn lại chỉ là những chiếc móc treo lơ lửng.

"Anh đã giấu Uyển đi đâu? em muốn gặp cô ấy. " Hoắc Phi lớn tiếng hét.

"Tôi qua anh là người cuối cùng gặp Dục Uyển, hai người đã nói gì? tại sao sáng nay Uyển lại biến mất." Khác với thái độ đòi người của Hoắc Phi, Hoắc Luật lại lo lắng cho Dục Uyển xảy ra chuyện hơn.

Lần lượt nhận được sự chất vấn từ hai thằng em trai Hoắc Khiêm vẫn bình thản như chưa từng nghe gì. Hắn bước đến tủ quần áo, kéo tủ ra chọn một chiếc áo sơ mi mình yêu thích.

Vì cái thái độ lơ đãng quá mức lúc này của họ, Hoắc Khiêm cảm thấy việc làm sáng nay là đúng. Xem nhẹ như uy hiếp, sự nóng lòng của cả hai, Hoắc Khiêm chậm rãi cài hàng nút áo.

"Sáng nay anh đưa nó ra sân bay, có lẽ giờ này máy bay cũng đã cất cánh."

"Rầm..m..!!!"

Một cơn gió thoát qua, không cần xoay người lại kiểm chứng, thì hắn cũng biết hai thằng em trai của hắn vừa rời khỏi cùng sự khẩn trương hắn vừa nhìn thấy trong gương. Có thể đi đâu, ngoại trừ sân bay.

Nhưng sẽ tìm được Dục Uyển sao...

"Hi vọng hai đứa sẽ đến kịp."

Phản chiếu trong gương, là bộ dạng ngạo mạn đầy tự tin của Hoắc Khiêm, ỏi nụ cười nhếch môi.

Hoắc Phi và Hoắc Luật cùng chạy thẳng đến sân bay, nhưng chuyến bay đến Ý đã khởi hành từ nửa tiếng trước. Bọn họ đã lỡ mất Dục Uyển. Không phải là bọn họ không biết Dục Uyển ở đâu, bọn họ có thể đến Ý tìm cô. Nhưng...

Không rõ đã có bàn tay vàng của ai nhúng tay vào mà chuyện lại thành ra thế này đây.

"Xin lỗi quý khách...chuyến bay đến Ý sớm nhất cũng là 7h tối nay, hơn nữa tất cả vé đều đã có người đặt trước."

"Chết tiệt..!"

Cả Hoắc Phi và Hoắc Luật đều ngồi phịch xuống ghế chờ, nhìn dòng người lũ lượt đi lướt qua người họ, đồng hồ trên tường tích tắc từng giây qua chậm chậm mà trong lòng nôn nóng muốn phát điên. Chỉ muốn thời gian trôi qua thật nhanh, nhưng cái này thì không ai có thể làm chủ được. Nên họ chỉ có thể làm được một việc duy nhất lúc này, là chờ.

Mười phút...

Hai mươi phút....

Rồi ba mươi phút....

Tâm trạng của Luật Phi cũng vì dòng người đang chuyển động nhanh trước mắt mà đã thay đổi, việc chỉ ngồi quan sát mọi người làm cho họ cảm thấy bình ổn và tâm tĩnh hơn nhiều. Cùng lúc họ có thể suy nghĩ rất nhiều thứ, những kí ức vui buồn lẫn lộn, thậm chí những tranh cãi còn con của anh em họ lúc nhỏ, lại trở thành những điều thú vị lúc này, bất giác cả hai lại mỉm cười mà không ai biết.

Ngồi cách nhau chỉ có một chiếc ghế trống, nhưng hai anh em lại cư xử như người xa lạ, không mở miệng mặc dù đang cùng nghĩ về một chuyện.

Từ đây tới 7h tối còn rất dài, hẳn không muốn tiếp tục trong cái không khí ngột ngạt như lúc này, Hoắc Phi là người rời khỏi ghế đầu tiên. Nhưng khi hẳn vừa đứng dậy thì có người lại lên tiếng.

"Chờ chút!"

Hoắc Phi vừa xoay lại chưa mở miệng thì Hoắc Luật đã bước tới, ngồi xuống trước mũi giày thể thao của hắn. Cúi đầu nhìn xuống hành động tỉ mỉ của Hoắc Luật, đang giúp mình buộc lại dây giày. Hình ảnh này rất quen thuộc, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên Luật có những hành động này.

Trước đây hẳn không cảm thấy có gì đặc biệt, chỉ xem đó là một điều bình thường tất nhiên. Nhưng lúc này lại là một cảm xúc khác hẳn.

Hình ảnh hai người con trai một "soái" vượt mức tiêu chuẩn và một "mỹ" siêu cấp không ai bằng khi đứng cạnh nhau, lại có cử chỉ thân mật giữa chốn đông người, nên thu hút rất nhiều ánh mắt. Người xung quanh sẽ có suy nghĩ gì...

"Nhìn họ thật đẹp đôi." Cô gái tóc xoăn trầm trầm lướt qua người họ.

"Phải...nhưng thật là tiếc quá." Cô bạn bên cạnh lại nhìn mãi không chịu đi.

"Tại sao trai đẹp trên đời đều là thành đôi, thật bất công.." Lại thêm một người lắc đầu lướt qua.

Lời bàn tán của người xung quanh lại không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của anh em họ lúc này.

Cảm xúc là điều rất khó để kiểm soát, tất cả tức giận, bất mãn giành cho Hoắc Luật trước đây chỉ vì hành động nhỏ này lại tan biến. Nhưng không hẳn là nhỏ, giờ mà tính kĩ lại từng chút một, thì có lẽ từ nhỏ Luật là người luôn chăm sóc hắn. Ba anh em họ luôn dính chặt với nhau từ lúc trong bụng mẹ tới khi chen lẫn chui ra ngoài, thì đi đâu cũng có ba.

Khiêm là người anh tốt, nhưng sẽ không bao giờ tốn thời gian vào những việc như giúp em trai buộc dây giày, cài nút áo, hay cắt khăn tay trong người và sẵn sàng chùi nước mũi cho hắn. Trong kí ức của Hoắc Phi, không hề tồn tại một Khiêm ca như vậy. Nhưng người đang quỳ dưới chân hắn thì khác.

Luật là người kiêu kì, ngoài mặt thì lạnh lùng nhưng nội tâm lại rất ấm áp, có những hành động tỉ mỉ và luôn biết cách quan tâm người khác, nhưng lại sợ người khác nhận ra. Đó là tính cách của Luật.

"Cảm ơn."

Bất ngờ vì lời nói này của Hoắc Phi, suốt nhiều năm âm thầm buộc dây giày không hề kể công, đột nhiên lúc này lại nghe được lời "cảm ơn" làm hắn rất sùng sốt, bất giác khóe môi lại cong lên, nụ cười sáng chói lên lẫn những tia nắng bên ngoài đang hắt vào, làm khuôn mặt lạnh lùng trở nên ấm áp.

"Anh cười cái gì?"

"Không! chỉ là... anh rất vui vì em không còn giận anh nữa."

Nụ cười của Hoắc Luật lại làm cho Hoắc Phi cảm thấy ngượng ngùng, vừa rồi bị làm sao. Tại sao lại nói cảm ơn, có phải mười mấy năm được người ta chăm sóc, tích trữ dồn nén lại bây giờ bức quá, lại bộc phát ra ngoài. Có lẽ cái này người ta hay nói là huyết nhục tình thâm, là anh em dù xảy ra chuyện gì cũng không thể giận lâu, vì họ là người một nhà, trong người họ đang chảy chung một dòng máu.

"Ai nói? chỉ cần anh còn muốn giành lại Dục Uyển....em vẫn sẽ còn giận anh, quan hệ giữa chúng ta sẽ không được như trước."

"Phi! anh không có ý định cướp Dục Uyển khỏi em, chỉ cần Uyển cảm thấy vui vẻ khi ở cạnh em....em có thể mang hạnh phúc cho cô ấy, thì anh sẽ không can thiệp vào chuyện của hai người."

"Anh nói thật chứ?"

"Thật!"

Gút mắc giữa anh em họ đã được hóa giải bởi nụ cười của cả hai...

Cho tới khi tất cả những hành khách đang xôn xao tụ tập thành một đám đông, đứng trước màn hình lớn, và tiếng nói của phóng viên vọng ra khỏi bản tin thời sự. Thì nụ cười của họ cũng tan biến dần.

"Sáng nay vào lúc 8h30 máy bay thực hiện chuyến bay quốc tế theo lộ trình từ Á Lạp Tân đến Ý đã biến mất khỏi radar, theo điều tra thì máy bay đã rơi xuống trong độ cao hơn 15000 m tại khu vực phía Nam thung lũng CaBo, tất cả 65 hành khách và 12 thành viên phi hành đoàn trên máy bay đã thiệt mạng... không còn ai sống sót."

Sân bay bỗng chốc trở nên náo loạn, ồn ào, những tiếng khóc nức nở, tiếng gào thét thương tâm, bọn họ đều vật và ngồi dưới đất, có người còn xỉu ngay tại chỗ khi nghe xong bản tin. Có lẽ là người thân, người yêu hay thân nhân của họ có mặt trên chuyến bay vừa rồi. Và họ đang phải trải qua nỗi đau mất mát người thân.

Còn với Hoắc Phi và Hoắc Luật thì đau đớn đó chính là Dục Uyển. Anh em họ đều chết lặng tại chỗ, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ bị như tê liệt, tất cả cảm xúc đang cuộn trào trong người họ, quá cùng cực quá sức chịu đựng, cả hai ngã phịch xuống đất.

"Á...A...!!!"

Bởi vì Dục Uyển là một trong sáu mươi lăm hành khách trong chuyến bay xấu số đó. Và cô đã...

1 tuần sau....

Tổng gia.

Tổng phu nhân đang tức giận đến đỏ mặt, bà vò nát những tờ báo sáng nay đặt trên bàn. Tất cả tin tức đều liên quan đến phiên tòa xét xử của Mạn Ni vào hôm qua. Là nguyên nhân khiến cho bà có một ngày khởi đầu tồi tệ, và tất cả tâm trạng cảm xúc đều bị đảo lộn.

Bởi vì có bằng chứng của bác sĩ chứng minh, cũng như đoạn video của bà làm chứng cứ. Kim luật sư đã biện hộ trước tòa Hoắc Mạn Ni mắc bệnh rối loạn đa nhân cách, giết người trong tình trạng mất trí nên khi án mạng xảy ra, Hoắc Mạn Ni thật đã "ngủ say" phần lớn tội ác và thời gian gây án đều do nhân cách khác thực hiện.

Với những lời lẽ biện hộ mạnh mẽ và có sức thuyết phục, còn có tình lật lại quá khứ đáng thương hại của Mạn Ni đã trải qua lúc nhỏ, cũng như bất hạnh trong hôn nhân khi trưởng thành, mà giành được sự đồng cảm và thương hại từ phía tòa án.

Mạn Ni được tòa phán vô tội với lý do rối loạn đa nhân cách. Nhưng sau khi được trắng án, thì cô phải chấp nhận sự điều trị tâm thần cho tới khi căn bệnh hoàn toàn biến mất và chịu sự giám sát, đảm bảo không gây hại cho người khác.

Thật quá dễ dàng cho Hoắc Mạn Ni. Tổng phu nhân không thể nào tiếp nhận được sự thật là Mạn Ni vô tội, bà không quan tâm cô ta có bệnh thần kinh hay là bị điên đi nữa, nhưng hiện tại con trai bà vẫn còn hôn mê trên giường chưa thể tỉnh dậy. Hàng đêm bà vẫn đau lòng đến không ngủ được.

Tất cả chuyện này là do nó gây ra...

"Rầm..!!!"

Tổng phu nhân tức giận đập tay xuống bàn, trên đời này tại sao lại có chuyện bất công như vậy. Kẻ làm chuyện xấu lại có thể được bao dung tha thứ. Không, bà không cho phép điều đó xảy ra, vì bà là người bị hại. Sau đó lấy điện thoại ra và gọi điện cho trợ lý của mình.

Bởi vì Tổng phu nhân đã nghĩ ra cách để hành hạ Mạn Ni, khiến cô ta tê thảm hơn chết.

"Cậu điều tra giúp tôi...Hoắc Mạn Ni đang điều trị ở bệnh viện nào và ai là bác sĩ chăm sóc cô ta."

Bà vốn muốn để cho Mạn Ni mục nát ở trong tù, nhưng xem ra đạo lý không phải lúc nào cũng đứng về phía người bị hại, con trai đáng thương của bà và bà cả đều là nạn nhân của người phụ nữ xấu xa đó. Nếu luật pháp không trừng trị ả, thì bà sẽ dùng chính đôi tay của mình để trừng trị ả..

"Hoắc Mạn Ni...tao nhất định sẽ không để yên cho mày, mày phải xuống địa ngục."

----- hết chương 88 -----

p/s: Cảm ơn nhưng cmt sửa chính tả của mọi người. Thật sự mình đã đọc rất nhiều lần không phải post truyện không có tâm đâu, nhưng vẫn sót. Có lẽ người trong cuộc thì mù quáng mà người ngoài cuộc lại mắt sáng hơn. ^_ ^

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Sự thật phơi bày

Bệnh viện GOK

"Bác sĩ! ngực tôi gần đây cảm thấy rất đau..có phải tôi sắp chết rồi không?"

"Cụ à! tim của cụ đập rất tốt...không cho thấy bất kì dấu hiệu bất thường nào, cụ có thể sống thọ đến cả trăm tuổi với con cháu."

"Thật không?"

"Thật...người kế tiếp."

Bà cụ vừa rời khỏi ghế, thì chàng bác sĩ điểm trai chỉ muốn úp mặt xuống bàn, khi nhìn thấy hàng trăm người đang ngồi chờ trước cửa phòng khám.

"Người tiếp theo.."

Sau khi Hoắc Mạn Ni bị bắt thì bệnh viện GOK, nơi có đội ngũ bác sĩ giỏi nhất cả nước và giành riêng cho kẻ lăm tiền, đã có chương trình khám bệnh miễn phí vào thứ hai đầu tuần. Cho nên hơn phân nửa dân số thành phố đang có mặt ở đây. Đong đến mức, không cần lên tiếng hay phát ra tiếng động, chỉ cần ngồi yên và thở không thôi đã đủ tạo ra sự ồn ào.

Nhưng trên lầu năm, khu vực ưu tiên cho khách VIP thì vắng lặng yên tĩnh. Cho nên dù chỉ là tiếng thì thầm trong gió, cách đó ba bốn mét vẫn nghe rất là rõ.

"Cậu nhìn gã tóc vàng đằng kia, và tên biến thái trên trang nhất báo An Ninh sáng nay, có giống không?"

"Còn gã tóc đỏ đằng kia, chín phần giống hết tội phạm chuyên giết giở xách bà già... đang bị truy nã trên kênh ABC."

Trước cửa phòng bệnh có hai thanh niên cao lớn vạm vỡ, cơ bắp lực lưỡng, đầu vuốt keo, mang giày tây, miệng cười thân thiện, là hai gương mặt thương hiệu của Bạch Bang. Nhưng sau khi nghe hai cô em y tá nói về mình, thì họ méo miệng, thu ngay nụ cười thân thiện mới vừa rồi.

"Mày có nghe?"

"Tao đâu có điếc.."

Dù đã thể hiện tốt hết mức có thể, và đã được Bạch Bang chủ cấp giấy chứng nhận thanh niên văn hóa có thể xuất hiện ở nơi công cộng, nhưng bốn chữ "người trong hắc đạo" không chỉ ăn sâu trong xương tủy có lẽ còn gắn mác ngay trên mặt. Nên dọa hết người xung quanh.

"Tao đã nói.. mặt mày nhìn rất gian, đừng gặp ai cũng cười như tên biến thái."

"Thằng cò hó! vừa rồi mày không có cười?"

Gã tóc đỏ dùng tay kẹp chặt cổ tóc vàng. Tóc vàng không ngửi nổi mùi hành tây dưới nách của bạn tóc đỏ, nên ra sức vùng vẫy...

"Bà nó...hồi chết đi được, mấy ngày rồi mày không tắm?"

Hắn gờ gờ tay túm lấy tóc đỏ kéo ghì xuống. Kẻ túm tóc, người kẹp cổ, người ngoài nhìn vào còn tưởng họ đang giỡn, nhưng giỡn kiểu này dễ dàng chết vì thiếu oxy...

"Á..Á..!!!"

Âm thanh áp đảo từ trong phòng vọng ra, như tiếng còi của trọng tài tuyên bố hiệp một vừa kết thúc, bắt đầu giải lao mười lăm phút. Không cần ai nhắc nhở, hai đầu thủ đã tự động tách ra, ai về chỗ nấy.

Mày bên phải, tao bên trái, mọi chuyện tính sau.

Trong phòng.

Vì để đảm bảo tin tức không thể lộ ra ngoài, nên số người có mặt được hạn chế tối đa chỉ có ba người. Bệnh nhân, bác sĩ, và thân nhân của người bệnh.

"Chú Lương! chuyện tôi bị trúng đạn, chú đừng nói ra ngoài."

Hoắc Khiêm đang ngồi trên giường với cánh tay đầy máu, thấm ướt hơn nửa chiếc áo sơ mi. Nếu lệch thêm năm phân thì viên đạn vừa rồi đã thể xuyên

thùng tìm hấn, kết thúc cuộc đời đẹp mà ngắn của Hoắc đại thiếu gia.

"Vết thương tuy không nặng... nhưng tôi nghĩ tốt nhất nên cho người trong nhà biết, sẽ giúp ích cho việc hồi phục."

"Chuyện này tôi tự mình giải quyết được, chú không phải lo."

Từ việc làm sạch, khử trùng, khâu vết thương đều gói gọn một mình Viện Trưởng Lương chịu trách nhiệm. Vì không muốn làm đau Hoắc Khiêm, nên rất cẩn thận trong từng đường kim mũi khâu, nhưng vết hờ khá lớn, đau là điều không thể tránh khỏi.

"Khiêm! tao cảm thấy có gì đó không bình thường." Người thứ ba chính là Bạch Ngạn Tô, hấn cũng đứng ngồi không yên vì người anh em tốt của mình, máu thấm từ lại nổi lên.

Năm ngày trước lúc Hoắc Khiêm tham gia lễ khánh thành ở Chung cư Xóm Miếu thì xảy ra một trận ẩu đả vô cớ, trong lúc đám đông đánh nhau, thì có một người cầm dao đâm thẳng vào Hoắc Khiêm.

May mắn là Hoắc Khiêm phản ứng nhanh, nên lưỡi dao chỉ xẹt qua, làm rách chiếc áo vest bên ngoài. Bảo vệ nhanh chóng tràn vào, nhưng không bắt được kẻ đã hành hung, ngoại trừ con dao nằm dưới đất là thứ họ tìm được sau đó.

Và lần này lại có người xông thẳng vào nhà hàng đánh cướp, bắn phá lung tung. Có phải quá vô lý, trong khi cả thành phố có bao nhiêu cái nhà Bạng an ninh kém cỏi. Bỏ qua sự thiên cần thiếu hiểu biết của bọn cướp, thì phải nói đến cái ngu thứ hai chúng mắc phải.

Nếu mục tiêu đánh cướp là một nhà hàng sang trọng thì không nói gì, vì vẫn có cái để cướp. Còn đây chỉ là một nhà hàng không gắn nổi một sao trên bảng hiệu, lại nằm ở nơi hẻo lánh, một ngày không đón trên mười người khách. Không biết may mắn cho chủ nhà hàng, hay xui cho Hoắc đại thiếu gia, chiếc xe Hoắc Khiêm cán đinh giữa đường, nên ông ta mới có được vị khách đầu tiên. Hoắc Khiêm vào không lâu thì bọn cướp cũng vào theo.

"Hay để tao cho người bảo vệ này... tao vẫn cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây...không phải là tai nạn." Bạch Ngạn Tô lên tiếng.

"Sao cũng được?"

Vừa xoay lưng, thì nhìn thấy Hoắc Khiêm khoác áo đứng dậy, Bạch Ngạn Tô lại một phen giựt mình, chạy đến ngăn lại.

"Mày đang làm gì? Đừng nói tao là mày muốn xuất viện? "

"Phải."

Nhìn vẻ mặt tỉnh bơ mà ức đến thổ huyết, tại sao người bị thương là Hoắc Khiêm, mà người đứng ngồi không xong là hấn.

Chung cư Hoắc Lữ

Dù dù trước đó đã nghe người ta nói rất là cao, nhưng không ngờ lại cao đến mức này. Phải đợi sau khi tận mắt nhìn thấy, Dục Uyển mới tin đó là thật.

Với độ dài xé nhuễn của hai cái rèm cửa "gom góp" lại, khoảng mười mét chẳng thấm vào đâu so với độ cao mấy trăm mét của tòa nhà. Chưa đi tới một phần mười chặng đường, thì cô đã bị treo lơ lửng ở trên không, chưa nói đến cái rèm cửa này có chịu được trọng lượng của cô trong quãng đường dài như vậy hay không, giữa đường nó lại bỏ cuộc, để cô rơi tự do thì hẻo rồi.

Phí hết cả mấy tiếng đồng hồ, và sự hao mòn của hàm răng sáng bóng lấp lánh, cùng sự hi sinh oanh liệt của hai cái rèm cửa. Dục Uyển nằm lăn dài xuống đất vì kế hoạch đào thoát không khả thi, khi muốn mượn cửa sổ để rời khỏi đây.

Sàn nhà rung nhẹ, tiếng bước chân từ xa vọng đến.

"Cộp...cộp...!!!"

Âm thanh dừng lại khi chiếc bóng to lớn bao phủ khắp người cô. Dục Uyển cũng không quan tâm ngồi dậy, vì cô biết kẻ đó là ai.

"Thức ăn của cô tôi để ở đây, ăn xong rồi hãy ngủ sớm...đừng phí sức bỏ trốn, chỉ làm mình bị thương."

Gã cúi người xuống, thu gom hết đồng vụn bên cạnh Dục Uyển, rồi xoay người đi.

"Tiểu Cường! tên Hoắc Khiêm đó bị điên, chẳng lẽ anh cũng điên như hấn."

Tiếng hét của Dục Uyển làm cho Tiểu Cường phải khựng người lại. Hấn không rõ hiềm khích giữa anh em họ, cũng không quản tại sao Hoắc Khiêm lại giam giữ em gái cậu ta ở đây. Nhưng chỉ cần là mệnh lệnh của Khiêm thiếu gia thì hấn tuyệt đối phục tùng, một cách tự nguyện vô điều kiện.

Tiểu Cường vẫn hướng thẳng cửa mà đi, không để những lời gào thét của Dục Uyển lọt vào tai.

Suốt một tuần nỗ lực phấn đấu, Dục Uyển đã cạn kiệt hết cách. Giờ đây cô chỉ biết nài nỉ Tiểu Cường, chạy đến nắm lấy áo hấn.

"Tiểu Cường! tôi biết anh là người lương thiện...không hề tiện bản thủ, không giữ lời hứa như tên họ Hoắc đó."

"Chỉ cần thả tôi ra....tôi sẽ không đem chuyện này kể lại cho bất cứ ai, bao gồm cả Hoắc Khiêm, hẳn sẽ không biết là anh đã thả tôi ra, xin anh để tôi đi."

Dục Uyển không biết Hoắc Khiêm đang có âm mưu gì, hẳn cũng không nói sẽ giam giữ cô trong bao lâu. Nhưng một tuần đã là quá sức chịu đựng, không điện thoại, không ti vi, không người thứ hai trong phòng, chỉ một mình cô với bốn bức tường và sự im lặng, 24/7 ngày dài như một năm. Cô sắp phát điên vì những điều đó.

"Đại thiếu gia không phải là kẻ xấu xa như cô nói, cậu ấy là người tốt nhất tôi từng gặp...nếu cô còn nói xấu cậu ấy, tôi sẽ không khách sáo với cô..."

Idol của hắn tuyệt đối không để cho bất kì ai bôi nhọ danh dự.

Cái ánh mắt muốn giết người này là gì đây...

Dục Uyển rút rề thả tay ra khỏi người Tiểu Cường, sai lầm khi chọc giận nhầm đối tượng. Cô không ngờ Hoắc Khiêm lại có một fan cuồng nhiệt như vậy. Hắn bước tới cầm lấy khay thức ăn dưới sàn lên, và xoay người đi. Nhưng có phải hắn đã quên mất một chuyện quan trọng.

"Tiểu Cường! tôi vẫn chưa ăn mà...Tiểu Cường...ít nhất cũng phải để lại cho tôi tô canh.."

"Rầm..m..m..!!!"

Cánh cửa thứ nhất đóng lại

"Rầm..m..!!!"

Âm thanh có vẻ nhỏ dần, thêm cánh cửa thứ hai đóng tiếp.

"Rầm!"

Lại một âm thanh nhẹ tựa tiếng ruồi vỗ cánh, khi cánh cửa thứ ba cũng đóng lại.

Thì ra đằng sau cánh cửa lại là n cánh cửa khác, và đó cũng chính là nỗi đau của Dục Uyển. Nhớ đến lần trước khi Tiểu Cường mang thức ăn vào, nhìn thấy cánh cửa rộng mở lại không có ai đứng canh giữ, có phải rất ngu nếu tiếp tục ngồi lì ở đây...

Phải!

Dục Uyển đã liều mạng chạy thật nhanh bằng chính sức lực đôi chân. Và chuyện gì tiếp theo mọi người có đoán ra..

Tiểu Cường không hề đuổi theo, mà bình thản ngồi đó ăn hết phần cơm của Dục Uyển, húp sạch luôn tô canh, ngay cả cọng rau cuối cùng cũng không chừa. Nhưng kẻ bỏ trốn lại tự động quay về đứng trước mặt hắn, đòi phần cơm của mình.

Với mười đầu ngón tay đau nhức, sau mấy tiếng đồng hồ cả nát mấy con số trên bảng điện tử, nhưng cánh cửa thứ hai vẫn không thể mở ra. Dục Uyển đã dẹp ngay ý định đào tẩu bằng cửa chính.

Hay rồi, bây giờ không chỉ bị nhốt, ngay cả thức ăn cũng bị tịch thu. Dục Uyển này còn làm hỏng chuyện tới khi nào nữa đây...

"Hoắc Khiêm....tôi ghét...t.....t..t...anh...h..h"

Không biết hét lớn như vậy, có làm cho bao tử đầy lại hay không, nhưng mất sức là điều chắc chắn. Dục Uyển bò lên giường với cái bụng rỗng và ngủ thiếp đi sau nửa tiếng, nhưng miệng vẫn còn đang lẩm bầm nhắc đến tên của ai kia.

Nửa đêm xoay mình vì khó ngủ, sự lạnh lẽo đang thấm vào da thịt, chăn đắp của cô đâu..

Dục Uyển cố sức kéo về nhưng có thứ gì đó níu giữ lại. Cảm giác cứ mông lung như người đang ngủ say, từ vô thức đến dần có ý thức. Quên đi chuyện cái chăn, sợ hãi chính là cảm giác lúc này, có thứ gì đó đang động đậy ở ngay sau lưng cô.

Dục Uyển run rẩy xoay người lại, thế chỗ là vẻ mặt sùng sốt đến cứng đờ...

"Chỉ là ảo giác.." Nhắm mắt lại và nằm xuống giường.

Nhưng sau khi nhắm mở nhiều lần thì ảo giác đó vẫn còn, và Hoắc Khiêm cũng không hề biến mất đi. Hắn đang nằm trên giường, ngay bên cạnh cô và chiếm hết 3/4 góc chăn, thảo nào người cô lạnh cóng như vậy.

Con tức giận dồn nén bộc phát, hẳn nói không đi đôi với hành. Miệng hứa sẽ cho cô đi du học, nhưng lại không giữ lời hứa. Nếu cảm thấy phí chu cấp hàng tháng quá đắt, thì có có thể thương lượng lại, tại sao không nói gì đã cho người chụp thuốc mê, lời cô đến đây.

"Đồ khốn Hoắc Khiêm! có nhà không về ngủ.. lại chạy đến đây, giành hết chỗ ngủ của tôi."

Vừa làm bầm trong miệng, Dục Uyển lại dùng sức giựt tung chiếc chăn ra.

"Cái quái gì?"

Nhưng điều làm cô kinh hãi là thân thể đang co rút của Hoắc Khiêm, cả người hắn đang phát sốt, trán ướt đầm mồ hôi. Nhưng điều làm cô sợ hãi hơn là vết thương trên cánh tay của hắn đang chảy máu.

"Hoắc Khiêm! anh bị làm sao?" Dục Uyển vừa chạm tay vào cơ thể ướt nhễ nhãi mồ hôi của hắn mà giựt mình rút tay về, người hắn nóng như một lò than.

"Lạnh...lạnh.." Đôi môi run rẩy của Hoắc đại thiếu gia, bập bẹ như đứa trẻ vừa học nói.

Dục Uyển lập tức bước xuống giường, nhặt chiếc chăn lên đắp cho Hoắc Khiêm. Và bắt đầu một buổi tối không ngủ, bận rộn để chăm sóc cho hắn. Cho đến khi cơn sốt hạ dần thì Dục Uyển cũng mệt mỏi đến không thể trèo nổi lên giường, ngủ quên dưới sàn.

Sáng hôm sau...

Âm thanh rục rịch trong túi đã đánh thức Hoắc Khiêm, không phải là những tia nắng chói mắt từ bên ngoài cửa sổ. Mà là cuộc gọi từ phía Lệ Kỳ tiểu thư, người vừa trở về từ Hawaii tối qua.

"Khiêm là tôi...Lệ Kỳ, cậu đang ở đâu? tôi đã về nước....cậu.."

Lệ Kỳ tiểu thư còn chưa nói xong thì có kẻ đã lạnh lùng ngắt máy. Hoắc Khiêm úp điện thoại xuống giường, rồi ngồi dậy. Chiếc khăn ẩm trên trán cũng theo đà trượt xuống người hắn. Hoắc Khiêm cầm lấy chiếc khăn và nhìn xuống kẻ đã chăm sóc hắn suốt đêm.

Ánh mắt chăm chú đặt trên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn đang ngủ say của Dục Uyển, thời gian trôi qua từng phút mà hắn không hay biết, cô như một nàng tiên xinh đẹp đang nằm giữa những tia nắng lấp lánh, mái tóc đen mượt óng ả trải dài trên mặt đất, khắp người như đang phát sáng.

Cảm thấy Dục Uyển đã không còn chướng mắt như trước. Trái lại, gương mặt rất dễ nhìn. Khóe môi lại vô thức mà cong lên. Ngay cả hắn cũng không nhận ra sự thay đổi này.

"Anh tỉnh rồi sao?"

Thu nhanh lại về mặt thất thần vừa rồi, Hoắc đại thiếu gia lập tức tạo dáng một thanh niên nghiêm túc, vói về mặt điềm tĩnh.

Nhưng Dục Uyển có nhìn đến đâu, cô bật người dậy. Với đôi mắt lim dim không mở nổi, và bộ dạng ngáp dài. Cô trèo lên giường, hơi hướng người về trước. Hành động một cách vô thức, khi đặt tay lên trán của Hoắc Khiêm.

Mùi hương trên tóc và thân thể mềm mại đang ép sát xuống người hắn, Hoắc Khiêm như đang cố phải chịu đựng. Những ngón tay mềm mại bắt đầu chạm vào da thịt hắn, chậm chậm xoay tròn. Thật ra, đó chỉ là suy diễn của Hoắc đại thiếu gia, hành động của Dục Uyển rất nhanh gọn lẹ, không phải đếm từng giây như hắn nói.

Đây là cảm giác lần đầu tiên Hoắc Khiêm có, trán đã không còn sốt nhưng ngực lại nóng bừng, nguồn nhiệt đang cuộn tròn lại một chỗ, chỉ vì một cái chạm nhẹ. Có phải khá lâu không gần phụ nữ nên khiến hắn khó chịu như vậy, lại động tình với Dục Uyển.

"Hết sốt rồi?" Dục Uyển như trút được gánh nặng, cô thở phào.

"Cám ơn."

Cô có nghe nhầm không, Hoắc Khiêm mà cũng biết nói cảm ơn. Nhưng không vì một chút lịch sự bất thường của hắn, cô có thể cho qua chuyện hắn giam giữ người trái phép. Sáng hôm đó hắn nói đưa cô ra sân bay, đón chuyến bay sớm nhất đến Ý. Nhưng ngay sau khi cô làm thủ tục xong, chỉ thiếu một bước nữa là đặt chân lên máy bay thì bị hắn bắt đến đây.

"Khiêm đại ca! chúng ta có thể thương lượng một chút được không?"

Trong lòng dù đang mắng chửi nhưng ngoài mặt lại cười tươi, cô nhích mông, lách đến bên cạnh Hoắc Khiêm, lời lẽ nhỏ nhẹ, bởi vì cứng rắn với tên này là không được.

"Có gì thì nói, không cần phải ngồi sát như vậy." Hoắc Khiêm nhích người, ngồi cách xa Dục Uyển ra, hắn cũng không biết tại sao lại cố giữ khoảng cách với cô, trong lòng hắn đang lo sợ điều gì đó..

"Vậy đã đủ xa chưa?" Có cái gì quý, ngồi gần anh một chút, thì lớp vàng trên người anh sẽ bay hết sao, quay lại vấn đề thương lượng trước đó, cô mỉm cười cầu hòa.

"Hoắc Khiêm! Nếu anh không muốn tôi xuất hiện trước mặt Luật và Phi, tôi sẽ giữ đúng lời hứa không để họ nhìn thấy... không giống tên ngụy quân ném đá sau lưng, không biết chữ tin như..."

Nhưng nhìn thấy đôi mày đậm đang chau lại, tặng kèm nụ cười nhếch môi rùng rợn, lời đang tuột dốc không phanh, cũng phải kéo ngược trở về. Như ai...thì Dục Uyên không dám nói tiếp, cô liền chuyển đề tài.

"Xem như báo đáp tôi qua... tôi đã chăm sóc anh, thả tôi đi... được không?"

"Được!"

Dễ dàng như vậy sao, cô nghe nhầm hay bản buột miệng nói đùa...

"Lần này anh sẽ không gạt tôi? anh sẽ không đưa tôi đến đâu đó... rồi nhốt lại một tháng hay một năm...vừa rồi anh thả tôi đi, đúng không?"

"Ba mươi phút nữa nếu không thấy mày và vali trước cửa, tao sẽ thu lại lời vừa rồi."

Không còn nghi ngờ gì hơn, lời lẽ đe dọa này đúng là khẩu khí của Hoắc Khiêm. Còn không sợ hấn sẽ đổi ý sao, Dục Uyên nhanh chóng nhảy xuống giường và gom hết quần áo, vali cho vào một chỗ. Chưa tới ba mươi phút đã tươi tắn trước mặt hấn.

Thật ra không phải Hoắc Khiêm đột nhiên đổi ý, mà hấn đã có dự định từ trước. Tất cả mọi người đều biết Dục Uyên sẽ đi Ý du học. Dù hấn không tiết lộ đó là ngôi trường nào, nhưng với sự khôn ngoan của Luật, và nhiệt tình của Phi, nhanh chóng sẽ điều tra ra danh tính của ngôi trường đó và tìm ra Dục Uyên. Cho nên hấn trì hoãn lại chuyến bay và lên kế hoạch đưa Dục Uyên đến Anh.

Nhưng hấn không ngờ chuyến bay đến Ý ngày hôm đó lại xảy ra tai nạn, vì trên danh sách hành khách có tên của Dục Uyên, mọi người đều tin là cô đã chết, hấn chỉ là thuận nước đẩy thuyền đi, giấu Dục Uyên ở nơi này.

"Xong rồi..chúng ta có thể đi."

Sau khi Dục Uyên chuẩn bị hành lý xong, thì Hoắc Khiêm đã cầm điện thoại gọi cho Tiểu Cường.

"Anh đang ở đâu? "

"Xin lỗi thiếu gia! tôi ngủ quên...ba mươi phút nữa, tôi sẽ đem xe qua đón cậu."

Bên phía Tiểu Cường, tại một chung cư tập thể, cách Xóm Miếu vài trăm mét.

Hoắc Khiêm vừa cúp điện thoại, thì Tiểu Cường đã lao ra khỏi nhà. Với bộ dạng xộc xệch, tóc chưa kịp chải, cúc áo chưa cài xong. Bởi vì quá vội nên vừa ra khỏi cửa thì hấn đã vô ý mà tông mạnh vào một bà cụ.

"Tôi xin lỗi...bà có sao?"

"Cậu...cậu...Tiểu Cường đúng không?"

Thì ra là người quen cũ ở chung cư Xóm Miếu, Di Từ sống ở căn hộ đối diện căn hộ của bà nội hấn trước đây. Bà cụ bị lẫn nhiều năm, người trong chung cư điều biết, nói trước quên sau, nhưng có chuyện bà không bao giờ quên chính là nhận ra Tiểu Cường.

"Tiểu Cường! cậu về thật là tốt, nếu bà nội cậu biết cậu còn sống nhất định rất vui, mau vào trong nhà, lâu rồi tôi cũng không gặp bà nội của cậu, gần đây bà cậu có khỏe không?"

"Rất khỏe...cám ơn dì"

Dù bà nội hấn mất đã được mấy tháng nhưng Tiểu Cường vẫn chưa quen với việc đó, rất khó để hấn mở miệng thừa nhận là bà mình đã chết với người khác. Hấn cũng rơi vào trường hợp tương tự, cũng chỉ biết mỉm cười và lặng lẽ rời đi. Khi nhắc đến bà nội là chạm đến nỗi đau chưa thể nguôi trong lòng hấn. Với lại Di Từ bị bệnh, có nói thật đi chẳng nữa, thì mấy tiếng sau lại quên ngay.

"Bọn người của Hoắc thị đúng thật quá đáng, tại sao có thể nói cậu đã chết...lúc đó bà nội cậu nghe xong rất sốc...đến khi gã Lưu trợ lý gì đó, đưa giấy chứng tử của cậu ra thì bà ấy đã ngất xỉu, thật cũng không hiểu nổi...cậu còn sống sờ sờ đó, thì giấy chứng tử lấy đâu ra?"

Tiểu Cường bất động nhìn Di Từ, chuyện gì đang diễn ra....bà nội, giấy chứng tử, hấn chết...

Di Từ tuy bị lẫn nhưng không thể nào biết đến sự tồn tại của Lưu trợ lý. Nếu hấn ta chưa từng xuất hiện ở chung cư xóm Miếu.

"Di Từ! dì nói...Lưu trợ lý của Hoắc thị, mang giấy chứng tử của tôi đưa cho bà nội?"

"Phải! hôm đó tôi cũng có mặt...cậu cũng biết, tôi đâu có biết chữ cũng không rõ trong tờ giấy đó viết những gì, nhưng bà nội cậu thì biết chữ đúng

không...biết tin cậu chết, làm sao chịu nổi... suốt cả đêm đó chắc là không ngủ được, nên sáng hôm sau đã nài nỉ tôi mua cho bà ấy mấy vỉ thuốc ngủ."

"Cậu cũng hiểu...thuốc ngủ không thể tùy tiện mua được bên ngoài, nếu không phải cháu gái tôi làm việc trong bệnh viện, thì..."

Bầu trời như sụp đổ dưới chân hắn, đầu óc bấn loạn, Tiểu Cường chỉ biết gục ngã dưới đất. Không đợi đi Từ nói xong thì hắn đã gào khóc như người quân tử.

"Nội ơi...nội...!!!"

Bà nội hắn qua đời chính là vì mấy viên thuốc ngủ đó. Hắn đã sống trong ân hận và tự trách bản thân vì sự bất hiếu của mình, không thể chăm sóc tốt bà nội. Nhưng thật không ngờ, nội hắn lại có ý định tự tử. Hoắc thị vì muốn hộ gia đình ở Xóm Miếu sớm dọn đi, đã giờ mọi thủ đoạn xấu xa. Những lời lẽ này hắn đã nghe rất nhiều, nhưng không bao giờ tin. Vì trong lòng hắn Hoắc Khiêm luôn là người tốt.

"Hoắc Khiêm! tại sao cậu có thể làm như vậy với tôi?"

Sau khi đặt trọn cả tình yêu đơn phương vào một người, tin tưởng tuyệt đối, nhưng giờ phát hiện ra, kẻ đó lại là hung thủ hại chết bà nội mình, tâm trạng của Tiểu Cường đã rơi vào đáy sâu của vực thẳm đen tối. Hắn phải làm sao để không hổ thẹn với bà nội đã mất và giữ nguyên vẹn tình cảm giành cho Hoắc Khiêm

----- hết chương 89-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Mất tích

"Một đám vô dụng! khả năng của các người chỉ có như vậy?"

Tiếng quát mắng của người đàn ông vừa dứt, không gian chưa một lần lắng động thì một âm thanh dữ dội khác tiếp bước, vọng ra từ đằng sau cánh cửa.

Trong căn phòng trọ cũ kỹ tại một khu chung cư ở chuột.

Một gã đàn ông đầu trọc với chiếc áo thun ba lỗ màu đen, khoe khoang tất cả cơ bắp lực lưỡng và hai cánh tay đầy hình xăm của gã. Vẻ mặt đầy giận dữ, nghiến chặt răng và bật dậy, người như gã không quen với những hành động lịch sự hay nói năng nhỏ nhẹ với bất kì ai. Tức là phải bộc phát, mà giận thì phải hành động.

Lật bàn đá ghế chính là việc gã đang làm

"M* nó!"

"Rầm.!!!"

"Ầm.!!!"

Không còn vật ngăn cách nào, gã thẳng tiến đến chỗ người thanh niên, hai tay túm lấy cổ áo xách lên.

"Nói lại một lần nữa?"

Không hề tỏ ra sợ hãi hay khiếp nhược trước người cao lớn gấp rưỡi mình, những kẻ được mệnh danh bạn của tử thần, sát thủ Đảo Chết mà hắn đã thuê để lấy mạng Hoắc Khiêm. Dương Phàm nhếch miệng cười, giọng điệu và thái độ đầy thách thức, hắn ngênh mặt lên nhìn gã đầu trọc.

"Một lũ rách việc, vô tích sự...ba người lại không thể giết được một tên nhóc miệng còn hôi sữa, vậy phải gọi thế nào cho đúng?"

"Đừng nghĩ đã bỏ tiền ra là có thể si nhục bọn này, có tin...tôi bắn chết cậu ngay tại đây." Gã tức giận rút khẩu súng trong túi ra, chĩa vào đầu của Dương Phàm, sự ngông cuồng của Dương Phàm đã chạm tới giới hạn của gã.

Mặc dù nồng nặc mùi thuốc súng và khẩu súng của gã đang nhắm vào bán cầu não trái của hắn. Tùy thời có thể bắn bất cứ lúc nào, nếu Dương Phàm còn tiếp tục thách thức tính chịu đựng của gã, điều đó đã quá hiển nhiên. Nhưng Dương thiếu gia vẫn không vì vậy thay đổi khẩu khí của mình.

"Cho tôi thấy khả năng đó của anh, đừng chỉ nói mà không thể làm được."

Dương Phàm không còn quan trọng cái chết, với hắn không còn gì để mất. Cha hắn vẫn đang hôn mê trong bệnh viện, sống hay chết với ông chỉ là khái niệm vì căn bản chẳng khác gì nhau. Dương thị lại rơi vào tay của Hoắc thị, sự quyết định không còn nằm trong tay hắn. Hàng ngày đến công ty phải đối

mặt với thị phi, hấn chán việc phải nghe thấy những lời vô bổ của bọn giả nhân giả nghĩa xung quanh.

Tất cả chỉ vì tên nhóc Hoắc Khiêm đó.

"Bỏ súng xuống!"

Tiếng hét của một gã khác vang lên, tên tóc dài từ trong phòng bước ra. Người này có vẻ tử tế hơn kẻ đầu trọc đang túm cổ của Dương Phàm.

"Vừa nãy anh không nghe tên nhóc này nói gì?"

"Anh nói chú bỏ khẩu súng xuống...không nghe thấy?" Gã đi đến trước mặt của Dương Phàm và người anh em tốt của mình.

Lần ra lệnh này đã có tác dụng với gã đầu trọc, đào viên tam kết nghĩa hấn đứng hàng thứ ba, cho nên anh nhĩ nói sao thì phải nghe thôi. Gã đầu trọc bỏ bàn tay sần sùi đầy sẹo ra khỏi người Dương Phàm, rồi đi thẳng ra ngoài hút thuốc.

"Dương thiếu gia! Hoắc Khiêm không phải là tên nhóc miệng còn hôi sữa mẹ như cậu nói, hấn cũng không yếu đuối như vẻ bề ngoài...cậu tìm đến bọn tôi mà không phải ai khác, nên cậu phải hiểu rõ điều đó"

Một người có gia thế khủng và cả hậu phương vững mạnh như Khiêm thiếu gia, nếu biết có người muốn lấy mạng hấn thì sẽ khó ra tay. Là những sát thủ giàu kinh nghiệm nên họ đã nghĩ đến điểm này, cũng như tính đường lui cho lần sau nếu lần này thất thủ. Bọn họ đã nguy trang mọi cuộc ám sát thành một tại nạn, để Khiêm thiếu gia không phải nghi ngờ. Không biết có phải vì vậy mà thất bại đến hết lần này đến lần khác.

Tại buổi lễ khánh thành chung cư cao cấp Xóm Miếu, bọn họ trà trộn vào đám đông, cố ý gây hấn để đánh nhau, nhân cơ hội đám đông hỗn loạn ra tay giết Hoắc Khiêm. Nhưng thất bại.

Tại nhà hàng họ cố tình nguy trang thành một vụ cướp, xông vào cướp trước giết sau. Bán chết chủ quán, tiếp đến bắn cả Hoắc Khiêm. Nhưng địa bàn đó là thuộc về Bạch Bang, sau khi nghe tiếng súng thì hai thanh niên "văn hóa" của Bạch Bang, đầu đỏ như san hô và vàng như hoàng kim đang lang thang gần đó xuất hiện và cứu thoát Hoắc Khiêm.

Dương Phàm chỉnh sửa lại cổ áo, hấn lấy trong túi ra một bao thuốc và châm lửa hút.

"Tôi không quan tâm Hoắc Khiêm lợi hại thế nào...tôi đã bỏ tiền thuê các người, thứ tôi cần là hấn phải chết."

"Nếu Hoắc Khiêm không chết...bọn này sẽ hoàn lại tất cả số tiền cho cậu."

Một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, trên cánh tay vẫn đang quấn băng, một vết thương tương tự như Hoắc Khiêm. Đào viên tam kết nghĩa, hấn đứng đầu. Khác với vết thương của Khiêm ca là đạn bắn, còn gã là bị dao phồng. Cái này cũng là do Khiêm nhà ta ban cho gã, trong lúc dao súng giao tranh.

"Tên nhóc họ Hoắc đó sẽ không còn cơ hội nhìn thấy được bình minh ngày mai."

Cho nên việc giết chết Hoắc Khiêm, không còn xuất phát từ lợi ích tập thể, mà là nhu cầu bức thiết cá nhân, hấn phải trả được thù. Gã phải giết chết tên nhóc đã ghim dao vào người mình.

"Đừng chỉ biết nói, hãy dùng hành động để chứng minh." Dương Phàm phun điều thuốc xuống đất, dùng mũi giày chà sát.

Thời gian đến tới cũng bắt đầu đếm ngược, kể từ khi Dương Phàm rời đi. Nếu hai lần trước bọn họ phải động não hàng tiếng đồng hồ để nguy trang che giấu, thì lần lại giải quyết trong chớp mắt ba mươi giây. Bởi vì Dương Phàm đã chọc đến máu điên của họ.

Ba anh em đến từ Đảo Chết đã quyết định công khai hành động.

Hoắc Khiêm đang trên đường tổng tiền Dục Uyển đến sân bay. Chiếc xe của họ đã chạy hơn hàng chục cây số dài, con đường trước mặt càng trở nên vắng vẻ, xe lưu thông thì ít mà cây cối thì nhiều, quan trọng hơn sân bay thì chẳng thấy đâu.

"Tiểu Cường! đây là đâu?" Vừa lên xe không lâu, thì Tiểu Cường đã tạo một bất ngờ cho Hoắc Khiêm. Đường đến sân bay đã rẽ sang một hướng khác, con đường này hấn chưa từng đi trước đây.

"Thiếu gia! đây là đường tắt sẽ rút ngắn thời gian đến sân bay....mười phút nữa chúng ta sẽ tới nơi"

Mặc dù cảm thấy không ổn nhưng Hoắc Khiêm lại không hề nghi ngờ, bởi vì Tiểu Cường hấn biết là người đơn giản thật thà.

Nhưng đó là Tiểu Cường của mấy tiếng trước, còn bây giờ...

"Thật rất thơm.có phải mùi hoa oải hương?" Dục Uyển đang phấn khích ngồi trong xe, sau nhiều ngày bị thanh niên ưu tú bên cạnh giam cầm, lần đầu tiên được hít thở một bầu không khí khác, mùi hương của hoa oải hương, cảm giác rất thích, cô hít sâu không để một chút mùi hương nào lọt ra khỏi mũi.

Chết đó Uyển tì, có ai ngăn lại hành động ngu ngốc này của Dục Uyển không...

"Phải! là hương hoa oải hương." Phản chiếu trên tấm kính là đôi môi đang mỉm cười của Tiểu Cường, nhưng đôi mắt lại ưu thương khó nói, như kẻ đang hoài niệm về chuyện cũ khi bị người ta chạm vào nỗi đau.

"Sáng nay cậu vừa thay sáp thơm?"

Mới tới qua mùi hương Hoắc Khiêm ngửi được trong xe là hương chanh, thường thì hắn sẽ không chú tâm đến nhỏ nhặt này nếu không phải Dục Uyển lên tiếng, hắn cũng không nghĩ đến.

"Dạ phải thiếu gia." Tiểu Cường lên tiếng.

Oải hương là loại hoa đặc sản ở quê nhà. Quê của hắn rất nghèo, so với ở đây thì cuộc sống ở đó tẻ gấp trăm lần, tẻ nạn, mại dâm, thuốc phiện. Là nơi mà hắn không bao giờ muốn nhớ đến. Nhưng dù thiếu thốn nhiều thứ, quê hắn lại dư giả về loài hoa nhỏ bé lại này.

Và cũng có một người như hắn, bị vẻ đẹp của hoa oải hương cuốn hút.

"Thiếu gia! Bà nội tôi rất thích hoa oải hương, không biết... tôi đã từng nói với cậu?" Bàn tay của Tiểu Cường đặt lên vô lăng bấm chặt.

"Vậy sao?"

Qua tấm kính trước mặt, Tiểu Cường có thể nhìn thấy phản ứng trốn tránh của Hoắc Khiêm. Hắn có thể đoán ra Hoắc Khiêm cũng đang nghĩ về người bà xấu số của hắn.

"Bà nội rất thích hoa oải hương, tôi dự định sẽ mang hài cốt của bà về quê...cậu có muốn biết nơi tôi lớn lên như thế nào? nơi đó thật sự rất đẹp."

"Nếu có cơ hội tôi sẽ đi." Hoắc Khiêm lên tiếng, vẫn giữ nguyên thái độ trốn tránh, xoay người nhìn ra cửa sổ, với bà nội của Tiểu Cường, Hoắc Khiêm luôn mang cảm giác ái nấy, hắn không muốn ép chết bà ta.

"Nhất định có." Tiểu Cường mỉm cười đầy tự tin, lời nói cũng rất quả quyết.

Tại sao hắn lại chắc chắn như vậy, bởi vì kể từ khi đặt chân lên chiếc xe của Tiểu Cường, là Hoắc Khiêm đã kí vào khế ước bán thân của thần xúi quẩy. Bắt đầu những ngày đen tối không thể ngóc đầu lên.

"Hoắc Khiêm! tôi hỏi anh một vấn đề được không?" Dục Uyển xoay vai qua nhìn Hoắc Khiêm, mặt dù ai đó vẫn đang nhắm híp mắt nhưng cô biết hắn không hề ngủ.

"Tại sao tôi qua anh không về nhà? "

Vẫn là bộ dạng đó, nhắm mắt không quan tâm, mặc dù nghe rất rõ câu hỏi của Dục Uyển. Bởi vì ngay cả hắn cũng không biết bản thân tại sao không muốn trở về nhà. Mấy ngày qua hắn đều ngủ ở bên ngoài, không khách sạn thì cũng là công ty.

Hoắc Khiêm tự hỏi, bản thân hắn đang lẩn tránh điều gì...

Là tiếng khóc nức nở của Di Tường mỗi tối, tiếng đàn piano buồn bã trong đêm khuya của Hoắc Luật. Hay bộ dạng đau thương không thiết sống của Hoắc Phi, hàng đêm đều ngủ trên chiếc giường của Dục Uyển.

Việc hắn đang làm có phải đã sai...

"Alo."

Một cuộc gọi đến đã làm ngắt quãng mạch cảm xúc của Hoắc Khiêm, vừa cảm nhận được độ rung của điện thoại trong túi. Hắn đã mở mắt ra, nhắc điện thoại lên nghe.

"Khoan hỏi gì hết...nói cho tao biết mày đang ở đâu? địa điểm thật chính xác...tao sẽ phái người đến." giọng nói gấp gáp của Bạch Ngạn Tổ qua điện thoại.

Thái độ khản trương và lời nói không đầu không đuôi của Bạch Ngạn Tổ, làm Hoắc Khiêm không thể hiểu được vấn đề.

"Sắp chạy vào Đường Tam Lang...tao không nhìn rõ...hình như gần tới khu cao ốc của nhà mày." Hoắc Khiêm hạ kính xe xuống nhìn ra ngoài, nhưng bên trong đường hầm mọi thứ đều tối hắn thật vẫn chưa nhìn ra trước mắt là đâu.

Im lặng trong chốc lát Hoắc Khiêm không nghe thấy tín hiệu nào khác, vài giây sau đó hắn lại nghe thấy giọng của Bạch Ngạn Tổ trong điện thoại, nhưng không phải nói chuyện với hắn mà ra lệnh cho người của Bạch Bang.

"Bồi gia! ông lập tức ra lệnh cho tất cả anh em ở Đường Tam lang, khi nhìn thấy xe Hoắc gia xuất hiện ở khu vực gần đó....lập tức phải bảo vệ ngay, nói với bọn họ nếu Hoắc đại thiếu gia xảy ra chuyện...thái tử gia sẽ giết chết tất cả bọn họ."

Hoắc Khiêm vì thái độ tỏ ra nguy hiểm của Bạch thiếu gia, ảnh hưởng rất nhiều.

"Tồ! xảy ra chuyện gì?"

"Khiêm! viên đạn chú Lương lấy ra từ người mày được nhập khẩu từ Nga, là đồ chơi chuyên dụng của bọn sát thủ ở Đảo Chết, có kẻ đang muốn lấy mạng mày."

"Rầm..!!!!"

Tiếng va đập mạnh từ phía sau, khi xe của Hoắc Khiêm vừa chạy ra khỏi đường hầm, thì một chiếc xe tải đuổi tới. Liên tục đâm mạnh vào đuôi xe của họ, chiếc điện thoại trên tay của Hoắc Khiêm một phát văng xuống sàn xe, hắn chưa kịp cúi người nhặt lên, thì chiếc xe tải phía sau lại liên tiếp đâm mạnh vào. Cả Dục Uyển và Khiêm thiếu gia sắp chúi đầu xuống đất.

"Ầm.m...!! ầm..ầm...!!!"

Tiểu Cường cũng là một tay lái rất cừ, sau phút giây bất ngờ dồn dập thì hắn đã hiểu ra tình hình. Có người muốn dồn họ vào chỗ chết, nguyên nhân chính là người ngồi ở phía sau. Chuyện đó không thể xảy ra, mạng của Hoắc Khiêm chỉ thuộc về một mình hắn, ngoài hắn ra không ai có tư cách làm điều đó.

Khiêm! tôi sẽ không để ai làm tổn thương đến cậu, vì...

Tôi sẽ là người làm điều đó. Tiểu Cường càng có thêm động lực để thoát chết. Hắn nắm vững tay lái, và đạp thật mạnh chân ga lao thẳng về phía trước. Mặc kệ phía trước có bao nhiêu vật cản, hắn vẫn liều mạng lách ra. Chiếc xe tải vẫn không ngừng đuổi theo, gã đầu trục ló đầu ra khỏi cửa xe, rút khẩu súng bắn thẳng vào xe của Hoắc Khiêm.

"Bằng.ng..bằng...bằng..!!!"

Những tiếng nổ lớn liên tiếp trong không trung, nhưng lại không trúng phát nào. Không biết do tài lái xe của Tiểu Cường quá thần sầu, trình độ núp né điêu luyện, hay vì khả năng bắn súng của gã kia quá tệ hại.

"M*% nó..!!!"

Sau khi lãng phí hết đạn, hắn tức giận ném khẩu súng ra phía sau, cầm một khẩu súng khác lên bắn tiếp.

"Rầm.m.!!!"

Gã đầu trục đang neoh mắt nhắm bắn xe của Hoắc Khiêm, thì một chiếc xe hơi màu đen của Thanh Long Bang tông thẳng vào xe của gã, té ngựa ra phía sau đè lên tay lái của anh Đại.

"Bằng..Bằng...!!!"

Một trận đấu súng đã nổ ra, khi người của Bạch Bang kéo đến. Không khó để họ tìm ra. Ngay trong lãnh địa của Bạch Bang vẫn có người lộng hành nổ súng, nếu đó không phải đám sát thủ không có não mà thái tử gia nói đến thì có thể là ai.

Từ Ngã ba đường chạy đến, chiếc xe của Thanh Long Bang tông thẳng vào xe của bọn sát thủ. Rầm.

"M* Kiếp..!!!" Anh Đại sát thủ đang ngồi trên ghế lái, bị hất mạnh, đập đầu vào cửa kính.

"Bằng..Bằng.ng..!!!"

Giang hồ gặp sát thủ, ngôn ngữ giữa họ ngoại trừ súng đạn thì chính là nắm đấm. Hai bên ngang tài ngang sức, dù đã sử dụng hết đạn dự trữ trong mình nhưng vẫn không hạ được đối phương, thiệt hại chính lại là hai chiếc xe của họ.

Dù nói là của đi thay người, nhưng cũng đau lòng lắm chứ. Hơn nữa, đây lại là chiếc xe hắn mới tậu về, chưa kịp lấy le với em nào thì đã banh xác, móp méo. Anh đại của Thanh Long bang bước xuống.

Anh đại của bên kia cũng ló đầu ra, xoay cổ, bẻ tay chuẩn bị thể sẵn.

"M* kiếp...thằng ch* nào, bắn súng lợi hại như vậy."

Đồng âm đồng khí, cả hai cùng nói một câu. Hành động cũng rất là tương đồng, giống như mỗi bên là một mảnh còn khuyết của đối phương. Khoảng cách được kéo gần lại, và nắm đấm cũng phải buông lỏng và thả tay xuống.

"Là mày?"

"Sao lại là mày?"

Cơ miệng cũng giãn dần ra, cả hai cùng phá lên cười. Thế giới thật nhỏ, sau khi bắn súng loạn xạ, hủy hoại hết những thứ vô can xung quanh mình, thì nhận ra...

Chúng ta là người quen.

Về phía của Hoắc Khiêm, sau khi Tiểu Cường được anh em Thanh Long Bang cắt đuôi khỏi đám sát thủ. Hắn đã an toàn chạy trên đường vắng không người, vắng đến mức dù đã chạy trên hàng trăm cây số dài nhưng vẫn không thấy một chiếc xe thứ hai, ngoại trừ xe của họ.

Trong khi đó, tiếng chuông điện thoại trong xe liên tục reo nhưng không người bắt máy. Trên màn hình sáng đèn hiện lên, là cuộc gọi đến của Bạch Ngan Tổ.

Xung quanh phảng phất mùi hoa oải hương cùng mùi nắng gió bên ngoài. Con đường đi mỗi lúc một xa, màu trời cũng chuyển dần từ sáng sang tối, từ đường nhựa sang cát trắng. Sau một ngày đi đường họ đã dừng lại trước một bãi biển.

Một chiếc tàu đánh cá cũ kỹ đang ở trước mặt, hắn bước xuống xe và mở cửa ra...

Hai thân thể đang dựa đầu vào nhau, cả Hoắc Khiêm và Dục Uyển đều nằm gục dưới ghế. Bởi vì hương thơm của hoa oải hương mà họ ngủi hơn mấy tiếng đồng hồ, đã ngủ rất sâu và có tác dụng. Đó là nguyên nhân chuông điện thoại vẫn reo, nhưng không người bắt máy.

Tiểu Cường cầm điện thoại của Hoắc Khiêm ném thẳng ra biển, sau đó bồng cả Hoắc Khiêm và Dục Uyển lên tàu.

Hắn xoay người lại, ném chiếc bật lửa được vào trong xe, khoảng mười phút sau thì manh mối duy nhất để tìm ra Hoắc Khiêm đã biến mất trên cõi đời này, chiếc xe bốc cháy và nổ tung.

10 ngày sau...

Tin tức Hoắc Khiêm mất tích sáng nào cũng được đưa lên báo, liên tiếp mười ngày nhưng vẫn bao giờ nguội với đám ký giả. Hoắc gia, Bạch Bang và cả cảnh sát đều đã bắt tay vào cuộc, chưa có dấu hiệu hạ xuống.

Dương thị.

"Tổng giám đốc...tổng giám đốc.."

Mộc Thanh "tỉnh giấc" vì tiếng gọi thứ hai của người trợ lý. Ngay trong cuộc họp Mộc Thanh lại bị phân tâm, tất cả chỉ vì Hoắc Khiêm. Cô vì hắn mà nhiều ngày không thể ngủ được, hắn vừa là ân nhân vừa như em trai của cô. Một người sao có thể bốc hơi không tung tích.

Chỉnh đốn lại sắp tài liệu trên bàn, Mộc Thanh ngẩn đầu nhìn mọi người xung quanh.

"Chúng ta đang bàn bạc tới đâu?"

"Dạ..đang nói tới.."

Cô trợ lý của Mộc Thanh còn chưa kịp nói xong thì đã có một đám người ngoài cửa tiến vào. Không ai khác hơn là Dương Phàm, đứa con trai hợp pháp của Dương chủ tịch, và người em cùng cha khác mẹ với Mộc Thanh.

"Cậu đến đây làm gì?" Mộc Thanh đã quá mệt mỏi với màn "tra tấn" mỗi sáng của Dương Phàm, sáng nào hắn cũng đến và chen ngang vào việc đang làm, còn đưa ra quyết định thay cô.

Trước đây Dương Phàm còn nghi ngờ mối quan hệ mờ ám giữa Mộc Thanh và cha hắn, vì ông quá ưu ái chị ta, còn cho rằng Mộc Thanh sớm hay muộn cũng sẽ trở thành Dương phu nhân. Nhưng hắn không ngờ Mộc Thanh lại chính là chị gái của mình.

"Tại sao tôi không thể đến...chị đừng quên, tôi vẫn là cổ đông lớn của Dương thị, trong tay tôi có 49%, không có tên nhóc Hoắc Khiêm ở đây...tôi chính là người quyết định."

Dương Phàm mỉm cười bước tới chỗ của Mộc Thanh. Trước đây Hoắc Khiêm từng đưa ra đề nghị sẽ chuyển hết 51% cổ phần của Dương Thị sang tên cô, nhưng Mộc Thanh đã từ chối. Vì cô không muốn bất cứ tài sản nào thuộc về Dương tổng. Cho nên cô không hề có một chút quyền lực thật sự nào, nếu như không có Hoắc Khiêm.

"Chỗ chị đang ngồi thuộc về tôi...phiền chị ra ngoài, để mọi người bắt đầu cuộc họp."

Mộc Thanh hợp sức với Hoắc Khiêm phá hủy Dương thị, không phải muốn tranh giành tài sản hay chiếc ghế này với Dương Phàm. Thứ cô muốn là trả thù người cha bạc tình của mình, mục đích đã đạt được cũng không lưu luyến gì cái nơi này. Nhưng vì Hoắc Khiêm mất tích, Dương thị không người quản lý nên cô mới tạm thời quay về tiếp quản.

Nếu Dương Phàm đã muốn, thì cô sẽ trả lại cho hắn, Mộc Thanh đứng dậy, và rời phòng họp....

"Chúng ta tiếp tục cuộc họp, mọi người đang bàn bạc đến đề mục nào?" Dương Phàm không để ý đến Mộc Thanh đứng ngoài cửa, hần lạt từng trang kế hoạch ở trên bàn và nhìn những người xung quanh.

Không còn Hoắc Khiêm, thì hẳn chính là người lớn nhất ở đây. Dương Phàm cũng không phải là một cậu ấm chỉ biết ham chơi, hẳn thật sự có tài trong việc kinh doanh. Nên dễ dàng bắt nhịp với mọi người trong cuộc họp.

Sau giây phút lúng túng thì mọi người cũng đã chung nhịp với hắn.

"Là dự án..."

Chung cư Hoắc Lữ...

Mộc Thanh quay về căn hộ, trước đây cô sống với Mộc Nhu. Nhưng từ khi có kết quả ADN, xác nhận đứa con Mộc Nhu đang mang là của Tổng Thiếu Hoàn, thì Tổng phu nhân đã đón Mộc Nhu sống chung.

Bà ta xem Mộc Nhu như trân châu bảo bối, đi nhanh sợ động, đứng mạnh sợ đau. Ai cũng biết điểm xuất phát chính là vì đứa trẻ trong bụng Mộc Nhu đang mang. Không đồng tình với thái độ của Tổng Phu nhân nên Mộc Thanh muốn em gái dọn ra ngoài sống với mình, nhưng đã thất bại. Mộc Nhu không chịu rời khỏi Tổng gia.

Mộc Thanh hiểu rõ, điều Mộc Nhu muốn chính là mỗi ngày được nhìn thấy Tổng Thiếu Hoàn. Chỉ khi nào nghe lời Tổng phu nhân thì nó mới có được điều đó.

"Két...!!!"

Không cần cho chìa khóa vào ổ, thì cửa đã tự động đẩy vào. Hương thơm của xì dầu, tiếng sôi sục của dầu ăn và hương thơm của miếng sườn trên chảo, đã bay đến tận cửa.

Trên màn hình ti vi là bộ dạng xinh đẹp của nữ bếp trưởng, giọng nói trong trẻo như tiếng trẻ con làm người ta phát hờn, hờn không phải vì ganh tị với giọng nói của cô ta, mà vì cô nàng là người yêu cũ của kẻ đang đứng ở trong bếp.

"Trong lúc chờ sườn chiên vàng giòn, bạn hãy chuẩn bị nước sốt chua ngọt, bao gồm nước mắm, đường, giấm, nước lọc như phần chuẩn bị, hoà cho hỗn hợp tan đều. Tiếp theo chờ đến khi sườn chín vàng đều hai mặt, cho nước sốt chua ngọt vào và đun khoảng 20 phút làm như vậy là bạn đã có món sườn xào chua ngọt thơm ngon cùng thưởng thức với người yêu."

"Cám ơn các bạn đã đón xem...tiếp theo chính là bản tin thời tiết, theo trung tâm dự báo khí tượng thủy văn...tối nay...vào khoảng 7 giờ tối, ở vào khoảng 13,5 độ vĩ bắc và 126,7 độ kinh đông, cách bờ biển miền trung Á Lạp Tân khoảng 250 km về phía đông. Sức gió mạnh nhất ở vùng gần tâm bão mạnh cấp 15, tức là khoảng từ 160 - 180 km/giờ, giật trên cấp 17..."

Cởi bớt cúc áo trước ngực cùng đôi giày cao gót ra. Mộc Thanh cầm remote tắt ti vi và đi thẳng vào bếp, từ phía sau ôm lấy người phụ nữ đang mang tạp dề.

Lý Tổng vừa xoay lưng thì một cánh tay mảnh khảnh từ phía sau ôm lấy chị ta. Mùi nước hoa quen thuộc xông thẳng vào mũi, dễ dàng nhận ra đó là ai nên không cần xoay người lại, vì chính tay mình đã đặt lọ nước hoa giành riêng này cho Mộc Thanh.

"Không phải em nói sẽ về muộn hơn một tiếng?" Lý tổng lên tiếng

"Tối qua chị nói sẽ nuôi em, vẫn còn hiệu lực?" Mộc Thanh mặt mũi gục đầu vào vai của Lý tổng, bờ vai so với cô còn nhỏ hơn, nhưng vẫn cứ thích dựa vào người này để làm nũng.

"Em bị đuổi việc?"

"Phải! em vừa bị em trai cho nghỉ việc... vậy chị còn muốn nuôi em không?"

Lý Tổng trong lòng rất phấn khởi, chị ta xoay người lại, tháo cặp kính ra và đẩy Mộc Thanh lên bàn, vẫn còn một khoảng trống, đủ để Mộc Thanh ngồi lên.

"Một con tiểu hồ ly ranh ma như em, tại sao tôi phải tốn tiền để nuôi em...tôi đói ý."

Nghe xong mà ứa máu, tối qua không biết ai trên giường quăn quắt lấy cô. Thù thì vào tai, bảo không phải đi làm, cả hai đều rất bận rộn không có thời gian giành cho nhau. Hiểu rõ chị Lý của mình là người luôn đặt trọng sự nghiệp lên hàng đầu, còn cô không phải lại là loại người đó. Nên ra sức dụ dỗ, đến khi cô dao động lại lên mặt.

Mộc Thanh cởi từng cúc áo ra, cặp ngực cỡ khủng mềm mại 34E, căng tròn được bó hẹp trong chiếc áo lót ren màu hồng, không những đẹp đến mê người, còn khiến người ta xị máu mũi. Là bộ ngực xinh đẹp mà chị Lý cực thích, đêm nào cũng gục mặt vào ngực của Mộc Thanh mới có cảm giác ngủ ngon.

"Nếu em mặc như vậy ra ngoài... biết đâu sẽ gặp được người hảo tâm, có hứng thú muốn nuôi em, chị nghĩ cách này được không?" Mộc Thanh vừa nói vừa kéo tuộc chiếc áo lót xuống, bộ dáng khiêu khích cần mồi.

"Um..m.!!!"

Một hàm răng bén nhọn của ai đó, tức giận cắn mạnh vào ngực của Mộc Thanh, cảm giác vừa tê dại lại nhói đau khiến cô cong người chống tay xuống bàn.

Lý Tổng vòng tay qua vòng eo nhỏ của Mộc Thanh xiết chặt.

Nếu chỉ nhìn vẻ ngoài, mọi người chắc chắn sẽ bị bộ dạng nữ cường nhân nghiêm túc này đánh lừa. Khi tháo cặp kính xuống Lý Tổng là một người hoàn toàn khác, có sự chiếm hữu rất cao với bạn gái, chỉ một chút thịt trên người của người Mộc Thanh cũng không muốn lộ cho người khác nhìn, bây giờ lại muốn luôn cả cặp bui cho thiên hạ xoi không, tuyệt đối không thể được.

Chúc mừng Mộc Thanh, đã được chị ta chọn trúng.

"Em dùng áo lót chị tặng để câu dẫn đàn ông, em nghĩ chị nên làm gì em?" Cô đặt tay lên đùi của Mộc Thanh, những ngón tay mềm mại lên trên vừa chạm vào bộ phận mềm mại giữa hai chân, thì bị người ta chụp lấy.

"Dừng! em đói rồi...em chỉ đùa thôi, sao em dám ra ngoài tìm người khác bao nuôi, trong khi chị tài giỏi như vậy." Mộc Thanh vòng tay qua cổ của Lý Tổng, lại giả vờ làm nũng.

Lý Tổng cũng không tiếp tục làm khó bạn gái, thật ra tối nay chị ta có bữa tiệc, cũng không thể ở lại quá lâu, cứ quán lấy Mộc Thanh là không biết điểm dừng lại. Buồng tay Mộc Thanh ra, quay lại vấn đề cái chén còn thiếu.

Lúc Lý tổng quay lại với cái chén trên tay thì Mộc Thanh đã cầm đĩa ăn từ lâu, bộ dạng như người chết đói. Cô mỉm cười ngồi xuống bên cạnh.

"Vẫn chưa có tin tức của Hoắc Khiêm?"

"Người của Bạch Bang và Hoắc gia vẫn đang tìm kiếm...em thật sự rất lo cho cậu ta."

Nhắc đến Hoắc Khiêm, tâm trạng của Mộc Thanh lại tồi tệ trở lại, cô đặt đĩa xuống bàn. Lý tổng đi tới đặt tay lên vai cô.

"Em đừng lo...Hoắc Khiêm là tên nhóc khôn kiếp nhất mà chị biết, cậu ta rất tài giỏi.. nhất định hóa dữ thành lành."

"Em cũng hi mọi thứ sẽ tốt đẹp với Hoắc Khiêm."

"Àm..m.!!!!"

Một trận cuồng phong kéo đến, cánh cửa sổ bất ngờ đóng sập vào. Mưa bên ngoài rơi ào ạt như thác, Mộc Thanh và cả Lý Tổng vội vàng đứng dậy kéo cửa sổ. Bên ngoài mọi thứ mỏng manh đều bị thổi bay.

Không còn là dự báo, đài khí tượng thủy văn đưa tin thật chính xác. Bão giờ tối cơn bão khủng khiếp đã kéo đến.

Cách Á Lạp Tân hàng ngàn km, tại một đại dương xanh xôi không biết là đâu với màn đêm dày đặc không sao. Một con tàu cũ kỹ đang lênh đênh một thân đơn lẻ, một mình chống chọi với cơn bão khủng khiếp.

Nhưng so với cơn bão thì chuyện này còn cấp thiết hơn, Dục Uyển đang phải đối mặt. Không dễ dàng cô mới cưỡi trời ra được và chui từ tầng hầm lên, lại chứng kiến cảnh tượng có một không hai này, ảnh hưởng trực tiếp đến ý định bỏ trốn của mình.

"Cút mau! tránh ra..."

"Khiêm! cậu đừng chống cự, là cậu nợ tôi, cậu hại chết bà nội...cậu phải bù đắp cho tôi"

Hoắc Khiêm đang nằm dưới sàn gỗ, quần áo trên người đã không còn nguyên vẹn. Cúc áo, thắt lưng và khóa quần đều bị cởi ra.

Mười ngày qua, bọn họ lênh đênh trên biển, Tiểu Cường chưa một lần đụng vào người Hoắc Khiêm, nhưng có lẽ sắp về tới quê nhà nên tâm trạng cực tốt, hẳn đã uống mấy chai rượu. Men say trong người, lý trí lùi lại phía sau đẩy bản năng lên trước. Hành động của Tiểu Cường trở nên bạo dạn. Hẳn muốn Hoắc Khiêm ngay trong đêm nay, không thể chờ đợi về đến nhà.

Không như Hoắc Khiêm được quan tâm đặc biệt, cô bị Tiểu Cường bỏ mặc ở dưới tầng hầm không đếm xỉa tới. Nửa ngày không thấy hẳn xuống phát cơm cho mình, thì ra đang ở đây chơi trò tình ái với Hoắc Khiêm.

Nhưng giờ cô phải làm sao...

Đứng đây trơ mắt nhìn Hoắc Khiêm bị đàn ông khai bao, hay xông vào liều mạng cứu hẳn để mình cũng bị bắt lại. Trước giờ Hoắc Khiêm luôn thượng

người ta, bị thương lại một lần chắc cũng không ảnh hưởng gì, cứu mình trước vẫn là ưu tiên hàng đầu. Sau khi rời khỏi đây, cô sẽ tìm người quay lại cứu Hoắc Khiêm.

Đứt áo ra đi, Dục Uyển xem như chưa từng nhìn thấy gì.

Nếu không phải người đã ngấm thuốc với năng lực của Hoắc Khiêm dễ dàng hạ gục được Tiểu Cường, không cần đến sự giúp đỡ của kẻ vô tâm chỉ biết nghĩ đến mình kia, càng không phải thảm hại bò lê lết dưới sàn, ngay cả sức lực đánh trả cũng không có.

"Khiêm! tôi đã thích cậu từ cái nhìn đầu tiên... chuyện này thật ra không tệ như cậu nghĩ." Tiểu Cường giựt mạnh kéo hai chân của Hoắc Khiêm về.

Nhìn thấy Hoắc Khiêm yếu đuối nằm dưới thân mình, lại làm dục vọng trong người Tiểu Cường thêm bùng cháy, hắn chưa từng mơ ước ngày này sẽ đến nhưng giờ hắn sắp đạt được điều mà ngay cả năm mơ hắn cũng không hề dám nghĩ đến.

"Xoạt!"

Tiểu Cường kéo khóa quần của mình xuống, mò tìm, lôi người huynh đệ của mình ra. Và lật người của Hoắc Khiêm lại.

"Tiểu Cường! nếu anh dám làm vậy tôi sẽ giết chết anh."

Hoắc Khiêm rống giận, đập tay xuống sàn. Lời nói này của hắn không phải là đùa, hắn thật sự sẽ làm vậy, cho dù lức tung cả nước hắn cũng sẽ tìm và giết chết Tiểu Cường.

"Khiêm! tôi thật lòng yêu thích cậu, tôi sẽ không làm cậu đau."

Không thể nào thoát khỏi số kiếp, Hoắc Khiêm đã chuẩn bị tâm trạng bị cưỡng như một người đàn ông. Nếu anh để tôi thoát, anh sẽ chết.

"Bọn phụ nữ chưa chắc đã biết cách làm cậu hài lòng...Khiêm, tôi sẽ thật tử tế với cậu." Tiểu Cường cầm chai rượu lên uống một hơi sạch, dù rất muốn Hoắc Khiêm nhưng hắn cần phải thêm nhiều dũng khí để chạm vào idol thần thánh của mình.

"Bốp!"

Cả đầu choáng váng nhưng không phải vì rượu hay con thuyền lắc lư trong cơn bão, mà có kẻ đang dùng gậy đập vào đầu hắn. Tiểu Cường đưa tay sờ lên gáy và xoay người lại như chưa từng bị gì, bởi vì cú đập đó quá nhẹ không hề có tác dụng với hắn.

Nhưng thề trước biển khơi, cô đã dùng cả hai tay và tất cả sức lực của mình...

Tiểu Cường lão đạo như một tên hung thần, đôi mắt đỏ ngầu với nụ cười ngây dại. Hắn càng tiến tới thì Dục Uyển càng lùi lại.

"Tôi...tôi xin lỗi, anh cứ tiếp tục làm làm chuyện đang làm, tôi đi trước." Dục Uyển xoay người bỏ chạy, nhưng Tiểu Cường lại nắm tóc giựt ngược kéo về. Đẩy ngã cô xuống sàn.

"Tôi muốn cho cô sống thêm vài ngày đợi...nhưng xem ra cô không thích sống nữa thì phải?" Tiểu Cường cầm lấy khúc gỗ Dục Uyển đã đánh rơi dưới sàn lên, tiến tới.

Hắn quơ lên cao và đánh vào đầu của Dục Uyển. Bảo đảm lần này sẽ không yếu như lúc này, vì là khúc gỗ cứng cáp nhất cô đã chọn, và cánh tay mạnh khỏe của Tiểu Cường, đảm bảo sẽ đi trình diện Diêm Vương ngay lập tức nếu cả hai cùng kết hợp tặng cô một phát vào đầu.

"Bốp..p..!!!"

Một sức nặng bất ngờ đè xuống, mùi tanh hôi và vị mặn của máu cô đang dần cảm nhận được, nhưng tại sao lại không cảm thấy đau đớn, đôi hàng mi run rẩy của Dục Uyển dần đứng yên, cô mở mắt ra thì nhìn thấy Hoắc Khiêm đang gục ngã trên vai mình, hai tay ôm lấy cô, đầu hắn toàn máu.

"Àm.m...!!!"

Cả cô và Tiểu Cường chưa hết bàng hoàng thì cơn bão khủng khiếp cấp 17 ập đến. Sấm sét, mưa lớn, gió xoáy, cùng lúc đổ ập xuống con tàu của họ. Không có thời gian để chống đỡ, con tàu bị nhấn chìm, nước biển như thác lũ tràn vào trong, và cả ba người họ bị cuốn đi.

----- hết chương 90-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đảo Chết

Con bão thứ mười bảy vừa kết thúc được hai ngày, thì Á Lạp Tân lại đón tiếp những trận mưa dầm liên tục bốn mươi tám tiếng, không thấy ánh mặt trời. Chỉ có một màu đen âm u kéo dài từ sáng đến chiều. Một bầu không khí lạnh lẽo, những cơn gió lạnh rít da từ chân lông đến kẻ tóc, và những hạt mưa phiêu diêu như có như không, thích bám trụ vào ô cửa kính mà lau mãi không sạch.

"Thím Trần! cho người lau lại cửa kính."

"Dạ! Hoắc quản gia."

Những hạt mưa nhỏ vô hại không đủ làm ướt bất cứ ai, nhưng lại làm cản trở tầm nhìn của Hoắc quản gia. Từ lúc Hoắc tiểu thư qua đời, rồi đến đại thiếu gia mất tích. Ngôi biệt thự này chẳng khác nào cái nghĩa trang không người viếng. Không có đại thiếu gia giúp quản lý Hoắc thị, lão gia mỗi ngày đều phải đến công ty, có khi hai ngày cũng không về.

Còn Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia càng tệ hơn, bọn họ bị Dục Uyển tiểu thư ám ảnh quá nặng, dù mộ của tiểu thư bắt đầu mọc cỏ nhưng vẫn không tin cô ấy đã chết. Giữ lại thêm chuyện của Đại thiếu gia, biến mất không rõ tung tích, hai người họ lại càng không có lý do để về nhà. Chỉ cần nhận được điện thoại có liên quan đến Dục Uyển hay Đại thiếu gia, hai người họ cứ như tên lửa phóng ra khỏi nhà, không ai kịp ngăn lại.

Sự nghiệp quản gia của lão là cha truyền con nối, đến đời lão là đời thứ mười tám, cho nên cảm tình vô cùng sâu nặng. Lão xem đây như nhà mình, từng người trong Hoắc gia cũng chính là người thân của lão, họ vui thì lão cười, họ buồn thì lão...

"Hãy....y..."

Hoắc quản gia thở dài rồi xoay người vào trong nhà. Cùng lúc chuông điện thoại trong phòng khách vang lên, đã níu giữ chân của ông ta.

"Alo..."

Nhưng có lẽ do trời đang mưa, tín hiệu từ phương xa chưa đủ tốt để truyền tải tất cả nội dung, Hoắc quản gia nghe được chữ có chữ không, nhưng có hai chữ này thì lão nghe rất rõ. Thái độ hòa nhã liền biến mất, thay vào đó là sự giận dữ.

"Dục Uyển tiểu thư đã chết, đừng có tự nhận mình là tiểu thư...nếu còn dám gọi điện thoại đến tôi sẽ báo cảnh sát bắt cô...đồ lừa đảo" Lão tức giận hét to, rồi dập điện thoại xuống bàn.

"Rầm..m.!!!"

Âm thanh chấn động đã lôi kéo tất cả người làm trong nhà chạy lên sảnh. Bọn họ khúm núm trước mặt lão. Hoắc quản gia mà họ biết trước giờ rất ít khi to tiếng với bất kỳ ai, nói năng từ tốn nhỏ nhẹ, lần này ai đã chọc giận đến lão.

"Hoắc quản gia! có chuyện gì?" Một người làm trong nhà lên tiếng.

"Sau này nếu có ai gọi điện đến tự nhận mình là Dục Uyển tiểu thư, thì các người không cần nói gì hết, cứ cúp máy...đã rõ chưa."

"Dạ rõ! Hoắc quản gia"

Trong ngôi biệt thự này đã không còn ai đủ tinh táo, cứ sống trong mộng ảo với hi vọng Dục Uyển tiểu thư chưa chết. Bởi vì vậy, mới dễ dàng bị đám người đó lừa gạt. Mang trong người sứ mệnh quản gia thứ mười tám của gia tộc, lão phải có trách nhiệm với từng thành viên trong nhà. Trong lúc mọi người u mê thì lão phải thật sáng suốt, dẹp bỏ tất cả âm mưu lừa đảo của bọn hám lợi từ bên ngoài.

"Còn nữa...không được nói chuyện này cho hai vị thiếu gia, đặc biệt là Tam thiếu gia, không thể để cho cậu ấy biết có người vừa gọi điện đến mạo nhận Dục Uyển tiểu thư, rõ chưa?"

"Dạ rõ...Hoắc quản gia."

Tuân thủ tuyệt đối mệnh lệnh từ phía Hoắc quản gia, tất cả người làm trong nhà đều nghiêm túc thực hiện, còn hoàn thành một cách xuất sắc. Và sau ngày hôm đó, những cuộc điện thoại gọi đến mở đầu bằng "Tôi là Dục.." thì họ liền cúp máy ngay lập tức.

Nghe lời là tốt, nhưng đôi khi quá nghe lời lại chết một người.

Đào Chết- Thôn Kì Lạ

Đào Chết, một hòn đảo bất trị mà chính phủ phải đầu hàng, cái nôi của tội phạm, nơi đầu mối chế tạo vũ khí, và thuốc phiện. Mọi người nói chỉ cần đặt chân lên đảo thì cơ hội trở ra là con số không.

Sau những ngày mưa dầm kéo dài, thì đợt nắng nóng đầu tiên đã xuất hiện trên miền đất đầy tai tiếng, hương thơm của biển cả theo gió mà tràn vào đất liền, những bãi cát trắng đẫm lên chân, và những cành cây khô lá đang lay động trên không.

Dưới một gốc cây, cách bãi biển không xa. Một thiếu niên với chiếc áo sơ mi trắng thư sinh hiền hòa, đang bị giam cầm trong cái vòng tròn do Dục Uyển vẽ ra.

"Không được bước chân ra khỏi cái vòng tròn này, nếu không... tôi sẽ bỏ mặc anh."

Một chiếc lá vàng khô héo từ trên cành rớt xuống. Nụ cười nhếch môi quen thuộc trên gương mặt tuấn tú của thiếu niên xuất hiện thoáng qua. Hắn cúi đầu xuống, nhìn con kiến vàng đang gian nan bò ra khỏi chiếc lá, bộ dạng rất thích thú.

Nụ cười hồn nhiên như trẻ nhỏ, mái tóc rối xù không kiểu cách, và vẻ mặt ngu ngơ như một tờ giấy trắng, so với Hoắc Khiêm kiều ngạo gian xảo mà mãnh của trước đây, là hai người hoàn toàn khác nhau.

Dục Uyển hoàn toàn mù mịt lời, không còn từ gì để diễn tả tâm trạng cô lúc này. Thật không biết nên khóc hay cười cho Hoắc đại thiếu gia.

Sau cơn bão tử thần đêm đó, cô và hắn đều bị đánh dạt vào bờ. Cô thì không sao, sức đề kháng tốt nên chỉ bị cảm mạo, nhưng Hoắc Khiêm lại hôn mê suốt mấy ngày liền, vừa tỉnh dậy thì hắn đã khiến cô choáng váng mặt mày, vì hội chứng mất kí ức trong truyền thuyết. Đã vậy, ngoại trừ gặt đầu và lắc đầu ra, hơn một tuần rồi cô không nhìn thấy hắn mở miệng, không biết có phải bị đánh cảm luôn rồi không.

Không rành về địa lý ở đây nên không biết đây là đâu, chỉ biết bọn họ đang ở trên lãnh địa của Đảo Chết, thôn Kì Lạ. Con đường duy nhất rời khỏi Đảo, là bước lên tàu của ba anh em họ Từ. Nhưng hơn tháng trước anh em họ đã rời Đảo, không biết đến khi nào trở về. Cho nên cô phải tự thân vận động, không thể cứ ngồi yên mà chờ.

Hoắc Khiêm hiện tại như một đứa trẻ, chỉ cần cô lơ đãng là hắn sẽ chạy mất tăm không biết đường mà tìm. Nhìn thấy hắn chơi đùa với con kiến không thấy chán, Dục Uyển đã yên tâm đi thẳng đến cái bộ điện thoại công cộng phía trước.

Mười phút sau...

Cũ nát xiêu vẹo, cửa kính thì bể nát, cột sắt lại gỉ sét, tệ nhất là phía dưới như một bãi rác hôi thối, đầy bao ni lông và những hộp thức ăn nhanh. Nhưng đây lại là phương tiện liên lạc duy nhất trong thôn, Dục Uyển thật không thể thông suốt, tại sao ở đây không ai sử dụng điện thoại, ngoại trừ cái cục sắt này. Muốn có được một cuộc điện thoại, cô phải lợi bộ hơn mười cây số mới tới được đây.

"Alo! Tôi là Dục..."

"Cạch!"

Kịch bản cũ lại lặp lại nhiều lần trong mười phút, vừa mở miệng ra chưa kịp xưng tên thì bên kia đã đập máy cái cạch. Dục Uyển không biết chuyện gì đang diễn ra. Gian nan lắm cô mới lách được tới đây, không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Ngoài Hoắc gia ra thì ai cô có thể liên lạc trong lúc này. Một cái tên vừa lóe lên trong đầu thì...

"Hết giờ"

Tiếng nói của gã đàn ông cao to béo tròn phía sau vọng đến, chiếc áo thun ba lỗ màu trắng bó sát khiến cho từng tác thịt mỡ trên người gã như nở rộ giữa ban ngày. Gã chính là người sở hữu cái bộ điện thoại này. Cô vừa bước ra, thì gã nhanh tay khóa lại.

"Chú hai! có thể kéo dài thời gian ra một chút nữa, một lần nữa thôi?" Dục Uyển xuống nước năn nỉ, nín lấy tay gã, đây là cơ hội duy nhất để cô thoát khỏi cái nơi nguy hiểm này.

"Không phải tôi đã nói từ đầu." Gã ám muội bước tới, đưa lưỡi đánh một vòng tròn trên môi ghê rợn như muốn ăn tươi nuốt sống Dục Uyển.

"Chỉ cần cho tôi ăn em...tôi sẽ cho em cái bộ điện thoại, muốn gọi bao nhiêu tùy em"

Trên đảo không thiếu gái đẹp, nhưng đẹp đến yêu nghiệt thế này thì không có mấy người. Vừa nhìn thấy Dục Uyển thì dục vọng không ngu yên bên dưới đã muốn khuấy đảo một trận. Trong mắt gã, hiện tại Dục Uyển như một miếng thịt tươi chỉ muốn đưa lên đĩa ngay lập tức.

Gã phấn khích muốn đè cô xuống và cời sạch tất cả, tận mắt nhìn thấy cái thân thể ma mị dưới bộ quần áo rách nát này là thế nào, có cuốn hút như trong trí tưởng tượng của gã từ nãy giờ.

"Chú hai! chú định làm gì?" Dục Uyển bất an lùi lại vài bước, đụng vào tảng đá phía sau, suýt nữa chân không vững mà té xuống.

Thật sự không thể nhìn được nữa, giọng nói cũng thật ngọt ngào. Thịt tươi ngon trước mắt, nếu không "chén" thật có lỗi với phụ mẫu, đã tạo ra một thằng đàn ông khỏe mạnh với sinh lý bình thường như gã.

"Làm gì? em biết rõ còn hỏi khó anh..." Gã tiến tới, đặt tay lên mặt xinh đẹp của Dục Uyển.

Nụ cười nham nhở, không chỉ để lộ ra cái hàng răng cửa sâu đen, mà mùi hôi còn bốc đến tận não. Phải thật kiên định, Dục Uyển mới không để bản thân ngất xỉu. Gã đưa tay đặt lên ngực của cô.

"Có vẻ to hơn nhiều trong tưởng tượng của anh...cô em đúng là miếng thịt ngon."

"Á...A...!!!"

Gã không quan tâm Dục Uyển là lớn đến cỡ nào. Trong khu vực bán kính 50 km quanh đây, đều là địa bàn của lão phủ sóng, thì không ai dám bén mảng tới.

Nhưng anh bụng bự à, anh sai rồi....

"Bốp...!!!! "

Tay gã chỉ vừa mới chạm vào ngực của Dục Uyển, thì đã có một cành cây quất vào người, tốc độ cực nhanh, gã chưa kịp nhìn rõ mặt mũi kẻ hành hung thì khắp người đã thương tích chằng chịt. Mặc dù bản thân cũng là một tay đánh đấm có tiếng, nhưng tên nhóc này rất lợi hại.

Cách nó sử dụng cành cây gãy cứ như đang cầm bảo kiếm. Đánh đòn nào là ghi điểm đòn đó, không chỉ tư thế đẹp, kỹ thuật tốt mà sức sát thương cũng vô cùng lớn. Suốt những năm tháng ngồi mòn sàn nhà, vì theo đuổi một cô em nóng bỏng trong câu lạc bộ kiếm đạo của trường. Gã đã nhìn thấy hàng trăm cuộc đấu kiếm mỗi ngày, cho nên có thể nhìn ra.

Thằng nhóc này là một cao thủ kiếm đạo.

"Zá...a...!!!"

Đòn đánh chí mạng cuối cùng từ trên cao giáng xuống, đập mạnh lên vai gã. Nhận đòn rồi gục ngã. Trong năm phút ngắn ngủi chỉ "nhận" mà không thể "cho" đi, gã đã không thể nào đủ sức lật mình dậy.

"Thằng khốn nạn! đừng để ông biết mày là thằng nào...ông giết cả nhà mày, thằng chó chết.."

Tiếng hét như heo đang bị thọc tiết của gã được phóng đại lên tới mấy chục lần, đám đàn em đang chơi bài các đó cả cây số, cũng nghe thấy mà chạy ra. Từ xa nhìn thấy gã nằm dài dưới đất, trong tư thế không thể ngược mặt nhìn đời, bọn đàn em đã hét thất thanh.

"Đại ca! có chuyện gì?"

"M%* mày! thằng ngu còn hỏi cái gì nữa.. mau bắt lấy hai đứa nó."

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Hoắc Khiêm đánh nhau với ai bao giờ, nên không dám chắc một mình hấn có thể đánh lại ngần ấy người hay không. Nhìn thấy cả đám đông đang ào ạt kéo đến, Dục Uyển lập tức nắm lấy tay của Hoắc Khiêm kéo đi.

"Hoắc Khiêm! chạy mau."

Trong tất cả các phương án, chạy là lựa chọn tốt nhất. Nhìn thấy Hoắc Khiêm và Dục Uyển đang tẩu thoát trước mắt, gã rất là tức giận.

"Con bà nó! cho người canh giữ cái bộ điện thoại, nếu tụi nó còn dám đến...đánh chết ngay lập tức."

"Dạ! đại ca."

Ban đêm- Phòng trọ Kì Quái

Dục Uyển vừa đi lại trong phòng vừa chửi, còn Hoắc Khiêm chỉ biết im lặng ngồi trên giường.

Nếu không phải hấn bắt nhốt cô, không phải hấn hại chết bà nội của người ta, không phải cứu hấn thoát khỏi manh vuốt của Tiểu Cường thì cô đã không bị kéo đến cái nơi quái quỷ này. Dục Uyển tức giận xoay người lại, trừng to mắt với Hoắc Khiêm, tất cả tức tối bất mãn quy hết lên người hấn.

"Tất cả mọi chuyện là tại anh...tại tên khốn nhà anh, tôi mới bị kẹt ở cái nơi này."

Hoắc Khiêm đang ngồi yên trên giường bị giựt mình, rồi nhìn cô với đôi hoang mang khiếp sợ. Dự cảm được chuyện tồi tệ gì sẽ xảy ra, Dục Uyển lập tức thay đổi khẩu khí...

"Đừng...đừng mà...xin anh đó."

Nhưng đã quá muộn...

"Híc...c...!!!"

Những tiếng nức nghẹn ngào từ cổ họng phát mạnh bắt đầu phát ra, âm thanh khá rụt rè cho tới khi phóng đại thành tiếng khóc nức nở. Cô đã không thể nào ngăn kịp, những giọt nước mắt sống động chảy tràn lan trên mặt Hoắc Khiêm.

Đó là một trong những điều khủng khiếp nhất mà cô từng trải qua.

"Hu...u...!!!!"

Hoắc Khiêm tự cao tự đại đây sao, đánh chết cô trước đây cũng không tin. Sẽ có một ngày nhìn thấy bộ dạng khóc như mưa của hắn.

Tiếng khóc của Hoắc Khiêm không chỉ là cô điếc tai, còn ảnh hưởng không nhỏ đến căn phòng bên cạnh.

"Àm..m...!" Tiếng đập cửa liên tục từ bên ngoài tác động vào.

"Ồn chết đi được, có cho ai ngủ không?"

Một bà cô với khuôn mặt dữ dằn đã xuất hiện trước cửa phòng Dục Uyển, trên miệng còn đang ngậm cái bàn chải đánh răng. Bà ta chính là chủ phòng trọ, cô đã dùng chiếc đồng hồ đắt tiền đeo tay Hoắc Khiêm để đổi lấy căn phòng này trong nửa tháng.

"Làm ơn đồ chồng cô nín đi, biết mấy giờ rồi không? tôi nào hắn cũng khóc...không muốn cho ai ngủ?"

"Xin lỗi..xin lỗi.." Hết người này mần đến người kia chửi, Dục Uyển chỉ biết khúm núm xin lỗi từng người một.

"Nếu hắn đói thì kiếm cái gì đó cho hắn ăn... đừng làm ồn người xung quanh." Một người đẹp đứng bên cạnh ngáp dài.

"Mau đồ hắn nín đi"

Không biết từ lúc nào Hoắc Khiêm đã trở thành chồng mình, theo như quan điểm của những người ở đây, một trai một gái cùng xuất hiện trên hòn đảo nguy hiểm này thì không ngoại trừ cái quan hệ đó. Nhưng tệ hơn, bọn họ lại cho cô cái cảm giác bản thân là mẹ của Hoắc Khiêm. Xin lỗi, cô không đủ lợi hại đến mức có thể sinh ra một đứa con như hắn, chỉ nghĩ thôi cũng không dám.

Sau khi khép cửa lại, Dục Uyển toàn tâm toàn ý giải quyết đồng rắc rối trên giường. Cô hít một hơi sâu, rồi bước tới ngồi bên cạnh và dỗ ngọt đại ca Khiêm.

"Tôi xin lỗi...là tôi sai, không nên mắng anh...anh đừng khóc...ngoan được không?"

"Hay để tôi ru anh ngủ..anh muốn nghe bài gì? "

Tiếng hát của Dục Uyển thật sự nghe rất chói tai, dù có hát bài nào cũng tệ như nhau. Nhưng vì được gục đầu vào bộ ngực mềm mại của Dục Uyển, mà Hoắc Khiêm có một giấc ngủ rất ngon.

----- HẾT CHƯƠNG 91-----

Xin lỗi phải tạm dừng tại đây....

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Thiên đường của Đảo Chết

"Đừng anh...có người sẽ nhìn thấy?"

"Ai chứ? ở đây đâu có ai..nữ thần của anh, đến đây để anh thom một cái."

"Anh không thấy bà chị bên dưới đang nhìn chúng ta chằm chằm? em sợ lắm."

Thần lẩn đục xoay người nhìn xuống sân nhà, trên chiếc giường chật chội với đôi mắt thù hận.

Lại là bà chị đó, giờ này còn chưa chịu ngủ, muốn phá đám nó tới khi nào...

Từ khi mấy cô nàng thần lẩn nhà bên dọn đến, những thằng bạn FA của nó đều đổ đứ đừ từ giây phút đầu tiên. Chỉ một tuần bám đuôi, bọn họ đã chính thức về chung một nhà thông qua cái đám cưới hai tháng trước, sau đó dọn đến Địa Ngục sinh sống, hay còn gọi bằng một cái tên hoa mĩ là thiên đường của Đảo Chết.

Và nó trở thành chủ nhân duy nhất của căn nhà này, ông hoàng của nơi đây, dẫn gái về nhà hay mang cả binh đoàn thần lẩn về mở tiệc thâu đêm suốt sáng, cũng không phải nghe thấy bất cứ lời cầu nhàu nào của bạn chung phòng.

Nhưng từ khi bà chị già đó xuất hiện đã dùng vật chất xa hoa, một chiếc đồng hồ Rolex lồi kéo lòng tham từ bà chủ. Trở thành chủ nhân thứ hai của căn nhà này, chỉ đứng sau nó. Sinh hoạt của thần lẩn đục đã đảo lộn hoàn toàn, không thể tùy hứng như trước đây, không thể mang bạn về nhà mở party, nếu không muốn có một trận đồ sát thần lẩn sáng hôm sau. Đã vậy mỗi ngày còn nghe thấy tiếng lâm bầm của bà chị già bên dưới đến nhức cả đầu.

"Tại sao mọi người ở đây không dùng điện thoại? điện thoại oi...mày đang ở đâu? Tôi muốn về nhà...bla...bla..." Lập đi lập lại mỗi ngày, nếu bà chị già đó có thể hiểu được tiếng thần lằn hay nó có thể nói được tiếng người. Nó sẽ chỉ cho Dục Uyển biết, một nơi có đủ tất cả mọi thứ cô cần, là Đại Ngục.

Lần đầu tiên tỏ tình thành công, dẫn được em về nhà và khả năng thoát khỏi kiếp FA là rất cao. Nó không thể để mọi chuyện vụt bay như mấy lần trước. Nhắm thẳng đôi môi gọi cảm của đảng ấy mà liều mạng xông thẳng vào. Nhưng thần lằn cái vì xấu hổ lại vịn vẹo né tránh.

"Không được! xấu hổ lắm...bà chị đó đang nhìn chúng ta, thôi em về đây...bữa khác nha anh."

"Em đừng chạy, để anh thơm một cái."

Trên nóc nhà cũ kỹ với những vết nứt lâu năm chưa được tu sửa, nước mưa thấm ướt cả bốn bức tường. Một trận rượt đuổi đang diễn ra, theo sát từng diễn biến, Dục Uyển chưa từng rời mắt chúng khỏi một giây.

"Hoắc Khiêm! anh có biết hai con thần lằn đó đang làm trò gì trên nóc nhà?"

Thần lằn đục và thần lằn cái cứ chạy vòng quanh bóng đèn điện, khiến cho Dục Uyển rất bất an. Vì nguy cơ rớt bóng đèn khá cao. Nếu trò rượt đuổi giữa anh và em này còn kéo dài, sáng mai cô sẽ tốn thêm một khoản tiền bồi thường cho bà chủ nhà cũng nên.

"Anh ngủ rồi sao?"

Một khoảng không tĩnh lặng, chỉ có giọng nói của cô vọng lại từ bốn bức tường và tiếng thờ đều đặn của kẻ nằm bên cạnh. Để tiết kiệm chi phí, cô không ngại chia sẻ một chiếc giường với Hoắc Khiêm, hơn nữa Khiêm của bây giờ khác hẳn trước đây. Dục Uyển thờ dài, vừa xoa đầu vừa vuốt tóc của Hoắc Khiêm, như vuốt tóc của Bìn và Bo trước đây.

"Đúng là ngủ thật rồi."

Thiên tính của một người mẹ có sẵn bên trong Dục Uyển, cảm giác như đang ôm lấy một đứa trẻ ngủ say hơn là một người đàn ông trưởng thành. Chỉ cần cô nhắm mắt thì hần đã run rẩy hai vai không dám tới gần cô, tức giận hét lớn một chút thì hần đã rung rung nước mắt.

Bây giờ Khiêm ngốc vừa ngoan lại dễ dạy như vậy, có lý do gì cô phải phòng bị, cô hoàn toàn hài lòng về mức độ nghe lời của hần. Nhưng cô ước gì hần có thể trở lại trước đây.

"Hoắc Khiêm! tại sao anh lại bị ngốc ngay lúc này...nếu anh trở lại Hoắc Khiêm xấu xa trước kia thì quá tốt, nhất định chúng ta sẽ có cách rời khỏi đây." Giống như những bà vợ già hay than thân trách phận về ông chồng vô dụng của mình vào mỗi tối. Dục Uyển không biết mình đã đánh thức Khiêm ngốc thức dậy.

"Anh nghĩ xem...có cách nào để tôi lại gần cái bốt điện thoại đó một lần nữa, nếu được.. tôi và anh, chúng ta có thể trở về nhà."

Dù ngoại hình bên ngoài không được bắt mắt và chất lượng bên trong cũng tệ vô cùng, nhưng đó là cách duy nhất để cô nhanh chóng rời khỏi đây, chỉ cần liên lạc được với người bên ngoài, bọn họ nhất định sẽ đến đây tìm cô và Hoắc Khiêm. Nhưng chuyện đó đã trở nên không tưởng, cô chắc chắn một điều. Gã mập đó đã cho người phục kích quanh bốt điện thoại, chỉ cần cô và Hoắc Khiêm tiến gần cự ly một mét thì khả năng ăn đập là 100%. Còn một chuyện không kém phần quan trọng là...

"Cái bốt điện thoại đã bị gã mập khóa lại, nếu anh có thể lấy được chìa khóa từ chỗ gã thì quá tốt."

Dục Uyển thờ dài, và vỗ về lấy tấm lưng của Hoắc Khiêm. Không lâu sau, bản thân cũng dần chìm vào giấc ngủ say. Gục mặt vào bộ ngực mềm mại của Dục Uyển, đôi mắt trong veo của Khiêm ngốc dần mở ra...

"Chìa khóa"

Hần mỉm cười tinh ranh, rồi vòng hai tay qua người của Dục Uyển ôm trọn lấy thân thể và cả bộ ngực căng tròn mà hần rất thích, tham lam dụi mặt mình vào bởi vì ngực cô vừa mềm lại rất thơm, chính xác là da thịt trên người Dục Uyển bắt đầu tỏa hương.

"Á...A...!!!"

Tiếng hét thất thanh từ xa vọng đến, cả con đường kéo dài hơn mười mấy mét đều tối tăm không bóng đèn điện. Chỉ duy nhất căn nhà kho này là phát ra ánh sáng.

Hai cánh cửa đang mở rộng, ngoại trừ gã mập ngồi trên ghế thì mười mấy thằng đàn em còn lại đang khoanh tay xếp hàng, không dám ngán đầu lên.

"Vèo...!!!"

Một chiếc khăn loang lỗ máu được ném thẳng vào mặt của kẻ đứng đầu hàng.

"Cả đám ăn hại...chỉ có hai đứa ranh con cũng không bắt được, tụi bây còn dám tự nhận là đàn em của Hội miệng rộng."

Gã vừa bật dậy đã động chạm đến vết thương khắp người, con đau kéo dài từ lưng đến tận đầu gối ập đến, Hoi miệng rộng ngã ngay xuống ghế. Bọn đàn em nhào nhào cả lên, chạy đến đỡ lấy hắn.

"Đại Ca! anh có sao? em thấy vết thương của anh không nhẹ, hay chúng ta quay lại Địa Ngục."

"M* mày...không nhớ vì sao chúng ta phải dọn ra ngoài đây..giờ quay lại không phải để bọn chúng cười vào mặt."

"Đại ca! em chỉ lo cho anh."

"Lo cho tao thì mau đi bắt thằng khốn nạn đó về đây, ông đây sẽ giết chết nó...tụi bây có nghe không? bắt nó về cho tao." Gã vừa mắng vừa hét vào mặt đám đàn em. Nhưng không có ai dám xia gì đến lời của gã.

"Bọn bây đang nhìn cái gì?" Hoi miệng rộng quát lên.

Bọn này càng ngày càng không biết quy cũ, đại ca đang nói chuyện mà nó dám nhìn đi chỗ khác, xem lời của Hoi miệng rộng hắn chẳng đáng nửa phần tiền.

"Đại ca! nó...nó đến kia." Một tên đàn em giơ tay chỉ ra cửa.

Hoi miệng rộng xoay lưng lại. Xuất hiện trước mắt gã là một thằng nhóc, nhỏ tuổi, dáng cao ráo, mắt mũi miệng đều tạm được, chỉ thua gã một chút, đó là suy nghĩ của riêng Hoi miệng rộng, ngoài hắn ra không ai được gọi là đẹp. Nhưng nếu công tâm mà hỏi những đàn em xung quanh, nên dùng ba từ gì để hình dung thằng nhóc này, thì muôn miệng như một, bọn họ đều đồng thanh lên tiếng "chuẩn sói ca."

"Mày là thằng nào?" Không thoải mái trước sự xuất hiện của Hoắc Khiêm, Hoi miệng rộng đã tỏ thái độ gây hấn.

"Chìa khóa." Khiêm ngốc bước tới gần Hoi miệng rộng, rồi giơ tay ra.

"Đồ thần kinh! biến ngay trước khi ông giết mày....mà sao... tao nhìn mày thấy quen, đã gặp ở đâu."

Trong lúc Hoi miệng rộng còn lượn lờ đứng trước mặt Hoắc Khiêm, suy nghĩ xem đã gặp thằng nhóc này ở đâu thì bọn đàn em ở sau lưng gã đã rục rịch cầm hàng lên, mã tấu, gậy, dao, rựa, ghế...nói chung là bất phân lớn nhỏ, phàm những thứ có thể sát thương đều đã nắm chắc trong tay.

Một chân bước thẳng vào cửa. Hoắc Khiêm đã hoàn toàn đứng trên lãnh địa của của địch. Mặc dù xung quanh đang có rất nhiều ánh mắt đổ dồn le lắn công, nhưng hắn lại không có chút dè dặt hay run sợ. Đôi mắt vẫn trong veo và nụ cười tươi tắn hồn nhiên như đứa trẻ, đến nhà người ta đòi thứ thuộc về người ta.

"Mày là thằng nào?" Vẫn câu hỏi cũ từ Hoi miệng rộng.

"Chìa khóa" Vẫn là câu nói cũ từ phía Khiêm ngốc

Đã đủ thứ chuyện bức mình làm cho Hoi miệng rộng không thấy vui vẻ gì trong tối nay, lại thêm thằng nhóc có bộ dạng như tên ngốc đến hack não gã, đã biết gã không thông minh lại chơi trò đánh đố. May cho mày, ông đây hôm nay đã kiệt sức nếu không mày chết với ông.

"Thằng nào lấy chìa khóa của nó thì trả cho nó...tao không muốn nhìn thấy mặt thằng khùng này." Hoi miệng rộng vừa xoay người lại, suýt nữa giựt mình.

Tất cả đàn em của gã đều đang giơ cao hung khí, lóa mắt trước những cây hàng sáng bóng mà gã mang theo từ Địa Ngục, vẫn chưa có lần dùng đến. Hoi miệng rộng không ngờ, đêm nay phải máu nhuộm nhà kho. Đứng là nuôi ong tay áo nuôi khi dòm nhà, mấy năm nay nuôi tụi nó mập thấy ra, rồi báo đáp gã bằng cách này. Cầm phần hóa sức mạnh, bị thương tăng thêm dũng khí.

Một đời anh minh của Hoi miệng rộng, không ngờ lại bị chết dưới tay đàn em của mình, nếu lan truyền ra ngoài gã còn chỗ đứng ở Đảo Chết này sao.

"Được lắm! tao mắng có mấy câu, tụi bây muốn tạo phản...đêm nay ông chơi khô máu với bọn mày...tất cả cùng xông lên." Hoi miệng rộng đội bàn lên đầu, tất cả vũ khí tốt đã bị bọn đàn em giành hết, chỉ còn lại duy nhất mỗi cái bàn này, nên gã không có sự lựa chọn.

"Đại ca bị làm sao..."

Tiếng quát của Hoi miệng rộng, khiến bọn đàn em thì ngờ ngác đứng hình, chúng gãi đầu nhìn nhau. Một tên đàn em cầm theo cây mã tấu đi tới, Hoi miệng rộng theo bản năng lùi lại.

"Đại ca! thằng nhóc đó...là thằng đánh anh hồi sáng, anh không nhận ra?"

Gã không thông minh để chơi trò đánh đố với người ta, nhưng không phải thằng ngu nghe không hiểu tiếng người. Nhóc con, mày tới số với ông rồi con.

"Con bà nó..." Hoi miệng rộng lập tức xoay người lại, mặc dù vẫn đang đội bàn lên đầu.

"Mày là thằng nhóc đã đánh lên ông hồi sáng." Đây là cách để Hoi miệng rộng níu kéo lại chút thể diện của thằng làm đại ca, không bao giờ chịu thừa nhận mình bị người ta đánh công khai giữa ban ngày, trước mặt bọn đàn em.

"Chìa khóa." Trước bộ dạng như muốn giết người của Hội miệng rộng, Hoắc Khiêm vẫn hồn nhiên, đưa tay ra.

"Nhóc con! ông không tìm đến mày, mày lại tự lếch xác đến đây...mày tiêu rồi." Hội miệng rộng, vênh mặt lên cười ngạo nghễ. Tất cả đau đớn trên người đều không còn.

"Rầm..!!!"

Cái bàn vừa được Hội miệng rộng quăng xuống, thì âm thanh khai nổ bắt đầu. Cùng lúc mười mấy đàn em của gã xông vào Hoắc Khiêm, theo phản xạ Khiêm ngốc nghiêng người qua và dễ dàng giành lấy hung khí từ tay của kẻ đầu đàn, một cây hàng dài hơn một mét.

Dù hắn đã trở thành kẻ ngốc nghếch nhưng bản năng của một Khiêm gian xảo vẫn còn, và một quy tắc bất thành văn của Khiêm đại thiếu gia đã thấm sâu vào trong xương tủy, nếu một giây đập lên người hắn, thì hai giây tiếp theo sẽ đáp trả lên đầu kẻ kia.

Môn học mà Khiêm đại thiếu gia giỏi nhất là gì chúng ta đều biết...

Chính là toán, hần tính toán rất giỏi nên không bỏ sót một giây nào và ghi nhớ rất tốt, cho dù đó là đánh hụt đi chẳng nữa, chỉ cần ý định đánh lên người hắn thì nhớ rất kỹ. Nhưng đảm bảo một điều, khi hấn ra tay thì cơ hội đánh hụt là con số không.

"Zá...á.....!!!"

"Cạch.....!!!"

"Keng...ng.....!!!"

"Á....Á...."

"Bụp...bốp...bình.....!!!"

Muôn vạn âm thanh sống động đủ kiểu, luân phiên phát ra khỏi nhà kho. Trận ác chiến bên trong thế nào khó mà hình dung ra, ánh sáng chớp nhoáng lúc sáng lúc tắt của bóng đèn càng làm tăng thêm phần quỷ dị. Bên ngoài vẫn sóng yên biển lặng, trăng sáng, gió mát, và vắng bóng người.

Kéo dài khoảng hai mươi phút thì đã không còn nghe thấy bất kì âm thanh mạnh bạo nào phát ra.

"Nó...nó không phải là người."

Bởi vì bọn họ đang nằm la liệt dưới đất thờ thoi thóp, vũ khí thì rơi tứ lung tung, nằm trên sàn, ghim trên tường đầu cũng có, thậm chí một cây mã tấu đang nằm trước mặt Hội miệng rộng, gã cũng không có sức để cầm lên. Và chỉ có một mình Hoắc Khiêm là chân đứng vững trên sàn.

"Chìa khóa." Hấn bước tới, ngồi trước mặt của Hội miệng rộng, mỉm cười và giờ tay ra.

Hội đại ca giờ đã danh xứng với thực, cái mặt hấn sừng hơn cái đầu heo, nhìn thấy nụ cười thân thiện của Khiêm ngốc mà hoảng hồn lùi ra xa. Bao nhiêu lời lẽ dữ dội cũng không dám nói ra, lần đầu tiên Hội miệng rộng biết sợ là gì.

"Đại ca! bọn em xin anh...trả chìa khóa cho nó đi."

"Phải đó đại ca..làm ơn trả chìa khóa cho nó...nó không phải con người đâu."

Khiếp đảm trước khả năng cảm "hàng" của Hoắc Khiêm, bọn họ đều sợ đến mất hết hồn vía. Đánh gì mà nhanh như tia chớp, xuất quỷ nhập thần, chưa kịp nhìn ra thì đã bị gián đôn lên người.

Bởi vì không thể hình dung được cái chìa khóa mà Khiêm ngốc muốn nói đến là cái quái quỷ gì. Cho nên tất cả cả chìa khóa có trong người, họ đều lòi ra hết. Chưa tới năm phút đã có hơn mười mấy cái chìa khóa trên sàn.

Khiêm ngốc cũng không thể phân biệt được cái nào là chìa khóa mà Uyển nhà hấn nói đến, nên ôm hết tất cả về nhà, trước khi đi hấn còn nói một câu mà khiến Hội miệng rộng và bọn đàn em xanh ròn mặt mày, phải bỏ xừ đi ngay trong đêm.

"Sáng mai tôi sẽ đến nữa, mọi người ngủ ngon."

Sau khi Hoắc Khiêm đi rồi, dù chỉ còn nửa cái mạng không thể đi vững vàng bằng hai chân. Thì Hội miệng rộng và bọn đàn em của hấn cũng phải bò lếch dưới sàn mà đi.

"Đại ca! nếu giờ quay trở về Địa Ngục không phải mất hết mặt mũi?"

"Mất hết mặt mũi còn hơn mất mạng...mày không nghe thằng điên đó nói gì sao? sáng mai nó sẽ quay lại...còn không mau thu dọn đồ đạc."

"Dạ đại ca."

----- hết chương 92-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Anh xin lỗi

Bên ngoài mây đen phủ giăng, trời tối không trăng, bốn phía vắng vẻ, và xung quanh tĩnh lặng đến mức bọn đàn em của Hội miêng rộng có thể nghe rõ đến từng nhịp một, tiếng muỗi vỗ cánh giữa không trung.

Mặc cho cả đàn muỗi đói đang thi nhau làm tổ trên đầu mình, bọn họ cũng không còn hơi sức quan tâm, nội ngoại trong ngoài đều bị tổn hại dữ dội. Thân xác thì bầm dập thương tích, tinh thần thì tuyệt vọng nghiêm trọng. Bởi vì tính hiệu cầu cứu đã phát đi hơn một tiếng đồng hồ, nhưng không có vẻ gì là khả quan.

"Đại ca! lần này được không? em thấy anh gọi này giờ cũng không có ai chịu chứa chấp chúng ta."

"Lần này sẽ khác...tao với người anh em này rất thân thiết, ngày xưa lúc nó đi của gái không có quần mặc, tao đã trộm quần của ông già cho nó, tình cảm anh em bọn tao rất tốt, mày yên tâm."

Hội miêng rộng hí hửng tiếp tục quay số, bọn đàn em nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm. Hi vọng khi về tới Địa Ngục, bọn họ không phải ngủ bờ ngủ bụi.

Trong khi tất cả mọi người quay lưng với Hội miêng rộng thì chỉ có người anh em này đứng về phía gã, niềm tin mãnh liệt đó chưa bao giờ thay đổi. Thật ra Hội miêng rộng rất khó xử khi phải gọi điện nhờ vả, vì trước giờ luôn xây dựng một hình tượng anh trai hoàn hảo trong mắt người anh em này, nếu không phải cùng đường mặc vận, gã sẽ không đi đến bước này.

"Đại Đầu! dạo này chú khỏe không? là anh đây...anh Hội miêng rộng.."

Giọng của anh em tốt còn chưa nghe, thì Hội miêng rộng đã nghe thấy giọng nói chói tai từ đầu dây bên kia, và gã biết đó là chất giọng lơ lớ đặc trưng của con ghê Phương Tây mà Đại Đầu đã mang về giới thiệu với gã ba tháng trước.

Đoạn đối thoại giữa Marina và Đại Đầu, Hội miêng rộng nghe được như sau...

"Nếu là anh trai tốt của anh gọi điện, thì cúp máy ngay!"

"Nhưng mà...Marina...anh.." Đại Đầu lưỡng lự nhìn Marina, đang phân vân giữa anh trai và bạn gái.

"Do dự tức là phản kháng...anh dám chống lại em...em không thiết sống nữa...hu...u..." Marina tức giận xoay người về phòng, còn đóng sập cửa lại.

"Rầm.m...!!!"

Dù không nhìn thấy nhưng Hội miêng rộng có thể tưởng tượng ra bộ dạng khó xử của Đại Đầu. Nhưng huynh đệ là chân tay không thể cắt rời, còn phụ nữ chỉ là y phục, mỗi ngày thay ra mặc vào không biết bao nhiêu lần có gì là quan trọng.

Hội miêng rộng tin tưởng Đại Đầu đệ sẽ có cùng quan điểm như mình, phụ nữ là gì chứ, chỉ là vật trang trí đứng sau lưng đàn ông. Nhưng...

Phải làm gã thất vọng rồi, vì không phải thằng đàn ông nào cũng nghĩ như vậy.

"Anh Hội! Marina của em giận rồi, em phải đi dỗ dành cô ấy...khi khác anh em mình nói tiếp, tạm biệt anh."

Đại Đầu đệ một mình độc thoại, rồi cúp máy cái "cạch", không cho Hội miêng rộng một cơ hội để níu kéo.

"Marina! mở cửa cho anh vào...Marina...em yêu...người ta gọi nhầm số, không phải là anh Hội miêng rộng, em tin anh đi."

Bầu trời sập đổ, một tiếng nổ lớn ngang tai. Hội miêng rộng đã quá ảo tưởng sức mạnh, khi chưa cân thử đã đem đặt mình ngang hàng cùng Marina nóng bỏng, với mái tóc vàng lấp lánh và phụ tùng đầy đủ, còn gã chỉ là một đóng mở dư với số đo ba vòng như một, cho nên thua là cái chắc.

"Chết tiệt!"

"RẦM..M...!!!!"

Hội miêng rộng dùng tay dầm mạnh vào nút điện thoại để thỏa mãn cơn tức giận. Bọn đàn em đang ngồi thiền ngủ gục bên ngoài, vì âm thanh vừa rồi giật mình ngẩn đầu lên.

"Đại Đầu thôi tha! là ai cho chú mượn quần đi của gái, là ai nhắc chú phải mang áo mưa khi vào nhà nghỉ...là ai lấy trộm xe ông già cho chú...chú dám đối

xử với anh mày như vậy sao..Đại Đầu.."

"Rằm..Rằm...!!!"

Hội miêng rộng tức giận, đập nát cái bộ điện thoại bằng liên hoàn cước tiếp theo. Lâu năm cũ kỹ, bộ điện thoại không thể chịu được cường lực từ đôi chân voi của gã, chưa tới mười phút nó đã biến thành một đống phế liệu móp méo.

"Đại ca! giờ anh tính sao? tối nay anh em sẽ ngủ đâu?"

"Tao không tin không tìm được ai chịu chứa chấp Hội miêng rộng này...đi thôi"

Thế là thầy trò của Hội miêng rộng đã vác hành trang lên đường ngay trong đêm, để lại sau lưng bộ điện thoại không còn nguyên vẹn. Và điều này đã gây ra một rắc rối lớn cho hai nhân vật chính của chúng ta vào sáng ngày hôm sau.

"Thằng ngốc! cậu đâu rồi?"

"Thằng ngốc!"

Hoắc Khiêm mang theo một đóng chìa khóa leng keng trong túi, hớn hờ trở về. Nhưng đi được nửa đoạn đường, thì nhìn thấy có rất nhiều người đang vác đuốc rọi đèn pin, vừa đi vừa gọi tên hắn nghe rất lớn tiếng. Tròn xoe đôi mắt, không biết chuyện gì đang diễn ra, Hoắc Khiêm gãi đầu đi tới như người vô tội.

"Hoắc Khiêm! anh đang ở đâu?"

"Hoắc Khiêm."

Trong số đám người đi tìm kiếm Hoắc Khiêm, không thể thiếu phần của Dục Uyển. Nửa đêm giật mình thức giấc đã không thấy Hoắc Khiêm đâu. Từ khi mất kị ức, hắn ngày thơ vượt mức bình thường, như là một đứa trẻ cần người săn sóc.

Mỗi tối không dám ngủ một mình trên giường, cần có cô nằm bên cạnh. Nửa đêm nếu có nhu cầu giải quyết cũng phải lòi bằng được cô dậy, dẫn hắn vào nhà vệ sinh.

Không đến mức đút từng muỗng cơm vào miệng, nhưng cô phải ngồi bên cạnh thì hắn mới chịu ăn, còn khi hắn đi tắm thì cô phải chuẩn bị mọi thứ từ nước tắm, đến khăn bông và kiểm luôn công việc coi đồ cho đại thiếu gia. Cô chăm hắn như chăm con trai, bây giờ con trai cô mất tích làm mẹ sao lại không lo.

"Uyển! đừng quá lo lắng...thằng ngốc to xác như vậy sẽ không sao, trên đảo không có thú dữ cũng không lo hắn bị tha đi."

"Đúng là hắn to xác nhưng trí óc chi bằng hạt đậu...không chừng bị bắt đến Địa Ngục làm khổ công cũng nên."

"Nói bậy! tại sao ông lại dọa con bé, thằng ngốc sẽ không sao."

Thấy Dục Uyển lo lắng khóc đỏ cả mắt thì mọi người vây quanh an ủi, người miệng lưỡi linh hoạt thì biết lựa lời động viên, kẻ không biết ăn nói thì nghĩ gì nói đó. Hai thái cực trái ngược, càng làm cho Dục Uyển thêm hoang mang.

"Địa Ngục ở đâu? mọi người nói cho tôi biết..." Dục Uyển không nghĩ Hoắc Khiêm sẽ đi đến đó, nhưng từ suốt cả buổi tối vẫn không có tung tích, nên dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ cô cũng không thể vượt mất.

"Địa Ngục là.."

Bà chủ nhà còn chưa nói xong thì đã có người khác lên tiếng.

"Đó không phải là thằng ngốc."

"Đúng vậy! là thằng ngốc.."

Hoắc Khiêm từ hướng ngược ánh sáng đi tới, nhìn thấy mọi người chạy ủa về phía mình, hắn lại hoảng hốt lùi lại phía sau. Khiêm ngốc đảo mắt ngày thơ ngây, nhìn hết lần lượt mọi người trong thôn. Chuyện gì đang diễn ra, tại sao mọi người lại hét lớn tiếng với hắn như vậy.

"Thằng ngốc! cậu đi đâu sao không cho vợ cậu biết...cô ta rất lo lắng cho cậu, còn lòi hết tất cả mọi người dậy để đi tìm cậu."

"Phải đó! dù có ngốc đến mức nào, cũng không nên liên lụy đến mọi người...bọn tôi cũng vì cậu mà không thể ngủ yên giấc."

"Là cậu hại mọi người phải lo lắng đi tìm."

Hiện tại hắn vẫn chưa hiểu vợ là gì nhưng, hắn biết "vợ" mà mọi người đang nói đến chính là Dục Uyển. Cho phản ứng đầu tiên sau khi bị nghe chửi, là

hắn đẩy hết mọi người ra, thoáng chỗ để nhìn xem Uyển của hắn đang ở đâu.

Hoắc Khiêm không biết mình đã gây ra họa, giữ chặt lấy những chiếc chìa khóa trong túi quần xem như là bảo bối, hắn chỉ nghĩ mang chìa khóa về cho Dục Uyển, cô sẽ rất vui mừng, nhưng không nghĩ sẽ nhìn thấy một đôi mắt sưng húp, bộ dạng này giống hệt hắn sau mỗi lần khóc xong.

Nhìn thấy Hoắc Khiêm bao nhiêu lo lắng đều biến mất, vì cô biết hắn đã không sao. Nhưng cơn tức giận lại đang cuộn cuộn trong người, khiến lồng ngực cô muốn nổ tung, ức chế nhất là không thể xả hết lên người hắn, vì Hoắc Khiêm bây giờ chỉ là Khiêm ngốc.

"Không sao rồi! đã tìm thấy người... chúng ta về ngủ thôi."

"Ừ! một suốt cả buổi tối...sáng mai nhất định sẽ không dậy nổi"

Mọi người rã rời, há miệng ngáp dài, rồi lần lượt theo lối cũ quay về. Còn Dục Uyển thì liên tục cúi đầu cảm ơn và xin lỗi với từng người một.

"Cám ơn mọi người..cám ơn....cám ơn."

"Xin lỗi đã đánh thức mọi người, xin lỗi..."

Đám người của thôn Kì Lạ kéo đi hết, chỉ còn lại mỗi Hoắc Khiêm và Dục Uyển đứng trên con đường vắng không người. Có vẻ ý thức được mình làm sai, Khiêm ngốc cúi mặt lầm lũi đi tới, nắm lấy vạt áo của Dục Uyển giựt giựt vài cái. Nhưng cô lại hất tay hắn ra, không nói một tiếng nào, đã xoay người bỏ đi.

Dục Uyển cô không tự tin sẽ ngăn được cơn giận dữ, trút hết lên người hắn nếu đứng gần Hoắc Khiêm hơn ba bước chân. Cô nhất định sẽ hét náo lớn tiếng với hắn, như mọi người đã biết, Khiêm của bây giờ rất mong manh dễ vỡ, chỉ cần lớn tiếng một chút là sẽ...

"Hu...u...!!!"

Như lúc này đây.

Dục Uyển đi được vài bước lại đầu đầu vì nghe thấy âm thanh quen thuộc. Vừa gây họa lại vừa ăn vạ, đạo lý gì đây. Cô còn chưa chửi hắn tiếng nào thì đã khóc như bão nhiệt đới.

"Hu...u...!!!"

"Hu...u...!!!"

Như bao đứa trẻ khác bị phụ huynh bỏ rơi, Khiêm ngốc đã cất cao tiếng khóc kêu gọi sự chú ý. Nhưng cũng như bao phụ huynh khác, khi vượt quá giới hạn chịu đựng, họ cũng biết phát điên.

"Khóc...khóc...anh chỉ có khóc là giỏi, anh có phải là đàn ông không...suốt ngày chỉ biết khóc"

Quả nhiên, Dục Uyển càng mắng thì hắn lại càng khóc đến thương tâm. Hình tượng một soái ca lạnh lùng hoàn toàn mất trắng.

"Hu...u...hu..hu...!!!"

"Hoắc Khiêm! Anh có biết chúng ta đang rơi vào hoàn cảnh nào không? anh mau tỉnh táo lại đi...tại sao anh lại khiến tôi mệt mỏi như vậy."

"Hu...u...hu..hu...!!!"

"Được! nếu anh thích khóc thì khóc đi...khóc đi...."

Bị vây quanh bởi tiếng khóc tiếc tai của Hoắc Khiêm, càng làm cho Dục Uyển rơi vào trạng thái mệt mỏi muốn buông xuôi. Cô ngã phịch xuống đất.

Ông trời cho cô cơ hội sống thêm lần nữa, đó là món quà hay là sự trừng phạt giành cho cô. Từ khi trở thành Hoắc Dục Uyển, cuộc sống của cô không chỉ li kì như tiểu thuyết, mà còn kịch tính hơn hẳn phim truyền hình. Nhưng cuộc sống đó không phải là điều cô muốn, cô chỉ muốn một cuộc sống bình thường yên ổn của Đồng Dục Uyển trước đây, mỗi ngày chỉ cần nghĩ cách kiếm thật nhiều tiền, thế đã đủ.

Nhưng có lẽ ông trời thấy chương mất với cách sống không đủ chí khí đó của cô, cho rằng nó thật vô ích nên mới chơi cô như vậy. Nếu lúc này cô nhận lỗi, hứa sau này sẽ sống có ích hơn cho xã hội, liệu ông có rộng lòng tha thứ trả cô về cuộc sống bình yên trước đây.

Nếu có một điều ước, Dục Uyển ước gì sau khi mở mắt ra, mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng phép màu đó đã không đến, dù cô nhắm mắt lại và mở mắt ra rất nhiều lần, thứ cô có được chỉ là những giọt nước mắt tràn mi.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đặc biệt là nước mắt của Dục Uyển lại càng có tác dụng gấp bội. Khiêm ngốc đã không còn muốn khóc nữa, hắn ngồi xuống bên cạnh Dục Uyển, đặt tay lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng lấm lem nước mắt. Uất ức dồn nén suốt nhiều ngày, Dục Uyển đã bật khóc thành tiếng.

"Đừng chạm vào tôi...chỉ có anh được khóc? tôi không có quyền được khóc sao? để mặt tôi..."

Nhưng Khiêm ngốc lại ngoan cố, kéo cô về, lấy tay lau đi nước mắt của Dục Uyển. Hành động này khác hẳn một tên chỉ biết khóc nhè mười phút trước.

Sức lực của hắn tại sao lại mạnh như vậy...

Khi Hoắc Khiêm vừa chạm tay vào người Dục Uyển, thì cô lại đánh tới vào người hắn. Kẻ vừa biết gây rắc rối, lại vừa hại cô phải lo lắng không yên nên càng phải đánh mạnh tay. Nhưng tại sao tâm trạng của cô lại dễ dàng bị kích động vì hắn, chỉ có nửa tháng ngắn ngủi.

Sợi dây liên kết giữa Hoắc Khiêm và Dục Uyển đã bắt đầu thắt chặt dần, mà ngay cả người trong cuộc cũng không nhận ra.

"Hoắc Khiêm thôi tha! ông trời chơi tôi chưa đủ lắm, anh còn hành hạ tôi tới khi nào...tại sao tôi phải dính vào thứ rắc rối như anh....anh có biết mình đáng ghét thế nào, nửa đêm biến mất cũng không nói một tiếng, có biết tôi lo cho..."

"Anh xin lỗi."

Đánh thật đã tay, mắg cũng rất khí thế nhưng lại dễ dàng đầu hàng chỉ vì một câu nói này của Hoắc Khiêm. Dục Uyển chết lặng người, hai tay bất động trước ngực hắn cũng buông xuống. Trong giây phút đó, cô tưởng như mình vừa nhìn thấy Hoắc Khiêm kiêu ngạo của trước kia.

Một cơn gió lạnh thổi tới, không gian như lắng đọng tại thời điểm Khiêm ngốc mở miệng.

Cô vẫn chưa tin tưởng vào điều mà tai mình vừa nghe được, chỉ có ba chữ ngắn gọn đơn giản dễ hiểu nhưng lại như một điều gì đó thật ghê gớm, khiến cho Dục Uyển phải tròn to mắt ngạc nhiên và quên luôn mình đang khóc vật vả thế nào, bởi vì nó được nói ra từ miệng của Khiêm ngốc.

"Anh...anh..không bị cảm sao?"

Sáng hôm sau...

Lần đầu tiên trong đời, Dục Uyển được tựa vào vai một người đàn ông, cùng ngắm mặt trời mọc lúc bình minh. Nắng ấm ban mai chiếu rọi lên làn da mịn màng của Dục Uyển, khiến mặt cô ửng hồng xinh đẹp, nhìn từ xa như một thiếu nữ đang e ấp nép mình vào bạn trai.

Mọi người nhìn vào nhất định sẽ rất ngưỡng mộ đôi trai xinh gái đẹp này, mà xuýt xoa không thể rời mắt, hệt như một bức tranh đẹp. Cũng như hai đôi vợ chồng già phía trước.

"Ông à! ngày mai tôi muốn ngắm mặt trời mọc."

"Được! sáng mai tôi sẽ dẫn bà đi."

Nhưng đằng sau bức tranh đẹp này là cả một câu chuyện dài, ngược dòng quá khứ quay lại năm tiếng trước. Sau giây phút ngỡ ngàng buổi ban đầu, cô đã xác thật Hoắc Khiêm không hề bị cảm, không những vậy hắn còn mang về cho cô cả ổ khóa chìa khóa, chỉ gói gọn có bốn chữ.

"Chìa khóa...về nhà."

Dục Uyển lại hiểu ra cả một vấn đề, thì ra cô đã trách lầm hắn. Khiêm của bây giờ thật sự rất biết làm cho người ta bất ngờ, và không thể nào ghét được vì hắn quá đáng yêu. Dục Uyển vui mừng nhảy cẫng lên vì quá sung sướng, còn ôm chặt lấy hắn.

"Hoắc Khiêm! cuối cùng anh cũng làm được một chuyện rất có ích, tôi thật sự rất yêu anh...rất yêu anh....."

"Ha...a.....!!! tôi sắp được về nhà rồi...i...i.....!!!"

Tiếng hét hạnh phúc của Dục Uyển vang xa đến tận bến bờ đại dương bên kia, không có gì ngăn được sự phấn khởi đang trào dâng trong cô.

Nhưng...

Đời không như mơ, thực tế luôn gay nghiệt và đi ngược lại với gì ta mong đợi. Sau khi lợi bộ gần chục cây số, đến được xẻo huyết của Hội miêng rộng tiếp cận được cái bộ điện thoại mà cô hằng ao ước thì Dục Uyển đã ngỡ ngàng biết bao, khi nhìn thấy một ổ khóa sắt vụn đổ nát trên đất, và đường dây điện thoại bị chém đứt thành nhiều đoạn nhỏ.

Thời gian quả thật ghê gớm có thể tàn phá bất cứ thứ gì trên đời này, câu nói đó bây giờ nghe ra rất thấm và dễ dàng đi vào lòng người, bằng chứng mới có một ngày không gặp, thì cái bộ điện thoại đã thay đổi đến mức không thể nhận diện.

Mệt mỏi rồi, hai chân không thể đi tiếp mặc dù bọn họ chỉ cách nhà trọ chưa tới nửa cây số. Dục Uyển ngồi bệt xuống bãi cát, gục đầu vào vai của Hoắc Khiêm. Hùng đông bắt đầu lộ diện ở phía chân trời, hào quang chói mắt lan tỏa, mặt trời dần nhô lên cao, thời khắc đó thật đẹp.

Những người dân trong thôn từ sớm đã thức dậy, giăng lưới bắt cá. Nhưng đông đủ và nhộn nhịp nhất là lúc này, nắng lên cao. Bọn trẻ trong thôn thì lon ton chạy khắp nơi, phụ nữ thì đan lưới, đàn ông thì đẩy thuyền đánh cá.

Cuộc sống ở đây thật sự rất đơn giản, không bon chen, không giành giật như ở bên ngoài. Mọi người tìm đến đây, đều cầu mong một cuộc sống yên ổn,

bỏ mặt lại quá khứ sau lưng xây dựng cuộc sống mới.

Trong giây phút yên bình này, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Dục Uyển, điều mà cô lớn tiếng hô hào và luôn tìm kiếm, nhưng khi nó xuất hiện ngay trước mắt cô lại không nhận ra.

Đây không phải là cuộc sống tĩnh lặng bình thường mà cô luôn muốn có, một thế giới không ai biết đến Hoắc Dục Uyển, một dân nữ tiếng xấu nhất Á Lạp Tân. Không ai biết đến Hoắc gia danh tiếng lẫy lừng, không có Hoắc Luật, cũng không có Hoắc Phi. Cô có thể bắt đầu lại cuộc sống của mình, một Đồng Dục Uyển, một nhân vật phụ bình thường không phải là một nhân vật chính trong cuộc đời của bất cứ ai, sống theo cuộc sống của cô.

Nhưng còn người bên cạnh cô thì sao, hẳn có gia đình, có người thân, và cả thế giới ngoài kia mới thuộc về hẳn. Dục Uyển xoay người lại nhìn Hoắc Khiêm.

"Hoắc Khiêm! nếu suốt đời chúng ta sống ở đây, không trở về nhà... anh có buồn không?"

"..."

Một nụ cười rạng rỡ trên môi, Hoắc Khiêm không lên tiếng chỉ lắc đầu nhìn cô. Đó chính là đáp án của hẳn. Nhà là gì hẳn không còn nhớ cũng không còn bất kì một ấn tượng sâu sắc nào. Kể từ khi tỉnh dậy thế giới của hẳn chính là người phụ nữ này. Cô nấu cơm cho hẳn, tắm cho hẳn, ru hẳn ngủ, mỗi tối còn cho hẳn chạm vào hai cái bánh bao mềm mại trên người mình.

Cô tốt như vậy thì hẳn cần cái gì là nhà, chỉ cần có cô là đủ.

"Thằng ngốc! bọn em có thứ này chơi vui lắm, lại đây đi...bọn em cho anh xem"

"Ừ.."

Không do dự chạy theo tiếng gọi của bạn mới, Hoắc Khiêm đã bật người dậy. Những người bạn nhỏ này là bạn thân thiết của hẳn từ lúc đặt chân lên đảo. Nhìn nụ cười trong sáng trên khuôn mặt thiên thần đó, Dục Uyển lại không thể rời mắt. Suy nghĩ táo bạo đó lần thứ hai xuất hiện trong đầu cô, nếu cùng Hoắc Khiêm trải qua cuộc sống vô ưu vô lo ở đây, không hẳn là một chuyện xấu.

"Uyển! ba anh em họ Từ vừa mới vào thôn, cô không phải rất muốn gặp họ?"

Bà chủ nhà hớn hờ chạy đến thông báo tin cho Dục Uyển, nhưng cảm xúc lúc này của cô rất kì lạ. Không phấn khởi như trong suy nghĩ, có chút chán chừ. Bởi vì vừa rồi, cô đã có ý định sẽ sống ở đây.

"Nhanh lên đi! ba anh em họ chi tiện đường ghé qua, họ sắp đi rồi...không còn cơ hội nữa đâu."

Cô không nên ích kỉ như vậy, Hoắc Khiêm chỉ tạm thời mất trí kỉ ức, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ nhớ lại chuyện trước đây. Nếu như thời khắc đó đến, hẳn nhất định sẽ oán trách cô vì đã khiến hẳn mất đi cơ hội rời khỏi đây.

"Được..."

Dục Uyển đứng dậy, phui lớp cát trắng dính trên người, rồi chạy ra ngoài biển kéo Hoắc Khiêm về. Cả hai cùng đi theo bà chủ về lại căn nhà trọ.

"Uyển! Tôi có nói với anh em họ có người muốn gặp...ba anh em họ đang chờ hai người ở bên trong, mau vào đi..."

Bà chủ nhà dẫn họ tới cửa, thì lại xoay người đi. Dục Uyển hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa vào.

"Rầm..m!!!"

Nhưng tiếng đập bàn đã làm cô giật mình, cả Khiêm ngốc cũng hốt hoảng, đứng yên không dám nhúc nhích.

"Chết tiệt!"

Vọng ra ngoài là tiếng quát tháo của một người. Khi vừa cởi áo ra, nhìn thấy vết sẹo mới toanh trên cánh tay lực lưỡng đầy sẹo của mình, anh Đại lại vô cùng tức giận. Đằng sau mỗi vết thương trên người gã, đều có một câu chuyện lẫy lừng, một niềm tự hào kể cho con cháu đời sau nghe.

Nhưng nhìn vào vết thương mới trên cánh tay này xem, không chỉ nhạt nhòa yếu ớt, mà kích thước còn rất nhỏ so với những vết thương khác trên người gã, và do một tên nhóc miệng còn hôi sữa mẹ, tuổi đời chỉ bằng phân nửa của gã ban cho, đó chính là nỗi nhục giành cho một tay sát thủ khét tiếng.

"Tên Hoắc Khiêm đó đúng là may mắn, nếu để anh tìm ra...anh nhất định sẽ băm dằm nó ra thành tương."

"Đại ca! anh nghĩ tên Hoắc Khiêm đó còn sống không? cả tháng nay không chỉ anh em chúng ta đi lùng sục hẳn, mà cả Á Lạp Tân này đều sôi sục...nhưng vẫn không có tin tức."

Dục Uyển ở bên ngoài mặt đã biến sắc, nắm chặt lấy tay của Hoắc Khiêm, cô vừa nghe thấy chuyện gì đây. Bọn họ muốn giết chết Hoắc Khiêm, dám

người này có phải là bọn sát thủ ngày hôm đó. Oan gia nhỏ hẹp, tại sao lại xúi quẩy như vậy.

"Tốt nhất là tên nhóc đó nên còn sống...anh nhất định sẽ trả lại vết sẹo này cho nó."

"Rầm..m..!!!"

Một lần nữa gã đập tay xuống bàn.

"Bà chủ nhà nói có người muốn gặp mặt chúng ta...sao tới giờ vẫn chưa xuất hiện?" Một người trong bộ ba lên tiếng, gã đặt ly nước xuống bàn.

"Đề em ra ngoài hỏi bà chủ nhà." Đào viên tam bá, gã đứng hàng thứ ba.

Vừa đẩy cửa ra, thì gã nhìn thấy hai bóng người đang vội vã chạy, vốn không nhìn thấy mặt nên cũng không gọi chút sự quan tâm nào. Nhưng khi nghe thấy tiếng nói của bà chủ nhà thì dù không muốn quan tâm cũng không được.

"Hoắc Khiêm...Dục Uyển! hai người chạy đi đâu?"

Khiêm ngốc nghe thấy có người gọi tên mình, nên ngoảnh mặt lại cười toe toét. Hành động rõ đại này, lại rất giúp ích cho việc nhận dạng của anh em bộ ba sát thủ.

"Có chuyện gì?" Hai anh Đại, và Nhị từ trong nhà bước ra.

Gã quay lại mỉm cười nhìn hai anh trai.

"Em nghĩ mình đã tìm thấy Hoắc Khiêm."

----- hết chương 93-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trúng độc đặc

"Cứu mạng...cứu mạng!!!"

Đối mặt với sự truy đuổi Dục Uyển vừa chạy vừa hét thất thanh, kêu gọi trợ giúp từ những người xung quanh nhưng không ai bận tâm. Họ chỉ ngẩn đầu lên cười một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, rồi tiếp tục việc đang làm.

"Bọn trẻ bây giờ... thật... hiểu động."

Một bà lão ngồi đan áo len dưới gốc cây, nhìn thấy Khiêm Uyển đang thực mạng chạy phía trước, và ba anh em họ Từ bám đuổi sát nút phía sau, nhưng cũng chỉ lắc đầu mỉm cười.

"Đừng vậy! còn trẻ... còn sức thì cứ chơi...già rồi..già rồi thì.." Nói chưa xong câu thì ông lão đã ngủ gục trên vai bà lão, đúng là thói quen của người già.

Dục Uyển không thể hiểu nổi, tại sao bọn họ có thể vô tâm máu lạnh như vậy.

Nhưng trước khi trách tội người khác thì Uyển à, cô hãy nhìn lại người đàn ông bên cạnh mình trước, xem hắn đã làm gì để mọi người hiểu nhầm. Thật không biết phải nói sao với Hoắc Khiêm nữa. Chỉ có thể đau lòng khóc thay cho Dục Uyển.

"Cứu mạng...cứu mạng đi!"

"Ha..a....ha..!!! cứu mạng...cứu mạng đi..."

Đây chính là vấn đề lớn. Hoắc Khiêm bắt chước theo Dục Uyển, cũng ra sức kêu "cứu mạng" nhưng cách thể hiện lại rất khác biệt. Trong khi Dục Uyển sợ đến xanh mặt mày thì Khiêm ngốc lại cười hồn nhiên rạng rỡ, gặp ai cũng vẫy tay chào. Nhìn bộ dạng phấn khích quá mức, chơi vui đến đồ mồ hôi của Hoắc Khiêm bây giờ. Bọn họ chỉ tiếc không thể tham gia cùng, làm sao biết họ gặp nguy hiểm mà cứu.

"Khiêm ngốc! vui không?" Một bà đi đang bùng nổ cá đi tới.

"Vui lắm...vui lắm...cứu mạng...cứu mạng đi...ha..ha....!!!"

Bị Dục Uyển lôi đi, Hoắc Khiêm vẫn không vẫn ngoảnh đầu lại cười toe toét với người phía sau.

Rượt đuổi này giờ, ba anh họ Từ rất muốn rút súng ra bắn một phát cho Hoắc Khiêm lần Dục Uyển đứng yên. Nhưng quy tắc thứ ba của Đảo chết là không được phép gây mất trật tự, nên nổ súng là điều không thể. Cho nên bọn họ phải kiên trì đuổi theo, góp phần tạo nên hiểu lầm tai hại cho mọi người.

Và phải thuộc nằm lòng quy tắc đầu tiên đặt chân lên Đảo Chết là không được giết người. Có thể đánh nhau đến bể đầu đổ máu, nhưng tuyệt nhiên phải giữ cho đối phương còn thở, đó cũng là quy tắc thứ hai cần nhớ.

Cho nên khi nhìn thấy người quen đi tới, ba anh em họ Từ bắt đầu giảm dần tốc độ, làm bộ như không có chuyện gì, ngấm mây nhìn biển.

"Xin chào!"

"Xin chào!"

Một anh chàng to khỏe, lưng trần lực lưỡng với những hình xăm đáng sợ. Hắn đang vác trên vai lưới đầy cá đi lướt qua người họ. Trước khi đến Đảo Chết làm nghề gì thì không ai biết, nhưng hiện tại là một tay ngư dân lão luyện trong thôn.

Anh hai ngư dân vừa đi qua, ba anh em họ Từ liền tăng tốc đuổi theo Dục Uyển và Hoắc Khiêm. Đoạn thoại nhằm chán lại bắt đầu.

"Đứng lại mau!"

"Cứu mạng đi.."

Cách đó không xa, trên con đường đầy nắng gió và bụi cát. Cả chục thanh niên đang phơi lưng dưới nắng gắt.

"Một...hai...i.i...ba...a...a...!!!"

"Mẹ kiếp! đây mau, còn đếm cái m* gì nữa." Hối miệng rộng ngồi trong xe, ló đầu ra khỏi cửa kính hét toán lên.

Chạy chưa được bao xa, thì xe tải của anh Hối đã gặp một sự cố đáng tiếc như bao chiếc xe xui xẻo khác vận hành trên đường, bị sa lầy vào vùng đầy cát trắng.

"zá...a!"

Bọn đàn em đang hợp sức đẩy xe tải ra khỏi vùng cát lún. Mồ hôi đổ ướt áo, gân xanh gân đỏ hiện rõ trên mặt, nhưng bánh xe vẫn không đổi chỗ, nằm yên từ tối cho tới sáng.

"Một đám vô tích sự...tránh ra."

"Rầm...!!!"

Bất mãn trước sự vô tích sự của đám đàn em, anh Hối tức giận đẩy cửa xe bước xuống. Bọn họ cầu còn mà không được, toàn bộ đều tránh ra khi gã vừa đi tới.

"Đại ca! mời anh."

Vô cùng khách khí, bọn đàn em hai tay cung kính "dâng" lại vị trí rộng nhất cho anh Hối. Còn bọn họ lại ngã phịch xuống đất, vừa lau mồ hôi vừa tán gẫu. Có người còn trèo lên xe ném mấy miếng cá khô xuống cho đồng bọn.

"Mày ăn không?"

"Tao không ăn."

Cầm miếng cá trên tay hắn đang định nhảy xuống xe, thì nhìn thấy hai người đang liều mạng chạy tới. Một nam một nữ, xa quá nên nhìn không rõ diện mạo. Nhưng hắn lại dễ dàng nhận ra ba gã đàn ông đang đuổi theo phía sau.

"Đại ca! anh em họ Từ ở phía trước."

"Rầm.m.!!!"

Đúng là oan gia ngõ hẹp, tại nơi hẻo lánh này mà vẫn chạm mặt ba thằng khốn đó. Hối miệng rộng tức giận đá mạnh vào đuôi xe, rồi bước ra ngoài. Nhưng mặt mũi ba anh em họ Từ vẫn chưa nhìn rõ, đã nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Khiêm ngóc dần phóng đại phía trước. Tất cả đàn em của Hối miệng rộng đều bắn loạn, bật dậy.

"Đại ca! là...là...thằng điên đó."

Như người đang lạc vào ngõ tối, tìm được ánh sáng ở cuối đường. Dục Uyển vô cùng phấn khởi vì nghĩ mình sẽ được cứu, nên chạy càng nhanh và hét càng to hơn.

"Cứu mạng...cứu..."

Nhưng khi nhận ra đám người phía trước là anh Hợi miệng rộng, kẻ đã bị Hoắc Khiêm nhà cô đánh cho toi tã thì Dục Uyển lại đứng yên không chạy nữa.

Trước mặt là chó sói, sau lưng là cốp dũ, cô đã không còn đường lui.

"Là ông chú sao?"

"Đại ca! là thằng điên đó thật rồi.."

Trong khi Dục Uyển đang tìm đập nhanh, tay đổ mồ hôi. Anh Hợi đang run giò, mồ hôi ướt trán. Thì Khiêm ngốc lại bình tĩnh hơn hai người họ, hấn bước nhanh tới chỗ của Hợi miệng rộng, Dục Uyển không kịp giữ lại.

"Khiêm.."

Nhìn Hoắc Khiêm từng bước tiến gần, Hợi miệng rộng đã chuẩn bị xong tinh thần ứng chiến. Mặt mũi của một thằng làm đại ca, biết rõ đánh không nổi cũng không thể lùi bước trước kẻ địch. Dù sao gã vẫn còn mười mấy anh em luôn sát cánh bên mình, không nên sợ.

Nhưng tội cho anh Hợi, khi nhìn sang trái, rồi quay ngược sang phải, chỉ còn lại một mình gã. Bọn đàn em không nói tiếng nào, đã giựt lùi lại phía sau.

"Bọn mày..."

"Đại ca! bọn em xin lỗi."

Không còn đàn em bên cạnh, ý chí bị lung lay. Hợi miệng rộng đang suy nghĩ có nên tiếp tục ứng chiến hay không, thì nhìn thấy Khiêm ngốc cho cả hai tay vào túi quần, lấy thứ gì đó ra. Tim gã cứ đung đưa không ngừng, theo từng động tác trực trặc của Hoắc Khiêm, vì quá hồi hộp không biết thứ nguy hiểm đó là gì.

Nhưng ngoài mong đợi..

"Bạn tốt! trả anh nè."

Hoắc Khiêm mỉm cười móc hết tất cả chìa khóa trong túi trả lại cho Hợi miệng rộng.

Dục Uyển đã dạy hấn, nếu mình xin và người ta cho thì người đó chính là bạn. Hấn xin Hợi miệng rộng chỉ có một, nhưng gã lại cho hấn chục cái chìa khóa mang về, nên trong suy nghĩ của Khiêm ngốc thì Hợi miệng rộng đã chính thức trở thành bạn tốt của hấn.

Tim gã tưởng đã ngừng đập, khi nhìn Hoắc Khiêm móc thứ gọi là nguy hiểm mà gã đang nghĩ đến, nhưng không ngờ lại là chìa khóa.

"Mẹ kiếp! thằng điên...mày dọa chết ông." Hợi miệng rộng giận dữ không kìm được cảm xúc.

Bọn đàn em ngẩn ngơ nhìn Hợi miệng rộng.

"Đại ca! anh trở thành bạn tốt của nó từ khi nào?"

"Tao cũng rất muốn biết."

Lúc anh em họ Từ chạy đến, thì đã nhìn thấy Hoắc Khiêm và Hợi miệng rộng về chung một đội. Không, mà là đứng chung một chỗ. Nhưng trong suy nghĩ của họ thì hai cái đó cũng chẳng khác về mặt ý nghĩa.

"Heo miệng rộng! giao thằng đó cho tao." Đại Từ lên tiếng.

Vừa nghe đã nóng cả mặt mày, bọn đàn em cũng không nhịn được cười vì cách xưng hô của Đại Từ. Tất cả phải bùm miệng không cho âm thanh lọt ra khỏi kẽ răng.

"Bạn tốt là heo..heo...ha..a...ha..!!!" Đương nhiên không thể thiếu tiếng cười ngây ngô của Khiêm ngốc, hấn như bắt được vàng, vừa mừng vừa nhảy nhót lung tung.

"Mẹ m**! ông mày tên Hợi chứ không phải là Heo" Mất hết phong độ hết lần này đến lần khác, Hợi miệng rộng đã không giữ được bình tĩnh.

Đại Từ bước lên trước, tiến sát đến chỗ anh Hợi.

"Tao không mặt kệ mày là Heo hay Hợi, giao thằng đó cho tao."

Khốn kiếp, nói chuyện với ông bằng cái giọng điệu đó mà bắt ông giao người. Bọn mày muốn bắt người thì ông lại càng muốn bảo vệ tui nó. Hội miêng rộng ra đáng anh đại, kéo cả Hoắc Khiêm và Dục Uyển ra phía sau lưng, vênh mặt lên trời.

"Giờ tao không thích giao người cho mày thì sao?"

"Mày..."

Trước sự thách thức của Hội miêng rộng, hai anh em khác của Đại Từ liền bước lên trước. Đám đàn em của Hội miêng rộng cũng dàn trải ra. Hai bên kinh nhau dữ dội, lửa giận phóng tới. Trận chiến sẽ nổ ra bất cứ lúc nào.

Nhân cơ hội không ai chú ý, Dục Uyển đã nắm tay Hoắc Khiêm đi trong âm thầm lặng lẽ.

"Đứng lại!"

Kế hoạch thất bại, có người đã bị phát hiện. Dục Uyển xoay người lại vẫy tay chào với Hội miêng rộng và ba anh em họ Từ.

"Các người cứ tiếp tục...bọn tôi sẽ đứng yên ở đây, không đi đâu hết."

Mất của đám người này nhất định mọc ở sau lưng. Giờ rơi vào tay ai cũng đều thảm như nhau, nên hi vọng duy nhất của Dục Uyển là Hội miêng rộng và ba anh em họ Từ đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, sức tàn lực kiệt, từ bỏ lết đến tàn phế. Có như vậy thì cô mới có thể yên ổn.

Mà mối quan hệ của bọn họ là gì, vừa như kẻ thù nhưng lại cho người ta cảm giác họ là người một nhà. Để giải đáp thắc mắc này của Dục Uyển chỉ có thể lật lại gia phả nhà bọn họ ra mà đối chiếu.

Thật ra, anh em họ Từ là con nuôi của cha Hội miêng rộng. Mà cha của Hội là ai, chính là người nắm trùm của Đảo chết, mọi người thích gọi là Đào chủ. Nghe ra có vẻ như anh Hội nhà ta rất oách, chẳng khác nào thái tử gia của đảo này, hô mưa gọi gió muốn gì được nấy.

Nhưng không phải vậy, sinh ra tới tướng mạo xấu xí, tài năng thì thiếu nhưng tai tiếng thì nhiều, làm việc gì cũng hỏng nên không được sủng ái. Ngược lại, ba anh em họ Từ là cánh tay đắc lực của ông già, không chỉ đảm bảo an ninh trên Đảo, còn trông coi vườn cây anh túc. Mâu thuẫn giữa họ ngày càng gay gắt, khi Đào chủ ngày càng già yếu, mọi người đang suy đoán ai sẽ là người kế thừa Đào Chết.

Một tháng trước đã có một cuộc đọ sức tay đôi giữa anh Hội và ba anh em họ Từ, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người trong Đảo, hai bên đã võ ngực lớn tiếng. Nếu ai thua thì phải tự động rút lui không kế thừa Đào chết.

Người thua là ai chắc mọi người đã đoán ra..

Lúc đó Hội miêng rộng đã hô to hét lớn, không cần đến Đào Chết, gã vẫn có thể xây dựng một sự nghiệp riêng của mình, nên kéo theo mười mấy đàn em ra ngoài tự lập.

Đầu mắt này giờ chắc cũng đủ mệt, đã đến lúc cả hai bên cùng xắn tay áo, lao vào nhau và đánh một trận thật hoành tráng như bao tay giang hồ khác. Nhưng không, mọi thứ phải hoãn lại, bởi vì một cuộc điện gọi bất ngờ. Nhìn dáng vẻ kính nhường lép vế của Đại Từ khi nói chuyện với người đó thì họ cũng đã đoán ra đó là ai.

"Cha nuôi nói gì?" Nhị Từ lên tiếng.

"Bảo chúng ta quay về....cả mày nữa, Hội miêng rộng."

"Viên đạn này là của đứa nào?"

Trước mặt mọi người là một ông lão tóc hoa râm, khuôn mặt cau có đang ngồi bệ vệ trên cao. Bốn người họ đều đang quỳ dưới đất, ngoan ngoãn như những đứa trẻ. Hội miêng rộng và cả ba anh em họ Từ.

Ngồi bên hàng ghế trái là Bò gia của Bạch bang, lão đang thông thả uống trà.

Viên đạn chủ đảo đang nói đến chính là được lấy ra từ người của Hoắc Khiêm trước đó. Sau khi lật tung cả Á Lạp Tân vẫn không tìm ra được tung tích của hắn, đám người của Bạch Ngạn Tổ đã đổ bộ lên Đảo Chết.

"Cha! viên đạn đó đâu có khắc tên...câu hỏi khó như vậy, làm sao con biết câu trả lời." Hội miêng rộng nhăn nhó lên tiếng, phải hiểu nỗi khổ cho người nhiều mỡ, nặng gần cả trăm cân phải quỳ gối không phải là dễ dàng cho gã.

Lâu lâu bọn họ mới thấy anh Hội phát ngôn được một câu đầy trí tuệ, ba anh em họ Từ cũng đồng tâm gật đầu.

Nói rất đúng, có lẽ câu hỏi mình đưa ra quá khó, nên chủ đảo đã đổi ngay câu hỏi khác.

"Vậy tao sẽ hỏi đơn giản hơn...là mày được thuê đi ám sát đại thiếu gia của Hoắc thị, đúng không?"

"Cha đùa sao...không phải con." Câu hỏi này thì đơn giản dễ hiểu, nên Hội miêng rộng đã có thể trả lời ngay tức khắc.

Không như ba anh em họ Từ thường xuyên ra ngoài mỗi tháng, nên Hội miêng rộng không có ấn tượng, hay biết gì về lai lịch lầy lừng của "Hoắc đại thiếu gia" mà cha già vừa nhắc tên. Thằng đó cao to mập ồm thế nào, gã còn không biết làm sao đi ám sát đây.

"Không phải mày thật sao?"

"Không phải con...con xin thề." Hội miêng rộng gian nan bật dậy, đưa tay lên trời.

"Vây cả tháng nay mày đã đi đâu, tại sao tao không nhìn thấy mặt mày?" Chuyện ba anh em họ Từ và Hội miêng rộng cá cược vẫn chưa đến tai của Đào chủ, nên ông không hề biết về sự thua thảm hại của con trai mình.

"Con...con..." Dù mắt mặt với tất cả người trên Đảo, anh Hội cũng không muốn bị cha già coi thường thêm, nhưng gắng dừ lăm cũng không thể đưa ra một lý do dễ nghe.

"Mà tại sao cha chỉ hỏi có mình con, không hỏi ba thằng này... bọn nó thường xuyên ra bên ngoài, muốn ám sát ai dễ như lật bàn tay...cha cũng khen chúng nó lợi hại." Hội miêng rộng ầm ức chỉ tay sang ba anh em họ Từ.

Trong vài năm trở lại đây thì danh tiếng của Đảo Chết lại nổi lên rất nhanh, bởi vì những tay sát thủ đáng sợ. Bọn họ nhìn tiền không nhìn người, mặc kệ người đó là con ông cháu cha hay là ai. Chỉ cần ra giá cao, thì họ đều giải quyết tất. Nhưng đó chỉ là lời đồn thổi bên ngoài, chưa lần nào đến tai những người trên Đảo Chết.

Nên Đào Chủ vẫn không hay biết gì, đột nhiên lại có bạn già đến thăm. Nhưng sau nhiều năm không gặp mặt, Bò già lại đưa cho ông một viên đạn và kèm theo một vấn đề hóc búa.

Không được phép sử dụng súng trên đảo, đó là luật lệ nhưng mọi người có thể cất giữ súng để tự vệ. Và loại đạn đặc biệt này trên đảo không phải hàng hiếm, bất cứ ai cũng có thể có được. Trong số người mà ông nhìn thấy từng sở hữu nó, chính là bốn thằng con trai của mình.

"Ba đùa nghĩ sao về chuyện này?" Đào chủ nhìn sang ba anh em họ Từ.

"Cha! chuyện này...con nghĩ.."

Mọi người đều nói Đảo Chết một đi không về, cái nôi của tội phạm, nơi bắt trị mà chính phủ phải bó tay, đó là những định nghĩa mà mọi người mặc định cho Đảo Chết.

Nhưng thật oan thay cho nó. Bởi vì người tìm đến nơi này đều là những lãng tử quay đầu. Họ muốn có cuộc sống yên ổn, tránh xa với thế giới bên ngoài, nên mới có hiểu lầm là không ai có thể rời khỏi khi đã đặt chân lên Đảo Chết. Bởi vì căn bản bọn họ không muốn rời khỏi đó thì ai mà ép được.

Thêm vào cái quá khứ lầy lừng và chiến tích phạm tội trước đây, nên dù họ muốn bắt đầu lại vẫn không tránh được ánh mắt dè chừng của người xung quanh. Họ cần một nơi thuộc về mình, nơi có những con người sẽ nhìn họ với ánh mắt bình thường như bao người khác. Họ đã tìm được, đó chính là Đảo Chết, rồi một truyền mười, mười truyền trăm. Nên khi những anh Đại chị Cả khác muốn hoàn lương đều kéo đến đây sinh sống, vì vậy mới có thêm một định nghĩa khác về Đảo Chết, cái nôi của tội phạm, nơi bắt trị của chính phủ.

Nhưng không có nghĩa là tất cả người trên Đảo Chết đều muốn sự bình yên nhằm chán đến tẻ nhạt này, với những kẻ từ nhỏ đã lớn lên trên Đảo chết thì suy nghĩ của họ lại khác. Như ba anh em họ Từ, không thích an phận, họ muốn một cuộc sống sôi nổi và máu me. Khiến cho tất cả mọi người phải run rẩy khi nghĩ ngay đến Đảo Chết. Nhưng dưới sự "trị vì" của cha nuôi thì họ chỉ có thể làm việc đó trong âm thầm lặng lẽ, cho tới lúc họ trở thành người nắm giữ Đảo Chết thì sẽ khác. Cho nên chuyện họ được thuê đi ám sát Hoắc Khiêm vẫn phải giữ bí mật.

"Cha! người bên ngoài có thể đã hiểu sai về chúng ta, nhưng cha phải hiểu rõ...không ai trên đảo có khả năng làm chuyện này."

"Loại đạn này không chỉ riêng Đảo Chết mà người bên ngoài đều có thể sử dụng...nếu muốn truy ra ai là chủ nhân của nó, con nghĩ bọn họ nên bắt tay từ bên ngoài, không phải là ở đây."

Sau khi nghe ba anh em họ Từ nói xong, thì Đào chủ quay sang nhìn bạn già. Vì câu nói vừa rồi cũng là đáp án cho vấn đề hóc búa mà Bò già đưa ra.

"Lão Bò! ông cũng nghe rõ...không chỉ người trên Đảo Chết mới có loại đạn này, nếu ông muốn bắt hung thủ thì đã đến nhầm chỗ...vì ở đây không có người ông cần tìm"

Bò già đương nhiên biết điều đó, nếu không, ông cũng không đợi tới bây giờ mới tìm đến đây. Nhưng vì đã đảo ngược cả thế giới bên ngoài vẫn không chút tin tức.

"Còn về chuyện nhị tiểu thư của Trình gia...tôi rất lấy làm tiếc, tôi sẽ cho người chăm sóc thật tốt cô ta, ông không phải lo."

"Xin lỗi đã làm phiền...đợi sau khi con bão này kết thúc, tôi sẽ đưa Trình tiểu thư rời khỏi đây...trong mấy ngày này tôi sẽ ở lại trên đảo, nếu có tin tức của Hoắc thiếu gia, mong ông báo cho tôi biết."

Sự có mặt của Bò già trên đảo là nỗi lo ngại cho ba anh em họ Từ. Nếu để ông ta tìm thấy Hoắc Khiêm thì chuyện họ đã làm sẽ bại lộ. Thủ tiêu diệt khẩu, giết người đột xác là không thể, bởi vì hiện tại Hoắc Khiêm lẫn Dục Uyển đang trong sự bảo hộ của "con heo mập đó". Cho nên trong mấy ngày

này, việc họ có thể làm là giấu Hoắc Khiêm thật kỹ.

"Yên tâm, bọn này sẽ không làm hại hai người...nhưng nếu cô không biết giữ mồm, nói lung tung với con heo mập đó thì không gì đảm bảo...cô và thằng khùng này sẽ còn mạng rời khỏi đảo."

Đó là lời cảnh báo đầy ám ảnh mà Dục Uyển mất ngủ cả đêm. Lo lắng cho số phận của mình trong vài ngày tới, roi vào tay sỏi hay cọp đều thấm như nhau. Cách tốt nhất chính là rời khỏi đây.

Cửa trong không khóa, nhưng cổng thì chốt rất kỹ từ bên ngoài, tường cũng cao đến năm sáu mét. Cô phải làm sao...

Trong khi Dục Uyển đang vò đầu bứt tóc ở ngoài sân, thì Khiêm ngốc lại vô tư xem ti vi trong nhà. Đây là lần đầu tiên từ khi lên đảo, hắn không đeo bám Dục Uyển. Sức hút mãnh liệt nào đã làm được điều đó.

Có lẽ chính là vẻ đẹp thiên sứ, lung linh chói mắt của chàng thiếu niên trong bộ vest trắng, như chàng hoàng tử trong buổi tiệc đính hôn của chính mình. Vẻ đẹp đó quen thuộc một cách khó hiểu, đến mức Khiêm ngốc phải đưa cả hai tay lên chạm vào màn hình Tivi, cố gắng để nhớ xem hắn đã gặp người này ở đâu. Và còn những người xung quanh nữa, hắn có cảm giác như đã từng gặp họ.

Trên sóng truyền hình, đang phát lại tin tức lễ đính hôn của hai đại gia tộc lớn Hoắc - Trình, tam thiếu gia Hoắc Phi và Nhị tiểu thư của Trình gia, Phi Yến. Nhưng tại sao đã qua mấy ngày, nó vẫn còn hot, phải đến mức phát lại.

"Xin lỗi mọi người...buổi lễ đính hôn phải tạm hủy bỏ, cáo lỗi với mọi người." Trên khán đài, Trình tổng và Trình phu nhân đang cúi đầu xin lỗi với tất cả quan khách có mặt tại hội trường lớn.

Đó chính là nguyên nhân...

Sau phát ngôn gây sốc của Trình tổng, thì tất cả quan khách bên dưới đều nháo nhào. Họ bàn tán và truyền tai nhau, đưa ra những suy đoán vì sao một buổi đính hôn tốt đẹp như vậy phải hủy bỏ. Trong tất cả những lời phỏng đoán đó, đã lọt ra một đáp án chính xác.

Là nhị tiểu thư của Trình gia đã biến mất trước khi buổi lễ bắt đầu, và để lại một phong thư trên bàn. Đó cũng chính là lá thư Hoắc Phi đang cầm trên tay. Vẻ mặt xanh xao tiêu tụy và bộ dạng thiếu sức sống của Hoắc Phi trên sóng truyền hình đã được kí giả quay cận cảnh, rõ đến mức khiến cho Khiêm ngốc cảm thấy đau lòng. Hắn đưa tay lên vuốt ve cái ti vi.

"Đừng khóc...đừng khóc."

Dục Uyển từ ngoài sân bước vào thì đứng hình ngay lập tức. Chứng kiến toàn cảnh Hoắc Khiêm hai tay ôm lấy cái ti vi vào người, còn dõ dặt cái ti vi đừng khóc. Cảm xúc duy nhất của cô lúc này là choáng.

"Đừng khóc...đừng khóc nha."

Cô rất muốn nói, Khiêm à! cái ti vi không biết khóc đâu, nhưng tôi thì có. Bệnh của anh thật sự nặng lắm rồi.

"Hoắc Khiêm! anh đang xem cái gì?"

"Khóc...cậu ấy sắp khóc rồi."

Hoắc Khiêm xoay người lại nhìn Dục Uyển, nhưng lúc cô đi tới trước cái tivi thì nó lại chuyển sang chương trình hài kịch, khác giả đang cười ngả cười nghiêng vì màn đối đáp quá hài hước của hai diễn viên.

"Đó là cười, không phải khóc."

"Không mà...anh nhìn thấy cậu ấy khóc."

Trong lúc Dục Uyển và Hoắc Khiêm đang tranh luận vấn đề khóc, cười. Thì âm thanh mở khóa từ bên ngoài vọng vào. Hội đại ca và đám đàn em của gã bước vào, còn mang theo rất nhiều thức ăn đặt lên bàn.

"Bạn tốt! qua ăn com."Hội miệng vừa cười vừa vẫy tay, gọi Hoắc Khiêm lại ăn com.

"Com.com...!"

Hoắc Khiêm đương nhiên là hớn hờ chạy đến, cầm đĩa ngồi ngay xuống bàn. Quan hệ hữu nghị giữa hai người này đã tiến xa hơn trong tưởng tượng của cô. Nhưng Dục Uyển biết Hội miệng rộng ân cần tử tế là có mục đích.

"Ân oán giữa hai người và ba anh em họ Từ là thế nào? cho tôi biết...tôi sẽ thả hai người ra."

Hội miệng rộng quyết tâm muốn nắm được cái thóp của ba anh em họ Từ, nên đối xử rất tử tế với Dục Uyển và Hoắc Khiêm.

Lời đe dọa của mấy anh em họ Từ vẫn còn bên tai, và ông chú mập này là người thế nào, mục đích của ông ta là gì. Cô hoàn toàn không biết. Nếu bây giờ nói ra lai lịch của Hoắc Khiêm, liệu ông ta có làm chuyện gì bất lợi với hắn.

Sau khi đấu tranh tư tưởng, Dục Uyển đã quyết định không nói, còn diễn một vở kịch rất cảm động cho anh Hợi xem.

"Thật ra...ba người đó vì nhìn thấy tôi xinh xắn động lòng, nên muốn...muốn... giờ trò đời bại..hu..u..." Dục Uyển nghẹn ngào nước mắt, vùi khóc vừa nhìn Hoắc Khiêm.

"Vì muốn bảo vệ tôi khỏi nanh vuốt của ba tên háo sắc mà anh ấy đã đánh nhau với chúng...bọn họ đã khiến anh ấy trở nên khờ khạo, nhưng vẫn không chịu buông tha chúng tôi...hu..u..."

Hội miêng rộng hoàn toàn tin tưởng câu chuyện do Dục Uyển thêu dệt ra. Vì cũng là đàn ông, nên hiểu cảm giác của đàn ông khi nhìn thấy gái đẹp. Lần đầu tiên gã nhìn thấy Dục Uyển cũng chỉ muốn đề cô xuống, nghĩ ngay đến chuyện làm tình.

"Sinh ra làm con gái đã là thiệt thòi, có chút nhan sắc lại càng thiệt thòi hơn người khác....tôi không nghĩ vì khuôn mặt này, lại hại anh ấy thành ra bộ dạng khờ khạo này...hu..hu..."

"Được rồi...được rồi...đừng có khóc nữa, ăn đi...hai người mau ăn đi."

Nhìn thấy Dục Uyển kêu gào vật vờ, Hội miêng rộng cũng cảm thấy bối rối. Gã đẩy đĩa thức ăn đến ngay trước mặt của Dục Uyển, để ngăn tiếng khóc của cô lại.

Không biết do tên này quá ngu, hay cô đóng kịch quá giỏi, lại dễ dàng mắc lừa. Dục Uyển cười thâm trong bụng, cảm giác thành tựu đang trào dâng trong huyết quản, nhưng chỉ vì một đĩa thức ăn đặt trước mặt mà phá hỏng tất cả.

"Uạ..ạ..!!!!"

Vừa nhìn thấy đĩa cá thì Dục Uyển đã bụm miệng nôn ngay lập tức. Gần đây cô không biết bị làm sao, chỉ cần ngửi thấy mùi tanh của cá, là tất cả thức ăn đang nằm yên trong bụng đều muốn dội ngược ra ngoài bằng đường miệng.

"Uyển! Nước...uống nước"

Hoắc Khiêm hốt hoảng buông đĩa muỗng, lập tức đi rót nước cho cô uống.Sau khi uống ly nước của hắn, Dục Uyển đã cảm thấy tốt hơn, không còn nôn tiếp.

"Sao lại giống mấy bà cô hay ôm ghen...cô có sao không?"

Lời nói vô tình của Hội miêng rộng, đã dọa sợ Dục Uyển, khi cô nghĩ đến vấn đề nhạy cảm hàng tháng của mình, lâu rồi nó không đến thăm cô, lần cuối cùng cô nhớ chính là...

Dục Uyển hốt hoảng ngẩn đầu nhìn Hoắc Khiêm. Cô trúng số độc đắc rồi...

----- hết chương 94-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Hoắc Khiêm bị bệnh

Dưới ánh sáng chớp nhoáng rực rỡ cùng âm thanh ồn ào sôi động của hộp đêm, mọi người như những con rối lao vào cuộc chơi, lắc đầu quẩy tay, buông thả bản thân, và hò hét quên mình theo tiếng nhạc.

Nhưng trong cái không khí cuồng nhiệt mọi người cùng vui lại có đóa hồng gai ngồi riêng một góc, lạc lõng giữa rừng người.

"Bọn mình qua bên đó ngồi?"

"Mày không biết cô ta là ai? tha cho tao...tao không muốn tự vả vào mặt mình, thôi...qua bên kia ngồi, còn cả khối em xinh đẹp...đi đi."

Nổi bật, xinh đẹp lại vô cùng rực rỡ, nhưng một tiếng trôi qua lại không người đàn ông nào dám đến gần, là vì sao...

Chính là vì cái này đây.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau The first that you have called is not available at the moment, please try..."

Bởi vì tâm tình của Trình đại tiểu thư lúc này rất tệ, chỉ cần là đàn ông có mắt nhìn, sẽ không đại mà tìm phiền phức, tốt nhất là né cô ta ra.

"Rầm...m...!!!"

Sau khi quăng điện thoại xuống sàn, Trình Mĩ tiếp lại tục ném mấy chai rượu trên bàn.

"Choang...ng...!!!"

Thủy tinh vỡ vụn trên sàn, rượu văng ra tứ phía. Theo luật thường, thì bảo an nên xông vào lập tức và lôi kẻ gây rối ra ngoài tầm quát cho một trận, nhưng vì đó Trình đại tiểu thư, nên...

Cho qua.

"Tề Hạo! anh dám ở cạnh nó, tôi sẽ khiến hai người sống không yên."

Hai ngày nữa bọn họ sẽ đính hôn nhưng từ hôm qua Tề Hạo đã biến mất, người của Tề gia cũng không thể tìm được hắn. Người bình thường rơi vào hoàn cảnh Trình Mĩ cũng khó giữ được bình tĩnh, huống chi một thiên kim tiểu thư đầy tự phụ lại kiêu ngạo. Vì cô biết rõ, hắn đi tìm Phi Yến.

Trong buổi lễ đính hôn của Phi Yến, cô vô tình nghe được hai mẹ con họ nói chuyện với nhau, thì ra cái thai trong bụng của "nó" không phải của Hoắc Phi, mà là Tề Hạo. Nếu nó ngoan ngoãn làm xong lễ đính hôn thì đã không có chuyện gì, lại giờ chứng học người ta bỏ trốn.

Được thôi, nếu mày muốn trốn tao sẽ khiến cho mọi người không thể tìm được mày.

Vì vậy khi Phi Yến vừa lên ra bằng cửa sau, đã bị đám người của Trình Mĩ bắt đi. Họ bán Phi Yến cho bọn buôn người ở Đảo Chết. Nhưng đám người đó không chỉ vô dụng, còn không biết giữ mồm miệng, lại khai ra cô sau khi bị phát hiện.

"Rầm!"

Uống cạn một hơi hết ly rượu, Trình Mĩ bật người đứng dậy, và đặt một tấm chi phiếu xuống bàn, bồi thường cho những thiệt hại vừa gây ra.

"Tránh ra!"

Lúc Trình Mĩ bước ra khỏi vũ trường thì chạm mặt một đám thanh niên. Cổ tình ngó lơ, vì trong mắt cô đám người đó không xứng để ngó tới, chỉ sợ làm bẩn mắt mình.

"Đại ca! đó không phải là khách vip của anh...Trình gia đại tiểu thư."

Nhưng có người lại không muốn làm ngơ Trình Mĩ, còn rất hứng thú là đằng khác. Người thanh niên với mái tóc bạch kim chói sáng, gãi nếm điều thuốc hút xuống đất và cùng lúc đẩy hai cô nàng nóng bỏng đang ôm trong người cho đám đàn em bên cạnh.

"Mày có mang theo thuốc?" gã nhếch môi cười, nói chuyện với đàn em nhưng ánh mắt không rời Trình Mĩ một giây.

"Đại ca! anh định..."

Không cần hỏi tiếp, bọn họ đã đoán ra đại ca sẽ làm gì với những viên thuốc kích dục vừa đưa, thật ra không chỉ con người mà hồn phách đại ca từ lâu đã bị Trình gia đại tiểu thư bắt lấy. Nhưng người ta là thiên kim tiểu thư có quyền có thế, còn họ chỉ là mấy thằng lưu manh bán thuốc cấm, có tư cách với cao.

Về Trình Mĩ, hiện tại cô ta đang gặp rắc rối với cửa xe, dù đã dùng rất nhiều sức lực nhưng kéo mãi nó vẫn không chịu mở ra.

"Chết tiệt! ngay cả mày cũng muốn gây chuyện với tao?"

"Rầm..m...!!! mở ra.." Vừa đá vừa hét, đặc trưng của một kẻ đang ngấm hơi men.

"Có cần tôi giúp em?"

Thật ra vấn đề không nằm ở chỗ Trình Mĩ dùng bao nhiêu sức mà là đã đặt lực sai chỗ, thứ cô ta nắm kéo này giờ là gương chiếu hậu chứ không phải cửa xe. Trước khi Trình Mĩ nhận ra đó là ai thì gã đã kéo cửa xe ra, đứng chờ.

"Là anh?"

Và dù cửa xe đã mở nhưng Trình Mĩ không vội bước lên, nụ cười khinh miệt và ánh mắt xem thường đặt hết lên người gã. Cô lạnh lùng lướt qua người gã, rồi bước vào trong xe.

Trong mắt của Trình Mĩ thì địa vị của gã này vô cùng hèn hạ, lũ kí sinh sống bám trên cơ thể người, nếu không có những người như cô vung tiền thì đám cận bã này lấy gì kiếm sống. Và một việc Trình Mĩ biết rõ, gã này rất si mê mình. Cái kiểu ánh mắt thèm khát khi nhìn thấy cô, thật kinh tởm. Đó cũng là lý do cô càng chán ghét và khinh thường gã, vì gã không biết lượng sức mình.

Nhưng có một thứ từ con người bản thiếu này, khiến cô vẫn còn dây dưa với gã.

"Lên xe!"

Nửa tiếng sau....

"Um...um...!!!"

Chính là kỹ thuật trên giường của gã rất lợi hại.

Trên con đường vắng không người qua lại, những hạt mưa phảng phất rơi dưới ánh đèn đường như những hạt bụi, khí trời bên ngoài trở nên xe lạnh. Nhưng không khí trong xe lại nóng vô cùng, những tiếng rên rỉ cường điệu của người phụ nữ, và âm thanh ái muội từ trong xe nhịp nhàng phát ra.

"Áh...Áh...sâu...sâu hơn nữa...Áh...h..." Trình Mĩ uốn éo người, vừa rên rỉ vừa bấu chặt lấy tóc của gã.

Hơn cả thoái mái, là khoái cảm hưng phấn tột cùng, chỉ một chút cử động nhỏ của gã cũng khiến thân thể rùng rợn, những trận tê sung sướng bên dưới như thủy triều đánh úp cơ thể cô. Lưỡi gã chậm rãi len lỏi vào sâu bên trong, mang ngọt lửa hừng hực thiêu đốt từng chút một lý trí, khiến cô mê không cưỡng lại được ham muốn của mình, buông lỏng hai tay, thờ hồn hênh và quên mất cảnh giác.

Cũng không biết gã đàn ông trước mặt mình, đang tháo thắt lưng, và kéo quần xuống.

Chiếc váy được vén lên tận eo của Trình Mĩ, đôi chân thon dài quyến rũ như chiếc kiềm xiết chặt cổ gã đàn ông. Gã vui mặt vào giữa hai chân của Trình Mĩ, những trận co rút khít khao từ huyết nhỏ do chiếc lưỡi linh hoạt của gã tạo ra, không ngừng phun ra mật dịch. Đầu lưỡi mềm dẻo nhanh chóng được rút ra, nhường chỗ cho cự vật cứng rắn xâm nhập vào. Khi Trình Mĩ như bóng xì hơi nằm xụi lơ trên ghế, thì gã bắt đầu làm phần việc của mình.

Gã đã khát khao được làm điều này từ rất lâu, nhưng khi gã đã sẵn sàng cho điều đó thì...

"Reng...reng...!!!"

Tiếng chuông vang lên, đồng nghĩa với việc 30 phút cuộc chơi giữa họ sẽ kết thúc.

"Được rồi."

Trình Mĩ đẩy gã ra, rồi chỉnh sửa lại chiếc váy trên người. Khuôn mặt vẫn còn nhiễm đỏ vì hưng phấn vừa rồi chưa kịp biến mất, nhưng vẫn cố cầm cự và tỏ bình tĩnh. Đó là luật chơi của giữa họ, người hưởng thụ là cô và người phục vụ là gã.

Không phải bất cứ người đàn ông nào, cũng đủ tư cách cười trên người Trình gia đại tiểu thư. Dù chỉ là bạn tình một đêm, hay đồ chơi mua vui trong vài giờ cũng phải có thân phận một chút. Và đương nhiên, cô cũng sẽ trả công gã sức đáng, theo thủ tục như mọi lần Trình Mĩ ném một tờ chi phiếu vào mặt gã.

"Lái xe chậm lại...khi nào đến nhà thì gọi tôi dậy..." Không nhìn đến cảm xúc của người đối diện, Trình Mĩ nhắm mắt lại, rên rỉ này giờ cũng tốn nhiều sức lực nên cần phải nghỉ đường.

Tờ chi phiếu gã đang cầm trên tay, đương nhiên không phải là phí taxi mà là phí trả công gã đã dùng lưỡi phục vụ Trình Mĩ trong nửa giờ vừa qua.

"Gấp đôi số tiền mọi lần, Trình đại tiểu thư thật sự rất hào phóng." gã mĩa mai nhìn tờ chi phiếu trong tay.

"Anh khiến tôi thoải mái, tôi đương nhiên không để anh thiệt thòi."

Trình Mĩ mở mắt ra mỉm cười nhìn gã. Nhưng lần này có vẻ khác những lần trước, thái độ của gã rất kì lạ. Cô cũng không thể hiểu gã đang muốn làm gì, khi cố tình vò nát tờ chi phiếu trước mặt mình.

"Anh chê ít? "

Gã không lên tiếng, Trình Mĩ đã cho là vậy. Có một vài thứ trên đời này cô thiếu, còn thiếu rất nhiều là đáng khác, nhưng chưa bao giờ thiếu tiền. Trong lúc Trình Mĩ chuẩn bị móc ra tấm chi phiếu thứ hai, thì gã bất ngờ nhích lại và khống chế lấy hai tay cô.

"Anh muốn làm gì?"

"Chúng ta quen cũng đã nhiều tháng, em không nghĩ quan hệ này nên tiến xa hơn?" gã nhếch miệng cười

Việc gã muốn làm chắc mọi người cũng đã đoán ra.

"Ừc...c...c...!!!"

Gã nhét hết viên thuốc kích dục vào trong miệng của Trình Mĩ. Cô ta cố gắng nôn ra, nhưng trước khi kịp bắt đầu thì nó đã trơn tru thẳng một đường trượt xuống cổ họng. Vì biết rõ thứ vừa nuốt vào là loại thuốc gì, nên cô ta mới có bộ mặt hồ báo như lúc này.

"Rác rưởi..."

"Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu mắng người khác là rác rưởi?"

Trình Mĩ trừng mắt nhìn gã, còn gã thì thật thông thả, bật quẹt lửa và hút thuốc. Càng làm cho cô ta thêm giận dữ.

"Tôi đoán là...em đã biết chuyện gì sẽ xảy ra khi thuốc trong người em phát huy tác dụng, càng miệt thị người đàn ông của em, chính là càng hạ thấp thân phận của Trình gia đại tiểu thư, vì lát nữa chính em sẽ cầu xin thứ rác rưởi này"

"Đàn ông của tôi? rác rưởi như anh đủ tư cách sao...anh mãi mãi chỉ là đồ chơi trong tay tôi."

Trình Mĩ bật người dậy và còi hết tất cả quần áo trên người mình, vừa mắng vừa ném quần áo vào mặt gã. Còi xong cái nào là không chút do dự, quăng hết vào người gã. Cho tới khi cô trần truồng treo lên người gã ngồi.

"Không nghĩ anh lại thêm khát thân thể tôi đến như vậy, được thôi...tôi toại nguyện cho anh...nhưng anh nhớ cho kỹ....anh nhất định sẽ chết trong tay tôi.."

Được chạm vào thân thể xinh đẹp của Trình Mĩ khiến gã thêm hưng phấn, bầu vú to tròn mềm mại cọ sát vào lồng ngực, vòng eo mảnh khảnh và hai chân thon dài đang kẹp chặt lấy hông hắn, ấm áp bên dưới lại gấp gáp muốn cử động. Dục vọng bên dưới bùng nổ càng thêm phát tướng vì sự hoang dã của cô ta.

"Á..Á..! Đau....nó mà gây rồi, không ai thỏa mãn em."

Trình Mĩ thô bạo, nắm kéo dục vọng của gã và nhét vào bên dưới của mình. Gã đau đến xanh mặt mày.

"Đó không phải là thứ anh muốn, rác rưởi...anh nên cầu nguyện...tôi sẽ không giết chết anh...Áh...áh" Cô vừa cắn chặt răng, vừa động thân thật mãnh liệt, từng giọt mồ hôi theo khí nóng trong xe, và cử động của cô mà chảy ra liên tục.

Không chỉ là lừa dục toàn thân bắt đầu thiêu đốt, mà lửa giận trong người cô cũng đang cháy bùng. Vì con chó cô nuôi bấy lâu nay bắt ngờ tạo phản, còn giờ trở trên người cô. Người chủ động ban đầu là cô, nhưng chỉ trong chớp lát gã đã chuyển từ bị động sang chủ động. Hai tay đặt trên cặp mông tròn trịa của Trình Mĩ, và thúc thật sâu vào.

"Đồ rác rưởi! lát nữa..anh...anh sẽ chết...trong tay tôi...á..á..."

"Ha..a..!!! đợi khi em có đủ sức lực rồi hãy xem tôi có đáng chết hay không?"

"Áh...ah...!!!"

Cách đó hàng ngàn cây số, trên đại dương xa xôi. Một con tàu đang lênh đênh trên biển, mưa to, gió lớn, không thể nào ngăn cản được ý định đi tìm người của những kẻ ở trên tàu.

Họ là những ai...

Một bà mẹ luôn mong ngóng tìm được đứa con gái thất lạc suốt nhiều năm, vừa đoàn tụ thì con gái lại bỏ đi không lời từ biệt, chỉ để lại một lá thư trên bàn. Nhưng không ngờ đó chỉ là một âm mưu, Phi Yến là bị Trình Mĩ cho người bắt đi, bà đau lòng và căm ghét đứa con gái riêng của chồng. Sau khi tìm được tung tích của Phi Yến, Trình phu nhân đã nộ nóng đến mức không chờ được tới sáng, lập tức lên đường trong đêm để đón con gái trở về.

Một Tề nhị thiếu, luôn dối người dối mình. Dù yêu đến điên cuồng nhưng không bao giờ chịu đối mặt với tình cảm của mình, lời nói và hành động luôn làm tổn thương người khác. Mặc dù biết chắc sẽ bị chửi bị mắng, nhưng hắn bỏ ngoài tai lời của người anh trai yêu thương, cả người ông nội nghiêm khắc để gia nhập đội tìm người.

Một Hoắc tam thiếu như xác vô hồn, mọi thứ cứ trôi qua theo từng ngày, sống một cách vô vị không chủ đích.

"Hoắc Phi! nếu Phi Yến xảy ra chuyện...tao sẽ không tha cho mày." Tề Hạo xiết chặt lấy cổ áo của Hoắc Phi, bởi vì không biết lý do tại sao Phi Yến lại bỏ đi, rồi để cho bản thân mình bị bắt, cho nên hắn quy hết tội này lên người Hoắc Phi.

"Muốn làm gì tao thì làm đi." Hoắc Phi nhếch miệng cười nhưng không phải đang thách thức Tề Hạo, thật sự hắn đang cảm thấy cuộc sống này thật vô vị.Như đã nói, Hoắc Phi bây giờ là một người sống như chết.

"Mày..."

Tề Hạo hắn không có điểm gì là thua kém Hoắc Phi, cho nên không cần phải đổ kỵ, nhưng chỉ có một thứ duy nhất cho hắn cảm giác thua thiệt, là Phi Yến. Tình cảm cô ấy giành cho thằng khốn này quá sâu đậm, dù hắn có làm gì cũng không thay thế được nó.

"Tối rồi...tối rồi..."

Tàu chưa kịp cập bến nhưng từ xa đã nhìn thấy hàng cây xanh mướt và bãi cát trắng, Trình phu nhân đã hớn hờ hét lên.

Tề Hạo lập tức đẩy Hoắc Phi ra, nhảy vội lên bờ.

"Phi Yến hiện giờ đang ở đâu? cô ấy có làm sao không?"

Bỏ gia từ tối qua đã nghe báo là sáng nay đám người của Tề Hạo và Hoắc Phi sẽ lên Đảo Chết, mặc dù ông đã báo với họ sẽ mang Phi Yến bình an trở về trong vài ngày tới.

"Tề thiếu gia! Trình nhị tiểu thư không sao, nhưng vẫn phải cần tịnh dưỡng"

Người nghe sức khỏe của Phi Yến không tốt cần tịnh dưỡng, Trình Phu nhân còn đang tụt lại phía sau, vội vã chạy lên trước.

"Bỏ gia! Phi Yến thế nào rồi? tại sao phải cần tịnh dưỡng...bọn người bắt con bé đi, có phải đã làm gì nó." Trình Phu nhân vừa lo lắng lại khẩn trương, nước mắt cũng tràn cả mi.

"Trình phu nhân! lúc nhị tiểu thư bị bọn buôn người bắt đi...vì cô ấy có chồng cự nên xảy ra xô xát, nhưng giờ đã không sao... tôi sẽ dẫn mọi đi gặp Trình tiểu thư."

Mười lăm trăng rằm thời khắc huy hoàng nhất của ánh trăng, nhưng thật tiếc đêm nay không người chiêm ngưỡng. Bão lớn mưa to liên tục hai ngày liền, nước tuôn như thác, sấm đánh giết mình là nguyên nhân khiến mọi người tự giam mình trong nhà, không muốn bước chân ra ngoài. Vậy họ sẽ làm gì để cùng nhau vượt qua thời khắc buồn chán này...

Đó chính là tụ họp lại và...

"Rằm...m.!!!"

Sức lực toàn cơ thể và bao nhiêu kì vọng đều dồn hết vào cánh tay lực lưỡng, gã đập mạnh xuống bàn. Năm mươi hai lá bài Tây xòe đều thành một vòng tròn hoành tráng, nhìn rất phô trương. Đàn em của anh Hội đều lóe mắt trước kỹ thuật xào bài của gã.

"Đàm cơ."

Gã không tin lần này nó có thể đoán trúng, ba lần bốn lượt giết không chết, bây giờ nó đã trở thành thằng khùng mà không thể thắng được, thì còn cái nhục nào trên đời hơn cái nhục này.

"Có phải lá bên phải?"

"Không thể nào, tao nghĩ là lá bên trái."

Ca này có vẻ khó rồi đây, mọi người xung quanh đều đứng ngồi không yên. Nhìn năm mươi hai lá bài nằm sắp trên bàn, con nào mới là đàm cơ đây. Từ Tam xào bài quá nhanh, bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy thì nó đã yên vị trên bàn, thì làm sao nhớ được vị trí của đàm cơ ban đầu ở đâu mà tìm

"Không đúng! tao nghĩ là lá ở giữa."

"Sai bét hết! theo tao không có lá nào là đàm cơ."

"Đồ thần kinh."

Bọn họ xàm xì trong miệng nhưng lại thích để lọt âm thanh ra ngoài. Mặc dù đã nhận được lệnh cấm từ đại ca Hội.

"Bọn mày im lặng hết cho tao."

Một tiếng thét bắn ra, thì ruồi muỗi lảng quăng đều im hể. Lúc này, người căng thẳng nhất có lẽ là gã, hai tai xiết chặt. Tất cả tài sản ít ỏi còn sót lại của gã, lẫn số tiền thắng cược trong hai ngày nay đều đặt hết vào canh bạc này.

Thằng ngốc, lần này chú phải thắng cho anh.

"Là lá này."

Bình tĩnh như mọi ngày, vẫn nụ cười nhếch nửa môi thương hiệu trứ danh của Khiêm ca, nhưng gương mặt đó không còn vẻ âm tà khó đoán, một nụ cười ngây ngô, một đôi mắt trong veo không mưu tính, hần đặt tay lên lá bài.

"Nhanh lên! mau mở ra."

"Có phải là đó không?"

Một lực hút mạnh mẽ đã kéo hết tất cả mọi người xung quanh, họ nhào đến bu lấy bàn tròn. Về mặt nôn nóng không che giấu được, muốn tận tận mắt nhìn thấy lá bài Hoắc Khiêm lật lên, có phải là con đầm cơ hay không.

"Là đầm cơ...đầm cơ thật đó..."

"Đại ca...anh lại thắng rồi."

Đám đàn em của Hội miệng rộng phần khích lết toát lên, vì mặc dù người chơi là Hoắc Khiêm nhưng người đặt cược và nhận tiền cược lại là anh Hội của họ.

"Rầm.m.!!"

Nhưng lại có người không được vui.

"Lần này không tính, nhất định là bọn mày gian lận...không có lý nào ván nào thắng khủng này cũng thắng."

Có người thua tiền nóng tính, gã lật bàn đập ghế trước mặt rất nhiều người, không xé được Hoắc Khiêm ra thì gã quay lại trút giận lên mấy lá bài trên bàn, đó chính là em út đáng sợ của bộ ba họ Từ, kẻ tự nhận mình là tay xào bài số một của đảo.

"Thằng khủng! mày gian lận đúng không?"

Khiêm ngốc giựt mình bởi thái độ đáng sợ của Từ Tam, chạy ra sau lưng của Hội miệng rộng mà núp. Hắn đã làm gì sai, bạn tốt không phải nói hắn rất giỏi sao, tại sao gã hung dữ này lại giận dữ như vậy.

Hội miệng rộng vui không khép được miệng vì hắn đã thắng cược mà, đặc biệt là tiền của ba anh em họ Từ nên càng vui.

"Bạn tốt! anh đây sẽ bảo vệ chú em...đừng sợ."

Anh Hội sau khi vỗ vai trấn an tin thần Hoắc Khiêm, đã hiên ngang ưỡn bụng đi đến trước mặt tên của kẻ thua người, mặt nét trước mặt.

"Từ Tam! mấy chục con mắt ở đây... đều nhìn thấy bọn tao quan ninh chính đại thắng mày...thua rồi, không phục" Hội miệng rộng vuốt mũi trâu tức Từ Tam

"Đúng đó! ông đây là không phục...chơi lại."

"Bàn là do mày đập gãy, bài cũng do mày xé nát...lấy cái gì chơi...mà mày nói chơi là chơi sao? vậy có phải là tao quá dễ dãi."

"Không phải chỗ mày lên tiếng...người tao muốn đấu với thằng khủng đó, không phải mày..tránh ra." Từ Tam bước đến đẩy Hội miệng rộng, cố tình lòi Hoắc Khiêm ra nhưng Hội miệng rộng lại cản lấy.

"Tao không thích tránh ra, bọn tao bây giờ tuy hai mà một...có giỏi mày xông lên giành người."

"Mày đang thách à? con heo mập."

"Tao đang thách mày, thằng yếu sinh lý."

"M* mày! ai nói mày tao yếu sinh lý."

"Cần gì ai nói..cả cái đảo này không ai mà không biết Từ Tam mày yếu sinh lý từ lúc dậy thì."

"Thằng chết tiệt..."

"Rầm.m.!!"

"Choang..ng"

Màn khẩu chiến kết hợp với đấu võ tay chân và ném đồ tùm lùm lại bắt đầu.

Ngồi cạnh cửa sổ, hai anh đại của Từ Tam đang hút thuốc và âm thầm lên kế hoạch sẽ xử lý Hoắc Khiêm thế nào, nhưng muốn làm gì cũng phải đợi đám người của Bò gia và Hoắc gia rời khỏi, đám người đó vẫn còn đang có mặt trên đảo. Hiện tại Hoắc Khiêm đang trong vòng bảo vệ của Hội miệng rộng, để tránh làm lớn chuyện kinh động mọi người, nên việc họ có thể làm lúc này là không để ai phát hiện ra tung tích của Hoắc Khiêm.

Trước cửa, mưa rơi phảng phất. Có người lại ngồi lăm bầm, ngắt bông, thả trôi theo dòng nước.

"Hoắc Phi?"

"Hay Hoắc Khiêm?"

"Hoắc Phi..."

"Hoắc Khiêm."

Thật tội cho chậu hoa đáng thương trước cửa nhà của Hợi đại ca, dù đã hi sinh đến cái nụ hoa cuối cùng vẫn không được yên thân. Vì người ta đang có khuyên hướng chuyển từ ngắt hoa sang ngắt lá.

Nhưng vẫn không có gì tiến triển, tâm trạng vẫn rối bời nhưng đáp án vẫn chưa nghĩ ra, ngoại trừ cái chậu hoa gần như trụi lủi. Với tư cách một người mẹ, cô cảm thấy ngại với đứa trẻ trong bụng của mình, vì cha của nó là ai, cô cũng không biết.

Kẻ vô lại với nụ cười thiên sứ, người sẽ đính hôn với phụ nữ khác, Hoắc Phi.

Hay là kẻ kiêu căng ngạo mạn xem cô như rác, giờ trở thành kẻ ngốc với trí óc của đứa trẻ lên ba, Hoắc Khiêm.

Ai trong số hai anh em họ mới thật sự là cha của đứa trẻ trong bụng cô, chắc chỉ có thể đợi sau khi nó ra đời, cô mới có lời giải đáp. Nhưng chắc chắn một điều, nó là của cô. Là điều may mắn nhất trên đời, là món quà vô giá mà ông trời giành tặng.

"Con à! con là trai hay là gái vậy?" Dục Uyển hạnh phúc vuốt ve cái bụng phẳng của mình, hạnh phúc đang dâng tràn lên trên mặt.

Dục Uyển vừa xoay người vào trong nhà, đã chứng kiến cảnh tượng bừa bộn, bàn ghế ngổn ngang, vật dụng đống đống, và dưới đất toàn là xác bài.

"Chuyện gì đây?"

Sau những phút giây tăng động quá mức của Hợi miệng rộng và Từ Tam, họ không từ thủ đoạn, quăng, ném, chọi dưới mọi hình thức và bất chấp hoàn cảnh, đã khiến nơi đây như một bãi rác.

Còn Hoắc Khiêm lại bị kẹt ở giữa hai người bọn họ. Người nào cũng muốn giành được hần, xem ra Khiêm ngốc rất được yêu thích.

"Buông tay ra...nếu tối nay tao không thắng được thắng khủng này, tao sẽ không thể ngủ được."

"Vậy tao càng không muốn buông nó ra."

Hoắc Khiêm đúng là có mị lực hơn người, lúc tỉnh táo đã khiến cho nam nữ đều điên đảo. Khi trở thành kẻ ngốc cũng khiến cho cả thế giới đảo điên vì mình. Nhưng vật dụng đồ đạc trong nhà có tội tình gì chứ, lại bị bọn họ hành xác. Tối nay xem ra cô phải thức khuya nữa rồi.

Một tiếng sau...

Sau khi đám người của Từ Tam và Hợi miệng rộng kéo đi, thì Dục Uyển xoắn tay áo lên, bắt đầu xử lý hậu quả.

Thật ra ở đây mọi thứ đều tốt, vật dụng đầy đủ. Com nước đều có người ta đáng đến cửa, chỉ có một bất tiện duy nhất là không thể ra khỏi căn nhà này. Mà cô còn cầu mong gì hơn ngoài những việc đó.

Lúc đầu, còn lo sợ ba anh em họ Từ sẽ gây bất lợi cho Hoắc Khiêm, nhưng thái độ gần đây của họ lại rất tốt, đặc biệt là Từ Tam, sáng chiều cứ cầm bộ bài bám lấy Hoắc Khiêm. Xem ra Hoắc Khiêm càng ngốc lại càng được yêu thích, ngay cả cô cũng cảm thấy hần bắt đầu đáng yêu hơn trước...

Cúi người xuống, nhặt lá bài cuối cùng quăng vào sọt rác, và khi ngẩng đầu lên...

"Hu...u...!!! cay...cay quá..."

Xin lỗi cho cô xin lại lời vừa nói. Hoắc Khiêm không hề đáng yêu hơn trước mà là một rắc rối bự. Không biết kiếp trước có nợ nần gì Hoắc gia, mà trả từ anh xuống đến em vẫn không trả hết nợ.

Quá hoang mang khi nhìn Khiêm ngốc trần như nhộng chạy ra khỏi nhà tắm, hần trắng xóa như một người tuyết. Mất mũi miệng, cả tay chân đều dính bọt xà phòng. Đạo gần đây cô bắt đầu tập cho Hoắc Khiêm thói quen tắm một mình, không quyền trợ giúp.

Dù có chút gian nan và vất vả nhưng cô tin cố gắng mình bỏ ra sẽ được hồi đáp, nhưng cô đã sai.

"Theo tôi vào trong."

Với trẻ nhỏ chúng ta cần phải kiên nhẫn trong mọi tình huống, cho dù chúng đổ hết chai sữa tắm của bạn vào trong bồn tắm, thậm chí khiến cả phòng tắm lênh láng nước, nghiêm trọng hơn là cố tình nhaim lẫn giữa kem đánh răng và dầu gội đầu, hại bạn sáng mai phải dùng nước muối làm sạch răng. Nhưng bạn vẫn phải thật bình tĩnh.

"Anh cho hết chai sữa tắm vào đây?" Nhặt chai sữa tắm dưới nền nhà lên, cô tươi cười nhìn hần.

"Ừ...ừ.." Một người đàn ông đầy trách nhiệm, không biết đúng hay sai luôn nhận về mình.

Nhìn nụ cười này của hấn xem, đang muốn khoe hàm răng trắng sáng với cô sao, có nên bình tĩnh hay không đây...

Thôi bỏ qua, tối nay không dùng sữa tắm cũng không sao, nhưng cô cần phải đánh răng. Đây mới là vấn đề lớn, nhìn tuýp kem đánh răng đang nổi lên bên trong bồn tắm, nhấc lên rồi lật ngược xuống, chảy ra toàn là nước, không sót lại một hạt kem đánh răng nào, để cô đoán xem..

"Anh dùng hết trong một lần?"

Dục Uyển ghen ngào không nói nên lời, cô kéo mạnh hấn đến gần, là mùi bạc hà nồng nặc đang lan tỏa từ trên mái tóc, quả nhiên hấn lại dùng kem đánh răng để gội đầu.

"Phải...!!! rất thơm... mùi bạc hà thơm... anh rất thích."

Không chỉ cười tung tóe, còn gác đầu một cách đầy tự hào. Hấn nghĩ mình làm đúng hay sao. Hoắc Khiêm rất biết cách khiến cô nội thương hết ngày này qua ngày khác, vết thương chưa lành lại tiếp tục bị trúng chưởng.

Nhưng cô lại không thể ghét được hấn, vì tất cả bức tức khó chịu trên đời này không thể vượt qua được bộ dạng ngây ngô này của Hoắc Khiêm, cô đầu hàng.

"Ngồi xuống! tôi giúp anh gội đầu."

Sau khi đặt Khiêm ngốc ngồi ngay ngắn trên giường, Dục Uyển lấy khăn giúp hấn lau khô tóc, nhưng tâm trí của hấn đều đặt hết vào mấy lá bài, cứ lắc, cứ xoay không chịu ngồi ngay ngắn.

"Không cho chơi nữa." Dục Uyển giựt bộ bài ra khỏi tay hấn, rồi đem đi cất.

"Không muốn! trả lại cho anh."

Chỉ mới vài ngày Khiêm ngốc đã bắt đầu trưởng thành, còn biết nói lại cô. Cái này người trước đã cảnh báo, gần mực thì đen mà gần đen thì sáng. Trong khi Hội miêng rộng và Từ Tam lại không phải là hai tấm gương sáng nên học theo. Lúc họ còn ở thôn Kì Lạ, Khiêm ngốc rất biết nghe lời, nửa câu cũng không dám cãi, càng không nói nhiều như bây giờ.

"Không trả! nếu không làm khô tóc anh sẽ bị cảm, ngồi yên đó."

"Không thích...cái đó là của anh, trả cho anh." Hoắc Khiêm vùng dậy, chạy theo lau lưng của Dục Uyển giựt lấy bộ bài.

Họ giằng co qua lại, hấn cố sức lực giựt lấy bộ bài, còn cô phăng kháng không chịu nhượng bộ.

"Trả cho anh."

"Không trả!"

Hấn đưa tay ra phía trước, cô cầm bộ bài giơ lên cao. Hấn đưa tay lên cao, cô lại đặt bộ bài xuống. Hấn đặt tay xuống, thì cô lại đẩy bộ bài qua trái. Hấn chồm qua trái, thì cô lại né bộ bài sang phải. Hai người họ cứ như vậy mãi, cho đến khi một trong hai người phát cáu, không giữ được bình tĩnh.

"Anh muốn làm gì?" hai chân hồng đất, cả người bị nhấc bổng lên, Dục Uyển hoảng hốt lên tiếng.

"Rầm..m..!!!:

Hoắc Khiêm ôm theo cả người của Dục Uyển ném thẳng lên giường, và thượng lên người cô. Hành động vô cùng nhuần nhuyễn không cần phải qua luyện tập. Có cái giường làm điểm tựa, hai chân hấn làm gọng kiềng thì Dục Uyển chạy đâu cho thoát, không ngoan ngoãn giao bộ bài ra. Xem ra, Hoắc Khiêm đâu phải là ngốc hoàn toàn.

"Giành được rồi..."

Nụ cười vô tư của kẻ chiến thắng, không lâu sau đã bị vắn đục...

Cơ thể nam và nữ vốn khác biệt rất nhiều, có những bộ phận nhạy cảm mà sách báo phim ảnh khuyến cáo không nên để gần nhau, vì khi chúng tiếp xúc ở cự ly gần sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Ví dụ...

Không khí trong phòng nóng dần lên, kiểu ánh mắt mập mờ khao khát dần lộ diện.

Khuôn mặt nhiễm đỏ kì lạ, trống ngực đập nhanh thái quá và bộ phận nào đó có dấu hiệu căng cứng...

"Anh..anh.." Dục Uyển bị dọa sợ bởi phản ứng sinh lý đàn ông vô cùng khỏe mạnh của Hoắc Khiêm.

Mỗi tối hần đều nằm cạnh cô, nhưng tư thế nằm kiểu này thì chưa bao giờ. Cả người phủ lấy cô, thân thể Uyển vừa mềm mại, lại nhỏ bé. Hần muốn cử động thật nhiều, muốn xiết chặt lấy cô, muốn được chạm vào cô nhiều hơn nữa, nhưng không biết bắt đầu từ đâu nên càng lúng túng.

"Uyển! anh...anh..cảm thấy rất lạ."

Chúc mừng chị Uyển, đêm nay đã vô tình thức tỉnh bản năng đàn ông vốn đã ngủ yên của Hoắc Khiêm.

Cảm nhận độ nóng rực bên dưới đang va chạm vào thân thể, Dục Uyển sững sốt đến tròn mắt, không nhót thành lời. Không phải cô nghi ngờ khả năng đàn ông của Hoắc Khiêm, mà là trong thời gian dài cô gần như lãng quên điều đó.

Từ lúc hần tỉnh dậy, cư xử và hành động đã như một đứa trẻ lên ba. Họ nằm cạnh nhau mỗi tối, cô còn lột đồ tắm cho hần mỗi ngày, nhưng hần chưa từng có biểu hiện này bao giờ, làm cô quên mất việc Hoắc Khiêm vẫn là một người đàn ông.

Vội vả đẩy Hoắc Khiêm ra, trước khi hần có những dấu hiệu tiến xa không thể dừng lại.

"Tôi nay anh ngủ dưới đất, không được nằm lên giường."

Cô ném cho hần cái gối, rồi úp mặt vào tường mà ngủ. Đặt tay lên ngực, cô cảm thấy tim mình vẫn còn đang đập rất nhanh, có lẽ từ giờ trở đi cô nên giữ khoảng cách với hần. Tội cho Khiêm ngốc, vẫn gãi đầu không hiểu nguyên nhân bị đuổi khỏi giường, và tại sao cơ thể hần cứ cảm thấy nóng ran, rất khó chịu, bên dưới bắt đầu phình to.

Hoắc Khiêm đưa tay mò nắm lên giường, giựt giựt lấy gốc chân của Dục Uyển.

"Uyển...hình...hình như anh bị bệnh rồi, chỗ này của anh có khối u.. nó vừa sưng to còn cứng nữa? em xem đi.." Hoắc Khiêm đang cảm thấy hoang mang và hoảng sợ.

Hần càng kéo chân ra cô lại càng giữ chặt. Cho dù hần đặt tiền ngay trước mặt, cô cũng không dám mở mắt ra xem nữa, cô biết thứ to cứng mà hần đang ám chỉ là gì.

"Uyển..Uyển...có phải anh bệnh nặng rồi không?"

"Đừng vậy! anh bị bệnh rồi nên tuyệt đối không được leo lên giường cho tới khi hết bệnh." Dục Uyển tức giận bật người dậy, quát cho một trận. Cô thừa nhận hần ngốc nghếch rất đáng yêu, nhưng ngốc đến mức này lại hại chết người.

"Hu...u..!!! Vậy...vậy khi nào anh mới hết bệnh...anh muốn ngủ trên giường, muốn nằm cạnh em."

Dục Uyển biết rõ nếu để cho hần nằm cạnh cô, bệnh sẽ càng nặng hơn, không chừng còn lây sang cả nữa. Nhưng để giải thích vấn đề nam nữ to lớn này cho một bộ óc bé xíu chỉ biết khóc thì không dễ.

Dục Uyển cúi người xuống nhìn Hoắc Khiêm, lại vô tình đối mặt với "khối u" to lớn dưới đũng quần của hần, kích thước không nhỏ nó đội lên cao như quả núi. Đúng là anh em họ Hoắc sinh lý cực kì tốt, bỏ qua vấn đề tế nhị, cô cần phải dỗ hần nín trước đã.

"Hoắc Khiêm! tôi đối xử với anh có tốt không?"

"Có...có..." Hoắc Khiêm gật đầu một cách mãnh liệt.

"Vậy anh có muốn tôi bệnh không? nếu anh nằm bên cạnh....bệnh của anh sẽ lây sang tôi?" Dục Uyển mỉm cười nhìn hần.

"Không...không...cục u xấu lắm, anh không muốn Uyển xấu....không muốn lây bệnh cho Uyển, anh sẽ nằm dưới đất....anh không nằm giường nữa." Hoắc Khiêm vội vã lên tiếng, rồi kéo chăn trùm kín mặt.

Dục Uyển rất cố gắng để không phải bật cười, không thể tưởng tượng được một Hoắc đại thiếu gia, sẽ có giây phút đáng yêu như vậy.

"Ngủ ngon Hoắc Khiêm"

Nằm dưới đất, Hoắc Khiêm đang rất lo lắng, đến mức suốt đêm không thể ngủ được vì không biết đến khi nào bệnh của hần mới hết, cứ trở mình liên tục.

Thật là tội nghiệp, nhưng yên tâm đi. Khiêm ngốc à, sáng mai nó sẽ hết thôi, tác giả cam đoan với anh.

----- hết chương 95-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Cách một bức tường

"Phi Yến! Anh sẽ không cưới ai ngoài Dục Uyển, cho dù cô ấy không còn trên đời này, anh cũng không thể kết hôn với bất kì ai, lẽ dĩ nhiên hôm nay là tất cả những gì anh có thể cho em, xin em hiểu cho anh."

Hắn chấp nhận đính hôn chính là để cho Trình gia mặt mũi, và Phi Yến không phải chịu sự công kích từ phía dư luận, xóa tan những lời tai tiếng. Vì hôm nay mọi người ở Á Lạp Tân buộc phải thừa nhận đứa trẻ trong bụng Phi Yến là con cháu Hoắc gia.

Nhưng mãi mãi, hắn sẽ không cho cô một hôn lễ. Vì hôn lễ đó chỉ giành cho một người.

"Anh xin lỗi"

Nhìn Hoắc Phi rời khỏi phòng trang điểm, khi đó Phi Yến đã muốn đuổi theo nói ra tất cả sự thật nhưng không đủ dũng khí, cô chỉ có thể gục xuống đất mà khóc nức nở.

Phi! người có lỗi nhất chính là em. Chính em đã mang hiểu lầm đến cho anh và Dục Uyển, khiến hai người chia tay. Nếu không vì em, Uyển đã không lên máy bay rồi xảy ra tai nạn. Khiến cho anh vĩnh viễn mất cô ấy.

Hoắc Phi, em xin lỗi...em xin lỗi..

Nếu ngay từ lúc đầu đã không đủ cam đảm nói ra, thì bây giờ lại càng không. Hoắc Phi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, vì ngay cả bản thân Phi Yến cũng không thể tha thứ cho chính mình. Cho nên đã lựa chọn bỏ đi..

"Phi Yến!"

Tiếng gọi của Tề Hạo đã làm gián đoạn dòng hồi tưởng của Phi Yến, trước khi cô nhận ra sự hiện diện của hắn, thì bản thân đã bị hắn xiết chặt trong cái ôm mãnh liệt, sự lo lắng nhưng nhớ dồn nén bao ngày, hắn không muốn buông cô ra thêm một giây phút nào.

"Phi yến! có biết tôi lo lắng cho em thế nào? bọn chúng có làm gì em không?"

Hắn mừng đến rơi cả nước mắt, cảm giác đau đớn vui mừng đan xen lẫn nhau. Vui vì gặp được cô, còn đau là phần giành cho những chuyện cô đã phải trải qua. Sau khi cô mất tích, hắn mới nhận ra cô quan trọng thế nào.

Phi yến, hãy để anh ôm thật chặt em..

"Tôi đã không sao....đã phiền Tề thiếu gia bận tâm."

Thật hao tổn tâm tư của Tề Hạo, Phi Yến lạnh lùng đẩy hắn ra. Vì trong mắt cô chỉ nhìn thấy mỗi Hoắc Phi, kẻ đang đứng ở trước cửa.

"Em có sao không?"

Hoắc Phi với mái tóc rũ rượi nước và đáng vẻ hốc hác, không còn nụ cười thiên sứ tràn đầy năng lượng, bộ dạng ngơ ngẩn của Hoắc tam thiếu trước kia, trước mặt cô là một thiếu niên đáng vẻ trầm lặng, đôi mắt u buồn khiến người nhìn lòng. Và cô chính là người đã gây ra tất cả mọi chuyện này.

"Em không sao."

Lúc Phi Yến đi về phía Hoắc Phi, thì Trình phu nhân từ phía sau chạy vào.

"Phi Yến!"

Từ trước khi đến đây nước mắt tường đã khô cạn, nhưng vừa nhìn thấy Phi Yến thì suối nước lại dâng tràn. Bà chạy đến ôm chặt lấy cô.

"Đứa con gái ngốc nghếch! có không bằng lòng gì thì nói...tại sao lại lặng lẽ bỏ đi, con muốn mẹ phải thế nào? hu..hu...!!!"

"Mẹ...con xin lỗi...xin lỗi."

Một buổi tối dài đằng đẵng đã kết thúc bằng câu chuyện tương phùng của những người thân, và giọt nước mắt của Trình phu nhân.

Sáng hôm sau.

"Khiêm ngốc! anh đâu rồi...đừng trốn nữa, mau ra đi."

Trời vừa sáng Dục Uyển đã không nhìn thấy hấn. Hiện tại họ không thể rời khỏi đây cho nên Hoắc Khiêm nhất định ở đâu đó trong nhà, nhưng cô đã tìm từ trong nhà ra đến ngoài sân vẫn không thấy người đâu.

"Chắc không phải hấn đang..."

Cô nhớ lần đầu tiên đến đây, Hoắc Khiêm đã phát hiện ra một tổ ong mọc trên cây, với sự háo hức tột cùng, hấn còn định dùng cây "hái" xuống. Thần linh ơi, may mắn là cô đã kịp chặn hành động bạo lực của hấn. Mặc cho sự cảnh báo và ngăn cấm từ phía cô, sáng nào hấn cũng sau vườn ngắm tổ ong lớn mạnh từng ngày.

Hoắc Khiêm hỏi cô "chuyện gì xảy ra nếu hấn hái cái đó xuống", cô giựt mình nhìn hấn "đó là điều kinh khủng nhất trên đời này, tuyệt đối không."

Nhưng với những thứ nguy hiểm có tính khiêu chiến cao luôn kích thích bản năng của Hoắc Khiêm, với sự quan sát gần đây của cô về tâm sinh lý trưởng thành của hấn, có khuynh hướng đi theo chiều nổi loạn, không chừng lúc này đang ở phía sau chọc phá tổ ong.

Do dự một lúc, Dục Uyển lập tức chạy vọt ra sân sau kiểm tra.

"Két...t...!!!"

Khi cô mất hút, thì đằng sau cánh cửa có kẻ lại lấp ló muốn bước ra. Mọi người chắc đã đoán ra đó là ai.

Hoắc Khiêm vừa ngẩng đầu lên thì đã chạm thẳng hai bộ mặt hình sự của Từ Tam và Hối miệng rộng, mỗi người một câu, vừa hỏi vừa ép hấn trở lại cánh cửa, bằng một giọng điệu hỏi cung của thanh tra.

"Tại sao lại trốn ở đây?"

"Có phải...tôi qua đã gây ra chuyện gì có lỗi?"

"Tôi..tôi.."

Hoắc Khiêm buộc phải khai ra tất cả sự việc xảy ra tối qua cho hai người họ, bắt đầu là...

"Tôi...tôi bị bệnh rất nặng."

Bất ngờ thật, bọn họ đều đưa tay lên đỡ lấy trán, cú sốc này quá nặng với họ.

"Bạn tốt! có thể nói cái nào mới mẽ hơn? cái đó anh biết rồi." Hối miệng rộng lên tiếng.

"Không chỉ tao mà mọi người có mắt nhìn đều biết chỗ này....đầu của mày có vấn đề" Giọng điệu rất bức tức, tối qua thua cuộc tối giờ Từ Tam vẫn còn âm ỉ.

"Không phải."

Hoắc Khiêm gần đây đã trưởng thành đôi chút, nên có thể định nghĩa được cái nào ở trên, cái nào nằm ở dưới. Và vấn đề của hấn không phải ở đầu.

Hấn rụt rè bước ra khỏi cánh cửa, lấy tay chỉ xuống phía dưới hạ thân.

"Không...không phải ở đâu...mà là ở đây"

Cái này mới là bất ngờ thật sự. Hối miệng rộng và Từ Tam đều há miệng.

"Wow..w.!!!"

Anh bạn nhỏ của Hoắc Khiêm đội hấn lên, cao ngất ngưỡng như một ngọn núi.

"Lớn thật."

Hối miệng rộng đưa tay lên miệng cắn, phân vân suy nghĩ, bởi vì cân nặng của gã gấp hai ba lần của Hoắc Khiêm, nhưng thằng nhỏ của gã...nhắc đến chỉ cảm thấy xấu hổ. Rất muốn hỏi Hoắc Khiêm đã ăn gì mà vừa mở mắt ra, anh bạn nhỏ này đã dọa người như vậy.

"Nhìn bề ngoài như mấy thằng mọc sách, không thể tin mày lại có đồ chơi ngoại cỡ như vậy?"

Từ Tam tròn mắt, cúi người nhìn chăm chăm vào quần của Hoắc Khiêm, thiếu điều muốn lôi nó ra khỏi quần để kiểm tra kích thước. Chơi bài thì chơi không lại, ngay cả kích thước của thằng em cũng nhỏ hơn người ta, hấn làm người thật thất bại.

Mãi say mê nhìn kích cỡ anh bạn nhỏ của Hoắc Khiêm, mà anh Hối và Từ Tam phải mất một vài phút mới quay lại vấn đề ban đầu.

"Theo phán đoán sơ bộ của người có hơn ba mươi năm kinh nghiệm làm đàn ông, anh bạn nhỏ này có chức năng sinh lý khá tốt."

"Kích thước này...chính là nỗi ám ảnh của phụ nữ, cũng là sự khao khát của tất cả bọn đàn ông trên đời, vậy cho nên..."

Cả Từ Tam và Hội miêng rộng đều ngẩn đầu lên nhìn Hoắc Khiêm.

"Vấn đề là ở đâu?"

Nếu là một thằng khác không phải là Khiêm ngốc, nhất định sẽ bị đánh cho một trận vì tội cố ý khoe khoang hàng khủng, làm sống dậy lòng tự ti của hai thằng đàn ông có kích thước cậu nhỏ khiêm tốn, thiếu bề ngang, thua bề dài.

Dù cố nhồi nhét những lời của bọn họ và trong đầu, nhưng hẳn lại không thể nào hiểu được họ đang nói gì. Vấn đề của hắn chính là nếu không thể làm cho cục u này xẹp xuống, thì sẽ không thể đến gần Dục Uyển.

Mười phút sau...

"Ha...a...!!!"

Sau khi nghe Hoắc Khiêm tường thuật lại câu chuyện tối qua, thì cặp anh em trời ơi đất hỡi kia đã cười lăn cười bò ra đất. Đây là lần đầu tiên họ nghe được một câu chuyện cười ra nước mắt, cũng thật khâm phục cái đầu óc suy nghĩ của Dục Uyển.

"Vợ cậu nói đó...đó là khối u...ha..a.....a...!! "

"Theo tao thấy...vợ mày bị dọa sợ, tao là đàn ông cũng phải khiếp hoảng chi là cô ta."

Suốt đêm hẳn vì chuyện này mà trằn trọc ngủ không được vì anh bạn nhỏ cứ dựng lều mãi, dùng tay ép chặt thế nào nó cũng không chịu hạ xuống. Sáng ra thì dấu hiệu thuyên giảm, chính là một tin đáng vui mừng.

Nhưng niềm vui chưa tận hưởng, thì Dục Uyển lại khiến hắn một phen sống dở chết dở. Cô xoay người đá chần xuống giường, lộ ra phần thịt trắng nõn ở bụng, hai bầu vú căng tròn lấp lù. Phản ứng sinh lý hóa bình thường tổng hợp lại bằng hành động bất thường của Hoắc Khiêm.

Một sức hút đặc biệt khiến hắn không thể rời mắt khỏi vùng bụng của Dục Uyển, nuốt nước bọt, mắt nhìn chằm chằm, hai chân cứ động đi tới và khi chân đã chạm đến cạnh giường thì hắn đã ngồi xuống, rất muốn đưa tay chạm vào.

Theo từng tiếng thờ đều đặn, phần eo nhỏ phẳng lì nhấp nhô lên xuống của Dục Uyển, kéo theo hai khối thịt mềm mại to tròn cũng chịu ảnh hưởng, muốn bung ra khỏi nút áo. Có người đã bắt đầu môi khô lưỡi đắng, trong người bức rứt khó chịu, cảm giác đêm qua lại dậy sóng.

Đỉnh điểm gây cản là khi Dục Uyển đưa tay đẩy phần áo chặt chọi lên, vô tư gãi hết ngực bên trái rồi nhào nặn sang ngực bên phải. Giây phút cô cảm thấy thoải mái nhất, và kéo áo xuống cũng là lúc cậu nhỏ của Khiêm ngốc ngẩn đầu lên.

Diễn biến tiếp theo như mọi người đã biết, vì sợ Dục Uyển nhìn thấy sẽ xa lánh hắn, nên trời chưa sáng, thì Khiêm ngốc đã tìm chỗ núp. Nhưng trong cái không gian chật chội, một mình yên tĩnh không làm phiền thì những hình ảnh đẹp ban nãy lại xuất hiện trong đầu hắn.

"Đi thôi." Từ Tam phóng khoáng lên tiếng.

"Đi đâu?" Hoắc Khiêm ngờ ngác nhìn hắn.

"Đương nhiên là tìm người giúp chú em hạ nó xuống....bọn này lâu rồi cũng chưa được thư giãn." Nụ cười đầy ám muội, Hội miêng rộng choàng tay qua vai của Hoắc Khiêm.

Trong lúc Hoắc Khiêm bị đám người của Hội miêng rộng kéo đi, thì Dục Uyển vẫn đang loay hoay ở sau vườn, nhìn thứ đang nằm trên cây.

Tổ ong còn đây, nhưng người lại không thấy đâu, có lẽ cô đã bỏ sót chỗ nào đó trong nhà, nên vẫn chưa tìm thấy hắn.

"Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần nữa thì anh mới tin đứa trẻ này là của Hoắc Phi, không liên quan gì đến anh."

"Anh không tin, nếu vậy thì tại sao em lại rời khỏi lễ đính hôn...em nói xem lý do của em là gì?."

Cách một bức tường, giọng nói của Tề Hạo và Phi Yến vang vọng đến không ngờ. Dục Uyển như lạnh người, vì cô đang không tin vào tai của mình. Mừng rỡ đến rơi cả nước mắt, cô bật cười muốn hét to thành tiếng. Cô có thể rời khỏi đây rồi.

Xoay người lại, Dục Uyển bước vội đến bên kia bức tường. Nếu cô có thể nghe rõ được giọng nói của bọn họ, điều đó có nghĩa họ cũng có thể nghe được tiếng nói của cô.

"Không đến phiên cậu không tin...trước khi Phi Yến mất tích, tôi đã giúp con bé làm xét nghiệm ADN, đứa bé đó thật sự là con của Hoắc Phi."

"Mẹ!"

Lời nói đánh thép của Trình phu nhân không chỉ làm cho Phi Yến rất bất ngờ, còn dập tắt mọi hi vọng của Tề Hạo, và cùng lúc đó như một đòn đả kích đánh mạnh vào tim của Dục Uyển.

Trình phu nhân bước tới lời Phi Yến ra, nếu không phải vì hấn Phi Yến đã không chịu bao nhiêu khổ sở, Trình Mĩ cho người hăm hại. Hai chị em lại cùng dây dưa với một gã đàn ông, oan nghiệt này không nên xảy ra. Điều đáng lo là với tính khí của Trình Mĩ, mọi chuyện sẽ không chỉ dừng lại ở đó, nếu Tề Hạo cứ mãi không chịu từ bỏ.

Bà quay sang nhìn kẻ vẫn lặng im đứng nhìn từ nãy giờ, dù là người trong cuộc nhưng hấn lại không lên tiếng.

"Hoắc Phi!"

Bên kia bức tường, một lần nữa tim Dục Uyển như bị xiết lại, khi nghe cái tên Hoắc Phi được nói ra từ miệng của Trình phu nhân. Hấn đang ở đây, chỉ cách một bức tường. Cô rất muốn nhìn thấy hấn.

"Cho dù lễ đính hôn vẫn chưa diễn ra đến phút cuối, nhưng cả Á Lạp Tân đều đã thừa nhận...Phi Yến và đứa con trong bụng nó là người của Hoắc gia, cậu vẫn cứ giữ im lặng."

Dù chưa nghe thấy giọng nói của hấn, nhưng cô cảm nhận được tiếng bước chân, âm thanh đó thật quen thuộc, từng bước, từng bước, như đang đi vào trong tim cô.

Hoắc Phi là anh thật sao...

"Tề Hạo! Tao biết mày có tình cảm với Phi Yến... mày cũng muốn cô ấy có hạnh phúc không phải sao? hãy để tao mang lại hạnh phúc cho Phi Yến, đừng tiếp tục làm phiền cô ấy và đứa trẻ,"

Lời lẽ ngọt ngào của Hoắc Phi cùng lúc đã đánh gục Tề Hạo lẫn Dục Uyển. Cô trượt dài xuống bức tường, ngồi phịch trên đất.

"Được! mày hãy nhớ kĩ những gì mày vừa nói, nếu mày để Phi Yến rơi một giọt lệ nào vì mày, tao sẽ không để mày yên." Tề Hạo nắm nhếch miệng cười, hấn túm lấy cổ áo của Hoắc Phi.

"Chỉ cần mày không gây rối, Phi Yến nhất định sẽ hạnh phúc."

Suốt cả buổi chiều hôm đó, Dục Uyển chỉ ngồi im một chỗ. Thời gian trôi qua, cô biết bọn họ đã bỏ đi nhưng bản thân vẫn chưa thể đứng dậy nổi. Ngẩn đầu nhìn bầu trời xanh trên cao, bình yên rộng lớn nhưng bản thân cô lại có cảm giác lạc lõng cô đơn.

Cô đang bị làm sao, buồn vì điều gì, cảm thấy ức uất lắm sao, chỉ vì những lời lẽ đó của Hoắc Phi mà khiến cho mình trở nên thảm hại như vậy. Hấn muốn mang hạnh phúc đến cho ai, thì liên quan gì đến cô. Người ta đã là một gia đình.

"Dục Uyển! có chuyện rồi..." Họng miệng rộng hốt hoảng chạy vào.

"Có chuyện gì?" Dục Uyển ngờ ngác, đứng dậy.

"Thằng ngốc! xảy ra chuyện?"

----- hết chương 96-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đêm khó quên

"Tại sao hấn lại ở đây?"

Anh đại tức giận túm lấy cổ em trai Từ Tam, trước mắt hấn không phải là một Hoắc Khiêm bị giam cầm, phải được giấu kín dưới ánh mặt trời. Mà là một người bằng xương bằng thịt đang bị vây bởi cả đám phụ nữ, kêu khóc cầu cứu, mặt độ dày đặc đến mức không có ai có thể chen chân vào.

"Gần đây các người rất thân thiết, những gì anh nói chú đã quên sạch." Anh Đại nhếch miệng cười, kiêu cười giọng giận dữ.

"Ai thân thiết với ai? nếu không phải là anh bảo giám sát bọn họ, anh nghĩ... em muốn đi sau đuôi thằng khùng với con heo mập đó?"

Lý do hấn hàng ngày phải kẻ kẻ bên cạnh, là ngăn chặn Họng miệng rộng không biết gì mà vô tình đưa Hoắc Khiêm đến trước mặt Bò gia, tránh cho

chuyện khủng khiếp đó xảy ra thì hấn cần phải theo sát cả ngày lẫn đêm. Nhưng đó là lúc mới bắt đầu và dần dần mọi thứ đã thay đổi.

"Không muốn? anh thấy chú rất vui về thì đúng hơn, nhớ kĩ...sau khi đám người Bò gia rời khỏi, là lúc chúng ta xử lý Hoắc Khiêm? đến lúc đó chú mà ngăn cản anh không ngại xử luôn cả chú."

"Em..."

Vừa rồi nếu không phải Hoắc Khiêm ra tay cứu, thì hấn đã về hầu phạt tử. Ngày đó đến, hấn thật sự có thể ra tay giết Hoắc Khiêm...Nhưng khoan hãy nói đến việc của tương lai, vì hiện tại bọn họ có thể dẫn được Hoắc Khiêm rời khỏi đây được hay không là một chuyện cực kì khó với ba anh em họ Từ.

"Đủ rồi! giờ không phải lúc hai người cãi nhau" Từ nhị lên tiếng, cắt ngang câu chuyện

"Sáng mai đám người của Bò gia sẽ rời khỏi Đào, nhất định sẽ đi ngang qua đây nếu để họ nhìn thấy hấn, chúng ta chết chắc, chúng ta phải nghĩ cách đưa Hoắc Khiêm rời khỏi đây trước khi trời tối."

"Anh nghĩ có khả năng cướp người từ tay mấy bà chị đó? biệt danh của họ là gì...chính là cần không nhà, họ đã chằm trúng thẳng nhóc Hoắc Khiêm đêm nay nó khó mà giữ thân." Từ Tam lên tiếng.

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

Cả ba anh em họ Từ bất lực nhìn vào trong, cách không xa trong bóng tối chấp chôn mờ ảo của Động Thiên Tơ, là hình ảnh đang chống cự và kèm theo tiếng khóc chói tai của một người.

"Uyển...Uyển...tôi muốn về nhà..."

"Ngoan đừng khóc...không có Uyển, có bọn chị được không? rượu này rất tuyệt...nào há miệng ra, bọn chị thương..."

Không cho Hoắc Khiêm mở miệng nói thêm lời nào, ba bà chị lăm tài nhiều tật này đã đổ hết rượu vào trong miệng hấn. Sau nửa tiếng giằng co thì họ phát hiện ra đây là cách tốt nhất có thể khiến Hoắc Khiêm hoàn toàn yên lặng.

Ba bà chị thờ dài như trút được gánh nặng, họ mỉm cười nhìn nhau.

"Thằng nhóc có vẻ ổn....ngoan ngoan hơn lúc nãy."

"Ba chúng ta ai sẽ lên trước?"

"Theo quy tắc cũ."

*_*_*_*_

Một tiếng trước đây- Động Thiên Tơ

Cách bày trí trong quán giống như thời cổ đại, bàn ghế cũng được làm từ gỗ mộc thô sơ, những dãy lụa phất phơ phản phất trong gió. Sau những ngày mưa to bão lớn, đánh gãy băng hiệu. Thì hôm nay Động Thiên Tơ đã chính thức hoạt động lại, tung bừng hoành tráng với những đợt khuyến mãi thật hấp dẫn, mua một tặng hai, mua hai tặng bốn...

Những người đẹp khoác lên mình những bộ y phục như phim cổ trang lục, lam, chàm, tía những sắc cầu vòng rực rỡ, bảy người đẹp của Động Thiên Tơ đang cầm những vò rượu là lướt đi ra, ngào ngạt hương cách xa cả km vẫn còn ngửi thấy.

Hương thơm của đó đã kéo nhanh bước chân của cả ba Hối miệng rộng, Từ Tam và Hoắc Khiêm không thể thiếu.

Gió biển thổi không ngừng, cát lún dưới chân nhưng không hề cản trở nhịp bước của bọn họ, tóc bồng bênh bay, khuôn mặt rạng ngời, và sải chân thật dài. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh những nàng tiên của động thiên tơ cúi người rót rượu, căng tròn mềm mại độ sát xuống bàn, cái khe hẹp đen hút đó đã làm tim bọn họ rạo rực, cổ họng khô khốc.

Dứt khoát mạnh mẽ trong từng bước chân, gió biển kết hợp với nắng sớm làm cho khung cảnh xung quanh thật lộng lẫy và....

"Ha..a..!!! bọn họ ăn mặc cái kiểu gì vậy."

"Diễn tạp kĩ cho ai coi, ném cho bọn nó cái áo."

Không thiếu sự hài hước.

Người ta coi áo để khoe thân cường tráng, bụng đẹp sáu múi, còn Hối nhà ta thì chỉ có bụng béo mỡ nhiều, làn da lại đen sạm xấu xí nhưng vẫn tự tin tiến bước, mỗi cái nhấc chân của gã là mỡ thừa ở đó lại nhấp nhô chuyển động như sóng. Nếu các bạn hỏi áo của gã ở đâu? tại sao không khoác để chịu sự bôi bác của tác giả và người xung quanh cười cợt, thì nhanh thôi bạn sẽ thấy nó trên người của Hoắc Khiêm.

Trong thời gian ngắn nhất, Từ Tam đã vuốt keo chải tóc bằng sản phẩm tự chế, chiết xuất từ nước bọt tinh khiết của hấn, để tạo cho mình một vẻ ngoài

dễ nhìn khi xuất hiện trước mặt những nàng tiên của động Thiên Tơ. Khác xa với Hội miêng rộng, chỉ có thịt và mỡ thì hẳn là xương với gân.

Từ Tam vừa cởi áo ra đã tạo ra một hiệu ứng tương phản, đim hàng cả hai. Nếu lại hỏi, áo của Từ Tam ở đâu? thì đáp án cũng là ở trên người Hoắc Khiêm.

Chỗ nào trên người của Hoắc Khiêm phải cần dùng đến cả hai chiếc áo để che đây...

Về ngoài lời thôi, quần áo xộc xệch, cứ vài bước là nó lại tuột xuống, Hoắc Khiêm phải dừng lại để xiết chặt. Nhưng trai đẹp là được, chi bằng khuôn mặt đó đã ăn đứt nhiều thứ khác.

"Cậu nhóc đẹp trai này là ai đây?"

"Không phải là người trên đảo? lần đầu tiên đến đây sao?"

Hoắc Khiêm vừa bước vào quán thì kéo bên trái, đẩy bên phải, các nàng tiên đã dẹp hai trưởng ngại vật mang tên Hội miêng rộng và Từ Tam để dễ dàng tiếp cận con mồi. Nặng má, véo mông, hẳn bị thiệt thòi không ít trước sự tấn công vô vấp của những bà chị xinh đẹp.

"Tôi...tôi.." Hoắc Khiêm càng lẩn tránh thì họ càng lẩn tới.

Từ Tam và Hội miêng rộng cố gắng rướn họng lên ho đến đỏ mặt nhưng không thu về được một chút sự chú ý nào. Cho tới khi Hoắc Khiêm bị dọa đến sợ, chạy ra sau lưng của bọn họ núp thì bảy nàng tiên của động thiên tơ mới biết đến sự tồn tại của họ.

"Hội ca! anh tới khi nào? sao không gọi em." Nàng Lam với bộ ngực khủng xinh đẹp, e ấp lên tiếng.

"He...e...!!! anh đến cùng với thằng nhóc này....thấy em bận nên anh không dám làm phiền."

Con bà nó, vừa nhìn thấy thằng nhóc này, cô em là người hung hãn nhất dùng tay hất bay ông đây sao. Hội miêng rộng đang chửi thề trong bụng, nhưng ngực khủng là được. Khi gã nhìn vào cặp vú nảy nở đó thì mọi lầm lỗi có thể bỏ qua hết, đàn ông mà... rất rộng lượng.

"Từ Tam! sao mặt anh lại bị trầy?"

Từ Tam chụp lấy tay của người đẹp đưa lên cao, đây chính là đáp án. Màu son chưa khô trên móng tay hoàn toàn tếp màu với vết son trên mặt gã.

"không thấy quen chút nào sao? chính là bộ móng vuốt sắc bén này...lần sau nhớ cắt móng cho kĩ."

Đồng chung hoàn cảnh của Hội miêng rộng vừa nhìn thấy Hoắc Khiêm, thì ngay cả mặt của hắn còn chưa nhìn đã tàn nhẫn đẩy sang một bên như hàng phế.

"Hội miêng rộng! trở về khi nào vậy? không phải mày nói...sẽ không trở lại nữa?"

"Tao đã nói mà..thằng đó sẽ quay lại, mày xem chỉ mới có một tháng."

Chuyện với những nàng tiên xinh đẹp vẫn chưa đi đâu vào đâu, mông hay ngực vẫn chưa xoi được miếng nào thì chuyện khác lại ập đến với Từ Tam và Hội ca. Từ xa, một đám người kéo đến. Cầm đầu là một người đàn ông, mặt nhỏ, dáng dấp cũng nhỏ, nhưng âm lượng thì không nhỏ chút nào. Bọn họ là người của Hạ Đăng.

Đảo Chết chia làm hai khu vực Thượng và Hạ. Thượng với rừng anh túc rộng lớn, cây hái ra tiền của đảo. Hạ với mỏ quặng tuy không nhiều nhưng cũng đủ tạo ra lượng thuốc súng bảo đảm an ninh trên đảo.

Thượng và Hạ trước giờ luôn không được hòa thuận. Trong khi ba anh em họ Từ và Hội miêng rộng vẫn tranh nhau anh sẽ ngồi ghế Đảo chủ thay cha của họ, thì bên ngoài vẫn còn một thế lực lớn hơn luôn muốn ngồi vào vị trí đó, là người của Hạ Đăng. Cũng giống như ba anh em họ Từ, người của Hạ Đăng cũng lên lút nhận những phi vụ thuê sát thủ với chi phí cao.

"Bọn nó nói khi nào tới? có biết hôm nay sinh nhật tao?"

"Em có nói cho bọn nó biết, hôm nay anh đãi tiệc mừng...nhưng công việc trên mỏ quặng vẫn chưa xong, từ khi thằng mặt nạ sắt đó đến...hành anh em không đứa nào được khi yên."

Khi nghĩ đến người tên mặt nạ sắt thì máu trong người của gã đại ca kia đã sôi sùng sục, trước giờ công việc ở mỏ quặng là do hắn quản lý, nhưng từ khi gã đó xuất hiện thì cha hắn giao hết công việc cho tên đó quản lý, hắn trở thành kẻ ăn không ngồi rồi nên giận cá chém thớt, giận lây sang những người xung quanh.

"Nhìn cái gì...không phải chỉ có người của Thượng Đăng có tiền, bọn này cũng có..các cô có cần đứng hết qua bên đó, không muốn tiếp khách"

Hắn ngênh mặt lên nhìn về phía các nàng tiên. Bọn họ lập tức chạy ủa tới, bao vây lấy hắn vì sợ hắn sẽ gây ra chuyện giống như mọi lần.

"Mau vào lấy thêm rượu ra." Nàng làm lập tức đuổi khéo em út, nhưng người ta vừa đi thì nàng lại kéo về, kẻ tai nói nhỏ.

"Sai đũa nào đi tìm mấy chị lớn về gấp...lát nữa ở đây nhất định sẽ có đánh nhau."

"Dạ em biết rồi."

Bị ngó lơ sự tồn tại của mình, Từ Tam và Hoi miệng cũng không thấy làm phiền, vẫn ngồi xuống ghế và uống rượu của mình, nhìn đám người của Hạ Đằng cười nói lớn tiếng, cho tới khi..

"Lão già vô dụng đó đúng là tệ hại...để danh tiếng của Đảo Chết ngày càng đi xuống"

"Dạ phải! người bên ngoài đã không còn ai khiếp sợ khi nghe đến hai chữ "Đảo chết", theo em lão ta nên nhường lại cái ghế đó cho lão đại của Hạ Đằng chúng ta." Rượu vào thì lời ra, hơi men đã làm bọn họ trở nên mạnh bạo hơn.

"Nói rất hay, nêu Thượng Đằng không thể làm chủ, thì để Hạ Đằng chúng giúp lão cai quản....lão già đó vừa vô dụng lại hèn nhát."

Đó mới nói sự hèn hoang ngông cuồng là căn bệnh có thể lây nhiễm từ người bên cạnh, cho nên cần phải chọn bạn thật kĩ để kết giao, và khi rượu đã vào trong người thì lời gì bọn họ cũng có thể nói, bất phân tôn ti trật tự gì hết.

Công phu mà Hoi miệng rộng đang luyện gọi là nặt dày tai điếc, và đặt tới cảnh giới thượng thừa, cho nên với những lời nói cười nhạo của mọi người xung quanh không ảnh hưởng gì đến hắn. Nhưng khi đụng đến cha già kính yêu thì không được à nha.

"Rầm..m..!!!"

Không riêng gì Hoi miệng rộng mà Từ Tam đều đập bàn đứng dậy, tốt xấu gì hắn cũng gọi cha của Hoi ca là cha nuôi đã nhiều năm, người ta chửi lên đầu hắn có thể ngồi yên sao.

"Mày gọi ai là lão già vô dụng? thằng khốn."

Bên phía của Thượng Đằng chỉ có hai người là Hoi miệng rộng và Từ Tam, thì làm địch nổi cả mười mấy người của Hạ Đằng phía sau hắn.

"Từ Tam! nhìn mặt mày thật xanh xao, có phải lúc xung trận thiếu sưng sề, tao có mấy viên thuốc tốt...đặc trị cho những thằng yếu sinh lý, mày có muốn tao tặng dùng thử, hoàn toàn miễn phí...ha...a.....!!!"

"Không cần! để giành cho ông già mày...nếu không, mẹ mày lại không hài lòng đi ra ngoài tìm trai, lại sinh thêm mấy thằng tạm chừng miệng thúi như mày"

Nụ cười của gã trở nên méo mó, như bị điểm trúng huyết tử. Và trận chiến bắt đầu...

"Chó chết..!!!"

Đám người Hạ Đằng hùng hổ xông thẳng vào, ném bàn chọi ghế mọi thứ bắt đầu biến dạng. Hoắc Khiêm ngờ ngạc không biết gì cũng bị kéo vào cuộc. Vì người bên Hạ Đằng cũng bay vào đánh tới tấp.

"Vui quá...vui quá...tôi cũng muốn chơi"

"Thằng ngốc! đây không phải chơi...mà là đánh thật đó, chú khôn ngoan nên tránh ra."

Một chiếc ghế từ xa bay đến, Hoi miệng rộng lập tức đẩy Hoắc Khiêm ra một bên, hắn té lăn xuống đất, nhưng trên trán vẫn bị chút trầy xước.

"Chết tiệt! mau qua đó phụ một tay."

"Bọn Thượng Đằng đúng là chán sống."

Trận đánh trở nên dữ dội hơn khi đám người dự tiệc mừng sinh nhật của Hạ Đằng kéo đến rất đông. Do tính chất công việc, suốt ngày khuân vác nặng nhọc nên người nào của Hạ Đằng thân thể cũng cường tráng mạnh khỏe, nhìn bắp tay cuồn cuộn của họ thì lực đánh ra nhất định là khủng khiếp.

Ba địch lại ba mươi người...có thể sao...có thể sao...

Đương nhiên là không thể.

"bóp..p..!!!"

Sau những phút vùng vẫy trong vô vọng. Cả Từ Tam và Hoi miệng rộng như cá nằm trên thớt, bị đám người của Hạ Đằng chế ngự. Tức giận vì đánh bầm dập cả mặt, gã lập tức rút súng ra, mặt dù bị đám người phía mình liệt ngăn cản.

"Đại ca! anh điên rồi..không được nổ súng trên đảo, anh quên quy định rồi?"

"Bọn mày tránh ra..tao nói người điên chính là kẻ đã đặt ra cái quy định ngu xuẩn đó, có súng mà lại không được sử dụng thì tạo ra nó để làm gì hả?"

"Hôm nay tao sẽ là người thay đổi cái quy định đó...con heo mập, thằng yếu sinh lý...hai bọn mày biết...tao khao khát tao mong chờ cái chuyện này từ rất

là lâu"

"Ha...a....ha...!!!"

Gã lão đảo đi tới, cầm khẩu súng dọa người xung quanh, đám người của Hạ Đằng cũng đứng ngơ không yên. Xích mích đánh nhau đến đổ máu hay nằm liệt giường vài tháng là chuyện thường như cơm bữa xảy ra trên đảo, nhưng nổ súng giết người là chuyện không được phép. Đại ca của họ chỉ cần có chút men trong người, là quên sạch hết tất cả.

"Mau ngăn đại ca lại, đừng gây lớn chuyện."

"Thằng nào dám bước tới, tao sẽ bắn nó trước tiên."

Chân đã nhấc lên nhưng phải đành hạ xuống, gã đã nói như vậy rồi thì còn ai dám bước ra ngăn cản.

"Tao không tin mày dám bắn." Máu O nóng tính, dù súng kề sát bên cạnh nhưng Từ Tam vẫn không chịu mềm mỏng miệng lưỡi chút nào.

"Nhưng tao tin...Từ đại ca của tao, mày làm ơn ngậm miệng lại nói ít một chút." Hội miệng rộng vừa cười vừa khóc, hối hận vì đã không mang súng theo.

Trước sự thách thức của Từ Tam, gã cảm thấy như mình bị sỉ nhục nếu hôm nay không bắn phát súng này, thì gã sẽ trở thành cho cười của tất cả mọi người.

|Mày không tin...được"

Hắn gạt gù cười, rồi từ từ xiết nhẹ lấy cò, và...

"Pằng...ng...ng...!!!"

Âm thanh nổ vang trời, một phát đã kinh động toàn dân trên đảo. Mọi người đều nhắm mắt lại không dám nhìn, cảnh tượng kinh hoàng trước mắt. Không gian trở nên ngưng đọng, mùi thuốc súng phảng phất trong không trung. Có lẽ bây giờ Từ Tam đã nằm trên vũng máu, mọi người không ai dám mở mắt ra.

Nhưng..

"Đừng..đừng mà.."

Giọng nói hoảng hốt của anh đại bên Hạ Đằng, kẻ lớn tiếng hô hào sẽ bắn chết Từ Tam đã làm mọi người giật mình mở mắt ra. Cảnh tượng mà họ nhìn thấy không phải là cái đầu bê bết máu của Từ Tam, mà là đại ca của họ đang run rẩy ngồi trên đất.

Vì hắn còn chưa kịp bóp cò đã bị tiếng nổ vừa rồi làm giật mình, đến rơi cả súng và ngồi lăn trên đất. Vậy người vừa nổ súng là ai đây...

"Hoặc..." Từ Tam không thể thốt lên lời khi nhìn thấy người thanh niên rạn ròi trước mắt mình.

"Thằng ngốc!"

Chỉ có những lúc thế này, thì Hoặc Khiêm mới trở thành một con người hoàn toàn khác. Bản năng của một con sư tử bị ngủ quên bị đánh thức khi người thấy mùi vị sự nguy hiểm, ánh mắt lộ lên sự sắc bén vô cùng quen thuộc và nụ cười nhếch môi đầy tự tin khi hạ gục được đối phương.

Không biết ai trong số người của Hạ Đằng đã làm rơi súng để hắn nhặt được, một phát bắn chỉ thiên chuyên nghiệp vừa rồi đã kết thúc tất cả và cứu được mạng của Hội miệng rộng lẫn Từ Tam.

"Chảy máu rồi." Một tay cầm súng chĩa vào đầu gã, tay còn lại Hoặc Khiêm tự lau vết máu trên trán.

"Người vừa ném ghế có phải anh?"

"Ha...a...!! hiểu lắm..là hiểu lắm, tôi nhắc tay lên còn không nổi làm gì có khả năng ném cái ghế to như vậy vào người chú."

Điều làm cho gã run rẩy không phải là câu hỏi khờ khạo của Hoặc Khiêm mà là nụ cười của hắn, mang vẻ gì đó nguy hiểm, chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng hời hợt người khác của ai như cách của thằng nhóc này đang làm.

"Không phải anh?"

"Tuyệt đối không phải"

Lúc những bà chị của động Thiên Tơ cũng như hai ông anh của Từ Tam kéo đến, thì mọi chuyện đã xong. Các nàng Lục Lam Chàm Tía như ông thấy mặt, chạy ào đến khóc sụt sùi.

"Các chị sao bây giờ mới về, vừa rồi bọn em rất sợ."

"Chúng ta vừa khai trương lại thành ra thế này...bàn ghế đều bị bọn họ đập nát."

Mùi hương ngào ngạt từ người của ba người phụ nữ thành thực này toát ra, thật khiến người ta say đắm và vẻ đẹp của họ cũng không thể rời mắt, tuổi ngoài bốn mươi nhưng đáng vẻ vẫn như gái đôi mươi, ngực mông eo, chỗ cần to thì to ngoại cỡ, chỗ cần nhỏ thì nhỏ vượt mức. Như ba sinh vật tuyệt mỹ chỉ muốn ôm vào lòng.

"Lại là các người"

Đào Chết ngoài hai thế lực Thượng và Hạ thì người nằm giữa là ba bà chị của Động Thiên Tơ cũng là người có tiếng nói lớn trên đảo, ít nhiều mọi người cũng nể mặt họ.

"Ngày nào không đánh nhau ở động Thiên Tơ, các người ngựa người sao? phải phá cho sập động các người mới thoải mái?" Chị Đại, với mái tóc hung đỏ uốn lượn lên tiếng.

"Đại Tì! thật ra..không phải vậy, là đám Thượng Đẳng hạ căng chân thượng căng tay trước, em chỉ là tự vệ."

"Rầm..m..!!!"

Chỉ một cái nhấc tay thật nhẹ nhàng, gã Hạ Đẳng đã bị hạ đo ván. Đó chính là khả năng lợi hại của ba bà chị này, khiến ai cũng phải nể.

"Ha...a...!! đáng đời mày."

"Bốp...p...!!!"

Cười chưa sượng miệng, Hối miệng rộng đã bị ăn đập.

"Ở đây có chỗ cho cậu lên tiếng? khi nào tôi cho phép thì mới được mở miệng, hiểu không?" Bà chị hai với mái tóc thẳng mượt mà, cũng lợi hại không kém, chỉ cuộn tròn nắm đấm đã khiến Hối miệng rộng máu me bê bết mặt.

Tội nhất có lẽ là anh bạn gầy gò cao lớn, chỉ ngâm miệng, cắn răng lắc đầu thôi, chưa từng lên tiếng cũng bị bà chị ba quật ngã đo ván.

"Tôi...tôi..chưa nói gì mà sao cũng bị đánh" Từ Tam mếu máo lên tiếng.

"Thấy chương mắt đánh được không?" Bà chị ba của Động Thiên Tơ trừng to mắt nhìn hấn, chính là người không thích nói lý lẽ nhất, muốn gì làm ngay lập tức.

Đúng là Đào Chết toàn là ngoại hồ tàng long, nơi hội tụ những con người bất thường.

"Vừa rồi là ai nổ súng?"

Bằng sóng mắt quyền rũ đậm sát khí của mình, ba bà chị của động Thiên Tơ đã khiến cho đám người xung quanh run rẩy ngón tay, cùng chỉ về một hướng.

"Là hấn."

Và đáp lại là nụ cười ngây ngô đáng tự hào của kẻ không biết gì, Hoắc Khiêm.

Thời gian thuật truyện đã kết thúc, quay lại hiện tại...

"Dục Uyển! chỉ có cô mới cứu được hấn...nhanh lên, Hoắc Khiêm đang gặp nguy hiểm!"

Mặc dù dọc đường đi Hối miệng rộng đã kể hết mọi chuyện cho cô nghe, nhưng Dục Uyển khó mà hình dung ra được cảnh tượng mà cô đang nhìn thấy lúc này, nên rất hoang mang. Hoang mang vì không biết có nên tin lời của Hối miệng rộng, cứu Hoắc Khiêm hay không.

Vì cô không nhìn được chút nguy hiểm nào.

"Nếu biết cung thích uống rượu, chị đã mang ra từ sớm" Chị Đại tóc đỏ vừa nói vừa không ngừng ép rượu vào miệng Hoắc Khiêm.

Thật ra hấn làm gì biết uống rượu, mà là họ phát hiện ra Hoắc Khiêm khá "nhạy cảm" với rượu. Chị mới có nửa ly nhỏ thì hấn đã ngoan ngoãn ngồi yên không kêu khóc đòi về nhà, nhưng..

"Uyển...Uyển...!!!" Vẫn không quên gọi tên người con gái đó.

"Không có Uyển nào cả, ở đây chỉ có chị thôi..Uyển của cung, sẽ không biết cách làm cho cung hài lòng như chị đâu." Chị hai tóc đen cũng không chịu thiệt, vừa nũng nịu, vừa dựa sát vào người Hoắc Khiêm.

"Khuôn mặt đẹp như vậy ai nở làm trầy...nói chị biết, chị phá nát mặt nó cho cùng." Chị Ba vừa phát ngôn đã làm cho ba anh em họ Từ phải run mình.

Ngoài thừa tuổi tác ra thì ba bà chị này cũng rất thừa nhiệt tình, và mối quan tâm đặc biệt với trai trẻ đẹp. Mà đẹp kiểu Hoắc Khiêm lại là hàng hiếm trong hiếm, nên đã vào tay bọn họ thì đừng hòng thoát ra. Ba anh em họ Từ đứng ngồi không yên vì điều này, họ vừa nghe được sáng mai ba bà chị này sẽ đem "hàng mới" đi khoe với những bà chị khác trên đảo.

"Tối rồi...tối rồi."

Từ Tam phấn khích khi nhìn thấy Dục Uyển.

Tiếng hét của Từ Tam đã làm phá hỏng bầu không khí vui tươi của ba bà chị kia, mất cả hứng. Nhất là bà chị ba vừa đặt vào vào ngực của Hoắc Khiêm, vuốt ve chưa sướng tay đã phải lấy ra, không thể tưởng tượng nổi làn da của đàn ông có thể mềm mượt như vậy, đúng là trai trẻ có khác.

Chị Ba lúc này chỉ muốn đứng dậy đập cho Từ Tam một trận.

"Ai tới?" Chị Ba lên tiếng

"Vợ của hần tới rồi...em đâu có nói bừa, thằng nhóc này có vợ rồi."

Trong trạng thái bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt đỏ bừng, người nồng mùi rượu. Nửa thân trên còn cố cựa trên ghế, nửa thân tuột dần xuống sàn, cô đã biết chuyện gì diễn ra với hần.

Hoắc Khiêm toàn năng cái gì cũng giỏi chỉ có uống rượu là tệ vô cùng, chuyện này cô đã biết từ rất lâu. Trong các buổi tiệc hần chưa bao giờ uống quá một ly rượu, nếu không phải trường hợp đặc biệt hần sẽ không phá lệ. Nhìn cả đống chai không đếm xuể trên bàn cô biết họ đã cho hần uống bao nhiêu chai.

Thật khó mà giải thích được, bọn họ là anh em sinh ba, chỉ cách nhau có vài phút nhưng điểm cách biệt lại quá lớn, trong khi tửu lượng của Hoắc Luật được đánh giá là xuất sắc, Hoắc Phi trên mức trung bình khá, thì hần ngay cả cột mốc yếu và kém cũng không thể vượt qua.

Ba chị đại Động Thiên Tư nhìn chăm chăm vào Dục Uyển, đánh giá toàn diện từ trên xuống dưới. Sự thật dù họ không muốn thừa nhận, nhưng nó quá hiển nhiên. Cho dù họ trẻ lại hai mươi năm cũng không thể nào sánh bằng con nhóc này.

Phải xinh đẹp xuất sắc thế này mới xứng đôi với "cục cưng" của họ, nếu nói hai đứa nhóc này không phải là một cặp trời sinh khó mà thuyết phục được người nghe.

"Hần là gì của cô?" Chị ba lên tiếng.

Ánh nhìn nảy lửa phóng ra, lâu lâu cả ba chị em họ mới nhìn trúng một người, lại phải buông tay dễ dàng như vậy, thật không cam tâm chút nào.

Hội miệng rộng lớn tiếng chen ngang vào.

"Là vợ...không là chồng, không phải em đã nói với chị, thằng nhóc đó đã là hoa trong chậu."

"Câm! tôi hỏi cô ta...không phải hỏi cậu, nếu không muốn ăn đập thì ngậm miệng lại."

Chỉ bằng cái ánh mắt cũng đủ làm người ta phải sợ, không hổ là một trong ba chị đại của Đảo chết.

"Quan hệ giữa hai người khó nói đến vậy? phải nhờ người khác nói thay...xem ra là gát người, đã vậy thì mời các người về cho...ở đây không tiếp khách qua đêm."

"Cô mau lên tiếng nói gì đi, nếu không sẽ không kịp... tối nay thằng nhóc sẽ bị bọn họ ăn sạch sẽ." Từ Tam lên tiếng hối thúc, mấy anh em bên cạnh cũng ra hiệu làm ám chỉ.

Quan hệ giữa cô và Hoắc Khiêm là gì, vẫn còn một dấu chấm hỏi lớn đối với Dục Uyển, nếu là một tháng trước cô sẽ không do dự mà tuyên bố "chẳng là gì." Nhưng bây giờ....

"Hần là đàn ông của tôi."

Một trăm câu nói của anh em họ Từ và Hội miệng rộng cũng không bằng thái độ này của Dục Uyển, ba chị em của Động Thiên Tư không phải kẻ ngang ngược không hiểu đạo lý, vợ của người ta đã đến tận động đòi người, họ cũng không thể vô lý mà không thả ra.

"Rầm...!!!"

Từ Tam mặt mày nhăn nhó, vươn người ưỡn vai, vì phải công Hoắc Khiêm đi xuống đoạn đường dài, nước mưa ngập lún làm người hần toàn bùn đất, nên khó chịu vô cùng.

"Trà hán cho cô."

"Đẹp mà thì được cái tích sự gì...có mấy chai rượu cũng không xử lý được."

Nhưng bọn người của Từ Tam vừa xoay lưng đi không lâu thì Hoắc Khiêm đã nôn sổng nôn chét vào người Dục Uyển. Vì không có thời gian chuẩn bị trước, nên cô chỉ biết đứng yên nhắm mắt chịu đựng và từ từ thích nghi với mùi hôi thối trên người, vì nếu mở mắt ra thì người nôn tiếp theo sẽ là cô.

Sau khi nờ nộ cười thật hạnh phúc, Hoắc Khiêm ngã phịch xuống giường.

Có lẽ là hiệu ứng Hoắc Phi mang lại đã ảnh hưởng rất nhiều đến tâm trạng của Dục Uyển, suốt buổi tối cô không cảm thấy khó chịu bức tức chỉ một tâm trạng duy nhất là trống rỗng.

Với căn phòng tắm nhỏ hẹp, Dục Uyển đã ngâm mình trong bồn hơn tiếng đồng hồ, cảm giác vô vị cứ lan tràn, thời gian cứ trôi qua không điểm nhấn và làn nước lạnh lẽo trong đêm khuya kia cũng không ảnh hưởng đến quyết định sẽ bước ra khỏi bồn tắm của Dục Uyển.

"Choang...ng...!!"

Chính âm thanh này đã đánh thức cô dậy chỉ vài phút chớp mắt. Dục Uyển vội quần khăn tắm chạy ra ngoài. Trên sàn nước chảy lên lảng, và những mảnh sành vỡ nát dưới đất. Hoắc Khiêm đang đứng loạng choạng trên đất, cô lập tức chạy đến đỡ lấy hán.

"Anh muốn uống nước? ngồi yên." Cô đặt hán về giường rồi chạy đi lấy nước.

Nhưng Dục Uyển vừa xoay lưng thì Hoắc Khiêm đã mạnh bạo kéo cô về. Khuôn mặt xinh đẹp của cô đối diện nhìn hán. Hơi men và mùi hương của hán phảng phất trên chóp mũi, khoảng cách của họ thật gần gũi, hai cánh tay đang chống đỡ trên ngực Hoắc Khiêm, làm cô có thể cảm nhận được độ nóng của lòng ngực hán.

"Dáng dấp cũng không tệ? so với người lần trước nhìn tốt hơn...con mắt nhìn người của Di đã có tiến bộ."

Không gian như ngừng chuyển, thời gian ngưng đọng. Dục Uyển hoàn toàn không thể lường trước câu hỏi này của Hoắc Khiêm, ánh mắt đó nhìn cô, khiến cô hoang mang vô cùng. Dục Uyển nghi ngờ Hoắc Khiêm đã hồi phục trí nhớ.

"Anh vừa nói gì?"

"Di tôi bảo cô đến đây không phải vì chuyện này."

Hoắc Khiêm xoay người đè Dục Uyển xuống giường, và giựt bụng chiếc khăn tắm ném xuống đất.

"Bụp..p...!!"

Lúc này mới là sự ngưng đọng hoàn toàn, sau âm thanh xẹt điện của cầu giao thì mọi thứ đã chìm vào trong bóng tối. Dục Uyển cũng như người lạc vào mê cung hỗn độn không lối ra. Bình tĩnh suy nghĩ lại, rốt cuộc thì cô đang phải đối mặt với chuyện gì.

Hoắc Khiêm hồi phục lại trí nhớ chỉ bằng mấy chai rượu, có thể sao...nhưng tại sao hán không nhận ra cô. Chuyện Lữ Trị cho hầu gái của Lữ gia đến phục vụ ba anh em họ Hoắc đã bắt đầu từ lúc họ thành niên. Vì không muốn anh em họ chọn bừa con gái không sạch sẽ bên ngoài, nên bà ta đã đích thân chọn cho họ. Nhưng chuyện đó đã chấm dứt trước sinh nhật mười bảy tuổi của họ.

Điều đó đồng nghĩa kí ức hiện tại của Hoắc Khiêm đang dừng lại trước năm mười bảy tuổi, lúc đó cô vẫn là một Hoắc Dục Uyển với khuôn mặt xấu xí, điều này có thể giải thích tại sao Hoắc Khiêm không nhận ra cô.

Trong khi Dục Uyển đang miên mang suy nghĩ, lấp đầy những thắc mắc bằng những mảnh ghép suy luận hợp logic, thì Hoắc Khiêm lại hành động một cách bản năng, điều làm hán cảm thấy thoải mái nhất.

Nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ của cô, cô cần phải xác thật lại, có phải hán đã hoàn toàn hồi phục trí nhớ. Hay đây chỉ là một đoạn kí ức của quá khứ bất ngờ tái hiện một cách bản năng dưới tác dụng của rượu, giành cho kẻ say.

"Hoắc Khiêm! có phải anh...um.um.."

"Suyt!"

Nhưng cô còn chưa nói xong đã bị chặn lại, không hề nho nhã lịch sự như vẻ ngoài, hán dùng tay che hết cả mặt của Dục Uyển, đó là cách Hoắc Khiêm khiến cho phụ nữ không thích phải im miệng trên giường.

"Tôi và cô ngang hàng? Hoắc Khiêm...cô có tư cách gọi thẳng tên tôi sao?"

Bàn tay cố trụ trên mặt không phải là điều làm cho Dục Uyển khó chịu nhất, mà chính là hành động của cánh tay còn lại của hán, thô bạo tách hai đùi của cô ra. Không chút vụng về, hán thành thực một cách điêu luyện khi tìm lối vào. Cô rùn mình cảm nhận được cứng rắn của hán đang chạm vào bên đùi mình.

Cơ thể Hoắc Khiêm đang nóng hừng hực, Dục Uyển lại như một tảng băng mát lạnh. Cơ thể mềm mại ngào ngạt hương khiến hắn u mê chỉ muốn xiết thật chặt, một cảm giác vừa lạ lẫn lại quen thuộc. Hương thơm này, cơ thể này...hắn chỉ muốn chôn sâu vào trong.

"Áh... áh..!!!"

"Chết tiệt! cô không phải xử nữ?"

Hoắc Khiêm cảm thấy có chút khó chịu, vì bắt đầu có hứng thú với mùi hương và cơ thể mềm mại này, thì lại phát hiện hắn lại không phải là người đầu tiên nếm mùi vị nó, sự mất mát đó khiến hắn xiết chặt lực ở tay hơn, khiến cho Dục Uyển càng trở nên khó thở.

"Dì tôi có biết chuyện này?"

Trong bóng tối mờ ảo, có cơ thể thoảng nhìn thấy nụ cười sáng bóng và khoe môi hơi cong lên của Hoắc Khiêm, một chút kinh ngạc và chế giễu. Chuyện Hoắc Khiêm ám chỉ là Lữ Trữ có biết người hầu gái nhà bà ta đưa đến, đã không còn thân trong sạch.

"Chắc là dì không biết rồi...bởi vì dì sẽ không đưa một thứ không sạch sẽ lên giường của tôi."

"Ừa...ừa..!!!" Nếu cô có thể mở miệng, sẽ nói cho hắn biết lần đầu tiên của Hoắc Dục Uyển không phải bị ba anh em họ phá nát.

Sự bất mãn khiến cho hành động của hắn thêm hoang dại hơn, và hắn cũng không cần phải lịch thiệp với một người hầu gái dân đến tận miệng, thân thể lại không trong sạch. Luật động càng lúc càng mãnh liệt, hắn nâng hai chân của cô lên cao, kẹp chặt ở hông và đem nam cương to tướng đẩy thật sâu vào bên trong, mỗi lần hắn ra vào cô như kẻ chết đi sống lại.

"Áh...h...!!!! Hoắc Khiêm...nhẹ...tôi...tôi đang...Áh...a...!!!"

Một lần nữa Dục Uyển lại phạm sai lầm phát ngôn, Hoắc Khiêm túm lấy tóc của cô

"Hoắc Khiêm...không phải một con ỏ như cô có thể gọi, gọi tôi là đại thiếu gia nghe rõ chưa?"

Thật ra Dục Uyển rất muốn nói cô đang mang thai, cô muốn hắn nhẹ với cô một chút vì con của cô có thể là của hắn. Nhưng nhìn vào những hành động "lịch thiệp" vừa rồi của hắn giành cho mình, Dục Uyển không dám mở miệng thừa nhận mình đang mang thai, vì không biết hắn sẽ thô bạo với cô thế nào.

"Đại thiếu gia! anh...anh...nhẹ một chút được không?"

"Tốt hơn rồi, tôi thích những phụ nữ biết nghe lời, đặc biệt là ở trên giường...nhớ kỹ."

Hoắc Khiêm nhếch miệng cười, và hành động của hắn cũng thật đã dịu dàng hơn trước.

Hắn còn cúi xuống hôn vào môi cô, đó là điều làm Dục Uyển rất bất ngờ, nhẹ nhàng cắn lấy và mút từng cách môi một cách thật tinh tế, cách hắn trêu đùa lưỡi cô đã đủ gây vỏ cô đến kiệt sức, cảm giác muốn buông hết mọi thứ trên đời, được cùng hắn hoàn nguyện làm một.

Cả cách những ngón tay của hắn chạm vào cô cũng thật dịu kỳ, những ngón tay của hắn như đang tiêm chất độc vào người cô, những chỗ nó dừng lại đều mang đến cho cô khoái cảm sung sướng, âu yếm trước ngực, vuốt ve ở eo, di chuyển sang bụng và xoa nắn bên dưới một cách chậm rãi, đó là cách mà hắn đang hành hạ cô.

"Ừm...m...!!!"

Cô chưa từng biết một Hoắc Khiêm đáng sợ như lúc này. Lúc nhẹ nhàng khiến cô sống dở chết dở, còn khi hắn mạnh bạo cũng làm người ta sống không yên.

"Trên người cô có mùi hương rất tuyệt, tôi rất thích."

Càng chìm đắm trong mùi hương của Dục Uyển thì hắn lại càng sung sức hơn, luật động cũng mãnh liệt và cuồng bạo hơn. Và Dục Uyển càng khổ sở hơn.

"Áh...h...ah....ah...!!!! Hoắc...á không, đại thiếu gia...dừng lại...dừng lại...Áh...a...a.h...!!!"

Vì đau suốt một lần nữa Dục Uyển đã gọi tên của Hoắc Khiêm, may cho cô là kịp thu lại.

Nhưng đã quá muộn, Hoắc Khiêm đã đắm chìm trong đam mê dục vọng, mùi hương đang lan tỏa và thân thể của Dục Uyển khiến hắn mê luyến, hoàn toàn không để ý đến lời nói cũng như cảm giác của cô lúc này, chỉ muốn đem bản thân vùi sâu bên trong ấm áp của cô.

Đây có lẽ sẽ là một đêm khó quên của Dục Uyển, nó mang đến cho cô rất nhiều cảm xúc, sợ hãi, sung sướng, khoái cảm, bồn loạn, cầu cứu...nhưng lại chẳng là gì với Hoắc Khiêm.

Sáng hôm sau thức dậy, hắn đã trở về bộ dạng ngây ngô mất trí nhớ như trước đây, mặt dù đã để lại bao nhiêu vết bầm xanh đỏ khắp người Dục Uyển.

Kỉ ức đêm qua không đọng lại chút nào.

----- hết chương 97-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chán lắm rồi

"Em chán lắm rồi...em cũng chịu hết nổi."

Vào thời điểm sương mai còn lãnh vắng, nắng ấm không thấy dạng, khắp nơi chỉ có tiếng gió biển và côn trùng kêu. Thì ba anh em họ Từ đã khoác áo ấm đứng trước nhà thờ tổ. Hiếm có con cháu nào có hiếu vậy, trời chưa sáng đã đến thấp nhang thỉnh an tổ tiên. Thật làm cho người ta cảm động rơi nước mắt.

Nhưng đừng vội tán thưởng quá sớm, bởi vì họ có mục đích khác.

"Em nói cái gì, muốn gây sự chú ý?"

"Anh à! sao chúng ta không vào trong trực tiếp xử lý Hoắc Khiêm..thằng mặt heo không có ở đây, bây giờ là lúc thích hợp nhất giải quyết thằng nhóc đó, rửa sạch nỗi nhục vết sẹo trên người anh."

Từ Tam bộ dạng không chút sức sống dựa lưng vào tường, nhưng vừa nghe Từ Nhị lớn tiếng đưa ra phán quyết xử chết Hoắc Khiêm, hấn lập tức tỉnh ngủ, đứng thẳng người.

"Không nên làm vậy!"

Nói bình thường được rồi có cần hét lớn như vậy không Tam ca. Thấy ánh mắt ngờ vực của hai ông anh, Từ Tam lập tức điều chỉnh thái độ, về mặt, lời nói và cả âm lượng.

"Không phải! ý em là...dù không có Hội miêng rộng nhưng xung quanh đây vẫn có đàn em của hấn, đám người của Bò gia đang ở gần đây, một chút động tĩnh cũng làm kinh động đến họ."

Phải nói là ban ngày đừng nhắc ma, ban đêm nhất định sẽ mơ thấy ác mộng. Vừa mới nhắc đến thì từ xa họ đã nhìn thấy cái bóng to béo của Hội ca đổ xuống mặt đường.

"Hắc...c...xì...ì...ì...!!!"

Hội miêng rộng dù đã nhìn thấy ba anh em họ đứng gần đó, nhưng vờ không quan tâm, hấn đi thẳng đến căn nhà nhỏ cạnh, đối diện nhà thờ tổ.

"Vào trong kêu hai người đó ra đây." Hội miêng rộng lên tiếng.

"Dạ! đại ca."

Gã đàn em vừa xoay lưng đi thì Hội kéo giựt ngược lại, cho rằng không có thành ý dù sao thì ngày hôm qua Hoắc Khiêm cũng đã ra tay cứu hấn. Bắt đầu từ hôm nay, hấn cũng đối xử tử tế với người bạn tốt này một chút.

"Mà không, để tao đích thân vào trong."

Có chút bất an Đại Từ lập tức chạy vọt đến, ngăn Hội miêng rộng lại.

"Mày muốn làm gì?"

"Thằng ngốc và Dục Uyển đã ở đây được một thời gian, tao cũng nên dẫn hai người họ đến chào hỏi cha một tiếng...tránh đường"

Đó là lẽ thường tình, bạn đến nhà chơi điều đầu tiên chính là đi chào hỏi trưởng bối trước, cho nên chuyện này đã phải làm từ rất lâu. Nhưng vì ba anh em họ Từ cứ kiếm chuyện phá rối, khiến Hội ca phân tâm, quên đi cái chuyện đương nhiên phải làm đó.

"Hai người họ không được phép rời khỏi căn nhà này, không phải từ đầu tao đã nói với mày..." Đại Từ lên tiếng.

"Theo tao không phải mày không muốn họ ra ngoài, mà là không muốn họ đến gặp cha, hay... mày sợ chuyện xấu xa của bọn mày làm sẽ bị cha phát hiện."

Hoàn toàn tin tưởng lời Dục Uyển, là ba anh em nhà này có ý đồ xấu, không chỉ cường bạo con gái nhà lành, còn ra tay động thủ với chồng người ta.

Chuyện xấu mà Hoi miệng rộng ám chỉ chính là chuyện đó. Cho nên hấn mới cho người túc trực canh giữ, tình cảm giữa hấn và "thằng ngốc" ngày một thân thiết, bảo vệ vợ bạn cũng là một việc bạn tốt nên làm.

"Tao nói cho bọn mày biết, Dục Uyển và thằng ngốc đó sau này sẽ thuộc quyền bảo hộ của tao, bọn mày không được phép động đến họ...đặc biệt là Dục Uyển."

"Muốn tao không đụng đến...mày nên giữ yên chúng ở trong nhà." Từ Đại bước lên tới, dáng vẻ như muốn nuốt chửng người trước mặt.

Hoi miệng rộng cũng không tâm thường, người ta bước một bước, hấn bước lên hai bước, với cái bụng chứa đầy mỡ của hấn. Từ Đại phải kiên định hai chân rất vững để không bị hất ngã.

"Cha ta nói thằng đê ngược như tao rất cứng đầu, luôn thích làm theo ý mình...đặc biệt là những chuyện liên quan đến bọn mày, tao lại càng thích làm ngược lại."

Hoi miệng rộng nhếch miệng cười rất tự đắc, hôm nay dù có bão cấp 17 đổ bộ lên đảo, hấn cũng phải dẫn được Hoắc Khiêm và Dục Uyển đến gặp cha mình. Và kể hết tất cả chuyện xấu của ba anh em này cho cha hấn biết.

"Kho thuốc phiện do mày quản lý... tôi qua khi tao xem lại sổ sách mới phát hiện có một lượng thuốc rất lớn không được ghi vào sổ, chuyện này có lẽ cha vẫn chưa biết." Đại Từ lên tiếng

Hoi miệng rộng đang cười đắc chí, hai chân đã bước qua khỏi cửa nhưng vẫn xoay người dừng lại.

"Mày vừa nói gì?" Kho thuốc đúng là hấn quản lý nhưng ít khi chạm đến sổ sách, giờ nếu hỏi hấn quyền sổ đó màu gì, có bao nhiêu trang, hấn sẽ trả lời là không biết.

Hấn chỉ vừa tiếp quản lại kho thuốc có mấy ngày, cha già vẫn luôn than phiền về độ bất tài, cầu thả thiếu trách nhiệm trong công việc, nếu như lời của thằng đại Từ là đúng, thì hấn lại càng mất điểm trong mắt cha mình hơn.

"Chuyện thằng đó vừa nói có thật không? sao không có đứa nào nói cho tao biết...mẹ kiếp.." Hoi ca xoay người qua, tóm lấy cổ áo của hai thằng đàn em xung quanh.

"Hoi ca! bọn em cũng lần đầu tiên nghe được chuyện này, làm sao nói cho anh biết được."

"Vậy tại sao nó biết?"

Đương nhiên là không ai biết, vì thật ra chẳng có sổ thuốc nào bị mất cả, đó chỉ là một kế nhỏ của Đại Từ để dụ Hoi miệng rộng rời khỏi đây.

"Sau khi anh dẫn hấn đến chỗ cha, chú lo mà vào trong xử lý hai người họ." Từ Đại kẻ tai nói nhỏ với Từ Nhị, hấn cũng đồng quan điểm với em trai, đêm dài lắm mộng, thay vì suốt ngày lo sợ chỉ bằng xuống tay lần một.

"Em biết rồi." Từ Nhị nhếch miệng cười.

Từ Đại mỉm cười bước đến gần Hoi miệng rộng, tiếp tục hoàn thiện kế hoạch lừa người của hấn.

"Số lượng thuốc phiện đó không phải là ít, tao nghĩ cha nuôi cần phải biết chuyện này, bây giờ tao sẽ đến chỗ cha nuôi..À..Mày cứ đứng đó mà dạy dỗ đàn em" Từ Đại nhếch miệng cười, rồi sải bước đi thẳng.

Hoi miệng lập tức đuổi theo sau đuôi của Từ Đại.

"Ê...Từ Đại! mày đứng lại...kho thuốc thuốc phiện là tao quản lý, mày không được can dự vào... muốn báo cáo với cha cũng là tao đi không phải mày...đứng lại cho tao."

"Không phải chỉ có mày là thằng đê ngược duy nhất trên đời này..."

Trong khi Từ Đại và Hoi miệng rộng vừa đi vừa tranh cãi, thì ở phía sau Từ Nhị đã sẵn sàng ra tay, rục rịch kéo khẩu súng trong túi ra. Hấn nhếch miệng cười nhìn theo bóng lưng của hai người đi trước, và...

"Em xử lý hai gã, còn anh..."

Vốn định giao nhiệm vụ hạ gục hai thằng gác cửa cho Từ Tam nhưng quay lưng lại đã không thấy người đâu, còn hai gã cần hạ gục lại nằm bất động dưới đất, cánh cửa thì mở rộng. Từ Nhị dùng đầu gối suy nghĩ cũng đoán biết Từ Tam đang ở đâu.

"Chết tiệt!" Hấn lập tức chạy xách súng, chạy thẳng vào trong.

Sân vườn- Bên trong

"Nhanh lên! đã không còn thời gian"

"Không! Tôi không thể."

"Uyển...đừng sợ...mau trèo lên"

Trong lúc Dục Uyển tỏ vẻ do dự đứng bên dưới, thì Từ Tam và Hoắc Khiêm đã leo lên tới ngọn cây, từ chỗ này bọn họ có thể nhảy qua bức tường trước mặt, và tìm cách tiếp đất bằng cú lộn nhào. Nghe thì rất đơn giản nhưng có thể làm được không là chuyện khác.

"Cô yên tâm...sau khi tôi nhảy xuống sẽ đỡ hai người, không có chuyện gì đâu... mau trèo lên.."

"Dục Uyển! cô không trèo lên... thằng ngốc này nó không chịu nhảy xuống...bọn tôi làm sao mà đi" Từ Tam lớn tiếng hỏi thúc, bởi vì ông anh kính mến của hắn có thể chạy vào bất cứ lúc nào

Trèo lên cây cô có thể, nhưng bảo cô từ trên đó nhảy xuống không phải muốn giết chết con cô sao. Cô không thể làm chuyện ngu xuẩn khiến nó bị nguy hiểm, đem tính mạng của con mình ra đặt cược.

"Hoắc Khiêm! anh mau đi đi...Từ Tam sẽ đưa anh về nhà."

"Không! không có Uyển, anh không đi"

Dục Uyển càng thúc giục thì Hoắc Khiêm lại càng không muốn rời xa cô. Cô hoàn toàn cạn lời, khi hắn không đem lời cô đặt trong đầu, xoay người trèo xuống đất.

"Chết tiệt!" Không thể giữ được Hoắc Khiêm, Từ Tam còn ngồi ở trên cây làm gì nữa.

"Hoắc Khiêm! sao anh lại quay lại, không có tôi..Từ Tam vẫn có thể đưa anh về nhà."

"Không...Uyển là nhà của anh, không có Uyển..anh không cần nhà."

Ai nói ngốc nghếch không biết cách làm cho người ta bối rối, lần đầu tiên cô có cảm giác mình là cả thế giới của một ai đó, cô là tất cả của hắn, Dục Uyển thật sự rất xúc động trước một Khiêm ngốc nghếch nói không cần suy nghĩ này.

"Anh cũng đoán được là em đang ở đây...thật làm anh thất vọng."

Từ Nhị đã vào tới nơi, hắn vừa rút súng, vừa chuẩn bị bóp cò, lời này là ám chỉ Từ Tam đã xem nhẹ lời cảnh báo của hắn trước đây.

"Tôi nên giải quyết ai trước đây, cô...hay là hắn...hoặc cả hai cùng lúc."

Hắn mỉm cười rồi cầm một lúc hai khẩu súng, từ xa nhắm vào đầu của Dục Uyển, lẫn Hoắc Khiêm. Nhưng Từ Nhị không bao giờ ngờ đến sẽ có ngay hắn bị người khác chĩa súng vào đầu, còn là người rất thân thiết với hắn.

"Để bọn họ đi"

"Em thật sự vì họ mà nổ súng." Vô cùng tức giận, tình cảm anh em nhiều năm không sánh bằng mối quan hệ gần gũi

"Hoắc Khiêm đã từng cứu em...em nợ hắn một mạng, em không thể để hắn chết."

Nhưng Từ Nhị vẫn không tin là đứa em trai này của hắn sẽ xuống tay, dựa vào niềm tin mãnh liệt này mà hắn không có ý định buông tha Hoắc Khiêm, không biết là hắn có phải điên rồi không.

"Vậy xem ai sẽ bóp cò nhanh hơn...em hay là anh." Từ Nhị giơ cao súng chĩa thẳng về phía Hoắc Khiêm và bóp cò.

"Anh.."

Người anh này thật sự quá hiểu hắn, biết rõ Từ Tam sẽ không thể ra tay, nổ súng bắn anh trai mình.

"Anh biết rõ em không thể nhanh bằng anh...nhưng lần này em sẽ là người thắng cuộc." Từ Tam cầm súng tự chĩa vào đầu mình.

Nếu người Từ Nhị đã hiểu Từ Tam như vậy, thì hắn chắc chắn biết việc Từ Tam đang làm không phải là rung cây dọa khỉ, mà hắn sẽ làm thật.

"Em điên rồi."

"Không điên có thể ngăn được anh? " Từ Tam nhếch miệng cười.

Nếu bảo hắn ra tay bắn anh trai mình thì hắn sẽ chậm vì do dự, nhưng tự bắn chính mình thì chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều.

"Muốn anh sẽ tha Hoắc Khiêm?"

"Phải!"

"Được, nhưng cô ta phải ở lại."

Từ nhị giờ tay chỉ thẳng về phía Dục Uyển.

--*_*_*_*_---

"Chuyện cậu nói là thật?"

"Dạ phải thiếu gia! mấy ngày nay báo chí liên tục đăng tin, sao có thể là giả...nếu cậu không tin để tôi gửi hình qua cho cậu xem"

Trên màn hình điện thoại là hàng loạt những bức ảnh nóng bỏng sắc nét của Trình Mĩ và một người đàn ông trong xe, mặt đỏ mề hôi nhễ nhãi, biểu cảm sung sướng và cả khoảnh khắc thăng hoa nhất của Trình Mĩ đều được ống kính của kí giả chụp được.

Tề Hạo không nghĩ đến Trình Mĩ luôn tỏ khôn ngoan lại gây ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Tề gia cần tài lực của Trình gia nhưng càng coi trọng danh dự hơn, làm sao có thể chấp nhận một cháu dâu đầy tai tiếng như Trình Mĩ, hôn sự giữa hần và Trình Mĩ có thể phải kết thúc sớm.

Tề Hạo cho điện thoại vào túi, rồi chuẩn bị lên tàu nhưng đáng vẻ đơn độc của Phi Yến khi đứng một mình trước bình minh, đã níu chân hần.

Lâu rồi, Phi Yến mới có cảm giác yên bình, tâm trạng bình thản vô ưu như lúc này, cô nhắm mắt lại tận hưởng sự tĩnh khiết của sương mai, nhưng gió biển thổi mạnh làm cô buốt cả hai bên vai.

"Em có về lạnh, mau khoác áo vào."

Sự xuất hiện bất thành linh và cái chạm tay vô tình không báo trước của Tề Hạo đã làm Phi Yến hoảng sợ đánh rơi luôn cả áo xuống đất, chỉ cần nhìn thấy hần như nhìn thấy ác ma, sự bày xích và phòng bị đã trở thành bản năng của Phi Yến, cô hốt hoảng lùi ra sau.

"Anh muốn làm gì?"

"Sợ tôi sẽ ăn thịt em? tôi đã nói sẽ không bao giờ gây rắc rối em." Một chút chua sót trên nụ cười gượng gạo cho Tề nhị thiếu, hần cúi người xuống nhặt áo khoác lên người của Phi Yến.

"Phụ nữ mang thai nếu bị cảm sẽ không tốt cho đứa nhỏ, em nên quan tâm bản thân mình nhiều hơn." Hần vừa nói, vừa giúp cô chỉnh lại áo cho ngay ngắn.

Một Tề Hạo nhẹ nhàng ân cần như bây giờ cô chưa từng biết.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, nếu không tôi sẽ cho rằng em thích tôi."

Sự biến mất của Phi Yến, đã làm thay đổi hoàn toàn thái độ nhận thức của Tề Hạo, hần giận và chán ghét bản thân vì luôn làm cho cô khóc, và nhận ra cô quan trọng thế nào với mình. Nếu gặp lại cô hần nhất định sẽ đối xử thật tốt, là những gì mà Tề Hạo tự nói với mình.

"Ồ đây rất lạnh, em cũng đừng đứng quá lâu...mau lên tàu" Tề Hạo xoay người đi

Thái độ của hần làm cho Phi Yến rất ngỡ ngàng. Trước đây cô van nài cầu xin thế nào hần cũng không buông tha cô, mọi chuyện đến quá dễ dàng cô có nên tin lời hần là thật. Hần sẽ để cô được yên.

"Phi Yến! mẹ có tin vui báo cho con biết."

"Mẹ! có chuyện gì?."

Trình phu nhân từ xa chạy tới.

"Vài ngày trước Trình Mĩ cùng một người đàn ông quan hệ trong, bị kí giả chụp được...mấy ngày nay báo chí liên tục đưa tin, con nghĩ có phải là quả báo rồi không? đúng là ông trời rất công tâm." Nhìn về mặt hôn hờ của Trình phu nhân như trả được thù, bà nói huyền thuyên không ngừng.

Còn Phi Yến lại không có vẻ vui mừng, thật kì lạ. Sau chuyện xấu xa người chị gái cùng cha khác mẹ này đã làm cho cô, đáng lý bây giờ cô nên vui mới phải, nhưng bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến Tề Hạo, tâm trạng lúc này của hần thế nào, hần có ổn không.

Nhìn Tề Hạo đang một mình đứng trên tàu, Phi Yến lại không rời mắt.

"Hoặc Phi đâu? hần chưa lên tàu?"

"Anh ấy..."

Một mình đi dạo trên bãi biển, Hoặc Phi lại nhớ đến khoảnh khắc hần cùng Dục Uyển ngắm sao băng trên đảo Không Tên.

"Dục Uyển!"

"Dục Uyển" không phải chỉ xuất hiện trong tâm trí của hấn từng giây từng phút, mà ngay lúc này đây hấn lại nghe thấy có người gọi cái tên đó. Hoắc Phi theo quán tính mà nhìn sang nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ xa, hấn chỉ nhìn thấy một thanh niên đang khóc lóc rất dữ dội, và nằm sấp dưới đất, còn bị hai thanh niên khác lôi kéo, nhưng vẫn một mực ôm chặt lấy gốc cây dừa không buông.

"Hu..u...!!! buông tôi ra...tôi không đi..hu..u..!!!!"

Hoắc Phi hơi nhíu mày bất mãn vì hành động của gã thanh niên lạ, ai đòi một người thanh niên to xác như vậy lại khóc như một đứa trẻ, mất hết thể diện đàn ông.

"Thả tay ra! người nhà của cậu đang ở trên tàu, cậu có thể đoàn tụ với họ...theo họ về nhà cậu sẽ trở thành một đại thiếu gia, có đồ ăn ngon, có thứ để chơi...tốt hơn cái hòn đảo này gấp trăm ngàn lần." Từ Tam ôn nhu phớt lờ, kết hợp vũ lực và lời lẽ ngon ngọt để dỗ dành Hoắc Khiêm.

"Không! tôi không đi...không có Uyển, tôi không đi." Hoắc Khiêm vì vừa khóc vừa ôm chặt gốc cây, tốt thế nào đi nữa cũng không phải thứ hấn cần, hấn cần Uyển.

"Đừng có giờ chứng nữa...không phải lúc này cậu đã đồng ý với Dục Uyển, mau đi qua đó...bọn họ sắp rời khỏi đảo."

Hai anh em của Từ Tam, Từ Nhị không ngu xuẩn đến mức đem Hoắc Khiêm đích thân giao hai tay cho Bò gia, như vậy không khác nào đem đá đập vào chân mình, tự chuốc nguy hiểm. Nên chỉ có thể đem hấn bỏ ở một chỗ mọi người của Bò gia có thể nhìn thấy, rồi lặng lẽ biến mất. Kế hoạch là vậy, nhưng xem ra là không được rồi.

"Không! các người lừa tôi...tôi không đi...các người nói Uyển sẽ đến, nhưng tôi không thấy Uyển đâu...tôi muốn ở cạnh Uyển...Hu..u..Uyển.....Uyển..."

"Ai lừa cậu...chỉ muốn tốt cho cậu, nhanh lên qua đó đi.."

Náo nhiệt như vậy, lại không biết là chuyện gì nên cũng khơi dậy một chút tò mò cho Hoắc Phi, hấn cũng muốn xem mặt mũi của gã thanh niên khóc thét như đứa trẻ đó là ai, tâm trí có bình thường không.

Nhìn thấy Hoắc Phi đang tiến gần đến chỗ mình, Từ Nhị và Từ Tam bắt đầu tìm đập nhanh, trán đổ mồ hôi, hồi hộp căng thẳng. Trước đây trước mặt Bò gia, bọn họ đã nói không hề liên quan cũng như quen biết gì đến người tên Hoắc Khiêm. Nhưng nếu bây giờ để Hoắc Phi nhìn thấy họ, không phải trước sau không đồng nhất, là bọn họ nói dối sao.

Bò chạy hay đứng yên lúc này đều là hạ sách, bọn họ nên làm gì đây...

"Hoắc Phi!"

Ôn trời sự xuất hiện của Phi Yến và tiếng gọi vừa rồi của cô, đã gỡ rối giúp hai anh em họ Từ.

"Mọi người đều đã lên tàu...đi thôi anh."

"Anh..." Hoắc Phi do dự ngập ngừng, nhưng lại không rõ vì sao.

"Có chuyện gì sao?"

Sự thương thật trớ trêu, chỉ cần bước thêm một bước nữa...

"không có gì, chúng ta đi thôi."

Hai anh em họ Từ thờ phào nhẹ nhõm ngã phịch xuống đất, nhìn theo bóng lưng Hoắc Phi bước lên tàu, rồi con tàu dần xa đảo.

"Hoắc Khiêm đâu?"

Từ Tam xoay người qua đã không thấy hấn đâu nữa, khi nãy ra sức lôi kéo hấn một bước cũng không nhích, vừa buông tay ra thì đã mất tăm hơi.

"Còn có thể ở đâu được?"

"Keng.ng..!!!"

"Cạn ly...Cạn ly..!!!"

"Chúc mừng Đảo chết đón tiếp thêm hai thành viên mới."

"Nào cạn ly..."

Buổi tối tung bừng, kể từ hôm nay Hoắc Khiêm và Dục Uyển đã chính thức trở thành công dân trên đảo. Hoắc Khiêm không muốn rời xa Dục Uyển, và Dục Uyển cũng không muốn quay lại cuộc sống trước đây. Nếu cả hai đều không muốn đi thì ở lại đây chính là một quyết định đúng.

Đại Từ và Nhị Từ cũng đã hứa với Từ Tam sẽ không gây khó dễ cho Hoắc Khiêm, để hai người họ sống trên đảo với một điều kiện, không được tiết lộ ra thân phận đại thiếu gia nhà họ Hoắc của Hoắc Khiêm, đồng nghĩa với việc Hoắc Khiêm phải sống với thân phận "Thằng ngốc".

Không vui nhất có lẽ là Hội miêng rộng, sau khi biết mình bị lừa, hấn tức giận lập tức quay về lôi Dục Uyển đến gặp cha hấn, kể hết mọi chuyện mà Dục Uyển đã nói với hấn, thuật hết cho cha mình biết. Nhưng cha hấn lại không tin, còn cho là hấn bịa chuyện đặt điều, hoàn toàn tin tưởng nhân phẩm của ba đứa con nuôi hơn thằng con ruột. Còn nói cái gì vì hòa vì quý, nếu đã sống trên đảo thì đều là người một nhà, cần phải quên hết chuyện quá khứ sống vì tương lai.

"Thằng ngốc không có biết uống rượu...để ta uống thay hấn." Hội miêng rộng đứng dậy, giành hết tất cả ly rượu mời về phần mình, vừa hay bực phát hết bực bội trong người.

"Nào cạn ly...cạn ly..đêm nay không say không về."

"Hội ca! bị làm sao? tại sao lại mời rượu tất cả mọi người!"

"Không biết."

Suốt cả buổi tối, Hoắc Khiêm luôn nắm chặt tay của Dục Uyển, sợ cô sẽ bỏ rơi lại hấn. Dục Uyển không thể nào tưởng tượng ra sẽ có ngày cô tay trong tay với "nguy quân tử".

"Anh buông tay em ra"

"Không thể buông...nếu anh không nắm tay em, em sẽ bỏ lại anh."

"Em sẽ không bỏ rơi anh, buông tay em ra."

Đào Chết chào đón thành viên mới là một chuyện vui, nhưng công tư phân minh. Chuyện Hoắc Khiêm đã nỗ lực là trái với quy định xưa nay của Đào chết, trước đây hấn không phải là người trên đảo có thể không chấp dứt, nhưng từ giây phút này hấn đã trở thành một thành viên của Đào Chết và phạm vào luật quy phải chịu phạt.

Hội nghị bỏ lão đã diễn ra, ngay trong buổi tiệc chào đón thành viên mới. Ba vị đương gia của Đào chết, người sẽ đưa ra phán quyết gồm có hai người lão già cao tuổi Thượng Hạ và người thứ ba là chị Đại của Động Thiên Tơ.

Trong lúc mọi người trên đảo đang vui cao hứng, giờ cao ly uống cạn rượu thì lão đại của đảo chết đứng dậy.

"Mọi người! im lặng hết."

Một chút xôn xao nhỏ kéo dài không quá hai phút, trước khi tất cả mọi đều im lặng hướng mắt nhìn lên cái bàn đầu tiên.

"Thằng ngốc! nỗ lực đã làm trái với quy định của Đào chết, cậu ta phải chịu phạt...tôi quyết định sẽ phạt cậu ta đến Hạ Đẳng và Thượng Đẳng phục dịch sáu tháng, hình phạt sẽ bắt đầu từ sáng mai." Đương gia của Thượng Đẳng, người đứng đầu Đào chết cũng là người cuối cùng đưa ra mọi quyết định.

"Uyển! có phải họ đang nói anh không?" Khiêm ngốc ngày càng nhanh nhạy hơn, nên vừa nghe nói "thằng ngốc" là hiểu ngay nói đến mình.

Hình phạt này khiến cho Dục Uyển rất lo lắng, Hoắc Khiêm từ nhỏ đã quen làm đại thiếu gia, những công việc nặng nhọc chưa từng làm bao giờ, hấn có chịu được hình phạt này không.

"Vậy không công bằng..nếu tính đến căn nguyên của chuyện này, thì tất cả những người có mặt hôm đó đều có phần, nếu chỉ một mình cục cưng...không...thằng ngốc chịu phạt, tránh không khỏi đàm tiếu cho rằng Đào chết chúng ta bắt nạt người mới, thiên vị người cũ" May mắn là chị Đại đã lên tiếng, lấy lại một chút công đạo cho Hoắc Khiêm.

"Vậy theo ý của cô thì thế nào?" Lão nhị của Hạ Đẳng lên tiếng.

"Để cho công bằng, tôi nghĩ...tất cả mọi người tham gia đánh nhau cũng phải chịu phạt..nên để cho người của Hạ Đẳng đến vườn Anh Túc bón phân sáu tháng, và người của Thượng Đẳng đến mò quặng làm khổ công sáu tháng, như vậy mới hợp tình hợp lý."

"Được! vậy theo ý cô"

Sáu tháng sau...

----- hết chương 98-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Thai phụ

Sáu tháng sau...

Sau scandal lộ clip sex của Trình gia đại tiểu thư, Á Lạp Tân dường như không đón nhận thêm bất kì một tin tức giật gân nào. Nhưng có nhiều chuyện đã thay đổi và những tin tức liên quan đến hai gia tộc Trình- Tề vẫn tồn khá nhiều giấy mực của báo giới và thời gian của kí giả.

Hôn sự giữa Tề-Trình đã bị hủy bỏ, Trình Mĩ được Trình Tổng đóng gói gửi ra nước ngoài ngay lập tức, mượn danh nghĩa là du học thật ra là tránh dư luận. Nhưng được hơn tháng đã quay về, khiến cho Trình tổng khổ tâm tốn trí phải gửi đi lần hai, lần ba.. nghe đâu tối qua có người bắt gặp Trình Mĩ xuất hiện ở một hộp đêm ở Hán Tri và cùng một người đàn ông vào khách sạn, hiện tại kí giả đang mai phục trước cửa, chỉ cần..

"Tách.tách...!!!"

Trình Mĩ vừa bước ra đã trở thành nhân vật trang bìa của các tạp chí, phóng viên ồn ạt bao vây, máy chụp hình nhảy đèn liên tục.

"Trình tiểu thư! người đàn ông đi cùng cô vào khách sạn có phải thị trường Lương? nhưng ông ta đã có gia đình? quan hệ của hai người là thế nào?"

"Không được chụp hình, không cho chụp...tôi sẽ kiện các người ra tòa nếu còn chụp nữa..."

Có tránh né máy quay phim thế nào thì cũng vô ích, Trình Mĩ không biết hiện cô ta rất nổi tiếng, chỉ cần nhìn bóng lưng từ đằng sau thì người ta đã biết đó là cô. Chỉ tội cho Trình tổng, hôm nay nhất định là một ngày bận rộn của ông ta, sẽ nhận được rất nhiều cuộc gọi quan tâm của mọi người.

Đã xong phần của Trình Mĩ, người tiếp theo chính là...

"Bạch thiếu! em...Áh...Áh...!!!"

Có lẽ người không thay đổi nhất chính là Bạch thiếu của Bạch Bang, Bạch Ngạn Tổ. Thế giới có thay đổi thế nào thì bản tính phong lưu vẫn như cũ, nhưng cho dù bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ đi nữa thì vợ nhà vẫn là duy nhất, không ai có thể thay thế được vị trí của Lý Nhã trong lòng hắn, lẫn vị trí thiếu phu nhân của Bạch Bang.

Vì cái triết lý quái đăng này của hắn, đã khiến cho Hoắc Phi lẫn Hoắc Luật nhiều lần tranh cãi.

"Tiểu Tổ! con đang ở đâu?"

"Có chuyện gì không mẹ?"

Vừa nghe điện thoại của mẫu thân đại nhân, Bạch Ngạn Tổ vẫn không hề xao nhãng việc đang làm, luật động bên dưới vẫn rất đều đặn. Còn người phụ nữ bị hắn cười lên, tư thế vụng về lớn tiếng rên rỉ.

Bạch phu nhân giựt mình khi nghe thấy những âm thanh thô tục qua điện thoại, không chỉ mặt mà cả người bà đều nóng lên vì tức giận.

"Mẹ! con đang bận xử lý công việc, có chuyện gì để lát con về nói tiếp." Bạch Ngạn Tổ, đưa tay túm chặt lấy miệng của người phụ nữ bên dưới, không cho phép cô ta phát ra âm thanh đáng xấu hổ.

Bạch phu nhân giận đến mức không thể kiểm soát được âm lượng, tưởng là bà không biết việc hắn đang làm là gì sao, thẳng nhóc xẩu xa.

"Con đang bận việc gì cũng phải về ngay....tôi qua không phải mẹ đã nói, hôm nay là một ngày rất quan trọng? đừng nói với mẹ là con đã quên hôm nay là ngày gì?"

"Hôm nay là...chết."

Sau khi nhớ ra tầm quan trọng của ngày hôm nay, Bạch Thiếu đã không còn tâm trạng để mà tăng lực càng không muốn động thân tiếp tục. Hắn lập tức đẩy người phụ nữ ra, gấp gấp kéo khóa quần và nhặt áo dưới sàn mặc vào.

Không quan tâm gì đến người phụ nữ đã bị hắn chơi đến như người, đang thở hổn hển vậy gọi, hắn lao ra khỏi cửa.

"Bạch Thiếu! anh đi đâu vậy?"

"Đi khám thai"

"Rằm..m..m!!"

Đó là âm thanh vọng lại của cánh cửa, sau khi Bạch Ngạn Tổ lao ra khỏi phòng.

"Đi khám thai? anh ấy đi khám thai..."

Trước cửa bệnh gok.

Có lẽ là vào mùa sinh sản nên sản phụ đến khám rất là đông đến nghẹt cả bệnh viện. Hàng hàng lớp lớp xe hơi đậu ngoài cửa, ngay cả bãi giữ xe cũng quá tải không còn chỗ để đỗ xe.

Nắng trưa gay gắt chiếu rọi lên thân ảnh hai người sản phụ trẻ tuổi, khi cánh cửa bệnh viện được đẩy ra. Nhìn hai cái bụng căng tròn to tướng, hai chân như găng quả tạ trĩu cân nhắc không nổi này, có lẽ cách ngày sinh không còn xa.

"Hoặc phi không đến rước cậu?" Bụng của Lý Nhã thì nhỉnh hơn một chút, vì đã gần kề đến ngày sinh.

"Anh ấy gần đây rất bận mình không muốn vì chuyện nhỏ này làm phiền anh ấy." Phi Yến gượng cười, nói thay cho Hoắc Phi nhưng mẹ của cô thì không.

"Cháu đừng nhắc đến thằng nhóc đó, từ khi dọn đến kí túc xá thì mọi người ở Hoắc gia đã không nhìn thấy mặt, ngay cả mẹ ruột của nó muốn gặp cũng phải đặt lịch trước mấy ngày, huống gì là Phi Yến....sinh viên Y năm nhất nào cũng bận như vậy sao, di không tin." Trình phu nhân có vẻ rất bất mãn với Hoắc Phi

"Mẹ à!"

"Được rồi! mẹ hiểu mà...không được trách móc Hoắc Phi, đúng không? con đứng đây...mẹ đi tìm tài xế."

Cô có thể trách gì Hoắc Phi, người có lỗi là cô không phải hẳn. Đợi sau khi đứa nhỏ sinh ra cô và mẹ sẽ rời khỏi đây, trả lại cuộc sống tự do cho Hoắc Phi. Có lẽ anh ấy sẽ tìm được một người phụ nữ tốt, thay thế Dục Uyển mang đến hạnh phúc cho mình.

"Nhã! gần đây cậu sống thế nào...Bạch Ngạn Tổ vẫn đối xử tốt với cậu."

"Thiếu gia đối xử với mình rất tốt."

Không phải Lý Nhã không biết đến sự tồn tại của những người phụ nữ ở bên ngoài của Bạch Ngạn Tổ, nhưng với một cô gái nhỏ nhút nhát và rất biết an phận như Lý Nhã, bắt cô phùng mang trọn má hời tội Bạch Ngạn Tổ là điều không tưởng, vì cô hoàn toàn không biết cách phản kháng.

Cũng không biết là họa hay phúc nữa...

"Sao lại đứng ở đây...mau lên xe."

"Thiếu gia!"

Từ xa nhìn thấy Lý Nhã đứng ngoài nắng phải lấy tay che chắn, Bạch Ngạn Tổ đã thấy xót người, vội mở cửa ra trước khi xe kịp dừng hẳn.

"Cẩn thận! coi chừng cánh cửa."

Chỉ là cách thể hiện tình cảm của hắn khá đặc biệt, mặc dù người mang đầy tội lỗi nhưng chưa bao giờ nhẹ nhàng hay tử tế với Lý Nhã một chút nào, ngoại trừ lời lẽ lúc ở trên giường.

"Phi Yến! tạm biệt."

"Cho xe chạy"

"Dạ! thiếu gia"

Trong xe...

Một bầu không khí im lặng bao trùm cả xe, vì Bạch thiếu gia không được vui.

"Thiếu gia! em xin lỗi...có phải là mẹ gọi anh đến, thật ra em có thể tự đón taxi về."

"Không phải anh nói sẽ đưa em đi khám thai, em vội cái gì...còn đứng ngoài nắng, lỡ bị bệnh ảnh hưởng đến con thì thế nào?"

Bạch thiếu ỏi là Bạch thiếu, cậu đến trẻ không thể đưa vợ đi khám thay được là vì nguyên nhân gì thì cậu phải hiểu rõ, cậu ở đây la hét lớn tiếng muốn làm lấy cho ai xem, còn trách người ta giành làm luôn phần việc của mình.

"Hic..c..c!!! thiếu gia, em xin lỗi...cậu đừng giận...em xin lỗi."

"Em khóc cái gì..nín ngay cho anh..anh là chồng em không phải thiếu gia của em, không được gọi anh là thiếu gia"

Bạch Ngạn Tổ kéo Lý Nhã lại dùng cả hai tay nước mắt cho cô. Thật sự rất đáng yêu, hai chữ "ông xã" cũng rất ngọt ngào, đặc biệt là khuôn mặt lúc khóc của Lý Nhã thật sự rất có sức quyến rũ, khiến hắn không thể kiềm lòng được, muốn ăn cô ngay lập tức. Mẹ hắn dặn phụ nữ mang thai không thể cử động mạnh, nên hắn phải nhờ đến những người phụ nữ bên ngoài để giải quyết vấn đề sinh lý, nhưng tất cả họ đều không thể sánh bằng Lý Nhã, vì ham muốn của hắn xuất phát từ tình yêu.

Bất ngờ được hôn, Lý Nhã đã quên luôn việc mình đang khóc, nụ hôn của họ kéo dài triền miên, kính xe cũng dần được hạ xuống. Bác tài xế đang cầm lái ở ghế trước, bắt đầu phân vân có nên dừng xe lại hay không đây....

Như đã đề cập từ đầu, có lẽ vào mùa sinh sản nên sản phụ đến khám rất đông nên khó mà tìm được đường ra. Trình phu nhân và bác tài xế cũng đang bị mắc kẹt ở bãi đỗ xe.

"Phi Yến! con tìm chỗ nào đó đứng chờ mẹ...có chút chuyện phát sinh ở bãi xe, có lẽ hơi lâu."

"Dạ! con biết rồi."

Phi Yến loay hoay cúi người, nhét điện thoại vào trong túi nên không hay biết trước mặt có một đoàn xe cứu thương đang đẩy tới.

"Tránh ra...xin lỗi, tránh ra.."

"Áh..h.."

Lúc Phi Yến nhận ra thì cũng không kịp, cái bụng to tướng là nguyên nhân khiến cô chậm chạp né tránh. Cô vấp chân ngã ra phía sau, khiến cho mọi người xung quanh một phen giật thót tim. Và Phi Yến chỉ biết nhắm mắt chịu thua số phận, vì mọi thứ diễn ra quá nhanh, con của cô...

"Không sao chứ?"

May cho Phi Yến lúc cô ngã ra phía sau, thì đã có hai cánh tay đỡ lấy, cả người cô rơi vào vòm ngực có phần quen thuộc của người đàn ông, mùi hương này...

Phải là hắn.

Người tiếp theo nên nhắc đến là vị hôn phu hệt của Trình Mĩ, không còn là nhân vật phong vân như trước, kí giả cũng không nhìn thấy bóng dáng của cậu ta ở các hộp đêm, vũ trường, hay những buổi tiệc thâu đêm suốt sáng của giới thượng lưu. Bởi vì hắn phải theo sát Phi Yến.

Trong khi vị hôn phu trên danh nghĩa như Hoắc Phi suốt ngày làm bạn với sách vở và thi thể, thì Tề Hạo lại như thần bảo hộ lúc nào cũng ở phía sau bảo vệ Phi Yến, lại chưa lần nào lộ diện.

Đây cũng có thể xem là một bắt đầu tốt đẹp của Tề Hạo và Phi Yến, lần đầu tiên giữa hai người họ có một cuộc trò chuyện yên bình như bây giờ, không cường ép, không chống trả.

"Tôi nghe nói anh sẽ đi du học, là..là khi nào?" Phi Yến tỏ ra rụt rè, khi cầm chai nước suối từ chỗ Tề Hạo.

Mấy tháng nay, cùng lúc cô đặt hết tình cảm của mình lên đứa nhỏ thì lại càng nghĩ nhiều đến hắn. Sau khi trở về từ Đào chết, hắn đã giữ đúng lời hứa là không xuất hiện trước mặt cô. Mọi thứ trở nên trống rỗng, cô như thiếu đi thứ gì đó không biết có phải vì hắn.

"Tối nay...mọi thủ tục đã được làm xong." Tề Hạo nhếch miệng cười.

Con người ai cũng phải trưởng thành, ăn chơi như vậy cũng đã quá đủ, hắn phải học cách làm người lớn. Sau bữa tiệc chia tay tối nay, hắn sẽ theo ý nguyện của ông nội ra nước ngoài du học, tiếp bước con đường chính trị của gia tộc.

Thật ra hắn nên đi từ sau scandal của Trình Mĩ, nhưng vì người phụ nữ này mà do dự không quyết. Nửa năm, sự kiên nhẫn của gia đình giành cho hắn đã không còn, và hắn cũng không thể tiếp tục trì hoãn.

"Vậy khi nào anh về?" Phi Yến cảm thấy bản thân thật điên rồ, tại sao lại đặt câu hỏi ngu xuẩn như vậy, Tề Hạo rời đi thật xa không phải là điều cô luôn muốn còn hỏi hắn khi nào về.

"Năm..hay mười năm hoặc có thể lâu hơn, chắc em cảm thấy rất vui...vì không cần phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của người mình không thích." Tề Hạo mỉm cười nhìn Phi Yến.

Tâm trạng cô lúc này có thể gọi là vui sao, Phi Yến càng ngày càng không thể hiểu nổi mình. Thật ra tình cảm của cô giành cho hắn là thế nào, trong lòng cô đang vang lên giọng nói, muốn cô giữ hắn, muốn hắn nhìn thấy cô sinh đứa nhỏ của họ ra. Nhưng cô lại không thể mở miệng...

"Phi Yến! con ở đây mà mẹ đi tìm khắp nơi..."

"Tại sao hai đứa ngồi cùng nhau."

Trình phu nhân tìm con đến đổ cả mồ hôi, có lẽ bà hơi bị dị ứng thái quá với Tề Hạo, vừa nhìn thấy hắn, đã kéo con gái đứng dậy. Như sợ Tề Hạo sẽ làm tổn thương Phi Yến.

"Chào đi!"

Không cần phải lịch sự như vậy, trong mắt của Trình phu nhân cho dù Tề Hạo cư xử tử tế hay thay đổi thành người tốt, vẫn không thể thay đổi được định kiến về một thanh niên xấu trong mắt của Trình phu nhân, tai tiếng và những chuyện ngu xuẩn của hắn bà nghe không ít. Cho nên Trình phu nhân đã làm lơ cái cúi đầu lễ phép của Tề Hạo vừa rồi.

"Phi Yến! đi thôi."

"Dạ.."

Trình Phu nhân nắm tay Phi Yến lôi đi, cho dù Tề Hạo là cha của đứa nhỏ trong bụng của con gái bà, thì bà cũng không chấp nhận hai người đến với nhau. Nếu so sánh với Hoắc Phi thì tai tiếng của Tề Hạo còn tệ hơn rất nhiều, hắn còn từng là con rể hụt của họ Trình, mối quan hệ rối rắm này không nên tiếp diễn.

"Alo!"

Chuông điện thoại reng, nhưng Tề Hạo vẫn mãi nhìn thấy bóng lưng của Phi Yến, đến lúc cô bước hắn vào trong xe, thì hắn mờ nhạt máy nghe.

"Alo! sao còn chưa đến...mọi người đều đã đến đông đủ" Lữ Phóng còn chưa kịp nói xong thì Trịnh Thăng đã cướp lấy điện thoại.

"Alo! nhị thiếu gia...hôm nay là tiệc chia tay mọi người tổ chức cho cậu, nhân vật chính như cậu lại không đến....muốn chơi bọn này sao."

Mã thiếu cũng chen ngang vào điện thoại.

"Nhị thiếu gia! bạn thế nào cũng không thể đến gặp mặt anh em lần cuối? những đứa coi thường anh em thường không có kết quả tốt."

"Được rồi, mình sẽ tới ngay...các cậu đang ở đâu?"

Hội trường- thành phố.

"Từ Lộ! xin kính chào quý vị khán giả thân yêu nhất của mình, hôm nay Từ Lộ sẽ gửi đến một sáng tác của nhạc sĩ...đó...là..."

"Giảm cân..giảm cân đi..."

Nữ ca sĩ của chúng ta còn chưa kịp nói gì, chỉ vừa bước lên sân khấu đã nhận được sự phản đối nhiệt tình từ vị khán giả bên dưới.

Nhưng cô ca sĩ nhỏ bé này cũng không phải dạng vừa, phùng mang trợn má, từ trên sân khấu tuột xuống, với đôi chân ngắn cùn của mình cũng phải rất gian nan mới chạm được đất.

"Bo! có cần cô giúp con?"

"...."

Bo giơ tay lên, hàm ý ngăn viện trường lại, nó có thể xử lý vấn đề này một mình. Ước mơ của nó chính là trở thành một ca sĩ diễn viên đại minh tinh như Từ Lộ, nếu ngay cả cái bực sân khấu cũng không xử lý được thì nói gì đến ước mơ tương lai.

Xong rồi, cuối cùng thì Bo cũng đã bước xuống được tới đất, và bắt đầu hành động đáp trả giành cho vị khách không mời. Tất cả khán giả nhí đang đứng bên dưới khán đài, đều né người sang một bên nhường đường cho Bo đi qua.

Một cậu nhóc với khuôn mặt khả ái, đáng yêu ngạo mạn, và ăn mặc như kẻ có tiền đang đứng ở một góc riêng, chính là vị khách không mời mà chúng ta đang đề cập đến.

"Tề Hách Dịch! có phải đốn đòn nên chạy đến đây kiểm chuyện, cậu nói ai béo hả? "Không biết giọng hát của Bo thế nào, chứ tiếng hét của nó thật sự rất khủng bố.

"Cao Phối San! tớ nói cậu giảm cân là tốt cho cậu? cậu thấy có đứa con gái nào bắt tay to như bắt chân con trai không? mà không phải chỉ mình tớ...tất cả mọi người trong lớp đều gọi cậu là San béo."

Tam thiếu gia của Tề gia cao giọng lớn tiếng, đôi mắt hẹp thành một đường dài nhìn Bo. Tên của nó là Tề Hách chứ không phải là Tề Hách Dịch như Bo gọi, cho nên đừng bao giờ gọi nó là Hách Dịch, nghe rất chướng tai.

"Vì tất cả bạn học đều sợ cậu...ngay cả cô giáo cũng vậy, vì cậu mà mọi người mới gọi mình là San Béo."

"Ha...a...!!! cậu cũng đã thừa nhận mình là San béo không phải sao? ha..ha...!!!!"

Trong lớp đều con nhà quý tộc, lại lạc quẻ xuất hiện một đợc hạ dân thấp hèn, còn vừa béo vừa tròn, phải nói là một con sâu làm rầu nồi canh, khiến cho đẳng cấp của lớp học phải đi xuống.

"Mình hỏi thật cậu...một đứa nghèo hạ đẳng như cậu, lấy tiền đâu mà ăn nhiều vậy...có phải cậu giành ăn luôn cả phần của anh trai mình, nên mới béo như heo? Ha..a...ha...!!!!"

Một tiếng cũng nghe béo, hai tiếng cũng nghe béo, cuối cùng lại gọi nó là heo, nhục này không rửa sạch thì sao có thể ngẩng cao đầu làm đại minh tinh.

"Tề Hách Dịch! Hôm nay tớ không đánh cậu cho ba má, ông nội và cả anh trai cậu nhận không ra...tôi sẽ không gọi Cao Phối San."

Nhờ vào Hoắc Luật, mà một cô nhi như Bo và Bin đợc học trường quý tộc Dahlia, nhưng không biết là duyên hay nghiệt từ ngày đầu tiên nhập học, đôi oan gia nhỏ tuổi này đã gây nhau, Bo mỉa miều và Dịch hống hách gặp nhau là khẩu chiến.

"Tề Hách Dịch! đứng lại cho tôi...rầm..m..!!!!"

Bo vừa xắn vấy lên, vừa đuổi theo Tam thiếu của Tề gia, nhưng chân nọ đạp chân kia. Kết quả cả người úp mặt xuống sàn, mặt mày meo mào.

"Hu..u...!!!!!"

"Ha..a...!!! ngay cả chạy cũng không xong mà muốn làm đại minh tinh...cậu chẳng có điểm nào giống chị Từ Lộ, muốn đóng giả chị ấy...mắc cười quá...ha....a...!!!!"

Tề Hách đang cười hả hê thì từ phía sau có một lực kéo mạnh, đã nhấc bổng nó lên cao, hai chân lơ lửng trên không.

"Nhóc con! không phải chỗ của cậu nên là trên đó? chạy xuống đây làm gì?"

"Buông tôi ra! đi bắt nạt một đứa con nít như tôi có gì hay ho."

Mọi người đang tổ chức tiệc chia tay cho Tề Hạo ở trên lầu hai, với tư cách là em trai cũng như một thành viên của Tề gia, Tề Hách đáng lý ra phải ở trên lầu. Nhưng vì lý do gì lại xuất hiện ở đây.

"Hoắc Luật! thả tôi xuống, nếu không... anh trai tôi sẽ không tha cho anh." Tề Hách như một con thỏ bị người ta túm hai tai xách lên cao, đang vùng vẫy đạp loạn.

"..."

Hôm nay là sinh nhật của Bo, nguyện vọng của nó là trở thành một đại minh tinh như Từ Lộ, có thể đứng trên sân khấu lớn nhất thành phố, biểu diễn và hát cho mọi người nghe. Vì vậy mà Hoắc Luật mới đưa tất cả bọn nhỏ ở cô nhi viện đến hội trường lớn này, để con bé hoàn thành nguyện vọng ngày sinh nhật của mình.

"Mọi người trên lầu đang đi tìm cậu, có đi đâu cũng nên báo cho người một tiếng, đừng để họ phải lo lắng?"

Không còn chút lạnh lùng khó gần của trước đây, sáu tháng trôi qua. Hoắc Luật đã trở thành một người rất ấm áp như tia nắng ban mai đang chiếu rọi, thân thiện và dễ gần, và trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười.

"Bỏ tay ra! đừng tỏ ra thân thiết, anh đâu phải anh trai tôi...hừ.." Vừa đọc đã thả ra, Tề Hách đã đẩy ngã Hoắc Luật, và chạy thẳng lên tầng 2.

Thằng nhóc này đúng thật là...

Hoắc Luật bước tới chỗ của Bo và diu con bé đứng dậy. Cảm nhận ở đôi tay có vẻ đã khác trước, chỉ cách nhau có một tháng, mà..

"Bo! hình như em lại tăng cân đúng không?"

Chỉ có đỡ người ta đứng lên, có cần phải đã kích dữ dội như vậy không Luật ca. Cho dù điều anh nói là sự thật đi nữa, nên biết hai từ "tăng cân" là điều cấm kị của phụ nữ.

"Huu...u...!!! em không béo...em không có tăng cân...sao mọi người cứ nói em béo...hu..u...!!!!!" Thêm một lần nữa, Hoắc Luật lại chọc thủng bao nước mắt

"Đừng khóc! là anh sai...em không béo, em cũng không tăng cân đợc chưa, hôm nay là sinh nhật em, có ai lại khóc trong sinh nhật của mình? cười cho anh xem."

Từ lúc không còn Dục Uyển, thì Hoắc Luật đợc xem là người thân của nó và anh trai, đối xử với nó rất tốt, còn cho nó đến trường học. Cho nên Bo rất

là biết nghe lời, và trước khi nó nín hoàn toàn, cũng phải để nó thúc thích vài tiếng, đầu phải là vòi nước cứ tắt van là nước ngưng chảy.

"Hic..hic....!!!"

Bon vừa nín không thì chuông điện thoại của Hoắc Luật reo lên..

"Alo! Nhị thiếu gia...Mạn Ni tiểu thư...."

Vẫn chưa kịp tắt điện thoại thì Hoắc Luật đã phóng như bay ra khỏi cửa hội trường..

"Viện trưởng! con có chuyện gấp phải đi trước...đi ở lại với bọn trẻ."

"Nhị thiếu gia.."

Bệnh viện Gok.

"Không...!! đó là thuốc độc...thuốc độc..không phải thuốc, con không uống..."

"Mạn Ni! con đừng như vậy...con đừng khiến mẹ đau lòng...Mạn Ni..hu..hu...con mau uống thuốc, sau khi hết bệnh mẹ con chúng ta sẽ rời khỏi đây, chúng ta sẽ đến bất kì đâu mà con muốn."

Chưa bước vào phòng bệnh, chỉ đứng ở ngoài hành lang đã nghe thấy tiếng khóc của hai mẹ con Lữ Trị và Mạn Ni.

Sau nửa năm điều trị bệnh, mọi người đều cho rằng bệnh tình của Mạn Ni sẽ được thuyên giảm nhưng không, nó ngày một trầm trọng hơn. Như một người hoàn toàn điên loạn, không thể làm chủ được bản thân.

"Bóp..p..!!!"

Nhìn thấy mấy viên thuốc màu xanh từ tay của Lữ Trị, Mạn Ni như hóa điên. Ánh mắt thoáng lên sự sợ hãi, rồi lại cười ngậy dại như người quẩn trí.

"Lữ Trị! bà cũng xấu xa như họ...muốn dùng mấy viên thuốc này để hãm hại tôi, tôi có chết cũng phải kéo theo bà, người xấu xa như bà phải xuống địa ngục từ lâu...bà chết đi." Mạn Ni lao vào người của Lữ Trị, dùng hai tay xiết chặt lấy cổ của bà ta.

Cô y tá ốm yếu bên cạnh lại không đủ sức đến ngăn lại sự điên loạn của Mạn Ni, muốn cứu người nhưng không đủ lực, chỉ tìm một mũi thuốc an thần nhưng mãi không thành, vừa lại gần đã bị Mạn Ni hất văng ra, rồi luôn cả ống tiêm.

"Mạn Ni! là...là...mẹ, con hãy tỉnh táo lại...Mạn Ni."

"Mẹ sao? bà không phải mẹ tôi...mẹ ruột của tôi đã bị bà hại chết...tôi phải giết bà...tôi."

Lữ Trị tưởng đã chết trước con điên loạn của Mạn Ni, tâm trí trở nên u mê, trước mắt mù mịt. Nếu không có sự xuất hiện kịp thời của Hoắc Luật.

"Mạn Ni! Không..."

"Luật."

Nghe thấy tiếng của Hoắc Luật, Mạn Ni mừng rỡ xoay người ra cửa. Cô y tá nắm bắt lấy cơ hội, lập tức nhặt ống tiêm dưới đất lên tiêm vào người cô ta. Người trước mắt mù mịt, tâm trí u mê, bây giờ chính là Mạn Ni, cô ngã phịch xuống giường.

Hoắc Luật bước vào trong phòng ầm Mạn Ni đặt lên giường bệnh, giống như mọi lần.

Bệnh của Mạn Ni ngày càng nghiêm trọng, cho nên mọi người sẽ dùng dây buộc lại hai tay của cô ta lại, để tránh tránh Mạn Ni lên con kích động làm tổn thương người khác. Mỗi lần Lữ Trị nhìn thấy cảnh tượng này đều rơi nước mắt.

"Không phải cậu là bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện, tại sao không thể chữa hết bệnh của Mạn Ni, bệnh của con bé ngày càng nặng hơn trước....tất cả các người đều vô dụng như vậy, tôi còn cần các người làm gì." Lữ Trị tức giận, gào khóc và đánh vào người của bác sĩ.

"Đi! hãy bình tĩnh lại...con tin họ đã hết sức mình." Hoắc Luật lao tới, ôm chặt lấy Lữ Trị giữ cho bà bình tâm lại cũng như an toàn cho những bác sĩ ở đây.

"Phu nhân! trường hợp của Mạn Ni tiểu thư rất đặc biệt...không đơn giản như những bệnh nhân khác...đều tôi có thể nói với bà là người nhà nên hạn chế đến gặp cô ta, tránh khơi dậy những kí ức không tốt trước đây, đó là cách điều trị tốt nhất giành cho Mạn Ni tiểu thư lúc này."

Muốn bà không quan tâm, không đến thăm con gái mình. Lữ Trị làm không được, Mạn Ni dù không phải con gái ruột, nhưng bà còn xem cô hơn cả tính mạng của mình. Tình yêu thương đó một người ngoài làm sao có thể hiểu được, cho nên họ mới đưa ra cái yêu cầu điên khùng đó.

Không giống với những video mà họ gửi cho bà hàng ngày, về sinh hoạt thường nhật của Mạn Ni ở bệnh viện, qua đó bà có thể nhìn thấy một Mạn Ni hoàn toàn bình thường, hồn nhiên và không điên loạn, khiến cho Lữ Trị hoang mang có nên làm theo lời bác sĩ, không đến gặp Mạn Ni sẽ tốt hơn cho cô. Vì mỗi lần bà đến thăm, Mạn Ni đều rất kích động.

"Phu nhân! sau khi thuốc mê hết tác dụng, Mạn Ni tiểu thư tỉnh lại nhìn thấy các người nhất định lên con, tôi nghĩ...hai người nên tránh mặt."

Dù không muốn đi nhưng Lữ Trị không còn sự lựa chọn, cùng Hoắc Luật phải rời khỏi phòng bệnh. Vì bà không muốn tiếp tục trở thành con ác mộng của Mạn Ni, có lẽ bà nên cảm thấy đủ chỉ bằng việc nhìn Mạn Ni qua video mỗi mỗi này, bà không nên quá tham lam.

"Tôi xin lỗi...nếu vừa rồi có làm cậu bị thương, Mạn Ni...tôi trông cậy hết vào cậu."

"Phu nhân! bà yên tâm...chúng tôi sẽ chăm sóc tốt nhất cho Mạn Ni tiểu thư." Vị bác sĩ trẻ tuổi từ tốn, mỉm cười nâng gọng kính lên.

Sau đó cậu ta còn tiễn bà và Hoắc Luật ra đến cửa.

Nhưng Lữ Trị không hề biết, sau khi bà cùng Hoắc Luật rời khỏi căn phòng đó. Thì Mạn Ni mới thật sự đối diện với con ác mộng thật sự, hàng đêm sau 10 h tối, lúc bệnh viện tắt đèn, camera ngừng hoạt động thì đó là thời khắc kinh hoàng giành cho Mạn Ni.

"Áh...ah...!!! đừng...tôi không muốn...!!!"

Trong một căn phòng tối tại bệnh viện, một nơi hoàn toàn được cách âm. Mạn Ni đã được đưa đến căn phòng này hàng đêm.

"Ai làm trước...làm nhanh rồi còn về."

"Quá mất thời gian, chúng ta cùng lên."

Mặc cho Mạn Ni phản kháng chống cự hàng đêm, cô vẫn bị đám đàn ông lạ mặt cưỡng bức tập thể. Bọn họ cũng không muốn làm điều này, nhưng vì đã nhận tiền của người ta nên phải ra sức giày vò Hoắc Mạn Ni.

"Bác sĩ! đây là kết quả kiểm tra sáng nay...Hoắc Mạn Ni, cô ta mang thai rồi."

"Chết tiệt! đám người đó tại sao lại không cẩn thận như vậy, cô lo xử lý đứa nhỏ...tôi sẽ báo chuyện này cho chủ tịch Tổng, tuyệt đối không thể để chuyện này cho người nhà họ Hoắc biết."

Cùng lúc đó tại bệnh viện KOG.

Nơi căn phòng vip sang trọng, Tổng Thiếu Hoành vẫn hôn mê trên giường bệnh. Tổng phu nhân hàng đêm vẫn đến thăm con trai, nhìn đứa con trai bất lực trên giường thì lòng thù hận giành cho Mạn Ni càng sâu sắc.

Nếu pháp luật không thể trừng trị con đàn bà độc ác đó, thì bà sẽ dùng luật của mình để xử trí nó.

Mạn Ni thoát tội vì căn bệnh tâm thần quái quỷ, thì bà dùng chính căn bệnh đó để hủy hoại cô ta. Bà sẽ khiến Mạn Ni vĩnh viễn là một người điên, chưa đủ bà vẫn còn muốn giày vò hành hạ ả, khiến ả trở nên đề tiện thấp hèn.

"Áh...ah...!!! đừng...tôi không muốn...!!!"

"Xin các người tha cho tôi...cầu xin các người, không không thể chịu đựng nổi...hic..hic...!!!"

Cũng là những đoạn ghi hình của Mạn Ni sống tại bệnh viện, và được gửi từ một nơi cùng một người. Nhưng cuộn băng được gửi đến tay Lữ Trị và chủ tịch Tổng có nội dung hoàn toàn trái ngược, khoảng cách lại quá xa như thiên đàng và địa ngục.

Trên màn hình là hình ảnh một Mạn Ni khốn khổ đau đớn, trong bộ dạng trần trụi xấu hổ nhất, cô vừa khóc vừa quỳ dưới đất cầu xin bọn đàn ông xung quanh tha cho mình. Điều đó lại làm cho Tổng phu nhân thêm hả hê thích thú.

"Thiếu Hoành! con nhìn xem...con đàn bà đó thật tiện, ngay từ đầu mẹ đã nói với con, nó không xứng đáng..nếu con nghe mẹ thì đã không có kết cuộc này."

"Kết.t.t!!!"

Mộc Nhu bất ngờ đẩy cửa vào, Tổng phu nhân lập tức tắt màn hình tivi. Bà cũng không biết cô đã nghe thấy cũng như nhìn thấy được bao nhiêu.

"Tại sao đến mà không gõ cửa." Tổng phu nhân lên tiếng.

"Con..con xin lỗi, con không biết mẹ đang ở đây."

Cũng giống như cách bà nhìn nhận Mạn Ni, nếu không phải trong người của Mộc Nhu đang mang cốt nhục của Tổng gia, thì ngay cả tư cách bước vào căn phòng này cũng không có chứ đừng nhắc đến chuyện gọi bà bằng mẹ.

"Cũng gần đến ngày sinh...không phải tôi bảo cô không cần đến bệnh viện."

"Con muốn được chăm sóc Thiếu Hoàn."

"Không cần...công việc đó đã có y tá và các bác sĩ, việc của cô là bình an sinh đứa nhỏ ra, tôi sẽ gọi tài xế đưa cô về."

Tổng Phu nhân xoay người tìm điện thoại, lúc bà nhấc điện thoại lên chưa kịp gọi thì từ phía sau, cảm nhận được một cánh tay đang cố bám víu lấy mình, Mộc Nhu ngã lên người bà.

"Cô bị làm sao?" Hốt hoảng cho đứa cháu chưa chào đời của mình, Tổng phu nhân liền ném điện thoại xuống đất, ôm lấy Mộc Nhu.

"Mẹ! con nghĩ...mình sắp sinh rồi." Mộc Nhu thở gấp, túm chặt lấy bụng mình

Nhìn xuống hai chân của Mộc Nhu, nước ối đã vỡ òa, Tổng phu nhân hét thất thanh vọng khắp bệnh viện.

"Bác sĩ..bác sĩ..."

----- hết chương 99-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Gặp lại

Đào Chết.

Nắng nóng chói mắt, gió thổi nhẹ nhẹ, lá vàng thỉnh thoảng rơi. Thiên thời địa thời nhân hòa hội tụ lại gốc cây long ô. Là thời điểm thích hợp nhất để chúng ta.

Hai mắt khép hờ, hít vào, thở ra, hít vào và lại thở ra.

Nhưng đừng nhầm lẫn với bất kì bài tập dưỡng sinh nào bạn từng biết, vì đây chỉ là mô phỏng lại hành động của anh Hối miệng rộng và Từ Tam đang làm Họ...

"Khò..ò...!!!"

Họ đang làm gì chắc mọi người đã đoán ra.

"BÓP...P...!!!"

"BÓP...P...!!!"

"BÓP...P...!!!"

Đó cũng là nguyên nhân cho âm thanh mãnh liệt vừa rồi. Mưa "táo" rơi táo bạo theo phương ngang tiến thẳng, bao nhiêu bất mãn khó chịu của người ném đều dồn hết lực trên mấy quả táo, đủ đau để hai người họ phải bật người tỉnh giấc.

"Là thằng nào? Chán..."

Vừa mở mắt ra, Từ Tam và Hối miệng rộng lại bị thứ to lớn trước mặt ngán tằm nhìn. Lần đầu tiên trong đời họ nhìn thấy một quả táo to như vậy, vừa căng vừa cứng, không dùng lại ở đó. Nó còn biết nhúc nhích và đập rất là mạnh nữa.

Đây rốt cuộc là loại táo gì?

"Sờ đủ chưa? đủ rồi thì lập tức lấy hai bàn tay thổi của các người ra."

Giọng nói chua chát như khế chua chấm muối của người phụ nữ, khiến cho lông mày khắp người họ đều dựng ngược, hàm răng tê cứng, thức tỉnh bốn con mắt quáng gà kia. Giỏ táo thì vẫn nằm yên trên đất, vậy trái táo họ đang cầm trên tay là....

"He...e...!!! Dục Uyển...cô ra mang com cho thằng ngốc?" là cái bụng bầu của cô.

"Hai người thật quá đáng...công việc của hai người lại để một mình anh ấy làm, còn mình lại nằm đây ngủ....các người có lương tâm không? còn nói là anh em tốt"

Nhìn thấy Hoắc Khiêm đại thiếu gia trước giờ quen làm việc bàn giấy, bây giờ lại lưng trần chân đất khum lưng gieo từng hạt xuống đất, Dục Uyển sốt cả ruột gan. Dù nói chỉ phạt sáu tháng nhưng phần việc của Hoắc Khiêm làm lại bao gồm của cả ba người, chỉ hận mình không thể mài sắt thành kim, thất bại trong việc giáo dục tư tưởng cho Hoắc Khiêm.

"Dục Uyển! chúng tôi không hề bắt ép chồng cô... là hấn tự nguyện làm giúp bọn này."

"Không tin thì cô hỏi hấn, bọn này không hề ép buộc... là hấn vui vẻ, hạnh phúc và khát khao được làm giúp bọn này....cô nhìn xem, nụ cười hạnh phúc của hấn khi làm giúp bọn này" Từ Tam choàng tay qua vai của Dục Uyển, và kéo cô lại gần hơn.

Mặc dù nắng nóng chói sáng, nhưng vẫn không lu mờ nụ cười rạng ngời của Khiêm đại Thiếu gia, không rõ nụ cười này là đồng tình với quan điểm của Từ Tam, hay vì vui mừng khi nhìn thấy Dục Uyển.

"Ngày mai trên đảo có lễ hội hóa trang, bọn này về trước chuẩn bị."

"Thằng ngốc! bọn anh đi trước...chú từ từ làm"

Chuẩn bị cái gì chứ, lễ hội hóa trang là ngày mai. Các người rõ ràng là đang trốn việc.

Kẻ trước người sau, Từ Tam và Hối miệng rộng vẫy tay chào với Hoắc Khiêm, rồi ung dung sai bước, để lại bao nhiêu bất mãn cho người ở lại, tức tối không biết làm gì.

"Các người...các người"

Ôm theo cái bụng to tướng của mình, Dục Uyển lê từng bước nặng nhọc đến chỗ người chồng ngốc nghếch của mình. Càng nhìn càng sốt, còn đâu dáng vẻ thư sinh môi hồng da trắng của trước đây.

Hoắc Khiêm đã trở thành một người đàn ông rắn rỏi, làn da cũng đen sạm đi, cánh tay cũng trở nên thô ráp, lòng bàn tay còn có nhiều vết chai. Chỉ có một điều không đổi, là mị lực của hấn vẫn còn đủ sức để điên đảo ba bà chị này.

"Cực cung! khát nước không?"

"Đói bụng chưa? có muốn ăn gì để chị nấu cho cung ăn."

"Trên người có chỗ nào nhức mỏi, để chị giúp cung xoa bóp."

Ba chị đại của Động Thiên Tơ cứ rảnh rỗi là chạy đến quán lấy Hoắc Khiêm, còn làm thay phần việc của Dục Uyển, com bung nước rút, phục vụ tận tâm bao gồm tất cả các khoản.

"Uyển không thích tôi đến gần các chị, để cô ấy nhìn thấy nhất định sẽ giận....các chị về đi"

Không phải hoàn toàn quên sạch những gì Dục Uyển đã dạy, chỉ ít về khoản đụng chạm thân thể với người khác giới, Hoắc Khiêm hoàn toàn tuân thủ, chỉ cần là giống cái có ý đồ tiếp cận thì hấn nhất phải né ra xa ba bước. Bao nhiêu tâm huyết của cô, không phải đổ sông đổ biển.

"Ừc..ừc...c!!!"

Tiếng tăng hắng liên tục của Dục Uyển, nhắc khéo cho ba bà chị ở đằng kia biết, vẫn còn cô trên đời này. Nhưng xem ra âm lượng quá nhỏ, bọn họ còn hành động táo bạo hơn.

"Con bé dữ dần chỉ biết nấu cho cậu mỗi trứng luộc? nó thật xấu tính...nếu là tôi sẽ không bao giờ giận cậu, cho dù cậu làm sai bất cứ chuyện gì đi chăng."

"Các chị còn có thể làm nhiều thứ khác cho cậu, giống như thế này.." Bàn tay nhẹ nhàng của chị đại vuốt một đường dài từ lòng ngực chạy thẳng đến thắt lưng.

"Còn biết cách làm cậu thoải mái hơn." Chị nhị phả hơi vào lỗ tai của Hoắc Khiêm với giọng nói đầy ma mị, cùng lúc cọ sát bộ ngực hùng vĩ của mình vào tấm lưng trần nhễ nhãi mồ hôi của hấn.

Sức đoàn kết tập thể bao giờ cũng hơn, hấn gần như bị họ đẩy xuống đất.

"Các chị..."

Cô mà còn không ra tay, con của cô nhất định sẽ mất cha.

"Ấy za....! đau quá.."

Nghe thấy tiếng hét của Dục Uyển, Hoắc Khiêm hoảng hốt đẩy cả ba ra, khăn trương chạy đến đỡ lấy cô.

"Khiêm! em thấy chóng mặt, chắc bị say nắng."

"Đừng cử động! để anh bồng em vào trong."

Nhìn thấy nụ cười đắc ý giương oai diệu võ của Dục Uyển, khi được Hoắc Khiêm ôm vào lòng. Bà bà chị kia biết rõ là cô đang diễn trò, nhưng vẫn mang theo cục tức mà rời đi. Nếu không họ nhất định sẽ nhìn thấy những cảnh âu yếm trưởng thành.

"Khiêm! bỏ em xuống được rồi!"

"Nhưng...nhưng vẫn chưa..."

"Em nói bỏ em xuống!"

"Ừ.."

Vẫn ngu ngơ ngốc nghếch như trước, Hoắc Khiêm nói lỏng tay nhẹ nhàng đặt Dục Uyển xuống đất. Chỉ cần là mệnh lệnh của Dục Uyển hắn tuân thủ vô điều kiện.

"Uyển! vừa rồi em bị làm sao?"

"Anh muốn em có sao?"

"Không có...anh...anh không có."

Dục Uyển chỉ nhướn đôi mắt lên thì Hoắc Khiêm đã co rúm người lại. Vẫn biết là hắn dễ bắt nạt, không biết làm gì lại khóc, nhưng cô lại thích nhìn bộ dạng lúng túng của hắn như bây giờ.

"Đùa với anh...anh mà dám, em sẽ bỏ mặt anh...ngồi xuống đi, em có mang com cho anh."

"Hôm nay em cho anh ăn gì?"

"Yên tâm đi...em biết anh ngán ăn trứng luộc, nên... em đã đổi trứng luộc thành trứng chiên."

"Kì Quân! anh xin lỗi..."

"Anh xin lỗi...xin lỗi..."

Sau tiếng hét thất thanh Hoắc Khiêm giật mình bật người dậy. Trán đầm mồ hôi, tiếng hét của hắn đã đánh thức Dục Uyển bên cạnh.

"Khiêm! anh bị làm sao?"

"Uyển! vừa rồi anh lại mơ thấy một người...cô ấy rất xinh đẹp...cô ấy..."

Tại sao mọi thứ khi này rất rõ ràng, khuôn mặt quen thuộc, người con gái ấy hắn biết rất rõ nhưng bây giờ lại không thể nhớ ra.

Đây không phải là mơ mà là một đoạn hồi ức trong quá khứ của Hoắc Khiêm. Gần đây hắn đã có dấu hiệu hồi phục kí ức, thường xuyên nhớ lại chuyện trước kia, và số lượng người xuất hiện trong giấc mơ ngày càng nhiều. Lần này lại là Kì Quân, lần sau sẽ là ai đây.

Dục Uyển lại không đủ can đảm để giúp hắn nhớ lại, hạnh phúc hiện tại cô không muốn bị đánh mất. Nếu Hoắc Khiêm hồi phục lại kí ức, hắn sẽ như trước đây ghét bỏ cô như kí sinh trùng.

"Đầu anh thật là đau...tại sao lại đau như vậy...anh đau quá...Á..á...!!!"

Con đau đầu bức bách Hoắc Khiêm đến mất kiểm soát, hắn ôm chặt lấy đầu và gào thét. Những con người tưởng xa lạ lại cho hắn cảm giác thân quen, những khuôn mặt mơ hồ cứ xuất hiện trong tâm trí hắn, họ là ai? tại sao lại biết hắn, và hắn là ai đây?

"Khiêm! đừng nghĩ nữa....đừng nghĩ gì hết...em xin anh..."

Dục Uyển ôm chặt lấy hắn, ôm chặt lấy hạnh phúc của mình. Hiện tại, hắn và đứa bé là tất cả những gì cô có trên đời này. Đừng ai cướp đi hạnh phúc này, đừng bắt Hoắc Khiêm rời xa cô.

Sau mỗi mùa thu hoạch anh túc, trên đảo đều tổ chức một lễ hội ăn mừng, mục đích để mọi người nghỉ ngơi giao lưu, tăng thêm phần tình cảm xóa bỏ bất mãn. Không khí rất náo nhiệt ồn ào, khắp nơi đều thấp lờng đờng, biểu diễn ca hát tạp kỹ, ảo thuật, đốt lửa, lắc vòng, múa lân...

Dưới ánh trăng thơ mộng, đôi nam nữ tay nắm chặt tay.

"Uyển! mình qua đó xem."

"Ừ!"

Hơi ấm từ bàn tay ấm áp và ánh mắt dịu dàng của Hoắc Khiêm tất cả chỉ giành hết cho cô, nhưng sự yên bình này sẽ kéo dài được bao lâu đây. Nếu hẳn hồi phục lại trí nhớ hẳn có nắm chặt tay cô như bây giờ không.

"Cười lên nào!"

"Một...hai...ba..."

"Tách...ch...!!!"

"Wo...o...!!! Hối ca..em cũng muốn chụp.."

"Em nữa."

Bên kia Hội miêng rộng đang giúp mọi người chụp hình miễn phí, nên thu hút rất nhiều sự chú ý. Tất cả mọi người đều đổ hết về phía hẳn, không ai thêm nhge mắt đến màn biểu diễn ảo thuật nhằm chán của Từ Tam.

"Uyển! chúng ta cũng chụp hình như mọi người?"

"Không chụp! xấu lắm."

"Nhưng anh..."

Sắp tới ngày sinh, không chỉ bụng to như quả bóng mà cả mặt, tay và chân đều sưng phồng như bị đánh. Còn Hoắc Khiêm lại rạng ngời như ánh trăng, nếu đứng cạnh nhau không phải giống phù thủy và hoàng tử. Cô tuyệt đối không thỏa hiệp, cho dù đôi mắt long lanh kia bắt đầu ứa nước.

"Vào!"

"Nếu sợ bị chê xấu thì đeo cái đó vào, sẽ không ai nhận ra cô." Hội miêng rộng giờ tay ném cho Dục Uyển một chiếc mặt nạ.

"Tôi..."

"Cô không nhìn thấy thằng ngốc rất muốn chụp hình? mau đi, đừng làm mất thời gian của mọi người...ở phía sau còn nhiều người muốn chụp hình"

"Phải đó! nhanh lên đi."

"Nhanh lên! đừng cản trở mọi người chụp hình."

Xoay người nhìn qua chính là về mặt huyệt hắc có phần trẻ con của Hoắc Khiêm, chịu hẳn, an lòng mọi người, Dục Uyển đành mang cái mặt nạ vào. Hoắc Khiêm mừng rỡ dính sát vào cô còn cười rất là hạnh phúc.

"Tách!"

Giống như những gì cô nghĩ Hoắc Khiêm rất nổi bật trong hình, soái ca đẹp không góc chết, nhìn ở góc độ nào cũng đều đẹp. Còn cô chẳng khác nào một cái thùng phi di động, to gấp đôi hẳn, dù đã "ẩn" mặt nhưng vẫn mang nặng mặt cảm. Một chữ "Xấu", hai chữ "Cực xấu", ba chữ "cực cực xấu". Vừa cảm tấm hình Dục Uyển đã muốn hủy thi diệt tích, nhưng Hoắc Khiêm đã liều mạng giữ lấy, còn xem như báu vật cất giữ cẩn thận không cho phép cô chạm tay vào.

"Đưa đây!"

"Không! bây giờ nó là của anh."

"Trong hình cũng có ảnh của em, sao lại của anh...trả lại đây."

"Không! em nhất định sẽ xé nó."

Mãi lo tranh cãi với Hoắc Khiêm, mà Dục Uyển không hay tay họa từ trên cao đang ập xuống đầu cô.

"Coi chừng!"

"Á...A...!!!"

Từ trên cao, một chiếc lồng đèn bắt ngờ tuột dây rơi xuống, Dục Uyển hốt hoảng né tránh và té ngã xuống đất. Những người xung quanh bị cô dọa sợ

mà chạy đến, đám đông nhanh chóng bu lấy Dục Uyển.

"Té như vậy, chắc không nhẹ đâu...liệu đứa nhỏ trong bụng có sao không đây..."

"Dục Uyển! cô có ổn không?"

Lần này không phải là diễn trò nữa, mà thật sự Dục Uyển đã ngã rất đau. Con đau âm ỉ vẫn đang lan tỏa ở phần bụng, nhìn về mặt như cố chịu đựng của Dục Uyển, không ai tin là cô không sao.

"Bụng...bụng em đau quá..."

Dục Uyển vừa gượng đứng dậy, đã ngã ngay vào người của Hoắc Khiêm.

"Máu..u...!!! "

Màu đỏ tươi rực rỡ chảy mượt xuống hai chân, khiến cho người xung quanh càng thêm hoang mang.

"Không ổn! phải lập tức Dục Uyển trở lại đất liền." Họi miệng rộng lên tiếng.

"Tao đi chuẩn bị tàu." Từ Tam lên tiếng.

Trước giờ những phụ nữ gần tới ngày sinh đều được trở lại đất liền, dù chỉ là thị trấn nhỏ không có những cơ sở y tế khang trang, máy móc tiên tiến nhưng với những ca sinh nở bình thường thì một trung tâm y tế cũng đủ. Còn trường hợp của Dục Uyển...

Nhắc bóng Dục Uyển, ôm chặt cô trong người. Hoắc Khiêm khẩn trương chạy theo sau Từ Tam.

"Uyển! em nhất định sẽ không sao."

Hoàng hôn...

Suốt một ngày lênh đênh trên biển, tàu của Từ Tam đã dừng lại tại một thị trấn ven biển cách xa thành phố hàng ngàn km, nơi có rừng hoa oải hương tím thom ngát trải dài như những cánh đồng. Hương hoa oải hương lan tỏa khắp không trung.

Con tàu của họ vẫn cập ở trên bến, Từ Tam thì ở lại giữ tàu. Họi miệng rộng có nhiệm vụ dẫn đường cho Dục Uyển và Hoắc Khiêm đến trung tâm y tế. Sức khỏe của Dục Uyển trở nên yếu dần, cơ thể suy nhược, sắc mặt trở nên xanh xao, suốt cả đoạn đường cô luôn ngủ thiếp đi.

Nơi này so với Đảo chết cũng không khá hơn mấy, tất cả thanh niên trai tráng khỏe mạnh đều ra thành thị kiếm ăn, để lại những cụ già lớn tuổi và bọn trẻ con. Cho nên với sự xuất hiện của người lạ mặt luôn gây ra sự chú ý của người dân trong trấn.

"Thằng ngốc! sao không đi tiếp...cậu đứng đó làm gì?" Họi miệng rộng lớn tiếng hỏi thúc

"Tôi.."

Từ lúc Hoắc Khiêm bế Dục Uyển vào cái thị trấn hoang vắng này, hắn luôn có cảm giác bất an. Mùi hoa oải hương này gọi lại trong hắn một đoạn hồi ức mơ hồ. Hắn như từng nghe một người nào đó nhắc rất nhiều, nhà của hắn, bà nội của hắn...và hoa oải hương tím...

"Tôi cái gì nữa? trời sắp tối rồi...hay cậu muốn tối nay để Dục Uyển ngủ ở bên ngoài, đi mau thôi.."

"Ừ!"

Nhưng thật là không may cho họ chút nào...

"Cái quái gì nữa đây?"

Không giống như các bệnh viện hay trung tâm y tế lớn trong thành phố. Nơi đây các bác sĩ y tá đều là những tình nguyện viên, buổi sáng họ đến khám chữa bệnh cho mấy cụ già trong trấn, tối chiều là theo xe của bệnh viện trở lại thành phố. Còn đến cách ngày, một tuần chỉ đến có ba ngày duy nhất.

"Ông anh! mọi người nghỉ lễ hết sao? tại sao không có người?"

Trước cửa trung tâm, có một người đàn ông trung niên, quần áo cũ kĩ, thân người cao lớn sần chắc, nhưng khuôn mặt lại lại tiêu tụy hốc hác. Hắn ta đang khum lưng quét dọn thì Họi miệng rộng đi tới.

"Chú em! cho hỏi mấy bác sĩ ở đây đâu hết...sao không có ai ở đây?"

Sau khi người đàn ông kia xoay người lại, nhìn sao cũng nhỏ tuổi hơn mình. Họi miệng rộng nhanh chóng đổi cách xưng hô.

"Chú em...chú em..."

Hoàn toàn không để lời của Hoi miệng rộng vào tai, gã đàn ông kia vẫn đứng yên bất động nhìn Hoắc Khiêm.

Dù biết là thằng ngốc đó mị lực hơn người, nam hay nữ gì đều bị nó mê hoặc. Nhưng có cần phải thái quá như vậy không, với lần gặp đầu tiên thì mặt mày biến sắc, rụng rời hai tay, ngay cả chổi cũng đánh rơi xuống đất, mất hết hồn phách.

Bị soi từ đầu đến chân bằng loại ánh mắt dào dạt tình cảm đó, Hoắc Khiêm cảm thấy rất lúng túng. Nhưng hẳn lại có một cảm giác rất quen thuộc như đã quen biết với người này.

Thật không ngờ, lại có thể gặp lại...

Hoắc Khiêm, cậu biết tôi nhớ cậu đến thế nào không. Tôi rất ân hận vì nghĩ mình đã hại chết cậu. Không ngờ có thể nhìn thấy cậu lần nữa, có lẽ bà nội đã dẫn đường để chúng ta gặp lại nhau.

"Hoắc..."

Tiểu Cường vừa bước tới, thì Hoi miệng rộng lại kéo người bỏ đi

"Thằng Ngốc! đi thôi...chúng ta tìm người khác hỏi, anh nghĩ mình đã gặp phải người câm"

Cùng lúc Tiểu Cường mở miệng thì Hoi miệng rộng cũng lên tiếng. Hai chữ "thằng ngốc" đã làm đảo lộn hết mọi thứ trong suy nghĩ của hắn. Tại sao gã mập đó lại gọi Khiêm là thằng ngốc, và cậu ấy cũng không hề phản ứng gì, còn tỏ ra rất nghe lời gã ta.

"Anh vừa gọi cậu ấy là gì?"

Tiểu Cường chạy đến, túm lấy tay của Hoi miệng rộng.

"Hóa ra cậu không bị câm?"

"Tôi hỏi anh...vừa gọi cậu ấy là gì?" Tiểu Cường khần trương cướp hết lời của Hoi miệng rộng.

"Có gì ngạc nhiên? có luật nào quy định soái ca không phải là thằng ngốc..."

"Thằng ngốc"

Khiêm của hắn là một thiên tài, là người tài giỏi nhất mà hắn từng biết không thể là thằng ngốc được.

Tiểu Cường bắt đầu đánh giá kĩ lưỡng Hoắc Khiêm một lần nữa. Đúng là hơi khác so với người mà hắn từng biết, không còn vẻ cao cao tại thượng hay kiêu ngạo của Hoắc đại thiếu gia trước kia, nhưng Tiểu Cường vẫn có một niềm tin mãnh liệt người được gọi là "thằng ngốc" này người hắn không thể nào quên được, Hoắc Khiêm.

Và một điều Tiểu Cường có thể khẳng định. Hoắc Khiêm của bây giờ hoàn toàn không nhận ra hắn.

"Các người muốn gặp bác sĩ thì phải đợi đến sáng mai...sau 3h chiều là ở đây đã đóng cửa."

"Phải đợi tới sáng mai sao? tối nay bọn này ngủ ở đâu đây?" Hoi miệng rộng lên tiếng.

"Nếu các người không có chỗ ở tối nay, có thể đến nhà tôi."

Hoi miệng rộng đang đầu đầu không biết tối nay sẽ ngủ ở đâu, vì hắn không thích phải quay lại con tàu chật chội của Từ Tam để làm thức ăn cho muỗi chút nào. Lời đề nghị bất ngờ của Tiểu Cường, như nắng hạn gặp mưa. Hoi miệng rộng đã chấp nhận vô điều kiện.

Hoắc Khiêm lần này tôi sẽ không đánh mất cậu thêm lần nào nữa...

----- hết chương 100-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Quay về

"Không được!"

Anh thanh vọng lại đầy uy lực, khiến cho niềm vui vụt tắt, sự hụt hẫng dâng tràn. Từ Tam và Hợi miệng rộng cùng lúc xoay người lại.

Nếu không được vậy tối nay anh ngủ ở đâu đây. Máu của anh rất quý không thể tùy tiện hiến tặng cho mấy con muỗi trên tàu, bạn tốt...

Khiêm, cậu lại muốn tìm cách rời xa tôi...

"Uyển không thể đợi, cô ấy cần phải đến bệnh viện ngay lập tức."

Bằng khẩu khí và ánh mắt bức người vừa rồi, Tiểu Cường như thấy lại Hoắc Khiêm của trước đây. Một Hoắc Khiêm khiến người đối diện phải choáng ngợp và lùi bước. Sau giây phút thất thần vì một Khiêm gốc hoàn toàn xa lạ, Hợi miệng rộng đã lấy lại đầy đủ tinh thần.

"Cậu có biết bệnh viện gần nhất cách đây bao xa? cho dù cậu có xe đi nữa cũng mất mấy tiếng...mà cậu có xe sao?"

"Tôi không có.. nhưng anh ta thì có."

Ánh mắt và lời nói của Hoắc Khiêm đều hướng thẳng Tiểu Cường.

"Sao cậu biết?" Hợi miệng rộng nhướn mày lên tiếng

"Trước cửa có đậu một chiếc xe tải, ở đây không còn ai ngoại trừ anh ta...chiếc xe đó có thể là của anh ta."

Đúng vậy, chiếc xe đó là của Tiểu Cường. Nhưng hắn dự định bán cho người ta, sáng mai người ta sẽ đến xem xe. Đúng là bà nội trên trời hiển linh, để hắn có thể gặp lại Hoắc Khiêm lúc này, chiếc xe này đã có thể dùng đến.

"Các người chờ ở đây, tôi đi lấy chìa khóa"

Trên con đường vắng đầy bóng tối, ánh sáng đèn xe càng chói mắt. Trên con đường dẫn sỏi đá, sự lắc lư của chiếc xe đã lay động người Dục Uyển. Cô yếu ớt dựa vào người của Hoắc Khiêm.

"Mình đang đi đâu?"

"Chúng ta đang đến bệnh viện." Hoắc Khiêm ôm nhẹ Dục Uyển vào người, và hôn lên tóc cô.

"Em cảm thấy rất mệt, em muốn ngủ"

"Em ngủ đi...khi nào đến bệnh viện, anh sẽ đánh thức em dậy."

"Bệnh viện.."

Tại sao cơ thể cô lại mệt mỏi như vậy, cả người không chút sức lực. Và mùi hương có phần quen thuộc đang lan tỏa trong xe, khiến cho Dục Uyển mất dần ý thức, hai mắt không thể nào mở tiếp.

"Thật thơm...khi này tôi thấy anh đặt gì vào trong xe?" Hợi miệng rộng lên tiếng.

"Một chút sáp thơm...hương oải hương" Tiểu Cường nhếch miệng cười, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng dừng lại trên kính xe.

Mặc dù biết rõ Hoắc Khiêm vẫn đang ở trong xe và rất gần hắn. Nhưng Tiểu Cường vẫn không tin đây là thật. Người tưởng đã chết lại quay về, đây chắc chắn là ý muốn của bà nội đã dẫn đường Hoắc Khiêm.

"Bà nội tôi rất thích hoa oải hương...chỗ chúng tôi trồng rất nhiều loài hoa này, nếu có cơ hội tôi sẽ dẫn các người đến đó."

Nụ cười và câu thoại vừa rồi của Tiểu Cường đã gọi lại một kí ức mãnh liệt cho Hoắc Khiêm, cách đây vài ngày hắn từng có giấc mơ tương tự, cảnh tượng cũng giống hệt như bây giờ. Xe hơi, trên con đường lắc lư và hương hoa oải hương...

**** *Bà nội rất thích hoa oải hương, tôi dự định sẽ mang hài cốt của bà về quê...* ****

Những hình ảnh xuất hiện trước mắt, như các mảnh ghép thất lạc đang tự tìm về vị trí vốn thuộc về mình, và khơi nguồn cho cơn đau đầu của Hoắc Khiêm.

**** *Hoắc Khiêm! cậu có muốn biết nơi tôi lớn lên như thế nào? nơi đó thật sự rất đẹp.* ****

**** *Nếu có cơ hội* ****

Con đau đầu càng dữ dội thì kí ức đó lại càng trở nên thực. Trước khi Hoắc Khiêm hoàn toàn bị mùi hương kia đánh gục, hắn đã có thể chắc chắn một điều.

"Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau?"

Sau câu hỏi như có phần khẳng định của Hoắc Khiêm, chiếc xe bất ngờ thắng gấp. Khi Tiểu Cường xoay người lại thì Hối miệng rộng và Dục Uyển đã nằm ngất lịm trên ghế.

Hoắc Khiêm đôi mắt mở, phía sương mờ sương, khuôn mặt của Tiểu Cường cứ chập chờn như mộng ảo nhưng giọng nói đó lại rất rõ ràng.

"Cuối cùng thì cậu cũng đã nhớ ra."

Khi Tiểu Cường mở cửa xe bước xuống và tiến tới gần hắn thì Hoắc Khiêm đã mất hẳn ý thức.

"Khiêm! lần này sẽ không còn ai chia cắt được chúng ta."

Không chờ nghe được hết câu, thì tác dụng của thuốc mê từ loài hoa oải hương yêu thích mà Tiểu Cường bỏ vào trong xe, đã có phản ứng trên người Hoắc Khiêm, hắn gục ngã trên người của Dục Uyển.

Người mà hắn muốn sống trọn đời trọn kiếp, mặt đối mặt mỗi ngày là Hoắc Khiêm, cho nên không lý do gì phải mang theo Dục Uyển và Hối ca cho vướng bận. Đó là lý do hắn thẳng tay ném hai người họ trên đường.

"Tạm biệt!"

Từ trên cao một trận mưa tầm tã đổ xuống, mưa rơi rất nhiều và gió thổi cũng rất mạnh, nhưng không gây chút trở ngại nào cho việc Tiểu Cường đang làm, sau khi lôi Dục Uyển và Hối miệng rộng ra khỏi xe. Tiểu Cường vội vàng bước lại vào và cho xe chạy.

Âm thanh khởi động xe một lần nữa vang lên. Bánh xe lăn bánh trên con đường ngập lún và tiếng vọng lại nhỏ dần cho tới lúc không còn nghe thấy gì ngoại trừ tiếng mưa.

"Thật không hiểu nổi phụ nữ...ngang ngược, vô lý còn luôn cho mình là đúng, mọi người đều sai hết...tại sao đời anh phải dính với loại phụ nữ như vậy, chú nói xem kiếp trước có phải anh mắc nợ cô ta."

Thời gian dần trôi, mưa rơi giảm hạt và trên con đường vắng đã xuất hiện một chút ánh sáng cuối con đường, một chiếc xe tải đang chạy đến. Sự lớn tiếng của người đàn ông trong xe đã phá hủy đi sự yên bình của nơi đây.

Không khí trong xe như muốn nổ tung vì khí tức của người đàn ông. Sự trách móc và chửi rủa của anh ta hoàn toàn vô hại với người vợ đang yên giấc ở nhà, vì cô ta hoàn toàn không có nghe thấy. Chỉ tội cho cậu trai trẻ đang ngồi bên cạnh phải bị vạ lây. Từ lúc lên xe cho tới bây giờ, anh trai hàng xóm này không ngừng một giây nào, nói mãi, chửi mãi...

"Có phải tất cả phụ nữ trên đời đều vô lý như vậy, không chịu nghe ai giải thích...rõ ràng là anh bà chủ quán đó không có gì...chỉ là vô tình đổ nước lên người anh nên giúp anh lau đi...vậy mà cô ta không làm rõ tình hình, tát vào anh trước bao nhiêu người...còn ném cả nhẫn cưới."

"Dịch Nam! chú nói xem...có phải anh nên ly hôn với cô ta?"

Chiếc xe đang chạy, chàng thanh bất ngờ thắng gấp. Hắn dừng lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"Anh thật sự muốn ly hôn với chị?" Dịch Nam lên tiếng

"Phải! anh sẽ bỏ cô ta....cô ta ý mình biết võ, thường hay động tay chân với anh trước bao nhiêu người, mặt mũi đàn ông mất sạch từ khi cưới cô ta...lần này anh sẽ ly hôn."

"Em không nghĩ anh sẽ làm được, nếu anh muốn bỏ chị thật...đã không nửa đêm lôi em dậy đi tìm nhẫn cưới, trong lòng anh rõ ràng là còn có chị."

"Râm.m.!!!" Ông anh hàng xóm tức giận mở cửa xe ra và bước xuống.

Hắn ngồi gục mặt xuống đất, như đứa trẻ ngồi khóc vô cùng yếu đuối. Số hắn đúng là khổ vì bạo hành, hồi nhỏ thì bị anh em trong nhà đánh, lớn lên cưới vợ thì lại bị vợ đánh. Nhưng hắn thật sự không thể rời xa người phụ nữ đã mạn đó được.

"Anh không sao?" Dịch Nam bên cạnh vỗ nhẹ lên lưng ông anh hàng xóm.

"Dịch Nam! chú nói đúng....anh không thể rời xa cô ta, nhưng tại sao anh lại yêu loại phụ nữ vũ phu đó."

Ngay cả người trong cuộc cũng không tìm được đáp án thì làm sao hắn có thể tìm ra. Chỉ có thể nói, tình yêu vốn là vậy.

"Anh! Thật ra chị rất dịu dàng, cư xử với mọi người cũng rất tốt, chỉ là... đối với anh có hơi nghiêm khắc một chút, vì chị ấy rất yêu anh."

"Thích động tay động chân mà chú nói là dịu dàng cái gì, nếu chú yêu phải một người phụ nữ như vậy...chú sẽ hiểu nỗi khổ của anh đây."

"Thật ra em đã gặp rồi."

Không phải hần chưa từng gặp người như vậy. Tiểu thư ương bướng của hần...khỏe miệng của Dịch Nam hơi cong lên, khi nghĩ đến Dục Uyển. Dịch Nam từng nói sẽ quay lại tìm cô và hần đã thực hiện lời hứa đó. Ngay sau khi sức khỏe của mẹ hần ổn hơn, Dịch Nam đã trở lại thành phố là vào đúng ngày lễ đính hôn của Dục Uyển và Hoắc Phi.

Ngày hôm đó, hần đã có mặt tại hội trường lễ đính hôn. Dục Uyển rạng ngời xinh đẹp hơn trong sự ngưỡng mộ của hần. Hạnh phúc và niềm vui của cô lan ra khắp hội trường, tất cả mọi người có mặt đều có thể cảm nhận được. Khi Dục Uyển chủ động "đè" Hoắc Phi xuống, hôn lên môi hần trước mặt bao nhiêu quan khách. Nhìn thấy cảnh đó Dịch Nam như chết lặng tại chỗ, tuyệt vọng, hụt hẫng và hần đã xoay người đi

Gần một năm rồi...Dục Uyển, em sống có tốt không?

Dịch Nam thở dài, chuẩn bị lên xe thì nghe thấy...

"Dịch Nam...Dịch Nam...đằng kia hình như có người "

Hướng theo ngón tay đang chỉ đường của ông anh hàng xóm, Dịch Nam cũng nhìn thấy một cánh tay đang giơ lên, âm thanh gào thét đầy dữ dội của người đàn ông.

"Cứu...cứu mạng...ở đây có sản phụ sắp sinh...!"

Nước mưa đã làm giảm phần nào tác dụng của thuốc mê trên người họ. Hối miện rộng và Dục Uyển cũng vừa lúc tỉnh lại không lâu. Có rất nhiều thắc mắc cần được giải thích cho tình cảnh hiện tại của họ, nhưng họ không có thể gian đề mà suy nghĩ, vì tình cảnh của Dục Uyển hiện tại vô cùng nguy hiểm, cô không thể chờ lâu hơn được nữa.

"Anh Hối! bụng em đau quá...có phải con em sắp chết rồi không?"

"Nói bậy...sao có thể chết được, cô và con cô đều không sao."Hối miện rộng ầm Dục Uyển và liều mạng chạy về phía trước, nơi phát ra thứ ánh sáng của đèn xe.

"Cứu mạng.cứu mạng! ở đây có sản phụ sắp sinh... cứu mạng."

Khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Hối miện rộng.Dịch Nam cùng người anh hàng xóm cũng vội vàng chạy đến.

"Hai người có sao không?" Dịch Nam lên tiếng

"Cô ấy đang gặp nguy hiểm...làm ơn đưa cô ấy đến bệnh viện." Hối miện rộng thở gấp, đổ gục xuống đất, cả người không còn chút sức lực nào.

"Chân anh đang chảy máu..."

"Tôi không sao...cả đứa bé và cô ấy không được xảy ra chuyện gì, xin các người đưa cô ấy đến bệnh viện "

"Được rồi! anh đưa vợ anh cho tôi." Dịch Nam lập tức đỡ lấy Dục Uyển từ tay của Hối miện rộng.

Một chút chấn động mạnh khi vừa cúi người xuống, kinh ngạc nhìn sản phụ đang được mình ôm lấy, hai tay hần cứng đờ, có phải là ảo giác. Tại sao khuôn mặt của người này có nhiều nét giống cô ấy.

Nhưng chuyện này không thể xảy ra, Dục Uyển không thể ở đây trong cái hoàn cảnh này.

"Dịch Nam! là anh thật sao?"

Cửa xe vừa được mở ra, Dịch Nam chấn kinh dừng lại. Hần cúi người nhìn xuống sản phụ đang nở nụ cười yếu ớt, cánh tay yếu ớt của cô còn đang đặt trên khuôn mặt của hần.

"Đúng là Dịch Nam thật rồi... tôi rất vui...cứu..."

Cánh tay trượt khỏi khuôn mặt của Dịch Nam, nụ cười của Dục Uyển cũng biến mất và mí mắt bắt đầu khép lại.

"Phải.. cứu... con tôi..."

Là cô...thật sự là cô ấy, giọng nói này làm sao hần có thể quên được.

"Dục Uyển!"

Ba tháng sau...

Khách sạn 1001-Á Lạp Tân

Trên tầng thượng, nơi cao nhất của khách sạn. Từ đây hắn có thể nhìn thấy mọi thứ của cả thành phố này, những dãy nhà cao tầng, những tòa cao ốc, những siêu xe như mô hình đồ chơi thu nhỏ, và cả những con người bên dưới bao gồm đối thủ của hắn. Giờ đây, tất cả họ đều thật nhỏ bé và nằm dưới chân hắn.

Cảm giác đứng trên cao thật tuyệt, dang rộng tay ra, lại có cảm giác sở hữu cả thế giới...

"Buông ra! các người là ai...tôi sẽ kiện các người."

"Đồ khốn kiếp! các người đã gây sự làm người...tôi sẽ không tha các người."

Theo sau âm thanh chửi bới là tiếng bước chân dồn dập từ dưới cầu thang vọng dần lên sân thượng. Một người đàn ông bị trùm kín mặt sau tấm vải đen, hai tay bị trói chặt và bị áp giải bởi ba người vệ sĩ cao lớn.

"Đại thiếu gia! người cậu cần đã được dẫn tới."

"Rầm..m!"

Dương Phàm bị đẩy ngã xuống đất, bộ dạng khô sở quỳ trước mặt của Hoắc Khiêm. Khăn trùm đầu bị kéo ra, để lộ khuôn mặt bầm tím với những vết thương.

"Là mày?"

"Mày bắt tao đến đây làm gì? thằng khốn!"

Khóe môi hơi nhếch lên, kiểu cười tự mãn của kẻ đứng trên cao khi nhìn thấy kẻ thù của mình chật vật thảm hại dưới chân, tất cả cho thấy một điều...

Hoắc Khiêm đã trở lại.

"Bốp!"

Hắn giơ chân đạp thẳng lên người của Dương Phàm, là đạp không ngừng, cho tới khi con bực tức trong người hoàn toàn biến mất, Dương Phàm khắp người bầm tím, Hoắc Khiêm đã trở lại bộ dạng thân sĩ lịch lãm.

"Một là kí vào đây...chuyển giao 49% phần trăm cổ phần của Dương thị cho Mộc Thanh, và rời khỏi thành phố này vĩnh viễn...đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt anh."

"Hai là anh từ trên đây nhảy xuống...sáng mai báo chí sẽ đưa tin, Dương đại thiếu gia vì cái chết của cha mình nên mắc chứng trầm cảm, tự giải thoát bản thân bằng cách tự tử"

Hoắc Khiêm luôn có quy tắc nhận được bao nhiêu thì trả lại gấp đôi. Đặc biệt với kẻ thù thì lãi suất sẽ tăng gấp ba bốn lần, Dương Phàm thuê người giết hắn thì sao có thể bỏ qua dễ dàng. Nếu không phải Mộc Thanh cầu xin hắn..

"Năm phút nữa nếu hắn vẫn không kí vào, thì các người hãy ném hắn xuống lầu."

"Đại thiếu gia"

Hoắc Khiêm xoay người bỏ đi, để lại sao lung là tiếng gào thét đầy căm phẫn của Dương Phàm.

"Hoắc Khiêm! thằng khốn...mày sẽ sống không được yên...thằng ch*!"

Khi hắn bước ra từ tòa cao ốc thì Lưu trợ lý đã đứng bên ngoài mở cửa xe chờ sẵn..

"Đến bệnh viện"

Khoa tâm thần-Phòng cách ly đặc biệt- Bệnh viện GOK

"Hoắc Khiêm...Hoắc Khiêm..."

Một người đàn ông quanh quẩn trong căn phòng kín, cả ngày không ngủ, không ăn, chỉ lẩm bẩm tên của một người. Thân thể trơ xương, khuôn mặt hốc hác với những quầng thâm đen, nếu tình trạng còn tiếp tục kéo dài các bác sĩ chẩn đoán hắn sẽ không thể sống quá một tháng.

"Mở cửa ra."

"Đại thiếu gia! gã đó rất nguy hiểm còn có khuynh hướng bạo lực, sáng nay đã đánh các bệnh nhân khác nên chúng tôi phải cách ly gã...cậu vào lúc này rất không an toàn, lỡ như gã đó đánh cả cậu."

"Hắn sẽ không làm hại tôi, các người mở cửa ra....cho tôi khi tôi ra lệnh, bất cứ ai cũng không được phép bước vào" Hoắc Khiêm cúi mắt, cời nút tay áo sơ mi và bước vào.

"Dạ! thiếu gia."

Mọi người xung quanh đều không hiểu, rốt cuộc quan hệ giữa Hoắc đại thiếu gia và người đàn ông đó là loại quan hệ gì. Đã ba tháng trôi qua, cứ mỗi tuần cậu ta đều đến thăm gã, tất cả tiền viện phí và tiền thuốc Hoắc Khiêm đều chi trả.

Một người lạnh lùng, làm gì cũng tính toán rất kĩ, không lợi cho mình sẽ không làm như Khiêm đại thiếu gia, thì người đàn ông kia có lợi ích gì cho cậu ta.

"Lại không ăn cơm? tôi nghe các bác sĩ nói hôm nay anh còn đánh người." Hoắc Khiêm cúi người ngồi xuống bên cạnh của Tiểu Cường, tâm sự như bạn thân.

"Chuyện đó mà họ cũng nói với cậu...thật phiền phức, cho nên cậu đừng bao giờ tin lời của bác sĩ, vì họ sẽ đem bí mật của cậu nói cho người khác biết." Tiểu Cường mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Khiêm

"Nhưng nếu một người cất giữ quá nhiều bí mật sẽ rất mệt mỏi...anh không nghĩ vậy sao?"

"Phải! cậu nói đúng."

"Hôm nay cậu đến thăm tôi trễ hơn mọi lần, tôi đã chờ cậu suốt cả ngày...còn nghĩ cậu sẽ bỏ mặt tôi."

"Anh hiểu rõ tôi không thể nào bỏ mặt anh?" Trên người của Tiểu Cường không có bất kì lợi ích nào, ngoại trừ...

"Tôi hiểu...cho nên tôi sẽ không bao giờ cho cậu câu đáp án mà cậu cần."

Nụ cười trên mặt của Hoắc Khiêm mà toàn tắt hẳn, đôi mắt hẹp thành một đường dài, hẳn tức giận túm lấy cổ áo của Tiểu Cường xách lên cao. Người luôn biết cách giữ bình tĩnh như hắn, hôm nay lại hoàn toàn không thể tự chủ bởi vì Tiểu Cường đã vượt quá giới hạn của hắn.

"Rốt cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì? anh mau nói cho tôi biết...đồ khốn!"

Kí ức của một năm qua Hoắc Khiêm hoàn toàn không có, cảm giác trống rỗng không biết mình là ai, đã trải qua chuyện gì để dằn vò hắn mỗi tối. Kí ức của hắn kết thúc tại thời khắc hắn đưa Dục Uyển ra sân bay và bắt đầu lại trong bệnh viện là vào ba tháng trước.

Cảnh sát tìm thấy hắn và Tiểu Cường trong xe, khi đó xe của họ va vào hốc núi. Sau khi tỉnh dậy hắn lại không thể nhớ bất cứ gì về kí ức của một năm trước, ngoại trừ tấm ảnh hắn chụp chung với một người phụ nữ mang thai, luôn nắm chặt trong tay thì hắn lại không có bất cứ thứ gì trên người.

Người duy nhất có thể cho hắn biết đáp án chính là Tiểu Cường, nhưng gã lại giả điên không chịu khai bất cứ điều gì với cảnh sát.

"Đồ khốn! tại sao anh không nói...kí ức của tôi, anh có tư cách gì không nói." Hoắc Khiêm túm lấy Tiểu Cường xách lên, đánh vào mặt hắn.

"Nếu tôi cho cậu biết đáp án, cậu sẽ bao giờ đến gặp tôi."

"Đồ khốn thôi tha! hôm nay tôi sẽ đánh chết anh...cho tới khi nào anh nói ra."

"Bốp! bốp...!!!"

Hoàn toàn không hề chống trả, mặc dù cả khuôn bị đánh đầy thương tích nhưng Tiểu Cường vẫn cứ giữ nguyên nụ cười. Cho tới lúc Hoắc Khiêm không còn sức đánh tiếp nằm lăn xuống đất, cả người gã đã đầy máu me, nụ cười đó vẫn chưa bao giờ biến mất.

Hoắc Khiêm gượng người đứng dậy và rời khỏi căn phòng chăm sóc đặc biệt.

"Hoắc Khiêm! tuần sau cậu nhất định phải đến thăm tôi...Hoắc Khiêm, cậu có nghe không, cậu phải đến."

"Ha..a.....!!!"

Tiểu Cường lật người dậy, không đủ sức để ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy đôi chân của Hoắc Khiêm đang dần rời xa hắn, kêu gào và cười một cách điên loạn...

"Thiếu gia! người cậu dính máu.."

"Tôi không sao...cho xe chạy."

Hoắc Khiêm vừa bước vào trong xe, thì Lưu trợ lý đã hoảng hốt hét lên khi nhìn thấy vết máu loang lổ trên áo sơ mi trắng của hắn. Nhưng tất cả đều là máu của Tiểu Cường, vì người kia chưa một lần ra tay đánh hắn.

Nhưng xe chưa kịp khởi động thì đã nhìn thấy khói bốc lên cao. Khoa tâm thần của bệnh viện vô cớ bốc cháy. Khói đen dày đặc, tất cả bệnh nhân bác sĩ đều ô ạt chạy ra khỏi bệnh viện để tìm con đường sống. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, mọi người hoảng hốt...

"Ặc...c!!!!"

"Cháy...cháy...!!! mọi người mau chạy đi...cháy...!!!!"

Đán án mà Hoắc Khiêm muốn biết vẫn đang còn ở trên đó, một ngày nào hắn chưa lấy lại được khoảng kí ức bị mất suốt một năm qua, thì Tiểu Cường không thể chết được. Hoắc Khiêm vội vã đẩy cửa xe, và lao vào bệnh viện.

"Viện Trưởng Lương! đã xảy ra chuyện gì?"

"Đại thiếu gia! tôi cũng không biết chuyện gì...vừa nãy còn rất bình thường...thì...khu chăm sóc đặc biệt của khoa thần kinh lại xảy ra hỏa hoạn."

"Chết tiệt!"

Hoắc Khiêm đẩy viện trưởng Lương ra, rồi lao thẳng đến thang máy.

"Giữ cậu ấy lại mau!"

"Mau giữ cậu ấy lại...Đại thiếu gia, trên đó rất nguy hiểm...Đại thiếu gia"

Tiểu Cường, anh chưa cho tôi đáp án thì không thể chết...

Nhưng lửa cháy càng lúc càng lớn, mọi người thì đang liều mạng chạy ra khỏi đám cháy, lối thoát thân trở nên chật chội, chỉ có Hoắc Khiêm là cố sức lao vào. Nhưng hắn có nhanh thế nào cũng không thể nhanh bằng khi lửa cháy lan ra.

Nhân viên cứu hỏa nhanh chóng xuất hiện, họ bước tới và lôi Hoắc Khiêm ném ra ngoài.

"Tiểu Cường! anh không được phép chết"

"Các người phải cứu hắn ra cho tôi...nghe rõ không...phải cứu sống tên khốn đó.."

Hoắc Khiêm gục ngã trên sàn, cho tới khi đám cháy được dập tắt là ba tiếng sau. Mọi thứ đều biến thành tro bụi, bao gồm cả đáp án mà Hoắc Khiêm muốn có cũng đã chết cháy cùng với thi thể của Tiểu Cường.

"Đồ khốn! không phải tôi nói anh không được chết sao?"

Sáng ngày hôm sau...

Đại sảnh- Hoắc gia.

Bệnh viện GOK bốc cháy đã trở thành đề tài trang nhất trên tất cả mặt báo, và phương tiện truyền thông. Tất cả kênh truyền hình đều giành giật đưa tin, mở tivi lên đều là nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Hoắc Khiêm, có lẽ là nhân vật chính nên được ưu ái quan tâm, mấy quay nào cũng chia vào hắn.

"Hoắc đại thiếu gia thật lợi hại...trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy vẫn giữ được phong độ, bí quyết nào khiến cậu luôn nổi bật dưới máy quay? xin cậu trả lời..."

"Hoắc quản gia! giúp tôi tổng thăng diện này ra ngoài."

Hoắc Quản gia đứng bên cạnh chỉ biết gượng cười châm trà, làm sao ông có thể nghe theo lệnh của Hoắc Khiêm mà động tay vào người của Bạch thiếu đây.

"Tao chỉ là đang giúp mày, lát nữa mày có cuộc phỏng vấn...phóng viên có thể hỏi mày bất cứ câu hỏi nào, có thể họ cũng sẽ hỏi như tao..mày cũng sẽ phản ứng mạnh như vậy?"

Bạch Ngạn Tổ ngã lưng xuống ghế, và uống tách trà do Hoắc quản gia vừa mới rót.

"Bác trai và bác gái đâu?"

Bạch Ngạn Tổ xoay người nhìn sang Hoắc Luật và Hoắc Phi. Một kẻ thì đang vui đùa vào đồng sách, còn còn lại thì ôm chặt cây đàn piano. Cả hai đều không ai lên tiếng, thật hiếm khi hắn đến nhà không gặp bất kì vị trưởng bối nào.

"Bọn họ đi dự tiệc" Hoắc Khiêm lười biếng duỗi chân ra nằm dài trên ghế.

"Tiệc? là tiệc mừng Tống Thiếu Hoành tỉnh lại?"

"Phải."

Mọi người đều không ngờ Tống Thiếu Hoành còn có ngày tỉnh lại, ngay cả bác sĩ cũng đã bỏ cuộc. Đúng là trên đời này luôn có kì tích. Nếu như vậy, tội ác của Mạn Ni sẽ giảm nhẹ hơn trong mắt của dư luận, qua một thời gian nữa sẽ không còn ai nhớ đến chuyện này, là một lối thoát giành cho Mạn Ni.

Thì ra là vậy nên có người tâm trạng tốt, sáng sớm đã ngồi đánh đàn.

"Thiếu gia! đĩa ghi hình cậu cần, tôi đã mang đến."

"Rầm.m.!!!"

Tất cả đĩa ghi hình trong thùng đều đổ ào xuống đất, sau cú chụp ếch đầy ngoạn mục của Lưu trợ lý, vừa xuất hiện hắn đã biết cách quấy đảo bầu không khí. Âm thanh vừa rồi cũng đã làm gián đoạn trang sách của Hoắc Phi, và bản nhạc của Hoắc Luật, cả hai đều ngẩn đầu lên.

Lưu trợ lý khẩn trương nhặt các đĩa ghi hình đang lăn dưới đất lên.

"Là đĩa ghi hình gì?" Bạch Ngạn Tổ lên tiếng

"Hồ sơ đầu thầu của công ty bị lộ ra ngoài, tao nghi ngờ trong công ty có nội gián...nên muốn xem lại tất cả băng ghi hình của mấy ngày trước."Nếu thật sự để hắn điều tra ra kẻ nội gián đó là ai, hắn sẽ không tha cho gã đó.

Hai tay Hoắc Khiêm bấu chặt vào nhau, nóng lòng muốn biết mặt mũi của kẻ nội gián. Thì Lưu trợ lý lại cho hắn xem hết đĩa nhạc này đến đĩa nhạc khác.

"Xin lỗi thiếu gia! lần này nhất định là chính xác...cậu chờ xem"

Vẫn gấp gáp như mọi lần vừa nhận được đĩa từ phòng bảo an thì hắn đã ném vào ngay trong hộc xe và chạy thẳng đến Hoắc gia. Nhưng sau tới nơi thì hắn đã phát hiện ra một sự thật tàn nhẫn, là bây giờ hắn không thể phân biệt được đâu là đĩa nhạc mình yêu thích, đâu là cái đĩa nội dán mà Khiêm thiếu gia cần, tất cả đều lẫn lộn hết.

"Khi nào tìm thấy thì gọi tôi xuống."

Hoắc Khiêm bật người đứng dậy, hắn cần phải lên lầu thay quần cho cuộc phỏng vấn tiếp theo với phóng viên, không thể lãng phí thời gian vô bổ.

Hoắc Luật, Hoắc Phi và Bạch Ngạn Tổ cũng nhấc mông khỏi ghế.

"Hoắc Khiêm! em hận anh....em hận anh.."

Tiếng gào thét của Kì Quân từ trong màn hình phát ra, khiến cho bốn người đang muốn rời khỏi phải đứng yên, bọn họ phải xoay người lại.

"Chuyện gì đây?" Bạch Ngạn Tổ kinh ngạc lên tiếng

Rốt cuộc cái đĩa mà Lưu trợ lý đang loay hoay chuẩn bị tất là cái đĩa gì đây, tại sao bên trong lại có hình ảnh của Kì Quân, còn có cả Khiêm đại thiếu gia..

Không phải chỉ đến vài lần, mà là đến rất nhiều lần. Cho nên tất cả họ không lạ gì cảnh trí xung quanh chính là ở Đế Vương. Hình ảnh Hoắc Khiêm thờ gắp, khắp người ướt đầm mồ hôi, và lê từng bước chân đến nhà vệ sinh, đang được chiếu lại trên màn hình.

"Lưu trợ lý! chuyện này là sao?"

"Thiếu gia! một năm trước cậu bảo tôi tìm băng ghi hình ở Đế Vương, tôi tìm thấy rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội đưa cho cậu, nên cứ giữ đó."

Trước ngay đình hôn của Kì Quân, cô ấy đã bỏ thuốc vào ly rượu của Hoắc Khiêm. Hắn còn vì chuyện này mà đã xảy ra tình một đêm với một cô gái lạ mặt, hương thơm trên người cô ấy khiến hắn lưu luyến mãi không quên. Mặc dù lý trí nói sẽ không quan tâm đến cô gái ấy, mặc kệ cô ta là ai hắn cũng không nghĩ đến, nhưng hành động lại đi ngược lại, Hoắc Khiêm không thể nào ngăn được mình đi tìm cô gái đó.

"Khiêm! người phụ nữ đó...cô ta có phải là tình một đêm mà mày nhờ tao đi tìm."

Bạch Ngạn Tổ chỉ tay lên màn hình, năm phút trôi qua cả hành lang không một bóng người, chỉ duy nhất một người phụ nữ với bước chân loạng choạng như kẻ say. Cho nên không thể thoát khỏi viện tình nghi, vì hướng người phụ nữ đó đi tới cũng là nhà vệ sinh.

"Dục Uyển!"

Cả Hoắc Luật và Hoắc Phi đều không làm chủ được mình, họ bước đến gần màn hình hơn. Suốt một năm qua đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một Dục Uyển có sự sống, có cử động, có hơi thở không phải như những bức hình vô tri mà họ nâng niu mỗi tối.

Cho tới lúc Dục Uyển đẩy cửa vào nhà vệ sinh nam, cánh cửa bị đóng sập lại, rồi cúp điện cho đến lúc máy ghi hình hoạt động trở lại và cô vội vã chạy

ra khỏi đó trong bộ dạng nhếch nhác nhất, cả hai người họ đều không rời mắt khỏi màn hình một giây phút nào.

Hoắc Khiêm ngã phịch xuống ghế, hẳn không thể ngờ người phụ nữ đem đó lại chính là cô.

"Là Dục Uyển thật sao?"

***** hết chương 101*****

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Merry Christmas!

Dục Uyển...

Thật sự là Dục Uyển...

Nhưng tại sao hẳn cứ nghĩ mãi về chuyện này, người đem đó có phải là Dục Uyển hay không thì thay đổi được gì, cũng không phải là người phụ nữ hẳn đang tìm kiếm. Hay vì hẳn là người duy nhất biết Dục Uyển có thể còn sống trên đời này.

"Thiếu gia! tất cả kí giả và ban quản trị đều có mặt, buổi họp báo sẽ bắt đầu trong 30 phút nữa"

"Tôi sẽ đến ngay."

Tắt điện thoại, Hoắc Khiêm đi thẳng ra xe.

Không gian trở nên tĩnh mịch và vắng lặng, không biết từ lúc nào ngôi biệt thự này đã trở nên u ám và lạnh lẽo. Có lẽ bắt đầu từ cái chết của Dục Uyển, tiếp theo là sự ra đi của Hoắc Mạn Ni thì nó đã mất đi niềm vui và sự ấm áp vốn có của mình.

Từ dưới lầu nhìn lên Lữ Trị xơ xác như một hồn ma. Bà đã đứng ở ngoài ban công rất lâu, dõi theo từng người rời đi và những chiếc xe lần lượt chạy ra khỏi cổng lớn, đây hẳn là việc làm vô vị nhất mà bà từng làm, nhưng lúc này ngoài việc đó ra Lữ Trị không biết mình hứng thú với điều gì.

Cái chết của Mạn Ni chính là sự đả kích rất lớn giành cho bà ta.

Sau khi bệnh viện GOK bốc cháy, Lữ Trị đã ngất xỉu khi vừa nghe xong điện thoại. Sức lực và tinh thần đều kiệt quệ nhưng vẫn gắng gượng đến bệnh viện, chỉ để chứng minh tất cả đều sai, thì thể đó không thể nào của Mạn Ni.

Nhưng mọi thứ đều đi ngược lại, người sai là bà. Mạn Ni thật sự đã chết, tất cả đều sụp đổ, hi vọng, tình thương cũng biến thành tro bụi.

"Oa..oa...!!!!"

"Tiểu thư! cô đừng khóc nữa...xem như bà vú van xin cô...đừng có khóc nữa..."

"Oa...a...a...!!!"

Mặc cho bà vú dỗ đủ mọi cách nhưng Hoắc Tâm vẫn cứ khóc theo ý muốn. Trong không khí nặng trĩu tĩnh mịch, thì tiếng khóc đó lại càng vang vọng. Phá hủy đi sự yên tĩnh của Lữ Trị.

"Có chuyện gì?"

"Nhị phu nhân! Tiểu thư Hoắc Tâm cứ khóc mãi...tam phu nhân đã đi dự tiệc cùng lão gia, tôi không biết làm sao dỗ cho cô ấy nín khóc."

"Có thể con bé đói, bà đi lấy sữa cho nó."

"Nhị phu nhân! bà giúp tôi bồng tiểu thư, tôi đi pha sữa cho cô ấy."

Thật là thần kì, sau khi Hoắc Tâm được chuyển sang cho Lữ Trị thì không lâu sau đã nín khóc.

"Nhị phu nhân! đã có.."

"Suyt! nhỏ tiếng thôi."

Lúc bà vú mang theo bình sữa ấm chạy lên lầu thì cô nhóc đã ngủ say trên giường của Lữ Trị.

"Để tôi mang tiểu thư về phòng."

"Con bé vừa mới ngủ...bà làm vậy sẽ đánh thức nó, cứ để con bé ngủ ở đây... sáng mai tôi sẽ mang nó về phòng của tam phu nhân....bà ra ngoài đi."

"Dạ phu nhân..."

Bà vú nhẹ nhàng khép cửa lại, vừa rồi bà như nhìn thấy nhị phu nhân cười. Có phải bà già rồi hoa mắt.

Ngoại trừ Mạn Ni tiểu thư thì bà chưa từng nhìn thấy nhị phu nhân đối xử dịu dàng với bất kì ai. Và tiểu thư Hoắc Tâm luôn ngại người lạ, lại có thể ngủ say sưa trong vòng tay của nhị phu nhân, chuyện này có phải càng kì lạ hơn không.

Không chỉ bà vú không tin, mà cả những người khác trong Hoắc gia cũng không ngờ chuyện kì lạ này lại xảy ra. Vì từ sau đêm đó, Hoắc Tâm đã thế chỗ Mạn Ni trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời của Lữ Tri, tất cả tình yêu thương và những điều thiếu sót mà bà ta chưa làm cho Mạn Ni đều giành hết cho Hoắc Tâm.

Cùng lúc Lữ Tri đang đau buồn cho cái chết của Mạn Ni, thì ở Tổng gia mọi người lại vui vẻ mở tiệc ăn mừng cho sự tỉnh lại của Tổng Thiếu Hoàn.

Phía trước ngôi biệt thự.

Trong khi tất cả những chiếc xe sang trọng khác đều đang chạy vào trong sân, thì chỉ có một chiếc khác biệt đứng riêng trong một góc tối.

Người từng là chồng, kẻ nói sẽ yêu thương chăm sóc và nắm tay cô đến cuối đời, lại đang hạnh phúc ôm ấp người phụ nữ khác. Mộc Nhu, Thiếu Hoàn và cả đứa trẻ trên tay của Tổng phu nhân, bốn người họ như bức tranh hoàn mĩ của một gia đình. Còn cô là gì đây, một người không thể lộ diện ra ngoài ánh sáng.

Nhìn nụ cười của xem, mở tiệc ăn mừng cho cái chết của cô sao?

"Vẫn còn khó chịu?"

Người đàn ông đẩy cửa xe ra và bước xuống, với cây gậy trên tay, bước đi của hắn có phần hơi khập khiễng. Hắn đi tới gần Hoắc Mạn Ni và khoác áo choàng lên vai cô.

"Đây không phải là điều anh muốn thấy sao?" Mạn Ni mỉm cười nhìn người đàn ông ôn nhu đang khoác áo trên vai mình.

"Em hiểu rõ tại sao anh đưa em tới đây?"

Không phải là cô mất hết tất cả vì cô vẫn còn hắn, nếu cứ mãi đuổi hình bắt bóng, theo đuổi thứ không thuộc về mình, người tổn thương chính là bản thân cô. Cuối cùng thì Mạn Ni đã ngộ ra, tình yêu duy nhất một đời một kiếp mà cô theo đuổi, thật ra cô đã có được nó từ lâu chỉ là cô không chịu tiếp nhận mà thôi.

Người đàn ông có thể chấp nhận tất cả mặt xấu xa của cô, yêu cô mà không cần đòi hỏi. Cô đã tìm được rồi, thì còn lưu luyến gì với cái nơi vốn không thuộc về mình.

"Hãy đưa em đi...em không muốn ở lại đây."

Hắn có thể đưa cô đi mà không cần sự đồng ý, nhưng hắn muốn chính từ miệng Mạn Ni nói ra, điều đó rất có ý nghĩa với hắn. Vì Mạn Ni đã có thể buông bỏ mọi thứ, bắt đầu một cuộc sống mới và hắn muốn trải qua cuộc sống đó với cô.

"Mạn Ni.."

"Đừng gọi em là Mạn Ni, không phải anh đã nói Mạn Ni đã chết trong hỏa hoạn rồi sao?"

"Em nói đúng...Mạn Ni đã chết trong hỏa hoạn, thân phận mới của em chính là người phụ nữ của Tô Lâm."

"Người phụ nữ của Tô Lâm..." Mạn Ni nhếch miệng cười.

"Em không thích?"

Mạn Ni đẩy hắn ra và bước vào trong xe, Tô Lâm cũng mỉm cười đi theo sau cô.

Mặc dù đã chấp nhận hắn nhưng Mạn Ni chưa từng nói tiếng yêu hắn. Và hắn biết rõ bản thân phải mất rất nhiều thời gian, để nghe được ba chữ "Em yêu anh" từ Mạn Ni, nhưng hắn sẽ chờ.

"Đến sân bay."

"Dạ thiếu gia"

Trung tâm mua sắm BNT.

Một trong những trung tâm mua sắm lớn nhất cả nước, số lượng người ra vào mỗi ngày vượt qua cả ngàn con số. Đồng đúc nhộn nhịp.

"Xin lỗi! tôi không muốn nó nữa."

"Không sao....cám ơn quý khách."

Cô tiếp tân vừa đóng nắm hộp nữ trang lại, chưa kịp cất vào tủ kính thì Phi Yến đã ngăn lại.

"Chờ một chút...cô khoan hãy cất"

Cô và Lý Nhã đi dạo suốt cả buổi sáng, chỉ có nơi này họ dừng chân lâu nhất và Lý Nhã như nhìn trúng sợi dây chuyền vừa rồi.

"Cậu không thích sao? mình thấy cậu ngắm nó rất lâu."

"Mình thích...nhưng nó hơi đắt"

"Tiểu Nhã! cậu là thiếu phu nhân của Bạch bang....ngay cả một sợi dây chuyền cũng không thể mua, chuyện đó nghe thật vô lý, hơn nữa đây là trung tâm mua sắm của nhà cậu, Bạch Ngạn Tổ keo kiệt với cậu vậy sao?"

Tình nhân bên ngoài cũng Bạch Ngạn Tổ có thể thành lập cả một hậu cung, luân phiên thay đổi mỗi ngày, và hắn rất hào phóng với bất kì tình nhân nào của mình. Chuyện này tất cả mọi người đều biết, nhưng với vợ của mình, tại sao hắn....

"Phi Yến! không như cậu nghĩ, thật ra cậu ấy tặng cho mình rất nhiều trang sức."

"Thiếu gia...cậu vẫn gọi chồng mình là thiếu gia? đó là lý do Bạch Ngạn Tổ có thái độ đối xử tệ với cậu...vì hắn cũng xem cậu như người hầu "

"Cộp..cộp..!!!"

Lúc này thì từ ngoài cửa có một đám phụ nữ đi vào, dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp và sắc mùi nước hoa. Bên cạnh cô ta là những người bạn thân, kiểu như những bộ phim truyền hình, một nhân vật trung tâm xuất hiện thì xung quanh sẽ có rất nhiều nhân vật phụ họa làm nền, làm tăng thêm vẻ hách dịch của nữ phản diện.

"Cái này...cái này...và cả cái cô kia đang cầm...tôi lấy tất cả."

Vừa bước vào cô ta gần như gom hết tất cả trang sức trong cửa tiệm mà không cần nhìn đến giá tiền. Tất cả nhân viên trong tiệm đều rất phấn khởi, vì rất lâu rồi mới có một người khách hào phóng như cô ta. Họ bắt đầu bàn tán và xầm xì, đoán xem lai lịch của cô gái này là ai.

Và những nhân vật phụ theo sau làm nền, lựa chọn thời điểm thích hợp là tặng bốc lấy lòng cô ta, và đây là lúc họ phát huy vai trò đó của mình.

"Bạch thiếu đối xử với cậu quá tốt, mình thật rất ngưỡng mộ cậu."

"Không biết khi nào bọn này mới tìm được một phú cao soái như Bạch thiếu...biết cách cung chiều mình như người đàn ông của cậu, cậu thật là may mắn"

"Dừng vậy! Anh ấy rất yêu mình, còn nói...sẽ cho mình bất cứ thứ gì trên đời này, chỉ cần là thứ mình muốn."

"Vậy mới nói Bạch thiếu đặc biệt đối tốt với cậu...biết đâu nếu cậu có thể sinh cho hắn một đứa con trai, ngay cả danh phận thiếu phu nhân cũng hai tay dâng cho cậu."

"Nhưng sau khi sinh con cơ thể của phụ nữ sẽ xấu đi, ngực cũng chảy xệ...Bạch thiếu lại rất thích chạm vào ngực mình khi bọn mình cùng làm chuyện đó, nên mình vẫn chưa nghĩ đến chuyện mang thai lúc này mặc dù anh ấy rất muốn...mà thôi đừng nói đến chuyện đó, các cậu thích món trang sức nào thì cứ chọn, mình tặng cho các cậu."

"Vậy bọn này cũng không khách sáo."

Chắc chắn là người phụ nữ đó đã nhận ra Tiểu Nhã ngay từ đầu. Nên mới cố ý nói ra những lời có sức công kích đó, đúng là loại phụ nữ xấu xa.

"Phi Yến! mình đi thôi."

"Sao chúng ta phải đi...người nên tránh mặt là cô ta mới phải."

Hãy nhìn vào bộ mặt đáng vẻ diều hâu của người phụ nữ đó. Nếu giờ cô và Tiểu Nhã rời đi, không phải sẽ khiến cho tiểu nhân đắc chí.

"Tiểu Nhã! chồng cậu đã nhường cho người ta...ngay cả sợi dây chuyền cậu thích không lý nào cũng nhường cho cô ta."

Phi Yến đi thẳng đến chỗ người tình nhân của Bạch Ngạn Tổ.

"Cô không nhìn thấy chúng tôi đang xem sợi dây chuyền đó?"

"Các người xem lâu như vậy cũng chẳng mua? tôi chọn nó có gì không đúng...có quy định nào đặt ra người đến trước sẽ có được thứ mình muốn...quan trọng hơn khi tôi đeo sợi dây chuyền đó sẽ thích hợp hơn cô ta"

"Nó có thích hợp với bạn tôi hay không...không phải là do cô quyết định, nhưng cướp đồ trên tay của người khác cô không thấy quá đáng."

Cuộc tranh cãi của Phi Yến và tình nhân của Bạch Ngạn Tổ đã gây sự chú ý của người bên ngoài, họ tụ tập lại trước cửa rất là đông.

"Đồ mà tôi đã nhắm trúng sẽ không nhường cho bất cứ ai, dù là vật hay người cũng sẽ như vậy."

"Cô..."

Cô ta mỉm cười đắc chí rồi xoay người đi.

Vũ Trường Hoàng hậu.

"Các cậu có nhìn thấy vẻ nhếch nhác của cô ta lúc chiều...thật không biết tự lượng sức dám tranh với mình...Bạch thiếu từ lâu đã chán cô ta, nếu không phải vì đứa nhỏ họ đã ly hôn từ lâu."

"Cậu cũng thật lợi hại, khiến cho thiếu phu nhân của Bạch Bang không thể ngẩng đầu lên...nhìn cô ta lúc đó như sắp khóc."

"Rầm..m..!!!"

Cánh cửa bị đá văng thay vì là được mở một cách từ tốn lịch sự. Âm vang vừa rồi đã cho thấy tâm trạng của người bước vào không mấy gì là vui vẻ. Vừa nhìn thấy Bạch Ngạn Tổ bước vào thì cô nàng đã bật dậy khỏi ghế, lao vào người hắn.

"Bạch thiếu! sao anh đến trễ vậy? bọn em chờ anh rất là lâu....những người này đều là bạn của em"

Những cô nàng phụ họa xung quanh chưa kịp đứng dậy chào hỏi thì nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, khiến họ sững sờ há mồm bịt miệng.

"Rầm!!!"

Bạch Ngạn Tổ túm lấy cổ của cô tình nhân bé bỏng, ép sát lên tường.

"Nghe cho rõ...Lý Nhã là người phụ nữ duy nhất của Bạch Ngạn Tổ này, không có bất kì người phụ nữ nào có thể bắt nạt cô ấy...cô nghĩ mình là ai lại khiến cô ấy bẽ mặt trước bao nhiêu người?"

Xem nhẹ vẻ mặt không khổ của người phụ nữ trước mặt, Bạch Ngạn Tổ ném ngã cô ta xuống đất như thứ rác rưởi. Hắn xoay người bỏ đi, người phụ nữ lập tức đuổi theo, quỳ lết dưới đất cầu xin.

"Bạch thiếu! em sẽ đi xin lỗi thiếu phu nhân...em sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, không đi gây sự khắp nơi, xin đừng bỏ mặt em...được không?"

Không phải những giọt nước mắt hay khuôn mặt đáng thương này khiến Bạch Ngạn Tổ thay đổi quyết định, mà là cảm giác thích thú mới mẻ với cơ thể cô ta khi họ cùng ở trên giường, đã làm cho phải dao động. Hắn quyết định cho cô ta thêm một cơ hội.

"Nhớ kĩ nếu muốn ở bên cạnh Bạch Ngạn Tổ này thì điều đầu tiên cô nên học... không phải là lấy lòng tôi mà là học cách tôn trọng người nữ của tôi"

"Bạch thiếu! em thật sự đã hiểu rồi...vậy anh vẫn sẽ đến gặp em, đúng không?" Cô ta đứng dậy níu lấy tay áo của hắn.

"Tâm trạng tôi vẫn không tốt, đừng xuất hiện trước mặt tôi...vài ngày nữa tôi sẽ gọi điện cho cô."

Đẩy cô ta ra, hắn xoay người bỏ đi và quay lại Bạch gia.

Lúc hắn về tới nơi thì Lý Nhã đã nằm ngủ say trên giường, bên cạnh là đứa con trai kháu khỉnh của họ. Bạch Ngạn Tổ nhẹ nhàng tách nó ra khỏi tay của Lý Nhã và đặt vào nôi.

Sau khi tắm xong thì hắn đã leo lên giường và nằm thế chỗ con trai hắn, bên cạnh Lý Nhã.

Một chút cử động nhỏ đã đánh thức người phụ nữ đang sayngủ không phải là mùi hương của sữa tươi thuần khiết trên da thịt trẻ sơ sinh, mà là sữa tắm và hương đàn ông thành thực. Mùi hương càng nồng đậm khi hai cánh môi của họ chạm vào nhau. Cảm giác lạnh đến rùn mình, khi những giọt nước

trên tóc hấn rơi xuống ngực của Lý Nhã.

Bạch Ngạn Tổ lật người đặt lên môi cô một nụ hôn, là lúc Lý Nhã tỉnh dậy.

"Thiếu gia! cậu về khi nào? đã ăn gì chưa?" Cô dụi hai mắt và mỉm cười nhìn hấn.

"Bà xã...khi nào thì em mới đổi cách xưng hô gọi chồng mình là ông xã?" Bạch Ngạn Tổ kéo Lý Nhã về phía hấn và nhét cô vào trong ngực.

"Em.." Cô vừa ngẩng đầu lên thì hấn lại vùi đầu cô vào ngực, và hôn nhẹ lên tóc

"Con của chúng ta sẽ lớn, em muốn nó nghe thấy mẹ mình gọi cha mình là thiếu gia mãi? hay em muốn con trai mình cũng giống em gọi anh là lão gia?"

"Ông xã..."

Ngọt từ trong ra ngoài, không phải chỉ vì hai tiếng "ông xã" của Lý Nhã, mà Bạch Ngạn Tổ luôn muốn nghe mà vì cô đang chủ động hôn lên môi hấn.

"Bà xã! đêm nay em chết chắc."

Hấn lật người dậy và nhét Lý Nhã vào trong chăn...

Trình gia,

"Mang hành lý ra xe.."

"Dạ phu nhân"

Hừng đông vừa ló dạng, hơi sương buổi lạnh vẫn còn chưa tan thì ngôi biệt thự lớn của Trình gia đã có người thu dọn hành lý, bộ dáng lén lút như kẻ đang trốn nợ. Trình tổng vừa đoàn tụ con gái nên không muốn Phi Yến phải dọn ra ngoài, lại thêm cô vừa mới sinh con, nên càng không muốn con gái và cháu ngoại cùng chịu khổ ở bên ngoài.

"Mẹ đừng đánh thức cha dậy, nếu không...cha nhất định sẽ không cho con đi."

"Phi Yến! có cần đi gấp như vậy không con? đêm nay là giáng sinh...không thể ở lại ngày mai rồi đi."

"Mẹ! không phải mẹ đã đồng ý sau khi con sinh xong Tiểu Huân sẽ cho con đi sao?"

Phi Yến thừa nhận bản thân là một kẻ nói dối hèn nhất, khi đối diện với Hoắc Phi cô không có đủ dũng khí nói ra sự thật, cảm giác tội lỗi dần vất mỗi khi nhìn thấy hấn lại càng lớn dần, cô không muốn tiếp tục sống như vậy, chỉ có thể làm một kẻ hèn nhất bỏ trốn.

"Em muốn đi đâu?"

Chủ nợ của Phi Yến đang đứng phía sau lưng cô. Tại sao hấn lại xuất hiện ở đây vào giờ này. Yến nhìn sang Trình phu nhân. Nhìn về mặt kính ngác của mẹ mình, Phi Yến biết người gọi Hoắc Phi đến không thể nào là bà.

"Là cha gọi cậu ấy đến, nếu hai đứa có gút mắc gì thì nói cho rõ....và con cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể rời khỏi cái nhà này."

Người mà Phi Yến không muốn đánh thức cũng đã dậy, biết rõ con gái sẽ trốn đi nếu còn có thể nằm ngủ yên trên giường thì ông chính là người cha vô tâm nhất trên đời.

"Mang hết tất cả hành lý của nhị tiểu thư về lại phòng."

"Dạ lão gia."

Trả lại không gian tĩnh lặng cho Hoắc phi và Phi Yến. Tất cả mọi người đều lần lượt rời đi, Trình phu nhân gấp gấp bước tới giành lấy đứa cháu ngoại trên tay của Phi Yến, có con tin trong tay bà không lo con gái có thể bỏ đi.

"Em vừa sinh xong không lâu...tại sao lại muốn bỏ đi?"

"Em..."

Làm sao cô có thể mở miệng đây, vì em lừa dối anh, vì mặc cảm tội lỗi không có mặt mũi ở lại.

"Không thể nói cho anh biết lý do em muốn bỏ đi sao?"

"Hoắc Phi! em...em.xin lỗi..."

Phi Yến mảy đúng là kẻ nhất gan đáng khinh bỉ nhất trên đời. Dù hiểu rõ đây là lúc thích hợp nhất để nói ra sự thật, nhưng tại sao mở miệng lại khó như vậy.

"Xin lỗi vì em lén lút bỏ đi...hay em xin lỗi vì Tiểu Huân không phải con trai của anh?"

Phi Yến lặng người đứng yên, hai tay bầu chặt vào vạt váy. Khi nghe những lời vừa rồi từ miệng Hoắc Phi thốt ra.

"Anh..anh biết chuyện này bao lâu rồi?"

"Sau khi chúng ta từ Đào chết trở về, là chị gái của em đến tìm anh"

Là Trình Mĩ sao, cũng đúng... với tính cách của chị ta làm sao có thể để cô sống yên ổn. Phá hủy cô chính là niềm vui của chị ta.

"Anh đã biết tất cả nhưng vẫn giữ im lặng lâu như vậy, còn đồng ý để Tiểu Huân mang họ Hoắc, khiến mọi người lầm tưởng nó là con trai anh.....Hoắc Phi, anh đúng là thằng ngốc...hu...hu..!!!"

Phi Yến ngã phịch trước mặt của Hoắc Phi, cảm xúc dồn nén cô bật khóc thành tiếng nức nở...

"Vội đưa con gái xấu xa không ra gì như em...anh nên khinh bỉ nắn chửi em...chứ không phải đối xử tốt với em...là em khiến anh và Dục Uyển chia tay...là em phá hủy tất cả"

Hoắc Phi vẫn đứng lặng nhìn Phi Yến đang tự dần vặt mình bằng những lời lẽ cay nghiệt.

Chán ghét, tức giận, sao cô biết là hần không chứ. Hần từng có cảm giác đó. Nhưng muốn hần vĩnh viễn sống trong cảm xúc thù hận một người, và người đó còn là Phi Yến thì hần không thể làm được.

Hoắc Phi bước tới ngồi xuống cạnh Phi Yến, nhẹ nhàng đặt tay lên vai của cô.

"Đừng khóc! cái chết của Dục Uyển không phải là lỗi của em..đó chỉ là tai nạn, em không nên tự trách mình."

"Xin lỗi..em xin lỗi..."

Đó có lẽ là đêm giáng sinh khó quên nhất của Phi Yến, ngập tràn trong nước mắt...

Hoắc Thị.

Trước sảnh lớn hàng trăm kí giả đã có mặt đầy cả ghế ngồi, hôm này sẽ diễn ra một sự kiện quan trọng, đó là Hoắc Khiêm sẽ tuyên bố sát nhập Dương thị vào Hoắc thị.

"Mình đi toilet, cậu ở đây giữ chỗ cho mình."

"Ừ! cậu đi nhanh...buổi họp báo sắp bắt đầu."

Là bệnh nghề nghiệp, ngay cả đi lúc nước sôi lửa bỏng, bị tào tháo rượt hần vẫn không thể đặt cái máy ảnh xuống, nhưng có lẽ đã quen với trọng lượng của vật bất ly thân nên dù phải chạy vòng vòng hết toilet tầng này đến tầng khác để tìm phòng trống, hần vẫn không thấy mệt.

"Cô nói ai không có tự trọng hả?"

"Một người phụ nữ đã có chồng còn thường xuyên quần lấy người đàn ông khác...tự trọng của cô ở đâu? Lệ Kì tiểu thư, xin lỗi tôi không nhìn thấy."

Tên kí giả vừa ló đầu ra, đã nhìn thấy màn tranh cãi nảy lửa giữa con gái tỉ phú đầu mỏ Lệ Kì và Kì công chúa vợ của Tề đại thiếu gia, Kì Quân. Hần khôn ngoan mà nép vào trong. Tin tức sát nhập dù có hay ho thế nào cũng không gây cân bằng cảnh tượng hần đang chứng kiến.

Hai người phụ nữ tranh cãi, nguyên nhân thường là vì một người đàn ông. Với bộ óc nhạy bén và tinh tế của một kí giả chuyên săn tin. Hần đã nghĩ ra tiêu đề mới cho bài báo sáng mai.

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô cũng là người đã có chồng, nếu cô nói tôi không có tự trọng khi cứ quần lấy Hoắc Khiêm thì tôi nên gọi cô là gì? Kẻ bám đuôi sao?"

"Cô...?"

"Tôi thì sao? tôi không giống cô Kì công chúa..chỉ cần Hoắc Khiêm gật đầu, tôi có thể bỏ cả chồng vì cậu ta...còn cô, có làm được không?"

Một người nữ không có liêm sỉ, tại sao cô ta có thể nói ra những lời không biết xấu hổ đó mà vẫn tỏ ra cao ngạo như vậy.

"Nếu không được thì phiền cô tránh đường...đừng đến làm phiền tôi và Hoắc Khiêm." Lệ Kì đắc chí vì có thể khiến cho Kì Quân im lặng không nói được

gi.

"Cô không được phép đi...chúng ta vẫn chưa nói xong." Kì Quân đuổi theo giữ Lệ Kì lại.

"Nhưng tôi thì đã nói xong...buông tay."

Cả hai người họ giằng co qua lại, đến phút lại khiến cho cả cùng ngã xuống. Trận ầm ĩ này không biết còn gây ra bao nhiêu rắc rối, nếu họ cứ tiếp tục cãi nhau.

Bên kia vách tường, có hai kẻ vẫn đứng lặng yên không lộ diện. Thật ra là hấn muốn tránh mặt hai người họ, nhưng xem ra là không được.

"Thiếu gia...hay là cậu.."

Lưu trợ lý còn chưa nói xong thì Hoắc Khiêm đã ra mặt trước.

"Đủ rồi! đừng khiến bản thân mình thêm xấu hổ."

Nhân vật gây chiến tranh giữa hai người phụ nữ đã xuất hiện, ánh mắt như phát hào quang. Tên kí giả lập tức chuyển hướng máy ảnh, đưa Hoắc Khiêm vào vị trí khung hình, tam giác tình yêu giữa người đàn ông bạch kim độc thân và hai người phụ nữ đã có chồng, là tiêu đề của bài báo sáng mai.

"Xấu hổ sao? mày chính là người không có tư cách nói ra lời đó...mày mình là ai, có tư cách sỉ nhục cô ấy."

Không, hấn phải lập tức đổi tiêu đề, tứ giác tình yêu vì sự xuất hiện của Tề Dụ đại thiếu gia, chồng của Kì Quân.

"Hoắc Khiêm! không phải tao đã cảnh cáo mày tránh xa Kì Quân ra."

"Mày có vấn đề về não hay không có mắt nhìn? đây là Hoắc thị...người nên tránh xa không phải Kì Quân?"

"Ý mày là vợ tao không biết mặt mũi tự đến tìm mày."

"Đó là mày nói...đừng nói tao sỉ nhục vợ mày."

"Thằng khốn...bốp..!!!"

Cách giải quyết vấn đề của đàn ông luôn rất nhanh gọn xúc tích, một cú đấm của Tề Dụ là cái kết của bài viết chuyện tình Tứ giác, cũng là tất cả những gì một người đọc báo sáng nay có thể nhìn thấy. Khép lậy tờ báo, Hoắc Luật bật người đứng dậy...

"Em ngồi yên ở đây, đừng đi đâu...anh qua đó lấy thuốc."

"Dạ!"

Hoắc Luật đang có mặt tại một bệnh viện nhỏ ở Tỉnh lẻ, hôm nay trường của Bin tổ chức đi dã ngoại, hấn với tư cách là phụ huynh theo tháp tùng, thằng bé không mai bị thương ở chân lúc leo núi và đưa vào bệnh viện.

"Hoắc Dục Uyển!"

"Xin hỏi...trong số các vị có ai là cô Hoắc?"

Hoắc Luật như chết lặng, mọi thứ cứ đang quay cuồng trước mắt hấn. Hấn điên mất thôi, tại sao hấn có thể bị ảo giác ngay cả khi thức, Dục Uyển đã chết, đã chết...hấn phải tự nói với mình thêm bao nhiêu lần nữa, để bản thân có thể chấp nhận được điều đó và ngừng nghĩ về cô ấy.

"Cô y tá! vừa rồi có phải gọi đã gọi tên Hoắc Dục Uyển?"

Nhưng suy nghĩ và hành động không phải luôn là đôi bạn thân đồng hành cùng nhau, có những lúc hành động sẽ bỏ xa lý trí.

"Đúng vậy! có phải anh là thân nhân của cô Hoắc...muốn lấy thuốc thay cho cô ấy?"

Hấn biết thật là vô lý, nhưng hãy cho đều vô lý đó thành sự thật. Cô Hoắc mà cô y tá đang nói đến và Dục Uyển của hấn chính là một người.

"Xin lỗi...tôi là Hoắc Dục Uyển, tôi đến lấy thuốc của mình."

Giọng nói của người phụ nữ từ sau lưng vọng đến, lồng ngực bị thắt chặt, hấn hồi hộp xoay người lại. Dục Uyển có phải là em không?

"Xin lỗi! phiền anh tránh ra được không...anh đang cản trở tôi lấy thuốc."

"..."

Hoắc Luật, mày đúng là điên mà...phải khiến cho mình khốn khổ bao nhiêu lần nữa mày mới tỉnh ra đây. Nhìn người phụ nữ xa lạ lần đầu tiên gặp mặt,

Hoắc Luật hất hăng xoay người đi.

"Bin! đi thôi."

"Dạ"

Phải đợi sau khi Hoắc Luật hoàn toàn khuất bóng đằng sau cánh cửa bệnh viện, thì Dục Uyển thật sự mới dám bước ra. Cô không ngờ ở cái bệnh viện nhỏ bé này, lại có thể gặp lại hắn.

"Cám ơn cô đã giúp tôi lấy thuốc."

"Không có gì...lúc chúng ta nằm chung phòng bệnh, không phải cô đã giúp tôi rất nhiều...mà người thanh niên đẹp trai đó là gì của cô, tại sao phải tránh mặt hắn."

"Anh ấy..là anh trai của tôi."

Anh trai mà lại tránh mặt như gặp oan gia vậy sao? Thật khó mà thuyết phục người khác tin, nhưng dù sao đó cũng là chuyện nhà của người ta.

"Chồng của cô đến rồi kìa."

Hình tượng một cậu thanh niên trái bóng phải bẻ, lưng còng cả ba đứa trẻ cùng lúc đã rất quen thuộc ở bệnh viện tỉnh này. Chỉ trong ba tháng Dịch Nam đã trở thành hình mẫu lý tưởng cho các ông chồng, tất cả sản phụ ở đây đều hết lời khen ngợi.

"Cô thật rất may mắn khi có một người chồng tốt như cậu ta."

"Anh ấy không phải là chồng tôi."

"Nếu không phải là chồng cô thì càng phải giữ cậu thật chặt, đừng để cậu ta rơi vào tay của người phụ nữ khác, người đàn ông tốt như vậy trên đời này đã không còn nhiều....tôi đi trước, hãy suy nghĩ kĩ những gì tôi vừa nói."

Trong lúc cô mê mang trên giường suốt cả tháng trời vì sinh non, thì người ở bên cạnh giường săn sóc các con cô chính là Dịch Nam. Ngoại trừ hắn ra, họ cũng không nhìn thấy bất cứ người nào khác, nên nhầm lẫn là điều tất nhiên.

"Dục Uyển! anh đã gọi taxi, chúng ta có thể đi."

Dịch Nam có thể xem là người đàn ông tốt nhất trong những người đàn ông cô từng gặp, tình cảm của hắn ngay cả người bên ngoài cũng nhìn ra, thì người trong cuộc như cô sao có thể xem như không biết gì. Hắn vì cô vất vả rất nhiều, vậy mà lúc nào cũng mỉm cười, còn giành cho cô tất cả sự ôn nhu vô hạn, không phải người đàn ông nào cũng đủ kiên nhẫn để làm những điều này.

Dục Uyển, một người đàn ông tốt như vậy mà có thể tìm ở đâu....

Suốt cả quãng đường dài từ lúc lên taxi cho đến khi họ về tới nhà của Dịch Nam, đoạn đường dài tám tiếng đó Dục Uyển đã không lên tiếng, chỉ để suy nghĩ một chuyện.

"Dịch Nam! anh có muốn làm chồng em?"

"Bùm...m.!!!!"

"Bùm...m.Bùm...m.!!!!"

Hàng trăm pháo hoa đang nổ rộ trên bầu trời đêm, không khí đêm giáng sinh đang tràn ngập. Bài hát đêm noel được vang lên cùng lúc với lời cầu hôn của Dục Uyển.

"Ngoại trừ có khuôn mặt dễ nhìn và ba đứa con ra, thì tất cả thứ khác em đều không có, anh có đồng ý gả cho một người phụ nữ vô sản như em?"

"Anh đồng ý."

-----hết chương 102-----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: End

Bảy năm sau

Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa đổi chỗ, cây xanh thay lá, tường được sơn mới, con đường cũng vừa trải xong thảm nhựa. Dục Uyển đã chứng kiến sự thay đổi từng chút một ở đây. Tại sao cô biết, vì mỗi ngày cô đều đến đây.

Nghĩa trang- Tỉnh Hán Thành.

"Đồ xấu xa! tại sao có thể nói "anh đồng ý" rồi lại chết ngay sau đó? không phải anh nên chịu trách nhiệm trước lời cầu hôn của một cô gái"

"Anh phải nói gì đó...rồi mới đi chứ, tại sao có bỏ đi đột ngột như vậy?"

"Ngay cả áo cưới còn chưa mặc, em phải chủ trì tang lễ cho anh...kẻ xấu xa..."

Giữa một nơi thần thánh thiêng liêng cần nhất sự yên lặng như ở đây, nhưng sáng nào họ cũng phải chịu sự tra tấn này, người phụ nữ đó có biết tôn trọng người đã chết không.

"Không phải mọi người thường nói, kẻ xấu luôn sống rất thọ? tại sao anh lại chết sớm như vậy?"

Là bởi vì cô đó...

Dục Uyển rùng mình, cả bầu trời phía sau lưng cô như nổi bão, gió ào ạt thổi tới, cảm giác sờ gai ốc chưa từng có. Nhưng khi cô xoay người lại thì phía sau chẳng có ai, Dục Uyển lại tiếp lau dọn và căn nhắc...

"Cô ta lại đến nữa sao?" Hồn ma số 402 lơ lửng trên không, vừa ngáp vừa thở dài

"Phiền chết đi được...nói nhiều như vậy làm gì? tôi quay về ngủ tiếp đây" hồn ma 306, vụt một cái đã biến mất

Mấy ông cô bà chủ nằm ở đây hơn mười mấy năm, hay những cậu thiếu niên mới dọn đến đây được vài ngày, mà cũng không thể nào chịu nổi người phụ nữ này, thì họ đã hiểu tại sao chồng của cô ta lại ra đi sớm như vậy.

"Anh bạn! nói vợ cậu đừng có sáng nào cũng đến đây la hét...cậu không cần ngủ, nhưng hãy để những hồn ma khác ngủ, tôi đã già rồi...không thể sáng nào cũng dậy sớm như vậy được." Hồn ma ông cụ 0069 từ tốn, chậm rãi leo lên mộ rồi nằm xuống.

"Tôi nay cậu về báo mộng cho cô ấy biết, nói đừng có đến đây nữa...coi như giúp đỡ anh em, được không?"

"Tôi xin lỗi...thật sự xin lỗi... đã phá giấc ngủ của mọi người."

Tội nhất có lẽ là nam phụ vạn người yêu như Dịch Nam, lúc sống chưa từng làm gì sai đến lúc chết cũng không làm sai chuyện gì, vậy mà đến ngày cuối cùng chuẩn bị đi đầu thai lại liên tục nhận được khiêu nại từ hàng xóm.

"Alo! xin hỏi có phải là cô Hoắc không?"

"Phải! là tôi...xin hỏi cô là ai?"

"Tôi là giáo viên của lớp 1A, chuyện là..."

Những ông cô bà chủ đang nằm yên sâu tận ba thước đất, lập tức bật người dậy. Chiều nay họ nhất định cũng chẳng thể nào ngủ yên, có nên báo mộng cho con cháu, giúp họ dọn nhà hay không đây. Suy đoán của họ đúng không sai, điện thoại còn chưa nghe xong Dục Uyển đã tức giận bỏ đi.

"Dịch Nam! giờ em có chuyện phải đi...tối nữa em sẽ đến tìm anh, anh ăn sáng đi.."

Giờ mà còn ăn sáng cái gì nữa, nhang cũng đã tàn từ lâu. Cô có biết là mình đã ngồi ở đây bao nhiêu tiếng rồi không..

"Báo mộng cho vợ cậu, nói tối nay không được đến."

"Phải đó! chiều nay nhất định cô à lại kéo theo ba tiểu yêu nghiệt đó đến...nơi này cấm trẻ con, cũng nói cho vợ cậu biết luôn."

"Bọn họ mà đến đây, cả cái nghĩa trang này sẽ không ai được yên."

Cái này người ta gọi là chết rồi mà không được yên thân đây...Đúng là số nam phụ, luôn luôn chịu thiệt.

"Tôi xin lỗi...xin lỗi.."

Trước đây cô rất từng thức mắc, không biết cha của ba đứa tiểu gia hỏa này là ai...

A/ Hoắc Khiêm

B/ Hoắc Luật

C/ Hoắc Phi

Nhưng cô không ngờ đáp án lại là D/ cả ba phương án trên. Có lẽ đây là giải độc đặc lớn nhất trong đời mà cô từng trúng. Với khả năng phi thường này của mình, tới giờ Dục Uyển vẫn không tin đó là sự thật.

Nhưng cô không muốn tin cũng không được, khi bằng chứng sống hiện hữu ngay trước mặt cô và độ xác thực ngày càng cao, khi nhìn chúng lớn lên từng ngày.

Mà cũng quá bất công với cô, tại sao cô vất vả sinh chúng ra, lại không có đứa nào giống cô hết. Cả ba bản sao lại sao y bản chính, không chỉ về ngoại hình mà ngay cả tính cách cũng rập khuôn y hệt.

Nhìn cậu nhóc đẹp như tạc tượng đang ngồi đọc sách trên ghế, từ đôi mắt, sống mũi đến cái kiểu cười nhếch môi tự tin với hàm răng trắng đều và tư thế ngồi vắt chân, có điểm nào không giống Hoắc Khiêm.

"Chào hiệu trưởng...tôi là mẹ của Hoắc Kiều."

"Cô Hoắc! cô ngồi xuống đi.."

Đã quá quen thuộc với khung cảnh này, trong một năm nay Dục Uyển không biết mình đã ngồi vào cái ghế này bao nhiêu lần, nhưng tâm trạng vẫn như ngày đầu tiên, vì mỗi lần tên nhóc đó điều cho cô một sự kinh ngạc mới.

"Xin lỗi cô Hoắc.. chúng tôi buộc phải cho Hoắc Kiều nghỉ học."

Không hề thiếu sót một chữ nào so với điều cô đang nghĩ.

"Hiệu trưởng! cầu xin cô...đừng đuổi học Hoắc Kiều"

"Cô Hoắc! cô hãy bình tĩnh lại."

Con cô sắp bị đuổi học, bình tĩnh được sao. Trên đời này chắc không có bà mẹ nào giữ được tâm tĩnh khí lạnh trong trường hợp này.

"Hiệu trưởng! đây là trường tiểu học tốt nhất...vừa có mức học phí thấp nhất cả nước, còn có suất ăn trưa miễn phí, và cả trợ cấp cho gia đình khó khăn...tôi sẽ không thể tìm được cái trường tiểu học nào xuất sắc hơn ở đây."

Lúc đầu bà đã không thể hiểu, một học sinh thông minh như trò Hoắc tại sao lại có những hành động khác người như vậy, nhưng sau khi gặp được Dục Uyển bà đã biết lý do.

Chỉnh lại gọng kính, hiệu trưởng ngồi vững lại trên ghế vì vừa rồi bà đã xuyết ngã sau khi nghe Dục Uyển ca ngợi về trường của mình.

"Cám ơn cô Hoắc đã đánh giá cao trường của chúng tôi...nhưng chúng tôi vẫn không thể chấp nhận lại Hoắc Kiều."

"Tại sao?"

"Hoắc Kiều không chỉ lừa tiền tiêu vặt của bạn học chơi chứng khoán..còn cho vai lãi cao trong trường, với một đứa trẻ 7 tuổi lại có sự phát triển như vậy... chúng tôi lo ngại ảnh hưởng xấu đến những bạn nhỏ khác."

"Ha...a...!!! hiệu trưởng cô đang nói đùa đúng không? chơi chứng khoán, cho vai lãi cao...hiệu trưởng, cô nhìn xem...thằng bé ngồi ngoan ngoãn đọc sách, đáng yêu như thiên thần vậy, sao có thể làm ra cái chuyện đó được chứ, chắc chắn là nhầm lẫn rồi..". Dục Uyển cười không khép được miệng, chuyện khó tin như vậy, sao cô có thể tin đây.

"Vậy cô có biết sách thằng bé đang đọc là sách gì không?" Hiệu trưởng rất nhẹ nhàng, mỉm cười nhìn sang chỗ của Hoắc Kiều đang ngồi, rồi nhìn sang Dục Uyển.

"Một đứa trẻ bảy tuổi thì có thể đọc sách gì chứ...thì là...CHIẾN LƯỢC ĐẦU TƯ BẤT ĐỘNG SẢN..."

Bìa sách đập thẳng vào mắt của Dục Uyển, khiến cho nụ cười gượng gạo chưa từng có. Cô không còn biết cười là thế nào, ngoại trừ im lặng và lắng nghe tuyệt đối.

"Cô Hoắc! nhân tài hiếm có như Hoắc Kiều...trường của chúng tôi không có khả năng giữ lại...tôi có biết một vài trường tiểu học cung cấp suất ăn trưa miễn phí, nhưng học phí có hơi đắt một chút, cũng không có trợ cấp...tôi sẽ giới thiệu cho cô..."

Hiệu trưởng vỗ đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai của Dục Uyển, trong khi cô vẫn đứng yên bất động. Trong đầu cô chỉ đang xoay quanh số tiền học phí sẽ phải trả hàng tháng sẽ tăng gấp đôi, đi đâu mà kiếm đây..

Từ tốn trượt xuống ghế, tiểu Kiều đáng yêu đi thẳng đến chỗ của Dục Uyển, rồi đặt quyển sách lên trên bàn hiệu trưởng.

"Con chào hiệu trưởng, cô giúp con trả quyển sách này cho thầy Dương....mẹ, chúng ta về thôi"

Dục Uyên chưa kịp rời khỏi phòng hiệu trưởng, thì một cô giáo hối hả chạy vào...

"Hiệu trưởng! ở bên ngoài đang xảy ra đánh nhau."

"Lần này lại là nguyên nhân gì?"

Sẽ không có chuyện gì làm thay đổi tâm trạng chán nản tuyệt vọng của Dục Uyên, nếu mà...

"Là Hoắc Lôi của lớp 1A.."

Trước sân trường

Một màn tỏ tình ngọt hơn kẹo đường đã diễn ra, một cô nhóc khả ái với khuôn mặt bầu bĩnh, thắt hai bím tóc e thẹn đứng trước mặt cậu nhóc mình thích.

"Mình có kẹo chocolate...mình cho cậu nè, mình..mình làm bạn được không?"

"Không thích! tránh ra đi.."

Chuẩn tiểu soái ca, đôi mắt lạnh lùng, lông mi cong vút, sống mũi thẳng cao, và bờ môi hồng tươi cùng làn da trắng chất búng ra sữa, nhỏ như vậy đã yêu nghiệt bức người, lớn lên càng gây họa chúng sinh.

"Vậy cậu thích cái gì? cậu nói đi...nhà mình có rất nhiều tiền, sẽ cho cậu"

"Cái gì mình cũng không thích, nhất là mùi nước hoa trên người cậu, hôi chết đi được...đừng tới gần mình."

Hoắc Lôi chỉ hất nhẹ, nhưng cô bé trượt chân té ngã xuống đất. Và người anh trai hoàn hảo đứng gần đó đã nổi điên khi nhìn thấy cảnh này.

"Thằng nhóc thôi! dám bắt nạt em gái tao...mày tưởng mày là ai..Bốp!!!"

Cậu nhóc lớp ba lao vào Hoắc Lôi, lấy thịt đè người. Hoắc Lôi không chỉ được di truyền vẻ đẹp trai lạnh lùng từ người nào đó, còn được khuyến mãi cái vóc dáng cao lớn và nắm đấm cũng rất mạnh những cậu nhóc khác.

"Cộp...cộp...!!!"

"Dừng lại hết...dừng lại..!!!"

Hoắc Lôi và người anh hoàn hảo được kéo ra, ngay sau khi hiệu trưởng đến. Bà rất tức giận khi nhìn thấy cảnh tượng ấu đả trước mắt.

"Các em có phải là học sinh tiểu học không? gọi phụ huynh đến...tôi muốn gặp cha mẹ của các em."

Ngôi trường này tuy không phải là trường danh tiếng nhưng nó là tất cả tâm huyết của hiệu trưởng, bà không muốn bất kì một tai tiếng không hay nào làm ảnh hưởng đến quyết định của các bậc phụ huynh khi đưa con mình đến đây. Vậy mà...

Khi vừa nghe hiệu trưởng muốn gặp phụ huynh của Hoắc Lôi, thì có kẻ đã đánh bài chuẩn. Một đứa đã bị đuổi học rồi, đứa còn lại không thể nào cũng bị đuổi học luôn. Hiệu trưởng đang tức giận, lúc này mà nó mặt ra không phải làm bà ta tức điên lên.

Dục Uyên bước lùi bước...

Nhưng..

"Mẹ! cô hiệu trưởng đang tìm mẹ kia"

Chỉ vừa mới xoay lưng, thì Hoắc Kiều đã nắm áo giữ lại. Cô biết thừa là thằng nhóc xấu xa này đang có ý.

"Thằng nhóc chết tiệt! con có phải là con của mẹ không?"

"Con từ bụng mẹ chui ra, chắc là phải rồi." Hoắc Kiều mỉm cười nhìn Dục Uyên.

Cô ghét nhất chính là cái kiểu cười ngây thơ vô tội này của nó, giống hệt như người đó.

Toàn trường đều đang hướng mắt về phía Dục Uyên, bây giờ dù cô có chui xuống đất, chắc cũng bị họ lôi lên.

"Cô Hoắc?" Hiệu trưởng ngạc nhiên nhìn Dục Uyên.

"Dạ...là tôi, tôi là mẹ của Hoắc Lôi." Dục Uyển từ từ giơ cánh tay xinh đẹp của mình lên, mà mặt thì lại cúi xuống đất.

"VẬY PHÌEN CÔ THEO TÔI VÀO VĂN PHÒNG MỘT LÁT...CHÚNG TA SẼ CÓ NHIỀU CHUYỆN ĐỂ NÓI"

Một tiếng sau- trên đường về nhà.

"Mẹ nên nói gì đây?"

"Con nghĩ là mẹ không nên nói gì?"

"Con nói đúng... mẹ chỉ nên hành động thay gì là nói...bốp..!!!!"

Dục Uyển lập tức cầm roi lên rượt đuổi hai cậu quý tử nhà mình. Hoắc Lôi và Hoắc Kiều lập tức chạy vắt dò lên cổ.

"Hai tên nhóc xấu xa! có đứng lại không hả? cả hai đứa đều bị đuổi học...các con muốn mẹ sống sao đây hả?"

"Mẹ! bị đuổi học là lỗi của hiệu trưởng...đâu phải của bọn con, mẹ nên đi tức giận với cô hiệu trưởng." Hoắc Lôi lên tiếng.

"Con còn nói...thằng nhóc thôi, con gái người ta cho kẹo thì phải vui vẻ nhận chứ...con nghĩ mình hay ho lắm, còn đánh nhau..con đánh giỏi lắm sao?"

"Mẹ! đừng đánh nữa...nếu không sẽ trễ giờ đón tiểu Phù."

Ngẩn đầu nhìn lên thì mặt trời đã lên đỉnh điểm, nắng gắt chói mắt, Dục Uyển lập tức hạ roi mây xuống.

"Chết!"

Người chạy vắt dò lên cổ lúc này chính là Dục Uyển.

Trường tiểu học Nữ Sinh.

Một cô nhóc xinh xắn khả ái, ngũ quan hoàn mỹ, làn da trắng sáng và mái tóc dài đen mượt đến tận eo, đang đứng giữa trời nắng.

Làn da phấn hồng ửng đỏ, đôi môi mím chặt vào nhau và những giọt mồ hôi lăn trên má lại càng đáng yêu hơn. Không sai, đây là sản phẩm cuối cùng, cũng là nỗi lo lớn nhất của Dục Uyển, Hoắc Phù.

"Anh bị làm sao?"

"Anh không biết...khắp người anh thấy rất khó chịu, rất nóng...giống như..."

"Mau đi vào trong xe, để bọn trẻ nhìn thấy thật là mất mặt...tại sao anh có thể.."

Nhìn xuống quần của chồng, người vợ xấu hổ đến đỏ cả mặt, nhanh chóng tống hán vào trong xe. Sau khi chiếc xe của đôi phụ huynh vừa nẩy biến mất, Dục Uyển mới vội vã băng qua đường.

Nhìn thấy những giọt mồ hôi trên má của Tiểu Phù, Dục Uyển đã chuẩn bị sẵn, tất cả khăn tay đều lấy ra dùng.

"Tiểu Phù! nhanh...mau lau mồ hôi đi con."

"Á..A...!!! mẹ...đừng có lau nữa...mặt con sắp bị mẹ làm trầy rồi."

"Mẹ xin lỗi! mẹ sẽ lau thật nhẹ...con đứng yên.."

Chắc chỉ có cô là người mẹ duy nhất trên đời hoảng loạn khi con gái đổ mồ hôi.Nhìn nụ cười xinh xắn của con gái, Dục Uyển lại sốt ruột thay con. Nếu đã gọi là "mồ hôi" thì nó phải hôi mới đúng, tại sao lại...

"Tiểu Lôi! vừa rồi em gặp một chú rất giống anh, còn cho em rất nhiều kẹo...anh có muốn ăn không?"

Đôi tay của Dục Uyển liền cứng đờ trên mặt Hoắc Phù, người duy nhất trên đời này cô biết có khuôn mặt giống Hoắc Lôi nhà cô, chỉ có hán...

"Người em nói có phải là chú đó?"

Hoắc Kiều giơ tay chỉ về hướng người đàn ông đang mặc vest, đứng cách mẹ con họ không xa. Trong bảy năm nay, hán luôn ngang nhiên bước vào trong nỗi nhớ của cô, thì làm sao có thể không nhận ra hán.

"Chú...!"

Hoắc Phù hôn hờ vẫy tay chào, còn chạy đến chỗ Hoắc Luật. Không thể kịp ngăn con gái lại, Dục Uyển chỉ có thể xoay mặt đi và ôm chặt Hoắc Lôi, chỉ để tránh mặt người đàn ông mà cô không muốn gặp.

Hoắc Luật còn chưa bước lên xe, thì từ phía Hoắc Phù đã lon ton chạy đến, nắm lấy vạt áo của hắn.

"Đó là mẹ cháu?" Hắn hướng nhìn về Dục Uyển, nhưng cô lại đưa lưng về phía hắn.

"Dạ phải! mẹ cháu rất xinh đẹp, nếu chú gặp nhất định cũng sẽ thích mẹ cháu...vì chú rất đẹp trai lại còn giàu có, cháu đồng ý cho chú làm bạn trai mẹ cháu...chú cũng qua đó gặp mẹ cháu đi" Hoắc Phù nắm lấy tay của Hoắc Luật lôi đi.

"Vậy thật vinh hạnh cho chú.....nhưng giờ chú bận rồi, để khi khác chú sẽ đến gặp mẹ cháu" Hắn cúi người xuống.

"Giờ chú đi sao?" Hoắc Phù xụ mặt xuống, vì nó rất thích ông chú đẹp trai này.

"Phải! chú sẽ đi." Hắn mỉm cười xoa đầu của Hoắc Phù

"Vậy chú có quay lại không?" Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Có! chú sẽ quay lại để gặp người mẹ xinh đẹp của cháu."

Giọng nói của hắn vẫn ấm áp dịu dàng như trước, với những đứa trẻ Hoắc Luật luôn là người ôn nhu nhất. Dục Uyển bấu chặt lấy vai của Hoắc Lôi, thẳng bé vừa há miệng kêu đau, thì cô lại bịt lấy miệng nó.

"Tạm biệt chú."

Hoắc Luật mỉm cười, rồi mở cửa xe ra. Cả Hoắc Khiêm và Hoắc Phi đều đang ngồi bên trong, chờ đợi khá lâu, nên có người đã muốn phát cáu.

"31/10 đường số 3, ngõ cụt...chú phải đến.."

Cửa xe chưa kịp đóng nên với tiếng hét vừa rồi của Hoắc Phù, cả ba anh em đều nghe thấy.

"Không phải là địa chỉ nhà...con bé đó sao lại cho anh biết địa chỉ nhà nó?" Hoắc Phi lên tiếng.

"Con bé muốn giới thiệu mẹ nó cho anh." Hoắc Luật mỉm cười khi nhớ đến khuôn mặt khả ái và đáng yêu của Hoắc Phù.

"Con bé xem ra cũng có mắt nhìn...anh nên thử gặp mẹ nó, không chừng hai người sẽ hợp nhau" Hoắc Phi gấp tờ báo lại rồi đặt xuống ghế.

"Cho xe chạy"

"Dạ chủ tịch"

Hoắc Khiêm hạ kính xe xuống, và ra lệnh cho xe chạy. Khi chiếc xe lướt qua người cô, Dục Uyển vẫn đưa lưng về phía họ. Dù có hơi tò mò về người phụ nữ được giới thiệu cho Hoắc Luật, nhưng cả Hoắc Khiêm và Hoắc Phi chỉ có thể nhìn được từ phía sau lưng.

Dục Uyển vẫn ôm chặt lấy Hoắc Lôi, cho tới khi xung quanh không còn tiếng động hay dấu vết của ba anh em họ Hoắc, cô mới xoay người lại. Tạm biệt...

"Mẹ à! chiều nay chúng ta có ra thăm mộ của cha không? con có rất nhiều chuyện muốn kể với cha."

"Thứ mách lẻo như em, có gì để nói với cha?"

"Em không có mách lẻo, chỉ là nói sự thật..các anh xấu xa, bắt nạt em thế nào?"

"Đó không phải là mách lẻo chứ là gì? con nhỏ ngốc này.."

"Mẹ à! anh lại mắng con ngốc.."

----- HẾT -----

Bạn đang đọc truyện *Dục Uyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

